

အနုပညာ လေ့လာရေး ၂၀၁၇

ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း

BURMESE
CLASSIC

အကယ်ဒမီ နေတိုး
ဓာတ်ပုံ - ကိုလင်း (Studio K)

၁၃၈၃ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁၅ ရက်နေ့တွင် စတင်ထုတ်ဝေသည့်
ဝင်းငြိမ်း မိမိတည်းဖြတ်သည့်

အမှတ် ၃၂၇ ဖေဖော်ဝါရီ ၂၀၁၇

ဇာတ်နိပါတ်တည်း

မိုးမြင့်ညိုမိုး

စာတည်း

လင်းနိုင်ဦး

အမေရိကန်စာတည်း

မိမိတည်းဖြတ်

အုပ်စုချုပ်

အယ်ဒီတာ

(ဦးစီးဌာန)

အယ်ဒီတာ

အယ်ဒီတာ

အယ်ဒီတာ

အယ်ဒီတာ

အယ်ဒီတာ

အယ်ဒီတာ

အယ်ဒီတာ

အယ်ဒီတာ

အယ်ဒီတာ

အယ်ဒီတာ

အယ်ဒီတာ

အယ်ဒီတာ

အယ်ဒီတာ (Studio-K)

အယ်ဒီတာ

အယ်ဒီတာ (Studio-K)

အယ်ဒီတာ

အယ်ဒီတာ - စီမံခန့်ခွဲမှု၊ ဖြိုးဦးပိုင်

အယ်ဒီတာ - စီမံခန့်ခွဲမှု၊ မိုးမိုးမြင့်

အယ်ဒီတာ - စီမံခန့်ခွဲမှု

www.burmeseclassic.com

BURMESE
CLASSIC

ရွှေမင်းသား၊ ရွှေမင်းသမီး
၄။ ခင်လေးမြင့်
အချစ်နဲ့ ဖြတ်သန်းခဲ့ဖူးသူ

One Minute Interview

၁၄။ မန်းသူ
အေးမြတ်သူ၊ စိုးပြည့်သဇင်၊
ဝိုင်ဖြိုးသူ၊ ရွှေသမီး

ရွှေရုပ်ရှင်

၄၆။ မိုးကျော်ထွန်း
ပြန်လာတော့မယ့်
လမ်းမတော် ဖိုးတုတ်

၅၄။ လင်းနိုင်ဦး
ဩရသ ရိုက်တဲ့
အိမ်ကြက်

အင်တာဗျူး

၃၆။ လင်းနိုင်ဦး
ရသလှိုင်းကို
ပြောင်းပြီးရေးမယ့်
လွန်းထားထား
(ဆေးတက္ကသိုလ်)

၆၀။ လင်းနိုင်ဦး
အနုပညာမှန်ရင်
အကုန်ဝါသနာပါတဲ့
အမွှန်း

လူမုန်းကျင်

၈၆။ ငြိမ်း
အိုအောင်မင်းအောင်

ပေါင်းဖက်လို့
ပျော်ရွှင်ကြစေချင်

၄၀။ လင်းနိုင်ဦး
City FM ရဲ့ ၁၅ နှစ်ပြည့်
နှစ်ပတ်လည်ပွဲကျင်းပ

၅၀။ မန်းသူ
အေးရာအေးကြောင်း

အပူမရှာချင်တဲ့
ထွန်းထွန်း(Examplez)

မွေးနေ့ပွဲ

ပူးငုံပွင့်သစ်

၂၂။ မန်းသူ
အခက်အခဲတွေ ရင်ဆိုင်ဖို့

ရောက်လာတဲ့ ဒေါင်း

၂၆။ မန်းသူ
ဘဝမျိုးစုံခံစားကြည့်ချင်လို့

သရုပ်ဆောင်မိတဲ့ မင်းပိုင်

နိုင်ငံတကာစာမျက်နှာ

၆၄။ ရာပြည့်
ကွယ်လွန်ခြင်း

ကမ္ဘာတစ်ဖက်သို့

ထွက်သွားသူ

George Michael

ရွှေဝတ္ထု

၁၀၂။ ကြူးနွှစ်

အပူ

၁၁၆။ နေသန့်

အသွင်ပြောင်းလဲခြင်း

၁၂၄။ မိုးလမင်း

တယ်လီဖုန်းရသများ

၁၃၀။ ယဉ်ယဉ်နဲ့၊ မန္တလေး၊

စီးဆင်းနေသော မြစ်များ

၁၃၄။ လေးသူ့စံ

အလွမ်းဆွတ်ဆွတ်

ပန်းဆွတ်တဲ့ပွဲ

၁၅၆။ မော်မော်မောင်

အနမ်းပိုင်းရပ်စ်

၁၆၂။ ချောအိမ်နီး၊ မန္တလေး၊

မေတ္တာတစ်စက်

၁၈၀။ မိမိုး

ပြောချင်ပါသော

တစ်ခါက အကြောင်းများ

၁၉၀။ ဥဩ၊ ချစ်စရာမလေး

အတိတ်ချို အချစ်ခါး

ရွှေနုလုံးသား

၈၀။ နန္ဒလ

လရောင်ပျောက်သူ

ရွှေဝတ္ထုရှည်စ/ဆုံး

၂၀၀။ မောင်သစ်ဦး၊ ကြီးကြီး

ရွှေရောင်မြေ

ရွှေဝတ္ထုများကို
ပြန်လည်တူးဖော်ခြင်း

ချစ်ဦး ၉၄။

ဪ...သားသား

တာသာပြန်

အခန်းဆက်ဝတ္ထုရှည်

ပြေဆေး-၂၊ ၁၇၀။

ပင်လယ်နှင့် အဆိပ်

ရွှေအသစ်

..... ၂၁၂။

..... ၂၁၈။

..... ၂၂၄။

..... ၂၂၈။

..... ၂၃၂။

အက်ဆေးအကြောင်း

အက်ဆေး

မောင်ရင်းမာ၊ ကျောင်းကုန်း၊ ၁၄၀။

ငါ့တာဝန်၊ ငါ့မြင်တယ်၊

ငါ့အောင်ပွဲခံတယ်

ရသစာတမ်း

ရဲသူမိ ၁၄၆။

သံဆန်ခါထက်က

ဖဲကြိုးလေးတွေ

ရွှေသုတ

မေတ္တာဦး ၇၄။

တူးဘာခရီး(နိဂုံး)

မောင်ထွာ ၈၈။

မိုးမိုးပြီး ပြောချက်

မောင်သန်းဆွေ ၁၀၈။

၊ ထားဝယ်၊

နိဗ္ဗာန်ခရီး

ဦးမိသက်စေး ၁၅၂။

ကွန်တော်ချစ်သော

မြန်မာရုပ်ရှင်

ဦးမိုးမာ၊ လင်း၊ ၁၉၆။

အတိတ်လမ်းကို

အတိတ်လမ်းကို

ရုပ်ရှင်မူပိုင်ခွင့်

အမှတ် ၃၇၊ လမ်း ၁၇၊ ၂၀၁၇

ဝင်းငြိမ်း စီစဉ်တည်းဖြတ်သည်

အယ်ဒီတာအဖွဲ့-

တိုက်(၁၇) အခန်း (၄-၁၁)၊ ၅၂ လမ်း(အောက်ဘလောက်)

ပိုင်စာအုပ်ပြန့်ပွား ရန်ကုန်၊ ဇန်နဝါရီ ၂၀၁၇

Email: nyeinfamily@gmail.com

မူပိုင်ခွင့်၊ မေတ္တာလက်ဆောင်နှင့်

အတွင်း၊ နိုင်ငံ - ဦးဉာဏ်လှိုင်(၀၀၇၇၀)၊ ဗဟိုတရားရုံးတိုက်

အမှတ် ၁၃၃၊ လမ်း ၄၀၊ ကန်သည်လမ်းနှင့် ယောက္ခလမ်းကြား

ကျောက်တံတားပြန့်ပွား ရန်ကုန်မြို့။ ရွှေထုတ်ဝေသူ - ဦးဉာဏ်လှိုင်(၀၀၇၇၀)

အမှတ် ၁၃၃၊ လမ်း ၄၀၊ ကန်သည်လမ်းနှင့် ယောက္ခလမ်းကြား

ကျောက်တံတားပြန့်ပွား ရန်ကုန်မြို့။ ရွှေထုတ်ဝေသူ - ဗဟိုတရားရုံး

အမှတ် ၁၃၃၊ လမ်း ၄၀၊ ကန်သည်လမ်းနှင့် ယောက္ခလမ်းကြား

ကျောက်တံတားပြန့်ပွား ရန်ကုန်မြို့။ ဇန်နဝါရီ ၂၀၁၇

စာတိုက်သေတ္တာအမှတ် ၁၂၇

E-mail : zabutalu@gmail.com

Available at : Wun Zinn

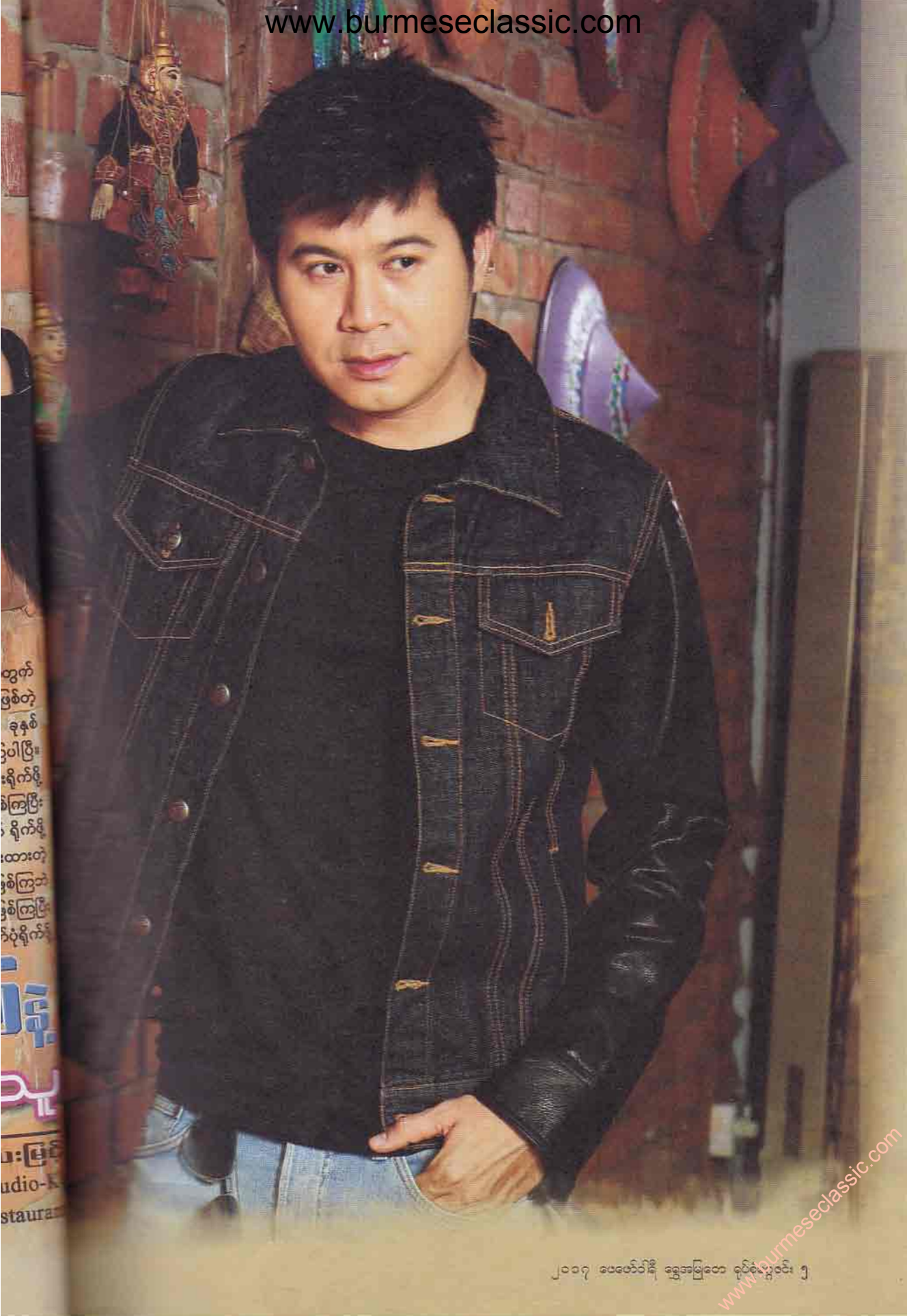

ရွှေအမြဲတေအတွက်
မဆုတာကြာပြီဖြစ်တဲ့
ခင်လေးမြင့်နဲ့ နေတိုးကို ၂၀၁၆ ခုနှစ်
ဒီဇင်ဘာလထဲမှာ တွေ့ဆုံဖြစ်ကြပါပြီ။
ရွှေအမြဲတေ မျက်နှာပိုးရိုက်ဖို့
Facebook ကနေ ပြောဖြစ်ကြပြီး
မေမြို့ကို စရီးမထွက်ခင်တစ်ရက် ရိုက်ဖို့
စီစဉ်ဖြစ်ကြပါတယ်။ ရိုက်ဖို့ချိန်ထားတဲ့
ပထမတစ်ရက်မှာ မရိုက်ဖြစ်ကြဘဲ
နောက်တစ်ရက်ကို ရွှေသွားဖြစ်ကြပြီး
ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်းဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့

အချစ်နဲ့ ခြောက်သန်းခွဲဖူးသူ

ခင်လေးမြင့်

ဓာတ်ပုံ - ကိုလင်း (Studio-K)
Location - Crustacean Restaurant

ထွက်
ဖြစ်တဲ့
ရနံ့
ပေါ်ပြီး
ရိုက်ဖို့
ကြပြီး
ရိုက်ဖို့
ထားတဲ့
ဖြစ်ကြတဲ့
ဖြစ်ကြပြီး
နံ့ရိုက်ဖို့

နံ့
ပျံ့

ပ:မြစ်
udio-K
stauran

ဇာတ်ကား ရိုက်မရှိတဲ့
တစ်ရက်လုံးလုံးကို နေတိုးက
အချိန်ပေးခဲ့တာပါ။ ဇာတ်ပုံ
ရိုက်ကူးရေးကို
စိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့
အကောင်းဆုံးအချိန်ပေးတဲ့
နေတိုးကို ဇာတ်ပုံရိုက်ပြီးချိန်မှာ
ရွှေအမြဲတေအတွက်
မေးမြတ်တာများက....
ပရိသတ် မျှော်လင့်ထားသလို
တစ်ခါတလေဖြစ်မလာတာ
ကြုံရတဲ့အခါ ဖန်တီးကြတဲ့
အနုပညာရှင်တစ်ယောက်
အနေနဲ့ ဟာကွက်ကို ဘယ်လို
ထပ်ဖြည့်တာမျိုးရှိမလဲ။
ပရိသတ်တွေရဲ့
မျှော်လင့်မှုကို ဘယ်လို
ထပ်ဖြည့်ပေးတာမျိုးရှိမလဲ။
ဟာကွက်ဆိုတာက
ရုပ်ရှင်ကျတော့ အရှင်းဆုံး
ပြောရရင် တစ်ခါတလေကျရင်
ဇာတ်လမ်းကိုဖတ်ပြီးမှ
ကိုယ်ကိုယ်တိုင် စိတ်ကူးယဉ်
ထားတယ်။ အဲဒီလို
ယဉ်ထားတဲ့အတိုင်း ရုပ်ရှင်
ပြတဲ့အချိန်မှာ ရာခိုင်နှုန်း
အားဖြင့် ကိုယ်ဖတ်တဲ့
အချိန်မှာ ခံစားရတဲ့ ခံစားမှု၊
ကိုယ်ကြိုက်တဲ့တင်ပြမှုပုံစံ၊
ကိုယ်လုပ်ချင်ခဲ့တဲ့အိုက်တင်
ရှိခဲ့တယ်လေ။ အဲဒီလို
ဟာတွေကို ရာခိုင်နှုန်း
ကျော်ပြီး ရသွားတာတွေရှိ
တယ်။ ရာခိုင်နှုန်းမပြည့်ဘဲ
လက်လွှတ်လိုက်ရတဲ့ဟာတွေ
ရှိတယ်။ ကွက်တိဖြစ်တယ်။
ရာခိုင်နှုန်းအပြည့်အဝ
လည်းရတယ်။ နောက်ပြီး
ကိုယ် သရုပ်ဆောင်တဲ့
အပိုင်းမှာလည်း အားရ
ကျေနပ်မှုရှိတယ်။ အဲဒီလို
ရှိခဲ့တဲ့ကား တော်လှန်
များများလည်း ပရိသတ်ရင်

ထဲကိုရောက်ဖို့ ရာခိုင်နှုန်းများ
တယ်။

တစ်ခုရှိတာက တချို့
ဇာတ်လမ်းတွေမှာက အရမ်း
Twistတွေများပြီး ဇာတ်လမ်း
အရသာပျက်သွားတာတွေရှိ
တယ်။ ရှိခဲ့တယ်ဆိုတာ လူ
တန်းစားအကုန်လုံးကို ခံစားမှု
မပေးနိုင်တော့ဘဲ လူကြီးပရိ
သတ်၊ လူငယ်ပရိသတ်၊ ရုပ်
ရှင်ကို တကယ်ကြည့်တဲ့ပရိ
သတ်စသဖြင့် အကြိုက်ချင်း
မတူကြတာတွေ ရှိတယ်။
ရုပ်ရှင်ကြိုက်တဲ့ ပရိသတ်တွေ
မှာမှ အကုန်လုံးကို ကိုယ်စား
မပြုနိုင်ဘဲ အားလျော့သွားတဲ့
ကားတွေလည်း ရှိတယ်။
အမှန်တကယ်ကတော့ ကိုယ်
ကိုယ်တိုင်ကျေနပ်ပေမဲ့ တချို့
ပရိသတ်တွေ မကြိုက်တာမျိုး
တွေတော့ ရှိတယ်။ လူတန်း
စားအကုန်လုံးကို ခြုံငုံပြီး ရိုက်
တဲ့ကားတွေမှာ ကိုယ်ကြိုက်
တဲ့ကားတွေနဲ့ ပရိသတ်ကြိုက်
တဲ့ကား အတူတူဖြစ်နေတာ
မျိုးတွေ တွေ့ရတယ်။ ပရိ
သတ်တွေ ကြိုက်တဲ့ကားတွေ
နဲ့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း
တကယ်ကြိုက်တဲ့ကားတွေ၊
အချို့ကျတော့ရှိတယ်။ ကိုယ်
တိုင်မကြိုက်ပေမဲ့ ပရိသတ်
ကြိုက်တာတွေ ရှိတယ်။
ကျွန်တော်ပရိသတ်နဲ့ ကျွန်
တော်ကျတော့ အကြိုက်ချင်း
မတူတော့ ဖန်တီးရတဲ့အချိန်
မှာ ဇာတ်လမ်းရွေးတာပဲဖြစ်
ဖြစ်၊ အိုက်တင်လုပ်တာပဲဖြစ်
ဖြစ်၊ ဒီဟာသည် ကိုယ့်ရဲ့
သဘာဝရင်ထဲကို ရောက်နိုင်
အောင် မရောက်နိုင်ဘူးဆိုတာ
အိမ်နီးနားလို ရတယ်။

နိုင်ငံခြားသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရန် စီစဉ်နေကြောင်း သိရသည်။

က များလာတဲ့အခါ နောက်
ပိုင်းမှာ ရွေးချယ်ရတာတွေက
ကန့်သတ်မှုတွေများ ရှိလာ
သေးလား။

ဇာတ်ကောင်စရိုက်က တွေကတော့ ဘယ်တော့မှ စုံတယ်လို့ ပြောလို့မရဘူး။ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ အချိန်မျိုးတွေ လူတစ်ယောက်ချင်းစီမှာ ဇာတ်ကောင်စရိုက်တစ်မျိုးစီ ရှိနေတာဆိုတော့ အကြောင်းအရာအားဖြင့်၊ အလုပ်အားဖြင့် တူချင်တူမယ်။ လူရဲ့စိတ်နေသဘောထားတွေက မတူနိုင်ဘူး။ မင်းသားတစ်ယောက်ရဲ့ ကာရိုက်တာ သရုပ်ဆောင်တယ်ဆိုပေမဲ့ ဒီမင်းသားတစ်ယောက်မှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ အကြောင်းအရာပဲ တူမယ်။ သူ့ရုပ်ပုံဝန်းကျင်မှာ ဖြစ်ပျက်တဲ့အကြောင်းအရာ၊ သူ့ရဲ့ နေထိုင်မှုပုံစံ၊ သူ့ဖြစ်ပျက်တဲ့အဖြစ်အပျက်၊ သူ့ရဲ့ဘဝ ဒါတွေက မတူနိုင်ဘူး။ အဲဒီလိုမျိုးပဲ ဘဝထဲကနေပြီး ပရိသတ်ကို တင်ပြလိုကောင်းမယ့် ရသမျိုးတွေကို ရှာတာပေါ့။ Character အားဖြင့် ထပ်ကောင်းထပ်လာနိုင်တယ်။ ရသအားဖြင့် နည်းနည်းလေးမတူကွဲပြားတဲ့ ရသမျိုးတော့ ဖြစ်မှာပေါ့။

ဥပမာအားဖြင့် Short Filmဖြစ်တဲ့ လက်ဆောင် ဆိုရင်ဇာတ်ညွှန်းရေးတဲ့ Character ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဇာတ်ညွှန်းရေးတဲ့ Character ကို တခြားကားတွေမှာလည်း ရိုက်ဖူးတယ်။ အရှင်းဆုံးပြောရမယ်ဆိုရင် ဘဝတွေ မတူဘူး။ လက်ဆောင်မှာက မပြည့်စုံတဲ့ဘဝကိုအခြေခံပြီး လူနှစ်ဦးရဲ့ ပေးဆပ်တဲ့ လက်ဆောင်ကို

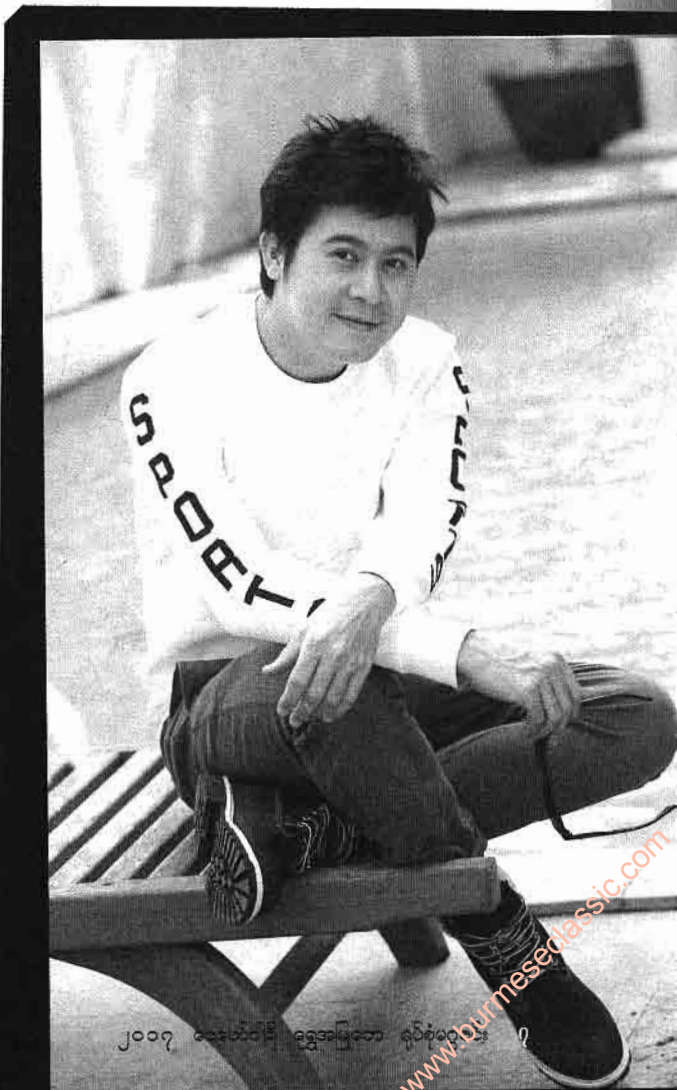
ပြချင်တာ။ အဓိက ကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်နဲ့ မေတ္တာတရားကိုတစ်ယောက် အပေါ်တစ်ယောက် ပေးဆပ် ပြီးချစ်တဲ့ အချစ်ကိုပြချင် တာ။ အဲဒီလိုမျိုးတော့ ကွာ သွားမှာပေါ့။

နေတိုးက ဇာတ်ကောင်
စရိုက်အပေါ်မှာ ရူးသွပ်သူ
လား၊ ဇာတ်လမ်းတင်ပြမှု
ဆန်းသစ်မှုအပေါ်မှာ ရူးသွပ်
သူလား။

နှစ်မျိုးစလုံးလို့ ပြောရ
မှာပါပဲ။ နံပါတ်တစ်ကတော့
ဇာတ်ကောင်စရိုက်ပေါ့။

လိုင်းပေါ့။ အရှင်းဆုံးပြောရ
ရင် ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်
ကို Subject တစ်ခုကို ရိုက်
ခိုင်းရင် တစ်ယောက်နဲ့တစ်
ယောက် မတူနိုင်ဘူးလေ။
ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊
ဇာတ်လမ်းတိုတစ်ခုပဲဖြစ်ဖြစ်
တစ်ယောက်ရိုက်တာ တစ်
ယောက်မသိဘဲနဲ့ ရိုက်ခိုင်း
လိုက်ရင် သူတို့ ဘယ်လိုရိုက်
မလဲဆိုပြီး ကျွန်တော် စိတ်
ဝင်စားတယ်။

ရိုက်ကူးမှု နည်းပညာ
ပိုင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့
လည်း ရူးသွပ်တယ်။ ရိုက်
ကူးမှုနည်းပညာက ရုပ်ရှင်က
အရပ်တွေပေါ်မှာ အခြေခံပြီး
တခြား အကြောင်းအရာတွေ

က ဖြည့်စွက်ထားတာဆိုတော့
နံပါတ်တစ်က ရုပ်ရှင်မှာ
အရုပ်တွေက အဓိကကျတယ်။
ဒီအရုပ်တွေက ပရိသတ်တွေကို
ဘယ်လောက်ထိ ဖမ်းစား
နိုင်မလဲ၊ ဘယ်လောက်ထိ
ရုပ်ရှင်ဆန်ဆန် ရိုက်ပြနိုင်မလဲ။
အဲဒီအပေါ်မှာလည်း ရူးသွပ်
တယ်။ ဇာတ်ကောင်စရိုက်က
နံပါတ်တစ်၊ ဇာတ်ကောင်
တစ်ကောင်မှာရှိတဲ့ စိတ်နေ
သဘောထား၊ အဓိကကတော့
အရောင်ပေါ့၊ တချို့တွေ
ကျတော့ အရောင်
တောက်တောက်ကြီးတွေ
မဝတ်ကြသလို တချို့တွေ
ကျတော့လဲ အဖြူတွေချည်းပဲ
ဝတ်ကြတာရှိသလို အမည်းတွေ
ချည်းပဲ ဝတ်ကြတာလည်း
ရှိတယ်။ အဲဒီလိုပဲ ပတ်ဝန်း
ကျင်နဲ့ လိုက်ဖက်အောင်၊
နေရာဒေသနဲ့လိုက်ဖက်အောင်
တွဲပြီးစဉ်းစားတတ်ကြတဲ့သူ
တွေလည်း ရှိတယ်။ အဲဒီလို
အများကြီးရှိတော့ ဇာတ်
ကောင်စရိုက်တွေ ထွက်လာ
ပြီဆိုရင် အဲဒီကိစ္စတွေကိုလည်း
ကျွန်တော် ဝါသနာ ပါတယ်။
Art Director လိုင်းကြောင်း
ပေါ့။ ဝါသနာပါတယ်။
ကြောက်ကြောက်ကြောက်
ဆိုတဲ့ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားမှာ
Art director ရော
Cinematographer ရော လုပ်
ဖြစ်တယ်။ နောက်ပြီး DOP
လည်းလုပ်တယ်။ အဲဒီသုံးခု
အပြင် Costume Design တွေ
ကိုလည်း ကျွန်တော်ရွေးပေး
တယ်။ ရွေးပေးတယ်ဆိုတာက
အင်္ကျီအဝတ်အစားတွေမှာ
လူတစ်ယောက်မှာ Character
တွေအများကြီးရှိတယ်ဆိုရင်
သူကတော့ ဘယ်လိုမျိုးဖြစ်

ဆင့်တယ်ပေါ့။ ကျွန်တော်တို့
က သရုပ်ဆောင်တွေရဲ့ ရွေး
ချယ်မှုနဲ့ မဆုံးဖြတ်ထားဘူး။
ကြောက်ကြောက်ကြောက်
ဇာတ်ကားက ကျွန်တော့်ရဲ့
ရွေးချယ်မှုနဲ့ ဆုံးဖြတ်ထား
တယ်။ အဲဒီကားက နည်း
နည်းလေး ထူးခြားတယ်။

ဘယ်လိုဖြစ်လို့ DOP,
Art Director, Cinemato-
grapher သုံးစုစလုံးကို လုပ်
ဖြစ်ခဲ့တာလဲ။ ဒီမှာ နေတိုး
အနေနဲ့ စိတ်ချ ယုံကြည်ရတဲ့
သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မရှိ
လို့လား။

အဓိကကတော့ တစ်ဦး
တစ်ယောက် မရှိနိုင်ဘူးလား
ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ
အဲဒီလိုမျိုးဖွဲ့စည်းပုံတွေနဲ့
ဇာတ်လမ်းကိုတည်ဆောက်
တာလားတယ်။ ရှိတော့ရှိ
တယ်။ အရင်တုန်းက ကင်
ဇောမန်းနဲ့ပဲ အရပ်တွေကို
တည်ဆောက်တာလေ။ အခု
တော့ DOP တွေပါလာ
တယ်။ အရှင်းဆုံးပြောရရင်
ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ 3D Animation
တွေရှိလာကြတယ်။ မပီပြင်
ဘူး။ မပီပြင်တာက ဘာဖြစ်
သလဲဆိုတော့ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူး
ဆည်းပူးသူကျွမ်းကျင်တဲ့
သူ မရှိဘူး။ ရိုက်တော့ရိုက်
ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့မြင်
နေတဲ့ အမြင်တစ်ခုကို ဘယ်
လိုရရှိတယ်ဆိုတာ သိတယ်။
ဘယ်လိုလုပ်တယ်ဆိုတာ သိ
နေမဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆို
တာမျိုး သိကြဘူး။ တချို့
ရိုက်ခြားက Making တွေ
ကြည့်တယ်။ မြင်တယ်။ သူ
တို့ရိုက်သည့်တာပဲဆိုပြီး လုပ်
ကြည့်တယ်။ မဖြစ်လာဘူး။
အဲဒါကြောင့်လဲဆိုတော့

ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးမှုနည်းပညာနဲ့
ပတ်သက်ပြီး နည်းပညာနဲ့
အနုပညာပေါင်းစပ်တဲ့ လူ
တစ်ယောက်။ အဓိကက ဒါ
ရိုက်တာလိုချင်တဲ့ပုံစံနဲ့ ဇာတ်
လမ်းက ဖြစ်စေချင်တဲ့ ပုံစံ
Animatorကနေ သူလုပ်လို့ရ
တဲ့ဟာ၊ ဒီသုံးခုကိုပေါင်းရတာ။

အဲဒီလူသုံးယောက်ကို
ဆက်သွယ်ပေးဖို့အတွက် သူ
တို့ဆီမှာ ကြားထဲက လူတစ်
ယောက်ရှိတယ်။ အဲဒီလူတစ်
ယောက်က ရိုက်ကွင်းမှာလည်း
ရှိတယ်။ Editing ခန်းမှာလည်း
ရှိတယ်။ Cinematographer တွေ
နဲ့ Animator တွေနဲ့စကား
ပြောရတဲ့သူတစ်ယောက်ပေါ့။
သူကကျတော့ အရှင်းဆုံး
ပြောရရင် ဂီတမှူးတစ်
ယောက်လိုပေါ့။ သီချင်း
တစ်ပုဒ် ကောင်းကောင်းမွန်
မွန်ဖြစ်လာဖို့အတွက် ကြားထဲ
မှာ ဂီတမှူးတစ်ယောက်လို
တယ်။ သူက တကယ်တီး
လားဆိုတော့ သူလည်း မတီး
ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူက ဒီလို
ဒီလိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာကို Guide
line ပြောတယ်။ ကျွန်တော်
တို့ဆီမှာ အဲဒီလိုမျိုး လူတစ်
ယောက်လိုတယ်။ Cinemato-
grapherဆိုတာ အဲဒီလိုမျိုးပဲ။
အဲဒီလိုမျိုးကို ကျွန်တော်
လုပ်ဖြစ်တယ်။

ကျွန်တော် လုပ်ဖြစ်
တယ်ဆိုတာက အရမ်းကြီး
ကျွမ်းကျင်လို့လားဆိုတော့
ကျွမ်းကျင်လို့ မဟုတ်ဘူး။
ကိုယ်ရိုက်မယ့်ကားကို ယုံ
ကြည်မှုရှိတယ်။ ဒီကားကို ဒီ
လိုလုပ်လို့ရမယ်ဆိုတဲ့ ယုံ
ကြည်မှုတစ်ခုကို ကိုယ့်ကိုယ်
ကို ပြန်ပြီးမွေးယူရတယ်။
ဒီကားကို ငါ ဒီနေရာမှာ ဒီလို

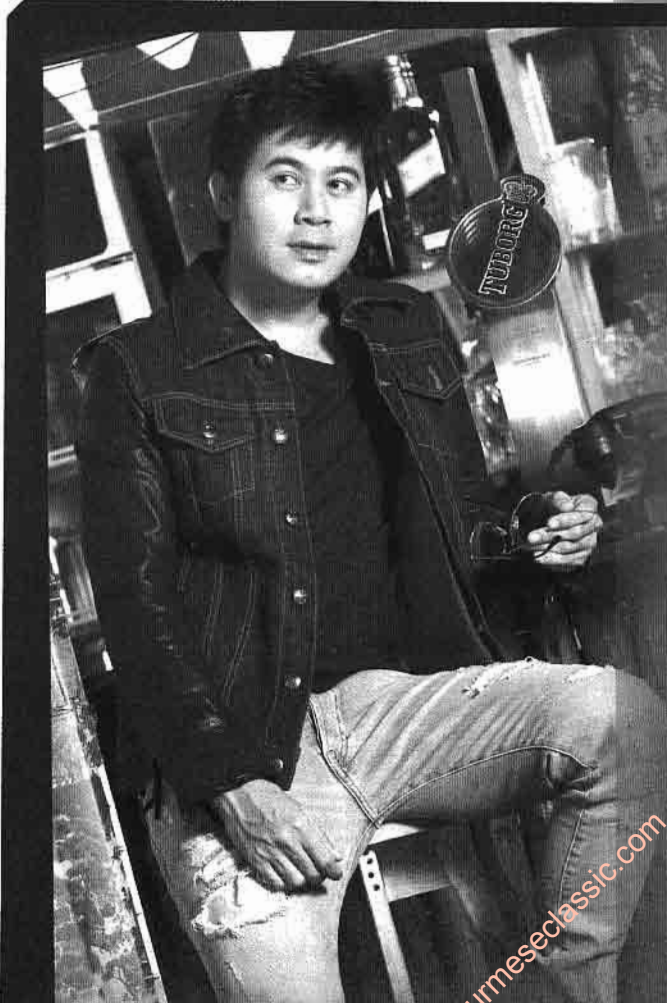
လုပ်မယ်။ ငါ ကိုယ့်ကိုယ်ကို
ယုံကြည်မှုရှိလား။ ယုံကြည်
မှုရှိတယ်ဆိုတဲ့အတွက် လုပ်
တယ်။

ကြောက် ကြောက်
ကြောက် ဇာတ်ကားမှာ ကျွန်
တော်ပါတဲ့ ဆင်းနံက ၃၀ ပဲ
ပါတယ်။ တခြား ကျွန်တော့်
ညီလေးတွေလည်းပါတော့
ကျွန်တော့်အတွက် အချိန်
လည်းရတယ်။ အချိန်ရတော့
လုပ်ပေးနိုင်ခဲ့တယ်။ တစ်
ကားလုံးလိုလို ကိုယ်ပါဝင်ရ
မယ့် ဇာတ်လမ်းမျိုး ဆိုရင်
တော့လုပ်ဖို့တော့ အစီအစဉ်
မရှိဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆို
တော့ အချိန်လည်း တော်တော်
ပေးရတယ်။ အာရုံစူးစိုက်မှု

ကသရုပ်ဆောင်လုပ်တာနဲ့ မတူ
ဘူး။ သူက အဘက်ဘက်က
တွေးရတဲ့အခါကျတော့ သရုပ်
ဆောင်လုပ်တဲ့ အချိန်မှာ
အနှောင့်အယှက် ဖြစ်တယ်။

အဓိကအားဖြင့် ဒါရိုက်
တာပေါ်မှာမူတည်ပြီး လုပ်
ပေးဖြစ်တာများဖြစ်မလားပဲ။
ကြောက်ကြောက်ကြောက်
ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားက ဒါရိုက်
တာ ဩရသ ရိုက်တာဆိုတော့
နေတိုးနဲ့လက်တွဲနေကျဖြစ်လို့
လုပ်ပေးဖြစ်တာနဲ့တူတယ်။

ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်
နဲ့သူငယ်ချင်းဖြစ်နေတာလည်း
ပါတယ်။ အရှင်းဆုံးပြောရရင်
ကိုယ့်သူငယ်ချင်းဖြစ်နေတာ
ရယ်။ သူနဲ့က မာမီရှိန်းတို့၊

ဒီကောင်ဘယ်သူတုံးတို့က
တည်းက တွေ့တယ်။ သူ ဒီ
လောကထဲရောက်တာနဲ့ ကျွန်
တော်ရောက်တာကလည်း
အတူတူပဲ။ ဒီလောကထဲမှာ
အတူတူ ရှင်သန်လာတဲ့သူ
နှစ်ယောက် အနာဂတ်အတွက်
Planတွေရှိတယ်။ ပြောခဲ့ဖူးတဲ့
သူတွေဖြစ်တော့ တစ်ယောက်
စိတ်ကို တစ်ယောက်လည်း
သိတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေ
ဖြစ်နေတော့ ပိုပြီးလုပ်ဖြစ်တာ
ပေါ့။ သူငယ်ချင်းလည်း
မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ပြီး ကိုယ်
ပါဝင်ရမယ့်အခန်းက ရာခိုင်
နှုန်း များမယ်ဆိုရင်တော့
ကျွန်တော် လုပ်ဖြစ်မှာ
မဟုတ်ဘူး။

တခြား ဒါရိုက်တာဆို
ရင်တော့ နည်းနည်းစဉ်းစား

မှာပေါ့နော်။ တခြားသူတွေ
မကြိုက်မှာစိုးလို့ ဆိုပြီးရော
တွေးမိသေးလား။

အင်းပေါ့၊ ကျွန်တော်က
ကြောက်ကြောက်ကြောက်
ဇာတ်ကားအတွက် တာဝန်
တစ်ခုလို့ ယူပြီးလုပ်တာ။
တချို့ဟာတွေကျတော့ ကိုယ်
က သရုပ်ဆောင်တစ်ယောက်
အနေနဲ့ တာဝန်ယူထားတဲ့
ကားဆိုရင် သရုပ်ဆောင်တစ်
ယောက်အနေနဲ့ပဲ လုပ်မှာပေါ့။

၂၀၁၇ ခုနှစ်မှာ နေတိုး
ဘက်ကနေ ပြောင်းလဲမှုတွေ
က ဘယ်လိုအပိုင်းတွေမှာ
ဖြစ်သွားနိုင်မလဲ။ ကိုယ့်
ကိုယ်ကိုရော ဘယ်လိုအရာ
တွေကို ပြောင်းလဲဖို့ ပြင်ဆင်
ထားတာမျိုးရှိနိုင်မလဲ။

အနုပညာပိုင်းနဲ့ ပတ်

သက်ပြီးတော့ ပြောင်းလဲဖို့
တစ်ခုရှိတယ်။ ပရိသတ်တွေ
အားရကျေနပ်မှုရှိမယ့် ဇာတ်
လမ်း၊ ဇာတ်ကား၊ သရုပ်
ဆောင်မှု အဲဒီလို ဇာတ်ကား
တွေက ပိုများတယ်။ ၂၀၁၆
ထဲမှာ ရိုက်ခဲ့တဲ့ ကားတွေပေါ့
နော်။ ဇာတ်လမ်း ဆန်းတယ်၊
ဇာတ်ကောင်စရိုက် ဆန်း
တယ်။ နှစ်ခုစလုံး ဆန်းသစ်
ထားပြီးတော့မှ အနုပညာကို
လုပ်တဲ့ ဇာတ်ကောင်တွေ ဖြစ်
နေတယ်။ အဲဒီလိုမျိုးတွေက
ကျွန်တော့်အတွက် ထူးခြားတဲ့
နှစ်လို့ ပြောရမှာပေါ့။

ဘယ်လို ထူးခြားလဲဆို
တော့ မုန်းလို့ရရင် မုန်းချင်
တယ်မှာက သိချင်းရေးတဲ့သူ
တစ်ယောက်၊ သူ့ဇာတ်ကောင်
စရိုက်က အနုပညာသမားရဲ့

ဇာတ်ကောင်စရိုက်ဖြစ်တယ်။
ကိုပိုင်းနဲ့ ရိုက်တဲ့ တာတေ
ကြီးဇာတ်ကားမှာက ရုပ်
ကွက်ထဲမှာ Gay Show တွေ
ရှိတယ်လေ၊ မိန်းကလေးတွေ
လိုဝတ်ပြီး ဖြတ်ညှပ်ကပ်တွေ
နဲ့ သီချင်း ဆိုက၊တာတွေရှိ
တယ်လေ၊ အဲဒီလိုမျိုးဇာတ်
ကောင်တစ်ကောင်ပါတယ်။
ဒါကလည်း ပရိသတ်အနေနဲ့
စိတ်ဝင်စားစရာ ဇာတ်ကောင်
ပေါ့။ အဲဒီကားက ဟာသ
ကားမဟုတ်ဘဲ သရဲကားဖြစ်
နေတယ်။ ရူးအောင်ချစ်မယ့်
သူ ဇာတ်ကားမှာက ပန်းချီ
ဆရာ။ ၂၀၁၆ ထဲမှာ ရိုက်ပြီး
၂၀၁၇ မှာ ရုံတင်မယ့်ဇာတ်
ကားတွေမှာ အဲဒီလို နည်း
နည်းထူးခြားမှု ရှိနေတယ်။

ထူးခြားမှုရှိတယ်ဆို
တာက ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က
ဒီဇာတ်ကောင်စရိုက်ကို လိုက်
ပြီးပုံပိုင်းပေးရတဲ့သူ ဖြစ်နေ
တယ်။ ပန်းချီဆရာ ဇာတ်
ကောင်စရိုက်အတွက်ဆို ရင်
ပန်းချီကားတွေကို ကိုယ်တိုင်
ပဲ စီစဉ်ရတယ်။ အဲဒီလိုမျိုး
တွေ၊ ပန်းချီဘယ်လိုင်းကို
ရေးတဲ့သူလဲ ဆိုပြီး စီစဉ်ရ
တယ်။ တာတေကြီး ဇာတ်
ကားအတွက်ဆိုရင် ကိုယ်
ကချင်တဲ့ သီချင်းတွေကို
ကိုယ်တိုင် Edit လုပ်တယ်။
သူတို့က ဒီသီချင်းနဲ့ က၊မယ်
ဆိုပြီး ယူလာတာ မဟုတ်
ဘူး။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဖန်တီးမှု
တစ်ခုကို သူတို့က လိုချင်
တော့ အဲဒါကို ဘယ်လိုမျိုး
လုပ်ချင်လဲ၊ နေတိုးစိတ်ကြိုက်
လုပ် ဆိုပြီး ပြောတယ်။

လရောင်ဖြာတဲ့ အသံ၊
လေးမှာ ဆိုလည်း အဲဒီလိုပဲ။
အဲဒီ ကားကို အရင်က

လရောင်ချောတေး ဆိုပြီး ပေးထားတာ။ အဲဒီကားအတွက် သီချင်းက ရှိတယ်။ အဲဒီ သီချင်းကို ကျွန်တော်နဲ့ ကိုညီမင်းခိုင်နဲ့ ရေးကြတယ်။ ဒီကားထဲမှာ သီချင်းက ၈ ပုဒ်ပါတယ်။ သီချင်း ၈ ပုဒ်မှာ ၆ ပုဒ်လောက်ကို ကျွန်တော်တို့စိတ်ကြိုက် လုပ်ထားတယ်။ အနုပညာပါတဲ့ ဇာတ်ကောင်တွေကို ကိုယ်တို့ယုံတိုင် နည်းနည်းလေး ပါဝင်ပြီး လုပ်ဖြစ်တဲ့နှစ်လို့ ပြောရမယ်။ အွန်လိုင်းမှာလည်း တချို့ပရိသတ်တွေကို နည်းနည်းလေး အတိုအစလေးတွေ တင်ပေးတယ်။ ပြောရရင် ဒီနှစ်မှာ ရုံတင်မယ့် ဇာတ်ကားတွေက ဟာသကားတွေ ဆိုရင်လည်း ဗီဒီယိုခေတ်တုန်းက ပရိသတ်ကြိုက်တဲ့ ဇာတ်ကောင်စရိုက်တွေကို ခေါင်းပိုပြီး ရိုက်ထားတဲ့ကားလည်း ရှိတယ်။

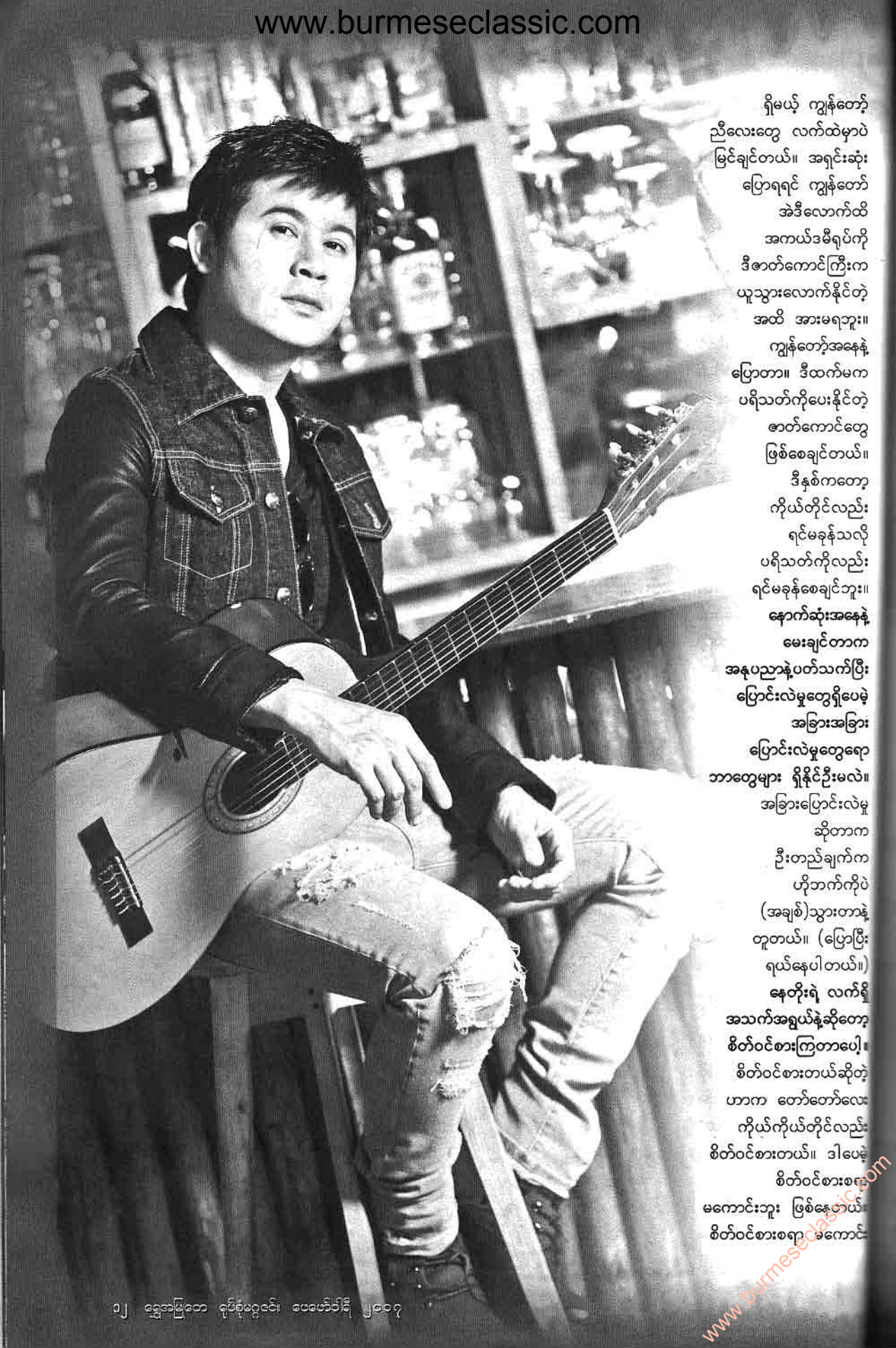
ဟာသကားတော့ ရုပ်ရှင်မှာ အရိုက်နည်းသွားမယ်လို့ ထင်တယ်။

မိုက်ဖိုစီ စဉ်ထားတာလည်း ရှိသလို ရိုက်ပြီးသားကားလည်းရှိတယ်။ ရိုက်ပြီးသားကားက အမွေစီနီ၊ ဂျွန်နီဇာတ်လမ်းမှာ ကိုယ်သာလုပ်တိုက်၊ အဲဒီကားတွေက အချိုးအစားတွေထဲမှာပါတယ်။ ဒါရိုက်တာ ကျော်အောင်လည်း ရိုက်ဖို့ရှိပါတယ်။ နည်းတယ် ဆိုတာကတော့ နှုတ်ကောက်မှုတော့မျှတယ်။ အချိုးအစားပြောရရင် ထွက်တဲ့ကားတွေထဲမှာ ဒရာမာကားတွေလည်းကပ်သွားတာ၊ ရိုက်တာတွေမှာ ရိုက်တယ်။ အချိုးအစားတွေက နည်းနည်း

လေးကြာနေတော့ ရိုက်တာနဲ့ ထွက်တာဟာ နေတယ်။ ပြဿနာပုံစံကလည်း ဘယ်လိုလဲ မသိဘူး။ ကျွန်တော်တော့ အားမရဘူး။ နှစ်တွေလည်း အများကြီးပဲ။ အရေအတွက်တွေကလည်းများတယ်။ အဲဒါကြောင့်မို့လို့ ကျွန်တော်တို့အွန်လိုင်းမှာတင်တဲ့ ဇာတ်လမ်းတိုလေးတွေ ရိုက်ဖြစ်တာ အဲဒါကြောင့်လည်းပါတယ်။ ပရိသတ်ဆီကို ပိုပြီး ရောက်စေချင်တယ်။ ဗီဒီယိုတွေကလည်း သိပ်မရိုက်ဖြစ်တော့ ပရိသတ်အတွက် စဉ်းစားကြည့်တာ။ ၂၀၁၆ အတွက်ပေးမယ့် အကယ်ဒမီအတွက်ကိုရော နေတိုးအတွက် မျှော်လင့်ထားနိုင်ဦးမလား။ အကယ်ဒမီနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်ရဲ့အကယ်ဒမီသမိုင်းကို ကြည့်မယ်ဆိုရင် ဒီနှစ်ကတော့ ရသင့်ရထိုက်တဲ့နှစ် မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ပေးလို့ရတဲ့နှစ် မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော် မြင်တယ်။ အဲဒီလို ဆိုတော့ ရင်ခုန်ဖို့လည်း မရှိဘူး။ ကျွန်တော့်ပရိသတ်ကလည်း အေးဆေးပဲ။ ဒီနှစ်က သူတို့မျှော်လင့်မထားကြဘူး။ ကိုယ်တိုင်ကလည်း မမျှော်လင့်ဘူး။ ကျွန်တော့်ရဲ့အသစ်တွေ...၊ အသစ်တွေ ဆိုတာက အကယ်ဒမီကိုပထမဆုံး အကြိမ် လက်ဝယ် ရောက်

S P O R T S

S P O

ရှိမယ့် ကျွန်တော့်
ညီလေးတွေ လက်ထဲမှာပဲ
မြင်ချင်တယ်။ အရှင်းဆုံး
ပြောရရင် ကျွန်တော်
အဲဒီလောက်ထိ
အကယ်ဒမီရုပ်ကို
ဒီဇာတ်ကောင်ကြီးက
ယူသွားလောက်နိုင်တဲ့
အထိ အားမရဘူး။
ကျွန်တော့်အနေနဲ့
ပြောတာ။ ဒီထက်မက
ပရိသတ်ကိုပေးနိုင်တဲ့
ဇာတ်ကောင်တွေ
ဖြစ်စေချင်တယ်။
ဒီနှစ်ကတော့
ကိုယ်တိုင်လည်း
ရင်မခန့်သလို
ပရိသတ်ကိုလည်း
ရင်မခန့်စေချင်ဘူး။
နောက်ဆုံးအနေနဲ့
မေးချင်တာက
အနုပညာနဲ့ပတ်သက်ပြီး
ပြောင်းလဲမှုတွေရှိပေမဲ့
အခြားအခြား
ပြောင်းလဲမှုတွေရော
ဘာတွေများ ရှိနိုင်ဦးမလဲ။
အခြားပြောင်းလဲမှု
ဆိုတာက
ဦးတည်ချက်က
ဟိုဘက်ကိုပဲ
(အချစ်)သွားတာနဲ့
တူတယ်။ (ပြောပြီး
ရယ်နေပါတယ်။)
နေတိုးရဲ့ လက်ရှိ
အသက်အရွယ်နဲ့ဆိုတော့
စိတ်ဝင်စားကြတာပေါ့။
စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတဲ့
ဟာက တော်တော်လေး
ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း
စိတ်ဝင်စားတယ်။ ဒါပေမဲ့
စိတ်ဝင်စားစရာ
မကောင်းဘူး ဖြစ်နေတယ်။
စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်း

ဘူးဆိုတာက အချိန်အခါ၊ အနေအထားအရ ပရိသတ်က ဒီလို အချိန်အခါမှာ ဒီလို အကြောင်းအရာကို စိတ်ဝင်စားသင့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ဝင်စားရမယ့် အကြောင်းအရာ ကျွန်တော်မှာ သိပ်မရှိဘူး။ တကယ်တမ်း စိတ်ဝင်စားလာအောင် တမင်တကာလည်း မဖန်တီးချင်ဘူး။ သူ ဖြစ်လာတဲ့ အနေအထားတစ်ခုကို ပရိသတ်ကို စောင့်စေချင်တယ်။ မမေးဘဲနဲ့ သူ့ဘာသာ ဖြစ်လာတဲ့ အနေအထားတစ်ခု။ အချိန်အခါတစ်ခုကို ရောက်လာမှာပါလို့ ပြောချင်ပါတယ်။

အချစ်ကို မချစ်ခဲ့ဖူးဘူးလား။ မချစ်ခဲ့တာလား။

အချစ်ကို ခံစားခဲ့ဖူးတယ်။ အချစ်နဲ့လည်း ဖြတ်သန်းခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်လုပ်ပြီးတော့ နှစ်တော်တော်များများမှာ စိတ်ဆွေအကုန်လုံးက အလုပ်ထဲမှာ နစ်နေတယ်။ တစ်ခုပြီးတစ်ခုပေါ့။ ကိုယ်က စဉ်းစားခဲ့ဖူးတာလို့လဲ ကိုယ့်အတွက်လို့ ဆိုရတယ်။ ရည်မှန်းချက်တွေနဲ့ ဒီလို အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ အဲဒီလို ရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ မရောက်ခင်မှာပဲ ဒီလို ကိုယ်နဲ့ နီးနီးကပ်ကပ် ဖြစ်နေပညာက ပြန်ပြီး ဖြစ်နေသွားတယ်။ အခုတော့ Plan တွေထဲမှာ သူက အသံထွက်ရောက်နေရင်းနဲ့မှ ဒီအခြေအနေကို ရောက်လာတာ ဖြစ်တော့ စားမယ်ဆိုရင် အသံထွက်နေတာလို့ပဲ။

ဟိုတစ်နေ့ကတောင် Show ပွဲအတွက် Rehearsal လုပ်နေတုန်းမှာ လွန်ခဲ့တဲ့ ၂၀၀၇-၂၀၀၈ ခုနှစ်ဝန်းကျင်က အကြောင်းတွေကို ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်စဉ်းစားမိတယ်။ ကိုမင်းတို့၊ Y2K၊ ဦးချိုတို့၊ ဒယ်နီရယ်လ်တို့နဲ့ အတူတူသွားလာနေတဲ့ မော်ဒယ်ဘဝကို စိတ်ထဲမှာ ရောက်သွားတယ်။ တကယ်တမ်း ကျတော့ အဲဒါတွေက ကြာပြီ။ ဒါပေမဲ့ မနေ့တစ်နေ့ကလို့ပဲ စိတ်ထဲမှာ ခံစားရတယ်။ အဲဒီလိုဆိုတော့ ဒီလောက်လေးတောင်မှ အာရုံတွေက ဒီထဲမှာ ပျော်ဝင်နေတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အံ့သြမိတယ်။ ကြားထဲမှာ ရှိနေတဲ့ အရာတစ်ခုနဲ့ လက်ရှိ ထိုင်နေတဲ့ အချိန်တစ်ခုက အရင်က ငယ်ဘဝကို အချိန်တိုလေးအတွင်းမှာ ရောက်သွားတဲ့ အတွက် Duration က တိုတိုလေး ဖြစ်သွားတယ်။ ၁၅ နှစ်ဝန်းကျင်က ပျောက်သလို ခံစားလိုက်ရတယ်။ အလုပ်လုပ်ရင် ဝါသနာက မွေးရာပါလို့ ပြောရမယ်။ ဒါက မတတ်နိုင်ဘူး။ ပြင်လို့လည်း မရဘူးပေါ့။

ဟိုး အရင်အချိန်ကို ပြန်စဉ်းစားနေချိန်မှာ ဟိုးတုန်းက အချစ်ကိုရော သတိမရဘူးလား။

အချိန်ကိုပဲ သတိရတာပါ။ အချစ်ကိုတော့ သတိမရဘူး။ (ပြောပြီးရယ်နေပါတယ်။)

ချစ်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတော့ ချစ်ခဲ့တာက ပြီးသွားပြီပေါ့။

ပြီးသွားခဲ့ပြီ။ အချိန်ပေးဖြေကြားပေးတဲ့ နေ့တိုးကို

ကျေးဇူးအများ ကြီးတင်ပါတယ်။ ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်းအတွက် ဓာတ်ပုံရိုက်ကူးမှုမှာ ရိုက်ကူးရေးနေရာအတွက် အကူအညီပေးတဲ့ Crustacean Restaurant မှ ညီမလေး မြင့်မြင့်သောင်းနဲ့ ဆိုင်မန်နေဂျာနဲ့ ဝန်ထမ်းများ၊ ညီမလေး သီရိခင်တို့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ရိုက်ကူးရေးနေရာကို

အစောဆုံးရောက်သလို ဓာတ်ပုံတွေကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့ ရိုက်ပေးတဲ့ ကိုလင်း (Studio-K)၊ ခရီးသွားခါနီးမှာ ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ အချိန်တစ်ရက် သီးသန့်ပေးပြီး ရိုက်ပေးတဲ့ ညီလေး (ခ)နေတိုးတို့ကိုလည်း ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိကြောင်း ဆိုပါရစေ။

ခင်လေးမြင့်

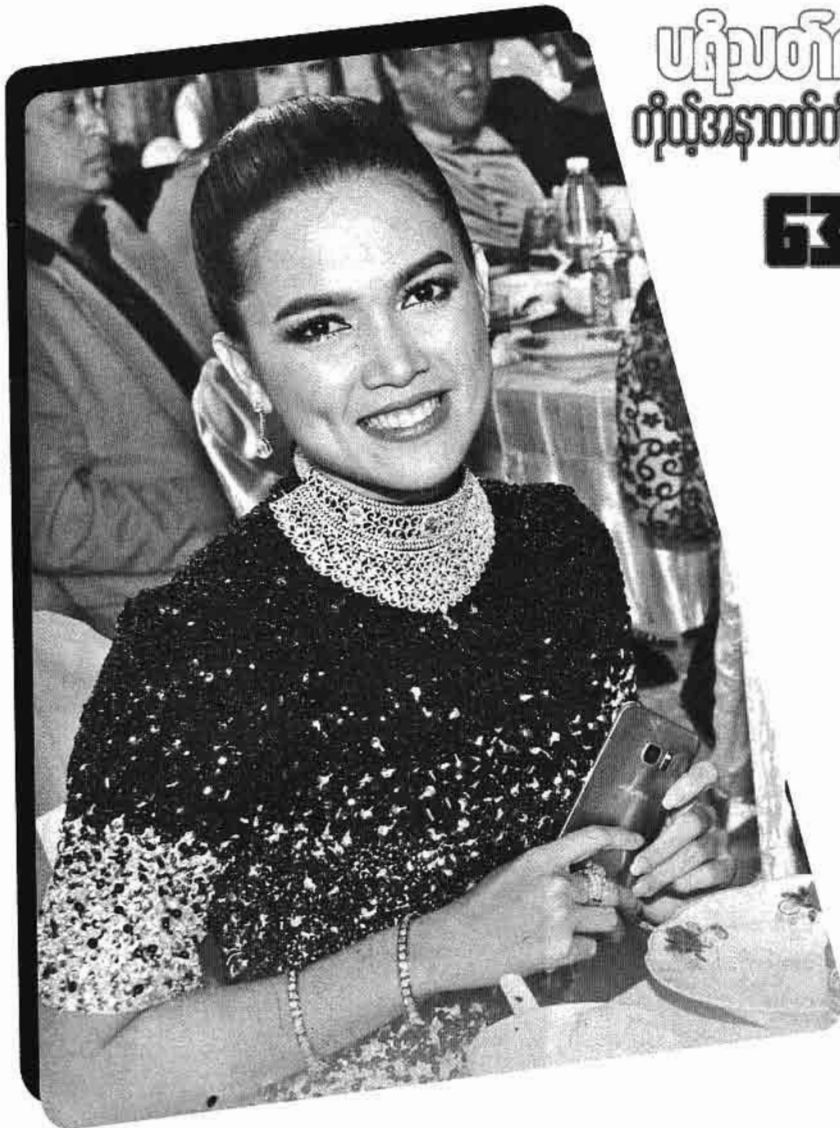

အေးမြတ်သူ ဇာတ်ရုပ် ရွေးပါတယ်။ ဇာတ်ကားတစ် ကားမှာ ပါဝင်သရုပ်ဆောင်မှု အပေါ် အေးမြတ်သူ ဘယ် လောက်ရာခိုင်နှုန်း လုပ်ကွက် ရလဲပေါ့။ လုပ်ကွက်သုံးမျိုး တစ်မျိုးရရင် အေးမြတ်သူ လုပ် ပါတယ်။ Character အရမ်း

ဒီဇာတ်ထဲမှာ ဘယ်လောက် ထိ ပါဝင်ခွင့်ရလဲဆိုတာပဲ စိတ် ဝင်စားတယ်။ ဟု ဇာတ်ကား လက်ခံသည့်ပုံစံနှင့် ပတ်သက် သည့်မေးခွန်းကို အေးမြတ်သူ က ကြယ် ရုပ်ရှင်ကားကြီး ကန်တော့ပွဲနေ့က ဖြေသည်။ ထိုဇာတ်ကားကြီးတွင် အေး

တွေမှာ ဘယ်လိုလူမျိုးတွေ အတွက် လုပ်ပေးဖြစ်လဲ။ အမြဲတမ်းတော့ မလုပ် ပေးဖြစ်ပါဘူးရှင်။ ဒီကားထဲ မှာက ပါဝင်တဲ့ Actor တွေ ကလည်း အေးမြတ်သူနဲ့ အရမ်းကို ခင်မင်ရင်းနှီး တယ်။ ဒါရိုက်တာ ကိုကြီး

ကိုယ့်အစ်ကိုလိုလည်းဖြစ်နေ တယ်။ သင်ဆရာဆိုလည်း မမှားပါဘူးရှင်။ ဒါကြောင့် လက်ခံဖြစ်တာပါ။ ပြီးတော့ ပရိဂျူဆာ အောင်ခေတ်မင်း တိုက်က အစ်မတွေကလည်း အေးမြတ်သူနဲ့ ညီအစ်မတွေ လိုဆိုတော့ လက်ခံဖြစ်တာ

ပရိသတ်ကိုလေးစားရင်းနဲ့ တိုက်အနာဂတ်ကိုတည်ဆောက်နေတဲ့ အေးမြတ်သူ

မနိုးသူ

ပါ။ အေးမြတ်သူ တော်တော် များများတော့ လက်မခံဖြစ်ပါ ဘူး။ ဘာလို့ဆိုတော့ အေး မြတ်သူက ကိုယ်လုပ်ကွက်ရ မယ့် Character လေးတစ်ခု ကို လိုချင်တဲ့ မင်းသမီးတစ် ယောက် ဖြစ်နေတော့လေ။

ဧည့်သည်သရုပ်ဆောင် ဆိုတဲ့အပေါ် ခံစားမှုကရော ဘယ်လိုရှိလဲ။ အမြင်လေး ပေါ့။

အဲဒါကတော့ နည်း နည်းပြောရခက်ပါတယ်။ အေးမြတ်သူက ဒီကားမှာပဲ ပထမဆုံး ဧည့်သည်အဖြစ် ပါဝင်ဖူးတာပါ။

မအေးပွင့် မြင့်မြင့်စန်း ဇာတ်ကားကြီး အရှိန်နဲ့ အခု နောက်ပိုင်း လုပ်ရတာ ပိုခက် ခဲလား။

အရင်အတိုင်းပါပဲ။ ဒါ ပေမဲ့ အရင်ကထက် လုပ် ကွက် ပိုရတဲ့ ဇာတ်ကားလေး တွေ လာသွားကြတယ်။ လုပ် ကွက် ပိုပေးတဲ့ Character

ရူးတယ်ရှင်။ Character တစ်ခု ပီပီပြင်ပြင်ရရင် အေးမြတ်သူ လုပ်တယ်။ အဲဒီ Character ဆိုသည်။ ကောင်းသည် စိတ် မဝင်စားဘူး။ အေးမြတ်သူ

မြတ်သူက အထူးဧည့်သည် သရုပ်ဆောင်အဖြစ်ပါဝင်သည် ကို တွေ့ရသည့်အခါ...

ဧည့်သည်သရုပ်ဆောင် အနေနဲ့ ဘယ်လိုဇာတ်ကား

အောင်ဇော်လင်းကလည်း အေးမြတ်သူ မော်ဒယ်လ် မင်းသမီး စလုပ်ကတည်းက သင်ပေးတယ်ရှင်။ Flow တွေ၊ အိုက်တင်တွေက အစပေါ့။

One Minute Interview

ကြိုရာအတိုင်း တစ်မိနစ်တာ

လေးတွေ ပိုလုပ်ရတယ်ရှင်။ အေးမြတ်သူကတော့ ထူးထူးခြားခြားကြီးတော့ မပြောင်းလဲသွားပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အရင်ထက်စာရင် အလုပ်တွေအများကြီး လုပ်ရတယ်။ ဒါလည်း ပရိသတ်အားပေးမှုကြောင့်ပါ။ ပရိသတ်ကျေးဇူးကြောင့်ပါရှင်။

၂၀၁၆ ခုနှစ် တစ်နှစ်လုံးထဲ လုပ်ခဲ့သမျှထဲမှာ အေးမြတ်သူအတွက် အရာအထင်ဆုံး တစ်ခုပြောပြပါချိန်...။

၂၀၁၆ နှစ်ကလေး အေးမြတ်သူအတွက် လုပ်သမျှ အရာအားလုံးဟာ ပရိသတ်ရဲ့ ချစ်ခြင်းတွေကြောင့် အကုန်လုံး အရာထင်တယ်ရှင်။ တစ်ခုတည်းကို High Light ဖောက်ပြလို မရဘူးလေ။ ၂၀၁၅ ခုနှစ် နှစ်ဆုံး အကယ်ဒမီတည်းက စပြီး ပရိသတ်ကြီးက အေးမြတ်သူကို ချစ်လာတာ ၂၀၁၆ ခုနှစ်တစ်နှစ်လုံးမှာ အေးမြတ်သူအလုပ်လုပ် ပရိသတ်က ချစ်ကြတာ သူတို့ရဲ့ မေတ္တာကလေးတွေကြောင့်ပဲ။ သူတို့မေတ္တာထားလေလေ အေးမြတ်သူအားလုံး အဆင်ပြေပြီး အကောင်းဆုံးတွေ ဖြစ်နေတာမျိုးနော်။ ကျေးဇူးတင်ပါလား။ အေးမြတ်သူ ဘယ်လောက်ပဲ ကြိုးစားကြိုးစားအားပေးမှု မရှိရင် ဆက်လုပ်လို့ မရပါဘူး။ အဓိကကို High Light ဖောက်ပြပါဆိုရင် အေးမြတ်သူကို ပရိသတ်

ကြီးက ပိုချစ်လာတယ်။ ပိုမေတ္တာထားလာတယ်။ ပရိသတ် ပိုချစ်လာလို့ အေးမြတ်သူ ပိုပြီး ကျေနပ် ပျော်ရွှင်လာပါတယ်ရှင်။ အေးမြတ်သူက သူမ ဖြတ်သန်းလာသည့် ကာလ ဆယ်နှစ်တာ တစ်လျှောက်တွင် ၂၀၁၆ ခုနှစ် တစ်နှစ်သည် ကံကောင်းမှုများ ကြုံရသည့် နှစ်ဖြစ်ကြောင်း၊ အရာအားလုံးတွင် ပရိသတ်၏ မေတ္တာများကြောင့် ချောမွေ့ခဲ့ရကြောင်း၊ ကျေးဇူးအရမ်းတင်ကြောင်း၊ ပရိသတ်ကို အကောင်းဆုံး ပေးဆပ်ခြင်း ဆိုသည်မှာ ကိုယ့်အနာဂတ်ကို အကောင်းဆုံး တည်ဆောက်ခြင်းနှင့် အတူတူပင်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုသို့အိုရီကိုသာ မိမိလက်ကိုင်ထားကြောင်း၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်တွင်လည်း ပရိသတ်၏မေတ္တာနှင့် ကိုယ့်ဆီလာသည့် အလုပ်များကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားမည်ဟုလည်း ဆိုပါသည်။

■
မန်းသူ

တစ်နှစ်နဲ့တစ်နှစ် ကုန်တာလည်း အရမ်းမြန်သလိုပဲ။ တစ်နှစ်နဲ့တစ်နှစ် ပြန်သုံးသပ်မယ်ဆိုရင် စိုးပြည့်တို့ကတော့ ပိုရင့်ကျက်လာတယ်။ ပိုပြီးတော့ နားလည်လာတယ်လို့ ခံစားရတယ်။ ဘယ်လိုပြောမလဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေချာ

က ၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ နှစ်အစတွင် ရွှေမင်းသမီး ဆိုသည့် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကြီးကို ရိုက်ကူးနေခြင်းဖြစ်သည်။ အစ်မဖြစ်သူ စန္ဒီမြင့်လွင်နှင့် တွဲဖက်၍ Mini Album တစ်ခွက်ကိုလည်း နှစ်စမှာပင် ထွက်နိုင်ရန် ကြိုးစားနေသည့် စိုးပြည့်သမီး

ဘယ်အပိုင်းကို အများဆုံး လုပ်ဖြစ်ခဲ့လဲ။ ဘယ်အပိုင်းကို ပိုအားရလဲ။

စိုးပြည့်ကတော့ ၂၀၁၆ မှာ သီချင်းဆိုတဲ့ဘက်ကို ပိုလုပ်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ စိုးပြည့်အခွေရဲ့ MTV အတွက် စီစဉ်တာတွေရောဆိုတော့ အဆို

က ပထမ Online တင် ဖြန့်ဖို့ စီစဉ်ထားတာပေါ့နော်။ အခုအစ်မက Queen DVD ထွက်တယ်ဆိုတော့ အရင်က အဲဒီခွေမတိုင်ခင် ထွက်ဖို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ Queen ဖြန့်ပြီးမှပဲ ထွက်တော့မယ်။ Online အရင် ဖြန့်မယ်။ ဇန်နဝါရီလ

ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေချာသုံးသပ်လာနိုင်တဲ့ စိုးပြည့်သမီး မနိုးသူ

လယ်လောက်မှန်းထားတာပါ။

အဲဒီထဲမှာ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ဘယ်လိုဆိုပြမှာလဲ။

အတူတူတဲ့ ဆိုကြတာပါ။ Mini Album ဆိုပေမဲ့လေ နှစ်ပုဒ်ပဲ အရင်လုပ်ဖြစ်မှာပါ။

တေးရေးတွေကရော။

တေးရေးက မိုးထက်။

နောက်တစ် ပုဒ် ကတော့ သီချင်းအဟောင်းလေးပါ။ ဂျေမောင်မောင်ရေးထားတဲ့ သီချင်းပါ။

သီချင်းနာမည်တွေက...

သီချင်းအဟောင်းလေးကိုတော့ မပြောပြချင်သေးဘူး။ ဝှက်ထားချင်သေးတယ်(ရယ်လျက်)။ အသစ်ကတော့ Don't make me Lonely လို့ အမည်ရပါတယ်။

၁၂ ကို အထီးကျန်အောင် မလုပ်ပါနဲ့ ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးပေါ့။ အဲဒါလေးကလည်း စိုးပြည့်တစ်ခါမှ မဆိုဖူးတဲ့ ဆိုဟန်

သုံးသပ်လာနိုင်တယ်လို့ ခံစားရပါတယ်။ ဟု စိုးပြည့်သမီးက ကုန်လွန်ခဲ့ပြီးသည့် နှစ်များအပေါ် သုံးသပ်ချက်ကို ပြောပြခဲ့သည်။ စိုးပြည့်သမီး

နှင့် Queen စာနယ်ဇင်းပွဲ၌ တွေ့ဆုံမိသည့်တစ်ခဏတွင်- ပြီးခဲ့တဲ့ ၂၀၁၆ ခုနှစ်မှာ စိုးပြည့်လုပ်ခဲ့သမျှ ဂီတနဲ့ သရုပ်ဆောင် အနုပညာမှာ

ပိုင်းကို ပိုလုပ်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

စန္ဒီမြင့်လွင်နဲ့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်အခွေက ဘယ်လို စီစဉ်ဖြစ်လဲ။

အဲဒါလေးကို စိုးပြည့်

One Minute Interview

ဤကဏ္ဍက တစ်မိနစ်တာ

လေးနဲ့ ဆိုထားပါတယ်။
R&B ပါ။

ဒါဆို နာမည်မပြောပြ
သေးတဲ့ သီချင်းဟောင်းလေး
ကို ဘာလို့ ရွေးချယ်ဖြစ်လဲ။
သီချင်းလေးကို ကြိုက်
တာလည်း ပါတယ်။ တချို့
လူငယ်ပိုင်းတွေဆို ကြားဖူး
ချင်မှတောင် ကြားဖူးမယ်
ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ စိုးပြည့်
အဲဒီသီချင်းလေးကို အရမ်း
ကြိုက်တယ်။ နောက်တစ်ခု
က အဲဒီသီချင်းကို အရင်က
သောကျားလေးဆိုတာ၊ အခု
စိုးပြည့်က မိန်းကလေးပုံစံနဲ့
ပြန်ဆိုမှာပေါ့နော်။ သီချင်း
သေးက Show တွေမှာဆိုရင်
ထည်း အရမ်းမြူးတယ်။
ကိုယ့်ရဲ့ တစ်ကိုယ်တော်
ဇွတ်ရော ဒီနှစ်ထဲမှာ လုပ်ဖို့
နဲ့တော့။

လုပ်မယ် အစ်မ။ မဒီးဒီ
နဲ့ အခွေထွက်ပြီးမှပဲ လုပ်မှာ။
သီချင်းတွေကတော့ ရွေးနေပြီ
အစ်မရယ်။ စိုးပြည့်ကတော့
မင်းစားထားတာပေါ့။ တစ်
ပုဒ်စီ တစ်ပုဒ်စီ Online ကနေ
ချစ်သွားမယ်လို့ စိတ်ကူး
ထားတယ်။

ပြန်ဆိုတေးနဲ့ ပတ်သက်
မယ့် ဇီဘက်ခေတ်ပရိသတ်က
အရမ်းမြန်ကြတယ်။
ပြန်ဆိုတေးဆိုဖို့ စိုးပြည့်
အသံလိုသတိထားရလဲ။

အင်းပေါ့နော်၊ သတိ
ထားထားရတာပေါ့။ ဒီ
သီချင်းက ပရိသတ်လက်ခံ
ထားတဲ့ နေရာရအဆိုးရှင်လည်း
ရှိတယ်။ အဲဒီအခါကျ

တော့ မတူအောင်
ပြန်ဆန်းသစ်
ရတာပေါ့နော်။ ဒါပေမဲ့
စိုးပြည့်က
ယောက်ျားလေးသီချင်းကို
ပြန်ဆိုတာဆိုတော့
ပုံစံကတော့
နည်းနည်းကွဲမယ်။
ရသပိုင်း ကွဲသွားမယ်လို့
ထင်ပါတယ်။
ဒါဆို စိုးပြည့်အတွက်
ပြန်ဆိုတေးဖီလင်က
နည်းနည်းခက်မယ်နော်။
နည်းနည်းတော့
ခက်တာပေါ့။
တာဝန်ပိုကြီးတယ်။
ပိုကြိုးစားရတယ်။
စိုးပြည့်က
၂၀၁၇ ခုနှစ်တွင်
သီချင်းများအတွက်
သာမက
ရိုက်ကူးရေးကိုပါ
အားထည့်
လုပ်ဆောင်မည်ဟု
ဆိုသည်။ ထို့ပြင်
*အခုအချိန်ထိ
စိုးပြည့်ကို
စလုပ်ချိန်
ကတည်းက
အားပေးနေဆဲ
ပရိသတ်ကြီးကို
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။
ဒီထက်မက
ကြိုးစားသွားမှာ
ပါ။ ဟုလည်း
စိုးပြည့်သဇင်က
ပြောပြခဲ့သည်။

■
မန်းသူ

ပိုင်ဖြိုးသုက စာရေးဆရာမ လွန်းထားထား၏ ဝတ္ထုကို ဒါရိုက်တာ အောင်ဇော်လင်း ရိုက်ကူးမည့် ကြယ် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကြီးတွင် ပါဝင်သရုပ်ဆောင်မည် ဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုက လွန်း

ဒီဇာတ်ကား၊ ဒီဇာတ်ရုပ်ကို ဘာကြောင့် လက်ခံ ဖြစ်တာလဲ။ ဇာတ်ရုပ်ကို ဘယ်လိုခံစား ရွေးဖြစ်ခဲ့တာလဲ။ ဒီဝတ္ထုကို အရင်ကရော ဖတ်ခဲ့ဖူးလား။ ဒါရိုက်တာက ကိုအောင်

ကားရိုက်တော့မယ်ဆိုမှပဲ ညီမက ကိုအောင်ဇော်လင်း ပြောတဲ့ အချိန်မှာတောင် ဆရာမဝတ္ထုဆိုတာပဲ သိတာ။ ဆရာမရဲ့ ဘယ်ဝတ္ထုဆိုတာ တောင် မသိဘူး။ စိတ်တွေက အရမ်း စောနေတာလေ။

က စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ရတာပေါ့ နော်။ ဒီ Character လေးဆို ရိုက်ချင်လိုက်တာလို့ပေါ့။ ဒီ ကြယ်ထဲက ဇာတ်ရုပ်က ထူးခြားလား။ အဲဒီ ဇာတ်ရုပ်အတွက် အခု ဘယ်လိုတွေ ပြင်ဆင်နေပြီလဲ။

အစ်ကိုဆရာတွေ့ပါရင် ဒါရိုက်တာတို့ အပြည့်အဝ အားကိုးတယ် မနိုးသူ

ဇာတ်ရုပ်အတွက်တော့ အကောင်းဆုံး ပီပြင်မယ်ထင်တဲ့ ဇာတ်ကောင်ရဲ့ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း၊ အဝတ်အစားပေါ့။ အဓိကက ညီမရဲ့ ဇာတ်ရုပ်က စိတ်ကို ပြင်ဆင်ရမယ်လို့ ထင်တယ်။ အဲဒီလို ညီမ နားလည်ထားတယ်။ သူက လောကကြီးကို မကျေနပ်ဘူး။ အိမ်မှာလည်း အမြဲ ပြဿနာတက်နေတယ်။ အိမ်မှာလည်း အကြီးဆုံးသမီး။ မဆိုးချင်ဘဲ ဆိုးနေတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပေါ့။ အဲဒီစိတ်လေးကို အဓိကထည့်ပြီး သရုပ်ဆောင်မယ်လို့ စဉ်းစားထားတယ်။

ထားထား၊ ဒါရိုက်တာက အောင်ဇော်လင်း ဆိုသည်နှင့် လက်ခံ ခဲ့သည် ဆိုသည့် ပိုင်ဖြိုးသုနှင့် ကြယ် မေးခွန်းများ မေးဖြစ်ခဲ့ရာတွင်...

ဇော်လင်း ဖြစ်တာရယ်၊ ဝတ္ထုက ဆရာမလွန်းထားထား ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ လက်ခံ ဖြစ်လိုက်တယ်။ ဒီဝတ္ထုကို အရင်က မဖတ်ဖူးခဲ့ဘူး။

ဒါဆို ဆရာမ လွန်းထားထား ဝတ္ထုတွေကို Crazy ဖြစ်တယ်ပေါ့။ ဟုတ်။ ဆရာမရဲ့ ဝတ္ထုလေးတွေကို အရင်ကတည်း

ဒီဇာတ်ကားမှာ ညီမရဲ့ 'အနုပညာပျိုခင်' က အစ်ကို ဆရာတွေ မပါဘူးနော်။ သူတို့ မပါတဲ့ကားတွေ ဆို ဘယ်လို ကြိုးစားရယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ ဆရာ

One Minute Interview

ကြိုရာအခိုက်၊ တစ်မိနစ်တာ

တွေက အပြင်နဲ့ ပေးရိုက်လိုက်တော့
ဆရာတွေ မပါတဲ့ကားတွေလည်း
ရိုက်လာရတယ်။ အဲဒီအခါမှာ
သမီး အပြည့်အဝ အားကိုးရတာက
ဒါရိုက်တာပါ။ ဒါရိုက်တာရဲ့
လမ်းညွှန်မှုအောက်မှာပေါ့။
အခုဆိုရင် ကိုအောင်ဇော်လင်း
ဇန်တီးမယ့် ဇာတ်ရုပ်ပေါ့။
တကယ် ဇာတ်ရုပ်ဖြစ်မဖြစ် ဆိုတာ
သူကပဲ သိမှာလေ။ ဒီကားအတွက်တော့
သူက ကိုယ်အားကိုးရမယ့် ကိုယ့်ဆရာပဲ။
အဲဒီလိုစိတ်လေးနဲ့ ကြိုးစားရပါတယ်။
အနုပညာပျိုးခင်းနဲ့ စာချုပ် ၃ နှစ်မှာ
အခုဆိုရင် ၂ နှစ်ရှိပြီ။ ဘာတွေ ရရှိခဲ့ပြီး
ပြီလဲ။ ဆရာတွေရဲ့ သမီးအပေါ်မှာ
ဗုတ်ချက်ကရာ ဘယ်လိုရှိမလဲ။
အစ်ကို ဆရာတွေကတော့ ခုထိတော့
ကိုယ့်ကို ဆုံးမနေတုန်းပဲ(ရယ်လျက်)။
သင်ပေးနေရတုန်းပဲ။ သမီးအထင်က
ဒီအနုပညာအလုပ်ဆိုတာ
သင်လို့ တတ်တယ်ကို မရှိဘူး။
အခြေတမ်း ကိုယ့်ဘက်က
ကြိုးစားနေရမှာပဲ။ ဆရာတွေက
သမီး စာအုပ်ဖတ်တာ ဝါသနာပါမှန်း
သိတော့ ဒီစာအုပ်ဖတ်သင့်တယ်၊
ဖတ်ဆိုပြီး ခုထိ သင်ပေးတယ်။
ကလေးရိုက်ဆိုရင်လည်း ဒီနားက
ကလေးက ဒီလို မချိန်းရဘူး၊ ဒီနားအထိ
ချိန်မှ ဒီလောက်ထိ ပြန်ဆက်မှ
ကောင်းတာ စသဖြင့် ဆရာတစ်ယောက်
ချင်းက တစ်မျိုးစီ သင်ပေးပါတယ်။
အခြေသုက ၂၀၁၇ ခုနှစ်ကို
ကြိမ် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကြီး
ရိုက်ကူးရေးနှင့် စ၊ ဖွင့်မည်ဖြစ်ပြီး
ကလေးလုံး ရုပ်ရှင်နှင့် မိမိယုံ
တစ်ကမ္ဘာလုံး ကြိုးစားရိုက်ကူးသွားမည်ဟု
ဆိုပါသည်။

ယခုလ ရွှေအမြဲတော
အတွက် One Minute ကဏ္ဍ
တွင် ဧည့်သည်သရုပ်ဆောင်
အဖြစ် ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ကြ
သည့် အနုပညာရှင်နှစ်ဦးကို
မထင်မှတ်ဘဲ မေးဖြစ်ခဲ့
သည်။ ရွှေသမီးက လက်ရှိ

ညီမက ဒီကားမှာ
ဆရာပါလို့ ဧည့်သည်သရုပ်
ဆောင်ဖြစ်တာလား။ ဒီပျို
ခင်းက ဆရာတွေမပါရင်ရော
ဧည့်သည်သရုပ်ဆောင်အဖြစ်
ညီမ လက်ခံမှာလား။
လက်ခံလားဆိုတော့

ပျိုခင်းက ဆရာတွေ၊ အစ်ကို
တွေနဲ့ သေချာတိုင်ပင်ပြီးမှ
လုပ်ဖြစ်မှာပါ။
ဧည့်သည်သရုပ်ဆောင်
ဆိုတဲ့အပေါ် ရွှေသမီးရဲ့ ခံစား
မှုအမြင်ကရော။ အရေးပါမှု၊
မပါမူ ဘယ်လို သုံးသပ်မလဲ။

သာ၊ ဖြည့်စွက်ကူညီပေးမှ
သာ ကားကောင်းတစ်ကား
ဖြစ်လာမှာပါ။ ဧည့်သည်
သရုပ်ဆောင်ဆိုတာကလည်း
ကိုယ့်ရဲ့အနုပညာရှင်အချင်းချင်း
ပါဝင်ကူညီပေးကြတဲ့သဘော
ပေါ့နော်။ ဧည့်သည်သရုပ်

ပျိုခင်းဆရာတွေနဲ့ အမြဲတိုင်ဝင်လုပ်ဆောင်တဲ့ ရွှေသမီး မနိုးသူ

ဆောင်ဆိုတာက အရေးမပါ
တာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတစ်
နေရာမှာ ဧည့်သည်သရုပ်
ဆောင်သာ မပါလိုက်ရင် ဟာ
သွားတာမျိုးတွေလည်း ရှိ
တတ်ပါတယ်။ ဧည့်သည်
သရုပ်ဆောင်ဆိုတာလည်း
အရေးကြီးပါတယ်လို့ ပြော
ချင်ပါတယ်။

အခု ဒီကားက ပြည်
တွင်း သရုပ်ဆောင်တွေချည်း
ပဲ မဟုတ်ဘူး။ ထိုင်းအနု
ပညာရှင်တွေပါတယ်။ ထိုင်း
ဒါရိုက်တာနဲ့ ထိုင်းမှာ သွား
ရိုက်ကြတယ်ဆိုတော့ ဒီလို
ကားမျိုးမှာ ဘာသာစကား
အခက်အခဲဆိုတာထက် ရွှေ
သမီး ဘယ်လိုအခက်အခဲ
တွေ ကြုံခဲ့ရလဲ။

ဘာတွေကြုံခဲ့ရလဲဆို
တော့...ဘာသာစကားပါပဲ။
အဝတ်အစားပိုင်းဆိုင်ရာက
တော့ ဖက်စပ်ရိုက်တယ်ဆို
ရင် သူတို့ စီစဉ်ပေးတာ၊

ရုံတင်နေသည့် တီတီနှင့် ဒိုး
နပ်စ် ရုပ်ရှင်ကားကြီးတွင်
ဧည့်သည်သရုပ်ဆောင်အဖြစ်
ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ထားပါ
သည်။

ဒါက ညီမတစ်ယောက်
တည်း ဆုံးဖြတ်လို့ မရဘူး
ပေါ့နော်။ ညီမတို့က ပျိုခင်းနဲ့
အလုပ်လုပ်နေတာ၊ စာချုပ်
ချုပ်ထားတာဖြစ်တဲ့အတွက်

ဇာတ် ကားကောင်း
တစ်ကားဖြစ်ဖို့ဆိုတာက တစ်
ယောက်တည်း ကောင်းရုံနဲ့
မရဘူးပေါ့နော်။ အားလုံး
ပါဝင်ပြီး ဝိုင်းဝန်းကူညီပေးမှ

One Minute Interview

ဤဤအုပ်စု တစ်မိနစ်တာ

Stylist တွေလည်း ရှိတယ်ဆိုတော့
 သိပ်အခက်အခဲ မရှိခဲ့ဘူး။
 ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတလေ
 အဝတ်အစားပိုင်းက သူတို့ဆီမှာ
 အလန်းတွေဝတ်တာများတယ်။
 ဘယ်တွေ့မှာက လုံလုံခြုံခြုံ
 ဝတ်တာများတယ်။ ဒါပေမဲ့
 ဇာတ်လမ်း၊ ကာရိုက်တာအရတော့
 သိပ်အခက်အခဲ မရှိခဲ့ပါဘူး။
 နောက်တစ်ခုက ယဉ်ကျေးမှုပေါ့။
 သူတို့က ဇာတ်ဝင်ခန်းအရ
 ပါလေး နမ်းတာ၊ နဖူးလေး
 နှစ်တာ ရှိတယ်။ အဲဒါတွေ
 ထည့်ရိုက်တယ်။ တချို့ဆို
 နှစ်ခမ်းနမ်းတာ ထည့်ရိုက်တယ်။
 ချိတ်တွေဆီမှာက
 အဲဒါတွေ မရှိဘူး။ လုပ်ဖို့
 သေသ်ဘူး။ အဲဒါလေးတွေတော့
 ငွာတာပေါ့။
 နောက်ပိုင်းရော အဲဒီလို
 ဇာတ်ဝင်ကားတွေရိုက်ဖို့ရှိသေးလား။
 ချီသေးပါဘူး။ ရှိလာရင်လည်း
 ချီသတ်ကြီးကို အရင်ပြောပြမှာပါ။
 ချီသေးက ကိုယ်မရိုက်ဖူးသေးသည့်
 ကျိတ်တာဆိုလျှင် ပို၍
 ချီသတ်ကြောင်း၊ လက်ရှိအချိန်တွင်
 ချီသေးက ဇာတ်လမ်းများကို
 ချီသေးချယ်ပြီး
 ချီသတ်သည့် ဇာတ်ရုပ်ကိုသာ
 ချီသတ်ကြောင်း၊
 ချီသတ်လောတွင်
 ချီသေးပါဘဲ တခြား
 ချီသတ်ရင်များနှင့် တွဲဖက်၍
 ချီသေးကျော်ရှိန် ဝရဇိန်
 ချီသေးကို
 ချီသေးသေးကြောင်း
 ချီသတ်ခဲ့သည်။

မုခ်မုခ်

ဆာတိုရီ ထုတ်လုပ်ရေး
နှင့် အချုပ်အနှောင်၊ အဆီး
အတားမပါ၊ ခံယူချက်တူ၊
နှလုံးသားတူ လက်တွဲ၍ အနု
ပညာလုပ်ငန်းများ လုပ်
ဆောင်နေသည်။ ဆက်လက်
၍လည်း များစွာသော အနု
ပညာ လှုပ်ရှားမှုများ ပြုလုပ်
တော့မည့် 'ဒေါင်း'ကို ယခု
လအတွက် ဖူးငုံ ပွင့်သစ်
အဖြစ်...

ဆာတိုရီနဲ့ ဘယ်ခုနှစ်
ကတည်းက စတင် လက်တွဲ
ခဲ့ပြီး လုပ်ဆောင်ဖြစ်ခဲ့တယ်
ဆိုတာနဲ့ စ၊ရအောင်နော်။

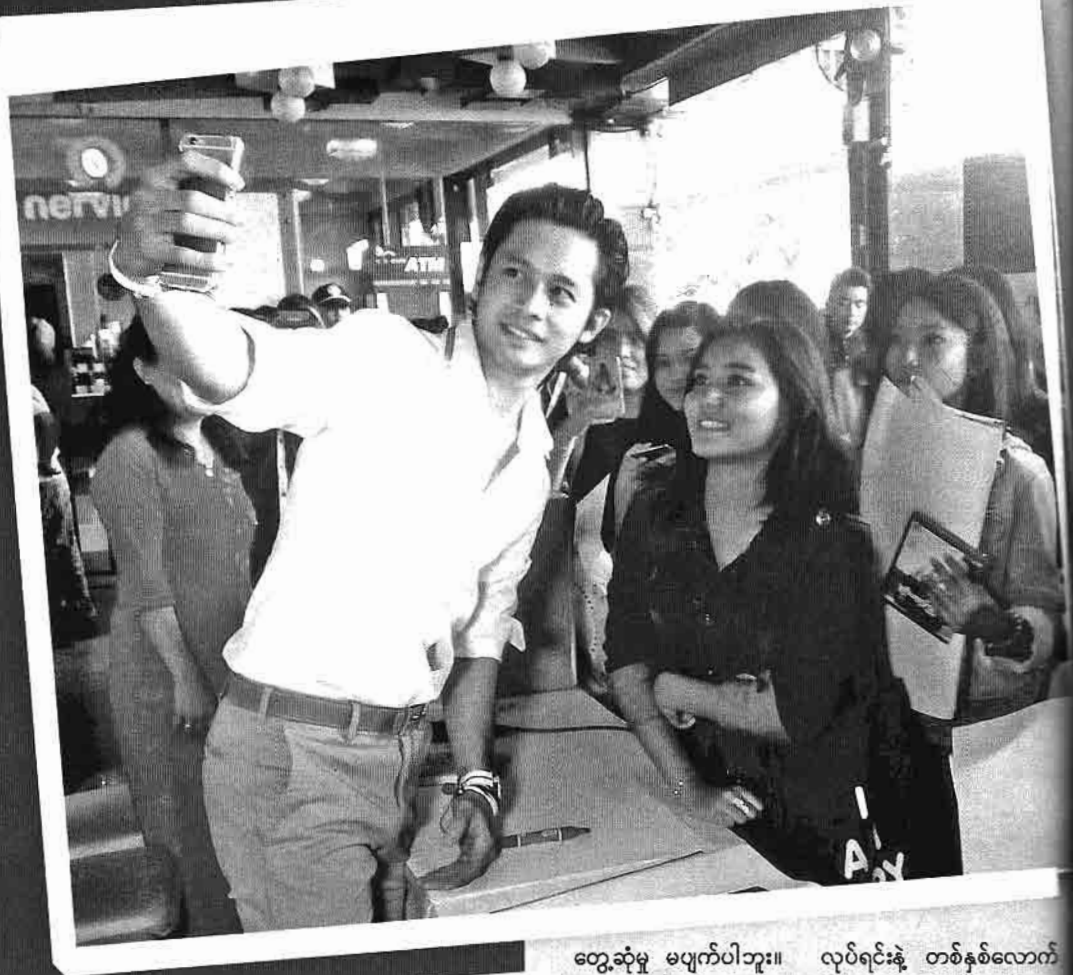
မှတ်မှတ်ရရ ၂၀၁၃
ခုနှစ်က စတင် လက်တွဲဖြစ်
ခဲ့တယ်။ စပြီး လက်တွဲမှုမှာ
က အဆင့်ဆင့်ပေါ့ ပြိုင်ပွဲဝင်
လူအယောက် ၅၀၀ ကျော်ကို
ဖြတ်သန်းခဲ့ပြီးမှ ကျွန်တော့်
ကို ရွေးချယ်တယ်။ ကျွန်

အခက်အခဲတွေ ရင်ဆိုင်မှီ ရောက်လာတဲ့ ဒေါင်း

မနိုးသူ

တော် ပထမဆုံး သူငယ်ချင်းအတွက် ဆိုတဲ့ ကားကို
၂၀၁၃ မှာ ရိုက်တယ်။ ဒုတိယမြောက်ကားကတော့
ဒုတိယ နှလုံးသား ပေါ့နော် (ဒုတိယနှလုံးသားကို
၂၀၁၇ ဇန်နဝါရီလ ၇ ရက်က ရန်ကုန်ပရိသတ်နှင့်
အတူ တွေ့ဆုံ၍ မိတ်ဆက်ဖြန့်ချိခဲ့ပါသည်)။
ပထမကားနဲ့ ဒုတိယကားက ကြားထဲမှာ
အချိန် ဟ၊နေတယ်နော်။ နားသလို
ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီကာလမှာ
အနုပညာအတွက် ဘယ်လို
အားဖြည့်နေလို့လဲ။
တကယ်တော့
ကျွန်တော်
ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း
ပြောရရင် အနားမရပါဘူး။ တစ်ရက်မှ ဆာတိုရီနဲ့

တွေ့ဆုံမှု မပျက်ပါဘူး။
 ဘာလို့လဲ ဆိုတော့
 ဒုတိယနှလုံးသား
 အတွက် ကျွန်တော်တို့
 အများကြီး
 ပြင်ဆင်ရပါတယ်။
 နောက်ထပ်
 တစ်ကားရိုက်မယ်
 ဆိုပြီး ဒီ ဒုတိယ
 နှလုံးသား ကို
 တည်ဆောက်ပြီးမှ
 ဒီ Character ကို
 ဘယ်လိုပီပြင်အောင်
 ကြိုးစားကြမလဲ
 ဆိုပြီး ဝိုင်းတည်
 ဆောက်ကြတာပါ။
 ရိုက်တဲ့
 အချိန်မှာလည်း
 အားလုံး
 ပြည့်စုံအောင်
 လုပ်ရင်းနဲ့ တစ်နှစ်လောက်
 ကြာသွားတယ်။ ပြီးမှ ဒီကား
 ကို စ,ရိုက်ဖြစ်တာပါ။
 ဘာကြောင့် သရုပ်
 ဆောင်ဖြစ်ချင်ခဲ့တာလဲ။ ဘာ
 လို့ ဆာတိုရီနဲ့ လက်တွဲဖြစ်
 တာလဲ။
 အဓိက,ကတော့ ခံယူ
 ချက်ချင်းတူလို့။ ကျွန်တော်
 ခံယူချက်နဲ့ သူတို့ခံယူချက်
 ထပ်တူကျတယ်။ ကျွန်တော်
 က အရေအတွက် ထက်
 အရည်အသွေးကို ပိုဦးစားပေး
 ချင်တယ်။ အဲဒီအတွက်
 အရည်အသွေးကောင်းတဲ့
 ဇာတ်ကားတွေပဲ လုပ်ချင်
 တယ်။ ချစ်တဲ့သူ၊ ပရိသတ်
 တွေကို ပေးချင်တယ်။ မတူ
 တဲ့ ပုံစံတွေကိုမှ မတူကုန်
 ရှုထောင့်တွေကနေ ရိုက်ပြ

မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ကြပြီး စ၊
တွေ့ကတည်းက ခုချိန်ထိ
ရပ်တည်ခဲ့တာပါ။

အစ်မမေးခွန်းမှာ ဖြေဖို့
တစ်ခုကျန်သေးတယ်နော်။
ဘာလို့ သရုပ်ဆောင် ဖြစ်ချင်
ခဲ့တာလဲလို့ ဆိုတာလေ။

ကျွန်တော် သရုပ်ဆောင်
ဖြစ်ချင်တာမှာလည်း အဲဒီတု
ညီတဲ့ ခံယူချက်ကြောင့်ပါ။
ကျွန်တော်က အစက သရုပ်
ဆောင် ဝါသနာမပါခဲ့ပါဘူး။
သီချင်းဆိုတာပဲ ဝါသနာပါခဲ့
တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဆာတိုရိုက
အစ်ကိုတွေကြောင့် ကျွန်တော်
ရဲ့နှလုံးသားမှာလည်း အဲဒါ
က ရှိနေတယ်ဆိုတာ ပေါ်လာ
ခဲ့တယ်။ ဆာတိုရိုက အစ်ကို
တွေကြောင့် ကျွန်တော်မှာ
အင်အားတွေ အများကြီး ဖြစ်
နေတယ်။ သရုပ်ဆောင်ပိုင်း
ကိုလည်းရှေးသွပ်သွားပါတယ်။

ဒီကာလတွေမှာ သရုပ်
ဆောင်ပိုင်းအတွက် ဘယ်လို
အခြေချမှုတွေ၊ ဘယ်လို

သင်ယူမှုတွေ လုပ်ခဲ့ရလဲ။

အဓိက ကတော့
ကျွန်တော် စာဖတ်တယ်ဗျ။
ဒီအတိုင်းလည်း ဖတ်တာရှိ
တယ်။ အသံထွက်ပြီး ဖတ်
တာလည်း ရှိတယ်။ အဲဒီ
အပေါ်မှာ ခံစားချက်ချင်းလည်း
မတူဘူး။ အရပ်ဖတ်ရင်တော့
စိတ်ထဲကိုပဲထည့်တယ်။ အဲဒါ
ကနေတစ်ဆင့် လေ့ကျင့်တယ်။
ကင်မရာရှေ့မှာလည်းရပ်ပြီး
ပုံစံမျိုးစုံ အမြဲလေ့ကျင့်တယ်။
ဇာတ်လမ်းတစ်ခု ရိုက်မယ်ဆို
လည်း အဲဒီ Character အတွက်

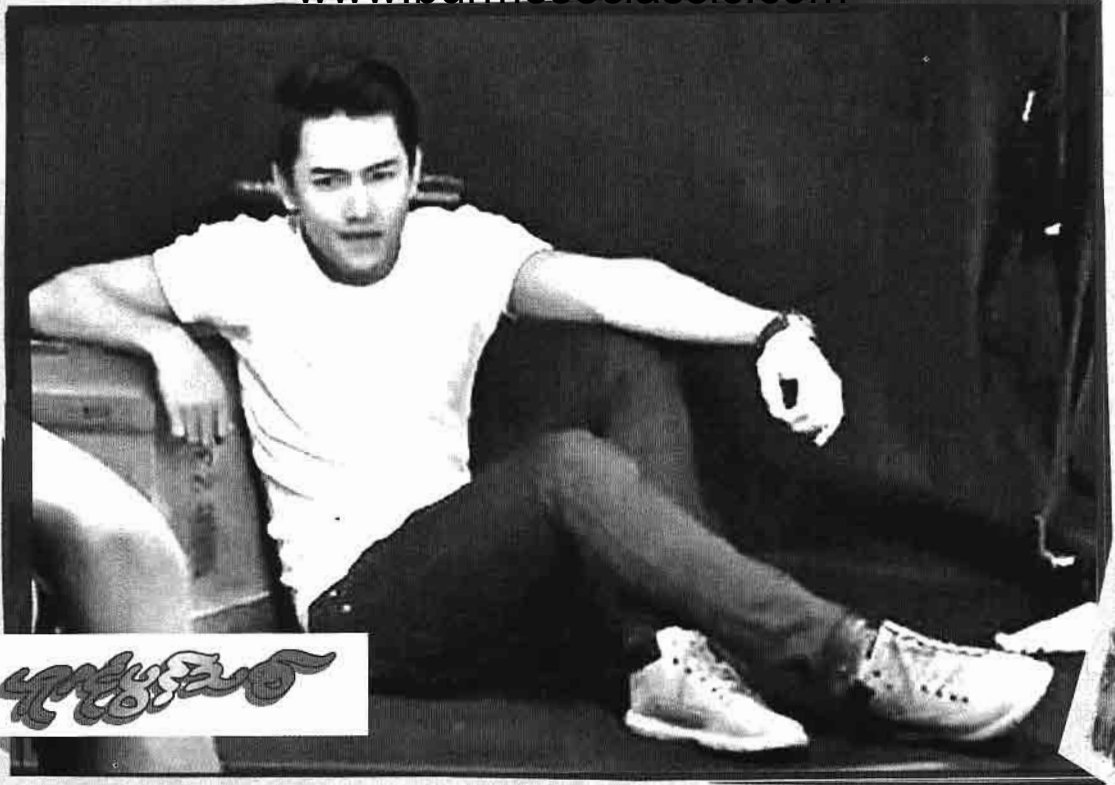
ရီဟာဇယ် ခဏခဏ လုပ်ပြီး
မှရိုက်ပါတယ်။ အများမရှိ
အောင် ကြိုးစားတယ်။ ပရိ
သတ်ကို တိတိကျကျပေးချင်
တဲ့ ဆန္ဒနဲ့ပေါ့။

ဒေါင်းက ကျွန်တော်
မှာ Plan ရှိတယ်။ တစ်နှစ်လုံး
စာမှာ ဘယ်လိုကားတွေရိုက်
မယ်ဆိုတာ ထားထား
တယ်။ ဆာတိုရိုနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး
ပေါ့။ ဗီဒီယိုလည်း ဖြစ်မယ်၊
ရုပ်ရှင်လည်းဖြစ်မယ်။ ဒါပေ
မဲ့ တစ်ကားနဲ့တစ်ကား ပုံစံ
မထပ်စေရဘူး။ ဒါကြောင့်

အချိန်ယူမယ်။ ယူနိုင်
သလောက် ယူမယ်။ ယူလို့
ရသလောက် ယူမယ်။ အဲဒါ
ကို ခေါင်းထဲ မထည့်ထား
ဘူး။ အဲလို သွားရာမှာ ဒုက္ခ
တွေရောက်မယ်။ အခက်အခဲ
တွေ ရင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုတာကို
လည်း တွေးထားပြီးသားပါ။
အဲဒါတွေကို ရင်ဆိုင်ချင်လို့
ဒီလောကကို ကျွန်တော်
ရောက်လာတာပါ။ ဟုလည်း
ပြောပြခဲ့ပါသည်။

■
မန်းသူ

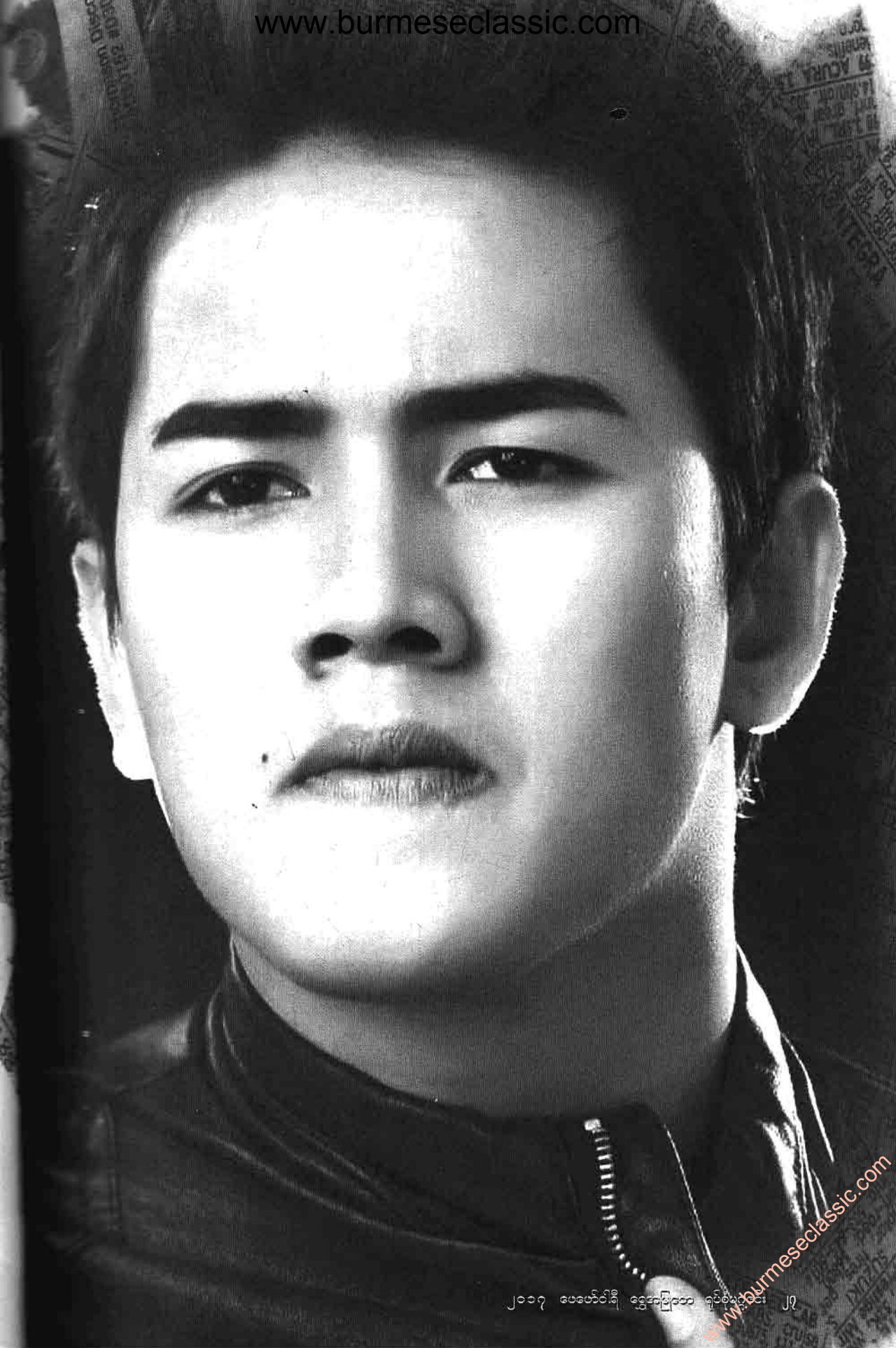

ဘဝမျိုးစုံခံစားကြည့်ချင်လို့ သရုပ်ဆောင်မိတဲ့ မင်းပိုင်

မန်းသူ

သရုပ်ဆောင် တကယ်ဖြစ်ချင်ခဲ့သလို
တကယ်ဖြစ်ချင်ခဲ့သည့် သရုပ်ဆောင်ကောင်းဖြစ်ရန်
ကြိုးစားနေသည့် မင်းပိုင်က အောင်ခေတ်မင်း
ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ် ရေးနှင့် ဆက်သွယ်မိကာ
အရာထင်အောင် ကြိုးစားနေသည့် ပူးတွဲပွင့်သစ်
တစ်ဦးဖြစ်သည်။ အောင်ခေတ်မင်း
ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးအတွက် ဒါရိုက်တာ
အောင်ဇော်လင်း ရိုက်ကူးမည့် ကြွယ်
ရုပ်ရှင်ကားကြီးတွင် မင်းပိုင်ကို
ထပ်မံတွေ့ကြရမည်ဖြစ်သည်။
ဘယ်အချိန်ကစပြီး ဒီအနုပညာအတွက်
ကြိုးစားခဲ့တာလဲ။
၂၀၁၅ ခုနှစ်လောက်မှာ ကျွန်တော် မတင်မိုးလွင်ရဲ့
Talent & Model Agency မှာတက်တယ်။
Show တွေ လျှောက်ဖြစ်တယ်။ ကြော်ငြာတွေ

ရိုက်တယ်။ ဇာတ်လမ်းတွေတွေ ရိုက်တယ်။
Model ကတော့ အများဆုံး လုပ်ဖြစ်တယ်။
အောင်ခေတ်မင်းနဲ့က
ဘယ်လို လက်တွဲဖြစ်တာလဲ။
အောင်ခေတ်မင်းရဲ့ ပရိဂျူဆာ
ဦးစည်သူအောင်ရဲ့တူ ကိုဝေယံဆိုတာက
ကျွန်တော်နဲ့တွေ့တယ်။ ဦးစည်သူကလည်း
သူငယ် ဇာတ်ကားအတွက် ရှာခိုင်းထားတဲ့
အချိန်ပေါ့။ အဲဒီမှာ သဘောကျပြီး ကျွန်တော့်ကို
သူငယ် မှာ စ,ရိုက်တယ်။ ပြီးတော့
အခု ရိုက်မယ့် ကြွယ် ဇာတ်ကားအတွက်
ကျွန်တော့်ပုံစံနဲ့ အဆင်ပြေတယ်ပေါ့။
နောက်ထုတ်မယ့် ကားတွေမှာလည်း
အောင်ခေတ်မင်းအောက်က သွားမယ်ပေါ့။
ဒီနာမည်က အနုပညာနာမည်လား၊
နာမည်ရင်းလား။
နာမည်ရင်းက ဆောင်းမင်းပိုင်ပါ။
အနုပညာနာမည်ကိုတော့
မင်းပိုင်နဲ့ပဲ သုံးပါတယ်။
သင်တန်းတွေရော တက်ဖူးလား။
သရုပ်ဆောင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး
ဘာသင်တန်းမှ မတက်ဖူးပါဘူး။
အခုမှ စ,သရုပ်ဆောင်ပြီး စ,လုပ်တာပါ။
စစချင်း သရုပ်ဆောင်မှုမှာ အခက်အခဲတွေတော့

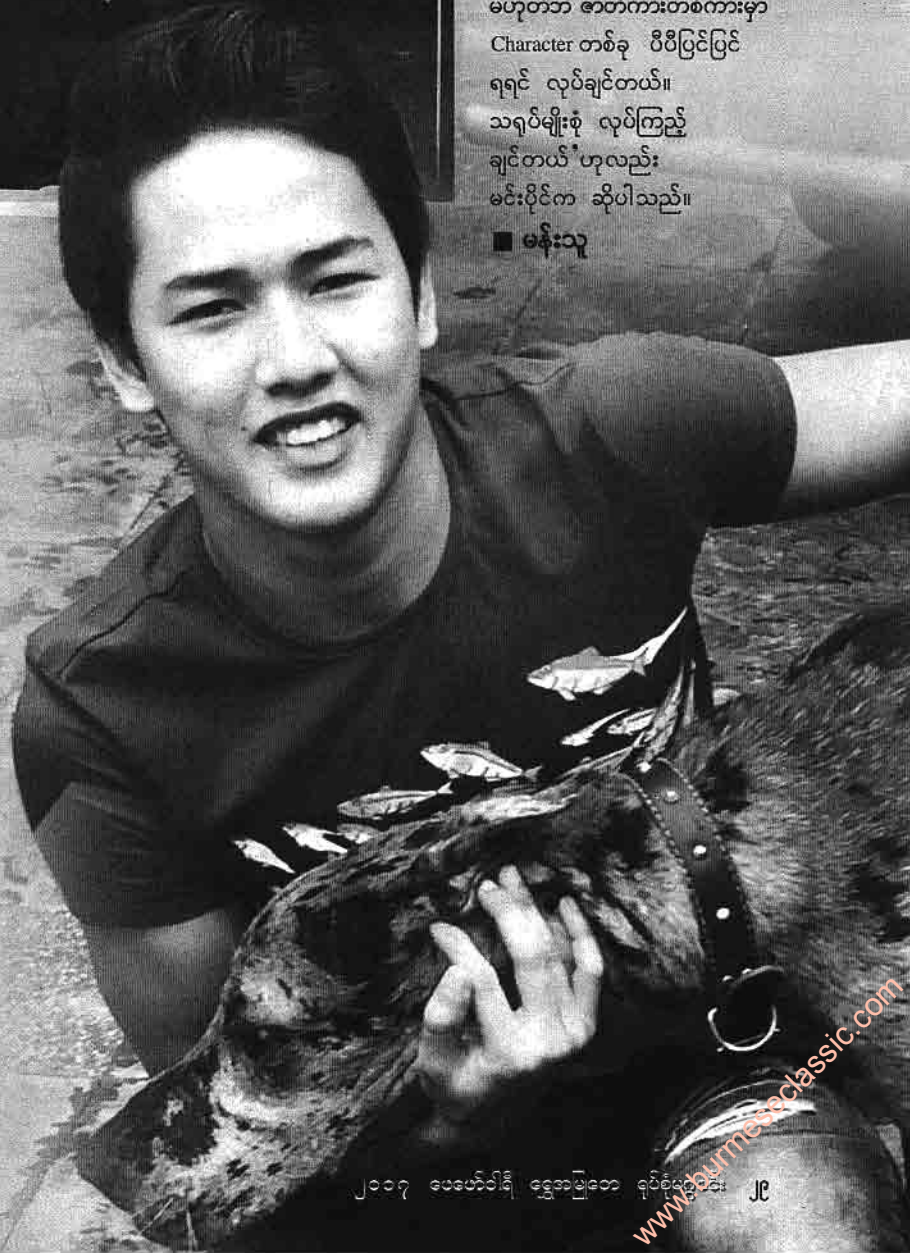

ရိုတယ်လေ။ ပြီးတော့
ကျွန်တော်က တခြားတစ်နေရာ
က ဝင်ပြီး ခံစားပေးရတာကို
သဘောကျတယ်။
အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်က
သရုပ်ဆောင် ဖြစ်ချင်တာပါ။
ကျိန်းသေတာကတော့
ခက်ခဲမှာပါ။ ပထမဆုံး
အတွေ့အကြုံလည်း
ဖြစ်တဲ့အတွက်ပေါ့။
အဲဒီဟာတွေကို မခံနိုင်ရင်တော့
ကျွန်တော် သရုပ်ဆောင်
တစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာ
မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းသားရယ်လို့
မဟုတ်ဘဲ ဇာတ်ကားတစ်ကားမှာ
Character တစ်ခု ပီပီပြင်ပြင်
ရရင် လုပ်ချင်တယ်။
သရုပ်မျိုးစုံ လုပ်ကြည့်
ချင်တယ် ဟုလည်း
မင်းပိုင်က ဆိုပါသည်။

■ မန်းသူ

ဗိုဗာပဲလေ၊ ပြောပြပါဦး။
သူများတွေလိုလည်း
သရုပ်ဆောင် သင်တန်းဆင်း
မဟုတ်ဘူး။ ရိုက်ရတဲ့ ကာလ
ကလည်း ဘယ်လောက်မှ
မရှိသေးတော့ ကိုယ့်အတွက်
အနီးခတ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
မိမိတို့တာကိုအောင်ဇော်လင်းက
သေချာပြပေး၊ အနီးကပ်
သင်ပေးရင်းနဲ့
ကြိုးစားသွားရမှာပါ။
အောင်ဇော်မင်းနဲ့က
အချင်းလား၊ အလွတ်ပဲလား။
အချင်း မရှိပါဘူး။ လွတ်လွတ်
အသံလုပ်ပါပဲခင်ဗျ။ ဒါပေမဲ့
ကျွန်တော် အောင်ဇော်မင်းနဲ့ပဲ
အတူတွဲသွားဖို့ အစီအစဉ်
ရှိပါတယ်။ မင်းပိုင်က
ကြည့် ဇာတ်ဝင်ခန်းများကို
အသိရှိရင်းတုန်းနေပြီဖြစ်သည်။
သူတစ်ယောက်တည်းနဲ့
အချင်းစုံကို ဖြစ်နိုင်တာ
သရုပ်ဆောင်တစ်ခုပဲ

မင်္ဂလာ စံပယ်ပန်းကုံးများ
ချီးမြှင့်ပေးတဲ့ သူရဲ့ ဦးတင်ဦးနဲ့ ဇနီး
ဒေါက်တာ တင်မိုးဝေတို့နဲ့အတူ
တွေ့ရတဲ့ မင်္ဂလာမောင်နှံ

အိဏ္ဍာန်မင်းအိဏ္ဍာန်ပေါင်းပက်လို့ ပျော်ရွှင်ကြစေချင်

ဝင်းငြိမ်း

သမီးကြီး နှင်းလွှာနဲ့
အဖော်ပြုပြီး ဝင်ရောက်လာတဲ့
အကယ်ဒမီ ဒေါ်ခင်သန်းနု

အနုပညာရှင်များရဲ့ထိမ်းမြားလက်ထပ်ပွဲများကို စာဖတ်ပရိသတ်များက စိတ်ဝင်စားစရာရှိကြပါတယ်။ မကြာသေးခင်က မင်းဦး၊ Waiလွှဲ၊ မိုးယုစံအစရှိတဲ့ အနုပညာရှင်များ ဘဝခရီးဖော်များနဲ့ လက်တွဲသွားခဲ့ကြပါတယ်။ သရုပ်ဆောင်မြင့်မြတ်ကလည်း မကြာခင်ကာလမှာ မင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပတော့မှာပါ။ ၂၀၁၆ ခုနှစ်ကုန်ခါနီးကာလ ဒီဇင်ဘာလ ၂၉ ရက်မှာ ပရိသတ်များစိတ်ဝင်စားတဲ့ မင်္ဂလာပွဲတစ်ခုကို ကြိုကြရပြန်ပါတယ်။ အဲဒီမင်္ဂလာပွဲကတော့ အကယ်ဒမီ ဒေါ်ခင်သန်းနုရဲ့ သမီးငယ်ဖြစ်တဲ့ မြတ်သန်းနုစိုးရဲ့ မင်္ဂလာပွဲပါပဲ။ မြတ်သန်းနုစိုးရဲ့ဘဝခရီးဖော်ကတော့ ရန်ကုန်မြို့၊ ဝေဠုဝန်အိမ်ရာနေ ဦးခွန်မျိုးကျော်သူနဲ့ ဒေါ်အေးအေးသန်း (Teacher Aye)တို့ရဲ့သား မောင်ခွန်ရဲထက် B.A (English), M.BA (YUE), HR Officer (CDNE) ဖြစ်ပါတယ်။ မြတ်သန်းနုစိုးကတော့ ရန်ကုန်မြို့ ဒေါ်ပုံမြို့နယ် မင်္ဂလာသိဒ္ဓိလမ်းနေ ဦးမြတ်သူရစိုးရဲ့ ရန်ကုန်မြို့ ဗဟန်းမြို့နယ် ရွှေတောင်ကြား(၁) ကမ္ဘောဇရိပ်သာ အမှတ် ၁၂/၁၆ ထပ်ဆင့်အကယ်ဒမီ ဒေါ်ခင်သန်းနုတို့ရဲ့သမီးဖြစ်ပြီး

မင်္ဂလာလက်ဖွပ် / ချီးမြှင့်တော်
ပညာ၊ အကယ်ဒမီ ပါရှိကြကာ ကြည်ညိုအားပေး နေဆဲ ခေါ်နန်းမိန်းတို့အဖွဲ့...

သောသူ လာ။ မလာကို
စောင့်ကြည့်ရင်း တစ်ယောက်
နဲ့တစ်ယောက် တွေ့မိသလား
လို့ မေးမြန်းနေကြတာ သတိ
ထားမိပါတယ်။ သူတို့စောင့်
မျှော် နေကြသူ ကတော့
မြတ်သန်းနုစိုးရဲ့ဖခင်ဖြစ်တဲ့
ဦးမြတ်သူရစိုးပါပဲ။ မျှော်သာ
မျှော်...ပျိုချစ်သူ မပေါ်လာ
တော့ဆိုတာလိုပဲ ဦးမြတ်သူရ
စိုးက သမီးဖြစ်သူရဲ့ မင်္ဂလာပွဲ
ကိုတက်ရောက်လာခြင်း မရှိ
ပါဘူး။

‘နှစ်ကိုယ်တရားသရုပ်’ သီချင်းနဲ့ ‘လက်ပွဲအဖွဲ့’
အကယ်ဒမီ ရန်အောင်နဲ့ အကယ်ဒမီ ပေးစောနိုးနိုး

ပညာ
အရည်အချင်း
အားဖြင့် B.A(French)
(YU FL) ဖြစ်ပါတယ်။
မင်္ဂလာစဉ်ခံပွဲကို ရန်ကုန်မြို့
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်
အမှတ် ၁၇၁ ရှိ Rose
Garden Hotel(Ingyin Ball
room) မှာ မွန်းလွဲ ၁
နာရီမှ ၃ နာရီအချိန်အထိ
ကျင်းပခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။
မင်္ဂလာစဉ်ခံပွဲသို့ အနု
ပညာရှင်များစွာ တက်ရောက်
ခဲ့ကြပါတယ်။ စဉ်သည့်
အများစုကတော့တစ်ယောက်

မင်္ဂလာအချိန် ကျ
ရောက်တဲ့အခါမှာ မင်္ဂလာ
အခမ်းအနားမှ ပူးအဖြစ်
အကယ်ဒမီများရှင် ရန်အောင်
က ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ မင်္ဂလာ
စင်မြင့်ထက်မှာ နေရာယူ
လိုက်ပြီး အကယ်ဒမီ ဒေါ်ချို
ပြီးက အခါတော်ပေးတေး
သီချင်း သီဆိုပေးဖို့အတွက်
စောင်းပညာရှင်တစ်ဦးနဲ့
အဆင်သင့်နေရာယူပါတယ်။
မင်္ဂလာသတို့သားနဲ့
မင်္ဂလာသတို့သမီးတို့ နှစ်ဖက်
သောမိဘအခြံအရံများနဲ့

မေလှော်
သီဆိုမျှော်မြေမှု

အကယ်ဒမီ မိုးမိုးမြင့်အောင်က
‘ခေါင်းလောင်းလေးတွေ
ဖြည့်နေပြီ’ သီချင်းကို
သီဆိုပေးခဲ့ပါတယ်

‘သောရီရဲ့ဦးစီး’
သီချင်း သီဆိုလျက်ပဲ
အကယ်ဒမီ ချိုမြိုး

အကယ်ဒမီ
ခင်သီတာထွန်း
ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းတေး
အစပုဒ်
လေးသီဖို့ခဲ့ပါတယ်

နုတ်တို့ပါသို့ နံညီစွာ ကြွ
ဆောင်ပါရန်လို့ အခမ်းအနား
မှူးက ဖိတ်ကြားလိုက်တဲ့
အခါမှာ ဒေါ်ချိုမြိုးရဲ့ မင်္ဂလာ
အခါတော်ပေးတေးသီချင်းသံ
ထွင်းပျံ့လာပါတယ်။

ဧည့်သည်တော်များရဲ့
သည်တိုင်များကလည်း
မင်္ဂလာမောင်နှံတို့ ဝင်ရောက်
လာမယ့်လမ်းကို မျှော်ကြည့်
နေကြပါပြီ။ မြန်မာ့ရိုးရာ
ဆတ်စုံများ ဝတ်ဆင်ထားတဲ့
မင်္ဂလာမောင်နှံတို့ မင်္ဂလာ
ဆန်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်
လာကြပါပြီ။ သတို့သားရဲ့
မိဘနှစ်ပါးနောက်မှာ ဒေါ်ခင်
သန်းနုက သမီးကြီး ပန်းနု
သွားရဲ့လက်ကို အားပြုပြီး
ဆွတ်လှမ်းလာတာ တွေ့ရ
ပါတယ်။

သတို့သား၊ သတို့သမီး
နှစ်ယောက်လည်း မင်္ဂလာစင်မြင့်ထက်မှာ
နေရာယူပြီး ကြတဲ့ အခါ
မင်္ဂလာသန်းကုံးများကို အမျိုး
သမီးမိမိကရေစီအဖွဲ့ချုပ်
ကလေး သူဦးတင်ဦးနဲ့ ဇနီး
နှစ်ယောက် ဒေါ်တင်မိုးဝေတို့

ဒေါ်ခင်သန်းနု၊ သတို့သားရဲ့ မိဘနှစ်ပါးနှင့် ဧည့်သည်များကို လိုက်လံနှုတ်ခွင့်ပေးတဲ့ မင်္ဂလာမောင်နှံ

က ချီးမြှင့်ပေးကြပါတယ်။
မင်္ဂလာလက်စွပ်များကိုတော့
စည်သူအကယ်ဒမီ
ဒါရိုက်တာ ကြည်စိုးထွန်းနဲ့
ဇနီး ဒေါ်နုနုသိန်းတို့က
ဝတ်ဆင်ပေးခဲ့ကြပါတယ်။
အားပေးချီးမြှင့်ကြတဲ့
အနုပညာရှင်များထဲမှ
အကယ်ဒမီများရှင် မိုးမိုးမြင့်
အောင်က ခေတ်ပေါ်တေး
ဂီတအဖွဲ့နဲ့ တွဲဖက်ပြီး
ခေါင်းလောင်းလေးတွေ
ဖြည့်နေပြီ သီချင်းကိုသီဆို
ခဲ့ပြီး အကယ်ဒမီများရှင်
ခင်သီတာထွန်းကလည်း

သတို့သားရဲ့ မိဘများ၊ ဦးထွန်းလွင်ဇနီးမောင်နှံတို့နှင့် သတို့သား
မင်္ဂလာမောင်နှံ

အကယ်ဒမီ လူမင်းနဲ့ဇနီး ခင်စံပယ်ဦး

အကယ်ဒမီ ဗုရင့်များဖြစ်ကြတဲ့ ဒေါ်ရီကတာ ပန်းချီမိုးမိုး၊ ဒေါ်ဝါဝါဝင်းဆွေ၊ ဒေါ်ကင်တင်ညိုနဲ့ ဒေါ်ဆွေမင်းဆုကတို့အဖွဲ့တော်

သူ သရုပ်ဆောင်ခဲ့တဲ့ ရုပ်ရှင် ကားထဲက ဇာတ်ဝင်တေး တစ်ပုဒ်ကို သီဆိုခဲ့ပါတယ်။
အခမ်းအနားမှူး တာဝန် ယူခဲ့တဲ့ အကယ်ဒမီများရှင် ရန်အောင်က အကယ်ဒမီ မေ သန်းနဲ့ တွဲဖက်ပြီး သင်္ကြန်မိုး ဇာတ်ကားရဲ့ ဇာတ်ဝင်တေး တစ်ပုဒ်ဖြစ်တဲ့ နှစ်ကိုယ်တူ ချစ်သမျှ သီချင်းသီဆိုလက်ဖွဲ့ ပေးပါတယ်။

တက်ရောက်လာတဲ့ အနုပညာရှင် များထဲ မှာ အကယ်ဒမီများရှင် စည်သူ ဒေါ်မြင့်မြင့်ခင်၊ အကယ်ဒမီ များရှင် ဒေါ်ဝါဝါဝင်းရွှေ၊ သားဖြစ်သူ ဝင်းထွဋ်ဝင်းတို့ ဇနီးမောင်နှံ၊ အကယ်ဒမီ ဒေါ်ရီကတာ ပန်းချီမိုးမိုးနဲ့ ဇနီး အကယ်ဒမီ တင်တင်ညို၊ ဦးသာဉာဏ်နဲ့ဇနီး အကယ်ဒမီ မြင့်မြင့်ခိုင်၊ အကယ်ဒမီ ဆွေ ဇင်ထိုက် အစရှိတဲ့ အနုပညာ ရှင်များအပြင် ထုတ်လုပ်သူ များလည်း တက်ရောက်ခဲ့ကြ တာ တွေ့ရပါတယ်။

ဒီနေ့ တက်ရောက်လာ

မင်္ဂလာဆောင်ဖွဲ့တို့ကို မင်္ဂလာသင်္ဃာတန်များနဲ့ဆက် တွေ့ခဲ့ရပါတယ်

ကြတဲ့ အနုပညာရှင်အများစု
 ဒေါ်ခင်သန်းနုနဲ့ ခေတ်
 ပြိုင်အနုပညာရှင်များလို့ ဆိုရ
 ခါမယ်။ ဒေါ်မြင့်မြင့်ခင်နဲ့ဆို
 ရင် အကော်ဒီယံအနုပညာရှင်ကို
 သရုပ်ဆောင်အဖြစ် ပွဲထုတ်
 တဲ့ မြေလတ်သူ ဇာတ်ကား
 မှာ ညီအစ်မအဖြစ် သရုပ်
 ဆောင်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီနောက်
 ပိုင်းမှာ မဆုံဖြစ်ကြတော့ဘဲ
 သရုပ်ဆောင် ကျော်သူ ဒါ
 နိုက်တာအဖြစ် ဆောင်ရွက်တဲ့
 ဆောင်းချစ်တဲ့မမ ဇာတ်ကား
 မှာ ယောက္ခမနဲ့ ချွေးမအဖြစ်
 ဆုံခဲ့ကြပါတယ်။

ဒေါ်ဝါဝါဝင်းရွှေနဲ့က
 ဆော့ ဒါရိုက်တာကြီး ဦးသုခ
 နဲ့တကွတည်း သိကြားစေ
 ဆက်သောညွှန်းဇာတ်ကားမှာ
 ဆုံခဲ့ကြတယ်ဆိုပေမဲ့ နှစ်
 ဆက်တော့ သရုပ်ဆောင်ရ
 တဲ့အနား မပါခဲ့ပါဘူး။ ဒေါ်
 ဝါဝါဝင်းရွှေက ဦးဝင်းဦးနဲ့
 ဆိုင်ခွင့်မရလိုက်တဲ့ ချစ်သူ
 အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ပြီး
 ဆိုင်သန်းနုက ဦးဝင်းဦးရဲ့
 သမီးအဖြစ်သရုပ်ဆောင်ခဲ့ပါ

တယ်။ ဒီဘက်ခေတ်မှာ မင်းသမီးကြီး
 နှစ်ယောက်ကို အတူဆုံစည်းဖို့ အကြိမ်ကြိမ်
 ကြိုးစားခဲ့ကြပေမဲ့ မဆုံဖြစ်ခဲ့ကြပါဘူး။
 သူတို့နှစ်ယောက် ရဲ့ရုပ်ရှင်သက်တမ်းမှာ
 သိကြားစေ သက်သောညွှန်း တစ်ကားသာ
 ရှိခဲ့ပါတယ်။ အကယ်ဒမီ မေသန်းနုနဲ့ကတော့
 ယနေ့တိုင် ဂန္ထဝင် ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားအဖြစ်
 ရုပ်မြင်သံကြားအစီအစဉ်များက ထုတ်လွှင့်
 ပြသနေဆဲဖြစ်တဲ့ သင်္ကြန်မိုးဇာတ်ကားမှာ
 သားအမိအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ခဲ့ဖူးပါတယ်။
 နိုင်ငံကျော် သရုပ်ဆောင်များ
 တက်ရောက်ကြတဲ့ပွဲ ဖြစ်တာကြောင့်
 တက်ရောက်တဲ့ ပရိသတ်ကလည်း
 အနုပညာရှင်များနဲ့ အတူတူပြီး
 ဓာတ်ပုံရိုက်လို့ မဆုံးကြပါဘူး။
 မင်္ဂလာခန်းမမှ အထွက်မှာလည်း
 မင်္ဂလာသတို့သား၊ သတို့သမီးတို့နဲ့အတူ
 ရပ်ပြီးနှုတ်ဆက်နေတဲ့ ဒေါ်ခင်သန်းနု
 ကိုလည်း ကင်မရာ မီးရောင်တဝင်းဝင်း
 အောက်မှာ ပြုံးပျော်ကြည်နူးနေတာ
 မြင်တွေ့ခဲ့ရကြောင်း မှတ်တမ်းတင်
 ဖော်ပြလိုက်ရင်း ခွန်ရဲထက်နဲ့
 မြတ်သန်းနုစိုးတို့မောင်နှံ
 အိုအောင်မင်းအောင်
 ပေါင်းဖက်နိုင်ကြပါစေလို့
 ဆုတောင်းမေတ္တာပို့သလိုက်ပါတယ်။

■ ဝင်းငြိမ်း

အကယ်ဒမီ ထွန်းထွန်းစန်းနဲ့ ဦးချိုကြီး

အကယ်ဒမီ ဒေါ်ဝါဝါဝင်းရွှေနဲ့ အကယ်ဒမီ ခင်သန်းနု

အကယ်ဒမီ ခင်သန်းနုနဲ့ အကယ်ဒမီ ခင်သန်းနုတို့ အမှတ်တရ

ရသလိုင်းကို ပြောင်းပြီးရေးမယ့် လွန်းထားထား (ဆေးတက္ကသိုလ်)

လင်းနိုင်ဦး

စာရေးဆရာမ လွန်းထားထား(ဆေးတက္ကသိုလ်)က ခင်ပွန်းသည်၊ သမီးဖြစ်သူတို့နဲ့ မြန်မာနိုင်ငံကို မိသားစုလိုက် ဖြန်လည် ရောက်ရှိလာခဲ့ပါတယ်။ ဆရာမရဲ့ ဝတ္ထုကို အောင်ခေတ်မင်းရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးက ရိုက်ကူးမယ့် ကြယ် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား ကန်တော့ပွဲပေး အခမ်းအနားမှာ စာဖတ်ပရိသတ်များအတွက် သိချင်တဲ့ အကြောင်းအရာများကို မေးကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ဆရာမရဲ့ ‘မော့ကြည့်တော့ကြယ်’ကို ရုပ်ရှင်ရိုက်တဲ့

အခါ ‘ကြယ်’ လို့ပဲသုံးဖြစ်တာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုခံစားရလဲ၊ ကြယ် တစ်လုံးပဲသုံးမယ်ဆိုတာကို မငယ်၊ ကိုစည်တို့ အရင်တိုင်ပင်ပါတယ်။ ရှေ့ကရိုက်ခဲ့တဲ့ သူငယ်ဇာတ်ကားဆိုရင်လည်း နှစ်လုံးတည်းနဲ့ ပရိသတ်ကြားထဲမှာ စွဲသွားတယ်၊ အခုလည်း စကားလုံးကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ်နဲ့ ပရိသတ်ခေါ်လို့ လွယ်အောင် ကြယ်လို့ပဲ သူတို့သုံးချင်တယ်လို့ တိုင်ပင်ပြီးတော့ သုံးကြတာပါ။

ဆရာမရဲ့ ဝတ္ထုတွေကို ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယိုအဖြစ် ရိုက်ကူးတဲ့ အပေါ် ခံစားချက်လေး ဘယ်လိုရှိလဲ။

ဟိုးအရင်ကတည်းက မထားရဲ့ဝတ္ထုတွေကို ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယို ရိုက်ခဲ့ကြတာပဲ။ ဒီအပေါ်တော့ ကျေနပ်တယ်။ ဝမ်းသာတယ်၊ အခုထက်ထိလည်း ကိုယ့်ဝတ္ထုတွေကို ရုပ်ရှင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဗီဒီယိုဖြစ်ဖြစ် ရိုက်တယ်ဆိုရင် ဝမ်းသာတာပါပဲ။ ရုပ်ရှင်ဆိုတဲ့ Version တစ်ခုနဲ့ ကိုယ့်ဝတ္ထုကို မြင်ရတဲ့အတွက် စိတ်ကျေနပ်မှုရှိပါတယ်။ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း မထားရဲ့ ဝတ္ထုမှာမည်သည့်ပုံစံမျိုးဆိုရင် ဘယ်လိုအခက်အခဲရှိလဲ။ မေ့ပြီး မှားယွင်းပြီးတော့ များ ချန်ခဲ့သလား။ ဒါမျိုးမှာတော့ ခံစားရတယ်။ အကယ်အ

ရတနာလေးလည်း
 ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့
 မထားကို အသိအမှတ်ပြု
 မခံရဘူးဆိုတဲ့
 ဝမ်းနည်းမှုမျိုးတော့
 အဲဒီအချိန်တုန်းက
 ခံစားလိုက်ရတာ
 တစ်ခုရှိတယ်။
 တချို့ကျတော့လည်း
 မထားရဲ့ ဝတ္ထု
 နာမည်ကိုတော့
 ပြောင်းလိုက်တယ်။
 ဒါပေမဲ့
 မူလနာမည်ကိုလည်း
 ထည့်ပေးတယ်။
 အခုရိုက်မယ့် ကြယ်
 ဆိုရင်လည်း မထားရဲ့
 မူရင်းနာမည်
 မော့ကြည့်တော့ကြယ် ကို
 ထည့်ပေးထားတယ်။
 အဲဒီလို ကိုယ့်ကို
 အသိအမှတ်ပြုပြီး
 လေးလေးစားစား
 တန်ဖိုးထားတာကိုတော့
 လိုချင်ပါတယ်။
 ကိုယ့်ဝတ္ထုကို ရုပ်ရှင်
 ရိုက်တဲ့အခါ စိတ်ချလက်ချ
 ပေးရိုက်လိုက်တာလား၊
 ဒါမှမဟုတ် စိတ်မချစွာနဲ့
 ရှိနေသေးလား။
 ကိုယ့်ဝတ္ထုကိုတော့
 ကိုယ်သိယောဉ်းရှိတယ်။
 ကိုယ့်ရင်ထဲကဖြစ်လာတဲ့
 သားသမီးလိုပါပဲ။
 ဒီသားသမီးကို ရုပ်ရှင်
 အဖြစ် ထပ်တွေ့လိုက်ရတဲ့
 အခါမှာ ပရိသတ်ရဲ့
 အားပေးမှု
 ဘယ်လိုရှိတယ်။
 ပရိသတ်ရင်ထဲ
 ဘယ်လောက်ရောက်သလဲ။
 ဘယ်လောက်အောင်မြင်မှု
 ရှိသလဲဆိုတာကို

အိမ်ထောင်ပြုပေးလိုက်တဲ့
 သမီးတစ်ယောက်အတွက်
 လမ်းမျှော်ကြည့်ရသလိုမျိုး
 ခံစားချက်ရှိပါတယ်။
 ဆရာမဝတ္ထုကို ရုပ်ရှင်
 အဖြစ်ရိုက်တဲ့အခါမှာ ပရိ
 သတ်က ဝတ္ထုထက် ပိုပြီး
 ကြိုက်ရင်လည်းကြိုက်သွား
 မယ်၊ တစ်ခါတလေကျတော့
 ဝတ္ထုကို မမိဘူးလို့ ပြောလာ
 ရင် ဘယ်လိုခံစားရလဲ။
 ဒါတွေကတော့ အများ
 ကြီးရှိပါတယ်။ ရင်ခွင်နန်း
 တော်လို ကားမျိုးဆိုရင် ဝတ္ထု
 တုန်းကလည်း ကြိုက်တယ်။
 ရုပ်ရှင်ကျတော့လည်း အခု
 ချိန်အထိ တာသ ပြောချင်
 စဖွယ်ပဲ။ တချို့ကျတော့
 ဝတ္ထုကို မမိဘူးဆိုတာလည်း
 ရှိကြတာပါပဲ။ ဒီအပေါ်မှာ
 မထား သဘောပေါက်ထား
 တာက ဝတ္ထုသည် ကိုယ်တစ်

ယောက်တည်းနဲ့ ဆိုင်တယ်။
 ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းပဲ
 တာဝန်ယူရတယ်။ ရုပ်ရှင်ကျ
 တော့ Team Work အနေနဲ့
 အလုပ်လုပ်ရတယ်။ ဒါရိုက်
 တာရှိမယ်၊ ဇာတ်ညွှန်းရှိမယ်၊
 မင်းသားမင်းသမီးရှိမယ်။
 တခြား ပတ်ဝန်းကျင်အသိုင်း
 အဝိုင်းတွေရှိသေးတယ်။ အဲဒီ
 အပေါ်မှာ အပြောင်းအလဲ
 လေးတွေ ရှိသွားနိုင်တဲ့
 အတွက် ဒါတွေကိုတော့
 မထား နားလည်ပေးနိုင်ပါ
 တယ်။
 ဆရာမ ဝတ္ထုရေးတဲ့
 အချိန်မှာ ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယိုရိုက်
 ဖို့ဆိုပြီး ရည်ရွယ်ပြီးရေးတာ
 မျိုး ရှိဖူးလား။
 အရင်တုန်းကတော့ ရှိခဲ့
 ပါတယ်။ မထားကို ဒါရိုက်
 တာတွေ၊ ပရိဂျူဆာတွေက
 ဘယ်သူနဲ့ရိုက်ချင်တယ်ဆိုပြီး

ရေးခိုင်းတာ ရှိတယ်။ အရင်
 ခေတ်တုန်းကဆိုရင်တော့
 ကိုသားကြီး(ဒွေး)၊ မခိုင်
 (ထွန်းအိန္ဒြဝဇ္ဇာ)၊ စိုးစိုး(စိုးမြတ်
 သူဇာ)တို့နဲ့ ရိုက်ချင်တယ်ဆို
 တဲ့အတွက် သူတို့ကို မြင်
 ယောင်ပြီး သူတို့နဲ့လိုက်မယ့်
 ကာရိုက်တာမျိုးကို သတ်သတ်
 ဖန်တီးခဲ့တာမျိုး ရှိပါတယ်။
 အခုနောက်ပိုင်းတော့ ကိုယ့်
 ဝတ္ထုကိုပဲ ဦးတည်ပြီး ရေးဖ
 တယ်။ ရေးတဲ့အပေါ်မှာမှ
 ဒီဇာတ်နဲ့ လိုက်တဲ့ မင်းသား
 မင်းသမီးကို ထုတ်လုပ်သူ
 ဒါရိုက်တာတွေက ရွေးချယ်
 တာပါ။
 ဒါဆိုရင် ဆရာမ
 ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖို့ ဝတ္ထုရေးသလို
 မျိုးဖြစ်ခဲ့တာပေါ့။
 အရင် တုန်းကတော့
 ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖို့ လာအပ်လို့
 တာရှိတယ်။ ကိုယ်ရေးတာ

ဝတ္ထုကို သူတို့ ရုပ်ရှင်ရိုက်
တာရှိတယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်း
တော့ တစ်မျိုးပေါ့။ ရုပ်ရှင်
အတွက် ရည်ရွယ်ပြီး ရုပ်ရှင်
နဲ့ဆက်သွယ်နေတော့ ရည်ရွယ်
ချက်နဲ့ တမင်သက်သက်ကြီး
နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။
ဒါပေမဲ့ မထားရေးတဲ့ ဝတ္ထု
ဆော်တော်များများကို ရုပ်ရှင်
နဲ့ဆက်သွယ်။ ကြားထဲမှာလည်း
ရုပ်ရှင်ရိုက်ချင်လို့ဆိုပြီး လာ
အပ်တဲ့ စာတိုမျိုးတွေလည်း
ရှိတယ်။ အဲဒီလို နှစ်မျိုးရှိခဲ့
တယ်။

ဆရာမက အခုဆိုရင်
အရင်ကထက် ပိုရေးဖြစ်နေ
တာ။ အရင်ကလောက်
ရေးနိုင်တော့ဘူးလား။

အရင်ကတော့ မထား
စာရေးအားပိုကောင်း
တယ်။ ပိုကောင်းတယ်ဆိုတာ
တစ်လကို တစ်အုပ်
ထောင်ပြီးတယ်။ အခုကျ
တော့ အသက်အရွယ်ရလာ
တာနဲ့နုရယ်၊ နောက်တစ်ခု
အချစ်ဝတ္ထုကို မထား
တော်များများ ရေးခဲ့ပြီး
ပြီပေါ့။ ပရိသတ်ကို မထား
ပြန်တယ်။ မိတာက ရသ
တတ်တာကို အားပေးလာ
တာတွေရတယ်။ အရင်က
မထား မထား ရသကိုရေး
ချင်အောင် ပရိသတ်က အချစ်
အားပေးကြတော့ မထား
လည်း အချစ်ဘက်ကို ပိုပြီး
ရေးချင်ခဲ့တယ်။ အသက်
အရွယ်တစ်ခုရောက်လာတဲ့
အခါမှာ အချစ်ဝတ္ထုဆိုတာ
ပရိသတ်အတွက် ရသ
တတ်တာယုံဘဝမှာ ဖြစ်
တတ်တော့ အမြဲအပျက်တွေ
ပေါ်လာတတ်တာအစစ်နဲ့ ရသ
တတ်တာဆိုရင် ပရိသတ်

လည်း ကျေနပ်မယ်။ မထား
လည်း အဲဒါမျိုး ပြောင်းပြီး
ရေးဖို့ စိတ်ကူးရှိပါတယ်။

ဒါဆိုရင် ဆရာမက
ပရိသတ်အကြိုက် ရေးခဲ့ရ
တာလား။

အရင်တုန်းကတော့
ပရိသတ်က အားပေးတယ်ဆို
တော့ အားပေးတဲ့အပေါ်မှာ
မူတည်ပြီးတော့ မထား
ပရိသတ်အကြိုက် လိုက်ခဲ့
တာပေါ့။ အခုကျတော့လည်း
ပရိသတ် ဘာကိုတောင်းဆို
တာလဲဆိုတာ မထားတို့
ကြည့်ရတာပေါ့။ ကိုယ်ရေး

ချင်တာကိုလည်း ရေးတယ်။
ရသစာပေ ရေးလို့လည်း
ပရိသတ်အားပေးတာကို တွေ့
လာတဲ့အခါကျတော့ ကိုယ်
ကလည်း ဒီရသလိုင်းကို ရေး
ချင်တယ်။ ပရိသတ်က
လည်း ဒါကိုလက်ခံအားပေး
တယ်ဆိုတော့ ပရိသတ်နဲ့
အပေးအယူလည်း မျှသွား
တာပေါ့။ ဒါကြောင့်လည်း
ရသလိုင်းဘက်ကို ရေးဖို့
စိတ်ကူးလိုက်တာပါ။

လောလောဆယ်မှာ
ဘယ်ဝတ္ထုတွေ ထွက်ဖို့ရှိလဲ။
အခုထွက်ထားတာက

သူ့ပန်းထက်က တက်တူး
လေးပါ။ အနီရောင်ပုလဲတစ်
ကုံး လုံးချင်းဝတ္ထုကို ရေးနေ
တာ ပြီးခါနီးပါပြီ။ ဇာတ်
သိမ်းပိုင်းပဲ ကျန်တော့တယ်။

ဒီနှစ်အုပ်လုံး ရုပ်ရှင်
ရိုက်ဖို့ ရောင်းပြီးပြီလား။

အနီရောင်ပုလဲတစ်ကုံး
ကိုတော့ မရောင်းရသေးပါ
ဘူး။ တက်တူးကိုတော့
သူငယ်ချင်းကပဲ ရုပ်ရှင်ရိုက်
ဖို့ ဝယ်သွားပါပြီ။

ဆရာမကို အခုချိန်ထိ
အားပေးနေတဲ့ ပရိသတ်တွေ
ကို ဘယ်လိုစကားများပြော
ချင်လဲ။

ပရိသတ်ကို ပြောချင်ပါ
တယ်။ မထားရေးသမျှ ဝတ္ထု
တွေကို အားပေးခဲ့ကြတယ်။
လူ ကိုယ်တိုင် ကိုယ်လည်း
Personal အရ အားပေးကြတဲ့
ပရိသတ်ကို မထားအနေနဲ့
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မထား
ကလည်း ပရိသတ်အတွက်
အမြဲတမ်း အကောင်းဆုံးကို
ကောင်းသထက်ကောင်းအောင်
ပေးနိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေပါတယ်။

ဆရာမကို အားကျလို့
နာမည်တူလေးတွေတောင်
လိုက်ပေးကြတဲ့အပေါ်ရော
ဘယ်လိုခံစားရလဲ။

သူတို့က အားကျပြီး
နာမည်ဆင်တူလေးတွေ ယူ
တာကိုလည်း မထားအနေနဲ့
တော့ ဘာမှပြောစရာမရှိပါ
ဘူး။ သူ့စိတ်ကြိုက်၊ သူ့ခံစား
ချက်နဲ့ပဲ ပေးတာကိုတော့
ကန့်ကွက်စရာလည်း မရှိပါ
ဘူး။ ကြိုဆိုပါတယ်လို့ပဲ
ပြောချင်ပါတယ်-လို့ ဖြေ
ကြားပေးခဲ့ပါတယ်။

လင်းနိုင်ဦး

၂၀၁၆ ခုနှစ်အတွင်းရောင်းအား အကောင်းဆုံး ဝတ်ရုံပုံစံတေးမီးရိုး
ဆီဆိုသူ အမျိုးသမီးတေးသံရှင်ဆုရ ပီဝန့်နီ
၂၀၁၆ ခုနှစ်အတွင်း ရေပန်းအတေးဆုံး၊
ဝရံသတ်တေးမီးရိုးဆုရအများဆုံး
အမျိုးသမီးတေးသံရှင်ဆုရ
နီနီဝင်းဝင်း

အောင်မြင်စွာ
လေ့လာပါ -

City FM ရဲ့
၁၅ နှစ်ပြည့်
နှစ်ပတ်လည်ပွဲကျင်းပ
မင်းနီနီ

City FM ဆုရရှိသူများ အမှတ်တရ

၂၀၀၂ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီ လဆန်းပိုင်းက စတင် ထုတ်လွှင့်ခဲ့တာဖြစ်လို့ City FM ရေဒီယို အသံလွှင့်အစီအစဉ်ကို ထုတ်လွှင့်ပေးခဲ့တာ ၁၅ နှစ်ပြည့်မြောက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါတယ်။ City FM က နှစ်စဉ် သူတို့ရဲ့ နှစ်ပတ်လည်မွေးနေ့ ကျရောက်တိုင်း အထိမ်းအမှတ်ပွဲ ကျင်းပပေးခဲ့ပြီး City FM Award လို့ အမည်ပေးထားတဲ့ ဂီတဆုများလည်း နှစ်စဉ်ချီးမြှင့် ပေးခဲ့ပါတယ်။ City FM က အကောင်းဆုံးဆု ဆိုပြီး ရွေးချယ်ချီးမြှင့်တာမဟုတ်ဘဲ ရောင်းအကောင်းဆုံးနဲ့ City FM အသံလွှင့်အစီအစဉ်မှာ ပရိသတ် သိချင်အတောင်းခံရဆုံး အဆိုရှင်များကို ရွေးချယ်ချီးမြှင့်တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ၂၀၁၇ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၁ ရက်မှာ ၁၅ နှစ်ပြည့်မြောက်ခဲ့တာဖြစ်လို့ နှစ်ပတ်လည် အခမ်းအနားကို ဇန်နဝါရီလ ၇ ရက် ည ၇ နာရီအချိန်က ရန်ကုန်မြို့ မင်းဓမ္မလမ်းရှိ

Myanmar Convention Center(MCC) မှာ ကျင်းပခဲ့ပါတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်များက နှစ်ပတ်လည် အခမ်းအနားကို MCC ရဲ့ Outdoor ဧရိယာမှာ ကျင်းပပေးခဲ့ပေမဲ့ ဒီနှစ်မှာတော့ MCC ခန်းမအတွင်းမှာပဲ ကျင်းပခဲ့ပါတယ်။ ခါတိုင်းနှစ်များက တေးစီးရီးအခွေ ထုတ်ဝေဖို့အစီအစဉ်နဲ့ Live Show ရိုက်ကူးတာပါဝင် ပေမဲ့ ဒီနှစ်မှာတော့ တေးဂီတဖျော်ဖြေမှုအစီအစဉ်ပဲ ပါဝင်ပါတယ်။

နှစ်ပတ်လည် အခမ်းအနားမှာ နှစ်စဉ်ကျင်းပနေကျ အတိုင်း ပထမဦးစွာ City FM အသံလွှင့်အစီအစဉ်မှာ ကြော်ငြာ အများဆုံး ထည့်သွင်းပေးခဲ့တဲ့ မီဒီယာနဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း ရှင်တို့ကို ဂုဏ်ပြုဆုများ ချီးမြှင့်ပြီး တေးသီချင်း ဖျော်ဖြေမှုအစီအစဉ်များနဲ့ တင်ဆက်ပေးတာဖြစ်ပါတယ်။ တေးဂီတ ဖျော်ဖြေမှုအစီအစဉ်မှာ ပထမဦးစွာ ဖျော်ဖြေပေးကြတာကတော့ ဖူးဖူးသစ်နဲ့ ပိုပိုဟောသာတို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဖူးဖူးသစ်က ဖိုးကာရဲ့သမီး ဖြစ်ပြီး ပိုပိုဟောသာကတော့ တေးရေး ဇေဝါရဲ့

အသံလွှင့်အစီအစဉ်အတွင်း အကောင်းဆုံးဆု ချီးမြှင့်ပေးဆွဲ

ရန်ကုန် ပြတော်ဝန် ဦးမောင်မောင်နဲ့က ၂၀၁၆ ခုနှစ်အတွင်း ရောင်းအကောင်းဆုံး ဖြန့်ဖြူးမှု အမျိုးသားတေးသီရင်ဆိုင် ဦးဆန်းပေးလေး ကိုယ်စား သမီး သီမ့်သီမ့်ကို ဆုချီးမြှင့်ပေးခဲ့ပါတယ်

၂၀၁၇ ပေးဆွဲခဲ့တဲ့ အကောင်းဆုံးဆု

သမီးပဲဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးက ပရိသတ် အားပေးမှုရနေပြီဖြစ်လို့ အဖွင့် မှာ တစ်ယောက်တစ်ပုဒ်စီ ဖျော်ဖြေပေးခဲ့ကြပါတယ်။ ဖူးဖူးသစ်နဲ့ ပိုပိုဟေသာတို့ ဖျော်ဖြေအပြီးမှာ ဆုများကို စတင်ချီးမြှင့်ပါတယ်။ ပထမ ဆုချီးမြှင့်တဲ့ဆုကတော့ ၂၀၁၆ ခုနှစ်အတွင်း ရောင်းအား

အကောင်းဆုံး မြန်မာသံတေး စီးရီးသီဆိုသူ အမျိုးသမီး တေးသံရှင်ဆု ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီဆုကို အားလုံးကိုကျော်ဖြတ် ပြီး နှလုံးသားရဲ့ ဆုပုဒ်ကလွှာ တေးစီးရီးကို သီဆိုပေးထား တဲ့ ဝင်းလဲ့ချယ်ရီက ရရှိခဲ့ပါ တယ်။ ၂၀၁၆ ခုနှစ်အတွင်း ရောင်းအားအကောင်းဆုံး မြန်မာသံ အမျိုးသားတေး

သံရှင်ဆုကို ဖွင့်ဖောက်ကြေ ညာရာမှာ ဦးသန်းဖေလေး ကွယ်လွန်ခြင်း ၁၅ နှစ်ပြည့် အထိမ်းအမှတ် ဦးသန်းဖေ လေး သီချင်းများကို ဖြန့် လည်ထုတ်ဝေတဲ့ လေဇာ မလေး မိမိမော်မှ မခင်နှင်းသီ သို့ တေးစီးရီးက ရရှိတဲ့ အတွက် ဦးသန်းဖေလေးရဲ့ သမီးဖြစ်သူ သီမ့်နုနု

၂၀၁၆ ခုနှစ်အတွင်း ရေပန်းအလားဆိုး၊ ပရိသတ် တောင်းဆိုမှုအများဆုံး အမျိုးသမီးတေးသံရှင်ဆုရ နီနီခင်မော်

ရေမွန်

ရဲအောင်

အောင်လ

သူခင်ကိုယ်စား ကျေးဇူး
အတေးပြောကြားခဲ့ပါတယ်။
အရောင်းရဆုံး မြန်မာ
အတေးစီးရီးထုတ်လုပ်သူ
သို့မဟုတ်ကောင်းကောင်းပေးတဲ့
အတေးမှာလည်း လေ့ကျင့်လေး
အတေးမှ မခင်နှင်းဆီသို့
အတေးကပ် ရရှိတာဖြစ်လို့
အတေးနီးပေးလေးရဲ့ ဇနီး

ဒေါ်နုနုရီက ရရှိခဲ့ပါတယ်။
ဆုချီးမြှင့်တဲ့ အစီအစဉ်များ
ကြားမှာ တေးဂီတအဖွဲ့များရဲ့
လက်စွမ်းပြတီးခတ်မှု၊ တေး
သံရှင်များဖြစ်ကြတဲ့ Edits.
ရတနာမိုင်၊ ဖိုးကာ၊ ဝိုင်းစုခိုင်
သိန်းတို့က သီချင်းများနဲ့ ဖျော်
ဖြေပေးခဲ့ကြပါတယ်။
ဆုများကို ဆက်လက်

၂၀၁၆ ခုနှစ်အတွင်း
 ရောင်းအား အကောင်းဆုံး
 ဖြန့်ဖြူးသောတေးစီးရီး သိ
 ဆိုသူ အမျိုးသမီး တေးသံရှင်
 ဆုကို ပစ်တိုင်းထောင် တေး
 စီးရီးကို သိဆိုတဲ့ မိမိနို့က
 ရရှိခဲ့ပါတယ်။ ရောင်းအား
 အကောင်းဆုံး စတီရီယိုတေး
 စီးရီး သိဆိုသူဆု အမျိုးသား
 တေးသံရှင် ကို စိတ်ကူးယဉ်
 စာအုပ် တေးစီးရီးကို သိဆို

ထားတဲ့ ရွှေထူးက ရရှိခဲ့ပြီး
 ရောင်းအားအကောင်းဆုံး
 စတီရီယို တေးစီးရီး ထုတ်
 လုပ်သူဆုကိုလည်း ရွှေထူးရဲ့
 စိတ်ကူးယဉ်စာအုပ် တေးစီး
 ရီးကပဲ ရရှိတဲ့အတွက် ဒီစီးရီး
 ကို ထုတ်လုပ်ပေးခဲ့တဲ့ ပြီး
 တေးထုတ်လုပ်ရေးက ရရှိ
 သွားပါတယ်။
 နောက်ထပ်ချီးမြှင့်တဲ့
 ဆုများကတော့ ၂၀၁၆ ခုနှစ်

ပိုင်းစုခိုင်သိန်း

ဖိုးကာ

ရတနာခိုင်

ဝေဝ

မြတ်ဗြဟ္မာ(ကလောင်)တို့ဇနီးမောင်နှံ

ဒု.လှိုင်ဝင်းနဲ့ အယ်လ်ဘီဒီ

ချီးသန္တာထွန်းနဲ့ မိုးညိုညို

သီသီဒီနဲ့ အိမ်သီဒီ

မောင်မောင် (N.A)တို့ဇနီးမောင်နှံ

မြင့်စိုးအောင်တို့ဇနီးမောင်နှံ

အတွင်း ရေပန်းအစားဆုံး၊
 နီသတ်တောင်းဆိုမှုအများဆုံး
 အမျိုးသမီးတေးသံရှင်ဆုနဲ့
 အမျိုးသားတေးသံရှင်ဆုတို့ပဲ
 ဖြစ်ပါတယ်။ အမျိုးသမီး
 အသံရှင်ဆုကို နီနီခင်ဇော်၊
 အမျိုးသားတေးသံရှင်ဆုကို
 မောင်မောင် ရရှိခဲ့တဲ့အတွက်
 နီသတ်များ မျှော်မှန်းထား
 အနုပညာတစ်ထပ်တည်းကျခဲ့
 ပါတယ်။

ဆုရရှိသူများကို ဆု
 ချီးမြှင့်တဲ့အစီအစဉ်မှာ ရန်ကုန်
 မြို့တော်ဝန် ဦးမောင်မောင်စိုး
 က အမှတ်တရ City FM
 Award ရုပ်တုဆုများ ချီးမြှင့်
 ပေးခဲ့ပြီး နှစ်ပတ်လည်ပွဲကို
 တာဝန်ယူကျင်းပပေးတဲ့ ရွှေ
 နေခြည်ဝန်ဆောင်မှုကုမ္ပဏီမှ
 ဦးဇေယျာကိုကိုက ရွှေပြားဆု
 များ တစ်ဦးချင်းစီ ချီးမြှင့်
 ပေးခဲ့ပါတယ်။

ဒီနှစ် City FM
 နှစ်ပတ်လည်ပွဲက ခန်းမ
 အနေအထားအရ
 ဖိတ်ကြားထားတဲ့
 ဧည့်သည်နည်းသွားပုံ
 ရပြီးတက်ရောက်တဲ့
 အနုပညာရှင်များလည်း
 ခါတိုင်း နှစ်လောက်
 စုံစုံညီညီတက်ရောက်
 နိုင်တာ မတွေ့ခဲ့ရပါဘူး။
 ■ လင်းနိုင်ဦး

၂၀၁၆ ခုနှစ်အတွင်း
 ရောင်းအား
 အကောင်းဆုံး
 စတီရီယိုတေးစီးရီ၊
 သီဆိုသူ အမျိုးသမီး
 တေးသံရှင်ဆုရ
 မိမိနို့

ကျော်စိုး၊ ချီးမြှင့်ခံရသူ

တာဝန်

မိုးမိုးလောသနဲ့
မေမေ

အေးမြတ်သူနဲ့ စိုးရိမ်အောင်

၂၀၁၇ ခုနှစ် နှစ်သစ် မင်္ဂလာအဖြစ်
ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယို ထုတ်လုပ်သူများ ပူးပေါင်းကြပြီး ရုပ်ရှင်
လောက၊ ဗီဒီယိုလောကများမှာ လိုအပ်နေသူ တွေကို လှူဒါန်းကြတဲ့
မင်္ဂလာသတင်းကြားရတာ ပီတိဖြစ်စရာ ကောင်းလှပါတယ်။ သူတို့ စုပေါင်းပြီး
ပဒေသာပင် သိန်း ၂၄၀ ကိုလည်း ဘဏ်ကို ငွေစာရင်းဖွင့်ပြီး

ဗြိတိသေ့မယ့် လမ်းပတ်ပျော်စရာ မိုးကျော်ဇော်

အပ်နှံထားခဲ့နိုင်ပါတယ်။
အဲဒီလိုလှူဒါန်းနိုင်တဲ့
အတွက် မျက်ခြယ်မိဒီယို
ထုတ်လုပ်ရေးမှ
ကိုင်းနိုင်က
အရင်အစိုးရလက်ထက်မှာ
အပိတ်ခံထားရတဲ့
လမ်းမတော် ဖိုးတုတ်
အမည်ရှိ မိဒီယို
ဇာတ်ကားတစ်ကားကို
ဆင်ဆာပြန်တင်ပြီး
ရသမျှပိုက်ဆံကို
အလှူငွေအဖြစ်
ထည့်ဝင်နိုင်ဖို့
စိတ်ကူးရလာခဲ့ပါတယ်။
လမ်းမတော်ဖိုးတုတ် က
၁၉၃၀ ခုနှစ်များအတွင်း
ရန်ကုန်မြို့ လမ်းမတော်မြို့နယ်
မှာ အပိုင်စားရတဲ့
လူမိုက်ကြီးတစ်ဦး
ဖြစ်ပါတယ်။
ဒါဟာ သမိုင်းမှာ
အထင်အရှားရှိခဲ့တဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။
အရင်ခေတ်ကဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့
အဖြစ်အပျက်ကို
ဆရာ စိန်မောင်မြင့်က
ဇာတ်လမ်းရေးဖွဲ့ပြီး
ဇာတ်ညွှန်းနဲ့ ဒါရိုက်တာ
ချားလ်စ်က ရိုက်ကူး
ခဲ့တာပါ။ အဲဒီတုန်းက
ဆင်ဆာအဖွဲ့က
လူဆိုးလူမိုက်
တစ်ယောက်အကြောင်း
ရိုက်ကူးထားတာဖြစ်သော်လည်း
ခွင့်မပြုခဲ့ပါဘူး။
နမူနာရာကောင်းတာက
ဒီကားမှာ အဓိက
ဇာတ်ကောင်ဖြစ်တဲ့
လမ်းမတော်ဖိုးတုတ်
အဖြစ် သရုပ်ဆောင်
ထား
ကွယ်လွန်

အကယ်ဒမီ ရွေးဖြစ်ပြီး သူ
နုစဉ်ကာလက သရုပ်ဆောင်
ခဲ့တဲ့ ဗီဒီယိုကားတစ်ကား
လည်း ဖြစ်တာကြောင့် လက်
ဆောင်ဆာအဖွဲ့ကို ခွင့်ပြုချက်
ပြန်လည်တောင်းခံထားတယ်
လို့ သိရပါတယ်။

လူ ဆို : လူ မို့ က
အကြောင်းဖြစ်တာကြောင့်
ပြဿနာမပြုဘူးဆိုတာက
ဆရာ ခိုင်လုံတဲ့ အကြောင်း
ပြချက် မဟုတ်ဘူးထင်ပါ
တယ်။ လောကတစ်ခုလုံးမှာ
လူကောင်းတွေချည်း နေ
ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ လူ
ကောင်းတွေရှိသလို လူဆိုး
တွေလည်း ရှိတာပါပဲ။ ကျွန်
တော်တို့က လူကောင်းတွေ
အကြောင်း မှတ်တမ်းတင်
သလို လူဆိုးတွေအကြောင်း
လည်း ဆောင်လာနောက်သား
လူ သိနိုင်အောင် မှတ်တမ်း
တင်ပြရမှာပါပဲ။

ဒီကားမှာ လမ်းမတော်
မိကျော် ချစ်လွန်းလို့ မရမက
သိပ်သိပ်ယူခဲ့တဲ့ မသိန်းမြ
အဖြစ် အကယ်ဒမီ မျိုးသန္တာ
က သရုပ်ဆောင်ထားပါ
တယ်။ ရွေး နုစဉ်ကာလက
မိကျော်ခဲ့တာဖြစ်လို့ ငယ်ရုပ်
ကလေးဆိုသလို ပါဝင်သရုပ်
ဆောင်ထားသူ အားလုံးဟာ
လည်း ငယ်ရွယ်နုပျိုနေကြပါ
တယ်။ စာတိုသွန်းနဲ့ ဒါရိုက်
တာအဖြစ် တာဝန်ယူခဲ့တဲ့
ဗုဒ္ဓမိကာလည်း ကွယ်လွန်
သွားပြီ ဖြစ်ပါတယ်။

လူမျှ အကုန်လုံး လှူ
ဆပ် ခိုခဲ့တဲ့ ဧည့်ရွယ်ချက်နဲ့
မိမိကပြန်တင်တဲ့ ဒီကား
ပြန်လည်ရိုက်ကူးခဲ့ရင် အလှူ
လည်း အသေ-ခြောက်ပြီး
အရပ်အကွက်ချွေးရဲ့ ငယ်ရွယ်

နုပျိုတဲ့ ရုပ်သွင်များကို ပြန်လည်ခံစားနိုင်ကြမှာ
ဖြစ်တာကြောင့် ဗီဒီယိုလောကကို လမ်းမတော်ရိုးတုတ်
တစ်ကျော့ပြန်ဝင်လာနိုင်မလားလို့ စောင့်မျှော်ကြည့်ကြပါစို့။

■ မိုးကျော်ထွန်း

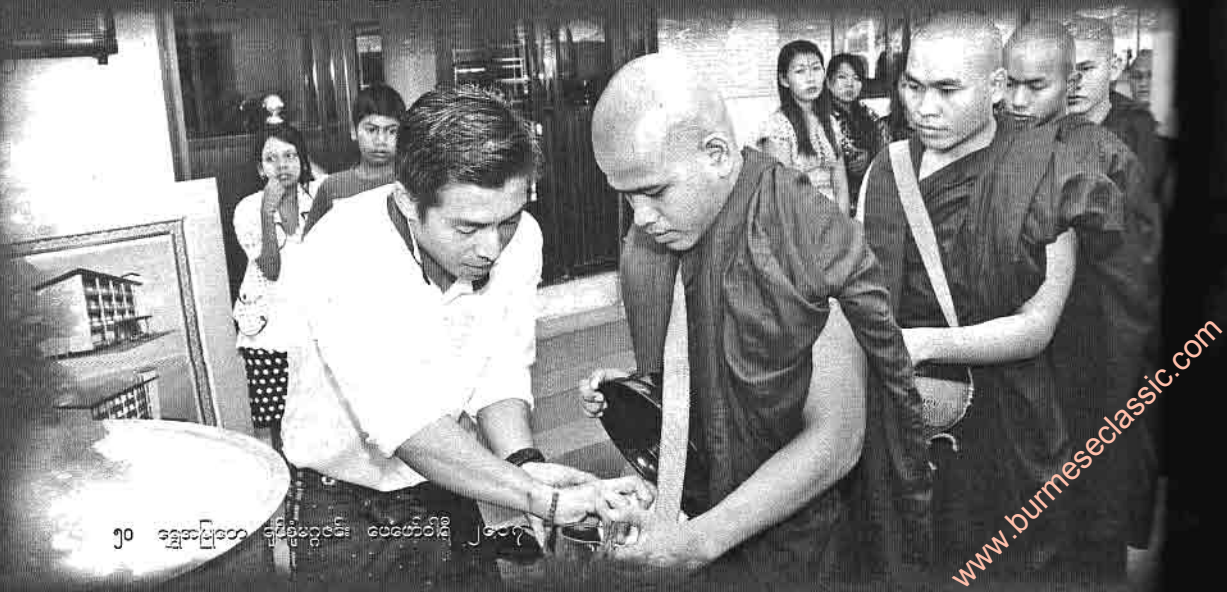
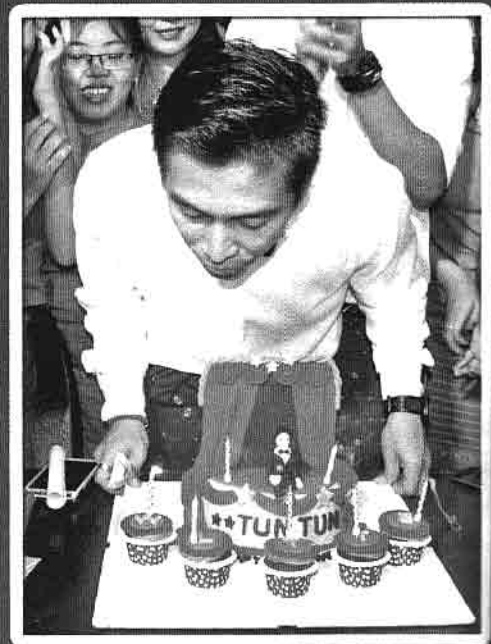

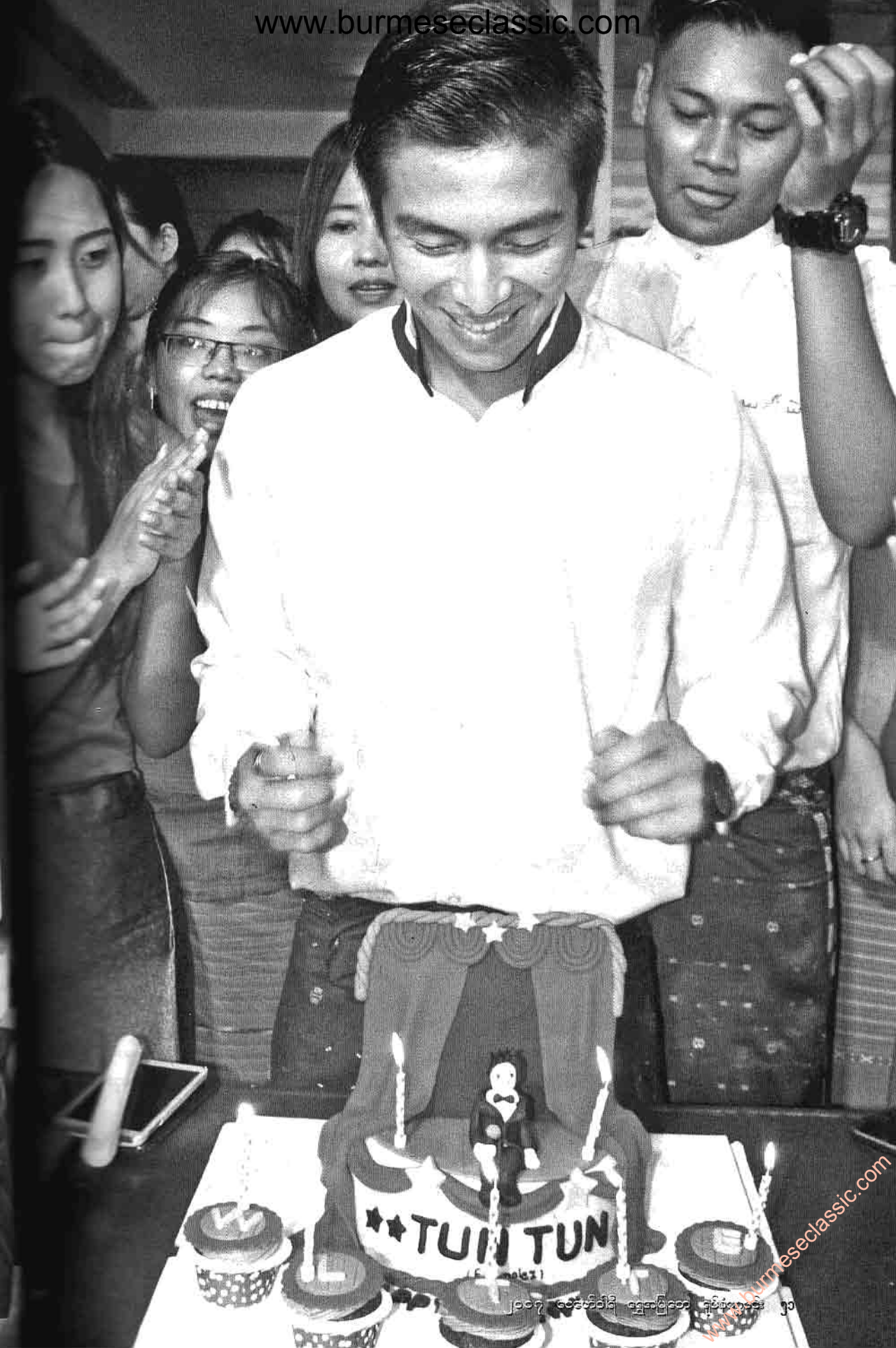

အေးရာအေးကြွင်း အပူပူရှာချင်တဲ့ ထွန်းထွန်း ပွေးနေပွဲ (Examplez)

မနိုးသူ

ထွန်းထွန်း(Examplez)၏ ပွေးနေအလှူကို ထွန်းထွန်း
ပွေးနေဖြစ်သည့် ဒီဇင်ဘာလ ၂၄ ရက်က ရန်ကုန်မြို့၊
မရမ်းကုန်းမြို့နယ် ၈ ဗိုင်းရို မစိုးရိမ် ရွှေကျင်တိုက်သစ် တွင်
ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ထွန်းထွန်းမိသားစုနှင့်အတူ We Love Htun
Htun Fan အဖွဲ့က ပါဝင်အားဖြည့် ကူညီပြုလုပ်ခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။ ကျောင်းရှိ သံဃာတော်များအား နေ့ဆွမ်း
ဆက်ကပ်လှူဒါန်းပြီး ရေစက်သွန်းချ ပွေးနေ့တရားနာယူကာ
ဩရောက်လာသည့် ဧည့်သည်များအား နေ့လယ်စာဖြင့်

ကျွေးမွေးလှူဒါန်းခဲ့သည်။

We Love Htun Htun Fan အဖွဲ့က ထွန်းထွန်းအတွက် မွေးနေ့ကိတ်လှလှလေးကို လက်ဆောင်ပေးအပ်ပြီး ထွန်းထွန်းမွေးနေ့ကိတ်ကို Fan များ၊ ဧည့်သည်များနှင့်အတူ ပျော်ရွှင်စွာခွဲကြသည်။ ၃၃ နှစ်ပြည့်မြောက်သွားသည့် ထွန်းထွန်း (Examplez) ၏ မွေးနေ့နှင့် ပတ်သက်သည့် ခံစားမှုအစုံတို့ကို သူနှင့်အတူ မွေးနေ့ပွဲဆင်နွှဲရင်းနားထောင်ကြည့်ခဲ့မိသည်။

မွေးနေ့အတွက် ဒီနေ့လုပ်တဲ့ အလှူအပြင် တခြားအစီအစဉ်တွေ ရှိသေးလားထွန်းထွန်း။

ဒီနေ့ကဒါပြီးတာနဲ့ ရိုက်ကွင်းတန်းပြေးရမယ်။ ညကျရင်လည်း Night Scene နည်းနည်းပါမယ်ပြောတယ်။ ဒီနှစ်ကတော့ ထွေးထွေးထူးထူးဘာမှ မရှိပါဘူး။ မနှစ်ကတောင်မှ နှင်းဆီအဖွဲ့တွေနဲ့ ဆုံဖြစ်သေးတယ်။ ဒီနှစ်တော့ သူတို့လည်း မအားကြ

ဘူးလေ။

ထွန်းထွန်း မွေးနေ့ရောက်တိုင်း ခံစားမိတဲ့ ခံစားချက်က...

မွေးနေ့ရောက်တိုင်းမှာ ဒီနောက်ပိုင်း ၄,၅ နှစ်မှာ ၃ နှစ်လောက်က အလုပ်တွေနဲ့ပဲ ကျော်ဖြတ်နေရတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ ၂ နှစ်၊ ၃ နှစ်ကလည်း အလုပ်က တစ်ဆင့် မွေးနေ့ပွဲကို လာတယ်။ အခုနတန်းကတောင်မှ ဒီကိုလာရင်းနဲ့ စဉ်းစားမိတယ်။ ငယ်ငယ်က ကျော်ဖြတ်ခဲ့တဲ့ မွေးနေ့တွေကို အရမ်း သတိရတယ်။ Examplez အဖွဲ့က သူငယ်ချင်းတွေရယ်၊ ငယ်သူငယ်ချင်း ၃,၄ ယောက်ရယ် ပေါင်းပြီးတော့ ပျော်ကြရတယ်။ ၂၀၁၀ မွေးနေ့တုန်းကဆို အရမ်း ပျော်ဖို့ကောင်းတယ်။ ဖြိုးမောင် ဟိုတယ်မှာ လုပ်တာပေါ့နော်။ မွေးနေ့ ၂၄ ရက် ညနေကို Newyear လိုပဲ လုပ်တာ။ ပျော်စရာ အကောင်းဆုံး နှစ်ပါပဲ။ သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း လွမ်းတယ်။ သတိရတယ်။

နှစ်စဉ် မွေးနေ့ ခံစားချက်ကတော့ အမှတ်တရတွေ တီးလာတာပေါ့နော်။

အသက် တစ်နှစ်ကျော်ပြီဆိုတော့ ရှေ့ဆက်မယ့် အသက်သစ်အတွက် ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်စိစဉ်မှု Plan တွေ ရှိမလဲ။

၃၃ နှစ်ဆိုတော့ အပူးနှစ်ပေါ့။ ထူးထူးခြားခြား Plan ရယ်လို့ မွေးနေ့မှာ မချဖြစ်ပေမဲ့ ရှေ့ဆက်ပြီး တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် ပိုတိုးတက်အောင် ကြိုးစားပါတယ်။ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာလေးတွေပေါ့။ အဓိက အလှူအတန်း လုပ်နိုင်ရမယ်။ ပရိသတ်တွေနဲ့ ဒီထက်ပိုပြီး ဆုံတွေ့နိုင်ရမယ်ပေါ့။ ဒီနှစ်ကတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်ကျွန်တော်ထက် တခြားသူတွေကို ပိုပြီး အချိန်ပေးနိုင်တယ်လို့ ပြောလိုရပါတယ်။

မွေးနေ့ဆိုတဲ့ အပေါ်ထွန်းထွန်း နားလည်ထားတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က...

ငယ် ငယ် လေးကတည်းက စပြီး အဓိကသူငယ်ချင်းတွေ ခေါ်ခွင့်ပြု

တယ်။ ကျွေးကြ၊ မွေးကြ၊ လိုက်ပို့ပေးကြ၊ ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ပေးကြဆိုတော့ ဒီနေ့ဟာ ကျွန်တော့်အတွက် ငယ်ငယ်ကတည်းက Special Day ပေါ့။ လွတ်လပ်ရေးနေ့ပေါ့။ လိုချင်တာရသောနေ့။ ဒါက ငယ်ငယ်တုန်းက။ ကြီးလာတော့ ကိုယ်ရဲ့ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ တွေ့ဆုံ ကျွေးမွေးရတယ်။ ပြီးတော့ လှူဒါန်းရတယ်။ အသက်တွေ ကြီးလာမှတော့ ကိုယ့်ဘက်က တာဝန်ယူနေရတယ်။ အမှတ်တရတွေရယ် များလာတယ်။

မွေးနေ့ဆိုတာ ကျွန်တော်အတွက်တော့ အဖေ၊ အမေအပေါ်ထားတဲ့စိတ် ပြောင်းသွားတာပေါ့။

မွေးနေ့မှာ ထွန်းထွန်းမိခင်ဆီက ရယူသူလား၊ ပေးသူလား။

ကျွန်တော်က ပြန်လှေပဲ ရှိပါတယ်။ အတော်တော့ ကျွန်တော်လိုအပ်တဲ့ လိုက်ဖြည့်ဆည်းကုန်တာလို့လဲဆိုတော့ ခံစားရတာ

နေရင် ထွက်တဲ့အလျောက်၊
ပြီရဲ့နေရင်လည်း ပွဲရှိတဲ့
အလျောက်ပေါ်နော် လိုက်လုပ်
ပေးပါတယ်။

ဒီနေ့ အမေ့ဆီက ဘာ
ဆက်ဆောင် ရပြီးပြီလဲ။

မနက်ကတော့ Brith
ပေးသွားတယ်။ Happy
Birthday ဆိုပြီးတော့။

မျှော်လင့်ခြင်း လက်

ဆောင်တွေရော ရပြီးပြီလား။
မရရှိသေးပါဘူး။ မရ
ဘူးဆိုတာက လောလောဆယ်
မှာလည်း အေးရာအေးကြောင်း
နဲ့ နေတာဖြစ်တဲ့အတွက်
အပူမရှာချင်သေးပါဘူး။

မွေးခွန်းများ မေးနေ
စဉ်မှာပဲ ဘေးက ဝိုင်းနေ
သည့် We Love Htun Htun
Fan တွေက *ချစ်သူဆီက

ဘာမှ မရဘူးလား အစ်ကို*
ဝိုင်းမေးကြသည်။ ထွန်းထွန်း
က *ဘာမှ မရသေးဘူး။
ကြည့်ရတာ ကျွန်တော့်ကို
Fan တွေက ချစ်သူထားစေ
ချင်ပုံရနေတယ်။ ကျွန်တော်
ချစ်သူ ထားလိုက်ရမလား*
ဟု ပြန်မေးရာ Fan များက
အော်နေကြသည်။

*ကျွန်တော်က ကူညီပါ

လို့ မပြောဘဲနဲ့ ကျွန်တော်
အစား အစောကြီး ရောက်
လာပြီး ဝိုင်းကူကြတယ်။
ပန်းကန်တွေ ချပေး၊ စည့်ခံ
ပေးနဲ့ ဝမ်းသာကြည်နူးမိပါ
တယ်*ဟုလည်း ထွန်းထွန်း
က We Love Htun Htun
Fan အဖွဲ့ကို ပြောကြားခဲ့ပါ
သည်။

မန်းသူ

ဦးမောင်မြတ်စွာ
ဦးမောင်မြတ်စွာ
ဦးမောင်မြတ်စွာ

ရွှေစန္ဒာမင်း ရုပ်ရှင်
ထုတ်လုပ်ရေးအတွက်
ဒါရိုက်တာ ဩရသက
မယ်ခိုင်ရဲ့ ဇာတ်လမ်း၊
နေဇူးသော် ဇာတ်ညွှန်း၊
ရေးသားပြီး အိမ်ကြက် လို့
အမည်ပေးထားတဲ့
ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကို
သာကေတ မြွေခွာညို
အိမ်ရာမှာ ရိုက်ကူး
နေပါတယ်။

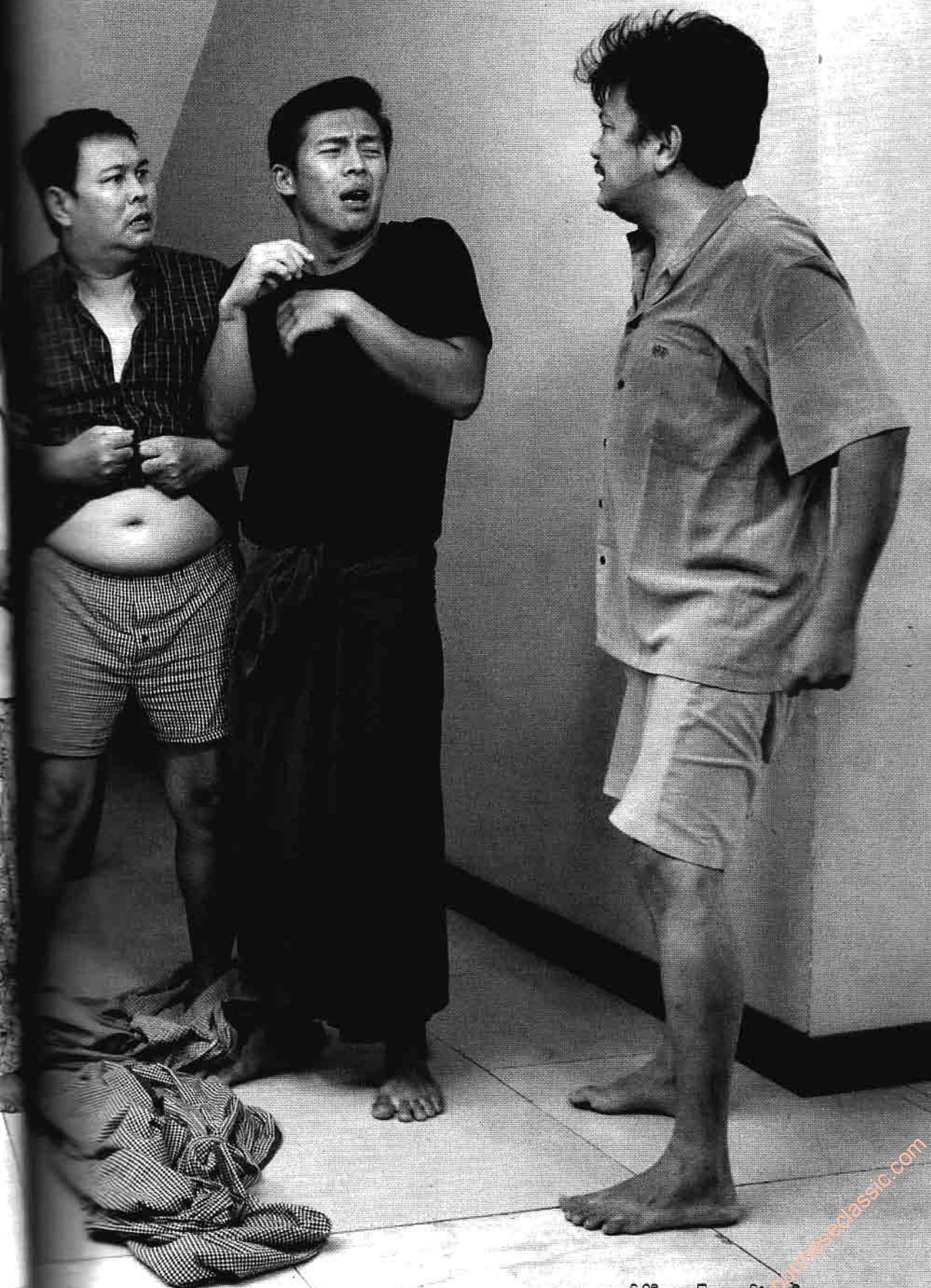
ဒီဇာတ်ကားမှာ ထွန်းထွန်း၊
ညီထွေခေါင်၊ ကြက်ဖ၊
အရိုင်း၊ ဇော်ဝင်းနိုင်(မန်း)၊
နေဆန်း၊ ညီရော်၊
ဘိုဘို၊ နန်းမြတ်ဖြိုးသင်း၊
ဆုမြတ်နိုးဦး၊
မျိုးသန္တာထွန်း၊ ပွင့်တို့
ပါဝင်ထားကြပါတယ်။
ခုနစ်ရက်မြောက်အဖြစ်
ရိုက်ကူးတဲ့
ဇာတ်ဝင်ခန်းမှာတော့
ဆုမြတ်နိုးဦးက
နန်းမြတ်ဖြိုးသင်းနဲ့
ထွန်းထွန်းတို့
ချစ်သူဖြစ်သွားကြပြီလို့
ထင်တဲ့အတွက်

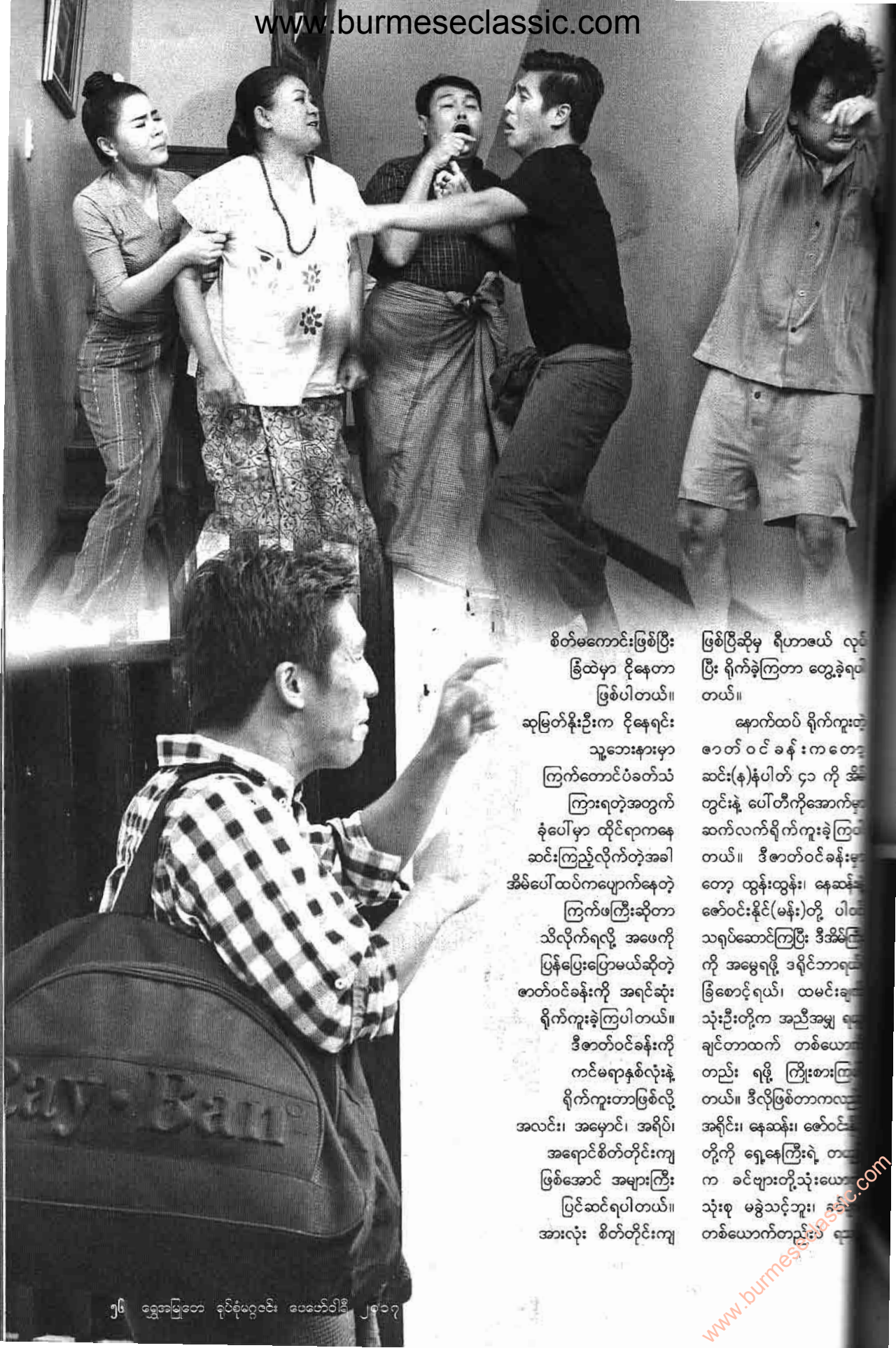

ဩရသ ရိုက်တဲ့ အိမ်ကြက်

လင်းနိုင်ဦး

စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး
 ခြံထဲမှာ ငိုနေတာ
 ဖြစ်ပါတယ်။
 ဆုမြတ်နိုးဦးက ငိုနေရင်း
 သူ့ဘေးနားမှာ
 ကြက်တောင်ပံခတ်သံ
 ကြားရတဲ့အတွက်
 ခုံပေါ်မှာ ထိုင်ရာကနေ
 ဆင်းကြည့်လိုက်တဲ့အခါ
 အိမ်ပေါ်ထပ်ကပျောက်နေတဲ့
 ကြက်ဖကြီးဆိုတာ
 သိလိုက်ရလို့ အဖေကို
 ပြန်ပြေးပြောမယ်ဆိုတဲ့
 ဇာတ်ဝင်ခန်းကို အရင်ဆုံး
 ရိုက်ကူးခဲ့ကြပါတယ်။
 ဒီဇာတ်ဝင်ခန်းကို
 ကင်မရာနှစ်လုံးနဲ့
 ရိုက်ကူးတာဖြစ်လို့
 အလင်း၊ အမှောင်၊ အရိပ်၊
 အရောင်စိတ်တိုင်းကျ
 ဖြစ်အောင် အများကြီး
 ပြင်ဆင်ရပါတယ်။
 အားလုံး စိတ်တိုင်းကျ

ဖြစ်ပြီးဆိုမှ ရီဟာဇယ် လုပ်
 ပြီး ရိုက်ခဲ့ကြတာ တွေ့ခဲ့ရပုံ
 တယ်။
 နောက်ထပ် ရိုက်ကူးတဲ့
 ဇာတ်ဝင်ခန်းက တောထဲ
 ဆင်း(န)နံပါတ် ၄၁ ကို အိမ်
 တွင်းနဲ့ ပေါ်တီကိုအောက်မှာ
 ဆက်လက်ရိုက်ကူးခဲ့ကြ
 တယ်။ ဒီဇာတ်ဝင်ခန်းမှာ
 တော့ ထွန်းထွန်း၊ နေဆန်း
 ဇော်ဝင်းနိုင်(မန်း)တို့ ပါတယ်။
 သရုပ်ဆောင်ကြပြီး ဒီအိမ်ကြီး
 ကို အမွေရဖို့ ဒရိုင်ဘာရယ်
 ခြံစောင့်ရယ်၊ ထမင်းချက်
 သုံးဦးတို့က အညီအမျှ ရုတ်
 ချင်တာထက် တစ်ယောက်
 တည်း ရဖို့ ကြိုးစားကြ
 တယ်။ ဒီလိုဖြစ်တာကလည်း
 အရိုင်း၊ နေဆန်း၊ ဇော်ဝင်း
 တို့ကို ရှေ့နေကြီးရဲ့ တဏှာ
 က ခင်ဗျားတို့သုံးယောက်
 သုံးစု မခွဲသင့်ဘူး၊ နှင်း
 တစ်ယောက်တည်းပဲ ရှေ့နေ

ထပ်ဆိုပြီး သုံးယောက်စလုံး
သီးသန့်ဆုံတွေ့ပြီး ပြော
အတွက်ကြောင့် ဖြစ်
မိဘယ်။ အချင်းချင်း တစ်
ဆောက်နဲ့တစ်ယောက် ပြော
နဲ့ဆက်နိုင်ခြင်း မရှိတော့
အောက်ကွယ်မှာ လက်သီး

ပုန်းပြပြီး စောင်နေကြတာ
တွေကို အိမ်တွင်းတစ်နေရာ
ကနေ ထွန်းထွန်းက ကြည့်နေ
ပါတယ်။ ဒီလိုဖြစ်နေကြတာ
တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ။
သွေးထိုးတဲ့သူတွေ ရှိနေပြီ။
အခြေအနေ ထူးခြားတယ်။

ဘာဆက်ဖြစ်မှာလဲ ဆိုတာကို
စောင့်ကြည့်နေတဲ့ အခန်းကို
ဆက်ရိုက်ခဲ့ကြပါ တယ်။
ခြံထဲမှာ ကြက်ဖနှစ်
ကောင် တွေ့ရတဲ့အတွက်
ဒါရိုက်တာ ဩရသကို မေး
ကြည့်တဲ့အခါ 'ဒီကားမှာ လူ

ကြက်ဖရော၊ တိရစ္ဆာန်
ကြက်ဖ နှစ်ကောင်ပါ ဇာတ်
ကောင်ထဲမှာ တွေ့ရမှာပါ။
ရေတစ်ခန်းတုန်းက ကြက်နဲ့
ဇာတ်ဝင်ခန်းမှာ ဆုမြတ်နိုးဦး
က ထွန်းထွန်းနဲ့ နန်းမြတ်ဖြိုး
သင်းတို့ ချစ်သူဖြစ်သွားကြ
ပြီလို့ အထင်မှားတာကြောင့်
ခြံထဲမှာ ဆင်းပြီး လာဝိုနေ
တယ်။

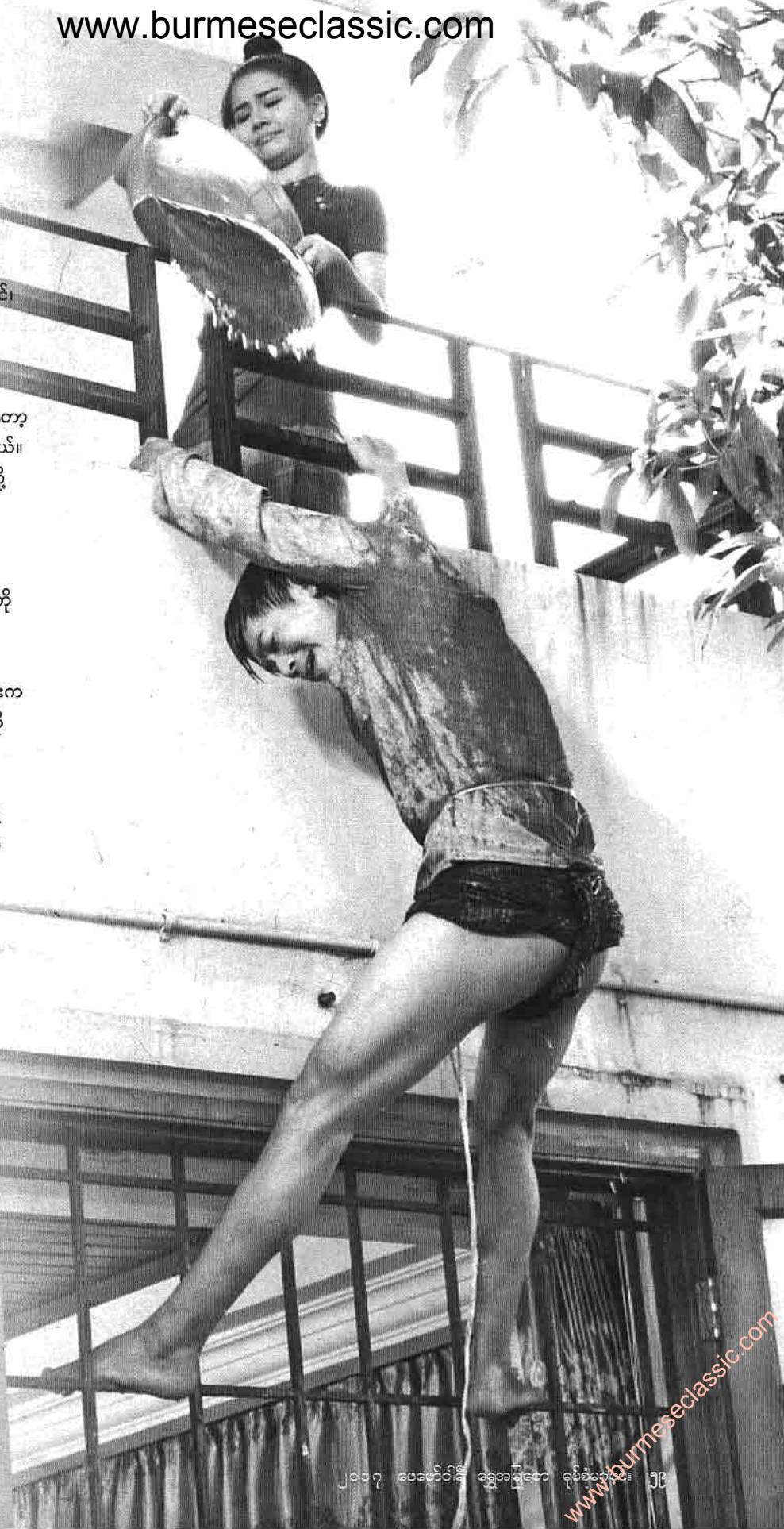
'ဒီကားမှာ ဦးဇော်ဝင်း
နိုင်က နန်းမြတ်ဖြိုးသင်းရဲ့
အဖေပါ။ သူတို့မိသားစုက
ကြက်တစ်ကောင် မွေး
ထားတယ်။ ဒါကလည်း
အကြောင်းရှိလို့ပါ။ ဗေဒင်
ဆရာက ဒီကြက်ကို မွေး
ထား။ မနက်စောစောတွန်
တယ်ဆိုရင် ကြက်တွန်သံက
တစ်အိမ်လုံးကို လွှမ်းမိုးသွား
မယ်။ အဲဒီလိုဆိုရင် ကိုယ့်ရဲ့
ဩဇာအာဏာကလည်း
တစ်အိမ်လုံးကို လွှမ်းမိုးသွား

မယ်လို့ ဟောထားလို့
ဒီကြက်နဲ့ယတြာချေတာပါ။
ဒါပေမဲ့ နောက်နေ့ကျတော့
ဒီကြက်က ဘယ်ရောက်
သွားလဲ မသိတဲ့အချိန်မှာ
ထင်းချက် ဦးအရိုင်းရဲ့
မိသားစုဖြစ်တဲ့ ညီထွဋ်ခေါင်၊
ကြက်ဖ၊ ဆုမြတ်နိုးဦးတို့
ထင်းစားနေတာကို
ထကြည့်ပြီး ဘာဟင်းနဲ့
စားတာလဲလို့ ကြည့်လိုက်တော့
ကြက်သားဟင်း ဖြစ်နေတယ်။
ဒါကြောင့် ကြက်နိုးတယ်လို့
စွပ်စွဲတယ်။ တကယ်တော့
သူတို့က တိရစ္ဆာန်တွေကို
နန်းမြတ်ဖြိုးသင်း
သားမဲ့လွတ်လိုက်တဲ့ ငှက်ကို
သားခွဲပစ်ပြီး ချက်စား
ပြတာဖြစ်ပါတယ်။
အဲဒီတော့ နန်းမြတ်ဖြိုးသင်းက
သူ သားမဲ့လွတ်ထားတာကို
မသိဘဲ စားရက်လေခြင်း
မရှိဘဲ စိတ်မကောင်း
ဖြစ်ရပြန်ပါတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့
အခြေအနေ တင်းမာကြတာ
တွေကို ကျွန်တော်က
အသေညာရသနဲ့ ပရိသတ်
မိတ်ဆက်စားဖွယ်ဖြစ်အောင်
ပြောပြနေတာပါ။ လို့
ဆိုပြခဲ့ပါတယ်။
ဒါနဲ့တော့ ဩရသက
အကြည် ရုပ်ရှင်
ကော်မတီးအတွက်
ကော်မင်သီချင်းများကို
အဆိုတော် ကြက်ဖနဲ့
တို့တိုင်းပြီး အနည်းဆုံး
နှစ်နှစ် သုံးပုဒ်လောက်
ကော်မတီဆောင်အောင်
မသိဘဲ ထည့်သွင်း
သွားမယ်လို့
ဆိုခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီနဲ့

အမွန်းကို အားလုံးက အမြူးတွေ၊
အသွက်တွေနဲ့ အနောက်တိုင်းဆန်ဆန်
အနုပညာရှင်တစ်ဦးလို့
သတ်မှတ်ထားကြပါတယ်။ အမွန်းက
မြန်မာသံတွေလည်း ဝါသနာ
ပါတဲ့အတွက် တေးရေး စိုးလင်း
စီစဉ်တဲ့ မြန်မာသံ သင်္ကြန်ခွေမှာ
ပါဝင်သီဆို ကပြနေတာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့
အမွန်းကို မေးကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။
အမြူးအသွက်တွေ သီဆိုတဲ့
အမွန်းက မြန်မာသံသင်္ကြန်ကို
ဘာဖြစ်လို့ ဆိုဖြစ်တာလဲ။
အမွန်းငယ်ငယ်လေးကတည်းက
ဆိုကရေးတီးမှာ ပြိုင်ပွဲဝင်ခဲ့ဖူးတယ်။
ကာလပေါ်သီချင်းတွေနဲ့ တိုင်းအဆင့်
ဗဟိုအဆင့်ထိ အမွန်း သီဆိုယှဉ်ပြိုင်
ခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံး ဆိုင်းနောက်ထု-
တောင်လုပ်ဖူးတော့ မြန်မာသံ
သီချင်းနဲ့က မစိမ်းဘူး။ ဝါသနာလည်း
အရမ်းပါပါတယ်။ အမွန်းက
အနောက်တိုင်းဂီတ Pop တို့၊ Dance
တို့လိုလုပ်ရင်လည်း စိတ်ပါဝင်စားစွာနဲ့
သေသေချာချာ လုပ်ဖြစ်သလိုနဲ့
ဆိုင်းသံ၊ ဗုံသံကြားရင်လည်း အမွန်း
မနေနိုင်ပါဘူး။ ထို့အတူပဲ စောင်းသံ
ကြားရင်လည်း မနေနိုင်ဘူး။ ငယ်ငယ်
ကလည်း စာသင်ခန်းတွေမှာ စောင်းသံ
သီချင်းသွားဆိုပေးဖူးတယ်။
မြန်မာသံကို ငယ်ငယ်ကတည်းက
ဝါသနာပါသလို ချစ်လည်းချစ်တယ်။
သင်္ကြန်သီချင်းနဲ့ ဆိုင်းသံ၊ ဗုံသံကြားရင်
အမွန်းစိတ်ထဲမှာ မရိုးမရွှဲဖြစ်တယ်။
ဒီနှစ်အတွက် ဦးစိုးလင်းက

အနုပညာမှန်ရင်
အကုန်ဝါသနာပါတဲ့

အမွန်း
ကလေးနဲ့

သီချင်းဆိုပေးဖို့ပြောတော့ ဘုံသံအတွက် လာပြောတာပါ။ မြန်မာရွေးလည်း လုပ်ဖို့ရှိတယ် ဆိုတော့ ဆိုမလားဆိုပြီး မရဲ တရဲ မေးကြတယ်။

အဲဒါနဲ့ လက်ခံလိုက် ရော လား။

အမွန်းက သီချင်းပြ ကြည့်ဆိုပြီး ပြောပြီးတော့ သဘောကျတဲ့သီချင်းတစ်ပုဒ် ကို ရွေးတယ်။ သီချင်းနာမည် က ကန္တဝင်တွင်စေ ပါ။ ဒီ သီချင်းကို မြန်မာ့ရိုးရာအက တွေနဲ့ ဖျော်ဖြေတင်ဆက်ဖို့ စီစဉ်ထားတယ်။

ကိုစိုးလင်းက အမွန်း မြန်မာသံ ဆိုတတ်တယ်ဆို တာ မသိလို့ ဆိုပြခဲ့ရသေး တယ်ဆို။

ဟုတ်တယ်၊ သူက ဖြစ် ပါ့မလားတဲ့။ ဟုတ်လား၊ တကယ်စိတ်ဝင်စားတာလား။ အမွန်းက ဘုံသံဘက်တွေပဲ များတော့ အိုကေ သေသေ ချာချာဆိုနော်။ ဗီစီဒီရိုက်ရင် လည်း သေသေချာချာ ရိုက်ပေး မယ်။ အကလေးတွေ ထည့် ကြမယ်ဆိုပြီး ဆိုပြီးတဲ့အချိန် မှာ ဖြစ်သွားတယ်။ အမွန်း ကလည်းစိတ်ဝင်စားပြီး ကိုယ့် တိုင်ဝင်က၊ဖြစ်တယ်။ ကိုစိုး လင်းက ဖြစ်ပါ့မလား၊ ဆိုပဲ ဆိုပါလို့ ပြောသေးတယ်။ အမွန်းက မြန်မာအကကိုလည်း သဘောကျလို့ ဝင်က၊မယ် ဆိုတဲ့အချိန်မှာ အမွန်းနဲ့ အတူ တူက၊မယ့် ညီမလေးတွေက ဆိုကရေးတီး ဗဟိုအဆင့်မှာ ရွှေတံဆိပ်ဆုရှင်၊ ငွေတံဆိပ် ဆုရှင်တွေ ပါတယ်ပေါ့နော်။ သူတို့သုံးယောက်နဲ့ အမွန်း က၊ရမှာဆိုတော့ သူတို့ဆီက နေ ပြန်သင်ယူရမှာပေါ့။ ပြီး

ရင် ရိုက်မှာပါ။ မြန်မာလို ဆိုမယ်၊ မြန်မာလိုက၊ပါမယ်။

အမွန်း စောစောက ပြောသွားတဲ့အထဲမှာ ဆိုင်း နောက်ထ၊ဆိုတာလည်း ပါ တယ်နော်။ ဘယ်တုန်းက လုပ်ခဲ့ဖူးတာလဲ။

အမွန်းက ပထမတန်း ကနေ စတုတ္ထတန်းအထိ ကာ လပေါ်တေး တစ်ယောက် ချင်း အဆိုပြိုင်ပွဲမှာ ဝင်ပြိုင်ခဲ့ရ တယ်။ အဲဒီမှတ်ချက်တွေက ကျောင်းသာပြောင်းသွားတယ်၊ မြစ်ကြီးနားကနေ ရန်ကုန်

ပြောင်းလာတယ်၊ မူလတန်း ကနေ အလယ်တန်း၊ အထက် တန်း ပြောင်းသွားတယ်၊ ဒီ မှတ်ချက်တွေကပါလာတယ်။ ဆိုကရေးတီး ပြိုင်ခဲ့ဖူးပါ တယ်ဆိုပြီး ဆရာမတွေက မှတ်ချက်ကောင်းကောင်းထည့် ပေးလိုက်တာ ပဉ္စမတန်းနှစ် စမ်းချောင်းကိုပြောင်းတော့ လည်း ဒီမှတ်ချက်က ပါလာ တယ်။ ကျောင်းမှာလည်း အမွန်းက သီချင်းအမြဲဆိုနေ တာကိုး။ အဲဒီတော့ ဆရာမ တွေကလည်း သီနေကြ

တယ်။ သူငယ်ချင်းတွေက လည်း အားရင် သီချင်းပဲဆို ခိုင်းနေကြတယ်။ ကျောင်းက ဆိုင်းအဖွဲ့ပြိုင်ဖို့ဆိုပြီး ရွေး လည်းရွေးရော ဆိုင်းသမား တွေ၊ လင်းကွင်းသမားတွေ အကုန်လုံးရွေးပြီးတော့ အဆို ကျတော့ အမွန်းဆီ ရောက် လာတယ်။ အဲဒီတော့ ဆိုင်း နောက်ထ၊ထဲမှာ အမွန်းက ဝါးလက်ခုပ်လည်းတီးရတယ်။ ပြီးတော့ စမ်းသီတာရေ... တီးလိုက်ပါဦးရှင့်... ဘာ ညာနဲ့ နောက်ကနေပြောပြီး ဆိုင်းနောက်ထ၊လုပ်ပေးခဲ့ရ တယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ပြိုင်ခဲ့တာ ဗဟို အထိ တက်တယ်။ ပဉ္စမတန်း၊ ဆဌမတန်း၊ သတ္တမတန်း သုံးနှစ် ဆိုင်း နောက်ထ၊အနေနဲ့ အမွန်း ဝင် ပြိုင်ခဲ့ရတယ်။

အမွန်းက အနုပညာမှန် ရင် အကုန်စိတ်ဝင်စားတာပဲ လား။

စိတ်ဝင် စားတယ်။ အမွန်းက အဆိုရော၊ အက ရော၊ အရေးရော၊ အတီးရော အကုန် စိတ်ဝင်စားတယ်။

သရုပ်ဆောင်လုပ်ဖြစ် တာရော နဂိုကတည်းက စိတ် ကူးအိပ်မက်ရှိခဲ့လို့လား။

အိပ်မက် ရှိခဲ့ တယ်။ အမွန်းက ငယ်ငယ်ကတည်း က ရုပ်ရှင်ကားတွေကြည့်ရင် အတုယူတယ်။ ကာတွန်း ကြည့် မယ် ဆို ရင် တောင် နောက်ခံ Background ထဲ စကားပြောတဲ့သူတွေရဲ့ အသံ နဲ့ သရုပ်ဆောင်တာကိုတောင် အမွန်း စိတ်ဝင်စားတယ်။ ပိုး၊ပါတယ်လို့ပြောရမှာပေါ့။ အဲဒီတော့ သရုပ်ဆောင်လုပ်ချင် လည်း အမွန်းက စိတ်ကူး

ခဲ့တယ်။

ဒါဆိုရင် ဒုဋ္ဌဝတီကို ကျော်လွန်၍-၂ ကိုရော ရိုက် ဖြစ်မှာလား။

ဒုဋ္ဌဝတီကို သူတို့ Edit ထုပ်နေပါပြီ။ ဒါကြောင့် အမွန်းက အသံထပ်တာတွေ မပါ ထပ်လုပ်ပေးနေရတယ်။

ပြီးသွားလို့ ထွက်လာရင်တော့ ပြည့်စုံအားပေးကြဖို့ ပြော ချင်ပါတယ်။ နောက်ထပ်

ထက်ခံထားတဲ့ကား မရှိသေး သေးလည်း ဒီဒုဋ္ဌဝတီနဲ့ ပတ်

သက်တဲ့ နောက်ဆက်တွဲကား လည်း ရှိနိုင်တယ်လို့ ပြော

ထားတဲ့အတွက် အဲဒီအခါကျ နဲ့လည်း အမွန်းပါမယ်ပေါ့။ အဲဒီလိုတော့ ရှိပါတယ်။

အဲဒီအကျတော့ မသိသေး သေး ဒီပြင်ကမ်းလှမ်းထား တာတွေလည်း ရှိပါတယ်။

ဘယ်သူတွေက ကမ်း လှမ်းထားတာလဲ။

ဒီဒီယိုအနေနဲ့ ကမ်း လှမ်းတာလည်း ရှိတယ်။ အမွန်းက ဇာတ်ညွှန်းဖတ်

ပြီး သဘောကျသလိုပဲ။ အဲဒါနဲ့ ရိုက်မယ့်ရက်က

အမွန်းတော့ ပြင်ဆင်ချိန်မရ တာနဲ့ ငြင်းလိုက်ရ

တယ်။ ဒီဒီယိုမှာပဲ အက်ရှင် ကာကွယ်ထားလည်း ကမ်း

လှမ်းသေးတယ်။ အကြောင်း အမွန်းကြောင့် မရိုက်ဖြစ်ခဲ့

တယ်။ ဒုဋ္ဌဝတီကို ကျော်လွန်၍ အဲဒီအခါတွေပါတယ်

လည်းကောင်း၊ ဘယ်လိုသရုပ်

ဖော်ခဲ့တာလဲ။

ခိုက်တာတွေက သူ့ရဲ့အပိုင်း။ အမွန်းက သမိုင်းကြောင်းကို နားလည်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်

ယောက်အနေနဲ့ Information ပိုင်းကို ပိုပြီးထောက်ထား

တဲ့နေရာက နေပေးတယ်။ နည်းနည်းပါးပါး ကန်ရပြီရ

တာတော့ပါတယ်။ တကယ့် တကယ့်ချရာတဲ့အပိုင်းမှာ မပါ

ဘဲ Information ပိုင်းကို လိုက်ပြီးကူညီပေးတဲ့သူအဖြစ်

ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ထားတာပါ။

ဂီတနဲ့ ပတ်သက်လို့ရော ပရိသတ်ကို ဘာတွေချပြဖို့

လုပ်ထားလဲ။

လောလောဆယ် I'm Sorryဆိုတဲ့ သီချင်းသစ်တစ်

ပုဒ်ကို အမွန်းရဲ့ Social Media Page, Facebook Page နဲ့

Youtube မှာ Music Video ကို တင်ထားတယ်။ အမွန်း

ကိုယ်တိုင် ရေးဆိုထားတာ

ကိုစိုးလင်း စီစဉ်တဲ့ မြန်မာသံ သင်္ကြန်ခွေထဲမှာ ဆို

လိုက်တော့ ကိုယ့်အတွက် ကိုယ်ပိုင် သင်္ကြန်သီချင်း ရှိ

သွားပြီပေါ့။

ရှိပါတယ်။ ရှေ့မှာ နှစ် ပုဒ်လောက် ဆိုထားပေးတယ်။

ဒီနှစ်မှာ ကိုစိုးလင်း စီစဉ်တဲ့ နှစ်ခွေနဲ့ နောက်ထပ်အခွေတွေ

မှာပါ ပါသေးတယ်ဆိုတော့ သင်္ကြန်သီချင်း တော်တော်ရှိ

သွားပြီပေါ့။

အမွန်းက သင်္ကြန်မှာ ဆိုချင်တာလား၊ က၊ချင်တာ

လား၊ ရေပက်ချင်တာလား။ သင်္ကြန်မှာ အမွန်းက

ဆိုပြီး က၊ချင်တယ်။ ဒီနှစ်ခု ကို တွဲပြီးလုပ်ချင်တာပါ။

ရေပက်ခံထွက်တာက သူတို့ ကိုကြည့်ပြီး ကိုယ်လည်း

ပျော်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်

တွေက အနုပညာရှင်ဖြစ်နေ လို့လားမသိဘူး၊ ဖျော်ဖြေရ

မယ့်အပိုင်းကို ပိုပြီးစိတ်ဝင် စားတယ်။ ဘယ်လိုဖျော်ဖြေရ

မလဲ။ သူတို့ပျော်အောင် ဘယ်လို ဆိုပြ၊ကပြရမလဲ

ဒါပဲ စဉ်းစားတယ်။

သင်္ကြန်မှာ ဖျော်ဖြေရတဲ့ ဖီလင်ကိုလည်း ပြောပြပေး

ပါဦး။

သင်္ကြန်မှာ ဖျော်ဖြေရ တာကတော့ အဝ၊ကို ဖျော်

ဖြေရတာ။ သူက လေးရက် ဖြစ်နေတာကိုး။ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က

ဆိုရင် ငါးရက်။ အဲဒီအတိုင်း အတာက ဖျော်ဖြေရတာ

မနည်းဘူး။ မနက် တစ်ပိုင်း၊ ညနေ တစ်ပိုင်း နေ့တိုင်း

ဖျော်ဖြေရတယ်။ နောက်ဆုံး အတက်နေ့ညဆိုရင် သန်း

ခေါင်ယံအချိန် Happy New

လင်းနိုင်ဦး

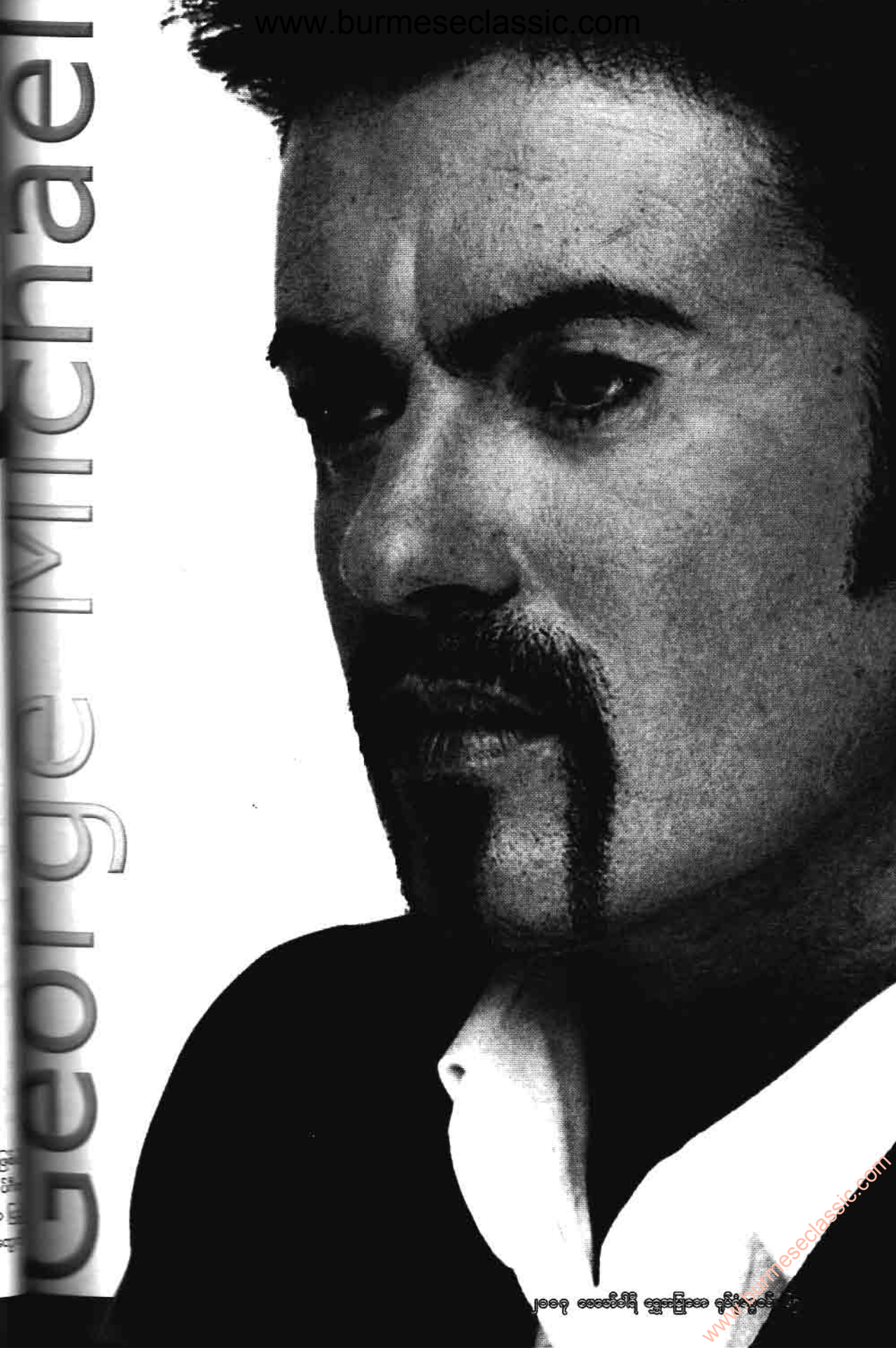
ကွယ်လွန်ခြင်း
ကမ္ဘာတစ်ဖက်သို့
ထွက်သွားသူ
George Michael
ရာပြည်

George Michael ဟာ သစ္စာတရား၊ လွတ်လပ်မှုနဲ့ လိင်မှု ဆိုင်ရာတွေအကြောင်း မျိုးဆက်တစ်ရပ်ကို သင်ကြားပေးခဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ များပြားလှတဲ့ လူတွေရဲ့နှလုံးသားတွေ ထဲကို လိင်မှုဆိုင်ရာ လှုပ်ရှားမှုတွေအကြောင်း သွတ်သွင်းခဲ့တဲ့သူ၊

ဆယ်ကျော်သက်တို့ အားကျကြည့်ညှိခဲ့ရတဲ့ သူလည်း ဖြစ် တယ်။ ပြီးတော့ သူဟာ ဆန်းသစ်တီထွင်တတ်တဲ့ ပေါ့ပီပီ သမားတစ်ယောက်ဖြစ်လာပြီး သူ့ရဲ့စည်းချက်တွေနဲ့ ၈၀ နှစ်တွေ၊ ၉၀ ပြည့်နှစ်တွေအတွင်းက အကသီချင်းတွေ

George Michael

www.burmeseclassic.com

၂၀၀၇ ခုနှစ်တွင် ရွေးချယ်ခံရသူ

www.burmeseclassic.com

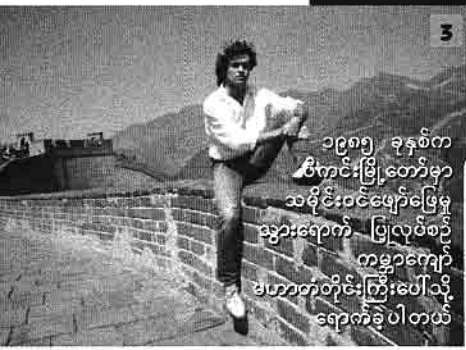

၅ နှစ်သားအရွယ်
ရှော့ချိုကိုကယ်

1

Wham တေးဂီတအဖွဲ့ရဲ့
မိတ်ဆွေအရင်းအချင်းဖြစ်
ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းလည်းဖြစ်တဲ့
အင်စျားချစ်ကလေးနဲ့
၁၉၈၁ ခုနှစ်များအတွင်းက အတူချုပ်

၁၉၈၅ ခုနှစ်က
ပိကင်းမြို့တော်မှာ
သမိုင်းဝင်ဖျော်ဖြေမှု
သွားရောက် ဖြုလုပ်စဉ်
တစ္ဆေကျော်
ဗဟာတိုင်းကြီးပေါ်သို့
ရောက်ခဲ့ပါတယ်

3

မိုက်ကယ်နဲ့
၁၃ နှစ်ကြာ
ပေါင်းသင်းခဲ့တဲ့
ကင်နီဂေါ့စ်

ကင်နီဂေါ့စ်နဲ့
လမ်းခွဲပြီးနောက်မှာ
ဆီပင်ပညာရှင်
ဟဒီမာဝါနီနဲ့ တွဲခဲ့ပါတယ်။
မိုက်ကယ် ကွယ်လွန်တာကို
သူအရင်ဆုံးတွေ့ခဲ့တာပါ။

စွမ်းအားပေးခဲ့သူလည်း ဖြစ်ပါတယ်။
တကယ်လို့များ လန်ဒန်ဇေတီ၊
Georgios Kyriacos Panayiotou ဟာ
သူ့ရဲ့ နရီစည်းချက်ကို လုံးဝ ရှာမတွေ့
ခဲ့တဲ့ နေရာတစ်နေရာ ရှိခဲ့မယ်ဆိုရင် အဲဒီ
နေရာဟာ စူပါစတားတစ်ယောက်ရဲ့
ဘဝထဲမှာ အမှန်တကယ် ရှင်သန်မှု
အတွင်းကပဲ ဖြစ်ရမှာပါ။ သူ့ဘဝရဲ့ ၅၃
နှစ်တာ သက်တမ်းအစိတ်အပိုင်း အတော်
များများမှာ Michael ဟာ နာမည်ကျော်
ကြားမှုကြောင့် အခြေအနေပိုဆိုးသွားစေ
တဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးတွေကို ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲ
ဝင်ခဲ့သူဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ဘဝရဲ့စိတ်လှုပ်
ရှားစရာ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှုတွေ၊ တားမြစ်
ဆေးဝါးသုံးစွဲမှုတွေအပြင် သူ့ရဲ့လုပ်ငန်း
ထဲကိုပါ အချက်ပေးခေါင်းလောင်း ထိုး
နှက်လိုက်သလို ဖြစ်စေခဲ့တဲ့ အရှက်ရ
ဖွယ်ရာ ဖမ်းဆီးခံရမှုအကြောင်းတွေကို
ပါ အားရပါးရ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြော
ကြားခဲ့သူဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအရှက်ရဖွယ်
ရာ ဖမ်းဆီးခံရမှုကြောင့်ပဲ သူဟာ မိန်းမ
လျာ (Gay) တစ်ယောက်လို အပြင်ထွက်
လည်တတ်ကြောင်းတွေပါ ပေါ်လွင်ခဲ့ရ
တာဖြစ်ပါတယ်။ 'ကျွန်တော် အဲ့အား
သင့်သွားခဲ့ရတယ်' လို့ Michael က
တစ်ခါက ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။ 'ကိုယ့်ရဲ့
ကိုယ်တွင်းကလိစာတွေ ပျက်စီးကုန်
မယ့်အရေးကနေ ကျွန်တော် လွတ်
မြောက်ခဲ့တာ အဲ့အားသင့်စရာပါ' လို့
သူက ပြောခဲ့ဖူးတာပါ။

Michael ဟာ သူ့ဘဝရဲ့ ဒုက္ခအတိ

ကျရောက်ခဲ့ရတဲ့ နိမ့်ပါးမှုတွေနဲ့ အများ
တကာ အားကျငေးမောရလောက်အောင်
အောင်မြင်မှုတွေ မြင့်မြင့်မားမား ရရှိခဲ့
တဲ့ ဘဝထဲမှာ ရှင်သန်နေထိုင်ခဲ့တာဖြစ်
ကြောင်း ပထမဆုံး ပြောကြားခဲ့သူ
လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ၂၀၁၆
ခုနှစ်ရဲ့ ခရစ္စမတ်ပွဲတော်နေ့ (ဒီဇင်ဘာလ
၂၅ ရက်နေ့) မှာတော့ Michael ဟာ
အင်္ဂလန်အရှေ့တောင်ပိုင်း Oxfordshire
ခရိုင်ထဲက Thames မြစ်ကမ်းနံဘေးရှိ
Goring ကျေးရွာလေးကနေ အိမ်မှာ
ကမ္ဘာ လောကကြီးကို တိတ်တဆိတ်
စွန့်ခွာသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါတယ်။ Goring
ကျေးရွာလေးဟာ Michael အောင်မြင်မှု
အထွတ်အထိပ် ရောက်ရှိစဉ်ကာလ
နေထိုင်ခဲ့တဲ့ နေရာဒေသနဲ့ အင်မတန်မှ
အလမ်းကွာဝေးလှပါတယ်။ 'ကျွန်ုပ်တို့
၏ သားတစ်ဦးသဖွယ်၊ ညီတစ်ဦး
သဖွယ်၊ မိတ်ဆွေတစ်ဦးသဖွယ် ချစ်ခင်
ရသော George သည် နေအိမ်တွင်ပင်
အေးချမ်းစွာ ကွယ်လွန်ခဲ့ရပြီ ဖြစ်သည်
ကို ဝမ်းနည်းမှုကြီးစွာဖြင့် အတည်ပြု
အပ်ပါကြောင်း' သူ့ရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်
တွေက ထုတ်ပြန်တဲ့ ကြေညာချက်တစ်
ရပ်မှာ ဖော်ပြပါရှိခဲ့ပါတယ်။ Michael
ရဲ့ လက်တွဲဖော်အဖြစ် လေးနှစ်လောက်
အတူနေထိုင်ခဲ့တဲ့ Fadi Fawaz က
Michael ကို သူ့ရဲ့ ဒုတိယထက်မှာ
ဆုံးနေတာ တွေ့ရှိခဲ့ရပါတယ်။ Michael
ရဲ့ ရုံးအဖွဲ့က နှလုံးရောဂါ ဖိစီးမှုကြောင့်
Michael သေဆုံးခဲ့ရတာဖြစ်ကြောင်း

ပြောကြားခဲ့တဲ့အပြင် အသေးစိတ် သတင်းအချက်အလက်တချို့ကိုလည်း ထုတ်ပြန်ပေးခဲ့ပါတယ်။ သေဆုံးရတဲ့ အကြောင်းရင်း ထုတ်ပြန်ကြေညာပေးခဲ့ တယ် ဆိုတာနဲ့ပဲ အရင်က ပေပေတေ တေ နေထိုင်ခဲ့ပုံတွေနဲ့ ကျန်းမာရေး ပြဿနာတွေအကြောင်းက အများပြော စရာ အချက်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂီတလောက မိတ်ဆွေတွေထဲက ချစ်ခင်ချင်းဆိုင်သလိုပဲ တုံ့ပြန်လာတာတွေ ကတော့ ကြီးမားတဲ့ ဆုံးရှုံးမှုတစ်ရပ် ဖြစ်တယ်ဆိုတာပါပဲ။

ကျွန်တော် ချစ်ခင်ရတဲ့ သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေတစ် ယောက် ဆုံးရှုံးခဲ့ရပါပြီ။ သူဟာ အကြင် မှုတရား အပြည့်ဝဆုံး၊ အရက်ရောဆုံး ပြည့်စုံ ခဲ့ လျှမ်းလျှမ်းတောက် အနုပညာရှင် အနီယောက်ပါ*လို့ စန္ဒရားပညာရှင် အဆိုတော်ကြီး Elton John က ရေးသား ဆက်ပြခဲ့ပါတယ်။ အဆိုတော် Boy George ကလည်း 'စကားလုံးတွေနဲ့ ဆက်ပြနိုင်တာထက် ပိုလွန်တဲ့ ဝမ်းနည်း ခြင်းတွေဖြစ်ရကြောင်း' ပြောကြားခဲ့ပါ တယ်။ Michael ကို ကောင်းကောင်း ချီးမြှင့်တဲ့သူတွေကတော့ Michael က သူ့ရဲ့ ဒုက္ခအတိန် အတိတ်ဘဝ အကြောင်း ပြောကြားမှုတွေကို သူ့ရဲ့ အကြီးမားဆုံး လွှမ်းခြုံ ဖုံးကွယ်ပစ် ခဲ့နိုင်တဲ့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ယောက် ဖြစ်တာကို အမှတ်ရနေမိကြမှာပါ။

Michael ရဲ့ လက်တွဲဖော်ဟောင်းဖြစ်တဲ့ Boy George ကလည်း 'သူဟာ ကျွန်တော် အနုပညာကျတဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ရပ် ဖြစ်တာကို သူ့ကိုအရမ်းအရမ်းကို ချစ်သလိုပဲ ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

Michael ကွယ်လွန်တဲ့ သတင်း ကြားရတဲ့ ငွေ့သွားပြီးတဲ့နောက်မှာ ပရိ သတ်တွေက သူ့ရဲ့ ကျေးလက်ဒေသ မှုနဲ့ အပြင်ဘက်ကို စုဝေးရောက်ရှိ ကြပါတယ်။ လန်ဒန်မြို့ High Gate မှာ သူနေအိမ် ဝန်းကျင်မှာလည်း သူတို့တွေက အမှတ်တရ ပန်းစည်း ထားတဲ့ အယောင်းတိုင်တွေ ထွန်းညှိ

ဆုတောင်းပွဲကျင်းပ၊ အမှတ်တရစာသား လေးတွေရေးသားထားတဲ့ စာတန်းလေး တွေ ချိတ်ဆွဲ၊ သူတို့တွေ ဆယ်ကျော် သက်အရွယ်က Michael ရဲ့သီချင်းတွေ ကို သီဆိုပေးကြခဲ့ပါရုံပဲဖြစ်ကြပါတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်ပိုင်းတွေအတွင်းမှာ Michael က ပရိသတ်တွေ ရှေ့မှောက် မထွက်ဖြစ် အောင် ရှောင်နေခဲ့ပေမဲ့ Michael ရဲ့ဂီတ လက်တံဟာ နိုင်ငံတကာအထိ အလှမ်း မီခဲ့တာပါ။ Wham! ဂီတအဖွဲ့သားအနေနဲ့ ရော တစ်ကိုယ်တော် အနုပညာရှင်တစ် ယောက်အနေနဲ့ပါ အယ်လ်ဘမ်ချပ်ရေ သန်းတစ်ရာကျော်ရောင်းချခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုချစ်တဲ့ သူတွေအတွက် ကတော့ Michael ဟာ ရယ်စရာ၊ မောစရာတွေ ပြောတတ်တဲ့၊ အပြင်ထွက်ပြီး စားသောက် ဆိုင်တွေ သွားစား၊ မိတ်ဆွေဟောင်း

တွေနဲ့ ရုပ်ရှင်အတူ သွားကြည့်။ အိမ်မှာ လူစုပြီး Coronation Street အိမ်ထောင်ရေး ရုပ်/သံ အစီအစဉ်တွေ အတူကြည့်တတ် တဲ့ ထာဝရသူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ပါ ပဲ။ ‘တနင်္ဂနွေမနက်ခင်းတွေကို ကျွန် တော်ချစ်တယ်’ လို့ Michael က ဆိုခဲ့ပါ တယ်။ ၂၀၁၄ ခုနှစ်အတွင်းပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ တွေ့ဆုံခန်းတစ်ရပ်မှာ သူက အဲဒီလို ပြောခဲ့တာပါ။ ‘Coronation ဇာတ်လမ်း တွဲ ဇာတ်ထုပ်တွေကြည့်ဖို့ရာ အများကြီး ရှိတယ်လေ’ လို့ သူက ဆိုခဲ့ပါတယ်။

အေးအေးချမ်းချမ်းနေတတ်တဲ့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေရဲ့ ဘဝမျိုးကို Michael က သဘောကျခဲ့တာပါ။

တယ်။ ‘သူက နည်းနည်းတော့ အထီး ကျန်ဆန်တယ်။ တစ်ယောက်တည်းနေ တတ်တယ်။ Michael ဟာ တော်တော် လေး ဝ,လာပြီး အိမ်ပြင်ကို ထွက်ခဲ့လှ တယ်။ ရံဖန်ရံခါမှာတော့ ရွာမှာရှိတဲ့ ဘီယာဆိုင်ဆီကို သွားတတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပုံမှန်ကြီး သွားနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။’

နောက်ဆုံးမှာတော့ အဲဒီလို တစ် ကိုယ်တည်း အထီးကျန်နေရတာမျိုးကိုပဲ Michael တမ်းတလာတတ် တယ် ။ ‘စိတ်အားထက်သန်မှု မရှိတဲ့ နာမည် ကြီး အနုပညာရှင် တစ်ယောက်အတွက် ဒီလိုနေရာမျိုး မရှိဘူး’ လို့ Micheal က

ဗြိတိသျှ ရုပ်/သံအစီအစဉ် တင်ဆက်သူ Jonathan Ross ကို ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။ ‘နာမည်ကြီးတွေဆိုတာက သူတို့တွေရဲ့ အားနည်းချက်တွေကို ပရိသတ်အချစ်ခံ ရတာနဲ့ ဖုံးကွယ်ပြုပြင်ထားတတ်တဲ့လူ က အမြဲလို အားလုံးနီးပါးလောက် ဖြစ် နေတတ်တာ။ အဲဒီအထဲမှာ ကျွန်တော် လည်း ခြွင်းချက်အဖြစ် ကျန်မနေပါ ဘူး။’ Michael ဟာ သူ့ရဲ့ နာမည်ကျော် ကြားမှုအတွက် ခါးခါးသီးသီး ခံစားနေ ဆဲ ဖြစ်ခဲ့ပုံရပါတယ်။ အဆိုတော်ကြီး Frank Sinatra က သူ့ဆီကို ၁၉၉၀ ပြည့် နှစ်ထဲမှာ အိတ်ဖွင့်ပေးစာတစ်စောင် ပေးခဲ့ဖူးပါတယ်။ ‘လုပ်လိုက်စမ်းပါ

၁၉၈၈ ခုနှစ်က အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် ဖျော်ဖြေခဲ့စဉ်

Faith အယ်တစ်ထွက်ပြီး ၁၉၈၈ ခုနှစ်က တွေ့ရစဉ်

အသက် ၃၀ ပြည့်မွေးနေ့ကို မိခင်ဖြစ်သူနဲ့ ကျင်းပခဲ့ပါတယ်

Thames မြစ်ကမ်းနံဘေးက Goring ကျေး ရွာလေးမှာ နေတာတောင် Michael က အနေအထိုင် သိုသိပ်ခဲ့ပါတယ်။ ‘ရိုးရိုး သားသားပြောရရင် ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို မြင်ရခဲ့ပါတယ်’ လို့ အိမ်နီးနားချင်းတစ် ဦးက People မဂ္ဂဇင်းကို ပြောပြပါ

ချည်ထားတဲ့ ကြိုးတွေကို ဖြေ
 လေမှာ ဝဲလိုက်စမ်းပါ။
 အရည်အချင်းဆိုတာ ဖြုန်းတီး
 ကောင်းသူး လို့ Frank Sinatra က
 ပေးခဲ့တာပါ။ အဲဒီအချိန်တုန်း
 Michael ရဲ့ အသက်က ၂၇ နှစ်ပဲ
 တယ်။ ခံစားတတ်တဲ့စိတ်နဲ့
 ဆရာကောင်းတစ်ယောက်
 အသံအားဖြင့်လည်း *Freedom!*
Love Your Sex, Careless Whisper
 အောင်မြင်တဲ့ သီချင်းတွေကို
 ခံခဲ့ပြီပေါ့။ တကယ်လို့သာ
 ဟာ အင်မတန်ကြီးမားတဲ့
 ချီးမွမ်းမှုနဲ့ အမြဲပဲ သက်သောင့်
 ဖြစ်သူဆိုရင် သူ့ကိုချစ်လို့
 မြစ်ပါလိမ့်မယ်။
 Michael ရဲ့ ဖခင်ဖြစ်သူဟာ ဂရိ-
 အီတလီတစ်ဦးဖြစ်ပြီး အင်္ဂလန်
 အခြေစိုက်အခြေချလာတဲ့ စား

သောက်ဆိုင်လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်
 သလို အင်္ဂလိပ်အကသမားတစ်ယောက်
 လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ Michael က သူ့ရဲ့
 ပင်ကိုဂီတအစွမ်းအစကို ငယ်ငယ်
 ကတည်းက ပြသခဲ့ဖူးသူပါ။ လန်ဒန်မြို့
 အရှေ့ဖင့်ချ်လေခရိုင်မှာ မွေးဖွားခဲ့ပြီး
 နာမည်ရင်းက Georgios Kyriacos
 Panayiotou ဖြစ်ပါတယ်။ Hertford
 Shire ခရိုင်ထဲက Radlett အမည်ရ ရွာ
 ကြီးမှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရတာ ဖြစ်ပါတယ်။
 Michael ဟာ မြေအောက်မီးရထားတွေ
 ပေါ်မှာ သီချင်းဆို ဖျော်ဖြေပေးပြီး
 ဝင်ငွေရှာခဲ့ပါတယ်။ အထက်တန်း
 ကျောင်းသားဘဝတုန်းက ကျောင်းနေ
 ဖက် သူငယ်ချင်း Andrew Ridgeley နဲ့
 နှစ်ယောက်တွဲ ဂီတအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ဖွဲ့စည်း
 ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ၁၉၈၃ ခုနှစ်မှာ အသက်
 ၂၀ အရွယ်ရှိပြီဖြစ်တဲ့ Michael နဲ့ သူ့ရဲ့
 သူငယ်ချင်း Andrew တို့ဟာ *Fantastic*

အမည်ရ ပထမဆုံးအယ်လ်ဘမ်တစ်ချပ်
 ကို ထုတ်ဝေခဲ့ပါတယ်။ *Fantastic* ဟာ
 နေချင်းညချင်းဆိုသလိုပဲ လူကြိုက်များ
 လာခဲ့တယ်။ ၁၉၈၄ ခုနှစ်မှာ *Make It*
Big! အမည်ရ အယ်လ်ဘမ် ကို
 နှစ်ယောက်သား ထပ်ထုတ်ကြတယ်။
 အဲဒီထဲက *Wake Me Up Before You*
Go-Go အမည်ရ သီချင်းဟာ ကူးစက်
 ရောဂါတစ်ခု ပျံ့နှံ့သလိုမျိုး အလျင်အမြန်
 ပျံ့နှံ့သွားခဲ့ရာက သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်
 ဟာ နိုင်ငံတကာမှာပါ ကျော်ကြားတဲ့
 စူပါစတားတွေ ဖြစ်လာခဲ့တော့တာပါပဲ။
 ၁၉၈၆ ခုနှစ်မှာ Wham! အဖွဲ့
 ပြိုကွဲပါတယ်။ Michael က တစ်ကိုယ်
 တော် ဂီတသမားအဖြစ် သူ့ရဲ့ ဂီတလုပ်
 ငန်းကို ဆက်လုပ်လာတယ်။ ၁၉၈၇
 ခုနှစ်မှာ *Faith* အမည်ရ အယ်လ်ဘမ်ကို
 ထုတ်ဝေပြန်ပါတယ်။ *Faith* ဟာ ချက်
 ချင်းပဲ ဂန္ထဝင်ပေါ့ပီဂီတ ဖြစ်လာခဲ့

တယ်။ Michael ဟာ ဆပ်ပြာပူဖောင်း တစ်ခုလို ခဏနဲ့ ပျောက်ပျက်သွားမယ့် နာမည်ကြီးပုံချိန်နဲ့ နာမည်ကြီးသူ မဟုတ်ပါဘူး။ Michael ဟာ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးမြိုင်းမွေးတွေထားပြီး သားရေကျာ ကင်ဝတ်တဲ့ လိင်မှုဆိုင်ရာ သင်္ကေတ တစ်ခုဖြစ်လာခဲ့တယ်။ *I Want Your Sex* အမည်ရ သူ့ရဲ့ ဆင်ဂဲလ်သီချင်းဟာ ရေဒီယိုဌာန အတော်များများမှာ ထုတ်လွှင့်ခွင့် ပီတီပင်ထားခံရပေမဲ့လည်း ပရိသတ်ကြိုက် သီချင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်လာတယ်။ သူ့ရဲ့ သီချင်းအသစ်ကို အထင်ကရ ဗီဒီယိုသီချင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်တဲ့ *Freedom!* 90 မှာ နားဆင်ကြရတယ်။ အဲဒီဗီဒီယိုမှာ စူပါမော်ဒယ်လ်တွေဖြစ်တဲ့ Naomi Campbell, Cindy Crawford, Christy Turlington နဲ့ Tatjana Patitz တို့ ပါဝင်အားဖြည့်ပေးခဲ့ကြတယ်။

‘ဖန်သားပြင်ပေါ်မှာ ဘာကို ကျွန်တော် မပြချင်ဘူးလဲဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်လား။ ဒါမျိုးတွေ ကျွန်တော် ထပ်မံလုပ်ချင်တော့ဘူးလို့ George က ပြောနေသလို စိတ်ထဲမှာ ထင်နေမိတယ်’လို့ မကြာသေးခင်ကပဲ Turlington က ပြောပြခဲ့ပါသေးတယ်။ အတိုက်အခံလုပ်တတ်တဲ့ ဉာဉ်လေးရှိတဲ့ Michael ဟာ သူ့ရဲ့ သီချင်းတွေကို ဖြန့်ဝေပေးနေတဲ့ Sony ဓာတ်ပြားတိုက်နဲ့ သဘောထားကွဲလွဲမှု ဖြစ်လာခဲ့တယ်။

ဂီတလောကက ချည်ပြီးတုပ်ပြီး ထုပ်ပိုးကုန်တစ်ရပ်လို ပြုမူခံရတာကို Michael က ဆန့်ကျင်တိုက်ပွဲဝင်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်းပဲ သူ့ဘာသာ ဟန်ချက်မညီခဲ့ပါဘူး။ သူ့ရဲ့ သီချင်းစာသားတွေထဲမှာ လိင်စိတ်ခံစားမှုတွေ ရေးသားဖော်ပြလာခဲ့ပေမဲ့ ၁၉၉၈ ခုနှစ်အထိတော့ သူ့ရဲ့ လိင်ကိစ္စ အဖြစ်မှန်ကို လျှို့ဝှက်ထားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ Beverly Hill ပန်းခြံထဲမှာ အသွင်ယူ ရဲစုံထောက်တစ်ယောက်ကို လိင်ဆက်ဆံဖို့ ရာ ချဉ်းကပ်မှုနဲ့ အဖမ်းဆီးခံရပြီး သတင်းစာစောင်တွေထဲမှာ ဟိုးလေးတကျော် ပါလာတော့မှပဲ သူ့ရဲ့ လျှို့ဝှက်

ချက်တွေ ပေါ်ကုန်တာပါ။ အဲဒီအဖြစ်အပျက်က သူ့ကိုယ်သူ မိန်းမလျာတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်လို့ ဝန်ခံစေတဲ့ အထိ ဖိအားတွေ သက်ရောက်စေခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအတွက် သူ့ဟာ လုံးဝ ရှက်ရွံ့မနေခဲ့ကြောင်းလည်း Michael က ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ ‘သတင်းမီဒီယာတွေက ကျွန်တော့်မှာ တစ်ချိန်က အရမ်းစွဲလမ်းကြတဲ့ ပရိသတ်ကြီးတစ်ရပ်ရှိတယ်ဆိုတာနဲ့ အဲဒါကို ပျက်စီးသွားအောင် ကြိုးစားရတာကို ပီတိဖြစ်ကြပုံရပါတယ်’လို့ Michael က ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

Michael က သူ့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သူ့အမေအပေါ်တောင် ထိန်းသိမ်း

ထားခဲ့ကြောင်း ပြောပြပါတယ်။ ‘HIV ရောဂါက လူသတ်သမားတစ်ယောက်လို ဖြစ်လာတဲ့နှစ်တွေမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မိန်းမလျာပါလို့ တရားဝင် ကြေညာထားသူတိုင်းရဲ့ မိဘတွေတိုင်းဟာ ကြောက်ရွံ့ စိုးရိမ်စိတ်တွေ ဝင်ခဲ့ကြရတယ်’လို့ ၂၀၁၄ ခုနှစ်တုန်းက BBC သတင်းဌာနနဲ့ တွေ့ဆုံခန်းတစ်ရပ်မှာ Michael က ပြောကြားခဲ့ပါတယ်။ ‘ကျွန်တော်က အမေအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိတယ်လေ။ အဲဒီလို ရောဂါပိုးမျိုး ကျွန်တော်ဆီ ရောက်မလာပါစေနဲ့လို့ အမေက ဘုရားသခင်ဆီမှာ နေ့တိုင်း ဆုတောင်းနေမှာပါ။ အမေက အဲဒီလောက် အထိကို စိတ်ပူတတ်တာပါ’။ မိန်းမလျာ

ဘွိုင်းဂျော့ချ်နဲ့ မိုက်ကယ်

ဒိုင်ယာနာနဲ့ မိုက်ကယ်

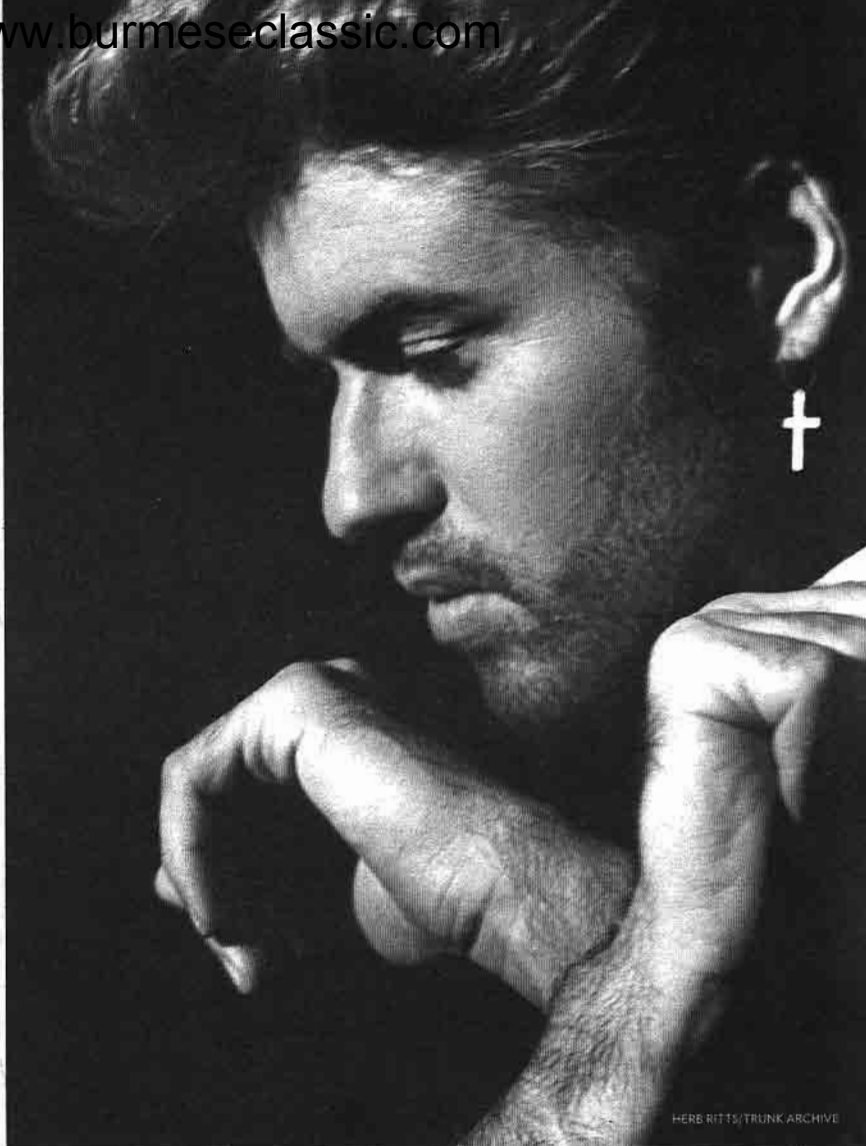
အယ်လ်တန်ဂျွန်နဲ့ မိုက်ကယ်

တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ဖွင့်ဟဝန်ခံခဲ့ပြီးနောက်မှာ Michael ဟာ လိင်တူချစ်သူတွေရဲ့ အခွင့်အရေးတွေအတွက် ရှေ့ဆောင် ရှေ့ရွက်ပြုသူ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။

Freedom! 90 ကို LGBTQ လိင်တူချစ်သူ အသိုင်းအဝိုင်းက တွေးပွေ့ကြိုဆိုခဲ့ကြပါတယ်။ ဒီသီချင်းဟာ သူတို့ရဲ့ အထိမ်းအမှတ်သီချင်းလိုတောင် ဖြစ်လာခဲ့ရတယ်။ ပြီးတော့ Michael က တက္ကဆက်ပြည်နယ်သား အနုပညာအကျိုးဆောင် လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ Ross နဲ့ သူ့ရဲ့ ဆက်ဆံရေးအကြောင်း နက္ခတ်ယဗိဇ္ဇာ မကြိုးစားခဲ့ပါဘူး။ သူဟာ Ross နဲ့ ၁၃ နှစ်လုံးလုံး အတူနေထိုင်ခဲ့ပြီး ၂၀၀၉ ခုနှစ်ကျမှ လမ်းခွဲခဲ့ကြတာ

အာသာဖရန်ကလန်နဲ့ မိုက်ကယ်

HERB RITTS/TRUNK ARCHIVE

Michael ဟာ အောင်မြင်မှုကိုရော နှစ်ကိုယ်ရေ ပျော်ရွှင်မှုကိုပါ ရရှိခဲ့ပေမဲ့ သူ့ပြောတဲ့ အားနည်းချက်တွေကြောင့် သူ့အတွက် ကြုံတွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ အထူးသဖြင့်တော့ တားမြစ်မူးယစ်ဆေးဝါးတွေ ဆုံးမတဲ့ကိစ္စပါပဲ။ Michael ကျန်းမာရေး ထိခိုက်လာပြီး ၂၀၁၁ ခုနှစ်မှာ သူ့အဆီအအေးမိဝေဒနာနဲ့ သေလု မြောရန်ခံခဲ့ရပြီး သေတွင်းကနေ ပြန်လည်ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ ၂၀၁၅ ခုနှစ်မှာ သူ့မူးယစ်ဆေးဝါးဖြတ် စခန်းကို ဖြတ်ပြီး သတင်းကြားကြရတယ်။ သူ့အား ဒီသတင်းတွေ မဟုတ်ဘူးလို့ အတည်ပြုနေ ငြင်းခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အိမ်ထာနေတဲ့ သတင်းတွေအရ

Michael ဟာ ဘိန်းဖြူစွဲနေပြီလို့ သိရပြီး ဗြိတိသျှမီဒီယာတွေပေါ်မှာ သတင်းတွေ ပျံ့ကုန်တော့တယ်။ အဲဒီအချိန်တွေက ရုန်းကန်ခဲ့ရတာတွေအပေါ် နောင်တရတဲ့ စိတ်တွေက သူ့ရဲ့ သီချင်းစာသားတွေပေါ်မှာ အရိပ်ထိုးထားသလို ပေါ်လွင်လာတယ်။ ‘အမှန်တရားဆိုတာ အခံရခက်လှပါတယ်’လို့ Michael က သူ့ရဲ့ နာမည်ကျော် *Careless Whisper* အမည်ရ သီချင်းမှာ ထည့်သွင်းရေးသားခဲ့ပါတယ်။ ‘ဝေဒနာတွေကိုပဲ မင်း ရှာတွေ့လိမ့်မယ်’လို့လည်း သီချင်းစာသားထဲမှာ ထည့်ရေးခဲ့ပါသေးတယ်။

ဒါပေမဲ့လည်း Michael ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေကတော့ Michael ဟာ သူ ချစ်ခင်တဲ့ လူတွေအပေါ် အလေးအနက်

ဂရုစိုက်တတ်တဲ့ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်လို့ပဲ အမှတ်ရကြတာပါ။ ‘Michael ဟာ ပင်ကိုစီမံ အရည်အချင်း အရမ်းကို ပြည့်ဝတဲ့သူပါ’လို့ ဓာတ်ပုံဆရာ Chris Craymer က ဆိုပါတယ်။ Craymer ဟာ Wham! ဂီတအဖွဲ့ရဲ့ အစောပိုင်း ကာလတွေကတည်းက Michael နဲ့အတူ အလုပ်လုပ်လာခဲ့သူပါ။ ‘ဒါပေမဲ့ သူက အင်မတန် ကြင်နာတတ်ပြီး ထိရလွယ်တဲ့ လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ သူက လူတွေအပေါ် အင်မတန် ကြင်နာတတ်သူပါ။ အဲဒီတော့ သူ့ရဲ့ ပင်ကိုအရည်အချင်းနဲ့ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်လှတဲ့ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးစိတ်ထားကို ပေါင်းစည်းသွားတယ်ဆိုရမလားပဲ။ အဲဒါဟာ သူ့ကို ကျွန်တော်

အမှတ်ရနေစေမယ့်အကြောင်းပဲ လို့လည်း Craymer က ပြောပြပါတယ်။

သူ့ရဲ့ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲလိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကလည်း သန်းနဲ့ချီပြီး ရှိခဲ့ပါတယ်။ Michael ဟာ သူ့ရဲ့ နာမည်ကျော်ဆင်ဂဲလ်သီချင်းတွေဖြစ်တဲ့ *Don't Let the Sun Go Down On Me* နဲ့ *Jesus to a Child* အစရှိတဲ့ သီချင်းတွေကနေ ရလာမယ့် ခိုင်ကြေးဝင်ငွေ ၁၀၀% လုံးကို ရက်ရက်ရောရော လှူဒါန်းပစ်ခဲ့သူပါ။ ပြီးတော့ သူ့ဘဝရဲ့ အမှောင်မှိုက်ဆုံးနေ့ရက်တွေမှာတောင် အပြုံးမပျက်ဟာသဓာတ်ခံနေရပြီး ပြောတတ်သူဖြစ်ပါတယ်။ ၁၉၉၈ ခုနှစ်တုန်းက အဖမ်းခံခဲ့ရတဲ့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူက ပြက်လုံး ထုတ်ခဲ့ပါသေးတယ်။ 'အဲဒီကိစ္စဖြစ်တော့ စိတ်ပျက်စရာ အကောင်းဆုံးက ကျွန်တော် အင်္ကျီကိုယ်ချွတ်ကြီးနဲ့

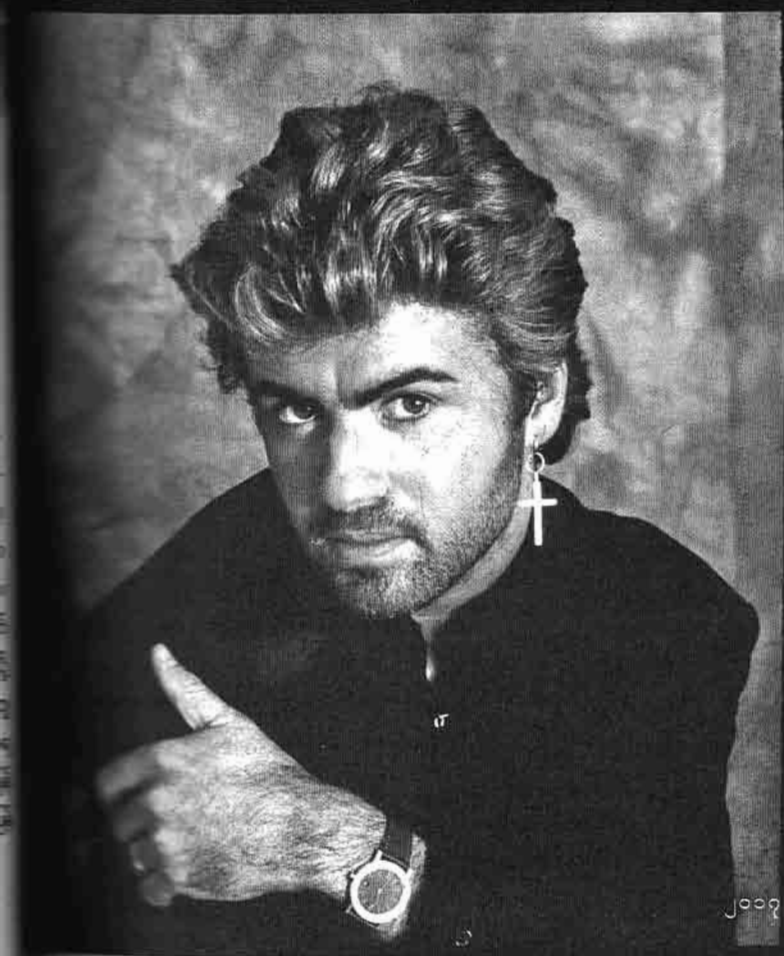
ဓာတ်ပုံ အရိုက်ခံရတာနဲ့ လူက 'ဝ' နေတာတို့ပါပဲ။ မိန်းမလျာဖြစ်တာရယ်၊ လူဝကြီး ဖြစ်နေတာရယ်ထက်ဆိုးတဲ့ ကိစ္စများ စဉ်းစားလို့ ရနိုင်ပါ့မလား' လို့ Michael က အသောဖောက်ခဲ့တာပါ။

သူကွယ်လွန်မယ့် အချိန်ကာလတွေအတွင်းမှာ Michael ဟာ သူ့ရဲ့ တီထွင်ဆန်းသစ်တဲ့ ဂီတအလုပ်ပေါ်မှာပဲ နှစ်မြှုပ်လုပ်ကိုင်နေခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ဆေးရောင်စုံလှတဲ့ ဘဝဓာတ်ကြောင်းကို မှတ်တမ်းရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတစ်ကား ရိုက်ကူးထုတ်လုပ်ဖို့ရာ စီစဉ်ထားပါတယ်။ အဲဒီအပြင် အယ်လ်ဘမ်အသစ်တစ်ချပ် အသံသွင်းဖို့အတွက် စတူဒီယိုထဲကို ပြန်ဝင်ဖို့ရာကိုလည်း အချိန်ယူ စဉ်းစားနေခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ် (သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးထုတ်အယ်လ်ဘမ် *Symphonica* က ၂၀၁၄ ခုနှစ်မှာ ထုတ်

ဝေခဲ့တာပါ။ *Symphonica* ဟာ သူ့ရဲ့ စင်မြင့်ဖျော်ဖြေမှု သီချင်းတွေနဲ့ သူ့ရဲ့ ကမ္ဘာဝင်သီချင်းတွေကို အော်ဂက်စထရာ ဂီတဝိုင်းကြီးနဲ့ တွဲဖက်တင်ဆက်ထားတဲ့ သီချင်းတွေ ပြန်ပြီး စုစည်းထုတ်ဝေထားတာပါ။)။ Michael က စင်မြင့်ပေါ်မှာ တိုက်ရိုက်ဖျော်ဖြေတင်ဆက်ရတာကို တမ်းတလွမ်းဆွတ်နေသူတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ 'Wake Me-Up Befor You Go Go' သီချင်းကို ပြန်ဆိုဖို့ရာ စိတ်မပါတော့ဘူး' လို့ ၂၀၁၄ ခုနှစ်မှာတုန်းက Michael ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။ 'Careless Whisper' သီချင်းကိုလည်း ကျွန်တော် ငြီးငွေ့နေပြီ။ အဲဒီသီချင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် လူတွေ သဘောကုတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် စဉ်းစားလို့ မရဘူး'။ တကယ်လို့များ အတိတ်ကို ပြီးသွားလို့ရမယ်ဆိုရင် ဘယ်နှခုနဲ့ကို ပြီး

သုက္ကယ်လွန်ကြောင်း ကြားသိရတဲ့
ပရိသတ်များ သူ့အိမ်ရှေ့မှာ
လာချထားကြတဲ့ ပန်းစည်းများ

သွားချင်သလဲလို့ မေးတဲ့အခါမှာ ၁၉၈၁ ခုနှစ်ကို ပြန်သွားချင်တယ်လို့ ပြောခဲ့ တုန်းပါပဲ။ အဲဒီအချိန်တုန်းက သူ့ဘဝ ဟာ ရိုးရှင်းတယ်။ ဆံပင်ကလည်း အရှည်ကြီးနဲ့ Wham! ကလည်း အောင် မြင်မှု လမ်းကြောင်းပေါ် အရှိန်ပူ ပျံ တက်ခါစပဲ ရှိသေးတာပေါ့။ အစပြုခဲ့ တဲ့ဆီကိုသာ ပြန်သွားရမယ်ဆိုရင် ဘယ် လောက် စီးလို့ကောင်းလိုက်မလဲ လို့ Michael က ပြောကြားသွားခဲ့ပါသေး တယ်။

အခုတော့ သူ့ပရိသတ်တွေကိုကောင် နှုတ်မဆက်၊ အသိမပေးဘဲ သူ့ဘဝရဲ့ စမှတ်ဆီကို Michael တစ်ယောက် တကယ် ပြန်သွားခဲ့ရပြီပေါ့။ ■

ရာပြည့်

Reference: 1963-2016, George Michael by Gilliam Tellins with Reporting by Marich Haas and Monique Jesson People Magazine.

မော်လမြိုင်မြို့၊ ချစ်မြစ်ရှိ ကာပီလို ဆိုရှယ်စ်ချပ်စ်

ဟာဗာနာရှိ ၆၀ ပြည့်နှစ်ထုတ် အမေရိကန်ကား

ကူးဘာ (CUBA) သရီးနိုင်း မေတ္တာဦး

မေလ ၁၆ ရက်နေ့မှာတော့ မနက်
၈း၃၀ကတည်းက ခရီး စ၊ထွက်ခဲ့ရတာ
ပါ။ နေသာပြီး ရာသီဥတုကောင်းတဲ့
နေ့ပါပဲ။ ကျွန်မတို့ ပထမဆုံး ခရစ္စတီ
ဖာ ကိုလံဘတ်စ် သို့မဟုတ် ကိုလွန်
(COLON)သင်္ချိုင်းကို သွားခဲ့ပါတယ်။

ကိုလံဘတ်စ်ရဲ့ နောက်ဆုံးအမည်
ကို စပိန်ဘာသာနဲ့ ကိုလွန်လို့ အသံထွက်
တာပါ။ အဲဒီသင်္ချိုင်းကို ၁၈၇၆ ခုနှစ်မှာ
တည်ခဲ့ပြီး ဧကပေါင်း ၁၄၀ ကျယ်လောက်
ပြီး ဗိမာန်တွေ၊ ဘုရားကျောင်းငယ်တွေ၊
မိသားစုပိုင် သင်္ချိုင်းဂူတွေ စုစုပေါင်း
ငါးရာကျော် ရှိဆဲပါ။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကတိ
အရေးပါဆုံး သင်္ချိုင်းတွေထဲမှာ ကတိ

တော်လှန်ရေး ရင်ပြင်ရှိ
မျှော်စင်ကျောက်တိုင်နဲ့ ဟိုဆေးမာတီ ရုပ်တု

ဟာဗာဒါရီ အနုပညာပြတိုက် (အတွင်းဘက်)

ချိတ်ထားသတဲ့။ လက်တင် အမေရိက နိုင်ငံ သမိုင်းနဲ့ ဗိသုကာဆိုင်ရာအတွက် အရေးပါတဲ့ နေရာတစ်ခုပါပဲ။ သင်္ချိုင်း ဤဦးပေါင်း ရှစ်သိန်းကျော်ရှိပြီး ရိုးရိုး ဂူပေါင်း နှစ်သန်းခွဲလောက်ရှိတဲ့ နေရာမို့ ကျွန်ုပ်တို့ လူစုမကွဲအောင် သွားခဲ့ကြရ တာပါ။ တခြားတိုးရစ်အုပ်စုတွေနဲ့ ဆရာပြီး ကိုယ့်ကားပေါ် ပြန်မရောက်မှာ ချိန်မိပြီး ကူးဘာခရီးစဉ်မှာ ခြေကျင် ဆောက်သွားတိုင်း US ဧည့်လမ်းညွှန်က ချော့ဆုံးက၊ ကူးဘာ ဧည့်လမ်းညွှန်ရဲ့ အထိထောက်က အလယ်က၊ ကူးဘာ ဧည့်လမ်းညွှန်က နောက်ဆုံးကနေပြီး ဆရာခဲ့ကြရတာပါ။

သင်္ချိုင်းထဲမှာ အကြီးဆုံး ဗိမာန် ခြောက် ၇၅ ပေ(၂၃မီတာ)မြင့်ပြီး ၁၈၉၀ ပြည့်နှစ်က သေဆုံးခဲ့တဲ့ မီးသတ်သမား နေရဲ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် တည်ခဲ့တာ ခေ။ ကိုလံဘတ်စ် သို့မဟုတ် ကိုလွန် အညံ့ပေးခဲ့ရတာကို ကိုလံဘတ်စ်ကို အသိချိုင်းမှာ မြှုပ်ခဲ့ပြီးနောက်မှ သူ့ကို အမိန့်ခံရုံ ဆီဗီးလ်(Seville)မြို့ရဲ့ ကသီ ခေဦးမှာ ဂူသွင်းခဲ့တာတဲ့။ ကွန်မြူနစ်

ဟိုဆေးမာတာ စတုရန်းပုံ အဝတ်

နိုင်ငံဖြစ်နေတဲ့ ကူးဘာမှာ ဒီသင်္ချိုင်းကြီး မှာရှိတဲ့ ရိုမန်ကက်သလစ် ဘုရား ကျောင်းကို ၉၀ ပြည့်နှစ်များက စပြီး ဘာသာရေးဆိုင်ရာတွေ ကျင်းပနိုင်ခဲ့ပါ ပြီ။ သင်္ချိုင်းအတွင်းရှိ ဗိမာန်တွေကို လည်း သမိုင်းဝင်တွေအဖြစ် ပြန်လည် မွမ်းမံနေပါတယ်။ နောက် ထူးခြားတဲ့ ဂူဗိမာန်တစ်ခုကတော့ အမီလျာ (Amelia) နဲ့ သူမရဲ့ ကလေး ဂူပါ။ ၁၉၀၁ ခုနှစ် မှာ မိခင်နဲ့ကလေး အတူ သေဆုံးခဲ့ သတဲ့။ အခုအခါ ကိုယ်ဝန်ဆောင်သူများ ရဲ့ ဆုတောင်းရာ နေရာဖြစ်တဲ့အတွက် ပန်းတွေ ဝေနေသလို အလှူခံပုံးထဲ အလှူငွေထည့်ပြီး ခေါင်းလောင်းထိုး ဆုတောင်းကြတာလည်း တွေ့ခဲ့ပါရဲ့။

ကျွန်မတို့ တော်လှန်ရေး ရင်ပြင် သို့မဟုတ် Revolution Square ကို လာခဲ့ ကြပါတယ်။ အလွန်ကြီးမားတဲ့ ရင်ပြင် ကြီးပါပဲ။ ၇၂,၀၀၀ စတုရန်းမီတာ ကျယ်ဝန်းတာလေ။ ဖီဒဲလ်ကက်စထရို က နှစ်စဉ်နီးပါး အလုပ်သမားနေ့ (မေ ဒေးနေ့)၊ ဇူလိုင်လ ၂၆ ရက် (တော်လှန် ရေးနေ့)တွေမှာ သန့်နဲ့ချီတဲ့ ကူးဘာတွေ ကို မိန့်ခွန်းပြောခဲ့တဲ့ နေရာပေါ့။ ဒီ ရင်ပြင်မှာပဲ ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီး ဂျွန်ပေါလ် (၂) နဲ့ ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီး ဖရန်စစ်တို့

၁၉၉၈ ခုနှစ်နဲ့ ၂၀၁၅ ခုနှစ်တွေမှာ ရောက်ရှိလာခဲ့တုန်းက စုရုံး ဆုတောင်းပွဲ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသတဲ့။

ရင်ပြင်ကြီးမှာတော့ ၃၅၈ ပေ (၁၀၉ မီတာ)မြင့်တဲ့ ဟိုဆေးမာတီ (Jose Marti)ရဲ့ အထိမ်းအမှတ် မျှော်စင် နဲ့ သူ့ရဲ့ ရုပ်တု ၅၉ ပေ (၁၈မီတာ)ကြီးတို့ က အံ့ဩဖွယ်ကောင်းအောင် လွှမ်းမိုး ထားပါတယ်။ ဟိုဆေးမာတီကတော့ ကူးဘာနိုင်ငံသားဖြစ်ပြီး ဥရောပသား တွေ လက်အောက်က လွတ်မြောက် အောင် စာတွေ၊ ကဗျာတွေ ရေးရုံမက နိုင်ငံရေးမှာပါ လှုပ်ရှားခဲ့တဲ့ ကူးဘာ သူရဲကောင်းကြီးပေါ့။ သူ့ရဲ့ အထိမ်း အမှတ် နေရာရဲ့ အနောက်ဘက်မှာ တော်လှန်ရေးနန်းတော်ကြီး ရှိပါတယ်။ ကူးဘာအစိုးရနဲ့ ကွန်မြူနစ်ပါတီတို့ ရုံးစိုက်ရာ နေရာ ဖြစ်သတဲ့။

ရင်ပြင်ရဲ့ အခြားတစ်ဖက်မှာတော့ ပြည်ထဲရေးနဲ့ ဆက်သွယ်ရေး ဝန်ကြီးဌာနများရဲ့ ရုံးအဆောက်အအုံကြီး ပေါ့။ အဆောက်အအုံရဲ့ နံရံမှာ သံမဏိနဲ့ ရုပ်ပုံကောက်ကြောင်း ဖော်ထားတဲ့ သူရဲ ကောင်းနှစ်ဦး ပုံကတော့ အလွန် လက်ရာ မြောက်ပါတယ်။ ကူးဘာ တော်လှန်ရေး မှာ ပါဝင်ခဲ့တဲ့ ချောငွေဗာရာနဲ့ ကာမီလို ဆဲန့်ဖူးဂိုစ်တို့ရဲ့ ရုပ်ပုံတွေပေါ့။ ဆဲန့်ဖူးဂိုစ်

ရဲ့ ရုပ်ပုံက ဖီဒဲလ်ကက်စထရိုနဲ့ အတော် လေး တူတာမို့ တိုးရစ် အတော်များများ က ကက်စထရိုရုပ်လို့ ထင်မှတ်မှားခဲ့ကြ သတဲ့။ ချောငွေဗာနဲ့တဲ့ ထာဝရ အောင်နိုင် ရေးရတဲ့အထိ...အမြဲတမ်း 'နဲ့ ကာမီလိုရဲ့ 'ဖီဒဲလ်...မင်း အဆင်ပြေမှာပါ' ဆိုတဲ့ စာတန်းတွေလည်း ချိတ်ဆွဲထားပါ တယ်။ အဲဒီ စာတန်းတွေကို ယဉ်ကျေးမှု ဆိုင်ရာ အဆောက်အအုံတွေမှာလည်း မှတ်တမ်းတင်လေ့ရှိသတဲ့။

ကျွန်မတို့ တော်လှန်ရေး ရင်ပြင် နားမှာ ရပ်ထားတဲ့ အမေရိကန်တွေနဲ့ ၆၀ ပြည့်နှစ်တွေက ကားတွေ ရပ်ထား တဲ့ နေရာမှာ ကျွန်မတို့ တိုးရစ်တွေ အုတ်အော်သောင်းတင်း ဓာတ်ပုံရိုက်ခဲ့ ကြပါတယ်။ နှစ်ဟောင်းပေမဲ့ ကားတွေ ကို 'သ'ထားတာမို့ အလွန် တောက်မေ့ လှပတာလေ။ ရှေးဟောင်းပစ္စည်း အကောင်းစား ဖြစ်နေတာကိုး။ တချို့ တွေက အဲဒီကားတွေနဲ့ အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံ ရိုက်ခဲ့ကြပြန်ပါရဲ့။

ကျွန်မတို့ ပန်းချီဆရာကြီး ဟိုဆေး ဖူစတာရဲ့ စတူဒီယို သွားခဲ့ကြပြန် ပါတယ်။ ဟိုဆေးဖူစတာ ဆိုသူက 'ကာယ်ရီ ဘီယန်က ပီကာဆို' ဟု တင်စား ခေါ်နိုင်အောင် လက်ရာမြောက် သူပါ။ ၁၉၄၆ ခုနှစ် ကူးဘာမှာ နေထိုင် ခဲ့ပြီး ကြွေထည်ပန်းချီ ဆွဲရေးပန်း

အခြေခံ၊ ဂရပ်ဖစ်ဒီဇိုင်းနှင့် အက်စစ်နဲ့စားပြီး နန်းချီရုပ်လုံးဖော်တာတွေကို တီထွင် ဆေးဆွဲနိုင်သူပေါ့။ ၁၉၆၃ ခုနှစ်မှာ ဟာဗာဒ်စ်မှာရှိတဲ့ အမျိုးသား အနုပညာ ကောင်းကို တက်ခဲ့ပြီး တစ်ကိုယ်တော် ပြဿနာများကို ၁၉၆၇ ခုနှစ်က စတင် ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ရိုမေးနီးယား၊ ပြင်သစ်၊ အင်္ဂလန်နှင့် အိန္ဒိယတို့မှာ ပြသနိုင်ခဲ့သတဲ့။

သူရဲ့ စတူဒီယိုကတော့ ဟာဗာဒ်စ် မြို့ပြင်က ဟောမာနီတတ်စ် (Jaimanitas) ဆိုတဲ့ မြို့လေးမှာ ရှိတာပါ။ သူ ဆယ်နှစ် ဆောင် အဲဒီမြို့လေးမှာ သူရဲ့ ပညာကို ဆည်းကူးခဲ့ရုံနဲ့တင် ဆိုပါတော့။ သူရဲ့ မူဝါဒဟာ လက်ရာတွေနဲ့ အိမ်အလုံး မှုတ်ဆယ်လောက်ကို ပြင်ဆင်ပေးခဲ့တာ ပေါ့။ ကြွေစက်ပဲ ပန်းချီတွေရဲ့ လက်ရာ က ထူးဘာ ယဉ်ကျေးမှုအနေနဲ့ အကျိုး

ဝင်နေခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်မတို့ သူရဲ့ စတူဒီယို မှာ တစ်နှာရီ အချိန်ပေးပြီး လျှောက် ကြည့် လေ့လာလွှင့် ရခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မ တို့ ပန်းချီဆရာတွေက မဆုံးခဲ့ပါဘူး။ သူရဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ လက်ရာတွေကတော့ နှစ်ထပ်အိမ်တစ်လုံး၊ အိမ်အမိုးနဲ့ ခြံဝင်း ကြီး တစ်ခုလုံးပါပဲ။ တချို့ကလည်း စပိန်က ဗီသုကာပညာရှင် ဂေါဒီ (Gaudi) နဲ့လည်း နှိုင်းယှဉ် ရေးသားခဲ့ကြပါရဲ့။ ကျွန်မတို့ တိုးရစ်တွေလည်း သူရဲ့ လက်ရာတွေကို အရောင်းဆိုင်မှာ ဝယ် လိုက်ကြတာ အများကြီးပေါ့။ ကျွန်မက တော့ စတူဒီယိုရဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ရှိတဲ့ လမ်းဘေးဆိုင်လေးမှာ အားပေးခဲ့ ပါတယ်။ ဆိုင်ရှင် အမျိုးသမီးက

အင်္ဂလိပ်လို ကောင်းကောင်း ပြောနိုင် တာကိုး။

နေ့လယ်စာကို အီတာလျံ စား သောက်ဆိုင်မှာစားခဲ့ရပါတယ်။ တိုးရစ် အများစုက အီတာလျံ ခေါက်ဆွဲ သို့မဟုတ် PASTA ကို တောင့်တနေ ခဲ့ကြပါပြီ။ မြန်မာနိုင်ငံက မုန့်ဟင်းခါး လိုပေါ့။ အချိန်တန်ရင် တောင့်တမိတဲ့ အစာတစ်မျိုးပါ။ အီတာလျံအစာ ဖြစ် ပေမဲ့ PASTAတစ်မျိုးမျိုးကို အမေရိကန် တွေက နေ့တိုင်း စားလေ့ရှိနေတာကိုး။ အဲဒီစားသောက်ဆိုင်ကို တစ်ချိန်က ဘေ့စ်ဘော (Baseball) ကစားရာမှာ အလွန် နာမည်ကျော်ခဲ့တဲ့ အားကစား

အိန္ဒိယရှိ အနုပညာ ပညာရှင်

ဟာဗာဒ်စ် အနုပညာပြတိုက် (ရှေးဟောင်း ဝင်ပေါက်)

ဟာဗာနာ လေယာဉ်ကွင်း

သမားတစ်ဦးက လာရောက်ခဲ့ပါတယ်။ လမ်းမလျှောက်နိုင်တော့ပါဘူး။ ဘီးတွန်းကုလားထိုင် (Wheel Chair)နဲ့ပါ။ Miraculous One ဆိုပြီး နာမည်ကျော်ကြားခဲ့ရုံမက ၁၉၅၈ ခုနှစ် US မှာ လာရောက်ကစားစဉ်က အမေရိကန်အသင်းက အသင်းပြောင်းကစားဖို့ လခကောင်းကောင်းနဲ့ ကမ်းလှမ်းခံခဲ့ရသူပေါ့။ သူ့ရဲ့ အအောင်မြင်ဆုံးအချိန်မှာ တိုင်းပြည်က တော်လှန်ရေးကာလဖြစ်ခဲ့ပြီး နိုင်ငံခြားနဲ့အဆက်အသွယ်တွေ အကုန်ပြတ်ကုန်ခဲ့တာတဲ့။

သူ့ရဲ့ အတွေ့အကြုံကို နားထောင်ရတာ မှတ်တမ်းတင် ဇာတ်လမ်းတို ရုပ်ရှင်တစ်ကား ကြည့်ခဲ့ရသလိုပါပဲ။ သူနဲ့ အပြန်အလှန် မေးခွန်းတွေ မေးခဲ့ကြသလို တချို့ကလည်း ငွေကြေးလျှူခဲ့တာလေ။ သူကတော့ ကျွန်မတို့ တိုးရစ်အုပ်စုထဲက လူမည်းဇနီးမောင်နှံနဲ့ စကားပြောချင်တယ်လို့ တောင်းဆိုခဲ့ပါတယ်။ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း လူမည်းမို့ စိတ်ဝင်စားဟန်တူပါရဲ့။ ကျွန်မတို့ တိုးရစ်အုပ်စုမှာ ကျွန်မတစ်ဦးသာ အာရှတိုက်သူအနေနဲ့ ပါဝင်ခဲ့တာလေ။ အီတာလျံအစာက အလွန်အရသာရှိတာမို့ တိုးရစ်

တွေ အားလုံး ကျေနပ်ခဲ့ကြတာပါ။

နေ့လယ်စာအပြီး ကျွန်မတို့ အနုပညာရေးမှာ ဈေးဝယ်ခွင့် တစ်နာရီပေးပါတယ်။ အနုပညာရေးဆိုပြီး တိုးရစ်တွေကို ဆွဲဆောင်နေတာပါ။ ရန်ကုန်က ဗိုလ်ချုပ်ဈေးလောက် သားနားမှု မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ အုန်းရည်တော့ ဝယ်သောက်ခွင့် ရခဲ့တာမို့ ကျေနပ်လို့ မသိတော့ပါဘူး။ ဒီခရီးမှာ ခင်ခွဲတဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ဦးက သူမိခင်အတွက် အမှတ်တရဆွဲကြီး ဝယ်ပေးချင်တာကိုတော့ ကူပေးခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မကတော့ ငွေနဲ့ အဟောင်းကို လောကတံသီးဖြစ်အောင် ပြုပြင်ထားတဲ့ လက်ရာကို သဘောတူပြီး ဝယ်ခဲ့တာပါ။ သန္တာအမည်းကိုတော့ ထူးခြားတယ်ဆိုပြီး ဘယ်လိုလက်ကောက်၊ နားဆွဲနဲ့ လက်စွပ်ဆွဲထားတစ်စုံလုံး ဝယ်ခဲ့တော့တာပါ။ တစ်ခါ မတွေ့ဖူးတဲ့ သန္တာအမည်းကို ကျေနပ်ခဲ့တယ် ဆိုပါတော့။

ကျွန်မတို့ ဟိုတယ်အပြန်လမ်းကတော့ ဟာဗာနာ အမျိုးသား အနုပညာပြတိုက်ကို ကိုယ့်အစီအစဉ်နဲ့ ဝေးသွားကြဖို့ ကမ်းနားလမ်း တစ်နေရာကားပေါ်က ဆင်းခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မအတော်လေး လမ်းလျှောက်သွားခဲ့ပါတယ်။ တိုးရစ်အုပ်စု တစ်ခုလုံးမှာ ကျွန်

ဟာဗာနာရဲ့ လက်မှုပညာဈေး

သုံးဦးသာ ပြတိုက် သွားခဲ့ကြတာလေ။ တိုးရစ် အများစုကတော့ ဟိုတယ်မှာ ပြန်နားနေခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီပြတိုက် ကြီးကတော့ နိုင်ငံတကာ အဆင့်မီပြီး ခမ်းနားလှတဲ့ ပြတိုက်ကြီးပါပဲ။ ကိုလိုနီ ခေတ်ကနေ ယနေ့ခေတ်အထိ ပန်းချီ ဖန်းပုံ လက်ရာတွေ ပြသထားတာပါ။ တကယ်တော့ အဆောက်အဦနှစ်ခုဖြစ် တဲ့ အနုပညာနန်းတော်(ကူးဘာအနု ပညာများ)နဲ့ ဩစတြေးလျနန်းတော် (အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ အနုပညာများ)ကို ပြသထားပြီး အဆောက်အဦ နှစ်ခုကို ပေါင်းမိုးတံတားနဲ့ အတွင်းဘက်မှာ ဆက်ထားတာပါ။ ကျွန်မကတော့ ကူးဘာပန်းချီလက်ရာတွေနဲ့ သိပ် အကျွမ်းမဝင်ပေမဲ့ ပန်းချီကားအချို့ လက်ရာမြောက်တာကိုတော့ သတိထား မိခဲ့ပါရဲ့။ ပြတိုက်ကြီးမှာ ပန်းချီ၊ ပန်းပု နဲ့အပြင် ဥရောပနဲ့ အာရှတိုက်က ကြွေ ထည်၊ မြေထည်၊ ငွေထည်၊ အိမ်ထောင် ခရီးကတော့ လှည်း၊ ပြသထားတာမို့ ကြည့်လို့ မကုန်နိုင်တော့ပါဘူး။ ကျွန်မရဲ့ ခရီးဖော်ကတော့ ညောင်းလွန်းလို့ ပြတိုက်အဝင်ဝရံ ကျောက်ခုံတန်းကြီးမှာ ဆန်ဆန်ကြီး အိပ်နေခဲ့တော့တာပါ။

ကျွန်မတို့ အမျိုးသား အနုပညာ ပြတိုက်ကနေ ဟိုတယ်ကို တက္ကစီဌာနပြီး ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ အားလုံး ခြေကုန်

လက်ပန်းကျကုန်ခဲ့တာကိုး။ ကျွန်မတို့ နှုတ်ဆက် ညစာကို ဟာဗာနာက ဥယျာဉ်ကြီးတစ်ခုထဲက စားသောက် ဆိုင်မှာ ပြုလုပ်ခဲ့ပါတယ်။ အပြင်အဆင် အလွန်လှပတဲ့ စားသောက်ဆိုင်ပါ။ ဆိုင် အတွင်းမှာလည်း ပန်းခြံငယ်လေးနဲ့ ရေစီးတဲ့ ရေတံခွန်ငယ်၊ တံတားနဲ့ပေါ့။ ကူးဘာ ဂီတအင်စတီကျုဒ်က Choir (ခရစ်ယာန် ဓမ္မတေး သီကျုံးအဖွဲ့)သီဆို သူများက လာရောက် ဖျော်ဖြေခဲ့ကြတာ ပါ။ ညစာ မစားခင် ယမကာသောက် ရင်း သူတို့နဲ့ အပြန်အလှန် မေးမြန်းနိုင် ခွင့် ရခဲ့ပါတယ်။

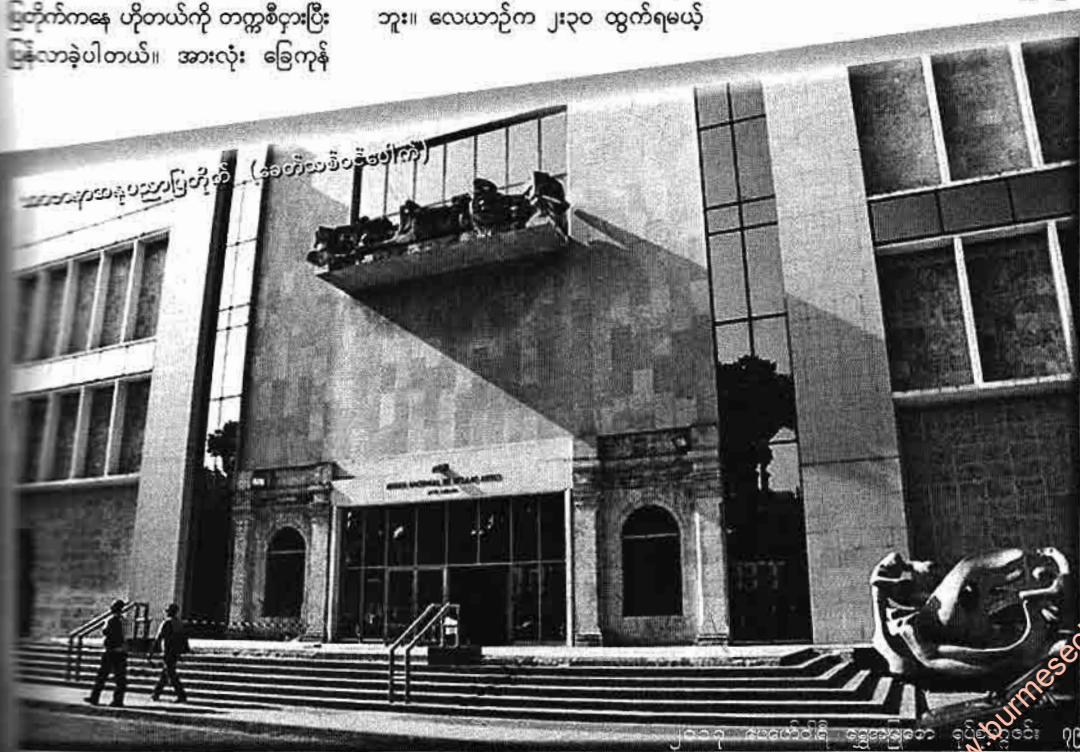
ဒီညကတော့ တိုးရစ်တွေ အားလုံး နှုတ်ဆက်ကြ၊ အီးမေးလ်တွေ ဖလှယ်ခဲ့ ကြတာပါ။ အုပ်စုလိုက် ရှစ်ရက်လုံးလုံး အတူသွား၊ အတူစားခဲ့ ကြတာလေ။ ကျွန်မ အဲဒီခရီးစဉ်မှာ ခင်မင်ခဲ့သူ သုံး၊ လေးဦးနဲ့ နောက်ခရီးတစ်ခု ထွက်ဖြစ်ခဲ့ ပါသေးရဲ့။ ဝါသနာတူ၊ အမြင်တူမှ သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေဖြစ်တာပါ။ မေလ ၁၇ ရက်နေ့မှာတော့ ဟိုတယ်အတွင်း တိုးရစ်အုပ်စုလိုက် ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်ခဲ့ပြီး မနက် ၁၁း၀၀နာရီ လောက်မှာ လေယာဉ်ကွင်းကို ထွက်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဟာဗာနာ လေဆိပ်က သိပ်မကြီးလှပါ ဘူး။ လေယာဉ်က ၂း၃၀ ထွက်ရမယ့်

အစား ၃း၃၀ မှ ထွက်နိုင်ခဲ့တာလေ။ ၄း၃၀မှာ USက မိုင်ယာမီမြို့ကို ရောက် လာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မ ဟာဗာနာက ဟိုဆေးမာတီရဲ့ လေဆိပ်မှာ မနေ့က ဝယ်ခဲ့တဲ့ သန္တာအမည်းတစ်စုံ ဝတ်ထား တာကို ချွတ်ခိုင်းခဲ့ပါတယ်။ သန္တာ အမည်းတွေက ကမ္ဘာပေါ်မှာ မျိုးတုံး ခါနီးဖြစ်လို့ USကို ယူဆောင်ခွင့် မရှိတူး တဲ့။ တွေ့ရင် အားလုံး သိမ်းယူမှာတဲ့။ ကျွန်မလည်း အားလုံး ချွတ်သိမ်းခဲ့ရပါ တယ်။

မိုင်ယာမီကနေ ကျွန်မ နယူး ယောက်မြို့ကို ခရီး ဆက်ခဲ့ပါတယ်။ နယူးယောက်မှာ လေး၊ငါးရက် နေခဲ့ တာလေ။ ကျွန်မ ကူးဘာခရီးမှာ ရိုက်ခဲ့ တဲ့ ဓာတ်ပုံ သုံးထောင်ကျော်ကတော့ ကျွန်မရဲ့ ဖုန်းကို Updateလုပ်လိုက်တာ အကုန် ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ပါရဲ့။ အခု စာမူမှာ သုံးနိုင်တဲ့ ပုံတွေက ဖေ့စ်ဘွတ်ခ် ပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ ပုံတွေကို ပြန်စု ဆောင်း သိမ်းဆည်းခဲ့လို့ပါ။ ကူးဘာကို ဘယ်အချိန်မှ ပြန်ရောက်နိုင်မယ် မသိ တော့ပါဘူး။

မှတ်တတ်ရား ပွားများနိုင်ကြပါစေ။

မေတ္တာဦး

ဂျင်းကိုက်၍ ကြည့်နေမိသော်လည်း
 ရှေ့တူရမှ အရာရာသည်
 ခေဝါးမှုရှိနေပါသည်။ ဂျင်းကိုက်၍
 ကြည့်လေလေ ခေဝါးကာ မှုန်ရိလေလေ
 ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အကြောင်းမှန်းရယ်
 မသိ၊ ထို ခေဝါးမှုရှိနေသော
 မြင်ကွင်းကြီးကိုပင် ဂျင်းကိုက်ကာ
 ကြည့်နေမိလေသည်။ မျက်တောင်ကို
 တစ်ချက်တစ်ချက် ပမတ်မိ။ မျက်တောင်ကို
 ခတ်လိုက်လျှင် မျက်ရည်များ လျှော့ခနဲ
 လိမ့်ဆင်းသွားပြီး အမြင်များ
 ဖြိုကြည်လင်လာမည်ကို သိသော်လည်း
 ခေဝါးစွာပင် ဆက်ကြည့်မိနေသည်။
 နှုတ်ကလည်း စောစောတုန်းက
 ဖတ်ရှုခဲ့သော 'မင်းသာ ကိုယ့်အနား
 မရှိတော့ရင်' ကဗျာ စာသားကို တဖွဖွ
 ရွတ်ဆိုလျက်။ တစ်ယောက်ယောက်သာ
 ကိုယ့်ရှေ့က ဖြတ်သွားလျှင်
 မျက်ရည်ခွဆိုင်းသားနှင့် ဝါးစပ်က
 ဖွပ်ဖွပ် ရွတ်နေသော ကိုယ့်ကိုကြည့်ပြီး
 အယ်လိုဆင်လေမလဲမသိ။
 ခပ်ယဲ့ယဲ့ကလေး
 ပြုံးမိသွားသည်။
 ရင်တွင်းမှာတော့
 ထိုအပြုံးပွင့်နှင့် ဆန်ကျင်စွာ
 တစ်စုံတစ်ရာသော
 ခံစားချက်ကြောင့်
 ဆိုကျပ်နေသည်။ ထိုစဉ်က ခံစားခဲ့ရသော
 နာကျင်မှု၊ ယခု တစ်ဖန်
 ဖြန်လည်ခံစားနေရသော နာကျင်မှုတို့နှင့်
 ဆုံနှိုင်းဝေရိနေသော ပတ်ဝန်းကျင်တွင်
 အတိတ်ကို ဖြန်တမ်းတမှုများ
 ပြည့်နှက်နေပေသည်။ 'မင်းသာ ကိုယ့်အနား
 မရှိတော့ရင် အယ်တော့မှ
 မရွတ်ပြန်တော့မယ့် ကဗျာတစ်ပုဒ်ရှိ
 တယ်'တဲ့။ ယခု ထိုကဗျာကို ရွတ်နေမှန်း
 သတိရသောအခါ ပွန်းကျပ်လွမ်းဆွတ်မှုဖြင့်
 လက်ထဲမှ စာအုပ်ကလေးကို ခပ်တင်းတင်း
 ဆုပ်ကုပ်မိလိုက်သည်။ နှုတ်ခမ်းအား
 ခပ်နှာနှာပီတိမိ၏။ ထိုစဉ်
 မိုးခက်လေညှင်းတို့ လျှော့လျှော့လာရာ
 မျက်စိနက်နက် မျက်ရည်စတိုက်သည်
 မိမိခင်ရည်ဖျိဖြာ ကဗျာစာသားတို့ပေါ်သို့

မြွေလ

Nဂေါင်ပျောက်သူ

အမှတ် ၃၂၇၊ လောကီလောကီ၊ ၂၀၁၇

မြတ်ဗုဒ္ဓ

၂၀၁၇ ခုနှစ်တွင် ရေးသားခဲ့သော စာအုပ်များ

ပေါက်ခနဲ ပေါက်ခနဲ လိမ့်စီး
ကျကျနံ့သည်။

မင်းသာ ကိုယ့်အနားမရှိ
တော့ရင် ဘယ်တော့မှ မသွား
ဖြစ်တော့မယ့်နေရာ တစ်နေ
ရာ ရှိတယ်။

စာမျက်နှာကလေးမှာ
အတော့်ကို နှမ်းလျှော်မှုချင်
နေပြီ။ သူ မရှိတော့သော
အချိန်ကတည်းက သတိရ
ခြင်းတို့ ထိခတ်လာလေတိုင်း
ထုတ်၊ထုတ်ပြီး ကြည့်ခဲ့ရလား
မသိ။ စာရွက်တို့မှာ ရေငွေ့
ရိုက်ခြင်းခံထားရသလို ပျော့
အိ နုဖပ်နေပြီ။ အနည်းငယ်မျှ
ဆုပ်ကွပ်ရုံဖြင့် အကြေကြောင်း
တို့ အလွယ်တကူ စွန်းထင်
သွားတတ်၏။ နှစ်ကာလများ
စွာ သိမ်းထားဆဲ သင်္ကေတ
အဖြစ်လည်း ဝါကြင်မှုတို့
အတိုင်းသား စိုလက်နေပေပြီ။
စာမျက်နှာနှစ်ဖက်စလုံးပေါ်က
အကွရာ စာလုံးတို့ပင် ရေးခါ
စကအတိုင်း ကောက်ကြောင်း
မပြတ်သားတော့ဘဲ မင်ရည်
တို့ ပြန့်လျက်။ မျက်ရည်
ကွက်ကလေးများကိုပင် ဟို
တစ်ကွက် သည်တစ်ကွက်
တွေ့ရသည်။

လူ့စိတ် ဆို တကက
လည်း ထိုသို့ မင်ရည်ပြန့်နေ
ပြီဖြစ်သော စာလုံးလေးတွေ
အလား။ အစ စိတ်ခက်ထန်
တုန်း ခဏသာ 'ဘယ်တော့မှ'
ဆိုပြီး ခေါင်းစဉ်တပ်ကာ
ကိုယ် မလုပ်ချင်သော အလုပ်
တို့ကို မလုပ်တော့ဘူးဟု
ပြတ်သားစွာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ
၍ ရလိမ့်မည်။ တကယ်
တကယ်တမ်းမှာတော့ အချိန်
တွေ ကြာညောင်းလာသည်
နှင့်အမျှ ခံစားချက်တို့ အို
ဟောင်း တည်ငြိမ်သွားပြီဆို

စာကြည့်တိုက်ရှေ့
ရောက်သောအခါ
ဒီနေရာကို
လာမိခဲ့သည်က
လုံးဝ
မှားယွင်းသွားပြီ
ဖြစ်ကြောင်း
သိရှိလိုက်ရသည်
မရောက်
ဖြစ်သည်မှာ
နှစ်နှစ်နီးပါး
ရှိပြီဖြစ်သော်
လည်း
စွဲမြဲနေသော
ပုံရိပ်တို့က
မျက်လုံးတို့ကို
အပ်
သေးသေးလေးနှင့်
ထိုးဆွ
နေသလိုပင်

လျှင် 'ဘယ်တော့မှ'ဆိုသော
စကားလုံးလည်း အရောင်
လျော့ကာ မှေးမှိန်လာရမိပြီ။
လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်က 'ဘယ်
တော့မှ' လုပ်ဖြစ်တော့မှာ
မဟုတ်ဘူးဟု ထင်ထားခဲ့
သော အလုပ်တွေကို ဒီနေ့ ပြန်
လုပ်ဖြစ်သည်။ အခုပဲကြည့်
လေ၊ သူမရှိလျှင် ဘယ်တော့
မှ မသွားတော့ဘူးဟု ဆုံး
ဖြတ်ခဲ့သော ဒီနေရာကို ဒီနေ့
ပြန်ရောက်ဖြစ်သည်။

အဓိပတိလမ်းမကြီးက
တော့ အရင်အတိုင်းပါပဲ။
စိမ်းစိုသော ပင်ကြီးပင်ငယ်
တို့ ဝန်းရံလျက် အရင်လို

အိုရင့်တည်ငြိမ်မိပြီ။ သို့သော်
လမ်းမကြီးသည် လွန်ခဲ့သော
နှစ်များစွာကလိုတော့ ကိုယ့်
အား ပျော်ရွှင်မှုမပေးတော့ပါ။
ယခု ရောက်လာချိန်၌ ရန်ကုန်
တက္ကသိုလ်အတွင်းသို့ ဝင်စ
မှာပင် ကိုယ့်မှာ နာကျင်ခဲ့ရ
ပြီ။ အစကတည်းက မလာမီ
ခဲ့လျှင်အကောင်းသားဟု တွေး
မိ၏။ အရင်အရင် နေ့ရက်
တွေတုန်းကလိုမျိုး လှည်းတန်း
ဘက် မတော်တဆ ရောက်
ဖြစ်ခဲ့လျှင်တောင် မရမက
ရှောင်ကွင်းသွားဖို့ကောင်း၏။
ဘယ်အချိန် ရောက်လာလာ
ဒီနေရာက အမှတ်ရစရာအချို့
က နာကျင်ဖွယ် လွမ်းစိတ်ကို
ပေးမည်ဆိုတာ သိနေလျက်
နှင့်။ ဒါကို ဘယ်လိုစေ့ဆော်
မှုမျိုးက ဒီနေရာအထိ ခေါ်
ဆောင်လာခဲ့သလဲ။ ဘယ်လို
စိတ်လိုလားမှုတွေနှင့် ဒီနေရာ
ကို ရောက်ရှိလာခဲ့သလဲ။
ဖြတ်သန်းရာ နေ့ရက်တွေထဲ
သူ မရှိသည်မှာ နှစ်အနည်း
ငယ် ကြာမြင့်ခဲ့ပြီမို့ အမှတ်
တရ အချို့နှင့် ပတ်သက်ပြီး
ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိနေ
ပြီဟု ထင်မိခဲ့တာ မှားသွားပြီ
ထင်၏။

အခုတော့ တက္ကသိုလ်
နယ်မြေထဲက မြင်မိသမျှ
အရာရာသည် ကိုယ့်အား
ရက်စက်စွာ နှိပ်စက်နေကြ
သည်။ ထ၊ပဲ ပြန်ရမလား၊
ဆက်ပြီးပဲ ထိုင်နေရမလား
မသိနိုင်လောက်အောင် လွမ်း
ဆွတ်စိတ်၌ အသက်ရှူကျပ်
လှပါသည်။ သို့ရာတွင် ဖတ်
လက်စ စာအုပ်ကိုပိတ်လိုက်
ပြီး ဘယ်အရာက ကိုယ့်ကို
အသက်ရှူချောင်စေမလဲ ရူး
နှမ်းစွာ လိုက်ရှာနေရသည်။

မြင်သမျှသည် ကိုယ့်ကို အမြင်
ဝေဝါးစေရုံကလွဲပြီး ဘာမျှ
မတတ်နိုင်ပါ။

မိုးရွာလျှင် ကောင်း
မည်။ အခုလို မိုးခဲညှို့ရီ
မနေဘဲ သည်းသည်းထန်ထန်
ရွာချပစ်လိုက်လျှင်ကောင်းမည်။
ထိုသို့သာဆိုလျှင် လက်ထဲက
လွယ်အိတ်နှင့် စာအုပ်တွေ
လွင့်ချပြီး မိုးရေထဲ အားပါး
တရ စိမ့်ပစ်လိုက်မည်။ မိုးရေ
တွေ စိမ့်သွားလျှင်တော့ ကိုယ့်
ကို ချည်နှောင်နေသော အမှတ်
တရများထဲမှ လွတ်မြောက်
တန်ကောင်းပါရဲ့။

ထိုင်ရာမှ ထ၊လိုက်
သည်။ ထို့နောက် ကိုယ့်စာ
ကြည့်တိုက်ရှိရာသို့ ခြေလှမ်း
လှမ်းလိုက်လေသည်။

□
စာကြည့် တိုက်ရှေ့
ရောက်သောအခါ ဒီနေရာကို
လာမိခဲ့သည်က လုံးဝ
မှားယွင်းသွားပြီဖြစ်ကြောင်း သိ
လိုက်ရသည်။ မရောက်
သည်မှာ နှစ်နှစ်နီးပါး ရှိပြီ
သော်လည်း စွဲမြဲနေသော
ပုံရိပ်တို့က မျက်လုံးတို့ကို
သေးသေးလေးနှင့် ထိုးဆွ
သလိုပင်။ မျက်ရည်
ရုတ်ခြည်း ရစ်ဝိုင်းလာသည့်
ထိုမျက်ရည်ဥတို့ထဲတွင်
စာကြည့်တိုက်ရှေ့ လှေကား
ပြေးဆင်းလာသော သူနှင့်
တွေ့မှုတွင် အံ့သြနေကြသော
နှစ်ဦးသား ပုံရိပ်တွေ၊ သူ
ဆုံတွေ့ရသောကြောင့် ရူး
စွာ ပျော်ရွှင်နေသော
ပုံရိပ်တို့မှာ ပြတ်ပြတ်
သား လှုပ်ခတ်နေကြသော
သေလိုက်ပါတော့။
ဒီနေရာကို လာခဲ့တာ

ချည်း မဟုတ်ဘူး။

လေညင်းတို့ ဝေဝဲလာ နဲ့ သက်မအား ခပ်ပြင်းပြင်း ဖြိုခဲမိ၏။ ထို့နောက် ခြေချ ဆင်းသည့်(စာကြည့်တိုက်သို့ တက်ရာ) လှေကားထစ်ကို ခန့်ချည်းစွာ ငုံ့ကြည့်မိသည်။ မျက်ရည်နှစ်စက် ကျသွားစဉ် ဒီနေရာ၌ ပထမဆုံး မထင်မှတ်ဘဲ ဆုံတွေ့ခဲ့သည့် အခိုက် အတန်လေးကို ပြန်ပြီး အမှတ် ခန့်သည်။ ထိုစဉ်က သူ့မျက် ရာကို မြင်လိုက်ရခြင်း၌ ဘာကြောင့် ဒီလောက်ပျော်ရွှင် ခဲ့သနည်း စဉ်းစား၍မရပါ။ ည နံနက် တစ်ဝှက်တည်း။ တစ်ကျွတ်တည်းတွင် အလုပ်လုပ်နေသူ များဖြစ်ကြပါလျက်၊ မျက်နှာ မမြင်ရသော နေ့ဆို၍ သူ ခြောက်ရက်၊ ကိုယ့်ပိတ်ရက်ဖြစ် သော ကြာသပတေးနှင့် ဆင်တူသော နှစ်ရက်သာ ရှိပါ သည်နှင့် ကိုယ့်မှာ ဟန် ဆောင်နိုင်ခဲ့။ သိပ်လိုက်မိ သော အရာတစ်ခုကို ဆိုက် ဖြိုက်စွာ လက်ဆောင်ရလိုက် သလိုမျိုး။

တအံ့တကြဖြင့် 'ဘယ် နေ့တာလဲ' မေးသော သူ ဆင်သည် နားမှတစ်ဆင့် မျှော်ကြိုယ်တွင်းက ဆဲလ် ခေါင်းများစွာ၊ တစ်သျှူး ခေါင်းများစွာကို ထိုးဖောက် ကောက်ဆုံး နှလုံးသား၌ လှောင်လှောင်စွာ မြည်ဟည်း သွားခဲ့သည်။ အနည်းငယ်မျှ မျှော်လင့်နိုင်ခဲ့။ သူ့အကြည့် ကိုယ်မျက်ဝန်းဆီ ချိတ်လာချိန်တွင် အံ့သြ ချစ်မိမှုတို့ အတိုင်းအဆမဲ့ ဖြစ်ခဲ့သည်။ တဒုတ်ဒုတ် ဖြစ်လာသော ရင်ကြောင့် ချည်း ထိုယ့်မှာ ဘယ်လိုနေ

ရမလဲ မသိခဲ့ပေ။ ခါတိုင်း ဒီနေရာကို ချောင်းပေါက် မတတ် လာနေတာ မတွေ့ဘဲ ထိုနေ့ကျမှ ထူးထူးခြားခြား လာဆုံကြသတဲ့။ တကယ့်ကို အမှတ်တရပါပဲ။ ကံကြမ္မာ သည် သူ ဆုံစည်းစေချင်သူ တွေကို လှလှပပ ဆုံစည်းပေး တတ်သော နေရာတွင် ကျွမ်း ကျင်သူဖြစ်ကြောင်း ထိုနေ့က သိရှိခဲ့ရသည်။

တဖြူးဖြူးနှင့် တိုက် ခတ်နေသော လေများ ရပ်စဲ သွားသလိုပင်။ တရံရံနှင့်မြည် နေသော သစ်ရွက်အချင်းချင်း ထိသံတို့ တိုးတိတ်သွားသလို ပင်။ အရာရာသည် ရပ်ရှင် ဇာတ်ဝင်ခန်းတစ်ခုကို Pause လုပ်ထားသလိုမျိုး ငြိမ်ဆိတ် ကာ ရပ်တန့်နေသည်။ တဖြူး ဖြူး ထွက်ပေါ်နေသော ကိုယ့် အသက်ရှူသံနှင့် တဒိတ်ဒိတ် မြည်ခန့်နေသော ကိုယ့်နှလုံး သားသာ လှုပ်ခတ်နေသည် ထင်၏။ ရုတ်ခြည်း အသက် ရှူမဝ ဖြစ်လာသည်။ သူ့ အကြောင်း တွေးမိတိုင်း ထို သို့ အသက်ရှူမဝ ဖြစ်တတ် သည်မှာ ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။

ထိုစဉ်ကလည်း ယခု လိုပဲ သူ့အကြည့်စူးစူးတွင် အသက်ရှူမဝ ဖြစ်ခဲ့သေး သည်။ ကိုယ့်ခြေလှမ်းတွေ စာကြည့်တိုက်ဆီ လှမ်းလာ နေတာကို မြင်ပါလျက်နှင့် ဘယ်ကိုလာတာလဲ မေးသော သူ့မေးခွန်းကို ချက်ချင်းမဖြေ ဆိုနိုင်ခဲ့။ အရာရာကိုမေ့လျက်

အကြောင်းသား ငေးကြည့်မှု သည် သူ ပြုံးရယ်သည့်အခါ ပေါ်လာသော(ကိုယ်သိပ်ချစ် ရသည့်) သူ့သွားကြီးကြီးလေး နှစ်ချောင်းထဲတွင် စိုက်ဝင်နေ ခဲ့သည်။

သေချာသည်။ ထိုစဉ် က လက်ညှိုးသာ စာကြည့် တိုက်ရှိရာသို့ အသိမှတ်မဲ့ ညွှန် မထားမိဘူးဆိုလျှင် ကိုယ့် အဖြစ်သည် အတော့်ကို အူ ကြောင်ကြောင်နိုင်ခဲ့လိမ့်မည်။ ထို့အပြင် 'စာအုပ်လာငှားတာ လား'ဟု အချိန်မီ မေးခဲ့၍သာ တော်တော် သည်။ မဟုတ် လျှင် သူ့အား ပြူးကြောင် ကြည့် နေသော ကိုယ့် ကို ဘယ်လိုထင်လေမလဲ မသိ။ အကြည့်တို့က အလျင်စလို သိမ်းဆည်းပစ်ရသည်။ ထို အချိန်က သိုဝှက်ထားသော ခံစားချက်တို့ကို ဝေရီရီ မျက်ဝန်းတို့မှ သူ့အား အနည်း ငယ်မျှ မမြင်စေလိုခဲ့ပါ။

သူက 'ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေ့က ကိုယ့်ပိတ်ရက်ဆိုတော့ အိပ်ရာကနိုးရင် ဖတ်ရအောင် လို့လေ'ဟု ဆိုကာ ပြုံးရယ်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြခဲ့သည်။ သိပ် ချစ်စရာကောင်းလွန်း၍ ထို အပြုံးလေးကို အခုထိ မမေ့ သေး။ သူ့လက်ထဲက စာအုပ် ကို ထောင်ပြစဉ် 'သူလည်း ကိုယ့်လို စာဖတ်တာပဲလား' ဆိုသော ကြည်နူးမှုသည် ထို စာအုပ်ထဲတွင် တစ်လည်နေခဲ့ ၏။ မယ့်ကိုး ၏ အရေးပေါ် အခန်းထဲမှာ တဲ့။ စာကြည့် တိုက်ထဲရောက်လျှင် စာကြည့် တိုက်မှူးအား ထိုစာအုပ် ရှိသေးသလား မေးကြည့်ရ မည်ဟု ချက်ချင်း တွေးမိခဲ့ သည်ကို သတိရသွားသော

အခါ ဟက်ခနဲ ပြုံးရယ်မိသွား ပါသည်။ မျက်ရည်တစ် ပေါက်ကတော့ ဘယ်ဘက် ပါးပြင်ပေါ်သို့ လိမ့်ခနဲ။ မွန်း ရေ... အခုထိ တစ်ခုမှ မေ့လို့ မရသေးဘူး။

ဒီနေ့ စက်တင်ဘာ ၁၆ တဲ့ မွန်း။ မင်း ငါ့ကို ခွဲခွာသွား တာ ရက်ပေါင်း ၇၃၆ ရက် ရှိပြီဆိုတာ သတိထားမိရလား။ ငါ မင်းကိုလွမ်းတယ်။

လက်ထဲက စာအုပ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ သူ မရှိလျှင် လုံးဝ မဖတ် တော့ဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သော စာအုပ်သည် လက်ထဲတွင် အခန့်သား ရှိနေပေသည်။ မယ့်ကိုး၏ အရေးပေါ်အခန်း ထဲမှာ တဲ့။ ဒီစာအုပ်၏ နောက် ဆုံး စာမျက်နှာအလွတ်တွင် လက်ရေးဖြင့် ကိုယ် ရေးကူး ထားပြီး သူ မရှိလျှင် ဘယ် တော့မှ မဖတ်တော့ဘူးဟု ရည်ရွယ်ခဲ့သော ကဗျာတစ် ပုဒ် ရှိသည်။ ဒီနေ့ ထိုကဗျာ အား ရွတ်နေသည်မှာ ဘယ်နှ ကြိမ်မြောက်မှန်း မသိတော့။ မင်းသာ ကိုယ့်အနား မရှိတော့ရင် ဘယ်တော့မှ မဖတ်ဖြစ်တော့မယ့် စာအုပ် တစ်အုပ် ရှိတယ်။

ယခု ထိုစာအုပ်အား ဖတ်ရှုရန် စာကြည့်တိုက်ထဲ သို့ ဝင်ခဲ့ပါသည်။

စာကြည့်တိုက်တွင် ထို သို့ ဆုံခဲ့ပြီးနောက်ပိုင်း မိုးရွာ ရှာ၊ နေပူပူ သောကြာနေ့တိုင်း ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် စာကြည့် တိုက်ဆီ ရောက်အောင် သွား ခဲ့သည်။ သူရောက်လာသည် ဖြစ်စေ၊ မရောက်လာသည် ဖြစ်စေပေါ့။ ကံအကြောင်း

တိုက်ဆိုင်၍ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ
ပဲ တွေ့ခွင့်ရမည်ဆိုဦး။ ထို
တစ်ကြိမ်တစ်ခါလေးကို ပိုင်
ဆိုင်ခွင့် ရချင်၍ ဖြစ်သည်။
အလုပ်တွင် သူနှင့် နေ့စဉ်ကြုံ
ရ၊ ဆုံရ၊ ပတ်သက်နေရသော်
လည်း စာကြည့်တိုက်တွင်ဆုံ
ခွင့်ရမည့် ထိုတစ်ကြိမ်တစ်ခါ
သည် ထိုကြုံဆုံမှုများနှင့်
ဘာမျှ မသက်ဆိုင်ပါ။ ကိုယ်
တော့ ထိုတစ်ကြိမ်တစ်ခါကို
သိပ်မက်မောလှသည်။ ထို
ခဏ၌ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဟူ
သော အသိထက် ဝါသနာတူ
ဟူသော အသိက ကိုယ့်အား
ပိုနှွေးထွေးစေသည်မို့ပင်။ ပြီး
တော့ သူက ကိုယ် ချစ်မက်
ရသူ မဟုတ်လား။

ထို့အတူ သူ စာအုပ်ဖတ်
သည်ဆိုတာ သိရှိပြီးနောက်
ပိုင်းတွင်လည်း သူနှင့်ပတ်
သက်ပြီး စိတ်ဝင်စားစရာ
တစ်ခု ထပ်တိုးလာခဲ့သည်။
ဘယ်လို စာအုပ်မျိုးတွေ သူ
ဖတ်သလဲ။ အရင်က သူ
ဆွတ်သော ရေမွေး၊ သူ
နားထောင်လေ့ရှိသော သီချင်း၊
သူကြိုက်သော အစားအစာ
တို့သာ စိတ်ဝင်စားစရာဖြစ်ခဲ့
ပြီး အခုတော့ သူ့ကို မြတ်နိုး
စိတ်သည် သူဖတ်လေ့ရှိသော
စာအုပ်တို့ကိုပါ လိုက်လံဖတ်
ရှုဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။
သို့ပေရာ စာကြည့်
တိုက်တွင် သူနှင့် ဆုံမိတိုင်း
သူငှားလာသော စာအုပ်တို့ကို
ခိုးငေးရသည်မှာ အမောပင်။
ထို့နောက် ထိုစာအုပ်ကို
စာကြည့်တိုက်နှင့် စာအုပ်ဆိုင်
တို့တွင် ရှာဖွေရသည်မှာ
အမော။ မရှိလျှင် စိတ်ညစ်
ညူးရပြီ။ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို
သူဖတ်နေချိန်တွင် ထိုစာအုပ်

မိုးဖွဲကြား
အရာရာ
စိလန်း
နေပေသည်
သို့သော်
စိတ်အစဉ်ကား
အလွမ်းတို့ဖြင့်
မလန်းဆန်းနိုင်
ဘယ်နေရာ
ကြည့်ကြည့်
သူ
ပုံရိပ်တို့သာ
အတွေးထဲ
ဝင်ရောက်နေသည်
ဘယ်လောက်ပဲ
နှင်ထုတ်နေပါစေ
မြင်မြင်သမျှ
က...

အား ကိုယ်လည်း ဖတ်လိုက်
ရမဆိုသော စိတ်သည် လူကို
နှိပ်စက်လွန်းလှသည်။ ရှိများ
ရှိလျှင်တော့ ဝမ်းမြောက်မှု
ကား နှိုင်းဖွယ်ရာမရှိ။ သူ
သည် ကိုယ့်အား ဤမျှ လွမ်း
မိုးနိုင်စွမ်းပါသည်။
မယ့် ကိုး၏ စာအုပ်
ရလာစဉ်ကဆိုလျှင် ရင်၌
ဖွဲ့တည်လာသော ခံစားမှု
သည် ပြောပြဖို့ အတော်
ခက်ခဲခဲ့သည်။ ရက်ရွံ့မှု
အနည်းငယ် ပျော်ဝင်နေသော
ပျော်ရွှင်မှုသည် သူ ပြုံးရယ်
သည့်အခါ ထွက်ပေါ်လာ
တတ်သော(ကိုယ် သိပ်ချစ်ရ

သည့်) သူသွားကြီးကြီးလေး
နှစ်ချောင်းကို မြင်လိုက်ရသလို
မျိုး။ ထို့အတူ စာအုပ်ကို
တယုတယကိုင်ပြီး ဖတ်နေ
ချိန်မှာလည်း သူ့ရော ကိုယ့်
လို ဖတ်နေမလား စိတ်ကူး
ဖြင့် စိတ်ဝယ်နှွေးမိရ၏။ ဖတ်
လက်စ စာမျက်နှာကို မှောက်
ပြီး ကြည့်နူးနေမိသည်မှာ
အတော်ကြာကြာ။ ဇာတ်သိမ်း
ပိုင်းကို ဖတ်ပြီး၍ မျက်ရည်
ကျချိန်မှာတော့ သူ့ရော ငိုနေ
မလား အတွေးဖြင့် လက်ကိုင်
ပဝါလေးတစ်ထည် အလျင်
စလို ဖြစ်ချင်သွားမိသည်။

သက်ပြင်းကို ဟောခနဲ
ချကာ စာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်
သည်။ ဆက်ဖတ်နေလို့
လည်း ပြီးမှာမှ မဟုတ်ဘဲ။
ဖတ်နေသည်မှာ အတော်ကြာ
ပြီဖြစ်သော်လည်း စာမျက်နှာ
၃၇ မှ ရှေ့မတိုးဘဲ အတွေးတို့
သည် သူ့ထဲတွင်သာ တစ်ချိန်
လုံး ဝေဝနေခဲ့သည်။ အခု
အချိန် သူ့ရော ဘာလုပ်နေ
မလဲ။ ကိုယ့်လိုပဲ မယ်ကိုး
စာအုပ်ကို ပြန်ဖတ်နေမလား။
မယ်ကိုး၏ စာအုပ်သည် သူ
သိပ်ကြိုက်သော စာအုပ်သာ
ဖြစ်၏။ သို့မဟုတ် ကိုယ် သူ
အကြောင်းကို တွေးနေသလို
သူလည်း ကိုယ့်အကြောင်းကို
တွေးနေမလား(ကိုယ်နှင့် ပတ်
သက်ပြီး သူ့မှာ တခုတစ်ခု
တွေးစရာ ရှိသည်ဆိုလျှင်
တော့ ကိုယ်ဝမ်းသာပါသည်။)
ထိုအခါ ကိုယ့်ကို 'အကြောင်
ကြောင် ကောင်ကလေး'ဆို
ပြီး တွေးကာ သူ ပြုံးရယ်နေ
မလား။ သူ့ထံမှ ကိုယ်အများ
ကြီး မမျှော်လင့်ပါ။

အလုပ်တွင် ဂျူနီယာ
တစ်ယောက်ရသောအခါတွင်

ဖြစ်စေ၊ ထိုဂျူနီယာကို အလုပ်
နှင့် ပတ်သက်ပြီး သင်ကြား
ပြောပြပေးရသောအခါတွင်
ဖြစ်စေ 'မေးခွန်းသိပ်မေးသော
လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ကောင်လေး
တစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးတယ်'
ဆိုပြီး ကိုယ့်ကို ဖျတ်ခနဲ သတိ
ရလျှင် ကျေနပ်ပါသည်။ ဒါ
ပါပဲ။ သူနှင့် ပတ်သက်ပြီး
မျှော်လင့်သမျှသည် ဤမျှ
လောက်သာ ဖြစ်သည်။ သို့
ရာတွင် ထိုကောင်ကလေးက
သူ့အား အမြဲတစေ သတိရ
နေတာကိုတော့ သူ့ကို စိုးစဉ်း
မျှ မသိစေချင်ပါ။

ချိုအောအော သူ့အသံ
ကို သတိရနေမိတာ မသိစေ
ချင်သလို သူ ကွန်ပျူတာ
မောက်စ်ကို လှမ်းကိုင်တိုင်း
အမြဲလိုလို ခိုးငေးခဲ့ရသော သူ
လက်ချောင်း ရှည်သွယ်သွယ်
လေးတွေကို အမှတ်ရနေမိတာ
မသိစေချင်ပါ။ သူက လက်
ချောင်း ရှည်သွယ်သလောက်
စိတ်ရှည်သူလည်းဖြစ်သည်။
အလုပ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ကိုယ်
တစ်ခုခု မေးလိုက်တိုင်း စိတ်
ရှည်လက်ရှည် ပြန်ဖြေ
တတ်သည်။ ကိုယ်ကလည်း
ကိုယ်...ချိုအောအော သူ
အသံ ကို ကြားချင်မိ၍
မေးခွန်းတစ်ခုကို ထပ်မံ
ထပ်ကာ ပြန်မေးတတ်သည်။
သူကလည်း မည်သည့်
ပြန်ဖြေပေးလေ့ရှိ၏။ သို့
တွင် ထိုအလေ့တစ်ခုအား
ကိုယ် မေ့မရသည်ကိုလည်း
သူ့အား မသိစေချင်ပါ။
အထူးသဖြင့် Labrin
Jealous သီချင်းကို 'ဒါ ကိုယ်
သိပ်ကြိုက်တဲ့ သီချင်း'
ပြောလိုက်သည့် နေ့ကတော့
က ဒီနေ့ ဒီအချိန်အထိ

မြည်သံအဖြစ် ထားထားခဲ့သည်ကို သူ့အား အရိပ်အမြက်မျှ မသိစေရ။

"I'm jealous of the way you're happy without me"

အမှတ်ရမှုဖြင့် Jealous သီချင်းစာသားအချို့ကို ခပ်တိုးတိုး ညည်းဆိုမိသည်။ စာသားတို့သည် လျှာ၏ နှုတ်နှုတ်အား ကြမ်းရှုရှာ နှုတ်တိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းအား ဆက်ထွက်လာသည်။ မဆို မြဲသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည့် ထိုင် စာသားတို့ကို အတိအကျ အမှတ်ရဆဲ။ သူ သိပ် ကြိုက်သည်ဆိုတာ သိလိုက် ရတာတည်းက ထိုသီချင်း အခါခါ နားထောင်ပြီး စာသားတို့ကို မရရအောင် အလွတ်ကျက်မှတ်ခဲ့သည်။ သောက်တော့ ရှိမည်ပေါ့။ နံပါတ်ကိုင်ကာ ကော့ဒ်၊ နံပါတ်တို့ကို အလွတ်ရအောင် လေ့ကျင့်မိခဲ့သေးသည်။ ထုတ်လား။ သူ့အား တီးပြ ချီပြချင်၍ ရူးနှမ်းမိခြင်း။ နံပါတ်သည် သူနှင့်ပတ်သက် ပြီး တိတ်တဆိတ် ရူးနှမ်းခဲ့ သွားဖြစ်သည်။ ထိုင်ရာမှ ထ၊လိုက် သည်။ ထို့နောက် စာကြည့် နံပါတ်မှ ပြန်ထွက်လာခဲ့ပါ သည်။ စာကြည့်တိုက်ပြင်ပ မိုးဒဲ့ဒဲ့ကြား အရာရာ ဖြစ်နေပေသည်။ သို့သော် နံပါတ်တို့ကား အလွမ်းတို့ ဖြစ်လန်းဆန်းနိုင်။ ဘယ် အကြည့်ကြည့် သူ့ပုံရိပ်တို့ အတွင်းထဲ ဝင်ရောက်နေ သည်။ ဘယ်လောက်ပဲ နှင် အကြည့်မစေ မြင်မြင်သမျှ အနီအရာက ကိုယ်တို့

နှစ်ယောက် အရေးပေါ်အခန်း ထဲမှာ စာအုပ်အကြောင်း ဝေဖန် ပြောဆိုခဲ့တဲ့ နေရာ ပေါ့"။ ဟိုနေရာက Jealous သီချင်းကို နှစ်ယောက်သား အော်ဆိုခဲ့ကြတဲ့ နေရာ အစ ရှိသည်ဖြင့် ကိုယ့်ကို နည်းမျိုး စုံ တိုက်ခိုက်ဝင်ရောက်ကြ သည်။ သစ်ရွက်အကြွေ တစ်ခုကပင် အဲဒီအချိန်က ဒီနေရာမှာပဲ သူ သစ်ရွက် ကြွေတစ်ခုကို လုံးခြေနေခဲ့ တာ မှတ်မိလား ဆိုပြီး ကိုယ့် ကို လှောင်ပြောင်နေသည်။ မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး။ ကိုယ် ပြန်မှ ဖြစ်မှာပါ။ သို့သော် ရန် ကုန် တက္ကသိုလ်ဝင်ပေါက်နှင့် မနီး မဝေးက ထိုင်ခဲ့တစ်ခုကို မြင် လိုက်ရသည့် အချိန်မှာ တော့...

ထိုနေရာသည် ကိုယ်နှင့် သူ နောက်ဆုံး ဆုံတွေ့ခဲ့ကြ သော နေရာသာဖြစ်သည်။ သူသည် အိပ်မက်တစ်ပုဒ်ဖြစ် ကြောင်း အထိတ်တလန့် သိရှိလိုက်ရသော နေရာပေါ့။ သူနှင့်ပတ်သက်ပြီး စိတ်ကူး ယဉ်ထားခဲ့သမျှ အရာအား လုံး ဖြုတ်ခနဲ ကြွေပျောက် သွားခဲ့ ရသည့် နေရာ။ ဆပ်ပြာပူဖောင်းလေး ဖောက် ခနဲ ကွဲပေါက်သွားသလိုမျိုး ဘာဆိုဘာမျှ မတတ်နိုင်ခဲ့ပါ။ သူသည် အိပ်မက်လှလှလေး တစ်ပုဒ်ဖြစ်၍ အိပ်မက်က လန့်နှိုးလာချိန်၌ နှမြောတသ မှုတို့သာ ရင်တွင်းကျန်ရစ်၏။

*မနက်ဖြန် အလုပ်ကို မလာရတော့ဘူး ဆိုသော သူ့ စကားသည် ရင်ဘတ်ကနေ ပစ်တွန်းလိုက်သလို ထိုင်ခဲ့ ပေါ်သို့ အိပ်ခနဲ ပုံကျသွားစေ သည်။ မထင်မှတ်ထားမှုက ဆွံ့အ၊ထူပူသွားစေ၏။ အချိန် အတော် ကြာသည် အထိ ဘာဆိုဘာမျှ မပြောနိုင်ခဲ့။ ရှေ့တူရူ သစ်ပင်စိမ်းစိမ်းတို့ ကိုသာ အမှုမဲ့ ငေးနေမိခဲ့ သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိ ထားမိသည့် အချိန်ကျတော့မှ 'ဘယ်တုန်းကတည်းက ထွက် စာ တင်ထားတာလဲ'ဟု အအ၊ထစ်ထစ် မေးကြည့်ရ သည်။ မျက်ရည်တို့ မကျ အောင် မနည်းတင်းထိန်း ထားနေရသည်မို့ သူ့ကို တစ် ချက်ကလေး ငဲ့စောင်းမကြည့် ရဲခဲ့။ ကိုယ့်မျက်ရည်တို့ကို သူ မြင်များသွားလျှင် ခက်များ ခက်ရချည့်။ 'ကြာပြီ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ် လလောက် ကတည်းက။ မန်နေဂျာတွေက မသွားခင် အချိန်အထိ အလုပ်မှာ နေပေး ပါဦးဆိုလို့သာ' 'သို့ ဂု က် လို က် တာ၊ အနားမှာ တစ်ချိန်လုံး ရှိနေ တာကို အခုမှ သိရတယ်။ တော်တော် သိုဝှက်တယ်' 'ဆောရီး၊ ကြားလုံး ထုတ်တယ် ထင်မှာစိုးလို့ပါ။ တကယ်လို့ တစ်ခုခုကြောင့် မသွားဖြစ်ခဲ့ရင် ရှက်စရာကြီး လေ' ထိုခဏ ကမ္ဘာဟိုဘက် တစ်ခြမ်း၌(သူ အလိုရှိသော) အဆင့်မြင့် ပညာရပ်များ ရှိနေ ခြင်းကို မလိုမုန်းတီးဖြစ်သွား သည်။ 'နောက် နှစ်ရက်၊သုံး ရက်လောက်နေရင် သွားရ

တော့မယ်'တဲ့။ စိတ်အစဉ် သည် အဓိပတိလမ်းမ တစ်လျှောက် တောင်ပြေး လိုက်၊ မြောက်ပြေးလိုက် ပြေး ကာ မောဟိုက်နေသည်။ 'နောက်ဆုံး ဒီနေရာမှာ ထပ် တွေ့ခွင့် မရှိတော့ဘူးပေါ့'ဆို သော အတွေးသည် ခန္ဓာ ကိုယ်အား ကြိုးတုတ်တုတ် နှင့် တင်းကျပ်စွာ ချည်နှောင် နေသလိုပင်။ ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်အကြား မွန်းကျပ် တိတ်ဆိတ်မှုတို့ နက်ရှိုင်းလာ သောအခါ ကြွေကွဲဆွဲအ၊မှုတို့ တစ်စတစ်စ ကြီးထွားလာခဲ့ သည်။ ဒီလိုဆိုရင် အလုပ်မှာ လည်း ကိုယ်တစ်ယောက် တည်း ကျန်ရစ်နေခဲ့တော့မှာ ပေါ့။ သူသည် ကိုယ့်ပခုံးကို ခပ်ဖွဖွ ဆုပ်ကိုင်ကာ 'စာတွေ အများကြီးဖတ်နော်၊ နောက် ပြီး စာလည်းရေးဦး။ စာရေး ဆရာ ဖြစ်ချင်တယ်လည်းဆို သေး စာလည်း မရေးဘူး' ဟု ဆိုသည်။ ကိုယ် လေးတွဲ စွာ ခေါင်းညိတ်မိရုံမှအပ ဘာမျှ ထပ်မပြောနိုင်ခဲ့။ ဘာပြောစရာ ရှိဦးတော့မှာ လဲ။ နောက်နေ့ဆိုလျှင် သူ သည် ကိုယ်ရှိရာ ဒီနယ်မြေ ကနေ ဟိုးအဝေးကြီးကို ထွက်သွားတော့မည်။ နောက် နေ့ဆိုလျှင် ကိုယ်တစ်ယောက် တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့တော့မည် ပင်။ သူ မရှိဘဲ ဒီနေရာကို ဘယ်လို လာရပါ့မလဲ တွေးမိ သည်။ နာကျင်မှုကလွဲပြီး ဘာကိုမျှ မခံစားမိ။ 'ကိုယ် သွားတော့မယ်' တဲ့။ ငဲ့ထားသော ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ မော့မိသည်။ မျက် ဝန်းတွင် မျက်ရည်တို့ စိုလဲ

မနေစေဖို့ ဆုတောင်းပါသည်။ ကိုယ်တားလိုက်လျှင် ကောင်းမလား။ *မသွားနဲ့*ဟု တားလိုက်လျှင် သူ မသွားဘဲနေမှာလား။ မတားဘဲ နေလိုက်လျှင်ရော သူ ကိုယ့်ကို တကယ်ပဲ ချန်ရစ်ခဲ့မှာလား။ ကိုယ် သူ့ကို ဘယ်လို တားရမှာပါလိမ့်။ သူ့နှင့်ကိုယ်ကြား ဘယ်လိုပတ်သက်မှုမျိုးတွေ နှင့် ကိုယ် သူ့ကို တားလိုရမလဲ။ *အချစ်ရေ၊ မသွားပါနဲ့လား*ဟု တားရအောင်ကလည်း သူ့နှင့်ကိုယ်က ဘာပတ်သက်မှုမျိုး ရှိမနေပါဘဲ။ *အချစ်ရေ၊ မင်းသွားနှင့်၊ ကိုယ်နောက်က လိုက်ခဲ့မယ်*ဟု ဆိုရအောင်ကလည်း သူသည် ကိုယ့်လုပ် ဖော်ကို ဖက်မျှသာ ဖြစ်သည်။

ကိုယ် သွားပြီ ဒေး သူ သွားပြီ။ ကိုယ် ဘာမျှ မပြောနိုင်ခင်မှာဘဲ သူ ထွက်သွားပြီ။ သူ့နောက် ကျောပြင် ပြားပြားလေးသည် ကိုယ်နှင့်ဝေးရာဆီကိုသာ ဦးတည်နေသည်။ ထိုနေ့က ဝေဝဲလာသော မျက်ရည်တို့ ကြားတွင် ဝေဝါးပျောက်ကွယ်သွားသော သူ့ကျောပြင်လေးကို အခုထိ မမေ့သေး။ ကိုယ့်ကို တစ်ချက်ကလေးတောင် လည်ပြန် ငဲ့ကြည့်ဖော်မရသော ကျောပြင်ကလေးပေါ့။

မျက်ဝန်းကို မှိတ်ချလိုက်သောအခါ ထိုနေ့က မြင်ကွင်းသည် ပြက်ပြက်ထင်ထင် ပုံပေါ်လာသည်။ ဘာကြောင့် အခုထိ မမေ့နိုင်သေးရတာလဲ။ မင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာခံစားချက်မှ မပါဘဲ ဘယ်အချိန်ကျမှ ရန်ကုန်

တက္ကသိုလ်ထဲကို လာနိုင်မှာလဲ မွန်း။ စိတ္တဇနာမ်ဖြစ်သော ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည် ကိုယ့်အား ဤမျှ လွှမ်းမိုးပြုစားနိုင်လိမ့်မည်ဟု မထင်ထားခဲ့ပါ။ တကယ်ဆိုလျှင် သူ့ကို မေ့ပစ်သင့်သည်မှာ ကြာပြီ။ မေ့ပစ်သင့်သည်ထက် မေ့ပစ်ရမည်ဆိုလျှင် ပိုမှန်ပေလိမ့်မည်။ တစ်ဖက်တည်းသော ချစ်ခြင်းမေတ္တာအတွက် ကိုယ် ဤမျှ အစွဲအလမ်း ကြီးမနေသင့်ဘူးမဟုတ်လား။

စက်တင်ဘာလ ၁၆ သည် ရိုးရိုးသာမန် နေ့တစ်နေ့မျှသာ ဖြစ်သင့်သည်။ ထို့နေ့ရောက်တိုင်း သူ့အား လွမ်းဆွတ်တမ်းတ မနေသင့်ပါ။ ထိုနေ့တွင် ပုံမှန်နီးထသင့်သည်။ မိုးလင်းတာနှင့် ကြေကွဲမှုတို့ ရင်ထဲ ရောက်မနေသင့်။ *ဒီနေ့ဆိုရင် သူ ငါ့ကို ခွဲခွာသွားတာ ရက်ပေါင်း ဘယ်လောက်ရှိပြီ*ဆိုပြီး ရေတွက်မနေသင့်ပါ။ နှစ်ကိုယ်ကြား အမှတ်ရဖွယ် ချစ်ခြင်းမေတ္တာတို့ မဖွဲ့တည်ခဲ့သော သူ့ကို ဤမျှ ရူးမူးတမ်းတနေဖို့ မကောင်းဘူးပေါ့။

တကယ်တော့လည်း ကိုယ် သူ့ကို ချစ်ခဲ့ခြင်းတွင် မျှော်လင့်ခြင်းတို့ စိုးစဉ်းမျှ မပါဝင်ခဲ့ပါ။ ကိုယ့်အဖို့ အချစ်က အချစ်သာဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ့ကို မြတ်နိုးစွာ ချစ်နေဖို့ပဲ ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်အချစ်၌ နယူတန် သီအိုရီတို့ မလိုအပ်ခဲ့။ ပြီးပြည့်စုံသော ချစ်ခြင်းတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာဖို့ သူ ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ်မက်စရာမလိုပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း ကိုယ် သူ့ကို *ချစ်တယ်*ဟု

ဝန်မခံခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူသည် ကိုယ့်အဖို့ လရောင်သာ ဖြစ်သည်။ ငေးကြည့်နေရုံမျှဖြင့်ပင် ပြီးပြည့်စုံခဲ့သည်။ ဖန်ပုလင်းထဲ ထည့်သိမ်းထားဖို့ မလိုခဲ့။ သူ့ဘာသာသူ လှလှပပ ဖြစ်တည်နေခြင်းကပင် ကိုယ့်အတွက် ကြည်နူးဖွယ် ငေးမောစရာ ဖြစ်သည်။ သို့ပေရာ အခြားသူ သိမ်းပိုက်သွားမှာကို ပူစရာမလို။ အကယ်၍ သိမ်းပိုက်သွားလျှင်လည်း ဝန်တိုခြင်း ဖြစ်စရာမလိုပါ။ *ဒါငါပိုင်တဲ့ လရောင်*ဟု ဆိုလာလျှင်တောင် ပြုံးပြုံးကလေး ငေးကြည့်နေလိုရသည်။ ချစ်ခြင်းဖွဲ့ ငေးမောမှုသည် အင်မတန်မှ လွတ်လပ်သန့်စင်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တာ ကြာပြီဖြစ်သော လရောင်အတွက် အခုလွန်းလှပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ။ သူ့ကို ဖွင့်မပြောခဲ့ခြင်းအတွက် ကိုယ် ဘယ်တော့မှ နောင်တရလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

□ မင်းသာ ကိုယ့်အနား မရှိတော့ရင်...

ဘယ်တော့မှ မရွတ်ဖြစ်တော့မယ့် ကဗျာတစ်ပုဒ်ရှိတယ်။

ဘယ်တော့မှ မညည်းဖြစ်တော့မယ့် သီချင်းတစ်ပုဒ်ရှိတယ်။

ဘယ်တော့မှ မဖတ်ဖြစ်တော့မယ့် စာအုပ်တစ်အုပ်ရှိတယ်။

ဘယ်တော့မှ မသွားဖြစ်တော့မယ့် နေရာတစ်နေရာ

ရှိတယ်။ ဘယ်တော့မှ မခေါ်ဖြစ်တော့မယ့် ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုရှိတယ်။

မင်းသာ ကိုယ့်အနား မရှိတော့ရင်ပေါ့...

ဘယ်တော့မှ မတွေ့ဖြစ်တော့မယ့် လူတစ်ယောက်ရှိတယ်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်၊ သူ ကိုယ့်အနား ရှိခဲ့စဉ်က *သူသာ ကိုယ့်အနား မရှိတော့ရင်*ဆိုသော စိတ်ဖြင့် ရေးခဲ့မိသော ကဗျာပင်ဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင် ဆိုစေကာမူ ဘယ်တော့မှ မရွတ်တော့ဘူး ရည်ရွယ်ခဲ့သော ထိုကဗျာကို ဒီနေ့ ဘယ်နှကြိမ်မှန်းမသိ ပြန်ရွတ် ဖြစ်သည်။ ဘယ်တော့မှ ညည်းဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူးဟု ထင်ထားခဲ့သော သီချင်းကိုလည်း ဒီနေ့ စိတ်လိုလက်ရ ပြန်ညည်းဆိုဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် သူ မရှိလျှင် ဘယ်တော့မှ မဖတ်တော့ဘူးဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်ခဲ့သော စာအုပ်ကို၊ ဒီနေ့ သူ မရှိလျှင် ဘယ်တော့မှ မသွားတော့ဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သော ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် စာကြည့်တိုက်တွင် နာနာကျင်ကျင်နဲ့ ပြန်ဖတ်ဖြစ်ခဲ့သည်ပင်။

သို့သော် ဘယ်တော့မှ မခေါ်တော့ဘူး ဆုံးဖြတ်ထားသော ၆၅ နှင့် ဆုံးသည့် ဖုန်းနံပါတ်ကိုတော့ ဒီနေ့ မခေါ်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ ထို့အပြင် ဘယ်တော့မှ မပြန်ဆုံရမသိနိုင်သော သူ့ကိုလည်း ဒီနေ့ လွမ်းဆွတ်နေရသော တတ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

ရှေ့အမြဲတေ ပရိသတ်အကြိုက်

နှင့်

နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း
ရွေးနေကျဖြစ်တဲ့
ပရိသတ်အကြိုက်
ရွှေနုလုံးသားနဲ့ ရွှေအသစ်
ဝတ္ထုများ ဆန္ဒပြပေးဖို့
ဖိတ်ခေါ်ခဲ့ရာမှာ
ထုံးစံအတိုင်း လက်ရေးတူ
ဆန္ဒပြလွှာများစွာတို့
လက်ခံရရှိခဲ့ပါတယ်။
အဲဒီလို လက်ရေးတူတွေကို
ချန်လှပ်ပြီး
စဉ်းစားလိုက်တဲ့
အခါမှာတော့ ဆရာ
တိုးနှောင်မိုးရဲ့
ခြေဖျားထောက်
စီးတဲ့မြစ် က
ရွှေနုလုံးသားကဏ္ဍအတွက်
အရွေးခံရပြီး ဆရာ
စိုးသူရရဲ့ တောမီး ဝတ္ထုက
ရွှေအသစ်ကဏ္ဍအတွက်
ရွေးချယ်ခြင်းခံရပါတယ်။
ဆရာများကို ရွှေအမြဲတေ
စာပေဆုပေးပွဲမှာ
တစ်ပေါင်းတည်း
ဆုချီးမြှင့်
ပေးမှာဖြစ်ကြောင်း
အသိပေး
ဖော်ပြအပ်ပါတယ်။

ဝင်းငြိမ်း

ချစ်မိုးကြီးဖြောင့်ချက်

မောင်ဝဏ္ဏ

လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလ၊ ၂၀၀၅ ခု၊
 နှစ်ဆန်းလောက်က
 ကျွန်တော့်သုငယ်ချင်း စန္ဒရား
 (ဦး)တင်ဝင်းလှိုင် ကျွန်တော့်အိမ်
 ရောက်လာပါတယ်။
 ကျွန်တော်က အစ်ကိုဆရာ
 (ဦး)မြတ်လေးရေးပြီး
 အစ်ကို(ဆရာ)စန္ဒရား ချစ်ဆွေက
 တီး၊ အဆိုတော်ကြီး
 'ကိုသောင်း'ဆိုခဲ့တဲ့
 'မြတ်နိုးသူ' သီချင်းကို

ပြန်နားထောင်ချင်တယ်လို့
 ပြောလို့ ကိုတင်ဝင်းလှိုင်က
 တိပ်ခွေကူးပြီး တကူးတက
 လာပေးတာပါ။
 'မြတ်နိုးသူ' သီချင်းကို
 ပြန်နားထောင်ပြီး
 ကျေနပ်ကြည်နူး လွမ်းမောပြီးစမှာပဲ
 အမေ ဒေါ်ကြည်အောင်ဆိုခဲ့တဲ့
 'ချစ်မိုးကြီး'သီချင်း မူရင်းကို
 ဆက်နားထောင်လိုက်ရပါတယ်။
 (ကိုတင်ဝင်းလှိုင်က စေတနာနဲ့
 ကူးထည့်ပေးလိုက်တာပါ။)
 ခုန 'မြတ်နိုးသူ' နဲ့
 ကြည်နူးလွမ်းမောခဲ့သမျှတွေ
 အားလုံး ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက်
 ပျောက်သွားပြီး
 တုန်လှုပ်ချောက်ချား
 သွားပါတော့တယ်။
 ဘာကြောင့်ဆို...
 အဲဒီ 'ချစ်မိုးကြီး' သီချင်းကို
 ကျွန်တော်ရိုက်တဲ့ ပန်းတွေနဲ့ဝေ
 ရုပ်ရှင်ကားမှာ အစ်ကို(ဆရာ)
 စန္ဒရားလှထွတ်က တီးပြီး
 သုမောင်က ပြန်ဆိုခဲ့ရာမှာ...။
 စာသားတွေက ကျွန်တော်
 မှတ်မိသလောက်နဲ့
 ရမ်းကြိတ်ခဲ့တာကို ခင်ဗျ။

ဆရာမောင်ဝဏ္ဏ ကွယ်လွန်ခဲ့တာ
 ဇန်နဝါရီလမှာ နှစ်ပတ်လည်ခဲ့ပြန်ပါပြီ။
 ၂၀၀၆ ခုနှစ်မှာ ရွှေအမြုတေစာပေဆု
 ပထမဆုံးအကြိမ် ကျင်းပဖို့ စာမူတွေ ရွေးကြတော့
 ဆောင်းပါးအနေနဲ့ ကျွန်တော်က ကိုဝဏ္ဏဆောင်းပါးကို
 အဆိုပြုပါတယ်။ အဖွဲ့ဝင်တွေက သီချင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့
 ဆောင်းပါးဖြစ်လို့ စာပေဆုအတွက် မစဉ်းစားချင်ကြဘူး။
 ကျွန်တော် လက်လျှော့ခဲ့ပါတယ်။ ဒီဆောင်းပါးက ၂၀၀၅
 ခုနှစ် ကလျာမဂ္ဂဇင်းမှာ ဖော်ပြခဲ့တာပါ။ ဆယ်စုနှစ်
 တစ်ခုကျော်လာခဲ့ပြီး 'ချစ်မိုးကြီး' သီချင်းက
 ကိုဝဏ္ဏဖန်တီးခဲ့တဲ့ စာသားများမှာပဲ
 ကျင်လည်နေပါတယ်။ ကိုဝဏ္ဏက သူ့အမှားကို
 ဒီဆောင်းပါးမှာ ရဲရင့်ပုံ ဝန်ခံထားခဲ့တာပါ။
 နောင်နှစ်ပေါင်းများစွာလည်း 'ချစ်မိုးကြီး'သီချင်းက
 တင်ကျန်နေရဦးမှာပါ။ အဲဒီအခါမှာ နောင်းလူများ
 အမှန်သိနိုင်စေဖို့ ကိုဝဏ္ဏရဲ့ဆောင်းပါးကို
 ပြန်လည်ဖော်ပြပေးလိုက်ပါတယ်။

■ ဝင်းငြိမ်း

‘ချစ်မိုးကြီး’ မူရင်းသီချင်းကို
အေးထောင်ရတော့ ကျွန်တော် ရမ်းသန်း
ကြိတ်ခဲ့တဲ့ စာသားတွေ အားလုံးနီးပါး
ဟာ မူရင်းနဲ့ ‘ဂေါက်တလွဲ’ ချည်းပဲ
ခင်ဗျ။

ဖြစ်ပုံက ဒီလိုပါ။
အဲဒီ ပန်းတွေနဲ့ပေ ရုပ်ရှင်ရိုက်တော့
အောင်လတ်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်တဲ့
မင်းသား (အစ်ကို) ညွန့်ဝင်း တဖြည်း
ဖြည်း အသက်အရွယ် ကြီးရင့်သွားတဲ့
အခန်းမှာ နောက်ခံ သီချင်းတစ်ပုဒ်
ထည့်ချင်ပါတယ်။ အစ်ကိုဆရာ စန္ဒရား
ဓာတ်ကုန်ကို ရေးပေးပါဆိုရင် ရေးပေး
မှာပဲ။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က အဲဒီ ‘ချစ်မိုး
ကြီး’ သီချင်းကို စွဲနေခဲ့တယ်ခင်ဗျ။
ပုံမှန်...။

ကျွန်တော်တို့ လူပျိုပေါက်အရွယ်
မှာ မယ်ဒလင် ခေတ်စားပါတယ်။
ကျွန်တော်တို့ နေတာက သယံဇာတကျွန်း၊
နော်ရဲ ဘောက်ထော်ဆိုတဲ့ ရွာကြီးရဲ့
ဆောင်ဘက် ‘သာရရပ်ရှင်ခြံ’ ထဲမှာ
ခင်ဗျ။ တောမကျ၊ မြို့မကျ အရပ်လို့
ခေါ်နိုင်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက
‘ဂစ်တာ’ ခေတ်မစားသေးပါဘူး။ ခရစ်
သန်း အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ ဂစ်တာခေတ်ဦး
(ဖော်နီယိုခေတ်ဦး) ဆရာသမားတွေ
ဖြစ်တဲ့ ကိုထွန်းနောင်တို့၊ ကိုမင်းမင်း
တို့တို့၊ ပလေးဘွိုင်း ကိုသန်းနိုင်တို့
တို့တွေကတော့ ဂီတာ တီးနေကြပါပြီ။
သူတို့တစ်ယောက်စာတီရီယိုလို့ ခေါ်ကြ
တဲ့ အဲဒီခေတ်ဆန်းသစ်ဂီတတောကို
ကျွန်တို့ တိုးဝင်ဖို့ ကြိုးစားနေကြပြီ ထင်
ပါသလား။

ကျွန်တော်တို့နေတဲ့ သယံဇာတကျွန်း
သို့မဟုတ် ခရစ်ယာန် အသိုင်းအဝိုင်း
(အသွယ်အဖွဲ့) တွေကလွဲလို့ ဂစ်တာကို
တီးကြပါဘူး။ မယ်ဒလင်ပဲ အတီးများ
သိသေးတယ်။ ကျွန်တော်လည်း မယ်ဒလင်
အတီးတောက်မခေါက် တီးတတ်ခဲ့ပါ
တယ်။

မယ်ဒလင်နဲ့ တီးလို့ဆိုလို့ကောင်း
တဲ့ သီချင်းတွေထဲမှာ ‘ချစ်မိုးကြီး’ လည်း

ပါ၊ ပါတယ်။
ကျွန်တော်က ‘ချစ်မိုးကြီး’ ကို ကြိုက်ပါတယ်။ တီးပါတယ်။ ဆိုပါတယ်။ (အခု
မယ်ဒလင် မတီးတတ်တော့ပါဘူး။)

ကျွန်တော်တို့ အရပ်ထဲမှာရတဲ့ ‘ချစ်မိုးကြီး’ သီချင်းစာသားဟာ တစ်ယောက်
တစ်မျိုးပါပဲ။ သူ့ဘာသာသူတော့ ဟုတ်လို့ပဲပေါ့။ ကျွန်တော်လည်း ကြားဖူးနားဝနဲ့
‘ချစ်မိုးကြီး’ သီချင်း ဆိုခဲ့ပါတယ်။ မိုးတစ်ခွက်နဲ့ ရွာနေတဲ့ ညတွေဆိုရင် ကင်းတဲထဲမှာ၊
ဒါမှမဟုတ် ပိတ်ထားပြီးဖြစ်တဲ့ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ထဲမှာ၊ လူပျိုကြီး ကိုသောင်းရဲတဲမှာ
စသဖြင့် ဆိုကြ တီးကြပါတယ်။ မိုးတစ်ခွက်နဲ့ ‘ချစ်မိုးကြီး’ သီချင်းနဲ့ သိပ်လိုက်ဖက်
တာ ပါပဲ။ ဘာကို လွမ်းမုန်းမသိဘဲ လွမ်းလို့ ကောင်းလှပါတယ်။

□
ဒီလိုနဲ့ ပန်းတွေနဲ့ပေ ရုပ်ရှင်ရိုက်တော့ ‘ချစ်မိုးကြီး’ သီချင်းကို နောက်ခံတေး
အဖြစ် သုံးဖို့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ် လိုက်
ပါတယ်။ အစ်ကိုလှထွတ်ကို တင်ပြပါ
တယ်။ အစ်ကို လှထွတ်ကလည်း
သဘောတူပါတယ်။

အဲ...ဒါပေမဲ့ စာသားမှာ ပြဿနာ
ရှိနေပါတယ်။ ဒီတော့ အစ်ကိုစန္ဒရား
လှထွတ်က မြန်မာအသံ ဓာတ်ပြားတိုက်
မှာ ရှာပါသတဲ့။ မတွေ့ပါဘူး။ အဲဒီ
သီချင်းရေးတယ်လို့ ကြားသိရတဲ့
စောင်းဆရာကြီး(ဦးလေး) ဦးဘသန်းကို
သွားမေးပါတယ်။ သီချင်းပေါင်း
မြောက်မြားစွာ တီးခဲ့၊ ဆိုခဲ့တာ ဆိုတော့
အဲဒီ ‘ချစ်မိုးကြီး’ စာသားတွေကိုလည်း
လုံးစေ့ပတ်စေ့ မမှတ်မိတော့ပါဘူး။

အဲဒါ သိပ်သဘာဝကျပါတယ်။
ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ရေးခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုစာ
သားတွေ၊ ဆောင်းပါးစာသားတွေကို
မမှတ်မိတော့ပေမဲ့ အခုအသက် ငါးဆယ်
နီးပါးလောက်ရှိတဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်အချို့
က ကျွန်တော် စာသားအချို့ကိုအလွတ်
မှတ်မိနေတာ တွေ့ရကြုံရပါတယ်။

၂၀၀၅၊ မေလဆန်းတုန်းက ပုသိမ်
ရောက်တော့ သစ်လုပ်ငန်း မန်နေဂျာ ဦးအောင်သိန်းက ကျွန်တော် ‘ပန်းတွေနဲ့ပေ’
ထဲက စကားလုံးတွေ အလွတ်ရွတ်ပြတာကို တခုတည်း ကြားခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်
ကိုယ်တိုင်က မမှတ်မိတော့ပါဘူး။

ဒါကြောင့် ဆရာကြီး ဦးဘသန်းက ‘ချစ်မိုးကြီး’ စာသားကို လုံးစေ့ပတ်စေ့
မမှတ်မိတာ သိပ်သဘာဝကျတဲ့ ကိစ္စပါ။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်ရတဲ့ ‘အရပ်ဆို’ ‘ချစ်မိုးကြီး’ စာသားတွေ ရေးပါတယ်။
ကျွန်တော် ဟိုကဆွဲစပ်၊ ဒီကဆွဲစပ် နဲ့ ‘ချစ်မိုးကြီး’ စာသားကိုရေးပြီး အစ်ကို
လှထွတ်ကို တင်ပြပါတယ်။ အစ်ကို လှထွတ်က သူမှတ်မိသလောက် စာသားတွေကို
ပြင်ဆင်ပေးပါတယ်။

တေးသွားသံစဉ်ကိုတော့ အစ်ကိုလှထွတ်က ကောင်းကောင်း မှတ်မိနေပါတယ်။

ကဲ... ကျွန်တော်
မောင်ဝဏ္ဏ ကြားဖူးနားဝ
ရမ်းသန်းကြိတ်ခဲ့တဲ့
အပိုင်တွေ ဘယ်လောက်
လွဲနေသလဲဆိုတာ
သိသာလောက်ပါပြီ
ဒါကြောင့်
‘ချစ်မိုးကြီး’ စာသားတွေ
တလွဲဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့တဲ့
တရားခံအစစ်ဟာ
ကျွန်တော်ပါပဲလို့ ဝန်ခံ
ဖြောင့်ချက်ပေးပါရစေ
အဲဒီ ‘ချစ်မိုးကြီး’ သီချင်းကို
ပြန်ဆို၊ ပြန်တီးခဲ့သူများမှာ
အပြစ်မရှိပါ ခင်ဗျား
အပြစ်အရှိဆုံးက
ကျွန်တော်
မောင်ဝဏ္ဏပါ ခင်ဗျား

တိုတို ပြောကြပါစို့။ ကျွန်တော် ကြားဖူးသမျှနဲ့ စိတ်ကူးရရာ စာသားတွေ ရေးပစ်လိုက်မိပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း မိုးရွာရင် လွမ်းရတဲ့ 'ကိစ္စ' က ရှိနေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့် ခံစားချက်တွေကိုလည်း စာသားအဖြစ် ပြောင်းပစ်လိုက်ပါတယ်။

ရှင်းရှင်း ဝန်ခံရရင် မူရင်းစာသားကို ရှာမတွေ့လို့၊ မူရင်းဓာတ်ပြားလည်း ရှာမရလို့ ရမ်းသန်းကြိတ်လိုက်တာပါပဲ။ လေဖမ်းဒန်းစီး အီးဓားနဲ့ခုတ်လိုက်မိတာပါ။

'ပန်းတွေနဲ့ဝေ' ရုပ်ရှင်ပြတော့ ရုပ်ရှင်နဲ့အတူ သီချင်းတွေကိုပါ ပရိသတ်က နှစ်သက်သွားပါတယ်။ အဲဒီထဲမှာ 'ပန်းတွေနဲ့ဝေ' သီချင်းနဲ့ 'ချစ်မိုးကြီး' သီချင်းကို ပရိသတ်က သဘောကျ နှစ်ခြိုက်ကြပါတယ်။

အဲဒါ ၁၉၇၅-၇၆ ခုနှစ်လောက်ကပါ။ (ပန်းတွေနဲ့ဝေ ရုပ်ရှင်ကို ၁၉၇၆ ခုနှစ်က ပြပါတယ်။)

အဲဒီတုန်းက အစ်ကိုဆရာ စန္ဒရာလှထွတ်က တီးပြီး သုမောင် ဆိုခဲ့တဲ့ 'ချစ်မိုးကြီး' သီချင်းဟာ မူရင်းသီချင်းလိုလိုနဲ့ ပရိသတ်နားထဲ စွဲခဲ့တာ ခုဆို နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်နီးပါး ရှိပါပြီ။ ၂၀၀၆ ခုနှစ်ဆိုရင် နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ် ပြည့်ပါပြီ။

၁၉၇၇ ခုနှစ်လောက်မှာ စန္ဒရာလှထွတ်က တီးပြီး သုမောင် ဆိုတဲ့ 'ချစ်မိုးကြီး' သီချင်း စီရီးခွေထွက်ခဲ့ပါတယ်။ မြန်မာသီချင်း ပရိသတ်ကလည်း အဲဒီ 'ချစ်မိုးကြီး' ကို နှစ်သက် လက်ခံကြပါတယ်။ အဲဒီနောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ ပြန်လည်ဆန်းသစ်ထားတဲ့ 'ချစ်မိုးကြီး' သီချင်းကို မြန်မာသံစဉ် နှစ်သက်သူများက ဆက်တိုက် လက်ခံခဲ့ကြပါတယ်။ ပြန်ဆိုသူများလည်း မနည်းတော့ပါဘူး။

အဲဒီသီချင်းကို အစ ဆွဲထုတ်တဲ့ ကျွန်တော်၊ ကျွန်တော့်ကို အလိုလိုက်ခဲ့

တဲ့ အစ်ကိုဆရာ စန္ဒရာလှထွတ်၊ အဲဒီသီချင်းကို ဆိုခဲ့တဲ့ သုမောင်တို့ကြောင့် ကျွန်တော် ရမ်းသန်းမှန်းသန်း ကြိတ်ခဲ့တဲ့ 'ချစ်မိုးကြီး' စာသားကို အတည်လိုလို ယူလိုက်ကြပါတော့တယ်။

မူရင်းစာသားတွေကို သေသေချာချာ မသိဘဲ၊ မရဘဲ စိတ်ထင်ရာ ကြားဖူးနားဝရှိသလို ကြိတ်ထည့်လိုက်တဲ့ တရားခံအစစ်က ကျွန်တော် မောင်ဝဏ္ဏ ပါပဲခင်ဗျား။

အစ်ကိုဆရာ စန္ဒရာလှထွတ်က တော့ သူ မှတ်မိသမျှ အပိုဒ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ကိုကျသေချာအောင် လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအပိုဒ်က-

'သဉ္ဇာပေလီxxx အချစ်ဆုံးမို့ မမှန်းရက်နိုင်သည်(ဘယ်တော့မှ) မမှန်းရက်တော့သည်' ဆိုတဲ့ အပိုဒ်ပါပဲ။

သုမောင်က 'ချစ်မိုးကြီး' သီချင်းကို စီးရီးထုတ်တော့ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် ဦးလေး ဦးရန်နိုင်စိန် ဆီ သွားခဲ့ပါတယ်။

ဇာတ်လမ်းက ပြန်စပြန်ပါပြီ။ ဦးလေး(ဦး)ရန်နိုင်စိန်က အခြားအပိုဒ်တွေကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ မမှတ်မိတော့ပေမဲ့...

'လစန္ဒာ မြူနင်းမှန်တွေ ရှင်းလို့ ရယ်' က အမှန်ဖြစ်ကြောင်း၊ 'လစန္ဒာ မြူနင်းမှန် ငွေဆိုင်းလို့ရယ်' က မှားကြောင်း ပြောပြပါတယ်။ ဒါနဲ့ စီးရီးသွင်းတော့ သုမောင်ရဲ့ 'ချစ်မိုးကြီး' ပထမစီးရီးမှာ 'မြူနင်းမှန်တွေရှင်း' လို့ ပြင်ဆိုလိုက်ပါတော့တယ်။

ပန်းတွေနဲ့ဝေ ရုပ်ရှင်ကားအတွက် 'ချစ်မိုးကြီး' သီချင်း သွင်းတုန်းက အစ်ကိုဆရာ စန္ဒရာလှထွတ်က ကျွန်တော့်ကို ပြောပါသေးတယ်။ 'ဟေ့ကောင်... မြူနင်းမှန်တွေ 'ဆိုင်း'နဲ့

နှစ်ယောက် 'ချင်း'လည်း သဘောတူညီ' က ကာရန်မကိုက်ဘူးကွ'တဲ့။

ကျွန်တော်က...

'မြူနင်းမှန် ငွေဆိုင်းနေတုန်းမှာ နှစ်ယောက်ချင်း သဘောတူညီ ချစ်တင်းနှောခဲ့တာက ပိုပြီး ခံစားလို့ ကောင်းမယ်ထင်တယ် အစ်ကိုရဲ့' လို့ ပြောတော့ အစ်ကို စန္ဒရာလှထွတ်က သူ့ရဲ့ မူပိုင်အိုက်တင်ဖြစ်တဲ့ ဆံပင်တွေ ဖွာလန်ကြအောင် ခေါင်းယမ်းပြရင်း 'အေးကွာ၊ မင်း ဆိုင်းချင်လည်း ဆိုင်းပေါ့' လို့ ပြောပါတယ်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ တော့ သိပ်ကျေနပ်ပုံ မရပါဘူး။ ကျွန်တော်က 'မြူနင်းမှန် ငွေဆိုင်း' ချင်နေလို့ ညီငယ်တစ်ယောက်ကို အလိုလိုက်သလို သဘောတူလိုက်ရတယ်နဲ့ တူပါတယ် (စာသားအစစ်ကလည်း ရှာလိုမှ မရတော့တာ)။ ဦးလေး(ဆရာကြီး) စောင်း ဦးဘသန်းကတော့ အဲဒီကိစ္စ ဘာမှ သိပ် မပြောပါဘူး။ 'ဆိုင်းချင်ဆိုင်း၊ ရှင်းချင်ရှင်း၊ ငါ မမှတ်မိတော့ဘူး' တဲ့။

ဖြစ်ခဲ့ပုံက ဒီလိုတဲ့ခင်ဗျ။ တစ်နေ့မှာ ဦးလေး ဦးရန်နိုင်စိန်နဲ့ ဦးလေး (စောင်း) ဦးဘသန်းတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက နှစ်ယောက်သား တစ်ခွက်တစ်ဖလား ချီးမြှင့်ကြရင်း မိုးတွေက သဲကြီးမဲကြီး ရွာချပါလေရောတဲ့။ အဲဒီမှာ ဆရာကြီး နှစ်ယောက်ဟာ သီချင်းတစ်ပုဒ်လို့ စပ်တူရေးပြီး အသံထည့်ဆိုလိုက်ကြသတဲ့။ အဲဒါ 'ချစ်မိုးကြီး' သီချင်းနဲ့ သမိုင်းအစပါပဲ။

မူလအကြောင်းရင်းခံတွေတော့ ရှိမှာပေါ့ဗျာ။ ဆရာကြီး နှစ်ပါးလုံး အလွမ်းဓာတ်ခံ၊ အဆွေးဓာတ်ခံတွေ ရှိကြပါလိမ့်မယ်။

ဒီလိုနဲ့ 'ချစ်မိုးကြီး' သီချင်း အသံလွှင့်လိုက်သတဲ့ခင်ဗျ။ အဲဒီသီချင်းကို အဆိုတော်တွေက ထပ်ထပ်ဆိုကြတဲ့ အသံလွှင့်ခဲ့သတဲ့ခင်ဗျ။

အဲဒီ အသံလွှင့်သီချင်းကို အစောဆုံးမှာ ဓာတ်ပြားမသွင်းသေးပါဘူးတဲ့။ အဲသလို မကြာခဏ အသံလွှင့်တဲ့ 'ချစ်မိုးကြီး' သီချင်းကို ဖယ်အသံ

နဲ့ မြန်မာဂီတာ ဝါသနာရှင်များက အရပ်
ထဲမှာ ဆိုကြ၊ တီးကြပါသတဲ့။

နောက်မှ အမေ ဒေါ်ကြည်အောင်
က ဓာတ်ပြားသွင်းခဲ့ပါသတဲ့။

အဲဒီသီချင်းကို အခြားဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်
သီဆို ဓာတ်ပြားသွင်းခဲ့သလား၊ ဓာတ်
ပြား မသွင်းခဲ့ဘူးလား ကျွန်တော် မသိပါ။

အမေ ဒေါ်ကြည်အောင်ရဲ့ အဲဒီ
ဓာတ်ပြားဟာ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်
နေခဲ့ပြီး ခရစ် ၂၀၀၄ ခုနှစ်လောက်ကျမှ
မြန်မာ့အသံ ဓာတ်ပြားတိုက်မှာ ပြန်လည်
ဧည့် တွေ့ရှိပါသတဲ့။

‘မြန်မာ့အသံ’ က တာဝန်ရှိသူများ
နဲ့ဆက်သွယ်မှုများကို ကျေးဇူးတင်ရပါတယ်။

ခု ကျွန်တော် ကြားဖူးနားဝတွေ
ကို စုစပ်ပြီး ရမ်းသန်းမှန်းသန်း ကြိတ်
ခဲ့တဲ့ ‘ချစ်မိုးကြီး’ သီချင်းစာသားကို
ဆက်ပြပါမယ်။ ဒီကိစ္စမှာ အစ်ကိုဆရာ
ဇနီးလှထွတ်ကို ပူးတွဲ တရားခံအဖြစ်
ဆက်ပြပါရစေနဲ့။ အစ်ကိုလှထွတ်က
‘ချစ်မိုးကြီး’ နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်
ကို တတ်နိုင်သမျှ ထိန်းကျောင်းပဲ့ပြင်
နေခဲ့တာပါ။ တချို့ စာသားတွေဟာ
အစ်ကို စန္ဒာရားလှထွတ်ကြောင့် မူရင်းနဲ့
ဆင်တူ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ‘ဂေါက်တလွဲ’
လည်း ဖြစ်ခဲ့သမျှ ကျွန်တော့် တာဝန်ပါ။
ကျွန်တော်နဲ့ မယ်ဒလင် တီးဖက်တွေမှာ
လည်း တာဝန်မရှိပါဘူး။ အရပ်ထဲ တီး
ကြ ဆိုကြတာပဲ။ ဘာပြဿနာမှ မကြီး
ကျယ်နိုင်ပါဘူး။

ရုပ်ရှင်နောက်ခံတေးအဖြစ် သွင်းမိ
တဲ့ ကျွန်တော်သာ တာဝန်အရှိဆုံးပါ။
ကျွန်တော် ကြားဖူးနားဝနဲ့ ဆွဲစပ်လိုက်
တဲ့ ‘ချစ်မိုးကြီး’ စာသားက-

‘(ညှိရောင်မှိုင်းxxx မှုန်xxx
လင်းလင်းက ဆိုင်းxxxဆိုင်းခဲ့လေပြီ၊
သဘာဝရယ်xxxဘယ်သောအခါများ
မျှန်းသွား ရပါမည်)’

ချစ်မေတ္တာ၊ သာစေကြောင်း
လောင်းပေမယ့် တာရှည်ခဲ့ပြီ၊ စကြ
ရာ ကွာပေငြား စိတ်ထဲမှာပင် လိပ်ပြာ
က နှစ်သက်xxx မတတ်သာ ခပ်ခွာ
ကပ်နီ မုန်းလိုတော့ဟုတ်ဘူး အသံ

ဘဝင်မှာ အတည်xxx အမြဲခင်ပါ
မည်xxx

(ထာဝစဉ် မခွဲတမ်းခွဲကိုရည်
နေ့စဉ်တွင်တွင် စွဲလမ်းသည် လစန္ဒာ
မြူနင်းမှုန် ငွေဆိုင်းလို့ရယ် နှစ်ယောက်
ချင်း သဘောတူညီ ချစ်တင်းလည်း
နှောခဲ့သည်xxx)’

ပြောပေမယ့်လို့ သူကတော့ ရှိုး
မယ် မထင်ပါသည်။ ချစ်ပင်ချစ်မိုး ချစ်
လက်စပျိုးခဲ့ကြသည်xxx ဪxxx
ပြောပေမယ့်လို့ ဒါမျိုးက ရှိုးမယ်မထင်
ပါသည်။ ချစ်ပင်ချစ်မိုး ချစ်လက်စပျိုးခဲ့
ကြသည် ‘ချစ်မိုးကြီး’ မစဲဘဲ သံသံမဲမဲ
ခင်ကိုဖွဲ့ကာရည်xxx

(သ္မာပေလီ လူခြေတိတ်တောင်
အိပ်လို့မရပေါင် ရောင်နီသွန်းကာ လင်း
ချိုန်တန်ခဲ့ပြီxxx)’

အရိပ်ကို အရောင်ထင် လူချင်းတွေ
သလို ပြောခဲ့ပါရစီ(စေ)၊ (မေ့လို့မရနိုင်
ပါသည်xxx ဪxxxပျောက်လို့မရ
နိုင်ပါပြီxxxမျက်စိထဲဝဲကာ ပေါ်လာ
သည်)

ကြာလေ မေ့နိုင်ဘဲ နေ့စဉ်ပဲ စွဲမိ
တယ်။ အသည်းထဲက မေတ္တာရည်
ခင်ကိုရည်ညွှန်း သွန်းခဲ့သည်။ လွမ်း
အောင်ခု ပြုရက်နိုင်ပေ၊ အနေခက်အောင်
သွေကွက်ခဲ့ လေပြီxxxသတ္တဘာဂီ
ဘဝင်မှာ မရွှင်သာတော့သည်။ အချစ်
ဆုံးမို့ မမုန်းရက်နိုင်ပြီ(ဘယ်တော့မှ)
မမုန်းရက်နိုင်တော့သည်။

ရန်ရှာပလီ တွေ့ချင်စောနဲ့ အခါခါ
ကြံစည် ဆုတောင်းမေတ္တာရည် တောင်း
တဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ဝပါရစီ(စေ)xxx’

ခု(ဦးလေးဆရာကြီး)ရန်နိုင်စိန်နဲ့
ဦးလေးဆရာကြီး စောင်းဦးဘသန်း
ရေးပြီး (အမေ)ဒေါ်ကြည်အောင် ဆိုခဲ့တဲ့
ဓာတ်ပြားထဲက သီချင်းစာသားကို ဖော်
ပြပါမယ်။ ကျွန်တော် ရေးတာနဲ့ မူရင်း

စာသားတွေ ဘယ်လောက် ‘လွဲ’သလဲ
ဆိုတာ စစ်ဆေးကြည့်တော်မူကြပါ။

‘ချစ်မိုးကြီး’ မူရင်း

(ခြေဆင်း)၊ ဖြူစင်သော အချစ်
သည် ဟောင်းနွမ်းသော လောကပေါ်
မှာ အဆင်မပြေလေပြီ ‘ချစ်မိုးကြီး’ အဲ့
မှိုင်းရီ ရွာသွန်းလို့ဖြင့် မစဲခဲ့ပြီxxx။

(ညှိရောင်မှိုင်း မိုးတိမ်လွှာတိုင်းအုံ့ချီ
ကိုးရန်မယ် တွေတွေရီ သွေသွေလည်
လွမ်းရက်ယ်စီ)’

မုန်းရက်နိုင်သည် သက်ထား
အချစ်များနဲ့ ပစ်ထားရက်လေပြီxxx
စကြဝဠာကွာပေငြား စိတ်မှာစွဲကာသာ
လျှင် တစ်အိပ်ရာထဲပင် ထင်မိသည်
မတတ်သာ ခပ်ခွာခွာနေဦးစို့ မုန်းလို့ဖြင့်
ဟုတ်ဘူးxxxအသည်းဘဝင်ညှာဆီ မခွဲ
ချင်ပါသည်xxxထာဝစဉ် အမြဲတမ်း
မမေ့နိုင်ပြီ၊ နေ့စဉ် ခင်မင်စွဲလမ်းသည်
လစန္ဒာမြူနင်းမှုန်တွေ ရှင်းလို့ရယ် တိမ်
တွေ ကင်းတဲ့အခါဝယ် ချစ်တင်းလည်း
နှောခဲ့ကြသည်။

(ပြောပေမယ့်လို့ ဒါမျိုးဟာ
ရှိုးမယ်မထင်ပါသည်။ ချစ်ပင်ချစ်မိုး
ချစ်စတွေ ပျိုးခဲ့ကြသည်)၊ ‘ချစ်မိုးကြီး’
မစဲဘဲ သံသံမဲမဲ အမြဲရွာချင်ပါသည်။

(သ္မာပေလီ လူခြေတိတ်တောင်
အိပ်လို့မရပေါင်၊ ရောင်နီသွန်းကာ
လင်းချိုန်တန်ခဲ့ပြီ)’

အရိပ်ကို အရောင်ထင် လူချင်း
မတွေ့တောင် စိတ်မှာရောက်ခဲ့သည်၊
ပျောက်လို့မရနိုင်ပေါင် အတည်၊ မျက်လို့
မရနိုင်ပေါင် အတည်၊ မျက်စိထဲမှာ
ဝဲကာပေါ်လာသည်၊ ကြာလေ မေ့နိုင်ဘဲ
နေ့စဉ်ပဲ လွမ်းမိတော့သည် အသည်းထဲ
က မေတ္တာရည် မောင့်ကိုရည်ညွှန်း
သွန်းခဲ့ပြီxxx(လွမ်းအောင် ခု ပြုရက်နိုင်
ပေ အနေခက်အောင် သွေဖယ်ရက်သည်
သတ္တဘာဂီ နတ်များဒေဝါ မကူညီကြ
ပြီxxx

အိုxxxအချစ်ဆုံးမို့ ယုံကြည်
(ဘယ်တော့မှ) မမုန်းရက်တော့သည်
ရန်ဘယာမသိ ချစ်တဲ့သူအား ဘုရားရှေ့
တွင် တွေ့ချင်စောနဲ့ အခါခါမျှော်မည်

ဆုတောင်းလိုက်ပါတော့သည် တောင်းတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ရစီ(စေ)၊ (သန္တာပွေလီ...
... မောင်ကို ရည်ညွှန်း သွန်းခဲ့ပြီ)။

ကဲ... ကျွန်တော် မောင်ဝဏ္ဏ ကြားဖူးနားဝ ရမ်းသန်းကြိုက်ခဲ့တဲ့ အပိုဒ်တွေ ဘယ်လောက် လွန်နေသလဲဆိုတာ သိသာလောက်ပါပြီ။ ဒါကြောင့် 'ချစ်မိုးကြီး' စာသားတွေ တလွဲဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့တဲ့ တရားခံအစစ်ဟာ ကျွန်တော်ပါပဲလို့ ဝန်ခံ ဖြောင့်ချက်ပေးပါရစေ။ အဲဒီ 'ချစ်မိုးကြီး' သီချင်းကို ပြန်ဆို၊ ပြန်တီးခဲ့သူများမှာ အပြစ်မရှိပါ ခင်ဗျား။ အပြစ်အရှိဆုံးက ကျွန်တော် မောင်ဝဏ္ဏပါ ခင်ဗျား။

ခု ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်တဲ့ အစ်ကို ဆရာ စန္ဒရားလှထွတ်က ကျွန်တော် ခြေလွန်လက်လွန် သိပ်မများအောင် ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း လုပ်ပေးခဲ့တဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ရပါတယ်။ အစ်ကို လှထွတ် မှတ်မိသမျှ စာသားတွေဟာ မူရင်းနဲ့ အနီးစပ်ဆုံး မှန်ပါတယ်။ မူရင်းနဲ့ လွဲတာမှန်သမျှ ကျွန်တော် ရေးခဲ့တာပါ။

ဥပမာ ပြောရရင်...

'စကြဝဠာကွာပေငြား စိတ်မှာသာ ပင် လိပ်ပြာထဲက စွဲမိသည်' ဆိုတဲ့ အပိုဒ်မှာ အရပ်ထဲ ကျွန်တော်တို့ ဆိုကြတီးကြတာက 'စိတ်မှာသာပင် အိပ်ရာထဲကစွဲမိသည်' လို့ ဖြစ်ပါတယ်။

သီချင်းသွင်းကြတော့ စာသားရေးတဲ့အခါ အဲဒီအပိုဒ်မှာ 'အိပ်ရာထဲက စွဲမိသည်' ဆိုတာကြီးတော့ သိပ်မကောင်းဘူး။ 'အိပ်ရာထဲက ဘာလို့ စွဲနေရမှာလဲ၊ ပြင်မယ်' ဆိုပြီး ကျွန်တော်က 'စိတ်မှာသာပင် လိပ်ပြာထဲက စွဲမိသည်' လို့ ပြင်လိုက်တာပါ။ 'အိပ်ရာထဲက' နဲ့ စာရင်တော့ 'လိပ်ပြာထဲကစွဲ' တာက လှသေးသပေါ့လို့ ယူဆခဲ့ပါတယ်။ ချစ်သူကို ဝိညာဉ်လိပ်ပြာထဲအထိ စွဲလမ်းတယ်ဆိုတဲ့ သဘောပါပဲ။ မူရင်းကို ကြားရတော့မှ ကျွန်တော် ကိုယ့်ပိုး ကိုယ် ရိုက်ချင်မိတယ်။ မူရင်းက-

'စကြဝဠာကွာပေငြား***

စိတ်ထဲမှာ စွဲကာသာလျှင် တအိပ်ရာတည်းပင် ထင်မိသည်' တဲ့။

စကြဝဠာကြီး ခြားနေတာတောင် စိတ်ထဲမှာစွဲပြီး တစ်အိပ်ရာတည်းလို့ ထင်မိပါသတဲ့။ ဘယ်လောက် လှပပါသလဲ။ အဲဒါ ဆရာကြီး ရန်နိုင်စိန်ရဲ့ စာသားအစစ်ပါခင်ဗျား။

အဲဒီခေတ်နဲ့ မရှေးမနှောင်း(ရှေးကျတယ် ထင်ပါရဲ့) ဆရာကြီး ဝိုင်အစ်ဘီ ဆရာတင်ရဲ့ 'အံ့ပန်းချစ်' သီချင်းထဲမှာလည်း 'အနန္တစကြဝဠာ ကွာပါစေကွယ်၊ တစ်အိပ်ရာတည်းလို့ပင် ထင်ရင် မဝေးဘူးခင်ရယ်' တဲ့။

ဆရာကြီးတွေရဲ့ စိတ်ကူးနဲ့ စာသားတွေဟာ အလွန် ပြောင်မြောက်ပါတယ်။

'အမှားကြာ အမှန်ဖြစ်' ဖြစ်မှာစိုးလို့ ရေးလိုက်တာပါ။

'ချစ်မိုးကြီး' မူရင်းစာသားအတိုင်း ပြန်ဆိုနိုင်ရင် ကောင်းမယ်ထင်ပါရဲ့။ ကျွန်တော် ဟိုကဒီက ဆွဲစပ်ပြီး စိတ်ကူးပေါက်ရာရေးထည့်ထားတဲ့ 'ချစ်မိုးကြီး' သီချင်းကို အတည်မယူကြပါနဲ့ခင်ဗျား။ မူရင်းကိုသာ ယူတော်မူကြပါ။

ကျွန်တော့်ရဲ့ ဆွဲစပ် 'ချစ်မိုးကြီး' ကို နှစ်သက်ရင်လည်း နှစ်သက်ကြပါ။ ဒါပေမဲ့ မူရင်း မဟုတ်ကြောင်းကိုတော့ သတိပြုစေချင်ပါတယ်။

မူရင်းစာသားတွေဟာ လေးစားရိသေအပ်တဲ့ ဆရာကြီး ရန်နိုင်စိန်နဲ့ ဆရာကြီး စောင်းဦးဘသန်းတို့ရဲ့ အနုပညာ လက်ရာမြောက် သီချင်းပါ။

အခု ဆိုနေကြတဲ့ 'ချစ်မိုးကြီး' သီချင်းမှာပါတဲ့ စာသားတွေထဲက မူရင်းနဲ့ နီးစပ်မှန်ကန်သမျှဟာ အစ်ကိုဆရာ စန္ဒရားလှထွတ်ရဲ့ အားထုတ်မှုပါ။ 'ဂေါက်တလွဲ' မှန်သမျှ ကျွန်တော် မောင်ဝဏ္ဏသာ တရားခံဖြစ်ကြောင်းပါ ခင်ဗျား။

လေးစား မှီသေစွာသော...

မောင်ဝဏ္ဏ

ဖြန့်ချိရေး

အမှတ် ၁၃၃
လမ်း ၄၀
ကုန်သည်လမ်းနှင့်
မဟာဗန္ဓုလလမ်းကြား
ကျောက်တံတားမြို့နယ်
ရန်ကုန်မြို့
ဖုန်း
၀၁-၃၉၈၂၂၀

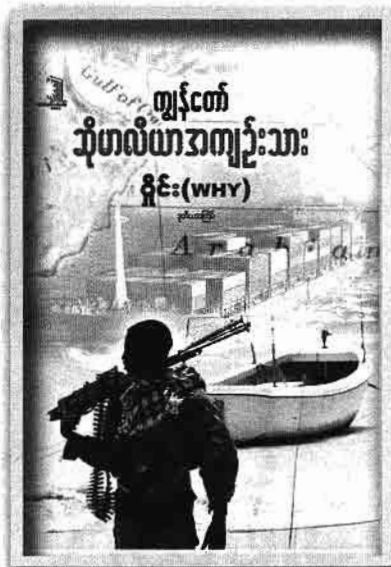
တန်ဖိုး-၃၀၀၀ကျပ်

တန်ဖိုး-၄၀၀၀ကျပ်

တန်ဖိုး-၄၀၀၀ကျပ်

တန်ဖိုး-၂၅၀၀ကျပ်

ထုတ်လုပ်ဖြန့်ချိရေး
အလင်းသစ်စာပေတိုက်

အမှတ် ၁၃၊ အခန်း ၆၀၁၊ ၅၂ လမ်း၊ မဟာဗန္ဓုလလမ်းနှင့် ကုန်သည်လမ်းကြား၊ ဗိုလ်တစ်ထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း-၀၉ ၈၇ ၀၃၈၄၈၊ ၀၉ ၅၄ ၀၀၃၀၂

ချစ်ညို

ဖြော်... သား သား

မနှစ်က နိုင်ငံဘာလ စနေနေ့တစ်နေ့၏
နံနက်ခင်းတွင် ရာသီဥတုမှာ သေနတ်ပစ်ထွက်ရန်အတွက်
အလွန်သာယာလျက် ရှိနေခဲ့လေ၏။ ကျွန်တော်က
အိပ်ရာမှထ၊ ထချင်း စိတ်ကူးလိုက်သည်မှာ ဇော်မင်းနှင့်
ကျွန်တော်တို့ ယနေ့ ငှက်ပစ်ထွက်ကြမည်ဟူ၍ ဖြစ်သည်။
ကျွန်တော့်သား ဇော်မင်းသည် သေနတ်ပစ်
အလွန်ဝါသနာပါသူကလေး ဖြစ်သည်။ သူ
ရှစ်နှစ်သားအရွယ်ကပင် ပျိုင့်တူးတူး
ရိုင်းဖယ်ကလေးတစ်လက်ကို သေနတ်ပစ်လေ့ကျင့်ဖို့
ဝယ်ပေးထားခဲ့သည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပတ်ကျော်
သုံးပတ်ခန့်ကမူ သူ့အသက်မှာ တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်
ပြည့်ခဲ့သဖြင့် ကျွန်တော်က သူ့မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ်
၁၆ ဗို့ တစ်လုံးထိုး သေနတ်ကလေးတစ်လက်ကို
ဝယ်ပေးခဲ့ရာ၊ ငှက်ပစ်ထွက်ကြမည့် ထိုနေ့၌ သူသည် ၁၆
ဗို့သေနတ်ကို ပထမဆုံးအကြိမ်
ပစ်ခတ်ကြည့်ရပေတော့မည်။
အိမ်အောက်ထပ် နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်တွင်
ကျွန်တော့်မိန်းမ ညွန့်သည်
နံနက် လက်ဖက်ရည်စားပွဲအတွက် စားတော်ပဲနှင့်
ဆာမင်းကြမ်းကို ကြော်နေသည်။ မဆလာနဲ့မှာ
မွေးကြိုင်စွာ ပျံ့ထွက်လာသဖြင့် ကျွန်တော်က
ဆာလောင်မွတ်သိပ်စွာပင် ရှူရှိုက်မိသည်။
မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မြို့အပြင်ကျကျ လယ်ကွင်းများတွင်
ဝင်းကြီးခြံကြီးနှင့် လာနေပြီး နံနက်တိုင်း ကိုယ်
စားလိုသောက်လိုသည်များကို စိတ်တိုင်းကျ
စဉ်းစားစိတ်ကူးပြီးမှ ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်စားရသည့်
အရသာမျိုးကို၊ မော်တော်ကားတွေ တင်းကျမ်းနှင့်
လူသံတွေက ဆူညံနေသည့် မြို့လယ်ကောင်

၁၂၁ လတ်ဝါရီ ၂၀၁၇
ရုပ် နံ ပ ရ င င

ပြန်လည်တူးဖော်ခြင်း
ချစ်ညို ရေးသားပြီး
တိုက်ထုတ်
ဆာမင်းကြော်များ(၁၉၈၁)တွင်
သည့်
သား ဝတ္ထုကို
ပြောပြပါသည်။

မည်သည့် အရပ်မျိုး၌မျှ မရနိုင်ဟု ယုံကြည်မိသည်။ ညွန့်က ကော်ဖီပန်းကန်များကို စားပွဲပေါ်၌ အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ထားပြီး ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်ပြီးသည်များကို စားကြရန်အတွက် လုံးပန်းနေစဉ် တစ်စုံတစ်ယောက်သည် အိမ်ကြီး၏ အရှေ့ ဝင်းခြံထဲ၌ပင် တဖြောင်းဖြောင်းနှင့် သေနတ်ပစ်နေသည်။

‘သား... သားရောဟေ့’ဟု ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

ညွန့်က အလုပ်များနေရာမှ ကျွန်တော်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ရုတ်တရက် မဖြေသေးဘဲ ပြုံးနေသဖြင့် ဘာများခန့်ဦးမည် နည်းဟု ကျွန်တော်က နားစွင့်နေမိသည်။

ကျွန်တော် အစိုးရလခစားအလုပ်မှ အနားယူပြီးသည့် နောက် နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်မျှ စုဆောင်းမိခဲ့သမျှကလေးနှင့် မန္တလေးမြို့ပြင်ဘက် တစ်မိုင်ကွာရှိ ခြံမြေများတွင် တစ်ဧကခွဲ ခန့်ရှိ လယ်မြေ၌ အိမ်ဆောက်ကာ ကြက်၊ ဘဲ၊ ဆိတ်နှင့် ငါးမွေးမြူရေးလုပ်ငန်းကလေးများဖြင့် နားအေးပါးအေး နေခဲ့သည့် အချိန်မှစ၍ ညွန့်က ကျွန်တော့်အား ကြက်တွေ၊ ဘဲတွေ၊ ဆိတ်တွေ၊ ယုတ်စွအဆုံး သားဖြစ်သူနှင့်သာ အချိန်ကုန်ပြီး သူ့ကိုမူ မေ့မေ့လျော့လျော့ နေခဲ့သည်ဟု အခါအခွင့်ရတိုင်း နှုတ်ခမ်းကလေး စုခဲ့သည်။ ယခုလည်း ဘာများ ခန့်ဦးမည် နည်းဟု ကျွန်တော်က နားစွင့်နေစဉ် သူက-

‘မသိပါဘူး မောင်ရယ်၊ ညွန့်တို့တော့ မနက် ငါးနာရီ ကတည်းက ထ၊နေခဲ့တာပဲ။ ဒီကနေ့ဟာ သူ့ဘဝမှာ အပျော်ဆုံးနေ့၊ နေ့ကြီးရက်ကြီးတဲ့။ သူ့အဖေလုပ်တဲ့လူက သူ့သားကို သေနတ်ပစ်ခေါ်သွားမှာပဲ’ဟု ထုံးစံအတိုင်း နှုတ်ခမ်းကလေးစု၊ မျက်စောင်းကလေးချီ ပြောသည်တွင် ကျွန်တော့်မှာ သဘော

သူ့စကားကို ကြားလိုက်သည်နှင့်ပင် ကျွန်တော့်မျက်လုံးများ ပြာသွားပြီး မိုက်ခနဲဖြစ်သွားသည် ခေါင်းနားပန်းလည်း ပုတ်လောက်ကြီးသွားသည် သို့သော် ‘သတိ’တို့ အခြေလက်ကိုင်ထားသူဖြစ်၍ ကိုယ့်စိတ်ကို မနည်းထိန်းကာ အိမ်ဘက်သို့ ရုည့်ကြည့်လိုက်သည်

ကျသဖြင့် အသံထွက်သည်အထိ ရယ်မိသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း သားသား ဇော်မင်း ယနေ့ သေနတ်ပစ်လိုက်ရမည်ဆို၍ ပျော်နေသည်ကို တွေးကာ ပျော်နေသည်ကို ကျေနပ်နှစ်သိမ့် နေမိသည်။

‘အ... သေနတ်လည်း အပြင်ယူသွားလေရဲ့ မောင်’ဟု ညွန့်က သူ့သားလုပ်ပုံကို စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် ပြောလေ၏။

‘ပစ်ကွင်းမှာ လက်တည့်စမ်း လေ့ကျင့်ဦးမလို့တဲ့၊ အားလုံးပြီးစီးလို့ သွားဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် ဖေဖေက လေသေနတ် သုံးချက်ပစ်ပြီး အချက်ပေးလိုက်ပါလို့လည်း မှာသွားသေးတယ်’

ခြံအရှေ့ပိုင်း ကွက်လပ်ကြီးထဲမှ ပျံင့်တူးတူး ရိုင်းဖယ် သေနတ်သံမှာ စောစောကထက် ပိုလာသည်။ သေနတ်သံများမှာ တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘဲ နှစ်လက်မှ ထွက်လာနေသော အသံနှင့်တူသော်လည်း ဇော်မင်းတစ်ယောက်တည်း လေ့ကျင့်နေခြင်းသာ ဖြစ်ရပေမည်။

ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံသည် နံနက်စာ စားသောက်ပြီး ကြသဖြင့် ကော်ဖီလေးတစ်ခွက်စီဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်တုန်းပင်ရှိကြသည်။ မြို့ပြင်ဘက် ဝင်းနှင့်၊ ခြံနှင့် လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် နေရသည့်အရသာတွင် ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံ ယခုလို အတူတကွ ထိုင်နေနိုင်ခြင်းလည်း တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်လေ၏။

ထိုခဏ၌ ကျွန်တော်တို့ ခြံအလုပ်သမား ကိုထွန်းခိုင်သည် ခြံအရှေ့ဘက် ကွက်လပ်ကြီးထဲမှ အိမ်ကြီးဆီသို့ ရေးကြီးသုတ်ပျာ ပြေးလာနေသည်ကို မြင်ကြရသည်။

‘ညွန့် ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း၊ ကိုထွန်းခိုင်ကြီး အူယားဖားယားနဲ့ ပြေးလာနေပါတလားကွယ်၊ ဘာများလဲ’

ညွန့်က နေရာမှထကာ ပြတင်းပေါက်နားသို့ သွားရပ်လျက် အပြင်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ပြီး-

‘အလကားပါ မောင်ရယ်၊ ဘဲတို့၊ ဆိတ်တို့ တစ်ခုခု ကြောင့်နေမှာပေါ့’ဟု ပြောလိုက်သော်လည်း ကျွန်တော့် ရင်တွင်း၌ကား ‘ထိတ်’ခနဲ စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်မှာ ဘယ်ကဝင်လာသည်မသိဘဲ ချက်ချင်း ကြီးထွားလာတော့၏။

ကိုထွန်းခိုင် ပြေးလာလိုက်ပုံကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အလွန်အရေးကြီးသည့် ကိစ္စတစ်ခုတော့ရှိပြီဟု တထင်ချ

ထွက်လိုက်မိသည်။ ကိုထွန်းခိုင်မှာ အသက် ၅၀ ကျော်ရှိ၍ ဖြစ်၍ သာမန်ကိစ္စကလေးများအတွက် မည်သည့်နည်းနှင့်မှ ဤသို့ ဒရောသောပါး ပြေးလာမည် မဟုတ်သည်သာမက ကြက်၊ ဘဲနှင့် ဆိတ်တို့ အလုပ်ကိစ္စဆိုရမည်ကလည်း ကြုံဘဲ၊ ဆိတ်တို့မှာ အိမ်ကြီး၏

အနောက်ဘက်နှင့် မြောက်ဘက်တို့တွင်သာ ထားရှိသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ အိမ်ရှေ့ဘက် ကွင်းပြင်ကြီးထဲမှ ပြေးထွက်လာလေ မလိုပေ။

‘မဟုတ်ဘူး ညွန့်၊ သူပြေးလာနေတာက အရှေ့ဘက်က လာနေတာ’ဟု ဆိုကာ ကျွန်တော်က ထ၊ရပ်လိုက်၍ ‘ကိုယ် ပြေးကြည့်လိုက်ဦးမယ်’ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနင်း အိမ်နောက်ဖေးမှ ထွက်လျက် ကိုထွန်းခိုင် ပြေးလာသော အရှေ့ဘက် ကွက်လပ်ထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး ပြေးခဲ့လေ၏။

ကျွန်တော့်ကို မြင်သောအခါ ကိုထွန်းခိုင်က ပြေးလွှား

အပင် လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်ကာ ယမ်းပြပြီး-

‘ဆရာ... ဆရာ’ဟု ဟစ်အော်လာ၏။

ထို့နောက် သူနှင့် ကျွန်တော်သည် ငါးများ ဓွေးဖြူထားသည့် ရေကန်ကြီးနံဘေးရှိ စပျစ်ရုံတွင် ဆုံမိကြသည်။ သူက ကျွန်တော်လက်မောင်းကို လှမ်းဆုပ်လိုက်ပြီး ကျွန်တစ်ဖက်ဖြင့် စပျစ်ခြံစည်းရိုးကို ကိုင်ထားကာ တော်တော်နှင့် မပြောနိုင်သေးဘဲ ပြေးလာရသဖြင့် မောဟိုက်လျက်ရှိလေ၏။

‘ဇော်မင်း... ဆရာ... ဇော်မင်း’

ကိုထွန်းခိုင်မှာ တစ်လုံးချင်းပြောရင်း မောဟိုက်နေသည်။ မှတ်တမ်းတစ်ခုလုံးမှာလည်း ပြေးလာရသဖြင့် ခွေးများပြန်ကာ နေသည်။ ‘ဇော်မင်း... သေနတ်မှန်လို့’ဟု ပြောရင်းက ထည်ချောင်းတွင် တစ်ဆို့သွားပြီး ဆက်မပြောနိုင်ရှာတော့ဘဲ ကိုထွန်းခိုင်မှာ ရှိုက်ငိုတော့သည်။ ထို့နောက် မျက်ရည်များ ပြည့်လျှံနေသော သူ့မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်တော်ကို ကျော်လှာ အိမ်မကြီးဘက်သို့ ကြည့်ရင်း ‘ညွန့်’ကြားသွားမည်ကို သိသည့်အတွက် လေသံကိုနိမ့်ချပြီး-

‘ဇော်မင်း သေနတ်မှန်လို့ သေသွားပြီဆရာ’ ဟု ခပ်တိုးတိုးပြောကာ ရှိုက်ငိုနေပြန်သည်။

သူ့စကားကို ကြားလိုက်သည်နှင့်ပင် ကျွန်တော့်မျက်လုံးများ ပြာသွားပြီး မိုက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ခေါင်းနားပန်းလည်း ပြာလာက်ကြီးသွားသည်။ သို့သော် ‘သတိ’တို့ အမြဲလက်ထိန်းထားသဖြင့် ကိုယ့်စိတ်ကို မနည်းထိန်းကာ အိမ်ဘက်သို့ ထွက်ပြေးလိုက်သည်။

ညွန့်မှာ ကိုထွန်းခိုင်ပြောလိုက်စဉ်ကပင် ကျွန်တော်တို့နှင့် အတူတကွ မင်းသို့ ပြေး၍ ရောက်လာနေသည်ကို ကျွန်တော် သိလိုက်ပေ။ ကိုထွန်းခိုင်က မြင်လိုက်သဖြင့် အသံကို ခပ်အုပ်အုပ်၍ ပြောလိုက်သော်လည်း ညွန့် ကြားလေသလားမသိ။ ကျွန်တော်က လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ညွန့်မှာ ကျွန်တော်တို့ဘက်တွင် ရှေ့မတိုးနိုင်၊ နောက်မဆုတ်နိုင်နှင့် ငိုငို၍ ကြည်တက်တက်နှင့် ရပ်နေတော့သည်။

‘ညွန့်ရေ... ညွန့်... ညွန့်’ဟု ကျွန်တော်က သူ့လက်ထိန်းခံစက်ကို ကိုင်၍ လှုပ်ပြီး-

‘ဒေါက်တာ ခေါ်ချေပါကွယ်၊ သွားသွား၊ ဒေါက်တာ ညွန့်နဲ့ လှမ်းခေါ်လိုက်ပါ။ ကဲ... ကိုထွန်းခိုင် ခင်ဗျားကလည်း ညွန့်နဲ့ လိုက်သွားပြီး အိမ်ထဲမှာ ခဏလှဲနေလိုက်၊ ခဏလှဲသိပ်မောနေတယ်’ ဤသို့ ပြောခဲ့ပြီး ကျွန်တော်လည်း အတူတကွ ဇော်မင်း သေနတ်ပစ်ကျင့်နေသော အရှေ့ဘက်သို့ ပြေးကြွားသွားသည့် ကဆုန်ချ၍ ပြေးခဲ့တော့သည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးမှာ တစ်ဧကခွဲခန့် ကျယ်ဝန်းသည်ဖြစ်ရာ အိမ်မရှိဘဲ ဝင်းအရှေ့ဘက် ခြံစည်းရိုး၊ ဇော်မင်း သေနတ်ပစ်နေရာအရောက် အတော်ကလေး ပြေးလာရသည်။ ကျွန်တော်က ရှိသမျှအင်အားကို ဖြစ်သည့်လျက် မြန်နိုင်သမျှ ပြေးလာရင်း စိတ်ထဲမှာလည်း ကိုထွန်းခိုင်ပြော

သည်မှာ လွဲပါစေ၊ မှားပါစေဟု ဘုရားသို့ ဆုတောင်းလာခဲ့သည်။ ကိုထွန်းခိုင်မှာ အသက်ကြီးပြီဖြစ်၍ ယောင်တိယောင်ကန်းနှင့် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့် အစိုးရိမ်ကြီးကာ ပြောမှားဆိုမှားခြင်းလည်း ဖြစ်ပါစေဟု သားကလေးအတွက် ရတက်မအေးဘဲ ရှိလေ၏။

အရှေ့ဘက် ခြံစည်းရိုးသို့ မရောက်မီ ကုန်းမြင့်ကလေးတစ်ခုသို့ ဖြတ်ကျော်ရသည်။ ထိုကုန်းမြင့်ကလေးပေါ် အရောက်တွင် ကျွန်တော်မှာ တော်တော်မောနေပြီး အသက်ကို မနည်းရှူနေရသည်။ ထိုနေရာမှလှမ်း၍ ခြံစည်းရိုးကို မြင်ရပြီဖြစ်သည်။

ခြံစည်းရိုးနှင့် မလှမ်းမကမ်း ချုံပုတ်ကလေးတစ်ခုအနီးတွင် ဇော်မင်း၏ ကစားဖော်ကစားဖက် တစ်ဖက်ခြံမှ ကျော်ကျော်သည် ဒူးကလေးထောက်လျက် ငိုနေဟန်တူသည်။ ကျော်ကျော်မှာ ဇော်မင်းထက် သုံးလေးလလောက်ကြီးသည်။ တစ်ဖက်မှ ခြံနီးချင်း၊ ကျွန်တော်လိုပင် အငြိမ်းစားရခက်ထောက်ဟောင်း ဦးစိန်ညွန့်၏ တစ်ဦးတည်းသော သားကလေးဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်နှင့် ဦးစိန်ညွန့်တို့ ခင်မင်ရင်းနှီးသလိုပင် ကျော်ကျော်သည် ဇော်မင်း၏ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း၊ တစ်ကျောင်းတည်းတစ်တန်းတည်းသားဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က ကျန်ရှိနေသေးသည့် အားကလေးဖြင့်ပင် ကျော်ကျော် ဒူးထောက်ငိုယိုနေရာသို့ အလျင်အမြန် ပြေးလာခဲ့သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်နားထဲတွင် လေတိုးသဖြင့် တဝန်းဝန်းမြည်နေသံနှင့် ပြေးလာရသည့် ခြေသံတို့ကို ကျော်လွှားဖုံးလွှမ်းကာ ကျော်ကျော်၏ အရူးတစ်ပိုင်းလို ရှိုက်ငိုနေသံသည် တစ်ရှိန်ထိုး တိုးဝင်လာ၏။

ခဏညှပ်ပင် ကျွန်တော်လည်း ကျော်ကျော်၏ နံဘေးသို့ ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်က ‘ကျော်... ကျော်’ဟု ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်လိုက်မိ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်အော်သံသည် အရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်လျက် ရှိုက်ငိုနေသော ကျော်ကျော်ကို မတိုးနိုင်စွမ်းဘဲရှိသဖြင့် သူ့လက်မောင်းနှစ်ဖက်မှ ဆွဲကိုင်၍ အားကုန်လှုပ်ကာ-

‘ကျော်ကျော်ရေ... ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲကွဲ့၊ ဘာဖြစ်ကြတာလဲကွဲ့’ဟု အားကုန်အော်လိုက်ပြန်သည်။

ထို့နောက် ညွန့်တော့်မျက်လုံးများသည် ဇော်မင်း၏ ကာကီရောင်အပေါ်ဝတ် ဂျာကင်အင်္ကျီလေးဆီသို့ ဖျတ်ခနဲ ရောက်သွားကြတော့သည်။

သားသား ဇော်မင်းကလေးသည် ကျော်ကျော် ဒူးထောက်နေရာအနီးရှိ ချုံပုတ်ကလေးထဲတွင် မြေကြီးကို မျက်နှာအပ်လျက် မှောက်လျက်သား လဲနေသည်။ သူ၏ ဘေးတွင်လည်း သူ လဲ၍ကျသွားစဉ်က လက်ထဲမှ လွတ်ကျသွားဟန်တူသော သူ့ ပွိုင့်တူးတူး သေနတ်ကလေးသည် အတိုင်းသားပင်နေရာမှ မရွေ့ဘဲ ရှိနေသည်။

‘ဘုရား... ဘုရား ဖွဖွ လွဲပါစေ၊ ဖယ်ပါစေ၊ အို...

မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒီလိုမဖြစ်ရဘူး”

ကျွန်တော်က အရူးလို တတွတ်တွတ် ရေရွတ်ရင်း ချုံထဲ သို့ တိုးကာ ဇော်မင်း လဲနေရာဆီသို့ ချဉ်းကပ်သွားသည်။ ထိုခဏ၌ပင် ဇော်မင်း၏ ဘယ်ဘက်လက်အောက် ကျောဘက်မှ ဖောက်၍ ကျည်ဆန်ဝင်သွားသော အပေါက်ကလေးကို ဂျာကင်အင်္ကျီပေါ်၌ တွေ့မြင်လိုက်ရတော့သည်။ ကျွန်တော့် မျက်လုံးများ ပြာသွားပြန်သည်။ ကမ္ဘာကြီး ချာလပတ်လည် သွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရ၏။

“ဘုရား... ဘုရား... မြတ်စွာဘုရား လွဲဖယ်တော်မူပါ အရှင်ဘုရား”

ကျွန်တော်က ဇော်မင်းကိုယ်ကလေးကို ဆွဲ၍ အသာ အယာ လှန်လိုက်သည်။ ခဲရောင်ထနေသော အပေါက်သေး သေးကလေးတစ်ခုမှလွဲ၍ အခြား ဒဏ်ရာဟူ၍ ဘာမျှမရှိ။ သို့သော် သူ့လက်မှ သွေးတိုးနေခြင်းကို မတွေ့ရတော့ပေ။ ကျွန်တော့်မှာ အကြီးအကျယ် ချောက်ချား တုန်လှုပ်သွားပြန် သည်။ သို့ရာတွင် ဤမျှသော အခြင်းအရာမှာ ကြီးကြီးကျယ် ကျယ် မဖြစ်နိုင်၊ တစ်ခါတစ်ရံ အားအလွန်နည်းသွားခြင်း ကြောင့် သွေးတိုးခြင်းကို လက်ဖြင့် စမ်းမရတတ်သည်လည်း ရှိပေသည်ဟုသာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားပေးလျက် သူ့အင်္ကျီများ အတွင်းသို့ လက်ထိုးနှိုက်ကာ ရင်ဘတ်ကို စမ်းမိပြန်၏။ နှလုံးခုန်သံကား လုံးဝရှာမရတော့ပေ။

ထိုအခါကျမှပင် သားသားကလေး ဇော်မင်းတော့ သွား ရှာပြီကို ကျွန်တော့်မှာ မယုံဘဲပင် မနေနိုင်အောင် ဖြစ်လာရ တော့သည်။ သို့တိုင်အောင် ကျွန်တော်က စိတ်တုံးတုံးချ၍ လက်ခံခြင်း မပြုသေးပေ။ ယနေ့ ဆေးလောက၏ အစွမ်း အာနိသင်ကို ယုံကြည်ကာ ဆရာဝန်များသည် သားသား ကလေးအား အသက်ပြန်ရှုလာသည်အထိ အံ့သြဖွယ် ကောင်း စွာပြုစုနိုင်ကြမည်။ နှလုံးကို နှိပ်နယ်ပေးခြင်းဖြင့် သွေးကြော များကို ပြန်၍ အလုပ်လုပ်စေလိမ့်မည်၊ အပ်ဖြင့်ထိုး၍ နှလုံး အခုန်ကို မူလအတိုင်း ပြန်လည်ခုတ်မောင်းစေလိမ့်မည် စသည် ဖြင့် မျှော်လင့် အားတင်းနေမိပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ဇော်မင်းကို ဆရာဝန် တစ်ယောက်ယောက်ထံသို့ အမြန်ဆုံး ပို့ပေးဖို့ အရေးကြီးသည်။

ကျွန်တော်က ဇော်မင်းကလေးကို ပွေ့ချီလျက် အိမ်ကြီး ဘက်ဆီသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ကျော်ကျော်ကလေးမှာ စောစော က နေရာတွင်ပင် ရှိနေသေး၏။ သို့သော် ကောင်ကလေးမှာ အင်္ဂလိပ်သွားပြီး ငုတ်တုတ်ကလေး ကြက်သေသေကာ ဝိုင်နေ သည်။ သူ့မျက်နှာတွင်လည်း အကြီးအကျယ် ကြောက်ရွံ့ထိတ် လန့်နေဟန် ပေါ်နေ၏။ “သွား... သွား မင်းအိမ်ပြန်တော့၊ မင်းအဖေကို ပြောပြလိုက်တော့”ဟု ကျွန်တော်က ပြောပြီး ထွက်လာခဲ့၏။ လမ်းတွင် ချိုင့်များ၊ ကျင်းများထဲကျပြီး မဆောင့်မိအောင် မနည်းသတိထားကာ ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး လာခဲ့သည်။ ဇော်မင်းကိုယ်ကလေးမှာ ကျွန်တော့်လက်ပေါ်

တွင် ဖက်ရွက်ကလေးတမျှ ပေါ့ပါးနေသည်ဟုပင် ထင်မှတ်နေ ရ၏။

အိမ်နောက်ဖေး မီးဖိုခန်းသို့ ရောက်လာသောအခါ ဒေါက် တာ ညီညီမှာ ရောက်နှင့်နေပြီး အိမ်အောက်ထပ် နောက်ပေါက် တံခါးဝမှ ရပ်လျက် စောင့်ကြိုနေ၏။ ညွန့်က သူ့ကို ဘာပြော ထားနှင့်သည်ကို မသိရ။ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောမထားဘဲနှင့် လည်း သူသည် ဤမျှလောက် လျင်မြန်စွာ ရောက်လာလိမ့် မည် မဟုတ်ပေ။ သူက ကျွန်တော်တို့ အိမ်ထဲသို့ ဝင်နိုင်ရန် အတွက် အခန်းတံခါးကိုဖွင့်၍ လက်ဖြင့်ကိုင်ပေးထားသည်တွင် ကျွန်တော်ကလည်း ဇော်မင်းကို ပွေ့ချီလျက်ပင် အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် စဉ့်ခန်းရှိ နှစ်ယောက်ထိုင် ကုလားထိုင် ကြီးပေါ်တွင် သွား၍ ညင်သာစွာ ချထားလိုက်သည်။ ညွန့်မှာ မျက်စိမျက်နှာကလေးပျက်၍ ငိုနေသော်လည်း ကျွန်တော်တို့ ကြားတွင် ဝင်မရှုပ်မိစေရန် အထူးသတိထားနေရဟန် တူရာ သည်။

ဒေါက်တာ ညီညီက ဇော်မင်းနံဘေးသို့ ခူးထောက်ထိုင် လျက် လက်မှသွေးကြောစမ်းခြင်း၊ ရင်ဘတ်ကို နားထောင် ခြင်း၊ လက်ဖြင့်ပုတ်၍ လှုပ်ရှားပေးခြင်းများ ပြုလုပ်နေစဉ် ညွန့်သည် ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲသို့ စိတ်အားညှိုးငယ်စွာဖြင့် တိုးဝင်လာသည်။ ကျွန်တော်က အလိုက်သင့်ပြန်ဖက်ထား လိုက်ပြီး နှစ်ယောက်သားသည် အသက်ပင်မရှူဘဲ ငြိမ်သက် စွာ ရပ်လျက် စောင့်ကြည့်နေကြလေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် ဒေါက်တာ ညီညီ၏ မျက်နှာမှာ ဆော့ လာတော့သည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ကြေကွဲဝမ်းနည်းခြင်းတို့ဖြင့် လွှမ်းလျက်ရှိပြီး သူက ခေါင်းကို ဖြေးညင်းစွာ ယမ်းလျက်-

“သိပ်နောက်ကျသွားပြီ ဦးမြင့်စိုးရေ”ဟု ပြောလိုက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စောစောက မျိုသိပ်အောင့်အည်းနေခဲ့ရဏှ သော ညွန့်ခမျာမှာ “အမယ်လေး... သားသားရဲ့”ဟု သာ တစ်ချက်တည်းအော်လိုက်နိုင်တော့သည်။ လူမှာ အရပ်ကြီး ပြတ်သလိုပင် ကျွန်တော့်ရင်ခွင်မှီနေရာမှ လျှောခနဲ ပုံကျသွား သည်တွင် ကျွန်တော်က ဆီး၍ ပွေ့ထားလိုက်ရသည်။

ညွန့်မှာ သတိရတစ်ချက်၊ မရတစ်ချက်နှင့် အလုံးဆုံး နေ သည်။ ကျွန်တော်က ရင်ကိုမိ၍ “ညွန့်ရေ... ညွန့်... ညွန့်” ကိုင်၍ လှုပ်မှ ခဏအကြာတွင် တိမ်မြုပ်သွားသော သူ့အသံ တအားထိုးလျက် အပြင်ထွက်လာပြီး အော်ငိုရာတော့သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ အတင်းရုန်းကန်ထွက်သွား၍ “သားရေ... ဇော်မင်း”ဟု အော်ရင်းနှင့်ပင် ဇော်မင်း ကိုယ်ကလေး ပေါ်သို့ မျက်နှာမှောက်ချလိုက်ပြီး မယ်ပဋ္ဌာလို မြေလူးရှာ သည်။

ကျွန်တော်က နောက်မှလိုက်၍ ပြန်ဆွဲမည်ပြုသောအခါ ဒေါက်တာ ညီညီက-

“နေပါစေ အစ်ကိုကြီး၊ ငိုပါစေ၊ ငိုပါစေ”ဟု ဝင်၍ တားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်ကို ကုလားထိုင်ပေါ်

နဲ့ ဆွဲခေါ်သွားပြီး-

က... အစ်ကိုကြီးက ဒီမှာထိုင်၊ သူဟာသူ အားရအောင် ငိုပါစေ။ အိမ်မှာ အရက်များ နည်းနည်းလောက်ရှိလားဟု မေးသည်တွင် ကျွန်တော်က တစ်စုံတစ်ရာပြန်ပြောနိုင်သော်လည်း အသံမှာ မထွက်လာတော့ဘဲ လည်ချောင်းတွင် အိမ်ဆုံနေသည်ကို အံ့ဩစွာ တွေ့ရတော့၏။ ကျွန်တော့် နှုတ်လုံးများသည်လည်း ရီဝေစပြုလာကြသည်။

ကျွန်တော်က အခန်းထောင့်ရှိ ကြောင်အိမ်ငယ်ကလေးသို့ ဆေးပြလိုက်သောအခါ ဆရာဝန် ညီညီက သူကိုယ်တိုင် ဆောက်သွားပြီး ကြောင်အိမ်ကလေးထဲမှ 'အိုးဘရန်ဒီ' လက်အိမ်လုံးလောက် ငဲ့လာကာ ကျွန်တော့်ဆီသို့ လှမ်းပေးရင်း-
'ရော... အစ်ကိုကြီး ဒါကလေး ဒီအတိုင်းချလိုက်၊ အိမ်ထဲကြီးလည်း နည်းနည်းရှောင်ရသွားတယ်'ဟု သူက ကျွန်တော် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည်ကို အင်္ဂလိပ်လို ကားလုံး ညှပ်ကာ ပြောလေ၏။

သူလက်မှ ဖန်ခွက်ကိုယူပြီး ဘရန်ဒီအရက်ကို အားလုံး ဆွဲချလိုက်သည်အထိ သူက ကျွန်တော့်အနီးတွင် ရပ်လျက် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ခတ်နေရှာသည်။ အတန်ကြာမှပင် သူက-

'ရဲကိုတော့ အကြောင်းကြားမှဖြစ်မယ် ထင်တယ်'ဟု အားနည်းစွာ ဖြစ်နေဟန်ရှိသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က ချက်ချင်းပင် အလိုက်သိစွာနှင့် ခေါင်းညိတ်လျက်-

'ခေါ်ပါ၊ ခေါ်ပါ'ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါ ဆရာဝန်ညီညီသည် တယ်လီဖုန်းထားရှိရာ အနီးထောင့်တစ်နေရာသို့ လျှောက်သွားသည်။ ထိုနောက် အိမ်တစ်ရာပြောနေသံများကို မသံမကွဲကြားရ၏။ ရဲနှင့် ပြောကြသည်ဟုပင် ထင်ရ၏။

ညွန့်မှာ သားကလေး ဇော်မင်း၏ အလောင်းကိုဖက်၍ အတုတန်းပင် ဖြစ်သည်။

ထိုအခိုက်အတန့်၊ ထိုကာလ၊ ထိုအချိန်ကလေးတွင် ကျွန်တော်သည် လူလောက၌ အားကြီးမာန်တက်နှင့် ထားရှိခဲ့သော ဆရာလင်ခြင်းများအားလုံးကို ပထမဆုံးအကြိမ် စွန့်လွှတ်ခဲ့ပြီး မလွဲရှောင်နိုင်သော သေခြင်းတရား၏အဆုံး၌ ရောက်သောအဖြစ်ကို တရားရသောအသံဖြင့် ပထမဆုံးအကြိမ် ထိခတ်ခံမိခဲ့တော့သည်။

ထိုအခါနှင့် နောက်တစ်နေ့ တစ်နေ့လုံးတွင် ကျွန်တော့်မှာ အသံလုံး မေ့ပျောက်နိုင်အံ့ မထင်မိသော အဖြစ်ဆိုးများ ဖြစ်ပွား၍ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်နေခဲ့သည်။ ပါးစပ်ဖြင့် အသံညွှတ်သံမဲ့စေခြင်းများ၌ အလဟဿသံလျှင် ဖြစ်သည်။ အသံလျှင် ဟာ၍နေသောအဖြစ်ကို မပြည့်စုံစွမ်းနိုင်ကြပေ။ ထိုအခါတွင် ညွန့်အတွက် ကျွန်တော်သာလျှင် ကုစားရာတွင် ကျွန်တော့်အတွက် ညွန့်သာလျှင် စိတ်၏ သက်သာစေခြင်းသည်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ဇနီးမောင်နှံသည် တရား

လက်ကိုင်ပြုကာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ယခင်ကထက် ပို၍ နီးကပ်စွာ နေကြလေ၏။

တနင်္လာနေ့တွင် ရဲက သေမှုသေခင်းကို ရုံးတင်၍ စစ်ဆေးသည်တွင် ဖြစ်ပျက်သမျှ အကြောင်းမှန်ကို တင်ပြကြရသည်။ ပွိုင့်တူးတူး ရှိငယ်အငယ်စားမှ ထိပ်ဖူးမာနှင့် ကျည်ဆန်သည် ဇော်မင်း၏နှလုံးကို ဖောက်တွင်းပြီး သွေးကြောကလေးများကို အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ကြောင်းနှင့် ဆေးစာအရ သိကြရသည်။ ကျည်ဆန်ထိပ်ဖူးသည် နှလုံးကို ဖောက်တွင်းပြီးနောက် နံရိုးတစ်ချောင်းထဲသို့ ဝင်စိုက်လျက် ရှိလေ၏။

ဇော်မင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းများတွင် အနည်းအကျဉ်းလောက်ဖြစ်စေ၊ သို့တည်းမဟုတ် အသက်အန္တရာယ်မဖြစ်ဘဲနှင့် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ဖြစ်စေ ထိမှန်ဒဏ်ရာရနိုင်ဖို့ နေရာများစွာရှိသော်လည်း သေမင်းတမန်ဖြစ်သော ကျည်ဆန်ထိပ်ဖူးကလေးသည် အသက်သွေးကြောများ၏ စုစည်းရာ အဓိကအရေကြီးသည့် နှလုံးသားကိုမှ ရွေးချယ်၍ ထိမှန်လေခြင်းဟု ကျွန်တော့်မှာ ဖြေမဆည်နိုင်ဘဲ ရှိတော့သည်။

ထိုနေ့က ကျော်ကျော်ကလေးသည် သူ့အဖေခံဘေးတွင် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်အားငယ်သော မျက်နှာကလေးဖြင့် ရပ်ရင်းရဲသို့ အစစ်ခံခဲ့သည်။ သူငယ်ကလေးမှာ ကြောက်အားကြီး၍ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသော်လည်း ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာကို ဖွင့်ဟပြောဆိုခဲ့သည်။ မည်သို့မည်ပုံ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်ကို ပြောနေစဉ် သူ့အသံမှာ တုန်ယင်လျက်ရှိပြီး မျက်ရည်များသည် သူ့ပါးကလေးနှစ်ဖက်မှ တသွင်သွင် စီးကျနေကြ၏။

အခင်းဖြစ်ပွားသည့်နေ့က ကျော်ကျော်သည် သေနတ်လက်တည့်စမ်းလေ့ကျင့်ရေးအတွက် ပစ်မှတ်ကို အချက်ပေါင်းများစွာ ပစ်ခတ်လေ့ကျင့်ခဲ့သည်ဟု သူကိုယ်တိုင် အစစ်ခံသည်။ ထို့နောက် ဇော်မင်းအလှည့်ရောက်၍ ဇော်မင်းက ပစ်မှတ်ကိုပင် ချိန်လျက်ပစ်နေစဉ် ကျော်ကျော်က သေနတ်ကို နောက်ထပ်ကျည်ထိုးနေသည်ဟု ဆိုသည်။ သူက သေနတ်ထဲသို့ ကျည်တောင့်အသစ်များပါသည့် ကျည်ကပ်ကလစ်တစ်ခုကို ထည့်ပြီး မောင်းတင်လိုက်စဉ် သေနတ်မှာ ခလုတ်ပြုတ်ပြီး တစ်ချက်ပစ်လိုက်ပြီးသားဖြစ်သွားသည်။ ထိုနောက် ဇော်မင်းလည်း တစ်စုံတစ်ရာမျှသော အသံမပြုဘဲ ငြိမ်သက်စွာပင် အရပ်ကြီးပြတ်သလို ပုံလဲကျသွားပါသည်ဟု ကျော်ကျော်က အစစ်ခံ ထွက်ဆိုလေ၏။

ကြားသက်သေတစ်ယောက်ကမူ သူတင်လည်း ကျော်ကျော်၏ သေနတ်နှင့် တစ်မျိုးတစ်စားတည်းဖြစ်သော သေနတ်တစ်လက်ရှိကြောင်း၊ ၎င်းသေနတ်မျိုးမှာ ကျည်ထိုးလိုက်ရုံနှင့်ပင် မောင်းပြုတ်တတ်ကြောင်း၊ ၎င်းကိုယ်တိုင် လေး၊ ငါးခါခန့် ကြိုးပူးကြောင်းကို ဝင်၍ သက်သေခံသွားသည်။

တရားသူကြီးကလည်း ကျော်ကျော်တွင် တာဝန်မရှိကြောင်း ယူဆသည်။

ထိုနေ့က ရုံးအဆင်းတွင် မိတ်ဆွေများကပင် စိတ်
မကောင်း၍ ဝမ်းနည်းကြကြောင်းနှင့် လာရောက်အားပေး
နှစ်သိမ့်ကြ၏။ ကျော်ကျော်၏ မိဘများဖြစ်ကြသော ဦးစိန်ညွန့်
တို့ လင်မယားလည်း မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက်နှင့်ပင်
ကျွန်တော်တို့ကို နှစ်သိမ့်တောင်းပန်ဖို့ ကြိုးစားကြလေသည်။
သို့သော် ကျွန်တော်တို့လင်မယားသည် မည်သူနှင့်မျှ အတွေ့
မခံလိုကြတော့သဖြင့် မိတ်ဆွေများ ဝိုင်းထားကြသည့်ကြားမှ
ပင် တိုးကာဝှေ့ကာနှင့် ထွက်လာခဲ့ပြီး အိမ်သို့ အမြန် ပြန်လာ
ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော့်စိတ်တွင်၌ကား အဖြစ်အပျက်များသည် မြန်
လွန်း၍လည်းကောင်း၊ မမျှော်လင့်ခဲ့ခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း
မယုံကြည်အောင်ပင် ရှိနေ၏။ ရုံးသို့လာ၍ အမှုဆိုင်ကြသည်
ကိုပင် ကိုယ့်ကိုစွဲကြောင့်မဟုတ်ဘဲ သူတစ်ပါး၏ ကလေး
တစ်ယောက် မတော်တဆ သေဆုံးမှုအတွက် လာ၍ သက်သေ
ခံရသလိုလို ထင်နေမိသည်။ ဤသို့ဖြင့်ပင် နောက်တစ်နေ့တွင်
ဇော်မင်း၏ အလောင်းကို ဆေးရုံကြီး ရင်ခွဲရုံခန်းမှ သက်ဆိုင်ရာ
ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီး၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ထုတ်ယူ၍ သင်္ဂြိုဟ်လိုက်
ကြရသည်။

ထိုနေ့သည် ကျွန်တော်တို့လင်မယားအတွက် ကမ္ဘာပျက်
သည့်နေ့နှင့် အလားသဏ္ဌာန်တူနေ၏။ ဇော်မင်းကလေးကို
ခွဲခွာစွန့်လွှတ်လိုက်ရပြီးနောက် အရာခပ်သိမ်းသည် အသက်
ကင်းမဲ့နေဟန်တူနေ၏။ ရင်ထဲတွင်လည်း အူ၊ အသည်းနှလုံး၊
အဆုတ် စသည့် အစိတ်အပိုင်းများ မရှိတော့ဘဲ ဟာလာဟင်း
လင်းကြီးဖြစ်သွားဘိသကဲ့သို့ ရှိတော့၏။

ကျွန်တော်က ‘ကျော်... ကျော်’ဟု ခပ်ကျယ်ကျယ်
အော်လိုက်မိ၏။ သို့သော် ကျွန်တော့်အော်သံသည်
အရူးတစ်ဝိုင်းဖြစ်လျက် ရှိုက်ငိုနေသော ကျော်ကျော်ကို
မတိုးနိုင်စွမ်းဘဲရှိသဖြင့် သူ့လက်မောင်းနှစ်ဖက်မှ
ဆွဲကိုင်၍ အားကုန်လှုပ်ကာ
‘ကျော်ကျော်ရေ... ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲကွဲ့၊
ဘာဖြစ်ကြတာလဲကွဲ့’ဟု အားကုန် အော်လိုက်ပြန်သည်

ထိုနေ့ည ညစာစားကြသောအခါ၌လည်း လည်ချောင်း
တွင် တစ်ဆို့လျက်ရှိသော ထမင်းများကို မနည်းမျို၍ချကြ
ရလေ၏။ ထမင်းစားနေကြစဉ် ခြံအလုပ်သမား ကိုထွန်းခိုင်
သည် စိတ်လက်မချမ်းသာသောကိုယ်ဖြင့် ပေါက်၍လာပြီး
တစ်ဖက်ခြံမှ ကျော်ကျော်ကလေးမှာ ရုံးတွင်အစစ်ခံပြီး
ကတည်းက စကားမပြော ဘာမပြောနှင့် ရူးကြောင်ကြောင်ဖြစ်
နေသဖြင့် ဆေးရုံတင်ထားရကြောင်း ပြောလာ၏။ ကျွန်တော်
တို့ကမူ တစ်စုံတစ်ရာပြန်မပြောဘဲ နေလိုက်သည်။ စိတ်တွင်း၌
ကား ဇော်မင်းကိုသာ စွဲနေ၏။ မတော်တဆဖြစ်၍ ကျွန်တော်
တို့သားကလေး ဆုံးရသည်မှန်သော်လည်း ယခုလို ကျော်ကျော်

ပါ ဆေးရုံတက်ရသည်ဟု ကြားရသောအခါ၌ ကျော်ကျော်
အပေါ် ကရုဏာသက်မိသည့်စိတ် နည်းနည်းမျှ မဖြစ်ပေါ်လာ
ဘဲရှိသည်။ အဘယ်မှာလျှင် ဖြစ်နိုင်အံ့နည်း။

သို့သော် ညွန့်ကမူ ထိုသတင်းကို ကြားလျှင်ကြားချင်း
ထမင်းစားနေရာမှထကာ တယ်လီဖုန်းဆီသို့ လျှောက်သွား
သည်။ သူက တယ်လီဖုန်းစကားပြောခွက်ကို ကောက်ကိုင်ပြီး
နံပါတ်တစ်ခုကို တောင်းလိုက်သံကြားလိုက်ရသည်။ ထိုနံပါတ်
မှာ တစ်ဖက်ခြံမှ ကျော်ကျော်၏ မိဘများဖြစ်သော ဦးစိန်ညွန့်
တယ်လီဖုန်းနံပါတ်ပင် ဖြစ်လေရာ ကိုထွန်းခိုင်မှာ ညွန့် အပြု
အမူကိုကြည့်ပြီး မိမိဖွင့်ပြောလိုက်သည်မှာပင် မှားလေပြီလော
ဟူသော စိုးရိမ်ပူပန်သည့်မျက်နှာဖြင့် အကဲခတ်နေ၏။
ကျွန်တော်ကလည်း ညွန့်က ဘာများရန်တွေ့ဦး မည်နည်းဟု
နားစွင့်နေလိုက်သည်။

‘ကဲ ကိုထွန်းခိုင်ရေ ခင်ဗျားလည်း နားချဦးတော့
သွား... သွား စောစောအိပ်ချေတော့’ဟု ကျွန်တော်က
ကိုထွန်းခိုင်ကို တမင်တကာပင် အပြန်ခိုင်းလိုက်သည်။ ထိုခဏ
၌ ညွန့် တယ်လီဖုန်းပြောနေသံ ကြားနေရ၏။

‘အခု ပြောတာဘယ်သူလဲ၊ အစ်ကိုကြီးလား၊ ဪ...
ညွန့်ပါ။ မေမေခင်တစ်ယောက်ကော အစ်ကိုကြီး၊ ဟုတ်တဲ့
ခဏတွေ့ပါရစေ’

ညွန့်က တယ်လီဖုန်းစကားပြောခွက်မှ မျက်နှာခွာလျှင်
ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်နေ၏။ ခဏအကြာတွင် ညွန့်
က တယ်လီဖုန်းနားဆီသို့ ပြန်ကပ်လိုက်ပြီး-

‘ဪ... မေမေခင်လား၊ အေး ညွန့်ပါကွယ်၊ မေမေခင်

တို့သားကလေး ဆေးရုံတင်
ထားတယ်ဆို၊ ခုနကမှပဲ သိ
တယ်ကွယ်။ ဘယ့်နှယ်နေသေး
လဲဟင်’

ညွန့်ပြောသံမှာ ရပ်သွား
ပြီး တစ်ဖက်မှ ပြန်ပြော
သည် တယ်လီဖုန်းခွက်ထဲမှ
သဲ့သဲ့သဲ့သဲ့ ပြန်လာသည့်
ကြားရလေ၏။ အတန်ကြာ

တစ်ဖန် ညွန့်က ပြန်၍-

‘သိပါတယ်မေရယ်၊ ညွန့် သိပါတယ်။ နားလည်
တယ်’

ညွန့်က မပြောဘဲ ရပ်ပြီး နားထောင်နေပြန်သည်။
ကျွန်တော်ကမူ ဘယ်လိုလူစားမျိုး တွေလဲဟု ရင်ထဲမှ
မိသည်။ သူတို့ကများ သူတို့သားကလေး ဆေးရုံတင်
ရသည့်အတွက် ကျွန်တော်တို့ထံမှ စုတ်တသပ်သပ်နှင့် ဝေး
စကားကိုများ မျှော်လင့်နေမလားဟု တွေးနေမိ၏။ အ
ခြားသူတစ်ဦးတစ်ယောက်အတွက်ဆိုလျှင်မူ ကျွန်တော်
ကိုယ်ချင်းစာနာလျက် ဝမ်းနည်းစကားကို ဆိုနိုင်သေး

ထိုခဏ၌ ညွှန်က ပြန်ပြောပြန်သည်။

‘အသည်းနှင့်အောင် ခံလိုက်ရတာတော့ မပြောနဲ့တော့ မရယ်၊ ဘယ်တော့မှ မေ့ပျောက်လို့လည်းရမှာမဟုတ်တော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုကြီးကို ပြောပြလိုက်ပေါ့၊ ညွှန်တို့ သားလေးရဲ့ ဘဝကုသိုလ်မှာ ဖြစ်စရာကြမ္မာငင်လာလို့ ဖြစ်ရတာလို့ ညွှန်က ယူဆပါတယ်ဆိုတာ။ အေးလေ ဒီလိုပဲ ညွှန်တို့အနေနဲ့ လက်ခံရမှာပဲ။ မေတို့ဘက်ကလည်း ဒီလိုပဲ သဘောထားပေါ့။ ညွှန်အနေနဲ့ကတော့ အသည်းနှလုံး ပြတ်ပြတ်ပြုန်းခဲ့ပါပြီမေရယ်’

‘ဘယ်တော့မှ သားကလေးကို မေ့ရက်စရာမရှိတော့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘာတတ်နိုင်မလဲ မေ၊ ကဲ... မငိုပါနဲ့ မေရယ်၊ ငါ့အနေပါနဲ့တော့။ ညွှန်တို့အားလုံးပဲ ဒီလိုသဘောပိုက်ကြရမှာပဲ’

ကျွန်တော့်မှာ ကြားရသည်များကို မယုံနိုင်အောင် ရှိနေတာသည်။ ညွှန်တစ်ယောက် ဤမျှသဘောထားကြီးနိုင်မည်မျှ မမျှော်လင့်ဘဲရှိခဲ့ရာ၊ ယခု ညွှန်ပြောနေသည့်စကားများကို ကြားရသောအခါ ကြီးစွာ အံ့သြခမ်းသာခြင်းဖြင့်ပင် ညွှန်အတွက် ဖော်ယုမိသည်။ သူ့ကို ပို၍ ကြည်ညိုလေးစား ချစ်ခင်လာသည်။ ဤမျှ သဘောထားပြည့်ဝသော ဇနီးတစ်ယောက်၏ မိသားစုနဲ့ ဖြစ်ရသည့်အတွက်လည်း ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ဂုဏ်ယုမိသည်။ အသက်တမျှ ဆုံးရှုံးခဲ့ရမှုကြီးအရင်းနှင့်ပင် တစ်ဖက်သားအပေါ် ကြင်နာစိတ်ထားနိုင်ပါသောလားဟုလည်း ချီးကျူးလိုက်မိသည်များကို သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ပြီး ကျွန်တော်လည်း အလိုလို တရားကျသလို၊ စိတ်မကောင်းသလိုလို ဖြစ်မိ၏။

ထို့နောက် ညွှန်စကားပြောသံကို ကြားရပြန်သည်။

‘ခဏလေး... မေ၊ ခဏကလေး အနားမှာ မောင်ရှိတယ်၊ မောင်က မေ့ကို စကားနည်းနည်းပြောချင်လို့တဲ့’
ညွှန်က တယ်လီဖုန်းကို သူ့မျက်နှာမှခွာပြီး ကျွန်တော့်ထံသို့ ထိုးပေးသည့်ဟန်ပြင်နေ၏။ သူ့မျက်လုံးများတွင်လည်း ကျွန်တော့်ကို စကားနည်းနည်းပြောလိုက်ရန် ပန်ကြားသည့် အသံကွဲထွက်ကို တွေ့ရသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်ကမူ အသံကွဲမှ မထဘဲ ပေနေသည်တွင် သူက လက်ယပ်ပြက အသံခေါ်နေပြန်၏။ ကျွန်တော်ကလည်း ထိုင်မြဲပင်ထိုင်နေရင်း အောက်ဆုံးတွင် ညွှန်မှာ မျက်နှာကလေးစူးလာပြီး မျက်ခုံးကလေးများပင့်ကာ တကယ်စိတ်ဆိုးတော့မည့်ဟန်ဖြင့် တယ်လီဖုန်းကို ဇွတ်ထိုးပြနေသည်နှင့် ကျွန်တော်ကလည်း အသံကွဲကိုလိုက်ပြီး ယူလိုက်တော့သည်။

‘သိသိ... မေလား ပေ့၊ ဟုတ်တယ် အစ်ကိုကြီး စကားပြောသေးသိ’

ကျွန်တော်က စကားပြောခွက်ကို ကိုင်လိုက်သည်နှင့်ပင် အသံကွဲမှ နှိုက်ငိုနေသော မေ့အသံကလေးကို ကြားရသည်။ အသံကွဲမှ နှိုက်ငိုသံမှပင် သူ့ရှက်သံကလေးကို ကြားရသည်။

သူ့မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်ဥကလေးများ ပြည့်လျှံနေမည်ကို မြင်ယောင်နေမိသည်။ သူ့အသံတွင်ကား တကယ် စိတ်ထိခိုက်မှုဖြင့် စာနာကြင်နာသည့် လေသံမှာ အပြည့်အဝပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က နားထောင်နေသော်လည်း သူက ဘာတွေပြောနေသည်မသိ၊ ကျွန်တော့်စိတ်မှာ မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေဆဲဖြစ်၍ သူပြောသည်ကိုပင် လုံးစေ့ပတ်စေ မကွဲဘဲရှိနေ၏။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ခါတွင်မူ ‘အင်း’၊ ‘အင်း’ဟုသာ ပြန်ဖြေလိုက်၊ ပြောလိုက်မိသည်။

အမှန်မှာ ကျွန်တော်သည် ညွှန်ပြောသည့် လေသံဖြင့် တရားသံပါပါ စိတ်ဖြေသည့်စကားများကိုသာ ပြောသင့်သည်ကို သိသည်။ သို့သော် လက်တွေ့အနေနှင့်ကား ဟန်ဆောင်၍ မပြောနိုင်ခဲ့ပေ။ သူတို့အပေါ်တွင် ခွင့်လွှတ်သည့် စကားလုံးများကို ကျွန်တော် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ဟန်ဆောင်၍ မသုံးနိုင်၊ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်က-

‘အေးပါလေ မင်းတို့သားကလေးသာ နေကောင်းအောင် ကြိုးစားဖို့ အားပေးပေါ့ကွာ၊ သူ့စိတ်ထိခိုက်နေလို့လည်း ဘာအကြောင်းထူးလာမှာမှ မဟုတ်တော့တာ’ဟု ပြောလိုက်၏။

ဤကား ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံးနှင့် အကောင်းဆုံး အယဉ်ကျေးဆုံး ပြောလိုက်ရခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့် စကားများကို ကြားရသောအခါ မေက ထပ်မံငိုကြွေးလိုက်သံသည် တယ်လီဖုန်းထဲသို့ ဝင်လာပြန်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူက ရှိုက်ငိုရင်းနှင့်ပင် ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချသွားသည်။

ညွှန်သည် ကျွန်တော့်နောက်နားမှရပ်လျက် အကဲခတ်သော မျက်နှာဖြင့် စောင့်ကြည့်နေခဲ့ရာ ကျွန်တော်က မည်မျှပင် ဟန်ဆောင်လျက် စိတ်တွင်မကျေမနပ်ရှိသည့်ဟန်ကို ပြခဲ့သော်လည်း သူက ကျွန်တော့် အတွင်းသဘောစိတ်ဓာတ်ကို ပါးနပ်စွာပင် အကဲခတ်နိုင်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို လှည့်စား၍ရနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ မျှီသိပ်၍လည်း ထားနိုင်အံ့မထင်။ ကျွန်တော်က နေရာမှထလိုက်သောအခါ သူက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းဖက်လိုက်ပြီး သူ့ခေါင်းကလေးနှင့် ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်လာသည်။

‘မောင်ရယ် ဒီလို သဘောမထားကောင်းပါဘူးကွယ်’ဟုပင် သူက တရားပြသည်နှင့် ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြန်၍ဖက်ထားလိုက်သည်။

‘မောင်နားလည်ပါတယ်၊ ညွှန်ရယ်၊ မောင်သိပါတယ်။ မောင်လည်း ကြိုးစားပြီး ဖြေဖျောက်ပါ့မယ်’

ကျွန်တော်က မျက်လုံးများကို မှေးမှိတ်ကာ အတန်ကြာ ဖက်ထားပြီး လောကဓံတရားကို ရင်ဆိုင်နိုင်မည့် ဖုံးကွယ်လျက်ရှိသော အင်အားတစ်မျိုးကို ရယူနိုင်ရန် ရှာဖွေကြည့်နေမိသည်။

ထိုနောက် ကျွန်တော်က သူ့အပါးမှ ခွာခဲ့သည်။ ‘မောင် အပြင်ဘက် သွားမလို့’ဟု ဆိုကာ အိမ်အပြင်ဘက် ဝင်းခြံထဲ

စာမျက်နှာ(၂၄၀)သို့

www.burmeseclassic.com

အလုပ်မှ အိမ်သို့
ပြန်ရောက်ချိန်မှာ
ညနေ ၄ နာရီ မိနစ် ၂၀
ဖြစ်ကြောင်း အိမ်ထဲသို့
လှမ်းဝင်လျှင်ဝင်ချင်း
တွေ့မြင်ရသော
ဧည့်ခန်းနံရံရှိ
စက်ဝိုင်းပုံနာရီကြီးက
ကြည်ကြည်သော်ကို
အသိပေးသည်။
ဆောင်းကာလဖြစ်ပါလျက်
သည်ကနေ့ ပူနေ
အိုက်နေပုံက စိတ်သက်သာ
စရာမရှိ။ အလုပ်သွားရန်
အိမ်ကအထွက် မနက် ၇
နာရီကတည်းက

ဆရာမ
သမီးကလေးကို
လာကြည့်တာလား
ဟု ဆံ့ရှည်
လူငယ်က ပြီး၍
မေးသည်
ကြည်ကြည်သော်
ဘယ်လိုဘယ်ပုံ
ခေါင်းညိတ်မိလိုက်
မှန်းပင်မသိ
ဆံ့ရှည်လူငယ်သည်
မျက်နှာအမူအရာ
ပြောင်းသွားပြီး
မျက်တောင်တွေ
ပုတ်ခတ်
ပုတ်ခတ်ဖြင့်
ရှေ့သို့
တိုးလာသည်

အပူ ကြိုးနှစ်

စပ်ရှုဖြစ်နေခဲ့သော
အပူရှိန်မှာ ယခု
အိမ်ပြန်ရောက်လာသည့်
ညနေ ၄ နာရီ ခွဲခါနီးအထိ
လျော့ကျသွားပုံမရသေး။
အိမ်ဆိုတာကလည်း
တိုက်ခန်းဖြစ်နေရာ
အိမ်ထဲဝင်လိုက်ကာမှ ပိုပြီး
ပူလောင်အိုက်စပ်လာသည့်နယ်
ထင်ရသည်။
‘မသော်... လမ်းထိပ်မယ်
ကြည်လင့်ကို မတွေ့ခဲ့
ဘူးလား’ဟု ချွေးမကို
ဆီးကြိုသည့်နယ်
ထိုင်ရာမှ ထ,လာသည့်
အသက် ၇၀ အရွယ်
အဘွားကြီးက
ဝတ်ကျောတမ်းကျေ
လေသံဖြင့်မေးသည်။
ယောက္ခမအဘွားကြီးမှာ
သူ့ခင်ပွန်းဆုံးပြီးက

Tim Vint
2016

တည်းက သားမိသားစုနှင့် အတူလာနေခဲ့ရာ ကြည်ကြည် သော်၏သမီးငယ် ကြည်လင် ထွေး၏ အသက်နှင့်အမျှ ဆယ်နှစ်ဆယ်မိုး ရှိခဲ့ပြီ။ အဘွားကြီးသည် သားကို အသည်းတုန်အုတ်နဲ့ ချစ်သော် လည်း သား၏မယား၊ ချွေးမ၊ သား၏ သားသမီးနှစ်ယောက် တို့ အပေါ်မှာမူ နွေးထွေးမှု မရှိ။ အေးစက်စက်သာ ဆက် ဆံသည်။ အဘွားကြီးမျက်နှာ ထားက 'ငါ့သားအိမ်ပေါ်မှာ ငါနေပြီး ငါ့သား အင်ဂျင်နီ ယာရဲ့ လုပ်စာကို ထိုင်စားနေ တာ ဘယ်သူ့ကို ဂရုစိုက်ရမှာ တုံး'ဟု မာနအရှိန်အဝါဖြင့် အသံတိတ်ကြေညာနေသောအခါ ရှိသည်။ ကြည်ကြည်သော် ကလည်း ပညာတတ်ကျောင်း ဆရာမဆိုတော့ ခပ်တင်း တင်းပဲ။

'အမှတ်တမဲ့ပဲ အန်တီ' ဟု ပြောပြီးမှ ကြည်ကြည် သော့ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ပူ သွားသည်။ အဘွားကြီး ဘက်ကို မျက်လုံးဝင့်ကြည့် သည်။ 'ကျွန်မ မရှိရင် သမီး ကို အပြင်ပေးမထွက်ပါနဲ့လို့ အန်တီ ကို မှာထားတာ အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်ဘူး။ ခုခေတ်က လူရမ်းကားတွေ ပေါတယ်။ သမီးအရွယ်၊ မြေးအရွယ်ဆိုပြီး ညှာကြတာ မဟုတ်ဘူး'

'ညည်းသမီးက ရွှေရင် အေး သွားဝယ်မယ်၊ ဆိုင်မှာ မသောက်ဘဲ အိမ်ကို ပါဆယ် ဆွဲလာပြီး အိမ်မှာပဲ သောက် မယ်ဆိုလို့ လွှတ်လိုက်တာ။ ငါ တားလည်း ရမှာ မဟုတ် ဘူး။ တားလို့မရတဲ့အတူတူ လွှတ်လိုက်မှ နားအေးမှာဆို

ပြီး လွှတ်လိုက်တာ။ လေး နာရီမထိုးခင် ကတည်းက လွှတ်လိုက်တာ။ ဘယ်အိမ် ဝင်ဆော့နေမှန်းမှ မသိ။ ငါ ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ်၊ ညည်း တို့ သမီးကို ငါ မနိုင်ဘူး။ ညည်းတို့ပဲ အုပ်ချုပ်ကြ၊ ညည်း တို့ပဲ ဆုံးမကြ...ဒါပဲ'

ကြည် ကြည်သော်၏ အပြစ်တင်စကားကို အဘွား ကြီးက တစ်ခွန်းမခံ လေသံ ပြင်းပြင်းတုံ့ပြန်သည်။ မိမိက တစ်ခွန်းပြောလျှင် အဘွားကြီး က ဆယ်ခွန်းအော်တော့မည် ကို သိသဖြင့် ကြည်ကြည် သော် အံ့ကြိတ်၊ နှုတ်ခမ်းစေ့ ထားလိုက်သည်။ ဆွဲခြင်းကို စားပွဲပေါ်မှာတင်ခဲ့ပြီး အဝတ် အစားပင် မလဲတော့ဘဲ ကျောင်း ဝတ်စုံနှင့်ပင် အပြင် သို့ ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။ သမီး ငယ် ကြည်လင်ထွေးကို အထွေးဆုံးဆိုပြီး လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံး ချစ်ကြတာ တော့ မှန်သည်။ သို့သော် အလိုမလိုက်။ သမီးထက် အသက် ၈ နှစ်တိတိ ပိုကြီး သော သားဦး မိုးအေးကျော် ကို အလိုလိုက်မိရာက ထိန်း မနိုင် သိမ်းမရနှင့် မိုးအေး ကျော် အိမ်ပြေးဖြစ်၊ အိမ်ပြေး ဖြစ်ရာက ရဲက လိုက်နေသော ဝရမ်းပြေးဖြစ်ခဲ့တာပင် ငါး လ ရှိပြီ။

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် အောက်ခြေလွတ်ပြီး ဝရမ်း ပြေးဖြစ်သွားသော သားကြီး မိုးအေးကျော်က မိဘတွေကို ပညာပေးသွားပုံ ရသည်။

ညီမကလေး ကြည်လင်ထွေး ကို အလိုမလိုက်ပါနှင့်။ လိုက် မိလျှင် ကျွန်တော့်ထက် အဖြစ် ဆိုးသွားမည်ဟု သတိပေး သွားခဲ့သည်။ မိုးအေးကျော် က လူငယ်ချင်း ရန်ဖြစ်ရာမှ သူ့လက်ချက်နှင့် လူငယ်တစ် ယောက် ဆေးရုံရောက်သွား သည်။ အရိုက်ခံရသူက တရားခံ မိုးအေးကျော်သည် မူးယစ်ဆေးဝါး အရောင်း အဝယ်လုပ်နေပါသည်ဟု ရဲ တွေဆီမှာ ဖွင့်ချရာ အမှုက ပိုကြီးသွားသည်။ မိုးအေး ကျော် စနက်ကြောင့် မိဘတွေ ၏ နေအိမ်ကို ရဲက ဝင်ပြီး မွှေနှောက်ရှာဖွေသည်။ ဘာမှ မတွေ့။ သို့သော်... ကြည် ကြည်သော်မှာ ရှက်လိုက်ရ သည့်ဖြစ်ခြင်း။ ဖခင်ဖြစ်သူ ကတော့ ရဲတွေကို-

'ကျွန်တော့် သားမှာ အပြစ်ရှိရင် တရားဥပဒေ အတိုင်းသာ ဆောင်ရွက်ကြ ပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ သား ဘက်က အကာအကွယ်ပေး မှာ မဟုတ်ဘူး'ဟု ရှက် ဒေါသဖြင့် နာနာကြည်းကြည်း ပြောလိုက်သည်။ ကြည် ကြည်သော်ကတော့ သားကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် နေ တတ်သူဖြစ်ရာ သားနှင့် မူး ယစ်ဆေးဝါးကို မည်သို့မျှ ဆက်စပ်ကြည့်၍မရ။ အရိုက် ခံရသော ကောင်ကလေးက အမုန်းစိတ်ဖြင့် တမင် ချွန် တွန်းခြင်းဟုသာ ထင်သည်။

ပြဿနာပေါ်ကတည်း က မိုးအေးကျော်သည် သူ့ ဖခင်ထံ ဖုန်းတစ်ကြိမ်သာ ဆက်သွယ်သည်။ 'မပူပါနဲ့၊ ကျွန်တော် ယောက်ျားပဲ၊ ယောက်ျားဆိုတာ စွန့်စားရမှာ

ပေါ့'ဟူသော စကားဖြင့် နိဂုံး ချုပ်လိုက်ပြီး ထပ်မံဆက် သွယ်ခြင်း မပြုတော့။ သား ဖြစ်သူ မူးယစ်ဆေးနဲ့မှာ နစ် သွားပြီလား ဟူသော အတွေး ဖြင့် ကြည်ကြည်သော့ရင်ထဲ မှာ မီးတောက်နေခဲ့ရသည် က သား ဝရမ်းပြေးဖြစ် ကတည်းက။

ကြည်ကြည်သော်တို့ နေထိုင်ကြရာ လမ်းသွယ်ထဲ မှ ထွက်လိုက်လျှင် လမ်းမ ကြီးသို့ ရောက်သည်။ လမ်း သွယ်ထဲမှာ အနေကြာပြီဖြစ် ရာ လမ်းသွယ်ထဲရှိ မိသားစု အတော်များများနှင့် ကြည် ကြည်သော် မျက်မှန်းတန်းပြီး လောကဝတ်သဘော မေး ထူးခေါ်ပြောဆက်ဆံရေးရှိ သည်။ ကျောင်းဆရာမဖြစ်၍ လည်း ကြည်ကြည်သော်ကို အငယ်တန်း အင်ဂျင်နီယာ ခင်ပွန်းသည်ထက်ပင် ပိုမို လေးစားကြဟန်ပေါ်သည်။ အင်ဂျင်နီယာက သူ့လုပ်ငန်း ခွင့်ရှိ သက်မဲ့ သံထည်၊ သစ် သားထည်၊ အုတ်၊ သဲ၊ ကျောက် စသည်များကိုသာ ပိုမိုစိတ်ဝင်စားပြီး လူနု ဆက်ဆံရေးဘက်မှာ လစ်လျူ တာကများသည်။ ကုမ္ပဏီ လာကြိုသောကား ရောင်း လာလျှင် အိမ်ထဲကထွက်ပြီး ကားပေါ်တက် လိုက်သွား သည်။ အလုပ်ပြီး၍ ကားကြီး လိုက်ပို့သောအခါ ကားဆီ က ဆင်း၍ အိမ်ထဲ တန်းသ် သွားသည်။ အိမ်နီးချင်း ထံ ဝန်းကျင်နှင့် လူမှုဆက်ဆံ လျော့ရသည်။

'ဆရာမ... ရေးကြည့် သုတ်ပျာနဲ့ ဘယ်တုန်း' တစ် အိမ် ကလေး

အဘွားကြီးတစ်ယောက်က
ခြံမှာ ရပ်နေရင်း ကြည်
ကြည်သော့ကို အရေးတယူ
နှုတ်ဆက်သည်။

‘ကျွန်မ သမီးကလေး
သမီးထိပ်မှာ ရွှေရင်အေး
သွားဝယ်တာ ကြာနေလို့
အနီတိုကြီးရေ’

‘ဪ... ကြည်လင်
ထွေး ဆိုတဲ့ ကလေးလား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ကလေးမကလေးက

အပေါင်းအသင်းဆုံတယ်။

အစ်လမ်းလုံး သူ့အသံတွေ

ချည်းပဲ။ တစ်ယောက်

ယောက်နဲ့ စကားလက်ဆုံကျ

ချေပြီး မှတ်တယ် ဆရာမ

ချေ...

‘ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့၊

အဘွားက စိတ်ပူနေလို့

ကျွန်မ လိုက်ခေါ်လိုက်ဦးမယ်

ဆို ဟု ခပ်သွက်သွက် ပြော

ရင်း ကြည်ကြည်သော် ခြေ

တန်း အရှိန်မြင့်သည်။ ရင်ထဲ

အပူမှာ တရိပ်ရိပ်တိုးနေ

သည်။ အိမ်က အဘွားကြီး

ကျေနပ်သည့်အပူလည်း

မရှိတော့ပါ။ သားဖြစ်သူ မိုး

ကျော် ပြဿနာပေါ်က

လည်းက သမီး ကြည်လင်

ထွေး၏ အသွားအလာကို

အင်းကျပ် လိုက်သည်။

အောင်သွားကျောင်းပြန် အိမ်

ထိုးရာရောက် ကြိုပို့ကားရှိ

သည့် ပူစရာမရှိ။ ကျူရှင်

အထဲ သမီးကို အိမ်မှာပဲ

အိပ်ခိုစေတိုင် သင်ကြားပေး

သည်။ ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ

အိပ်ခိုစေ၊ ဖခင်ဖြစ်စေ မပါ

အပြင်မထွက်ရဟု အမိန့်

ထားသည်။ ယောက္ခမ

အဘွားကြီးကိုလည်း မိဘမရှိ

သောကြည်လင်ထွေးကို အိမ်

ပြင် ပေးမထွက်ရန် အတန်

တန် မှာကြားပြီးသား။

ခင်ပွန်း အင်ဂျင်နီယာက သူ့

မိခင်ကြီးအား ‘ဒီခေတ်ကြီးက

ရွှေတစ်ရွာသားလောက်အတွက်

နဲ့ လူသတ်၊ လူယက်နေတဲ့

ခေတ်ကြီး မေမေရဲ့။ မေမေ

မြေး ကြည်လင်ထွေးရဲ့ နား

နှစ်ဖက်က နားကွင်းကလေး

တွေက တစ်ဖက်ကို ရွှေတစ်

မူးသားစီရှိကြတာ အန္တရာယ်

ကို လက်ယပ်ခေါ်နေတာ

တော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်

သမီးကလေး ဒီတစ်ယောက်

ရှိတာ နားရွက်ဗလာနဲ့တော့

မဖြစ်ချင်ဘူး မေမေ။

ကျွန်တော်တို့ အလုပ်သွားနေ

ချိန်မှာတော့ မေမေမြေးကို

အပြင်ပေးမထွက်တာ စိတ်

အချရဆုံးပဲ’ဟု မှာကြားဖူး

သည်ကိုလည်း ကြည်ကြည်

သော် အမှတ်ရသည်။

အဘွားကြီးကတော့

သားနှင့် ချွေးမကို အစိုးရိမ်

လွန်သည်ဟု ထင်ကောင်း

ထင်မည်။ တကယ်တမ်းက

အဘွားကြီးက အိမ်တွင်းပုန်း

လုပ်နေပြီး စာလည်းမဖတ်၊

ရုပ်သံလည်း မကြည့်သဖြင့်

ခေတ်နှင့် ကင်းကွာနေသည်။

ခေတ်အတွင်းက လူတို့၏

ရပ်တည်မှုအနေအထားတွေ

တရိပ်ရိပ်ပြောင်းလဲနေမှန်း

အဘွားကြီးမသိ။ မြို့တော်

ရန်ကုန်၏ မြို့ပြရပ်ကွက်

တစ်ကွက်ဟူသည် လုံခြုံစိတ်

ချမှု အပြည့်ရှိသည်ဟူသော

အဘွားကြီး တလွဲတွေး

ကောင်းတွေးနေလိမ့်မည်။

အဘွားကြီးက ခေါင်းမာမာ

နှင့် တစ်ယူသန်လွန်းသဖြင့်

အဘွားကြီးနှင့် မငြင်းခုံမိရန်

ကြည်ကြည်သော် အတတ်နိုင်

ဆုံး ထိန်းသိမ်းနေခဲ့သည်။

ယနေ့တော့ အဘွားကြီးကို

‘ဝတ္ထုရားပျက်ကွက်သူ’အဖြစ်

အပြစ်တင်စကားဖြင့် ထိုးနှက်

ထိပါးမိလိုက်ပြီ။ အဘွားကြီး

က ကျေနပ်မှာမဟုတ်။ သား

အလုပ်က ပြန်လာလျှင် သား

ကို တိုင်ပြောပြောကာ သား

က မယားကို ပြစ်တင်ဝေဖန်

လျှင် အဘွားကြီးက အားရ

ဝမ်းသာ စောင့်ကြည့်ဦးမှာ

ဖြစ်သည်။

‘ဆရာမ ခြေလှမ်းသွက်

လှချေလား၊ ဘယ်လဲ’

ညာဘက်မှာ ရပ်ထား

သော တက္ကစီ ဆလွန်းကား

တစ်စီးကို ဖုန်သုတ်နေသူက

ခပ်တိုးတိုး အော်လိုက်ခြင်း

ဖြစ်သည်။ ကြည်ကြည်သော်

ယောင်ယမ်းပြီး တုံ့ခနဲ ရပ်

ကာ မျက်မှန်းတန်းနေသော

တက္ကစီဒရိုင်ဘာကြီးကို လှည့်

ကြည့်သည်။

‘ဪ... ဦးဂျော်နီ၊

ကိုယ့်ဇောနဲ့ကိုယ်ဆိုတော့

ကျွန်မ ဦးဂျော်နီကို သတိ

မထားမိဘူး။ ကျွန်မ သမီးကို

လိုက်ခေါ်မလို့ရှင်’

‘ကြည်လင်ထွေး...

လား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ လမ်းထိပ်က

အအေးဆိုင်သွားတာ ကြာနေ

လို့’

‘ကြည်လင်ထွေးက

ဘော်ဒါများတယ်။ အအေး

ဆိုင်မှာ ဘော်ဒါတွေနဲ့တွေ့နေ

ပြီမှတ်တယ် ဆရာမရဲ့’ဟု ဆို

ကာ တက္ကစီဒရိုင်ဘာကြီးက

ရယ်မောလိုက်ခြင်းကို ကြည်

ကြည်သော် စိတ်မှတ်မထား

နိုင်တော့။ ရပ်ထားသော ခြေ

ထောက်တွေကို ဆတ်ခနဲ

ဆတ်ခနဲ ပြန်လှမ်းထွက်

သည်။ အခိုက်အတန့်မှာတော့

သမီး ကြည်လင်ထွေး လူ

ရည်လည်တာ၊ ဉာဏ်ကောင်း

တာ၊ အပြောအဆို သွက်

လက်တာတွေကို ကြည်

ကြည်သော် မေ့နေသည်။

ကမ္ဘာရွှေဈေးတက်နေခြင်းနှင့်

သမီး၏ ရွှေနားကွင်းကလေး

တွေကိုသာ ဆက်စပ်ကြည့်

ရင်း အမျိုးအမည်မသိ အပူ

လှိုင်းက ဝမ်းခေါင်းထဲမှာ

ငွေ့ယမ်းနေသည်။ ကြည်

ကြည်သော်ဘဝတစ်လျှောက်

မှာ ရွှေထည်လက်ဝတ်လက်

စားကြောင့် ဒုက္ခရောက်ရ

သည့် လူမမည်ကလေးများ

စွာ ကြုံဖူးသည်။ မိမိက

ကျောင်းဆရာမဆိုတော့ မိမိ

၏ တပည့်မကလေးတစ်

ယောက်စ၊ နှစ်ယောက်စ ဆွဲ

ကြိုးအဖြတ်ခံရပုံတွေကို

ကြားသိဖူးနေသည်။ ပစ္စည်း

ကို အလစ်သုတ်သွားရုံက

ဘာမျှမဖြစ်ပါ။ မသကာ

ငွေကြေး တန်ဖိုးဆုံးရှုံးရပေ။

ခုခေတ် လူရမ်းကားတွေက

လက်ရံစက်နဲ့လွန်ကြသည်။

ရွှေနားဆွဲ၊ ရွှေနားကပ်၊ ရွှေ

နားကွင်းဆိုပါက နားရွက်ကို

မားဖြင့် လှီးယူသွားမည့်သူ

တွေ။ ဘုရား... ဘုရား။

ကြည်ကြည်သော် တစ်

ကိုယ်လုံး ချွေးသီးချွေးပေါက်

တွေ နေရာအနှံ့ တရဟော

ယိုစီးနေကြသည်။ ညနေပိုင်း

‘ကျနေ’ အလင်း၏ အပူက

သိသာသည်။ မသိသာသည့်

အပူမှာ ကြည်ကြည်သော်၏

ရင်ထဲသို့ လူမမြင်၊ သူမမြင်

အလျှဉ်းညှိုး မီးတောက်နေ

သည်။ အသက်ရှူမြန်လွန်း

နေမှန်းကိုလည်း သတိမထား

မိနိုင်၊ လမ်းလျှောက်ဟန် ပုံ

ပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်နေမှန်းကို လည်း သတိမထားမိနိုင်။ စိတ်အာရုံထဲမှာ သမီးကလေး ကြည်လင်ထွေး၏ ရုပ်သွင် အမျိုးမျိုးတို့သာလျှင် တိုးဝှေ့ ထင်ဟပ်နေကြသည်။ တစ်ခု သောရုပ်သွင်ကတော့ ကြောက် မက်ထိတ်လန့်ဖွယ် ကောင်း လွန်း၍ ဖွဟဲ့ လွဲပါစေ၊ ဖယ် ပါစေ ဟုပင် ကြည်ကြည် သော် ရေရွတ်မိသည်။

လမ်းထိပ်သို့ရောက်၍ ညာဘက်သို့ ချိုးကွေ့လိုက် သောအခါ သမီးအကြိုက် ရွှေရင်အေးရောင်းသည့် ဧဒင် အအေးနှင့် ကဖီး ဆိုင်းဘုတ် ကြီးက သွားခနဲ ဆီးကြို သည်။ လမ်းမတန်းမှာဖြစ် သော်လည်း ဆိုင်ခန်းက နေရာကျယ်ကျယ်မဟုတ်။ အနံ့ ၁၀ ပေလောက်အကျယ်၊ အလျား ရှည်မျောမျောနှင့် လူငယ်တွေအကြိုက် ဒီဇိုင်း ဆန်းဆန်း စားပွဲ၊ ကုလား ထိုင်တွေ ခင်းကျင်းထား သည်။

ကြည်ကြည်သော်က အအေးဆိုင်အဝမှာ ရပ်ပြီး အထဲသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ကြည့် သာကြည့် ရသည်။ မျှော်လင့်ချက်မရှိ။ အဓိပ္ပာယ် လည်းမရှိ။ သမီး ကြည်လင် ထွေးသည် ဆိုင်ထဲမှာ ထိုင်၍ တစ်ခုခုသောက်နေတတ်သည့် အရွယ်လည်း မဟုတ်။ တစ် ခုခု ထိုင်သောက်နေခဲ့သည်ဆို စေဦး၊ သည်လောက် ကြာ မြင့်မှာ မဟုတ်။ တစ်ခုတော့ အဆင်ပြေသွားသည်။ အအေး ဖျော်စပ်သူ ဆံရှည်လူငယ်က ကြည်ကြည်သော်တို့သားအမိ နှင့် မျက်မှန်းတန်းနေသည်။

ဆရာမ သမီးကလေး

ကို လာကြည့်တာလားဟု ဆံရှည်လူငယ်က ပြုံး၍ မေး သည်။ ကြည်ကြည်သော် ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ခေါင်းညိတ် မိလိုက်မှန်းပင် မသိ။ ဆံရှည် လူငယ်သည် မျက်နှာအမူ အရာ ပြောင်းသွားပြီး မျက် တောင်တွေ ပုတ်ခတ်ပုတ် ခတ်ဖြင့် ရှေ့သို့ တိုးလာ သည်။

ဆရာမ သမီးကလေး အိမ်မှာ မရှိဘူး မဟုတ်လား

အေးကွယ်၊ ရွှေရင်အေး ထွက်ဝယ်တာ ကြာလွန်းလို့ ငါ လိုက်လာတာ။ သူ ရွှေရင် အေးဝယ်သွားပြီလား

နည်းနည်းတော့ ထူး တယ်ဟု ဆံရှည်လူငယ်က စကားစပြီး သူပြောရမည့် စကားကို ချိန်ဆနေပုံရသည်။

သမီး ရွှေရင်အေး ဝယ် သွားလားဟု ကြည်ကြည် သော်က အမောတကော ကတုန်ကယင် မေးသည်။ ဆံရှည်လူငယ်သည် မျက် မှောင်တစ်ချက်ကုတ်လိုက်ပြီး ကားမျိုးစုံ ဥဒဟဲ့သွားလာနေ ကြရာ လမ်းမဘက်သို့ကြည့် ရင်း အသံလေးလေးဖြင့် ပြောသည်။

ရွှေရင်အေး ပါဆယ် ဝယ်ပြီး ဆိုင်ထဲက ပြန် အထွက်မှာ ဆရာမ သမီး ကလေး အနားကို တက္ကစီ တစ်စီး ထိုးရပ်လိုက်တာ တွေ့တယ်။ ကားထဲမှာပါ လာတဲ့ သူ့အစ်ကိုနဲ့ စကားရပ် ပြော...

သူ့အစ်ကို ဟုတ်လား၊ မိုးအေးကျော်မှန်း မင်းသိလို့ လား

သိတာပေါ့ ဆရာမရဲ့၊ မိုးအေးကျော်က ဒီဆိုင်မှာ

ဖောက်သည်ပဲဟာ။ သူ ကျစ်ဖြစ်လို့ ရှောင်နေရတာ ကိုလည်း သိတာပဲ။ ဆရာမ သမီးကလေး ကားပေါ်ပါ သွားတော့ ကျွန်တော်တောင် ဒုက္ခပဲ လို့ ဘုရားတ၊လိုက် မိသေးတယ်။ စိတ်မပူပါနဲ့ ဆရာမ။ ကြည်လင်ထွေးက ပြန်ပေးဆွဲခံရတာမှ မဟုတ် တာ။ သူ့အစ်ကိုနဲ့ ပါသွားတာ ဆိုတော့ တစ်နည်းနည်းနဲ့ သူ့ အစ်ကိုက အိမ်ကို ပြန်ပို့ပေးပါ လိမ့်မယ်

ခြေစုံရပ်နေရာက ဒူး တွေ ပျော့ညှပ်လာသလို ခံစားရသဖြင့် ကြည်ကြည် သော်က အနီးရှိ အအေးဖျော် သော သစ်သားခုံကြီးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် လှမ်းကိုင် အားတင်းထားလိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ အပူလှိုင်းတွေ တဝန်းဝန်း တိုးဝှေ့သည့်အသံ တွေကို ကြားလာရသည်။ ဒါမှမဟုတ် နှလုံးခုန်သံ ကျယ်လောင်မြန်ဆန်နေခြင်း များလား။

မင်းတို့ဆိုင်မှာ ဖုန်းရှိ တယ်နော်

ရှိတယ် ဆရာမ၊ ကြီး ဖုန်းလည်း ရှိတယ်။ မိုဘိုင်း ဖုန်းလည်း ရှိတယ်

မိုဘိုင်း ခဏပေး ကွယ်၊ ဆရာမ သမီးအဖေဆီ ဖုန်းဆက်မလို့

လင်တော်မောင် ရုပ်ဝါဒီ အင်ဂျင်နီယာ ကိုအေးကျော် မှာ ကြည်ကြည်သော် ခံစားရ သလို ခံစားရပုံမျိုး အလျှင်း မရှိ။ ဖုန်းမှတစ်ဆင့် ကြည် ကြည်သော်ပြောသမျှကို ကြားဖြတ်မမေးဘဲ နား ထောင်နေခဲ့ပြီး၊ နောက် သား ကြီးက သူ့မိလေးကို အိမ်

တိုင်ရာရောက် ပြန်ပို့ပေးပါ လိမ့်မယ်ကွာ၊ မင်း ပူမနေပါ နဲ့ဟု အေးစက်စက်ပြော သည်။

မပူလို့ဖြစ်မလား၊ ရှင် ကကော မပူဘူးလား။ ကြည် လင်ထွေးက ရှင့်သမီး မဟုတ်ဘူးလား။ သူ့အစ်ကို က ခေါ်သွားတာမှန်ပေမဲ့ သူ့ အစ်ကိုအခြေအနေက ဘာဆို တာ ရှင့်ကို ပြောဖို့ လိုသေး လို့လား

ကြည်ကြည်သော် ထိန်း မနိုင် သိမ်းမရနှင့် အတန်းထဲ မှာ စာအော်သင်သည့်အသံ မျိုးဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ဧဒင် ဆိုင်ထဲမှာ ရှိနေသည့်လူတွေ အားလုံး မျက်ခုံးတွေ ပြိုင် တူ ပင့်မိကြသည်။ အအေး ဖျော်သော ဆံရှည်လူငယ်က သူ့နဖူးပေါ်ဝဲ ကျနေသော ဆံပင်တွေကို သပ်တင်လိုက် ပင့်သက်မှုတ်လိုက် လုပ်နေ သည်။ ငါ မသိဘူး၊ မမြင် ဘူးလို့ ဘူးကွယ်လိုက်ရင် ကောင်းမှာဟု တွေးကောင်း တွေးနေမှာလည်း ဖြစ်သည်။

ငါ ခုချက်ချင်း အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့မယ်ဟု ပြောကာ ခင်ပွန်းသည်က ဖုန်းချသွား သည့်တိုင် တစ်မိနစ်လောက် ကြာသည်အထိ ဖုန်းကိုင်ထား ရင်း ကြည်ကြည်သော် ကြောင်ကြောင်ကြီး ဖြစ်နေ သည်။

ကျွန် တော် လည်း သမီးတစ်ယောက်အပေါ် ဆရာမ။ ကိုယ်ချင်းစာတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အစ်ကို ပါသွားတာဆိုတော့ စိတ်မစရာ မရှိပါဘူးဟု ဆံရှည် လူငယ်က ပြောလာသောကြောင့် ကြည်ကြည်သော်

ဆံ့ရှည်လူငယ်ကိုပါ ခပ်ရိုင်းရိုင်း ကြည့်နေမိတော့သည်။ ကြည့်ရုံကြည့်ပြီး ဘာမျှတော့ ပြောမထွက်။

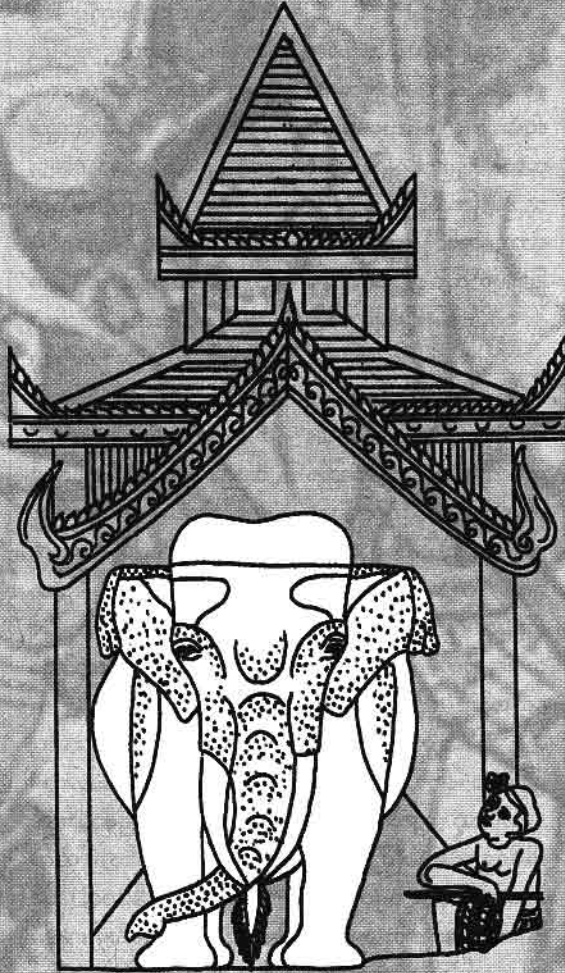
တစ်ဆင့် စကား သတင်းစီးကြောင်း ပြန်သွား ခဲ့တာ မြန်သည်။ တစ်ခဏ အတွင်း ကြည်ကြည်သော အနီးသို့ ဧဝံဆိုင်ရှင် လင် ယောနှင့် အလုပ်သမားအချို့ ဝိုင်းခုံလာကြသည်။ ဆိုင်ရှင် ထူထီးက ကြည်ကြည်သော အနီးကိုကြီးတစ်ယောက် စီ ကြင်နာမှုမျိုးဖြင့် ရော အားပေးသည်။ ကြည် ကြည်သောကတော့ မျက်ရည် ထွန်းပင် မသိနိုင်ဘဲ ပူထူ နေသည်။ မြင်ကွင်းထဲက ထွန်းစုံကိုမမြင်၊ သမီးကိုသာ မြင်နေသည်။ အသံဗလ်မျိုးစုံ ကြီးကြား၊ ကြည်လင်ထွေး ကြီး အသံစာစကလေးကိုသာ ကြားနေသည်။ ခင်ပွန်းသည် ချက်ချင်းပြန်လာခဲ့မည် ဆိုသည့်တိုင် နောက် အည်းဆုံး ၂ နာရီကြာမှ ပြန် ထွက်မည်ကို ကြည်ကြည် သည် ထွက်မိပြီးသား။ သူ အသံက အရှေ့ဒဂုံမြို့နယ်ထဲ မြန်မာ့ မရမ်းကုန်းမြို့နယ် ထဲသို့ အမြန်ဆုံး ပြန်လာမည် ဆိုသည့်သောမှ သည်ခေတ် လေးလမ်း အနေအထားအရ အထွက်တော့ ပုံမမြန်နိုင်။ ဆိုင်ပြင်သို့ ပြန်ထွက် ကြည့် ဉာဏ်အသိတစ်ချက် ထွက်ခန့်ဖြစ်သွားသည်။ သူ ဝရမ်းပြေးသည် မိသား စု စိတ်မပူစေရအောင် တစ် နည်းဖြင့်တော့ အိမ်ကို ပြန်သော်လည်း လိမ့်မည်။ သို့ အထွက် အထံသို့ ဖုန်းဆက် ပြန်သည်။

အိမ်မှာ ဖုန်းကျန်ခဲ့မှန်း သိပြီဆိုကတည်းက အိမ်ပြန် ပြေးဖို့ ကြည်ကြည်သော စိတ်စောနေခဲ့ရပြန်ပြီ။ အိမ် က ဖုန်းထဲမှာ သားထံမှ Message စကားရောက်နေ လောက်ပြီ။ Message စကား ကို မြင်လိုက်ရလျှင် ရင်အပူ လျော့လောက်ပါရဲ့။
အပြေးတစ်ဝိုင်း လွမ်း နေသော ကြည်ကြည်သောကို လမ်းသွားလမ်းလာတွေက အလန့်တကြား ကြည့်ကြ သည်။ ကြည်ကြည်သောက တော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကွဲ ပြားပြတ်သားစွာ သတိမမူ နိုင်။ အိမ်အမြန်ပြန်ရောက်ဖို့၊ သားထံမှ Message ကို ဖုန်း ထဲမှာ တွေ့ရဖို့ စိတ်ဆန္ဒတွေ ကသာ သူ့ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး စလုံးကို လွှမ်းမိုးနေသည်။ ဝရမ်းပြေးဘဝမို့ ညီမကလေး ကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်တွေ့ရ ရှာတာ သူ့ဘက်က အခက် အခဲတွေ ရှိမှာပေါ့လေဟုပင် သားအတွက် ကရုဏာတွေ့ တွေးလိုက်မိသေးသည်။
အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်မိတော့ ရင်ထဲမှာ 'ဒီတံ ခန့်ဖြစ်ရပြန် သည်။ သူ ထွက်ခဲ့တုန်းက အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီး ပွင့် လျက်ပါ။ ခုတော့ တံခါးမ ကြီးက ပိတ်လျက်။ ဘယ်လို ဖြစ်ရတာပါလိမ့်။ အဘွားကြီး က အိမ်တံခါးဝမှာ ရပ်လျက် မြွေကလေးသတင်းကို နား စွင့်နေရမည့်အစား ဘယ်နှယ် ဘယ်နှယ် တံခါးပိတ်ထား ရပါလိမ့်။
တံခါးက စေ့ထားရုံမျှ သာ။ တွန်းဖွင့်လိုက်တော့ ပွင့် သွားသည်။ အဘွားကြီး အရိပ်အယောင်ကို မမြင်ရ။

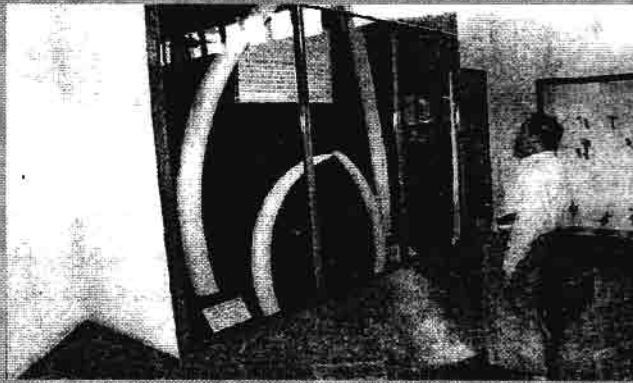
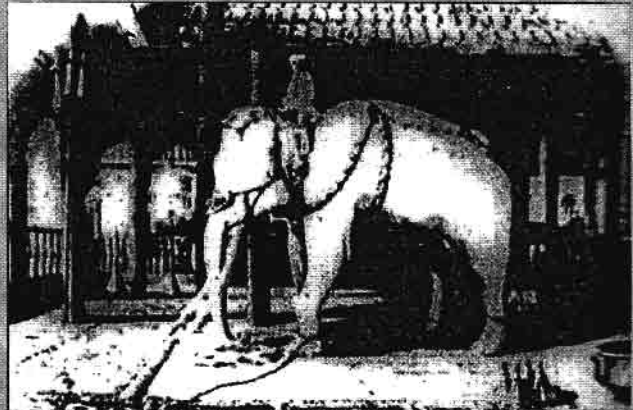
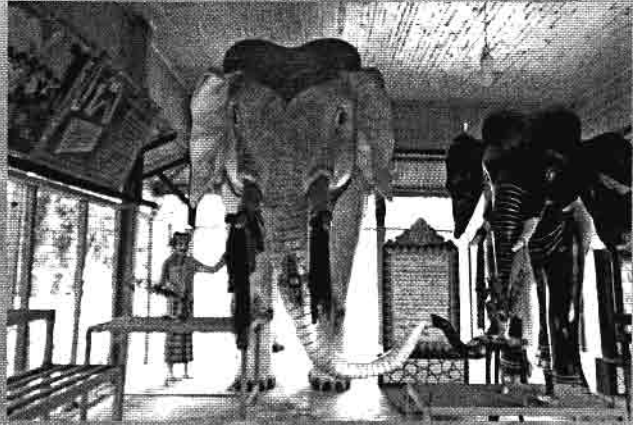
ဘာသံမှ မကြားရ။
'မေမေ...'
ခေါ်နေကျ အသုံးအနှုန်း ဖြင့်ပင် အသံပြုလိုက်သည်။ တုံ့ပြန်မှုမရ။ အိမ်ထဲဝင်ပြီး အဘွားကြီး အခန်းထဲကို အကဲခတ်လိုက်တော့မှ အဖြေ ကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရ သည်။ အဘွားကြီး မရှိ တော့။ သူ့အကျင့်အတိုင်း အဝတ်အစားအိတ်ကလေး ဆွဲပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွား ပြန်ပြီ။ သူ့အဝတ်အစား သေတ္တာကိုပင် ပြန်မပိတ်ဘဲ ဟင်းလင်း ဖွင့်ထားရစ်ခဲ့ သည်။ အဘွားကြီးက ချွေးမ နှင့် စကားကတောက်က ဆတ်ဖြစ်တိုင်း တောင်ဥက္က လာပရီ သမီးအိမ်ကို ဆင်း သွားတတ်သည့်အလေ့ ရှိ သည်။ သူ စိတ်ပြေလျှင် ဘယ်သူကမှ လိုက်မခေါ်ဘဲ ခပ်တည်တည် ပြန်လာတတ် သည်။
'ခေါင်း မီးတောက်ရ တဲ့အထဲ အဘွားကြီးက တစ် မျိုး'
ဤစကားလုံး တွေ လောက်ဖြင့်သာ ယောကွမ အဘွားကြီးကို ပြစ်တင်ရှုတ် ချနိုင်သည်။ သည့်ထက် ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ပြစ် တင် ရှုတ်ချဖူးခြင်းမျိုး မရှိခဲ့ ပါ။ လောလောဆယ်မှာတော့ အဘွားကြီးတစ်ယောက် မပြန်လမ်းကို ထွက်သွား သည်ဆိုလျှင်သောမှ အရေး စိုက်နိုင်မှာ မဟုတ်။
ဖုန်းကိုဖွင့်ပြီး သား၏ Message ကို မျှော်လင့်တကြီး ရှာကြည့်သည်။ မတွေ့ရ။ Message ကလေး ပို့ဖို့ပင် သားမှာ အခက်အခဲ ကြုံနေ

ဟန်တူသည်။ မိမိထံကော ဘာကြောင့် ဖုန်းမဆက်ခဲ့ရ သလဲ။ ကြည်ကြည်သော သည် ဖုန်းကို ပြန်ပိတ်ပြီး အနီးရှိ ဆိုဖာပေါ်မှာ ခြေပစ် လက်ပစ် ထိုင်ချရန် စိတ်ကူး ရှိရှိသေး။ အိမ်ရှေ့တည့်တည့် မှာ ကားတစ်စီး ထိုးရပ်သံ ကြောင့် ကြည်ကြည်သော တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ခနဲ တောင့်သွားသည်။ သမီး ဖေဖေက အမြန်ဆုံးပြန်လာ တာလား။ မဖြစ်နိုင်။
အိမ်ရှေ့ကို ထွက်ကြည့် လိုက်တော့ ရပ်ထားသည့် ကားက ရဲအမှတ်တံဆိပ်နှင့် အချက်ပြမီးတွေ တပ်ဆင် ထားသည်။ အဖြူ၊ အပြာ ကြား ဆလွန်းကားကြီး။ ဘုရား... ဘုရား။
ကားထဲကနေ ရဲအရာ ရှိ ငယ်တစ်ယောက်နှင့်အတူ တရှုပ်ရှုပ် ငိုကြွေးနေသော သမီးငယ်တို့ ထွက်လာကြ သည်။
'ဆရာမ စိတ်အရမ်းပူ နေမှာကို သိပါတယ်။ သမီး အတွက်တော့ လုံးဝ စိတ်မပူ ပါနဲ့တော့။ သားအတွက် တော့ စိတ်ပူချင်ပူပေါ့ဗျာ။ ဆရာမသားကို ကျွန်တော်တို့ ရှာနေတာကြာပြီ။ သူက အကြောက်လွန်ပြီး ထွက်ပြေး နေတာ။ သူ့ကိုစွဲထားတာက နာကျင်စေမှုတစ်ခုတည်း ရယ်၊ ဆေးအမှုမပါဘူး။ ဒီကနေ့ သူ့ကိုတွေ့တော့ ဒီ သမီးကလေးလည်း သူ့အစ်ကို နဲ့ ရှိနေခဲ့တာကိုး'
ရဲအရာရှိက ပြုံးရွှင်ချို သာစွာ ရှင်းပြနေသည်။

ကြိုးနှစ်

မောင်သန်းဆွေ (ထားဝယ်)
နိဗ္ဗာန်ခရီး

ပဲခူးမြို့မှ မိတ်ဆွေ ဦးစောမော်ထွန်း က
နိဗ္ဗာန်ရွာသို့ သွားမည်ဖြစ်၍ လိုက်လိုလျှင်
ခွင့်ပါဟု မိတ်ဆော်သောကြောင့် ၂၄.၁၂.၁၆
နေ့နေ့က နံနက် ၈ နာရီ တွင် ပဲခူးသို့
သွားခဲ့သည်။ နိဗ္ဗာန်ရွာသို့ ရောက်ချင်
နေသည်မှာ ကြာခဲ့ပါပြီ။ ဗဒုံမင်း
တော်ဘုရား)၏ နိဗ္ဗာန်ပစ္စယ နာဂရာဇာ

ဘွဲ့ချီသော ဆင်ဖြူတော်ကြီးသည် ထိုနိဗ္ဗာန်ရွာမှ ပေါ်ထွက်ခဲ့သည်ဆိုသော
ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ပဲခူးမြို့အဝင် 'ရွှေပြည်' စားသောက်ဆိုင်တွင် ဦးစော
မော်ထွန်းတို့အဖွဲ့နှင့်ဆုံရန် ချိန်းထားသည်။ ထိုဆိုင်တွင်ပင် နံနက်စောစောစာ
စားသောက်ကြပြီး နိဗ္ဗာန်ရွာသို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ပဲခူးမှ အင်းတကော်တာဆုံ
ဘက်သို့ ပြန်မောင်းခဲ့ရသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ကဝမြို့သို့ သွားကြသည်။
ကဝမြို့တွင် ဦးအေးနိုင်အိမ်၌ ခေတ္တ နားကြရသည်။ ထိုကမှ ခမပြင်သို့

နိဗ္ဗာန်ရွာ အဝင်လမ်း

မောင်းရသည်။ ခမဲပြင် ဘိုးဘိုးကြီး နတ်နန်းသို့ အဝင်လမ်းမှ ညာဘက်တွင် နိဗ္ဗာန်ရွာသို့သွားသည့် အုတ်ခင်း မြေခို လမ်းမကြီး ရှိပါသည်။ ၃ မိုင်ခန့်ရှိ၏။ ရေနက်ကွင်းထဲတွင် ၁၀ ပေကျော်ခန့် မြေပို၍ လမ်းဖောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ရွှေကျင် ဒုတိယသာသနာပိုင် ဖြစ်ခဲ့သော ပဲခူးမြို့မှ ကြွေတံပိုင်း ဆရာတော် ဘုရားကြီးက နိဗ္ဗာန်ရွာစာတိဖြစ်၍ လမ်း ဖောက်ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆို သည်။ ယခု အစိုးရက လမ်းပြင်ရန် ၉၇ သန်းကျော် ချပေးထားသည်ကို ဆိုင်းဘုတ်တွင် ဖတ်လိုက်ရသည်။ ရွာ အဝင်တွင် ကြွေတံပိုင်း ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ ကြိုးပမ်းမှုကြောင့်ပင် တာရီးချောင်းကို အစိုးရက တံတားကြီး ခင်းပေးထားသည်။ တံတားကျော် လိုက်သည်နှင့် နိဗ္ဗာန်ရွာသို့ ရောက်၏။ အလယ်တန်းအလွန်(အထက်တန်း) ကျောင်းနှင့် ဆေးပေးခန်းကို တွေ့ရ သည်။

နိဗ္ဗာန်ရွာသည် ယခုအခါ အိမ်ခြေ ၅၃၃ အိမ်ရှိပြီး လူဦးရေ ၂၃၉၁ ဦး ရှိသည်ဆို၏။ နိဗ္ဗာန်ရွာ အနီးအနားတွင် အုန်းရွာ၊ သံတံခါးရွာ၊ ပိုင်ကျုံရွာတို့ရှိ သည်။ ထို့ကြောင့် 'ပိုင်ကျုံမှာကျောင်း၊

နိဗ္ဗာန်မှာလောင်း၊ အုန်းမှာအိမ်၊ သံတံခါး မှာသိမ်'ဟု စာချိုးရှိခြင်းဖြစ်၏။ ပိုင်ကျုံ ရွာတွင် အလွန်ကြီးသော ကျောင်းကြီးရှိ သည်။ နိဗ္ဗာန်ရွာတွင် အလွန်ကြီးသော လောင်းလှေကြီးရှိသည်။ အုန်းရွာတွင် အလွန်ကြီးသော အိမ်ကြီးရှိသည်။ သံတံ ခါးရွာတွင် အလွန်ကြီးသော သိမ်ကြီးရှိ သည်ဟု ဆိုလိုသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် နိဗ္ဗာန်ရွာ တောင်ကျောင်းသို့ ပထမဝင်ကြသည်။ ဆရာတော်ကြီးက လိုက်ပြတော်မူပါ သည်။ တောင်ကျောင်းကြီးသည် လွန်ခဲ့သော နှစ် ၁၀၀ ခန့်ကမိုးကုတ်မြို့မှ သူဌေးကြီး ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းထား သည့် ဧရာမ အသားကျောင်းကြီးဖြစ် သည်။ စာချိုးထဲတွင် ပါသည့် အလွန် ကြီးသော လောင်းလှေကြီးကိုလည်း ဆရာတော်ကြီးက လိုက်ပြပါသည်။ ကျောင်း၏ မြောက်ဘက်တွင် ဆင်ဖြူ တော်ကန် ရှိ၏။ တောင်ကျောင်းဆရာ တော်ကြီး ပြောပြချက်အရ 'ဆင်ဖြူ ကန်ပေါင်၊ ကျောင်းနှစ်ဆောင်၊ ရွှေမောင် ရွှေသောင်၊ ပေါ်လတ္တံ့'ဟူသော တဘောင်အတိုင်း ထိုကန်ကြီး၏ မြောက် ဘက်တွင် မြောက်ကျောင်းကြီး၊ တောင် ဘက်တွင် တောင်ကျောင်းကြီးနှစ်ကျောင်း

ပေါ်လာသည်ဆိုပါသည်။ တောင် ကျောင်းကြီး၏ ဆရာတော်နှစ်ပါး ထူ အမည်များမှာ မောင်ရွှေမောင်၊ မောင်ဇွဲ သောင်တို့ ဖြစ်ခဲ့သည်ဆို၏။

ကန်ပေါင်ပေါ်တွင် နိဗ္ဗာန်ပစ္စု ဆာကရာဇာ ဆင်ဖြူတော်ကြီး၏ ဆင်ရုပ် တူရှိသည်။ ဆင်ဖြူတော်ကြီးဘေးတွင် မိခင် ဆင်မည်းမကြီး၏ ဆင်ရုပ်ထူ လည်း ရှိသည်။ ဆရာတော်ကြီးက 'သားရှိလျှင် မိခင်လည်း ရှိရမည်' ဆိုပြီး ဆင်မည်းမကြီး ရုပ်တူကို နောက် ပိုင်းတွင် ထုထားသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ထိုဆင်ဖြူတော် တန်ဆောင်းတွင် ဆင်ဖြူတော်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ပန်းချီ များဖြင့် ဖော်ပြထားသည်။ မြောက် ဘက်တွင် မြောက်ကျောင်းကြီးရှိ၏။ မြောက်ကျောင်းကြီးသည် ဆင်ဖြူ တော်ပေါ်စဉ်ကတည်းက မင်းအိမ်နှင့် ဆောက်လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်ခဲ့ပုံရ ကြောင့် ရှေးခေတ် ဧရာမ ရွှေချတိုက် ကြီးများဖြင့် ဖြစ်သည်။ ဘုရင့် ထက်မှ ရရှိခဲ့သည့် ရှေးဟောင်းပစ္စည်း များ၊ ဇာတ်တော် ရုပ်လုံးရုပ်ကြွင်း မြောက်မြားစွာ ရှိသဖြင့် ကျောင်း တွင် 'ရှေးဟောင်းပစ္စည်း မရေမည်' ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ပင် တွေ့ရသည်။

သည်(လာရောက် ဝယ်ယူလေ့ရှိသော ကြောင့် ဖြစ်ပုံရ၏။) မြောက်ကျောင်းကြီး ပတ်လည်၊ ချောင်းကမ်းပါးတစ်လျှောက်တွင် အိမ်များ တည်ဆောက်ထားသည်။ အိမ်ကြီး အိမ်ကောင်းများ ဝင်ဖြစ်၏။

နိဗ္ဗာနပစ္စယနာဂရာဇာ ဆင်ဖြူတော် ရရှိပုံ

သက္ကရာဇ် ၁၁၆၈ ခု၊ နယုန်လတွင် ပဲခူးမြစ်ဖျား စောင်းတူထန်းတောကြီး ဆေးသွင် ဆင်တစ်သင်းမှာ အကောင်ချ ၁၀၀၀ ထက်မနည်း ကျက်စားချက် ရှိကြသည်ဆို၏။ ဆင်အုပ်မှာ ကြမ်းတမ်း ခက်ထန်လွန်းကြောင်းကို မြို့သန် သိရသဖြင့် ဆင်ဆရာများကို လွှတ်၍ ကင်းထောက်စေသည်။

ဟံသာဝတီ ပဲခူးမြို့တော်၏ ဆောင်ဘက် ပဲခူးမြစ်အနီး ကဝနှင့် ဆေးသော ပဲခူးရိုးမ၏ တောင်ဘက် အနီးဆုံး ကုန်းမြေမြင့်ပေါ်တွင် တည်ထားသည့် ကျိုက်မတ်ကော်စေတီ (လေးဘုရား)သို့ တစ်ခါတွင် အရွယ်ဆင်း မင်းမူထမ်း ၄ ယောက်သည် ချောရန်ကုန်သို့ တောလမ်းခရီးဖြင့် သွားတွင် ဝင်ရောက် ဖူးမြော်ကြပြီး အညွန့်နေ့ခိုက်တွင် ပဲခူးမြစ်နှင့် ထိုစေတီတော် စပ်ကြားရှိ ပုဆိုးတစ်ပတ်

မက လုံးပတ်ရှိသော ကျွန်းပင်၊ ပျဉ်းမပင်၊ အင်ပင်မှစ၍ ဝါးရုံတို့ဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိသော တောကြီးသည် သိမ့်သိမ့် တုန်ဟည်းလျက် ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထ၊ လောက်အောင် ပဲ့တင်ရိုက်ချွန်း ကျက်ကျက်အုန်းကာ၊ ချိုးသံ၊ ဖဲ့သံ၊ နင်းသံ၊ ရိုက်သံများမှာ နားပွင့်မတတ် ရှိတော့သည် ဆိုပါသည်။ လူငယ်များသည် ကြောက်လန့်ကာ တောင်တောင်မြောက်မြောက် ကြည့်ရာ ကြက်သီးမွေးညင်းထ၊ လောက်သော ဆင်အုပ်ကြီးကို နိဗ္ဗာန်ရွာ အရှေ့တောအုပ်ထဲတွင် မြင်၍ ဘေးကင်းရာ ဘုရားပစ္စယာပေါ်သို့ အမြင့်ဆုံး တက်နိုင်သလောက် အမြင့်တက်ကြ၍ ကြည့်ရှုသောအခါ ဆင်အုပ်ကြီးမှာ တစ်ထောင်ထက်မနည်းရှိပြီး ဘော်ငွေရောင်ကဲ့သို့ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော ဆင်ငယ်လေးတစ်ကောင်အား ဆင်ကြီးများက ဝိုင်းအုံ ခြံရံထားသည်ကို တွေ့ကြရ၏။

မျက်စိများကို ပွတ်သပ်၍ ဆင်ဖြူဟုတ် မဟုတ် သေသေချာချာ ကြည့်ကြပြန်ရာ ဖြူဆွတ်လွလွ ဆင်ဖြူတော် ပေါက်စလေး ဇကန်ဖြစ်၍ အချို့ဆင်မများက မြစ်ထဲမှ ရေကို နှာမောင်းတို့ဖြင့် ယူ၍ ပွတ်သပ်ပေးနေခြင်းများကို တွေ့မြင်ရသည်မှာ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ပင် အံ့မခန်း ဖြစ်ကြလေသည်။

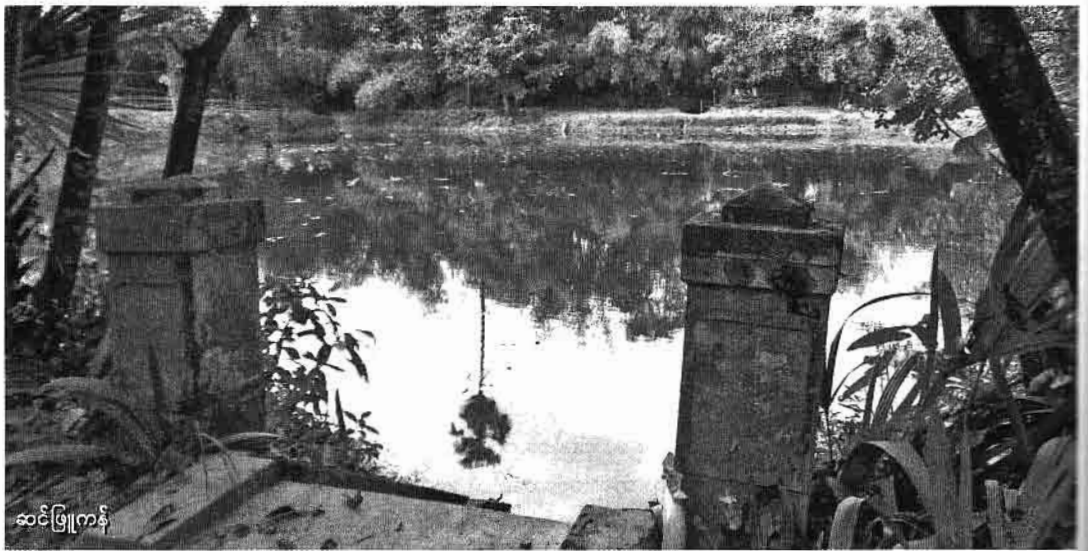
၃၂ ခရိုင်ချုပ် ဟံသာဝတီ သေနာပတိ အမတ်ကြီးနှင့် မြို့ဝန်၊ ရေဝန်တို့ထံ ခြေမြန်တော်လွှတ်၍ လျှောက်တင်ရ၏။ ဆင်ဖြူတော်ကို အရှင်ဖမ်း၍ ဆက်သနိုင်ရပေမည်။ သို့ကြောင့် ဆိုင်ရာတို့နှင့် ညှိနှိုင်းပြီး တစ်ထောင်ကျော် ဆင်အုပ်ကို တစ်စတစ်စ ခွဲသောနည်းဖြင့် နောက်ဆုံး ဆင်ဖြူတော်လေး တစ်စီးသာ ကျန်သည်အထိ ပြုလုပ်ရ၏။ ဆင်ဖြူတော်မှာ ဆင်မလေးဖြစ်နေသည်။ အထိန်းဆင်မများကို ခွဲထုတ်ပြီး ဆင်ဖြူတော်လေးအား တိုက်ကျွေးရန် သန့်စင်သော မိန်းမနို့ထိန်း နေ့ ၈ ယောက်၊ ည ၈ ယောက် ထားရသည်။ နိဗ္ဗာန်အရပ်တွင် တန်ဆောင်းကြီး ဆောက်လုပ်ကာ ဆင်ဖြူတော်လေးကို ထား၏။ ဗဒုံမင်းတရားကြီးထံ မြင်းသည်တော် အမြန်စေလွှတ်၍ မြို့ဝန်၊ ရေဝန်တို့က လျှောက်ထားစေသည်။

ဆင်ဖြူတော် ကြိုပုံ

မင်းတရားကြီးနှင့်တကွ အမရပူရနေပြည်တော်တစ်ဝန်းလုံးလည်း ထိုသတင်းကောင်းကို ကြားရသောအခါ အတိုင်းမသိ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြလေတော့၏။ ဆဒ္ဒန်ရတနာ ဆင်ဖြူတော်ကို ရွှေဖောင်၌ တင်ပြီး ရွှေလောင်းလက်ပြည့်စေလျက် ရွှေဖောင်တော်၏

ဆင်ဖြူသော နိဗ္ဗာန်ရွာ အရှေ့တောအုပ်နေရာ

ဝဲယာရှေ့နောက်တွင်လည်း ပွဲသဘင်စုံ ခြံရံတီးမှုတ်ကာ ဟံသာဝတီရေဝန် နော်ရထာကျော်ခေါင် ကြီးကြပ်၍ သာယာငြိမ်ညောင်းစွာ ဆောင်ယူရန် တက်လာသည်။ ဒလ၊ ဓနုဖြူ၊ ဟင်္သာ တ၊ မြန်အောင်၊ ပန်းတောင်း၊ ပြည်၊ မြေဝဲ၊ မြင်ကွန်း၊ ဝက်မစွတ်၊ ကျောက် ရဲ၊ ပုခန်းငယ်၊ စလေမှ လောကနန္ဒာ အရပ် ရောက်သည့်တိုင်အောင် ဧရာဝတီ မြစ်ကြီး၏ ဝဲယာကမ်းတစ်လျှောက်တွင် တိုင်းသူပြည်သားတို့က ကမ်းညွှတ်အောင် ကောင်းချီးဩဘာပေး၍ ဝမ်းသာ အားရ ကြိုဆိုကြ၏။

မင်းတရားကြီးလည်း မင်းကွန်း တစ်ဖက် အလယ်ကျွန်း စံနန်းတော်ရှေ့ တွင် ရွှေဖြင့်ပြီးသော ဘုံငါးဆင့်၊ ဘုံသုံး ဆင့် ပြာသာဒ်များ အဆောင်များကို ဖန်၊ မှန်၊ ပတ္တမြား စီခြယ်၍ ရွှေသားမှီတိုင်၊ ရွှေသားမှီတုံး၊ အုံးမွေရာ စသည်တို့ကို စီရင်ဆောက်လုပ်စေသည်။ ပုဂံမြို့မှ မင်းကွန်းစံနန်းတော်အရောက် ဧရာဝတီ မြစ် ဝဲယာကမ်း၊ ကုန်းကြောင်းတွင် ငှက်ပျောပင်၊ ကြံပင်၊ ရာဇမတ်၊ တွန် စသည်တို့ကို တန်ဆာဆင်၍ ရေကြောင်း တွင်လည်း ရွှေလှေ ရွှေလောင်း၊ ပွဲ သဘင် တူရိယာ အစုံနှင့် တစ်မြို့က တစ်မြို့၊ တစ်ရွာက တစ်ရွာ အဆက် မပြတ် ကျင်းပကြိုဆိုစေသည်။ စခန်း တိုင်းတွင်လည်း ရွှေပြာသာဒ် ဆောက်

လုပ်စေသည်။ စစ်ကိုင်းမြို့ မြစ်ကမ်းနဖူး နှင့် အမရပူရမြို့တော် မြစ်ကမ်းထိပ်များ တွင်လည်း မှန်စီရွှေချ တန်ဆောင်း ပြာသာဒ်များ ဆောက်လုပ်စေသည်။ ထို့ နောက် ဘဝရှင် မင်းတရားကြီးလည်း ပြည်ကြီးမွန် ဖောင်တော်ကို စီးလျက်။ ဗိဇယာခေါင်ကြီးမှ အစ သားတော်၊ သမီးတော်၊ မြေးတော်၊ မှူးတော်၊ မတ် တော်၊ ဆွေတော်၊ မျိုးတော်များပါ ခေါ် ဆောင်ကာ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော မင်းပွဲသဘင်ကြီးကို ကျင်းပ၏။ ကြည်း ကြောင်း၊ ရေကြောင်း စစ်အင်္ဂါလေးပါး နှင့် ပုဂံမြို့ လောကနန္ဒာ အရပ်ထိ ကြွ ရောက် ကြိုဆိုတော်မူသည်။ ထို့နောက် ပြည်သူပြည်သားများ၏ အဖူးအမြော်ကို ခံယူပြီး စစ်ကိုင်းမြို့တွင် ၃ ရက်၊ အမရ ပူရ နေပြည်တော်တွင် ၅ ရက်ထားကာ မင်းကွန်းအလယ်ကျွန်း ဆင်နန်းတော်သို့ ဆင်မအား အရောက် ဆောင်ယူလေ သည်။

သိမ်းတော်မူမည့် အခမ်းအနားနှင့် ပတ် သက်၍ လျှောက်ထားချက်များ

သိမ်းတော်မူမည့် အခမ်းအနားနှင့် ပတ်သက်၍ ဆရာတော်၊ ပုဏ္ဏားပညာရှိ၊ လူပညာရှိတို့က လောကီ စာဟောင်း ကျမ်းဂန်များနှင့်အညီ လျှောက်ထားကြ သည့် အစီအရင် ၁၀ ချက်မှာ-

၁။ ရတနာဆင်ဖြူတော်ထားရန် ရွှေ၊ ငွေ၊ ဖန်၊ မှန်တို့ဖြင့်ပြီး

သော တန်ဆောင်းပြာသာဒ် ကို စီရင်ခြင်း၊

၂။ အထူးထူးသော ဆင်တော် အဆောင်အယောင် အခင်း အကျင်းတို့ကိုစီရင်ခြင်း၊

၃။ ဆင်တော် ဆင်ယင်ရန် အနီး ထိုက်သော တန်ဆာတို့ကို စီရင်ခြင်း၊

၄။ ဆင်တော် အစောင့်အရှောက် တို့ကို စီရင်ခြင်း၊

၅။ ပြည်တော်ကို တန်ဆာဆင်၍ ဆင်တော်ဆောင်ယူအံ့သော ခရီးလမ်းတစ်လျှောက်ကို စီရင်ခြင်း၊

၆။ ဆင်တော်ရှေ့သို့ ဆောင်သူ မည့် အခမ်းအနားကို စီရင် ခြင်း၊

၇။ ဆင်တော်ကို ဘိသိက်သူ တော်မူခြင်းကို စီရင်ခြင်း၊

၈။ ဆင်တော်ကို ဘွဲ့နာမ တော်မူခြင်းကို စီရင်ခြင်း၊

၉။ ဆင်တော်ကို ချီးမြှင့်ပြုရည် ကို စီရင်ခြင်း၊

၁၀။ ဆင်တော်ကို ခြေတော် တော်မူမည်ကို စီရင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

လူပညာရှိ တွင်းသင်းမင်းကြီး မဟာစည်သူ လျှောက်တင်ချက် မိုးနတ်သူဇာကဲ့သို့ အလွန်ကျယ်

သမီးကညာပင်ဖြစ်လင့်ကစား ဘိသိက်
သွန်း၍ မိဖုရားတင်မြှောက်မှ မိဖုရား
နည်၏။ အဖိုးအနွှာ ထိုက်တန်သော
ဗညုမြားပင်ဖြစ်လင့်ကစား အရောင်တင်
မှ အရောင်သည် တိုက်ခန်းကို လင်းစေ
နိုင်၏။ အင်းအိုင်လက်ဖွဲ့ပင်ဖြစ်လင့်
ကစား သိဒ္ဓိမတင်က အာနိသင်အစွမ်း
ကုန်မပြနိုင်ပေ။ ထို့အတူ ကြန်အင်
ကောင်းလှသည့် ဆဒ္ဒန်ဆင်ဖြူတော်
ရတနာစစ်ပင်ဖြစ်လင့်ကစား သိဒ္ဓိတင်
ခြင်း သဘောနှင့်တူသော၊ ဘိသိက်
သွန်းလောင်းက ဆင်ဖြူရတနာကို
အကြောင်းပြ၍ မင်းနှင့်တကွ တိုင်းသူ
ပြည်သားတို့က ရရှိနိုင်မည့် ကောင်းကျိုး
မင်္ဂလာ အဖြာဖြာမှာ ဖွံ့ဖြိုးသင့်
သလောက် မဖွံ့ဖြိုးဘဲ ရှိတတ်ချေသည်။
ဗညုဝက၊ ဂင်္ဂေယျ၊ ပဏ္ဍရ၊ တမ္ဗ၊
ဖိလ၊ ဂန္ဓ၊ မင်္ဂလ၊ ဟေမ၊ ဥပေါသထ၊
ဆဒ္ဒန် ဤဆယ်တန်သော ဆင်မျိုးတွင်
အမြတ်ဆုံးဖြစ်သော ဆဒ္ဒန်နွယ်ရင်း
ဆင်ဖြူမင်းဖြစ်သဖြင့် အထူးဝိသေသရှိ
သော အစီအရင်ကို ပြုလုပ်ရန်ဟုဖြစ်
သည်။

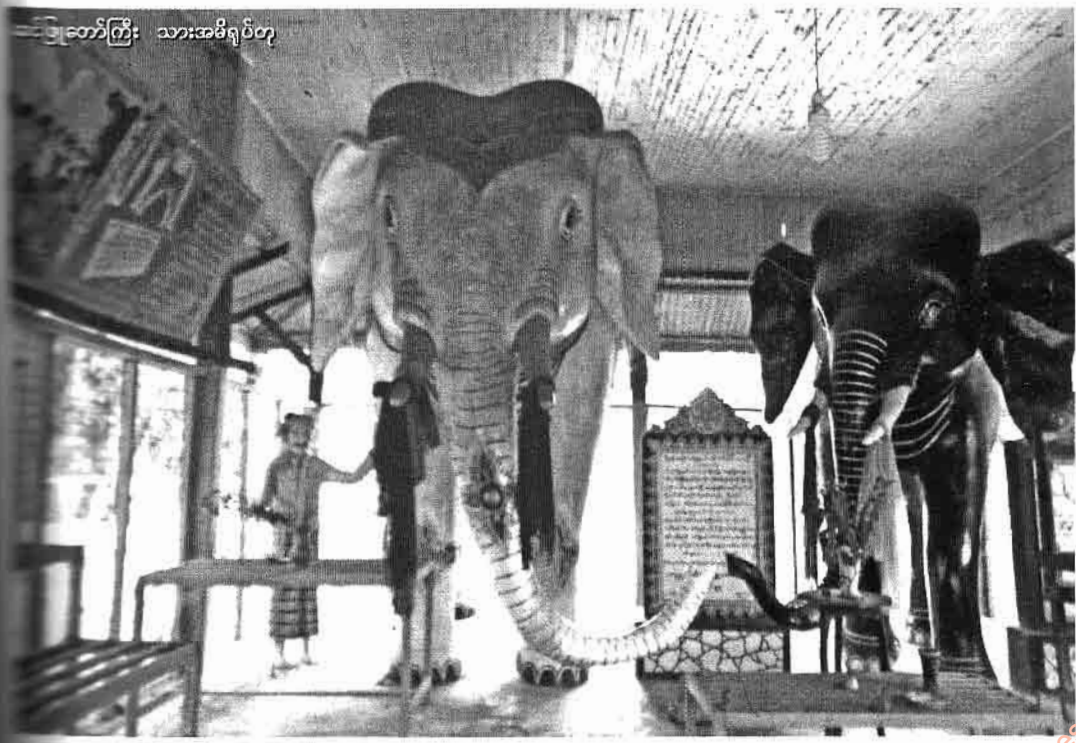
ဆင်ဖြူတော်ကို သင်္ကြန်ခေါ်ရန်

ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော အစီအရင်လုပ်
သည်။ တပို့တွဲလပြည့်ကျော် ၁၃ ရက်
တွင် ဆင်ဖြူတော်၏ ဦးခေါင်းကို
တရောင်ကင်ပွန်းတို့ဖြင့် ဆေး၍ ပရိတ်ရေ
နှင့် သွန်းလောင်းသည်။ ဧရာဝတီမြစ်
သို့ ဆင်းစေလျက် ရေလောင်းပြီးလျှင်
သားတော် သန်လျင်မင်းသား၊ ကနောင်
မင်းသား၊ သီပေါမင်းသား၊ ကလေး
မင်းသားတို့ လေးပါးက အမွှေးနံ့သာ
ရည်ဖြင့် သွန်းလောင်းပေးသည်။ ထို့
နောက် တန်ဆောင်းပြာသာဒ်သို့ ဆောင်
ယူ၍ တန်ဖိုးဒင်္ဂါး ၇၀၇၀၈၈ ထိုက်တန်
သော ရတနာဖြင့်ပြီးသည့် အဆင်တန်
ဆာကို ဆင်ယင်ပေးသည်။ ရွှေတိုင်
ပလ္လင်ထက်မှာ ထားပြီး လက်ဖွဲ့ထမင်း
ကို ဆင်ပေါက်ဝင် နေမျိုးစည်သူက
မင်္ဂလာစကား ၇ ကြိမ်ဆို၍ ခွံရသည်။
အောက်မားဝင် နေမျိုးရွှေသောင် စည်သူ
ကလည်း ထမင်းခွံရသည်။

ထို့နောက် ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းအား ရွှေ
ကျောက်မျက်ရွဲတို့ဖြင့် အပြည့်ပြီးသော
အဆင်တန်ဆာ အမျိုးမျိုးတို့ကို ဆင်ယင်
စေလျက် အလွန်ကြီးကျယ်သော မင်း
ခမ်းမင်းနား အဆောင်အယောင်များ ရှေ့

နောက်ဝဲယာ ခြံရံကာ သားတော် အိမ်ရှေ့
မင်း၊ မြေးတော် စစ်ကိုင်းမင်းမှစ၍ သား
တော်၊ မြေးတော်၊ ဆွေတော်မျိုးတော်၊
မျိုးမတ် သေနာပတိတို့ပါမကျန် အမျိုး
လေးပါးနှင့်တကွ အစီအစဉ်အတိုင်း
လိုက်ပါလျက် ရတနာရွှေတိုင် ပလ္လင်မှ
ရွှေနန်းတော်ကို လက်ယာရစ် လှည့်ကာ
မြောက်စုမုတ်တော် ပြာသာဒ်သို့ ဆင်
တော်အား ခေါ်ဆောင် ချီတက်လာကြရ
သည်။

အခါတော်ရောက်ကြောင်း မဟာ
သက်တော်ရှည် မင်းကြီးက လျှောက်
တင်သောအခါ မင်းတရားကြီးသည်
အဖိုး မဖြတ်နိုင်သော မကိုဋ်ဒုယင်
ရတနာ တန်ဆာတော်ကို ဆင်ယင်လျက်
သိကြားမင်း၊ မန္တာတ်မင်းတို့၏ ကျက်
သရေကိုဆောင်ကာ အနန္တော အနန္တငါး
ပါးနှင့် သမ္မာဒေဝတို့ကို ပူဇော်လေ
သည်။ ထို့နောက် ရွှေတိုက်စိုး သီရိ
ဇေယျစည်သူ ဆက်သော ရွှေကရာကို
ကိုင်ကာ 'ဆဒ္ဒန်ဆင်ဖြူတော်ကို သိမ်း
ယူသောနေ့မှစ၍ သက်တော်ရာကျော်
ရှည်တော်မူလျက် သားတော်အစဉ် မြေး
တော်အဆက် မြစ်တော်အညွန့် အခွန်

ရှည်စွာ အနွယ်တော်မပျက် သာသနာ တော်၏ အစီးအပွား၊ တိုင်းသူပြည်သား သတ္တဝါများတို့၏ အစီးအပွားကို ဆောင် ရွက်နိုင်သည် ဖြစ်စေသော် ဟု ဆင်ဖြူ များသခင် အသျှင် ဘဝရှင်မင်းတရား ကြီး ကိုယ်တော်တိုင် ရွှေနှုတ်တော်က ဘိသိက်မင်္ဂလာစကားကို ဆိုတော်မူ၍ ရွှေကရားဖြင့် ဆဒ္ဒန်ဆင်ဖြူတော်၏ ဦးခေါင်းကို သွန်းလောင်းတော်မူပြီးလျှင် လက်ယာခြေတော်ကို ၇ ကြိမ် တင်တော် မူသည်။ ထို့နောက် ဘိသိက်ပုဏ္ဏားတော် ၈ ယောက်ကလည်း မင်္ဂလာစကားကို ၃ ကြိမ်ဆို၍ ဘိသိက်တော် ဆက်ရ သည်။ ထို့နောက် ဝန်ကြီး နေမျိုးသီဟ သူ၊ ထို့နောက် အတွင်းဝန်မင်းကြီး သက်တော်ရှည်၊ ထို့နောက် မဟာဒါနိ တိုက်ဝန် နေမျိုးဇေယျကျော်ထင်၊ ထို့ နောက် မဟာမင်းလှ၊ ထို့နောက် မျိုးမတ် သူဌေးသူကြွယ်များနှင့် ကတော်များက တစ်ပြိုင်တည်း မင်္ဂလာကောင်းချီး စကားကို လျှောက်တင်ရသည်။ ထို့ နောက် အရပ်ရပ် လက်ဆောင်စာရင်းကို မြန်မာသံတော်ခံ စိန္တကျော်သူက လျှောက်ရသည်။ ထို့နောက် မင်္ဂလာ ရတုကို စစ်ကိုင်းမင်းနားခံ ကျော်စွာရန္တ မိတ်က ဖတ်ဆို လျှောက်ရသည်။ ထို့ နောက် မင်းတရားကြီးက တံဆိပ်နားခံ ကျောက်စိရေဘွဲ့နှင့်တကွ မင်းမြောက် တန်ဆာ ငါးပါး၊ မင်းခမ်းမင်းနားအစုံကို အပ်နှင်းသည့် အမိန့်နှင့် သာသနာတော် ၏ စီးပွား၊ ပြည်သူပြည်သား ရှင်လူတို့ ၏ စီးပွား တိုးတက်ရန်၊ မိုးလေမုန်၍ ပြည်ထဲလေးမျက်နှာ ဝပြောသာယာစေ ရန် ကြည့်ရှုရမည်ဟု ပါရှိသည့် အမိန့် တော်ကို နားခံတော်ပြောကြီးမျိုး ရာဇ နော်ရထာ ပြန်လေသည်။ ထို့နောက် သံတော်ဆင့် သီရိနန္ဒကျော်က နိဗ္ဗာန်ရွာ မှ ရသောကြောင့် 'နိဗ္ဗာနပစ္စယနာဂ ရာဇာ' ဟူသော ဘွဲ့တော်ကို ကွမ်းခွက်မှာ ထည့်၍ ဆင်တော်၏ လက်ယာဘက် က ဒူးတုပ်ကာ ဖတ်ကြားပြီး ဘွဲ့တပ်ရ သည်။

ဗဒုံ မင်းတရား လက်ဖွဲ့သည်

တန်ဖိုးမှာပင် ၁၆၆၂၂၀၀ ဖြစ်သည် (အခြားလက်ဖွဲ့များ၏ တန်ဖိုးမပါသေး ပေ)ဟု စာဆိုတော် နဝဒေးက ဝိလာသိနီ မော်ကွန်းတွင် ဖွဲ့ဆိုထား၏။ ဆင်ဖြူ တော်အား မင်းတရားကြီးက ကံကျွေး မြို့များအဖြစ် စလင်းမြို့၊ ဘောင်လင်း မြို့တို့ကို ပေးသနားတော်မူသည်။ ဆင် မင်း၏ ဝေယျာဝစ္စအတွက် အလုပ် အကျွေးများအပြင် ဆင်မင်းဝန်၊ ဆင် မင်းဝန်ထောက်၊ ဆင်မင်းနားခံ၊ ဆင်မင်း စာရေးကြီးများကိုလည်း ခန့်ထားပေး တော်မူသည်။ ဆင်မင်းကို ပထမတွေ့ သူများအားလည်း ဘွဲ့များ ပေးတော်မူ သည်။

မင်းတရားကြီး၏ လက်ဖွဲ့တော် အပြင် မြေးတော် စစ်ကိုင်းမင်းသားက လည်းကောင်း၊ သမီးတော် ဟင်္သာတ မြို့စား မင်းသမီး၊ သားတော်ပြည်မင်း သား၊ ပုသိမ်မင်းသား၊ တောင်ငူမင်း သားကလည်းကောင်း၊ ပုဂံမင်းသား၊ ပုခမ်းမင်းသား၊ မိုးမိတ်မင်းသား၊ သီပေါမင်းသား၊ သန်လျင်မင်းသား၊ ကနောင်မင်းသား၊ မကွရာမင်းသား၊ မင်းတုန်းမင်း၊ လှိုင်မင်းသားတို့က လည်းကောင်း အသီးသီး ရွှေငွေ အဖိုး တန် ပစ္စည်းများအပြင် ထည်မျိုးအုပ်မျိုး တို့ကို လက်ဖွဲ့တော်မူကြရသည်။ ထို့ အပြင် ဆွေတော်၊ မျိုးတော်များ၊ စော် ဘွား၊ မြို့စား၊ စစ်ကဲ၊ မြို့ဝန်၊ မျိုးတော် မတ်တော်များ၊ သူဌေးသူကြွယ်၊ စုရေး စုကိုင်၊ ဒိုင်းမျိုး၊ သင်းမျိုး၊ မြင်းစီး၊ မြင်းခေါင်း၊ အဝုန်း၊ သွေးသောက်ကြီး၊ မြို့ရွာသူကြီး၊ မြေကိုင်၊ ကလန်၊ သံပျင်၊ စာချီစမာ၊ ဆိပ်စား၊ တည်စားတို့က အသီးသီး ရွှေဖလား၊ ငွေဖလား၊ ငွေသား ထည်မျိုးအုပ်မျိုး အထိုက်အလိုက်များစွာ မရေမတွက်နိုင်အောင် လက်ဖွဲ့ကြ သည်။

ဆင်မင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ရေးစရာ အကြောင်းများစွာ ရှိသော်လည်း ဆောင်းပါးရှည်နေမည်စိုး၍ ရန်ကုန်ခံ ပါသည်။ မင်းတုန်းမင်းတရား လက် ထက်တော် ၁၂၄၉ ခုနှစ်၊ နယုန်လဆန်း

၁၄ ရက်၊ သောကြာနေ့တွင် ဆင်မင်း ကြီး ကံငြိမ်းသည်။

မှတ်ချက်။ ။ (ဆရာဝင်းငြိမ်း၏ နန်းကျ ဘုရင် စာအုပ်မှ ဆရာဝင်းငြိမ်း မေတ္တာ ရုပ်ခံချက်အရ ကျွန်တော်က ဆင်ဖြူ တော်ကို ကံငြိမ်းသည်ဟု သုံးနှုန်းပြင် ပေးထားသည်။ ဤသည်ကို 'မြင့်သန်း' ဆိုသည့် စာရေးဆရာဆိုသူက 'ဘုရင့် ဆင်ဖြစ်စေ၊ သစ်ဆွဲသောဆင်ဖြစ်စေ ဆင်သည် တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သည်။ ခွေး သည်လည်း တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သည်။ ဘုရင့် ခွေးဖြစ်၍ ခွေးတော်ကြီးဟု သုံးနှုန်းရန် မလို၊ ဆင်သေသည်ကိုလည်း ကံငြိမ်း သည်ဟုလည်းကောင်း၊ ဘုရင်သေ သည်ကို နတ်ပြည်စံသည်၊ မိဖုရားသေ သည်ကို နတ်ရွာစံသည်၊ ဘုရင်ကြီးသာ နတ်ပြည်စံရပြီး မိဖုရားနတ်ပြည်တွင် မစံရသည်မှာ ဗီဇာမရသဖြင့် နတ်ရွာ တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပုံရသည်' ဟု နားမလည် ဘဲ ဝေဖန်ထားပါသည်။ သိသူများက ဟားကြသည်။ ကျွန်တော်က သမိုင်းပညာရှင်ဖြစ်၍ ရေးနေခြင်း မဟုတ်ပါ။ ပင်စင်အငြိမ်း စား ဝန်ထောက်မင်း ဦးမောင်မောင်တင် (K.S.M.A.T.M) ရေးသားသော ရွှေနန်း သုံး ဝေါဟာရ အဘိဓာန်(ပထမတွဲ)တွင် ရေးသား ဖော်ပြထား၍ ကိုးကားပြီး ရေးသားရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဝေဖန်သူ သည် ထိုစာအုပ်ကို ဖတ်ဖူးဖို့နေနေသာ စာအုပ်အမည်ကိုပင် ကြားဖူးပါလေ။)

ဆင်မင်း၏ အလောင်းတော်ကို သုံးရက်စေ့သောအခါ အစဉ်အတိုင်း သင်္ဂြိုဟ်ရန် ဆောင်ယူလျက် မီးမခွင့်၊ အစွယ်တော်စုံကို ဖြတ်ယူပြီး နန်းငြိမ်း ထားလေသည်။ ဆင်မင်းကြီး၏ ငယ် ဘက် အစွယ်အရင်းတွင် ဒေါင်းတံဆိပ် ကဲ့သို့ ဒေါင်းရုပ်အသွင်နှင့် ဝဲဘက် အစွယ်အရင်းတွင် ယုန်တံဆိပ်ကဲ့သို့ ငယ် ရုပ်အသွင် အထင်အရှား ပါလေသည်။ ။ ဆင်မင်း ကံငြိမ်းသည့် နံနက်တွင် အလွန်ကြီးသော ၄ ကြိမ် ၅၀ ခန့် သည် အုပ်လိုက် ပျံလာပြီး ဆင်မင်း အလောင်းတော်ထက်တွင် ၁ နှစ်ခန့်

မှဲကဲက နေပြီးမှ မြောက်အရပ်သို့ ပျံကြ
 လေသည်။ ငှက်ပေါင်းစုံနှင့် တော၌သာ
 နေလေ့ရှိသော ဥဒေါင်း၊ ကြိုးကြာ၊
 ကျေးငှက်၊ သာလိကာမှစ၍ ငှက်က
 လေးများပါမကျန် ရာနှင့်ချီ၍ တစ်အုပ်
 ဦးတစ်အုပ် အလောင်းတော်ပေါ်သို့ ၃
 ရက်တိုင်တိုင် လာရောက်ပျံပဲ ပူဇော်ကြ
 သည်ဟု မှတ်တမ်းမှတ်ရာ ရှိပါသည်။
 ဆင်မင်း၏ အလောင်းတော်ကို မီး
 ညှို့ဟ်၍ အရိုးတို့ကို အိုးတွင်ထည့်
 ထုတ် မဟာဝိဇယရံသီ ဘုရားတံတိုင်း
 အတွင်း မြှုပ်နှံပြီးမှ အထက်က အုတ်ခုံ
 ထွင်တည်၍ အစဉ် ဥဒါန်းမော်ကွန်း
 ဖြစ်စေခြင်းငှာ ဆွန်ဆင်မင်းပုံတူ ဆင်
 ရုပ်လုပ်ပြီး တန်ဆောင်း၊ ပြာသာဒ်
 ဆောက်လုပ်ကာ 'နိဗ္ဗာနပစ္စယနာဂရာဇာ
 ဆွန်ဆင်မင်း' ဟူသော ဆင်မင်း၏
 ချီးမြှင့် ရေးသားထားလေသတည်း။
 မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး
 ထက်ထက် နန်းတော်ဦး၌ ထားသော
 ဆင်မင်းကြီး၏ စွယ်တော်အစုံကား -
 လက်ယာဘက်ဆင်စွယ်
 လုံးပတ်- ၂ ထွာ၊ လက် ၄ လုံး
 အလျား- ၄ တောင်၊ ၂ ထွာ

အလေးချိန်- ၂၇ ပိဿာ၊ ၅၀
 ကျပ်သား
 လက်ဝဲဘက်ဆင်စွယ်
 လုံးပတ်- ၂ ထွာ၊ လက် ၄ လုံး
 အလျား- ၄ တောင်၊ ၂ ထွာ၊
 လက် ၄ လုံး
 အလေးချိန်- ၂၉ ပိဿာ ၅ ကျပ်
 သား ဖြစ်သည်။
 ထိုသို့ မြန်မာ့စံကျော် နန်းတော်၌
 ထားသည်မှာ သီပေါမင်းတရားလက်
 ထက်တော်တိုင် ဖြစ်၏။ ၁၂၄၇(၁၈၈၅)
 ခုနှစ်၊ သီပေါမင်းနှင့် မိဖုရားခေါင်ကြီး
 တို့ အရှင်နှစ်ပါး ပါတော်မူသောအခါ
 ဆင်စွယ်တော်ကြီး အစုံကို ပါတော်မူ
 ပြည်သိမ်းတပ်နှင့်အတူ ပါလာသော
 ဝီလီယံဘယ်ရစ်ဖို့ ဆိုသူက အိုင်ယာလန်
 နိုင်ငံသို့ ယူဆောင်သွားသည်။ ထိုသူ
 သည် နောင်အခါ လော့ဒ်ဘွဲ့ရ မြို့စား
 ရွာစား ဖြစ်လာသည်။ ခရစ်နှစ် ၁၉၀၂
 ခုနှစ်တွင် ဝါးတားဖို့ဒ် မြို့စားကြီးအား
 လက်ဆောင်ပေးခဲ့သည်(ထိုဝါးတားဖို့ဒ်
 မြို့စားကြီးမှာ ယခု ဝါးတားဖို့ဒ်မြို့စား
 ကြီး၏ ဘေးတော်ဖြစ်သည်။)။ ဝါးတား
 ဖို့ဒ်မြို့စား အစဉ်အဆက် ထိုဆင်စွယ်

တော်အစုံအား ပိုင်လာရာမှ ခရစ်နှစ်
 ၁၉၁၁ ခုနှစ်တွင် ယခု ဝါးတားဖို့ဒ်မြို့
 စားကြီး၏ ဖခင်က အိုင်ယာလန်ပြည်၊
 ဒဗ္ဗလင် အမျိုးသားပြတိုက်တွင် လှူ
 ဒါန်းသည်ဆို၏။ ခရစ်နှစ် ၁၉၆၄ ခုနှစ်
 တွင် ယခုလက်ရှိ ဝါးတားဖို့ဒ်မြို့စား
 ကြီးကို ဒဗ္ဗလင် ပြတိုက်က ပြန်ပေး၍
 မြို့စားကြီးက ဗြိတိန်နိုင်ငံဆိုင်ရာ မြန်မာ
 နိုင်ငံ သံအမတ်ကြီးကို ပေးအပ်ခဲ့သည်။
 မြန်မာနိုင်ငံ သံအမတ်ကြီးက မြန်မာနိုင်ငံ
 သို့ ဆင်စွယ်တော်အစုံကို ၁၉၆၅ ခုနှစ်၊
 မေလတွင် ပြန်ပို့လိုက်သဖြင့် ရန်ကုန်
 သဘာဝသမိုင်းပြတိုက်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပုံရ
 သည်။ ရန်ကုန် သဘာဝသမိုင်းပြတိုက်
 ၏ နို့တိုက်သတ္တဝါများ အဆောင်တွင်
 အထက်ပါ ဆင်စွယ်တော်ကြီးကို ထား
 ပါသည်။ ထိုဆင်စွယ်တော်ကြီးကို မှန်
 ဗီရိုအတွင်း၌ ပြထားရာ ဆင်စွယ်တော်
 ကြီးနှင့်အတူ တနင်္သာရီတိုင်းမှ ဆင်စွယ်
 ၁ စုံ၊ ရခိုင်ပြည်နယ်မှ ဆင်စွယ်အနက်
 ၁ ချောင်းတို့နှင့်အတူ ပြသထားသည်
 ကို ကျွန်တော် သွားကြည့်ဖူးပါသည်။

မောင်သန်းဆွေ၊ထားဝယ်၊

ရေနံ

တစ်မနက်မှာ ဆမ်ဆာတစ်ယောက်
 အိပ်မက်ဆိုးတွေက လန့်နှိုးလာပြီး သူ
 မိန်းမတစ်ယောက်အသွင် ကူးပြောင်းတာကို
 တွေ့ရှိသွားတယ်။ သူပုဆိုးက
 ထုံးစံအတိုင်းပဲ သူ့ ခြေချင်းဝတ်နား
 ရောက်နေတယ်။ ချက်အောက်ပိုင်းမှာ
 တစ်ခုခု လစ်ဟာနေသလို ခံစားရလို့
 စမ်းကြည့်လိုက်ရင်း သတိထားမိသွားတာ။
 သူ့မှာ ယောက်ျားအင်္ကျီ မရှိတော့ဘူး။
 စောင်ကို ခြေထောက်နဲ့
 တွန်းကန်လိုက်တယ်။ ခြေချင်းဝတ်က
 ပုဆိုးကို လှမ်းဆွဲပြီး မတ်တတ်
 ထရပ်တယ်။ ခပ်ဖွဖွထိုးထားတဲ့ ခါးပုံစ
 အောက်ထဲ နောက်ထပ် စမ်းကြည့်တယ်။
 အား တကယ်ကို မရှိတော့ဘူး။
 သူ ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားတယ်။ သူ
 အိပ်မက်၊ မက်နေတာလား။ တိုင်ကပ်နာရီက
 လက်တံတွေကတော့ လည်နေတယ်။
 မျက်စောင်းထိုးအိမ်က
 ပရိတ်တရားဖွင့်သံလည်း ကြားနေရတယ်။
 အိမ်အောက်ထပ်က သူ့အချစ်တော်
 ခွေးလေးဂျက်ကီရဲ့ ဟောင်သံကိုလည်း
 ကြားနေရတယ်။ သူ့ လက်ဖဝါးသူ
 တောက်ကြည့်တယ်။ သူ့လက်ဖဝါးနဲ့

လက်သည်း ထိတွေ့မှုကို သူ
 ခံစားသိနေတယ်။ ဒါ အိပ်မက်
 မဟုတ်ဘူး။ မှန်ရဲ့ကို
 အပြေးအလွှားသွားတယ်။
 စွပ်ကျယ်ကို ချွတ်တယ်။
 အလေးမလေ့ကျင့်ခန်း ကစားထားလို့
 ကြွက်သားအဖုအထစ် ထ,နေတဲ့
 ရင်အုပ်ကတော့ အရင်အတိုင်းပဲလို့
 ထင်ရတာပဲ။ သေချာအောင် မှန်တစ်ခေါက်
 ထပ်ကြည့်တယ်။ ပိုသေချာအောင်
 လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ကိုင်ကြည့်တယ်။
 သုံး,လေးခါလောက် စမ်းကြည့်ပြီးတော့မှ
 မိန်းမရင်သားတွေလို ဖွံ့ထွားလာတာမျိုး
 မရှိဘူးလို့ စိတ်ချသွားတယ်။
 သက်ပြင်းအကြီးကြီးတစ်ခု သူ့အလိုလို
 ထွက်သွားတယ်။ အခန်းတံခါးခေါက်သံ
 ကြားတော့ သူ မှန်ရဲ့မှာ ရပ်နေတုန်းပဲ။
 သူ ပုဆိုးကို ချွတ်ချလိုက်ချင်တယ်။
 ဒါပေမဲ့ စောင့်ကြိုနေတဲ့ ဖြစ်နိုင်ခြေကို သူ
 ရင်မဆိုင်ရဲဘူး။ ခါးပုံစအထက်က
 ဆီးခုံမွေးတွေကတော့ ပျောက်မသွားဘူး။
 ဒါပေမဲ့ သူ့ပေါင်နှစ်ချောင်းကြားမှာ
 အခေါင်းပေါက်တစ်ခု ဖြစ်နေပြီ။ ခါးပုံစ
 အောက်ထဲ လက်လျှိုကြည့်မယ့် ဆဲဆဲမှာ
 တံခါးခေါက်သံ နောက်တစ်ကြိမ် ကြားရ

တယ်။ နှိုးပြီလို့ အကျယ်ကြီး
အော်ပေးလိုက်တယ်။ သူ
ယောက်ျားသံ အောအော
တော့ မိန်းမအသံ မပြောင်း
သေးဘူးဘဲ။

အပြင်ဘက်က အခန်း
တံခါးကို တဒုန်းဒုန်းပုတ်နေ
တယ်။ ဒါဆို အမေ မဖြစ်နိုင်
ဘူး။ ညီမလည်း မဖြစ်နိုင်
ဘူး။ အဖေကလည်း သူ့ကို
လာနှိုးလေ့မရှိဘူး။ ဟေ့
ကောင် ငါရောက်နေပြီ အော်
သံကြားတော့မှ သူ သူငယ်
ချင်းမှန်း သိသွားတယ်။ ရေ
ကူးကန် သွားဖို့ လာခေါ်တာ
ပဲ။ ဒီပုံစံအတိုင်းဆို လုံးဝ
လိုက်လို့မဖြစ်ဘူး။ ဘယ်လို
လုပ်ရမလဲ။ သူငယ်ချင်းက
တံခါးကို ထုနေတုန်းပဲ။

တံခါးနားကပ်ပြီး ငါ
သိပ်နေမကောင်းလို့ မလိုက်
တော့ဘူးလို့ ပုံမှန်လေသံနဲ့
ပြောလိုက်တယ်။ သူ သူငယ်
ချင်းက သူပြောတာကို မကြား
တာပဲလား၊ ကြားလျက်နဲ့
မကြားချင်ယောင်ဆောင်တာပဲ
လားမသိ၊ တံခါးကို တဒုန်း
ဒုန်းလှုပ်နေတုန်းပဲ။

သူ ပုဆိုးကို တင်းတင်း
ရင်းရင်း ပြင်ဝတ်ပြီး တံခါး
ဖွင့်ပေးလိုက်တယ်။ သူ
သူငယ်ချင်းက ဝင်လာလာချင်း
ပဲ သူတင်ပါးကို လှမ်းပုတ်
တယ်။ အရင်ကလည်း ခုလို
စ၊ နောက်နေကျဆိုပေမယ့် သူ
စိတ် မသိမ်းမသန့် ဖြစ်သွား
တယ်။ ရှက်တာလိုလို ရွံတာ
လိုလိုနဲ့။ သူငယ်ချင်းက
ကျောပိုးအိတ်ကို ဝစ်ချပြီး သူ
ခုတင်ပေါ်မှာ ခြေနှစ်ချောင်း
ကို ဖြိုကားပြီး ထိုင်ချလိုက်
တယ်။ အရက် ကြော်ငြာပို
စတာထဲက မော်ဒယ်လ်မက

ငနဲတစ်ကောင်ရဲ့
ရယ်သံ ကြားရလို့
မလုံမလဲ
လှည့်ကြည့်တယ်
ငနဲက
ဒင်း(သင်း)
စော်လို့ ယူဆရတဲ့
ကောင်မလေးရဲ့
နားနားကပ်ပြီး
တစ်ခုခုပြောနေတယ်
သူ့ခြေလှမ်းတွေကို
အရှိန်တင်တယ်
မိန်းမရယ်သံ
တစ်ခုက
သူ့နောက်
ပြေးလိုက်လာတယ်
သူ့ကို
ရယ်နေတာများလား

နံရံပေါ်ကနေ သူ့ကို လှောင်
နေသလိုပဲ။

ရေကူးကန် ရောက်
တော့ သူသူငယ်ချင်းက သူ
ကိုယ်စား လက်မှတ်ဖြတ်ပေး
တယ်။ ဒါနဲ့ သူလည်းအဝတ်
လဲခန်းဆီ တန်းသွားလိုက်
တယ်။ အခန်းထဲရောက်
ရောက်ချင်း ချက်(ဂျက်)ချပြီး
သူရင်ဘတ်သူ ပြန်စမ်းတယ်။
ပြားချပ်ချပ်ပဲရှိနေသေးတယ်။
သေချာအောင် အင်္ကျီချွတ်ပြီး
စမ်းကြည့်တယ်။ တော်ပါ
သေးရဲ့ သူရင်အုံစုထွက်မလာ
ဘူး။ အဲဒီနောက် ဂျင်းဘောင်း

ဘီကို ချွတ်တယ်။ အတွင်းခံ
ဘောင်းဘီထဲ ထိုးထည့်ထား
တဲ့ စွပ်ကျယ်အင်္ကျီ အလုံး
အထွေးကို စမ်းကြည့်တယ်။
နေရာပြန်တည့်တယ်။ သိပ်
သိသာနေမလား။ တွေဝေ
မနေဘဲ ရေကူးဘောင်းဘီကို
အမြန် စွပ်လိုက်တယ်။
မဟုတ်ရင် ဟိုကောင်က တံခါး
ကို တဒုန်းဒုန်း လာလုပ်နေဦး
မှာ။

အဝတ်လဲခန်းကနေ
ရေကူးကန်ဆီ သွားတဲ့လမ်း
က အရင်ကထက်ပိုရှည်လျား
နေသလိုပဲ။ သူ ခြေလှမ်း
ခပ်သွက်သွက်လျှောက်တယ်။
ငမ်းတန်းလို့ခေါ်တဲ့ ခုံတန်း
တွေပေါ်မှာ လူတွေအပြည့်ပဲ။
ရေကူးသင်တန်း ဆရာရဲ့ တစ်
နှိမ့်တံသံ ကြားနေရတယ်။
သူဖြတ်လျှောက်သွားတုန်း
ငနဲတစ်ကောင်ရဲ့ရယ်သံကြား
ရလို့ မလုံမလဲ လှည့်ကြည့်
တယ်။ ငနဲက ဒင်း(သင်း)
စော်လို့ယူဆရတဲ့ ကောင်မလေး
ရဲ့ နားနားကပ်ပြီး တစ်ခုခု
ပြောနေတယ်။ သူ့ခြေလှမ်း
တွေကို အရှိန်တင်တယ်။
မိန်းမရယ်သံတစ်ခုက သူ
နောက် ပြေးလိုက်လာတယ်။
သူ့ကို ရယ်နေတာများလား။
သူ ရေကူးကန်ထဲ ဒိုင်ဗင်ထိုး
ချလိုက်တယ်။

ရေမျက်နှာပြင်ပေါ် သူ
ခေါင်းဖော်လိုက်တော့ သူ
ယောက်ျားတစ်ယောက်နား
ရောက်နေတာ သိလိုက်တယ်။
သူတို့အသံအောအောကြီးတွေ
က ကြောက်စရာကောင်းနေ
သလိုပဲ။ သူတို့ လုံးထွေး
ကစားနေတဲ့နားကနေ ဝေးရာ
ဆီ ကူးလာခဲ့လိုက်တယ်။
စနေနေ့ဆိုတော့ ရေကူးကန်

ထဲမှာ လူအပြည့်ပဲ။ သူ
သူငယ်ချင်း အော်ခေါ်နေတာ
ကို မကြားချင်ယောင်ဆောင်
ပြီး ကလေးတွေနားမှာပဲ ကိုယ်
ဖော့နေလိုက်တော့တယ်။

ကြည့်လင်နေတဲ့ ရေထဲ
မှာ သူ့ခြေချောင်းတွေကို
ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်နေရ
တယ်။ နဂိုကတည်းက ခြေ
သလုံးမွေး မပေါက်တဲ့ သူ
ခြေထောက်တွေ ပိုသေးသွယ်
လာသလိုပဲ။ သူ့စိတ်ထင်ပဲ
ဖြစ်မှာပါ။ ခြေထောက်တွေ
လှုပ်တိုင်း စွပ်ကျယ်အထွေး
က အငြိမ်မနေလို့ သတိထား
နေရတယ်။ ခုနေ့များ သူ
ယောက်ျားအင်္ကျီ ပြန်ပေါက်
လာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။
သူ့ဘောင်းဘီ ဖောင်းကား
သွားမှာလား။ အို ဘာဖြစ်လဲ
အရှက်ရတောင် ခဏပဲရှက်ရ
မှာ။ မဟုတ်ရင် တစ်သင်္က
လုံး ရှက်နေရမှာ။

နာရီဝက်လောက် နေ
စိမ်းပြီးတဲ့နောက် သူ ချမ်းလာ
တယ်။ ပေါင်ပေါ်တက်တော့
သူ တုန်နေပြီ။ ရေကူးကောင်
နေတဲ့ သူသူငယ်ချင်းကို သူ
ပြန်နှင်တော့မယ့်အကြောင်း
လက်လှမ်းပြတယ်။ ရေကူး
ကန်ကနေ အဝတ်လဲခန်းဆီ
အပြန်လမ်းက အလာလမ်း
ထက် ပိုရှည်လျားနေသလိုပဲ။
ရေစိုရွှံ့နေတော့ စွပ်ကျယ်ထဲ
သိသာနေမလား။ လမ်း
လျှောက်နေတုန်း ဟိုဟာပြန်
ပေါက်လာမလား မျှော်လင့်
နေပေမဲ့ ဘာမှဖြစ်မလာဘူး။
အဝတ်လဲခန်းရောက်
တော့ အခန်းမအားဖြစ်နေ
ရပ်စောင့်နေရသေးတယ်။
လေတိုက်တော့ ပိုချမ်း
တယ်။ အသံပြကြီးနဲ့

အော်ဆိုနေတဲ့ ငဲ့ကို စိတ်ထဲ
က မေတ္တာပို့နေလိုက်တယ်။
အရင်လိုသာဆို အခန်းအပြင်
မှာပဲ ခပ်သွက်သွက် အဝတ်
ထဲလိုက်လို့ရတယ်။

ခဏလောက်နေတော့
အခန်းတစ်ခန်း အားသွား
တယ်။ နောက်လူတွေ ရောက်
လာခင် မြန်မြန်ဦးလိုက်
တယ်။ သီချင်းအော်ဆိုနေတဲ့
နေနဲ့ ကပ်လျက်အခန်း ဖြစ်
သွားတယ်။ ဘယ်တတ်နိုင်
လဲ။ ရေပန်းကို အမြန်ဖွင့်ချ
တယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်
ရေကေတွေကျလာတော့မှ
အသာထိုင်သာ ရှိသွားတော့
တယ်။ ဆပ်ပြာတိုက်ရင်း
ရင်ဘတ်ကို စမ်းကြည့်ပြန်
တယ်။ စူထွက်မလာသေး
ဘူး။ သူပျော်သွားပြီး သီချင်း
ညည်းနေလိုက်တယ်။ ဘေး
အခန်းက သီချင်းသံ တိတ်
သွားတယ်။ တံခါးဆွဲဖွင့်သံ
ကြားရတယ်။ သူသီချင်း
ဆက်ညည်းနေတယ်။ ရေကူး
ဆောင်းဘီကို ချွတ်တယ်။
အတွင်းခံဘောင်းဘီ ချွတ်
တယ်။ စွပ်ကျယ်စပါ လျှော
ရသွားတယ်။ ပေါ့ပါးသွား
အလို့ပဲ။

ငါ့ကောင်ကြီးဆိုတဲ့ သူ
သူထယ်ချင်းအသံကြားလို့ သူ
အောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်
တယ်။ သူ့သူငယ်ချင်း
မျက်နှာပေါ်မှာ အံ့ဩထိတ်
နေတဲ့ အကြည့်တစ်ခု။
သူဝင်မိတဲ့ အခန်းက
မျက်နှာနေတာ သူမသိခဲ့ဘူး။

သူ့ကို အခန်းထဲ သုံး
မျက်နှာတိ သော့ခတ်ပိတ်
အကြည့်နောက် တစ်မနက်
သူ့အခန်းတံခါးကို လာ

နေပါဦး
သူ့မှာ
ယောက်ျားအင်္ကျီမှာ
မရှိတော့တာပဲ
အင်း ဒါပေမဲ့
မိန်းမ
ရင်သားတွေလည်း
မရှိသေးဘူးလေ
ဒါဆို
သူကဘာလဲ
ယောက်ျားလား
မိန်းမလား
ဒါမှမဟုတ်
သူ့ညီမပြောသလို
မိန်းမပုံလား

ခေါက်တယ်။ ခပ်ဖွဖွပဲ။
အစက ထမင်းလာဖို့တာပဲလို့
ထင်လိုက်သေးတယ်။ သား
ရေ။ သူ့အမေရဲ့ တိုးဖွဖွ
ရေရွတ်သံကို ကြားရတယ်။
သူ လှောင်ပိတ်ခံရတဲ့ ကာလ
အတွင်း သူ့အမေအသံကို
ပထမဆုံးအကြိမ် ကြားရခြင်း
ပဲ။ သူ ငိုချင်လာတယ်။ သော့
ခလောက်ဖွင့်သံ။ ကျွီ...။
တံခါးဝမှာ သူ့အမေ
တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်
ဘူး။ သူ့အခန်းအပြင် ရောက်
ရောက်ချင်း သူ့အဖေက သူ
ကို ဖမ်းချုပ်ပြီး ဆွဲခေါ်သွား
တယ်။ ရာဇဝတ်သား တစ်

ယောက်ကို ဖမ်းချုပ်သလိုမျိုး
ပဲ။ သူ့အနေနဲ့တော့ ဘာဖြစ်မှ
မှ ကျူးလွန်ထားတာ မဟုတ်
လို့ အသာတကြည်ပဲ လိုက်
လာခဲ့တယ်။

ဘုရားခန်းရှေ့မှာ ခြေ
လှမ်းတွေ ရပ်သွားတယ်။
ဘုရားစင်အောက်မှာ ဘိုးတော်
တစ်ယောက်ရယ်၊ ငှက်ပျောပွဲ
တစ်ပွဲရယ်၊ ညီမလေးရယ်
ရှိနေတယ်။ ငှက်ပျောပွဲရှေ့မှာ
ဖယောင်းတိုင်ငါးတိုင် ထွန်း
ထားတယ်။ တစ်ခန်းလုံး
အမွှေးတိုင်နဲ့တွေ မွန်ထူနေ
တာ အသက်ရှူတောင် ကျပ်
လာတယ်။ ဘိုးတော် ရှေ့
တည့်တည့်မှာထိုင်ဖို့ သူ့အဖေ
က မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကနဲ့
ပြတယ်။ ခပ်ရိုရိုလေး ထိုင်
နေတဲ့ သူ့ညီမက နောက်ဆုတ်
သွားတယ်။ သူ လည်ပြန်
လှည့်ကြည့်တော့ သူ့အမေက
အခန်းဝကနေပဲ ငေးကြည့်နေ
တယ်။

ပုတီးလုံးအကြီးကြီး
တွေ လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားတဲ့
ဘိုးတော်က သူ့ကို မုဒိမ်းကျင့်
တော့မလိုလို အကြည့်နဲ့ ကြည့်
တယ်။ 'ဒီကောင် ထိုင်း(ယိုး
ဒယား)က ပြန်လာတာတည်းက
မူမမှန်ဖြစ်လာတာကို သတိ
ထားမိတယ် ဆရာ'။ သူ
စိတ်ညစ်နေတဲ့ကြားက ရယ်
ချင်သွားတယ်။ သူ ပြီးခဲ့တဲ့လ
က ထိုင်းကို အလည်အပတ်
သွားခဲ့တာမှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့
သူ့အဖေ စွပ်စွဲသလိုမျိုးလုပ်ဖို့
စိတ်တောင် မကူးခဲ့ဘူး။ ဟို
ဘိုးတော်က သူ့ကို စိန်းစိန်း
ဝါးဝါး ကြည့်နေတုန်းပဲ။ သူ
လည်း ထိမထင်တဲ့အကြည့်နဲ့
ပြန်ကြည့်ပေးလိုက်တယ်။
ဘိုးတော်က မျက်စိတွေ

မှိတ်လိုက်ပြီး ဂူးဂူးဝါးဝါးနဲ့
ဂါထာတွေ စ...ရွတ်တော့
တယ်။ သူကတော့ ဘိုးတော်
လက်မောင်းက ဆေးမင်
ကြောင်တွေကို ငေးနေလိုက်
တယ်။ သုံးမိနစ်လောက်နေ
တော့ ဂါထာရွတ်လို့ ပြီးသွား
တယ်။ ဘိုးတော်က စားပွဲကို
ကြိမ်လုံးနဲ့ တဖြန်းဖြန်းရိုက်
တယ်။ အဲဒီကြိမ်လုံးနဲ့ပဲ သူ
ကို ရွယ်တယ်။ သူ ကြောင်
သွားတယ်။ သူ့ကျောနောက်
က အာမေဩတ်သံတစ်ခု ကြား
လိုက်တယ်။ သူ့အမေဆီက
လား၊ သူ့ညီမဆီကလား
တော့ သေချာမကွဲပြားဘူး။
'မင်း ဘယ်သူလဲ မှန်
မှန်ပြောစမ်း'

ဘိုးတော်ရဲ့ အသံက
ဘုရားခန်းထဲ ဟိန်းထွက်
သွားတယ်။
'ကျွန်တော် ဆမ်ဆာ
ပါ'

'မဟုတ်ဘူး၊ မင့်ကိုမေး
တာမဟုတ်ဘူး။ မင့်ကိုယ်ထဲ
ပူးဝင်နေတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါး
ကို မေးနေတာ'
ဘာတွေလဲဟ။ သူ့
ဉာဏ် လိုက်မမီတော့ဘူး။ သူ
ကို အပမာန်တော့မဟုတ်ဘူး။
သူ့မှာ ထူးခြားဖြစ်စဉ်ဆိုလို့
ယောက်ျားအင်္ကျီ ပျောက်သွား
တာပဲရှိတာ။

သူ ငူငူငိုငိုလုပ်နေ
တုန်း ဘိုးတော်က ဆတ်ခနဲ
ထ...ရပ်တယ်။ ပုဆိုးမှာ ကွမ်း
သွေးတွေ ပေနေတာကို သူ
မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်သေး
တယ်။ ဘိုးတော် ငှက်ပျောပွဲ
နောက်ကနေ သူ့နားကူးလာ
တယ်။

သူ့ကို ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ်
ဒူဝေဝေ ပတ်တယ်။ ပရိတ်

www.burmeseclassic.com

ရေလို့ ယူဆရတဲ့ ရေတွေ လက်ခုပ်ထဲထည့်ပြီး သူ့အပေါ် လောင်းချတယ်။ ရေတွေက သန့်ကော သန့်ရဲ့လား။ ပါးစပ်ကလည်း ဘာဂါထာ မှန်း မသိတာတွေ တွတ် တွတ် ရွတ်လို့။ ကြိမ်လုံးကို ပြန်ကောက်ပြီး ထိပ်ဖျားနဲ့ သူ့ကျောပေါ် ထောက်ထား တယ်။

‘မင်း ဘယ်ကလဲ မှန် မှန်ပြောစမ်း’

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ သူ့ ကျောပေါ် ကြိမ်လုံးကျလာ တယ်။ အံ့ဩစိတ်နဲ့ ဒေါသ လုံးထွေးပြီး သူ မတ်တတ်ရပ် ခဲ့လိုက်တယ်။ နောက်တစ် ကြိမ် ကျလာမယ့် ကြိမ်လုံးကို ပြန်ခုခံဖို့ လက်ရွယ်နေတုန်းမှာ သူ့အမေက သူ့ကို နောက်က နေ ဖမ်းချုပ်တယ်။ သူ ဒူး ထောက်လျက်သား ကျသွား တယ်။ သူ ပြန်ရုန်းပေမဲ့ မနက်စာ မစားရသေးတော့ လက်တွေက အားမရှိချင် ဘူး။ သူ့ကို နောက်ပြန်ကြိုး တုပ်တယ်။ ခြေဖောက်တစ်ခု သူ့ကျောကိုကန်တယ်။ သူ့ အဖေရဲ့ ဖောက်လား။ ဘိုးတော် ရဲ့ ဖောက်လားကိုတော့ သူ မသိရဘူး။ သူ မှောက်လျက် သား ဖြစ်သွားတယ်။ အင်ခနဲ ငိုသံတစ်ခု ကြားလိုက်ရတယ်။ အဲဒီငိုသံကတော့ သူ့ဆီက မဟုတ်တာ သေချာတယ်။

အဲဒီနောက် ကြိမ်လုံးက သူ့ကျောပေါ် တက်ခုန်တယ်။ တစ်ချက်၊ နှစ်ချက်၊ သုံး ချက်၊ လေးချက်၊ ငါးချက်၊ ခြောက်ချက်၊ ခုနစ်ချက်၊ ရှစ် ချက်။ ဘိုးတော်ရဲ့ မင်းဘယ် သူလဲဆိုတဲ့ အသံကလည်း သူ့နားထဲ လာတက်ခုန်နေ

ဘာကို
ရင်ဖွင့်ရမှာလဲ
တစ်မနက်မှာ
သူ အိပ်ရာက
နိုးတော့
သူ
ယောက်ျားအင်္ကျီ
ပျောက်ချင်းမလှ
ပျောက်သွားတဲ့
အကြောင်းလား
ဒါမျိုးကို
ဖွင့်ပြောတာက
ဘုန်းကြီး
တစ်ပါးထက်
ဆရာဝန်
တစ်ယောက်ကိုဆို
ပိုသင့်တော်မှာပေါ့

တယ်။ ဆယ့်ငါးချက်၊ ဆယ့် ခြောက်ချက်၊ ဆယ့်ခုနစ် ချက်၊ ဆယ့်ရှစ်ချက်။ တော် ကြပါတော့ရှင်ဆိုတဲ့ အသံကို သူ နောက်ဆုံး ကြားလိုက်ရ တယ်။

သူ့အမေ ခွံကျွေးတဲ့ ဆန်ပြုတ်ကို သောက်နေရင်း သူ ငိုချင်လာတယ်။ သူ့အမေ ဟာ ဘာကြောင့် သူ့ကို အခန်း ထဲ လှောင်ပိတ်တဲ့နေ့ကတည်း က ကြားမဝင်ခဲ့တာလဲ။ အဲဒီ နေ့က သူ နံရံနားကပ် နား ထောင်နေလို့ သူတို့ပြောသမျှ ကို ပြန်ကြားတယ်။

‘မိန်းမပုံပေါက်နေသူ တစ်ယောက်ကို သမီးအစ်ကို လို့ မပြောနိုင်ဘူး’

‘ဒီကောင် သူ့စော်နဲ့ ပြတ်တာမှ တစ်လကျော်ပဲ ရှိသေးတာမဟုတ်လား’

‘သမီးဘော်လီတွေ သေချာသိမ်းမှဖြစ်တော့မယ်၊ မဟုတ်ရင် သင်း(ဒင်း)က ခိုးဝတ်နေလိမ့်မယ်’

သူ အော်ရယ်ချင်သွား တယ်။ သူ့ညီမ ဘော်လီတွေ ကို သူ ဘာလို့ ခိုးဝတ်ရမှာ လဲ။ သူက မိန်းမမှမဟုတ်တဲ့ ဥစ္စာကို။ နေပါဦး။ သူ့မှာ ယောက်ျားအင်္ကျီမှ မရှိတော့ တာပဲ။ အင်း ဒါပေမဲ့ မိန်းမ ရင်သားတွေလည်း မရှိသေး ဘူးလေ။ ဒါဆို သူကဘာလဲ။ ယောက်ျားလား၊ မိန်းမလား၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့ညီမပြောသလို မိန်းမပုံလား။ သူ ခေါင်း ရှုပ်သွားတယ်။

‘ဒီကောင်ကို မိန်းမပေး စားပစ်မှ ထင်တယ်။ မိန်းမရ ရင် စိတ်ပြန်ပြောင်းချင်ပြောင်း သွားမှာပေါ့။ ငါလည်း မြေးချီ ချင်ပြီ’

‘ဟုတ်မှလုပ်ပါ အဖေ ရယ်၊ စိတ်မပြောင်းဘဲ ယောက်ျားယူမယ် တစာစာ လုပ်နေမှ တစ်ရှက်က နှစ် ရှက် ဖြစ်နေပါဦးမယ်’

သူ့ညီမက ဟာသလုပ် ပြောလိုက်တာဆိုပေမဲ့ သူ့ အတွက်တော့ မရယ်ရပါလေ။ ပြီးတော့ ခုဟာက သူ့စိတ် ပြောင်းသွားတာမှမဟုတ်တာ။ သူ့ခန္ဓာကိုယ် ပြောင်းလဲသွား တာလေ။ သူ့အဖေပြောသလို မိန်းမယူရင်တော့ ဘာထူးမှာ လဲ။ သူ ကလေးရအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်မှာမှ မဟုတ်

တာ။ သူ အော်ရယ်ပစ်လိုက် တယ်။

သူ့အမေက ဘာဖြစ်တာ လဲဆိုတဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့် တယ်။ သူ့အမေကမ်းတဲ့ ဆန် ပြုတ်ခွန်းကို ခေါင်းခါပြလိုက် တယ်။ သူ လှဲချင်ပြီ။ ဝမ်း လျားမှောက် လှဲရလွန်းလို့ ဗိုက်တွေလည်း ပူလောင်လှ ပြီ။ ကျောခင်းအိပ်ချင်ပေမဲ့ ဒဏ်ရာတွေက မပျောက်နိုင် သေး။

‘သား ယောက်ျားလေး ကို ကြိုက်ပါ၊ မိန်းကလေးကို ကြိုက်ပါလို့ အမေမှာ ပြောခွင့် မရှိပါဘူး။ ပြောလည်း မပြော ချင်ပါဘူး။ အိပ်ချင်အိုင်ဗွီဇ် တွေ ဘာတွေကူးစက်မှတော့ ကြောက်တာတစ်ခုပဲ’

သူ့အမေက သူ့မျက်လုံး ထဲကိုကြည့်ပြီး ပြောတယ်။ ဘာဆိုလို့မှန်း သူ ချက်ချင်း နားမလည်ဘူး။ အတော် လေး စဉ်းစားပြီးတော့မှ သူ သဘောပေါက်သွားတယ်။ ပြီးလည်း ပြုံးမိသွားတယ်။

‘မဟုတ်ဘူး အမေ၊ သား မိန်းမပုံဖြစ်သွားတာ မဟုတ်ဘူး’

သူ ထိုင်းသွားပြီး လိင် အင်္ဂါပြောင်းခဲ့တာ မဟုတ် ကြောင်း သူ့အမေယုံအောင် ဘယ်လိုပြောရပါ့မလဲ။ သူ တကယ်ပဲ သူ့မိသားစုထဲ ထင်နေသလို မိန်းမပုံပေါက် သူ ဖြစ်သွားပြီလား။ အရင် ကြော်ငြာပို့ စတာထဲ မော်ဒယ်မရဲ့ ရင်သား၊ သားတွေကို သူ ရင်ခုန်သေး လား သူ သေချာမသိဘဲ ယောက်ျားတစ်ယောက် ကို သိုင်းဖက်ထားတာ စိတ်ကူးကြည့်တယ်။

ဒါကို ရင်ခန့်စရာလို့ ခံစားရ
သေး။

သူ့ရင်သားတွေ ကြီး
သလား၊ စမ်းကြည့်တယ်။

သူ့အမေ ဘယ်လိုထင်သွား
လဲ သူ မပြောတတ်ဘူး။

□

သူ ဘုရားခန်းထဲ
နောက်တစ်ကြိမ် ခြေချမိချိန်
မှာ အရင်အခေါက်ကလို ကြိမ်
သော မိမိပါဘူးလို့ မျှော်လင့်
စရာပဲ။ ဘုရားစင်အောက်မှာ
ယောင်းတိုင်ငါးတိုင် ထွန်း
ထားပြန်တယ်။ ဒီတစ်ခေါက်
တော့ ငှက်ပျော့ပွဲ မပါဘူး။

သူ့အဖေက သူနဲ့မျက်နှာ
ချင်း မဆိုင်မိအောင် ရှောင်နေ
တယ်။ သူ့အမေကိုလည်း
တွေ့ရဘူး။ သူ့ညီမက
လည်း သူ့ကို ဘုရားခန်းထဲပို့
ပြီး မိမိချောင်ထဲ ဟင်းဆက်
ချက်နဲ့ ဝင်သွားတယ်။ လေ
အေးမှာ ယိမ်းနဲ့ သွားတဲ့
ယောင်းတိုင်မီးတွေကိုပဲ
လေ့လိုက်တော့တယ်။

‘ခရီးလား ဒကာ’ ဆိုတဲ့
အသံအတူ ဘုန်းကြီးတစ်ပါး
လာတယ်။ သူ စိတ်ညစ်
သွားတယ်။ မိသားစုလိုက်
ဘုရားဖူးထွက်တာမျိုး လိုက်
တာလွဲရင် သူ ဘာသာရေး
အိမ်နီးစပ်တာ မဟုတ်ဘူး။
အဲဒီကြီးက အသံခင်းထား
တဲ့ အဆတ်ပလ္လင်ပေါ်မှာ ထိုင်ချ
ထားတယ်။ ပယောဂကုတ်
အင်္ကျီနဲ့ပုံစံပေါက်လို့ သူ
အင်္ကျီနဲ့ စိတ်သက်သာရာ
ရတယ်။

‘ဦးပဉ္စင်းကို တရား
ပေးဖို့ ဝင့်ထားတာဆိုပေမဲ့
အဲဒီက ဘုန်းကြီးက မိန့်မိန့်
ပြီး တရားဟော၊ အောက်
တင်တင်က သာဓု၊ သာဓု

ရွတ်တာမျိုး မလုပ်ချင်ဘူး။
ဒကာလေး ဦးပဉ္စင်းကို ပွင့်ပွင့်
လင်းလင်း ရင်ဖွင့်လို့ရတယ်။
ဟုတ်ပြီလား’

ဘာကို ရင်ဖွင့်ရမှာလဲ။
တစ်မနက်မှာ သူ အိပ်ရာကနိုး
တော့ သူ့ယောက်ျားအင်္ကျီ
ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွား
တဲ့အကြောင်းလား။ ဒါမျိုးကို
ဖွင့်ပြောတာက ဘုန်းကြီး
တစ်ပါးထက် ဆရာဝန်
တစ်ယောက်ကိုဆို ပိုသင့်တော်
မှာပေါ့။ ဘာပြန် ပြောရမှန်း
မသိလို့ တင်ပါ့ဘုရားလို့ပဲ
လျှောက်လိုက်တယ်။

‘ဦးပဉ္စင်း မြတ်စွာ
ဘုရားလက်ထက်က ရဟန္တာ
တစ်ပါးအကြောင်း ပြောပြ
မယ်။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ
နားထောင် ဟုတ်ပြီလား။
အဲဒီလက်အုပ်ကြီး ချီမနေနဲ့
တော့။ လက်ညောင်းနေလိမ့်
မယ်။ တစ်ခါတုန်းက
သာဝတ္ထိပြည်မှာ သောရေယျ
ဆိုတဲ့ သူဌေးသားရှိသတဲ့။
တစ်နေ့တော့ သူ့သူငယ်ချင်း
တွေနဲ့ မြစ်ဆိပ်မှာ ရေချိုးဆင်း
ရင်း အရှင်မဟာကစ္စည်း
မထေရ်ကို တွေ့သတဲ့။ အရှင်
မဟာကစ္စည်းဆိုတာ မဟာ
ကဿပ ဘုရားရှင်ရဲ့ စေတီ
တော်မှာ ရွှေသင်္ကန်းလှူတဲ့
အကျိုးကျေးဇူးကြောင့် အသား
အရေ ရွှေလိုဝင်းဝါစိုပြည်တဲ့
ကိုယ်တော်ပေါ့။ သောရေယျ
သူဌေးသားလေးက ငါ့မယား
သာ ဒီမထေရ်လို အသား
အရေ ရှိရင်ကောင်းမှာပဲ။ ဒီ
မထေရ်သာ ငါ့မယားဖြစ်ရင်

ကောင်းမှာပဲလို့ စိတ်ထဲကနေ
ပြစ်မှားမိပါလေရော။ ချက်
ချင်းဆိုသလိုပဲ သောရေယျ
သူဌေးသားဟာ ယောက်ျား
စင်စစ် ဘဝကနေ မိန်းမဘဝ
ကို ကူးပြောင်းသွားတယ်တဲ့။
အတိုချုံးပြောရရင် မိန်းမဘဝ
နဲ့ ကလေးတွေရ၊ နောက်
အရှင်မဟာကစ္စည်းကို ပြန်
ဝန်ချကောင်းပန်မှ ယောက်ျား
ဘဝကို ပြန်ရသတဲ့’

‘တပည့်တော် ဘယ်
ဘုန်းကြီးကိုမှ စိတ်ထဲကနေ
မပြစ်မှားမိပါဘူး ဘုရား’

‘ဦးပဉ္စင်း ဆိုလိုချင်တာ
အဲဒီသဘောမဟုတ်ဘူးလေ’

ဒါဆို ဘာကိုဆိုလိုချင်
တာလဲ။ သူ့ဘုန်းကြီးတစ်
ပါးပါးကို စိတ်ထဲကနေ ငါ့
ယောက်ျားဖြစ်ရင်ကောင်းမှာ
ပဲ။ ငါ့ယောက်ျားသာ ဒီဘုန်း
ကြီးလိုဖြစ်ရင် ကောင်းမှာပဲ
လို့ ပြစ်မှားလိုက်ရင် သူ
ယောက်ျားဘဝကို ပြောင်း
သွားမယ် ဆိုလိုတာလား။
မဟုတ်သေးပါဘူး။

‘ဦးပဉ္စင်းပြောချင်တာ
က ယောက်ျားဘဝဟာ ရခဲ
တယ်ဆိုတာပဲ’

ဒီခေတ်မှာ မိန်းမကနေ
ယောက်ျားလိင်ပြောင်း ခွဲစိတ်
မှု လုပ်လို့ရနေပြီဆိုတာ ပြော
လိုက်တော့မလို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ
ဒီအခေါက် ရံရိုကျိုးကျိုးနေ
ရင် မျက်နှာကောင်းရပြီး
အိမ်ပြင်ထွက်ခွင့် ရချင်ရနိုင်
တယ်လို့ တွေးမိပြီး ငြိမ်နေ
လိုက်တော့တယ်။

‘ယောက်ျားဘဝဟာ
မိန်းမဘဝထက် မြင့်မြတ်တယ်
ဒကာလေးရဲ့။ ယောက်ျား
ဘဝနဲ့မှ ဘုရားဆုပန်လို့ရ
တယ်’

ဘုန်းကြီးက ဩဝါဒ
တွေ ဆက်ခြေနေတယ်။ သူ
ကတော့ သူ့အတွေးထဲမှာပဲ
နစ်နေတယ်။ ဘုန်းကြီးပြော
တဲ့ ယောက်ျားဘဝဆိုတာ
ဘယ်လိုမျိုးလဲ။ ယောက်ျား
အင်္ကျီပါတဲ့သူတွေကို ပြောတာ
လား။ ဒါဆိုယောက်ျားချင်း
ကြိုက်ကြတဲ့သူတွေကလည်း
မိန်းမတွေထက် မြင့်မြတ်
တယ်လို့ ပြောချင်တာလား။

မဟုတ်လောက်ပါဘူး။ သူ
များ သားမယား ပြစ်မှားရင်
နောက်ဘဝမှာမိန်းမ ဒါမှ
မဟုတ် မိန်းမပုံပေါက်နေ သူ
ဖြစ်တယ်လို့ သူ ဖတ်ဖူးသလား
လို့။ ဒါဆို ယောက်ျားလို ပြုမူ
တဲ့သူတွေကို ဆိုလိုတာလား။
ဒီလိုကျပြန်တော့ ယောက်ျားပုံ
ပေါက်သူတွေက မိန်းမတွေ၊
မိန်းမပုံပေါက်သူတွေထက်
ပိုမြင့်မြတ်သွားရော။ ဒါမှ
မဟုတ် ယောက်ျားအင်္ကျီပါပြီး
ယောက်ျားလိုပြုမူတဲ့သူတွေမှ
မြင့်မြတ်တာလား။ နေပါဦး၊
ကြွက်သား အဖုအထစ်နဲ့ မိန်းမ
ပုံပေါက်သူတွေလည်း ရှိတာ
ပဲ။ သူတို့ကျ ဘယ်စာရင်းထဲ
သွားထည့်ရမလဲ။ မြင့်မြတ်
တဲ့အထဲလား၊ နိမ့်ကျတဲ့အထဲ
လား။ သူ ခေါင်းတွေ ပူထူ
သွားတယ်။

အဲဒီ နောက် တော့
ဘုန်းကြီးမိန့်သမျှကို တင်ပါ
ဘုရားနဲ့ပဲ သံယောင်လိုက်နေ
လိုက်တော့တယ်။ အဲဒီညက
သူတော်တော်နဲ့ အိပ်မပျော်
ဘူး။ သူ ဘယ်စာရင်းထဲ
ရောက်နေလဲ စဉ်းစားရင်း
ညဉ့်နက်သွားတယ်။ သူ့မှာ
ယောက်ျားလိင်အင်္ကျီတော့ မရှိ
တော့ဘူး(လိင်အင်္ကျီက မိန်းမ
လိင်အင်္ကျီဖြစ်နေပြီ)။ တခြား

အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတွေကတော့
ယောက်ျားတစ်ယောက်အတိုင်း
ပဲ(ရင်သားကို ထပ်စမ်းရသေး
တယ်။)။ ယောက်ျားတစ်
ယောက်လိုလည်း ပြုမူနေ
တုန်းပဲ။ ယောက်ျားချင်း
လည်း မကြိုက်သေးဘူး။
ဒါဆို သူ ယောက်ျားစာရင်း
ဝင်တုန်းပဲလား။ ဒါမှမဟုတ်
ယောက်ျား ၇၅ ရာခိုင်နှုန်း၊
မိန်းမ ၂၅ ရာခိုင်နှုန်းလား။

သူ ဘုရားရှင်ပြင်တော်
ပေါ်ရောက်တော့ လူသိမရှင်
သေးဘူး။ မနေ့က ဘုန်းကြီး
မိန့်တဲ့အတိုင်း ဘုရားကို
လက်ယာရစ်ပတ်ပြီး ဖူးတယ်။
ကြေးရုပ်ကြီးတွေနား ရောက်
သွားတယ်။ ဒီကြေးရုပ်ကြီး
တွေရဲ့ အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းကို
ပွတ်သပ်ရင် အဲဒီအင်္ဂါအစိတ်
အပိုင်းမှာ ရောဂါဘယကင်း
တယ်လို့ ယုံကြည်ကြတယ်။

သူ ကြေးရုပ်ကြီးတွေရဲ့
ယောက်ျားအင်္ဂါကို ပွတ်သပ်
ရင်ကောင်းမလား။ အဲဒီလို
လုပ်ရင် သူ့ယောက်ျားအင်္ဂါ
ပြန်ပေါက်လာမလားဆိုတဲ့
မျှော်လင့်ချက်နဲ့လေ။ လူတွေ
ကြားထဲ ရှက်စရာကြီးပါလို့
တွေးပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့
တယ်။ သူ့နေနဲ့ စေတီတော်ကို
ရေသပ္ပာယ်တယ်။ ရွှေ
သင်္ကန်းသုံးချပ် ဝယ်တယ်။

မိန်းမ မဝင်ရဆိုတဲ့
စာတန်းကြီးက သူ့ကိုခြောက်
လှန့်နေတယ်။ သူ နောက်ပြန်
လှည့်ရင် ကောင်းမလား။
လုံခြုံရေးတွေကလည်း စောင့်
နေသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ
ဝင်သွားလည်း လုံခြုံရေးတွေ
က တားမှမဟုတ်ပါဘူး။
သူ့ပန်းသွင်ပြင်က ယောက်ျား
တစ်ယောက်အတိုင်းပဲကိုး (ဒီ
နေ့မနက် စမ်းကြည့်တော့ သူ
ရင်သားတွေ ထွားလာတယ်

လို့ ခံစားရတယ်။ ဒါပေမဲ့
သိပ်တော့ မသိသာသေးဘူး။
ဘုရားကို နောက်တစ်ပတ်
ပတ်တယ်။

ပုဆိုးကို တင်းနေအောင်
ဝတ်တယ်။ မျက်နှာကို
အတင်းမာဆုံးဖြစ်အောင်
လုပ်ယူတယ်။ ခြေလှမ်းတွေ
ကို ခပ်ကျကျလှမ်းတယ်။
အဲဒီနောက် လုံခြုံရေးတွေ
ကြားထဲ ခပ်တည်တည်ဝင်ချ
သွားလိုက်တယ်။

ဘုရားရှေ့ရောက်တော့
ရွှေဆိုင်းပြားက ကြိုးကိုဖြေ
တယ်။ ရွှေသားတွေကို သူ
လက်တွေနဲ့ ကပ်လှူတယ်။
ရွှေ ဆိုင်းပြား တစ်ချပ်၊ နှစ်
ချပ်၊ သုံးချပ်၊ ဟင် မိုးကြိုး
လည်း မပစ်ဘူး။ ဘုရားက
သူ့ကို ယောက်ျားလို့ပဲ သတ်
မှတ်တာလား၊ ဒါမှမဟုတ်
ဘုရားက ယောက်ျားမိန်းမ
မခွဲခြားတာလား။ ဘုရားကို

ဦးသုံးကြိမ်ဝတ်ပြုပြီး ပြန်
ထွက်လာခဲ့တယ်။

အပြန်လမ်းကျတော့မှ
သူ ယောက်ျားအင်္ဂါ ပြန်
ပေါက်ပါစေလို့ ဆုတောင်းခဲ့
ရတာ သတိရတယ်။ သူ ဘာ
ဖြစ်ချင်လဲ သူ့ကိုယ်တိုင် မသိ
တော့ဘူး။ အိမ်မှာ အနှိမ်ခံ
အမေရီတယ်။ သူ့ကို မုန်းတီး
နေတဲ့ သူ့အဖေနဲ့ သူ့ညီမရှိ
တယ်။ အိမ်ပြန်လမ်းက ရှည်
လျားလိုက်တာ။ သူ အိမ်ပြန်
ရောက်ပါ့တော့မလား။

နေသန့်

ဝန်ခံချက် ။ ။

ယခုဝတ္ထုမှာ Franz
Kafka ၏ The Metamorphosis
ကို အာရုံထုံကူး ရေးသားထား
ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဇာတ်
ကောင် အသွင်ပြောင်းလဲသွား
သည်ဆိုသော ကျောရိုးမှအ
မှီခြင်းထားခြင်း မဟုတ်ပါ။

သင့်ရင်သွေးနာမည်ပေးမယ်ဆိုလျှင် “ဗုလပထမ”

ကွန်ပျူဗေဒသုခုမ

အပ်နှံမှ စိတ်ချရမယ်။ ပုန်းတစ်ချက်သာ ဆက်လိုက်ပါ။

- သင့်ရင်သွေးအတွက် ပညာထူးချွန်ထက်မြက်ပြီး ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကံကောင်းတိုးတက်အောင်မြင်စေမည့် နာမည်လှလှ ရွေးချယ်စရာများစွာနှင့် ဟောစာတမ်း၊ နာမည်ပေးလမ်းညွှန် ဤစက္ကတတာများကို ကွန်ပျူတာနှင့်ရွေးချယ်ပေးပြီး အိမ်အရောက်ဝန်ဆောင်မှုဖြင့် ပို့ပေးနေပါသည်။
- မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံးမှ မိဘပေါင်းများစွာယုံကြည်စိတ်ချအားထားသလို သင်လည်းယုံကြည်စိတ်ချနိုင်ပါသည်။ (နယ်သို့ V.P.L စနစ်ဖြင့် စာတိုက်မှပို့ပေးသည်)
- ၁၉၉၈ ခုနှစ်မှစတင်တည်ထောင်ခဲ့ပြီး ယနေ့တိုင် အောင်မြင်လျက်ရှိပါသည်။

ဒေါက်တာတင်ဖိုလ်ဖိုလ် (နာမက္ခရ ကျမ်းပြုပညာရှင်) ကိုယ်တိုင် နာမည်ပေးသည်။
(နာမည်ပေးလုပ်ငန်းဆင်တူရိုးများနှင့်မကြာခဏမှားယွင်းတတ်ပါ၍မိဘများသတိပြုကြပါ)

အမှတ်-၄၆၊ အခန်း(၆)၊ နံ့သာထမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဇုန်း- ၀၁-၂၂၈၆၆၅၊ ၀၉-၇၃၁၇၇၇၃၁၊ ၀၉-၅၁၇၄၂၂၆

Website: www.baydathukhuma.com

လင်းလွန်းခင်စာပေ

နိုင်းမြင့်
ဒိုက်ငြိလှေကလေးများ
နှင့် မဂ္ဂဇင်း ဝတ္ထုရှည်များ

နိုင်းမြင့်
ဒိုက်ငြိလှေကလေးများ
နှင့် မဂ္ဂဇင်း ဝတ္ထုရှည်များ

၃၀၀၀ ကျပ်

အတတ်ဆစ်ချိုး
ဒိုက်ငြိလှေကလေးများ
အသံစာရင်းမှာတော့ သူငယ်ချင်းပါပဲ
အတတ်သစ်ကိုင်းထက်မှာ
အတတ်ကျောင်းသူ လွမ်းအိပ်မက်
အတတ်ဟောင်းတစ်ပုဒ်၏ မာတိကာ
အတတ်တားမော်တော်ကြီး
အတတ်ပြောင်း ငှက်ဖိုတစ်ကောင်
အတတ်တောက ဇနီးချော

ဒိုက် ငြိ လှေ က လေး များ
နှင့် မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်များ

နိုင်းမြင့်

ထွက်ပြီ

ဖြန့်ချိရေး - လင်းလွန်းခင်စာပေ

အိတ်ဝန်းခြံဈေး၊ တိုက် (D)၊ ပထမထပ်(လယ်)၊ လိပ်ကန်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
ဖုန်း-၀၉ ၂၂၀ ၁၇၃၀၊ ၀၉ ၄၂၁ ၇၁၉၇၂

၁။
အသက်ကြီးလာချိန်
တွင် သည်းခံစိတ်
ပို၍မွေးမြူ
ရပါတော့သည်။
အဘိုးရေ...အား
အားရှိ အဲဒီဖုန်းပဲ
ပွတ်နေတာပါလား၊
မီးဖိုချောင်မှာလည်း
နည်းနည်းပါးပါး
ကုကက်ပြီး
လုပ်ပါဦးတော့။
ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း
တကုပ်ကုပ်
ချက်နေရတာ၊ တောင့်
အစေ့ကျနေတာပဲ။
ကျွန်တော် နိစ္စဇူဝင်
ကြားရသောစကား
ဖြစ်ပါသည်။
ဘယ်လိုပြောပြော
ဖုန်းမပွတ်ဘဲတော့
မနေနိုင်ပါ။
တယ်လီဖုန်းဆိုသည်
မှာ အစ ပထမက
စကားပြောရန်
သက်သက်မျှသုံးရသော
ပစ္စည်းဖြစ်ပါသည်။
ယခုမူ တယ်လီဖုန်းသည်
ဂိမ်းဆော့ဖို့၊ ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့၊

မှော်ဘွတ်ခ်ကြည့်ဖို့၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ စသည် စသည် အများကြီးမှ တကယ့်အများကြီး သုံးနိုင်သော
ပစ္စည်းဖြစ်နေပါပြီ။

ဟုတ်တာ မဟုတ်တာ အပထား၊ လက်ထဲမှာ ဖြူဖြူ၊ မည်းမည်း လေးထောင့်တုံးကလေး
တစ်ခုတလေကိုမျှ မကိုင်နိုင်လျှင် မဖြစ်တော့ပါ။ လူထူထူမှာ ခွပ်ကျယ်ချိုင်းပြတ်ဖြင့် နေရသလို
မလုံမခြုံ၊ ရှိုးတိုးရှန်တန်၊ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် အနေအထိုင်ခက်လှသည်။ ထို့ကြောင့် လက်
တစ်ဝါးစာ လေးထောင့်တုံး မည်းမည်းကလေးတစ်ခုကို ခွတ်မှိတ်ဖျစ်ညှစ်ပြီး ကိုင်လိုက်ရပါ
သည်။

ကိုယ့်ထက် အတိတ်က ကောင်းကြသူတွေကတော့ ကြွက်ကိုက်ထားသော ပန်းသီးအပွဲတို့
ကိုင်ကြသည်။ သူတို့ ကောင်းကင်လေ ပိုမီလေသလော မပြောတတ်ပါ။

ဖိုးလမ်း
ဝယ်နေဦးရသူများ

‘ဒီလို ပန်းသီးက ဘာမဆို အကုန်ခိုင်းလို့ ရတယ်ဗျ’

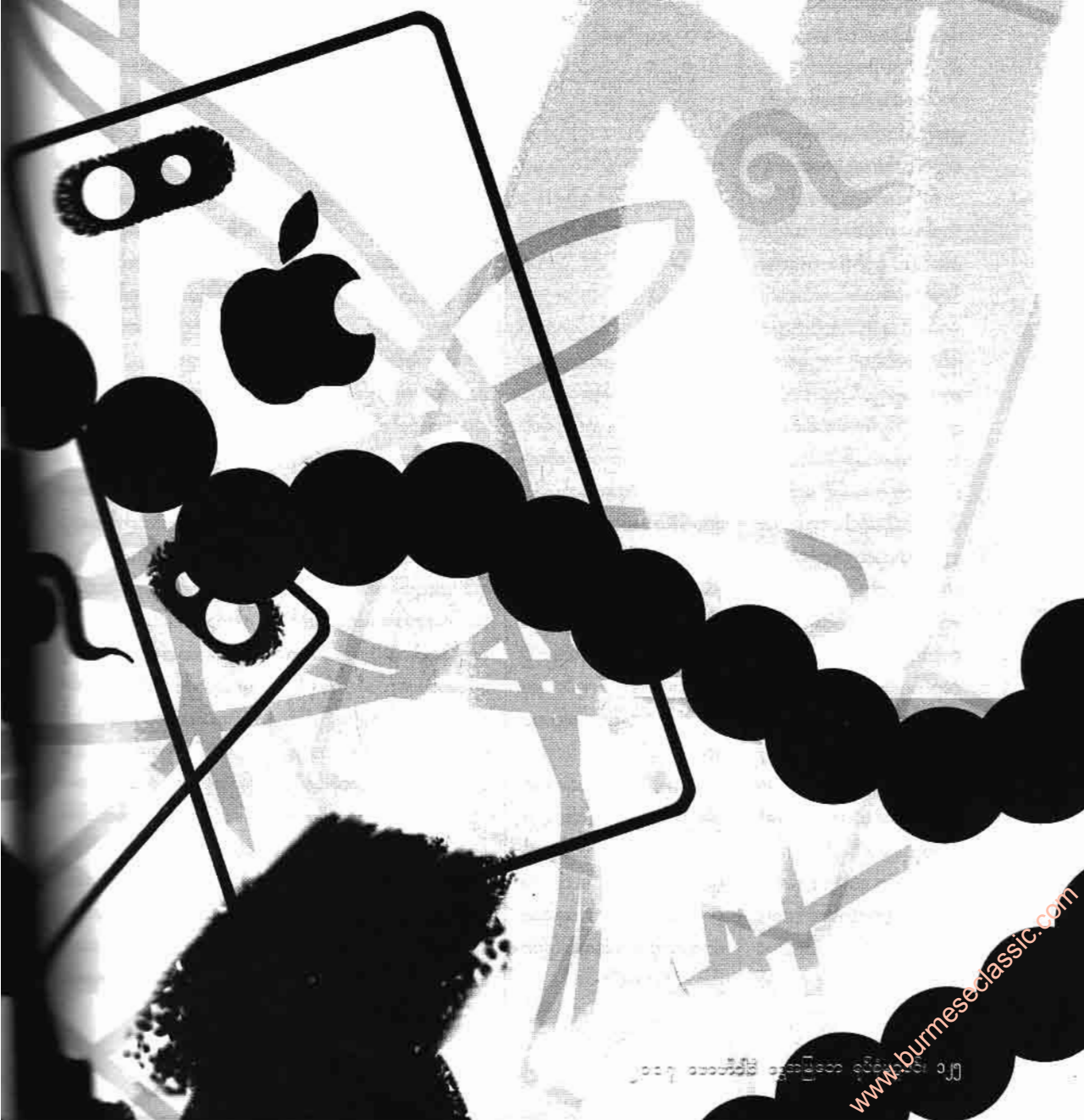
ရွှေရောင်လေးထောင့်တုံးကို မြှောက်ကာဝင့်ကာနှင့် တစ်ယောက်က ဆိုပါသည်။

‘တောက်...ငါက ထမင်းချက်ခိုင်းချင်တာကွာ’

ခွပြောခြင်းမဟုတ်ပါ။ ကျွန်ုပ်အဘိုးကြီး၏ အိမ်ရှင်မ ‘မယ်ဂျီးအို’ ချာ ချက်ရပြုတ်ရ ဒုက္ခ ချားလှပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကြွက်ကိုက်ပန်းသီး အပွဲကို ဘာမဆို ခိုင်းလို့ရလျှင် ထမင်းကလေး ဆောက်တော့ ချက်ခိုင်းချင်ပါသည်။ ထမင်းချက်သက်သက်မျှသာပါ။

သို့သော် ပင်မြင့်သဇင်ဖြစ်သော ထိုပန်းသီးကို တုံးခု၍ မလှမ်းဝံ့လေရကား ပေါပေါသော သော ပြောဖြစ်ရုံမျှ ဝယ်ကိုင်ရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ် မဆလခေတ်တုန်းက ဒါမျိုးတွေ မရှိပါ။ ရှားရှားပါးပါး ကြီးမားများ

သာရှိသည်။ စားပွဲတင် ဖုန်းများသာ ရှိသည်။ စကားပြောရုံသက်သက် အသုံးတည့်တာကလေးကို စားပွဲပေါ်မှာ တရှိတသေတင်ပြီး ပိတ်ဖြူပဝါကလေး အုပ်ထားရသည်။ စကားပြောလိုလျှင် ဖုန်းခွက် လက်ကိုင်ကို မ၊ အပေါက်ကလေးတွေထဲ လက်ညှိုးထိုးထည့်ပြီး လှည့်ရသည်။

‘လက်ညှိုးကလေး ငါးကြိမ်လှုပ်လျှင် အချစ်နှင့် စကားပြောရ၏’ဟု ရေးခဲ့သည်ကို ဖတ်ဖူးပါသည်။ ထိုစဉ်က တယ်လီဖုန်းကလည်း ရှားရှားပါးပါး အစိုးရရုံးဌာနတွေ စက်ရုံတွေမှာတောင်မှ တစ်လုံးတလေသာ ရှိကြသည်။ တစ်ခါက အဖြစ်ကလေး မှတ်မိသေးတော့သည်။

ထိုနေ့က ရုံးပိတ်ရက်ကြီး စက်ရုံမှာ ကျွန်တော် တာဝန်မှူးကျူတီ ကျပါသည်။ စက်ရုံလုံခြုံရေး စောင့်ကြပ်ရသော တာဝန်ဖြစ်ပါသည်။ စက်ရုံပိတ်ထားသဖြင့် မည်မည်ရရ အလုပ်မရှိပါ။ ကျွန်တော် အေးအေးလူလူ ဝတ္ထုစာအုပ် တစ်အုပ် ဖတ်နေပါသည်။ ထိုစဉ် အမျိုးသမီး ခပ်ရွယ်ရွယ် တစ်ယောက် ဂိတ်ပေါက်ဝသို့ ရောက်လာသည်။ အနီးအနား ရပ်ကွက်ထဲမှ ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်စားထားပါသည်။

‘တယ်လီဖုန်း တစ်ခါ လောက် ဆက်ချင်လို့ပါ’

ဂိတ်ဝ လုံခြုံရေးမှူးကို ပြောသံ ကျွန်တော်ကြားရ၏။ သူ့အသံက မေတ္တာရပ်ခံသော လေသံဖြစ်သည်။ ဤသို့ပင်

လက်ထဲမှာ
ဖြူဖြူ မည်းမည်း
လေးထောင့်
တုံးကလေး
တစ်ခုတလေကဲ့မျှ
မကိုင်နိုင်လျှင်
မဖြစ်တော့ပါ
လူထူထူမှာ
စွပ်ကျယ်
ချိုင်းပြတ်ဖြင့်
နေရသလို
မလုပ်မခြံ
ရိုးတိုးရှည်တန့်
ရှက်ကူးရှက်ကားနှင့်
အနေအထိုင်
ခက်ပေသည်

အနီးအနား ရပ်ကွက်သားများ ကိစ္စကြီးငယ်ကို ဖုန်းလာဆက်လေ့ ရှိပါသည်။ ရုံးဖွင့်ရက်များမှာ မလာကြပါ။ ထိုစဉ်က တယ်လီဖုန်းအငှားဆိုင်များ မရှိသေးပါ။ အမျိုးသမီးက စာရွက်အပိုင်းကလေးတစ်ခုမှာ ရေးထားသော ဖုန်းနံပါတ်ကို လုံခြုံရေးမှူးအား ပြသည်။ လုံခြုံရေးမှူးက နံပါတ်လှည့်ပြီး ခေါ်ပေးသည်။

‘ကဲ...ရပြီ၊ ပြောပေတော့...’

အမျိုးသမီးလက်ထဲ ဖုန်းခွက်ထည့်ပေးလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့... အမိန့်ရှိပါရှင်...’

အမျိုးသမီးက သူ့အသံကလေးကို လှပအောင်ပြုပြင်ပြီး ပြောလေ၏။

‘မဟုတ်ဘူးလေ၊ ခင်ဗျားက ပြောရမှာ...’

လုံခြုံရေးမှူးက ဝင်၍ ဖြောင့်ပေးသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့... အမိန့်ရှိပါရှင်...’

‘မဟုတ်ဘူး... ခင်ဗျား နာမည်ပြော၊ ပြီးရင် ပြောချင်တဲ့ကိစ္စကို ပြောလေ။ ခင်ဗျားက ဆက်တာလေဗျာ’

အမျိုးသမီးကား လျှာကလေး တစ်လစ်ထွက်သွားလေ၏။ ထိုစဉ်က အများသူငါ တယ်လီဖုန်းနှင့် ဤသို့ ဤနယ် စိမ်းခဲ့ကြပါသည်။ တယ်လီဖုန်းဆိုတာက

လည်း အခက်သားကလား။ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပြောရတာ မဟုတ်လေတော့ အလွဲလွဲအချော်ချော် အများကြီး ဖြစ်လေ့ရှိပါသည်။ သူပြောလက်စ မဆုံးခင် ကိုယ်က ဝင်ပြောမိတာ၊ ဘေးက တစ်ယောက်ကို ကြားဖောက်ပြီး ပြောလိုက်လို့ အကောက်အယူလွဲတာ စသည်ဖြင့် လွဲ၍ မဆုံးနိုင်ကြပါ။

လက်ကိုင်ဖုန်း ပေါ်ခါစမှာတော့ အလွဲက တစ်မျိုး ဖြစ်လာချေ၏။ တစ်ခါက ရုံးတက်နေသော ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းထံသို့ သူ့အမေက ဖုန်းဆက်သည်။ ညနေရုံးဆင်းလျှင် သူ့အတွက် ငှက်ပျောသီး ဝယ်လာရန် မှာလိုရင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဖုန်းလိုင်းက မိတစ်ချက် မမိတစ်ချက် ဖြစ်ရာက ပြတ်သွားသည်။ အမေကြီးက ထပ်ခေါ်သည်။ မရတော့။ ဆက်သွယ်မှု စရိယာပြင်ပ ဖြစ်သွားတော့သည်။

သူငယ်ချင်းကလည်း သူ့အမေ ငှက်ပျောသီးမှာတာ သိပြီးဖြစ်၍ ပြန်မဆက်တော့။ ရုံးအဆင်းမှာ ငှက်ပျောသီးဝယ်ပြီး ပြန်သွားသည်။ ဖိးကြမ်းကောင်းပေဆိုတာ ဝယ်သွားသည်။ အမေ ဝမ်းသာသွားပေရော။

သို့သော် အမေကြီး ထင်သလောက် ဝမ်းမသာနိုင်ရှာ။

‘ဟဲ့ နေပါဦး၊ နေ့ခင်းက နှင့်ဆီ ဖုန်းဆက်ရင်း ပြတ်သွားလို့ ပြန်ဆက်တော့ နှင့်ဖုန်းမှာ ဘယ်က မိန်းမက ဝင်ပြောရတာလဲ ဟဲ့’

‘ဘာပြောလို့လဲ အမေ’
‘ဆက်သွယ်မှုစရိယာ ပြင်ပ ရောက်နေသတဲ့ တော်ဒါနဲ့ ငါက ဟဲ့ နေပါဦး၊ ငါ့သားနဲ့ ငါ ခုလေးတင် ပြောနေသေးတာ။ ညည်းက ဘာကိစ္စ ဝင်ရှုပ်ရတာလဲဆိုတော့ ကောင်းကောင်း ပြန်မပြောဘူး။ ကုလားမလား မဆိုနိုင်ဘူး။ ကုလားလိုတွေလည်း ဗလစ်ဗလစ်ပြောတာပဲ’

သူငယ်ချင်းခမျာ အလိပ်ပတ်လည်အောင် မနည်းရှင်းပြလိုက်ရပါသည်။

ယနေ့ခေတ် တယ်လီဖုန်းကို အမြောက်အမြား သုံးနေကြသော အချိန်ကကား အမျိုးသမီးများသည် တစ်နည်းတစ်နည်းဆန်းသစ်လာကြပါတော့သည်။

တစ်ရက် ကျွန်တော့်အဖေ မြည်၍ နားထောင်လိုက်ရာ

‘ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ဟု ဆိုလေ၏။

အသံမကျက်မိသဖြင့် အဘယ် ကျွန်တော်မှန်း မသိပါ။ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကျောင်းဆရာ လုပ်ခဲ့ဖူး

၂၀၁၇ ဖေဖော်ဝါရီ ရွှေအမြဲတော ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း ၁၂၇

သည်။ အကောင်းစားကြီး
မဟုတ်ပါ။ တရုတ်။ ပေါပေါ
သောသော။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက
ဆိုလျှင် ဘာတံဆိပ်မှန်း မသိ
နိုင်တာမျိုးပါ။ လူချင်းတူပေ
မဲ့ ကံအကျိုးပေးချင်း မတူ
တတ်သည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်
သည်။ ကျွန်တော့်မှာ တရုတ်
ခပ်ညံ့ကို ပွတ်နေရချိန်တွင်
အိမ်က မယ်ဂျီးအိုကတော့
ကြွက်ကိုကပ်ပန်းသီး ကိုင်ရ
လေ၏။ ရပ်ဝေးနေ သမီးက
‘မေမေအတွက်’ဟု ခေါင်း
တပ်၍ ဝယ်ပေးလေသဖြင့်
အကျွန်ုပ်နှင့် မဆိုင်ရေးချ
မဆိုင်ပါချေ။ မဆိုင်သမျှ ဖုန်း
ကို ဖွင့်၍ပင်မရ။ မယ်မင်း
ကြီးမ လက်စွဲပြလိုက်မှ ဖုန်း
က ပွင့်သည်။ ထိုကြောင့်
မလှမ်းမကမ်းမှသာ ငေးနေရ
သည်။

‘ဟေ့ ဒီမယ်၊ ကြား
လား ကြားလား လုပ်မနေနဲ့
ငါက ပန်းသီး ‘ဆဲဗင်းပလပ်’
နဲ့ ပြောနေတာ၊ နှင့်ဘက်က
လှိုင်းမမီတာ ဖြစ်မယ်၊ နေရာ
ရွှေ့ကြည့်ပါလား’

ကောင်းကင်လေသည်
ပေပေါင်းနှစ်သောင်းငါးထောင်
အထက်က ဖြစ်လေ၏။
တစ်ရက် ဖုန်းဆိုင်မှာ ငွေဖြည့်
ကတ် သွားသွင်းပြီး ပြန်
အလာမှာတော့ မယ်ဂျီးအို
ဖုန်း အသံပြောင်းလာ၏။
အရင်က ဖုန်းလာလျှင် ‘ဒုံ
ချပ်ချပ်၊ ဒုံ ချပ်ချပ်’မြည်နေ
ရာက၊ အခု ‘မြန်နှာxxx နေ
ညီညီရစ်ကာသန်းတော့xxx
ရွှေမန်းတောင်ရိပ် တူတူ
မယ်xxx’ဖြစ်လာပါသည်။
ဖုန်းလာလျှင် သင်္ကြန်အကပဲ
ထ၊ ကရမလို ရိုးရိုးရွှေ ဖြစ်ရ
ပြန်သည်။ ဤလည်း တစ်

ဟေ့
ဒီမယ်
ကြားလားကြားလား
လုပ်မနေနဲ့
ငါက ပန်းသီး
‘ဆဲဗင်းပလပ်’
နဲ့
ပြောနေတာ
နှင့်ဘက်က
လှိုင်းမမီတာ
ဖြစ်မယ်
နေရာ
ရွှေ့ကြည့်ပါလား

ဒုက္ခပါ။
ဒီရက်ပိုင်းမှာ နောက်
ဆုံးပေါ် ဒုက္ခရောက်ရှိလာပြန်
ပါသည်။ တယ်လီဖုန်းသုံးစွဲ
သူများ မှတ်ပုံတင်ရသောကိစ္စ
ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ဖုန်း
ကတ်တွေက တစ်ဆင့်ဝယ်
ထားရတာတွေ ဖြစ်လေတော့
ကိုယ့် အမည်ပေါက်မဟုတ်
ပါ။ လက်ဝယ်ရှိသူက မှတ်ပုံ
တင်ရမည်ဖြစ်သဖြင့် အမိပီ
တီရုံးသို့ သွားကြရပါသည်။
အမိပီတီရုံးတွင် လူငယ်
လူရွယ်များအကြား အဘိုးနှင့်
မယ်ဂျီးအိုတို့ တိုးတိုးငွေငွေ
ဖြင့် ကိုယ့်အလှည့်ရောက်လာ
ကြသည်။ ဤနေရာတွင်
မယ်ဂျီးအိုကို ဦးစားပေး၍
မဖြစ်ပါ။ ရုံးလုပ်နည်းလုပ်
ဟန်တွေဆိုတာ မသိလျှင်

ခက်သည်။ ထို့ကြောင့် မယ်
ဂျီးအို နမူနာရစီမိုသောငှာ
ကျွန်တော်က ဦးဆောင်ပြီး
ရှေ့က ဝင်လုပ်ပါသည်။
ကောင်းတာစာရေးမကို မှတ်ပုံ
တင် မိတ္တူပေးရသည်။ ဖုန်း
နံပါတ် ပြောရသည်။ မှတ်ပုံ
တင် မိတ္တူပေါ်မှာ ဖုန်းနံပါတ်
ကို ရေးမှတ်သည်။ ထို့နောက်
စာရေးမက သူ့စားပွဲပေါ်ရှိ
ဟန်းဖုန်းဖြင့် ကျွန်တော့်
နံပါတ်ကို နှိပ်၍ ခေါ်သည်။
မြည်လာသောအခါ ‘မကိုင်နဲ့၊
မကိုင်နဲ့’ဟု ဆိုသည်။ ထို့
နောက် ‘အဲဒီနံပါတ်ကို ပြန်
ခေါ်လိုက်ပါ’ဟု ဆိုပြန်သည်။
ကျွန်တော့်ဖုန်းကို ပွတ်၍ ခုန
ကခေါ်သော ဖုန်းကို ပြန်ခေါ်
လိုက်ပါသည်။ စားပွဲပေါ်က
ဖုန်းမြည်လေ၏။ ဪ ဒီလို
ကိုး။ အပြန်အလှန် စစ်ကြည့်
သည့်သဘောဟု ကျွန်တော်
နားလည်လိုက်ပါသည်။

‘ဖုန်းချလိုက်ပါ’ဟု
စာရေးမက ပြောသည်။
ကျွန်တော်သည် လက်
ထဲက ဖုန်းကို စာရေးမရှေ့
စားပွဲပေါ်သို့ ချပေးလိုက်ပါ
သည်။

အနီးရှိ မယ်ဂျီးအိုကစ၍
ဝိုင်းနေသော မိန်းကလေး
တစ်သိုက် ခိုးခိုးခပ်ခပ် ရယ်
ကြလေ၏။ ကျွန်တော် ဘာ
များမှားပါသနည်း။ စာရေးမ
၏ ဖုန်းကား ဆက်မြည်နေ
ဆဲပင်။ သူက ကျွန်တော့်ဖုန်း
ကို လှမ်းပွတ်ပြီး နှိပ်လိုက်
တော့မှ အသံတိတ်သွား
သည်။ ဩ...ပေါက်ပြီ။
ဒါကြောင့်ကိုး။ အမိပီတီရုံး
တွင် ထိုမျှနှင့် ကိစ္စပြတ်ခဲ့
သော်လည်း မယ်ဂျီးအိုကား
တော်တော်နှင့် မပြီးပြတ်နိုင်

ပါချေ။ အပြန်လမ်းမှာလည်း
ရယ်လို့မပြီးနိုင်၊ အိမ်ရောက်
တော့လည်း တွေးတွေးပြီး
တစ်ခါ ရယ်တုန်း။

‘ဟေ့...ငါက ရိုးရိုး
လေး တွေးတာကွ၊ မြတ်စွာ
ဘုရားဟောထားတာလေ။
မေတ္တာသုတ်မှာ ‘ဥဇ္ဇေ...ရိုး
သားဖြောင့်မတ်ရာ၏’တဲ့။
ရိုးလွန်းတော့ အ၊ရာ ကျသွား
တာပေါ့လေ’

ကျွန်တော် အညံ့မခံပါ။
မေတ္တာသုတ်ကိုပင် ကိုးကား
လိုက်ပါသေးသည်။

မယ်ဂျီးအိုသည် ကိုယ်
တိုင် ဟားရုံနှင့် အားမရ။
သမီးထံ ဖုန်းဆက်၍ အဖ၏
ရိုးသားပုံကို အမွှမ်းတင်လျှင်
သားအမိနှစ်ယောက် ဟားကြ
သေးသည်။ နေနှင့်ဦး မယ်
မင်းကြီးမ။

ကျွန်တော် ကြာကြာ
မစောင့်လိုက်ရပါ။ မကြာ
သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့သို့
ရောက်လာပါသည်။ အိမ်
အနီးရှိ ဓမ္မာရုံသည် နှစ်ရက်
လောက်ကြိုပြီး အသံချဲ့စက်
ဖြင့် ဆော်ဩပါသည်။
သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့
မြတ်စွာဘုရား တာဝတိံသာ
ပြန်ကြွလာသောနေ့၊ အင်္ဂါ
ဓမ္မာအခါတော်နေ့၊ ဓမ္မာရုံ
ဥပုသ်သီလ ဆောက်တည်
ဖိတ်ကြား နှိုးဆော်ပါသည်။

ကိုင်း...အဘိုး
ဥပုသ်စောင့်သွားကြဖို့လား။
မယ်ဂျီးအိုက ဆုံးဖြတ်
ထားပြီးသော လေသံဖြင့်
ပြော၏။ မလိုက်လို့မဖြစ်ဘဲ
သူ ဥပုသ်စောင့်ပြီး ထင်
မချက်လျှင် အဘိုးငတ်
အတူတူ ဥပုသ်စောင့်လိုက်
တော့မည်။ တစ်ဖန် အိမ်

အားချင်းမှာ အဘိုးကြီး အမယ်ကြီးတွေ များသည်။ ဖြတ်သွားဖြစ်လာတွေ့၍ ဥပုသ်ရသလား၊ ဘာလား မေးလျှင် ဖြေရခက်သည်။ မအားလို့ပါ ခြာရအောင်ကလည်း မိမိမှာ ဘာအလုပ်မှမရှိ။ ထို့ကြောင့် ဥပုသ်စောင့်လိုက်ရန် သဘောတူလိုက်ပါသည်။

သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့ နံနက်ခင်းတွင် မွှာရုံက ဘွေးမွေးသော ကြာဆံဟင်းခါးနှင့် ကော်ဖီ၊ မုန့်ပဲသရေစာတို့ကို စားသုံးကြပြီး ဆရာတော်ဘုရား ကြွလာသောခါ သီလယူကြပါသည်။

အမျိုးသားတစ်ကန်၊ အမျိုးသမီးတစ်ကန်၊ နေရာခွဲချိန်ကြရပါသည်။ အမျိုးသား သိပ်မရှိပါ။ ဆယ့်လေး၊ ငါးဆယ်လောက်လောက်ပဲ ရှိမည်။ အမျိုးသမီးအင်အား တော်တော်များ၏။ လေးဆယ်

ကျော် ငါးဆယ်ရှိမည်။ ဒါကြောင့် နတ်ပြည်မှာ နတ်သမီးများတာ ဖြစ်လေသလား တွေးမိသည်။ နတ်သမီးလောင်းလျာများသည် နောင်အခါ အထောက်အထားပြုနိုင်ရန် အလိုငှာလည်းကောင်း၊ ယခုမျက်မှောက်၌ မိမိတို့၏ ပန်းသီးများ၊ ကျောက်သင်ပုန်းများကို ထုတ်သုံးရန်အလိုငှာလည်းကောင်း တချပ်ချပ်၊ တဖျပ်ဖျပ် ဓာတ်ပုံရိုက်ကြကုန်၏။ တချို့က ကိုင်းတံကြီးများ ထုတ်ပြီး ဆယ်ဖီ၊ ဆယ့်ငါးဖီ ဆွဲကြ၏။ ထိုအထဲမှာ ကျွန်ုပ်၏ မယ်ဂျီးအိုလည်း ပါဝင်ဆင်နွှဲလေ၏။ ဆဲဗင်းပလပ်ဟန်းဆက် လက်နှင့်မကွာဆိုသလိုပင်။ အများ 'ဩကာသ' ကြတော့မှ ဟန်းဆက်တွေ အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်ကြသည်။

သီလယူ ကြ၍ တစ်ဝက်တစ်ပျက်၊ ဝိကာလဘောဇနာအပြီး နစ္စဂီတ စခါနီးတွင် 'မြန်နွာxxxနေညီညီ ရှစ်ကာသန်းတော့' စ၍ မြည်လေ၏။ ဥပုသ်သည်များ ခေါင်းထောင်ကြလေ၏။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မယ်ဂျီးအို ပျာနေသည်။ လက်ကိုင်အိတ်ထဲက ဖုန်းကိုပင် မနည်းထုတ်နေရသည်။ ဖုန်းသံက ပိုကျယ်လာသည်။ မယ်ဂျီးအို ဖုန်းကို ပွတ်သည်။ သို့သော် မြန်နွာက မရပ်။ နောက်တစ်ကျော့ပင် ကျော့နေသည်။ ဆရာတော်က ဝိကာလမှာ ရပ်ထားသည်။ ဖုန်းက မြည်ဆဲ။

'အဘိုးရေ လုပ်ပါဦး' ကျွန်တော်ကလည်း နေရာက ရုတ်တရက် ထလိုမရပါ။ ဒူးတုပ်ထိုင်နေတာ ကြာတော့ အောက်ပိုင်းက

ချုပ်ထားသလို ဖြစ်နေသည်။ ထိုစဉ် မွှာရုံဂေါပက လူငယ်တစ်ယောက် ထ၊ သွားပြီး ပိတ်လိုက်တော့မှ မြန်နွာ ရပ်သွားလေသည်။

ထိုအခါမှ ဆက်၍ သီလယူကြရ၏။

ကိုင်း မှတ်ကရော။ ကျွန်တော့်ကို ဟားခဲသော မယ်ဂျီးအို ခုတော့ မျက်နှာဆီးရွက်လောက်မျှ မကြီးတော့ပါချေ။

ထိုနေ့က ဥပုသ်ကြီးနှင့် မို့ ကျွန်တော် မဟားခဲရပါ။ သမီးကလည်း သူ့အမေဘက်သားဖြစ်၍ ကျွန်တော် မပြောသာပါ။ ယခုမှ အားရပါးရ ဖွင့်ချလိုက်ပါသည်။ မှတ်ပေကရော ပန်းသီးဆဲဗင်းပလပ်ရေ။ ပွား... ပွား... ပွား...။

စိုးလမင်း

Dictionary for All

ဘာလုန် အင်္ဂလိပ် - မြန်မာ

အဘိဓာန်

ဘာလုန်စာအုပ်တိုက်

ဦးစီးဌာန - ဗဟိုအောင်ဆန်းလမ်းနှင့် ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်းထောင့်၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း - ၂၄၂၄၁၈၊ ၂၄၉၂၀၈
 ဧရာဝတီ (၃၇၇/၃၇၉) ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်း (အထက်)၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း - ၂၄၀၁၅၁၊ ၂၄၂၀၃၇၊ ၂၂၁၀၀
 ဦးစီးဌာန/ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းနှင့် ၄၅လမ်းထောင့် ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း - ၂၉၉၂၂၁

မင်းမင်း၊ မင်းမင်း၊ ဒီအင်းရမ်း မင်းမင်း

ဆိုင်ကယ်ဆွဲပြီး
ထွက်လာခဲ့ရတော့သည်။
ဒီလိုမိုးဖွဲဖွဲထဲ ကျွန်တော်
ထွက်လာသည်က
ဝမ်းရေးကြောင့်ဖြစ်သည်။
ဒါဆို အဖေတားလို့ပင်
မရဘဲ မိုးဖွဲဖွဲထဲ

ကျွန်တော်နေထိုင်ရာ
မြို့သစ် အိမ်ခန်း
ကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှ
တဖွဲဖွဲရွာနေသောမိုးကို
စိတ်ပျက်လက်ပျက်
ငေးကြည့်နေမိသည်။
ဒုက္ခပါပဲ။ ကျာနယ်တွေ
အချိန်မီပို့ရမည့်
တာဝန်နှင့် ဒီမိုးနှင့်
ပြဿနာအကြီးအကျယ်
တက်နေသည်။
မသွားလို့လည်းမဖြစ်၊
ကိုယ့်တာဝန်ပေမို့
ထပြီး မိုးကာ
အင်္ကျီဝတ်ကာ

အရှေ့တံခါးကြီး
ခင်မှူဟု ခေါ်ကြသည်။
ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ
အရှေ့၊ တောင်၊
မြောက်ဘက်များတွင်
စည်းရုံးရုံပြီး
ရွာတံခါးတွေ
ရှိကြသည်။
ရွာအနောက်ဘက်ကတော့
သင်္ချိုင်းရှိသည်။
ရွာတွင်
ခင်မှူသုံးယောက်ရှိရာ
အနောက်ပိုင်းမှ

ခင်မို့က နားလေးသဖြင့် နားလေး ခင်မို့ဟု ခေါ်ကြသည်။ အလယ်ပိုင်းကတော့ ဒေါ်ခင်မို့ ယောက်ျားက အရက်သမားဖြစ်သဖြင့် အရက်ရူးခင်မို့ဟု ခေါ်ကြပြန်သည်။ အမေအိမ်က အရှေ့တံခါးနားမှာရှိ၍ အရှေ့တံခါးကြီး ခင်မို့ဟု ရွာက ခေါ်ကြသည်။ ဒီနေ့ ဝါတွင်း အဖိတ်နေ့ဖြစ်သည်။ မနက် ဖြန်ဆိုလျှင် ဥပုသ်ကျောင်းသွားကြတော့မည်။ တစ်ရွာလုံးလိုလို ဥပုသ်စောင့်ကြတော့မည်။ အဖိတ်နေ့ မနက်စောစောတွင် အမေသည် ဆီပုလင်းကို မြှောက်ကြည့်သည်။ ငှက်ပျောဖူး ပုလင်းတစ်ဝက်ကျော်ကျော် ဆီရှိနေ၍ အမေ ကျေနပ်ပုံရသည်။ ထန်းခေါက်တောင်းထဲ ဓမ္မနောက်ရှာတော့ မြေပဲဆန်ထုပ်ကလေး ထွက်လာသည်။ မိုးဖွဲဖွဲကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြီး ခံတောင်းလေး ခါးပေါ်တင်ကာ အိမ်ပြင် ထွက်တော့မည့်အမေ့ကို အဖေက-

‘ခင်မို့နယ် မိုးတွေရွာနေတာ’ဟု လှမ်းဟန်သည်။ အမေက ပြန်မပြော၊ နားမထောင်၊ မကြားချင်ယောင်ဆောင်ပြီး မိုးထဲ ထွက်သွားတော့သည်။

ကျွန်တော် သိပါသည်။ အမေသည် ရွာရိုးတစ်လျှောက်တွင်ရှိသော အရွက်တစ်မျိုးမျိုးကို အသုပ်သုပ်ရအောင် ခူးနေမှာဖြစ်သည်။ အမေ ပြန်လာချိန်တွင် ခံတောင်းထဲမှာ ကြက်တက် ရွက်၊ မြူရွက်၊ ငရဲပတုရွက်၊ မိုးနံရွက်၊ အဝေရာရွက် တစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုး ပါလာပေလိမ့်မည်။

တစ်ခါတလေ သမုန်းဖူးတွေ၊ ထနေောင်းရွက်နုတွေ ဝှေ့လာတတ်သေးသည်။

အိမ်ကို ဖြန်ရောက်တော့ ကျွန်တော်က ငှက်ပျောဖက်လည်ခူးပြီး အနေတော် ဖြတ်ထားပေးရသည်။ ဖုန်သုတ်ပေးထားရသည်။ ဥပုသ်နေ့ မနက်စောစောတွင် အမေက ကြက်သွန်ဖြူဆီချက်မွေးမွေး၊ မြေပဲထောင်းနှင့် အရွက်သုပ်သုပ်တော့သည်။ ငှက်ပျောဖက်ထဲ လက်သီးဆုပ်လောက် စီထည့်၊ တည်းစပ်နှင့် ထိုး၍ အထုပ်ကလေးတွေ လုပ်ကာ ဗန်းနှင့်ထည့်ပြီး ဥပုသ်ကျောင်းပေါ် တောင်ဘက်ထောင့်တွင် ထိုင်နေသည့် မိန်းမကြီး လေးငါးယောက်ကို တော့ ဘယ်တော့မှ ဝေလေ့မရှိ။ သူတို့ကလည်း အမေ မဝေလည်း ကိစ္စမရှိ၊ ဂရုမစိုက်ပုံစံမျိုးနှင့် မျက်နှာကို ချီထားကြလေ့ရှိသည်။ ကလေးဘဝတုန်းက ကျွန်တော် လုံးဝနားမလည်ခဲ့ပါ။ နည်းနည်းကြီးလာမှ ထိုအုပ်စုသည် အမေ၏ အမေနှင့် အမေ၏ ညီအစ်မအရင်းများ ဖြစ်ကြောင်း သိလာရတော့သည်။ လယ်ပိုင်ရှင်သမီး အမေက သူရင်းငှား အဖေနှင့် လိုက်ပြေးသဖြင့် အမွေဖြတ်ထားကြသတဲ့လေ။

‘ဒီနေ့ ဟင်းမရှိဘူးဟေ့၊ ဖြစ်သလိုစားကြမယ်’

ဒီစကားကို တစ်ပတ်မှာ ခြောက်ရက်လောက်ကြားနေရ၍ ကျွန်တော် မပူပါ။ တစ်ချက်မော့ကြည့်ပြီး သူငယ်

ချင်းတွေနှင့် ကျည်းသားရှိက်မပျက်၊ သားရေကွင်း ပစ်မပျက် ကစားနေနိုင်သည်။ ကျွန်တော့်အမေသည် ဟင်းချက်ရာတွင် ဟင်းလျာရှာဖွေရာ အလွန်တော်သည်။ ဘာဟင်းမှမရှိသည်ကို ဈေးသည်ခေါ်ဝယ်စရာ ပိုက်ဆံမရှိပေမဲ့ ဟင်းဖြစ်အောင် ချက်တတ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ထမင်းစားသည့်အချိန်တွင် ခရမ်းသီးခြောက် အစပ်ချက်နှင့် သခွားသီးအတို ရှိချင်ရှိမည်။ ရွှေဖရုံသီးချက်နှင့် ဘူးချင်ကို တွေ့ချင်တွေ့ရမည်။ တစ်ခါတလေလည်း လက်ဖက်သုပ်ပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမေလက်ရာက ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကို မောင်နှမလေး ယောက်အတွက် စားလိုကောင်းလှသည်။ ယနေ့ထမင်းခိုင်းက မန်ကျည်းရွက်ချဉ်ရည်နှင့် ငရုတ်သီးထောင်း ဖြစ်ပါသည်။ ရွာကထွက်သည့် ငရုတ်သီးကို ဆီလေးဆမ်း၊ ဆားလေးဖြူး၊ ကြက်သွန်ဖြူလေးနှင့် ထောင်းထားသည်မှာ မွေးလှပေမဲ့ တော်တော် စပ်နေသည်မို့ ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမလေးယောက်စလုံး ချဉ်ရည်ဟင်းရွဲရွဲဆမ်းပြီး ခေါင်းမဖော်တမ်း စားနေကြသည်ကို စားပွဲဝိုင်းထိပ်က စားနေသည့် အဖေက ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်နေသည်။

‘ခင်မို့ ဒီနေ့ နှင့်ချဉ်ရည်က ကောင်းသဟ၊ နှင့်သားသမီးတွေ စားလိုက်ကြတာ’

‘စားကောင်းတယ်ဗျ’ ကျွန်တော်တို့က ပလုတ်ပလောင်းစားလိုက်၊ ချဉ်ရည်တွေ ရှူးခနဲ သောက်လိုက်၊

အဖေကတော့ ဒီလောက်စပ်သည့် ငရုတ်သီးထောင်းကို တစ်ကော်ပြီးတစ်ကော် လက်နှင့်ကော်ယူကာ စားနေသည်။

‘တော်ကလည်း ငရုတ်သီးချည်း စားနေတယ်၊ အစပ်ပြေ ချဉ်ရည်ဟင်းလေး သောက်ပါဦးတော်’

‘ငါက ငရုတ်သီးထောင်းကို ကြိုက်တာဟ’

အဖေ ငရုတ်သီးထောင်း ကြိုက်တာကို ကျွန်တော် အိမ်နေက သတိထားလိုက်မိသည်။

နောက်တစ်လလောက် ကြာတော့ အဘိုး ဆုံးသည်ဟု မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ထံ အိမ်ရှေ့မှ လာအော်သည်။ အမေ ကပျာကယာဖြင့် ဘီးကျော်ပတ်ကလေးပြင်ပတ်ရင်း လိုက်သွားသည်။ အဖေကတော့ ဘာမှမပြော။

‘ကျုပ်ကို အမေက ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ခေါ်တယ် တော်။ ကုန်တာတွေလည်းကုန်ပြီ။ ကျန်တဲ့ ယလေးသုံးစကနဲ့ မိုးကောင်းသောက်ထယ်ကလေး ရှိလျှင် နှစ်ဧကလောက်ပါ တော်။ အငယ်မ လင်မယားနဲ့ ခွဲချကြဖို့ အမေက ပြောတယ်။ ကျုပ်သဘောတော့ မလိုချင်ပေါင်တော်’

အဖေက ထုံးစံအတိုင်း ဘာမှပြန်မပြောပါ။ အမေက ထွက်သွားလာလို့ရပြီဖြစ်သည့် အဘွားအိမ်ကို ကျွန်တော်တို့ ရောက်ပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာ ခင်မင်မင် မရှိပါ။ ညီအစ်မမောင်နှမဝမ်းကွဲများကိုလည်း သူငယ်ချင်းတွေလောက် ရင်းနှီးမှုမရှိပါ။ အဘွားက ယူကြဆိုပေမဲ့ အမေက

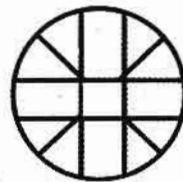
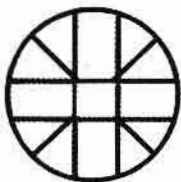
တောင်း၊ သူတို့ကလည်း
 ခေး။ တစ်နှစ်တစ်နှစ်သာ
 တော့ဖြတ်လာပြီး အဖေ မြို့
 ဆီက သစ်စက်မှာ အလုပ်ရ
 ခဲ့ မြို့ကိုသာ ပြောင်းလာခဲ့ရ
 သည်။ ဘာမှမရပါ။ အမေက
 တော့ စကားစပ်လို့ပင် မပြော
 ပါ။ ကျွန်တော်တို့ အသက်
 ဆွေကြီးလာကြပြီ။ အမေတို့
 အိမ်လားပြီ။ အဖေ ကွယ်
 လွန်သွားပြီ။ တစ်ခါတလေ
 ရွာကို ပြန်ကြသည်။
 ‘ဟေ့ကောင်ကြီး မင်း
 ဘေးဖို့ ဆီဟေ့’
 ‘နှမ်းပုလေးနဲ့ မုန့်ဆီ
 ကြော်ဟေ့’
 ‘ငါ့ယာက ထွက်တဲ့
 အရမ်းသီးလေး ယူသွားဦးကွ’
 လာပေးကြသူတွေထဲ
 ထွက် အမေနှင့် အမွေဆိုင်ခွဲယူ
 ခဲ့သည်။ အမေက အငယ်မဟု
 သည် မိသားစု မပါပါ။
 အမေကလည်း ဘာမှမပြော

ပါ။ ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ကျ
 သားသမီးနှစ်ယောက် မွေးပြီး
 တော့ အမေက ကျွန်တော်တို့
 ကျပ်တည်းမှန်းသိ၍ ရွာမှာ
 ပြန်နေပါသည်။ အရှေ့တံခါး
 ကြီးနားက အိမ်ခိုင်းကြီးကို
 ရောင်းရသည့်ငွေနှင့် ဝိုင်း
 ကျဉ်းကျဉ်းလေး ဝယ်ကာ
 အိမ်ကလေးဆောက်ပြီး
 ကျန်းမာစွာရှိနေပါသည်။
 အ... အမေ အငယ်မမိသားစု
 ကတော့ လင်မယားနှစ်
 ယောက်စလုံး ကင်ဆာနှင့်
 ကွယ်လွန်သွားကြသည်။
 ဆေးကုရ၍ ယာတွေ၊ လယ်
 တွေလည်း မရှိကြတော့ပါ။
 ‘ဘာငေးနေတာလဲ၊
 သေချင်လို့လား’
 ကြိမ်းမောင်းသံကြီး
 အနီးကပ်ကြားလိုက်ရ၍
 ကြည့်လိုက်ရာ ကားဆရာ
 တစ်ယောက်က သူကားရှေ့
 ရောက်နေသော ကျွန်တော့်ကို

စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြစ်နေသည်။
 အတွေးထဲမှာ နှစ်လေးဆယ်
 ကျော် နောက်ပြန်ခရီးသွားပြီး
 ရွာကို အလည်ပြန်ရောက်နေ
 သည့် ကျွန်တော် ချက်ချင်း
 လက်ငင်း မြို့လယ်ကောင်
 ပြန်ရောက် လာသည်။
 ထမင်းစားချိန်ရောက်နေပြီဖြစ်
 ၍ ဟင်းဆိုင်ဝင်ကာ ကြက်
 သားဟင်းနှစ်တုံး၊ ပဲပုပ်ချက်၊
 ချဉ်ပေါင်ကြော် ဝယ်ခဲ့၍ အိမ်
 ဘက်ကို ပြန်ခဲ့သည်။
 ကျွန်တော့် ဆိုင်ကယ်ဆိုက်
 သည်နှင့် နေ့လယ် ထမင်း
 စားကျောင်းလွှတ်လိုက်သော
 သားနှင့် သမီးက ပြေးထွက်
 လာပြီး ဟင်းထုပ်တွေယူသွား
 ကြသည်။ ကျွန်တော့် မိန်းမ
 ပြင်နေသော ထမင်းဝိုင်းတွင်
 ဝင်ထိုင်ပြီး မိသားစု ထမင်း
 စားကြသည်။ မိန်းမက သား
 နှင့် သမီး ပန်းကန်ထဲသို့
 ကြက်သားတစ်တုံးစီ ထည့်

ပေးလိုက်သည်။ ဒုတိယတန်း
 ရောက်နေပြီဖြစ်သည့် သမီး
 ကြီးက စူးစူးစမ်းစမ်း မျက်နှာ
 လေးနှင့် ကျွန်တော့်ကို မော
 ကြည့်သည်။
 ‘ဟင်... ဖေဖေက
 ကြက်သားမစားဘူးလား’
 ကျွန်တော့် ထမင်း
 ပန်းကန်ထဲသို့ ပဲပုပ်ချက် ခပ်
 ထည့်ရင်း ကျွန်တော် ဖြေပါ
 သည်။
 ‘ဖေဖေမှ ကြက်သား
 မကြိုက်တာ၊ ဖေဖေက ပဲပုပ်
 ချက် သိပ်ကြိုက်တာ သမီး
 ရဲ့’
 ထိုအချိန်တွင် ငရုတ်သီး
 ထောင်းတွေ အားရပါးရ
 ကော်စားနေသော ကျွန်တော့်
 အဖေကို လိုက်လိုက်လှဲလှဲ
 တမ်းတမ်းတတ သတိရနေမိ
 ပါတော့သည်။
 ■
 ယဉ်ယဉ်နု၊မန္တလေး။

ရန်ကုန် ဆရာမြင့် (ခ) ဆရာဩဘာ

နက္ခတ္တဗေဒ၊ လက္ခဏာအထူးကျွမ်းကျင်ပညာရှင်
မေးကြည့်လျှင် ပြေးကြည့်သလို မှန်ရမည်။

အမှတ် (၄၈)၊ ဆူးလေဘုရားအဝိုင်း၊ မြို့တော်ခန်းမအနီး၊ ရန်ကုန်မြို့။
 Ph : 09 420034597

မလွန်: အမေအမေ ပန်းအမေတို့

လေး ၂၁၁

အိုး...

မူလိုက်တာနော်။ မိုးရယ်

မြန်မြန်ရွာပါတော့။

မိုးစက်တွေအောက်မှာ

လမ်းလျှောက်ရတာကို

နှစ်သက်တယ်။ မော့ထားတဲ့

မျက်နှာပေါ်ကို

ခွန်ပေါက်ဆင်းလာတဲ့

မိုးစက်တွေကို ချစ်တယ်။

မိုးရေတွေအောက်မှာ

ဖြူဖွေးလှပ မွေးပျံ့စွာ

ဖွင့်လာခဲ့ကြတဲ့ စံပယ်

ပန်းလေးတွေကိုလည်း

ချစ်တယ်။ စံပယ်ဆိုတဲ့

အမည်ကို ကြားလိုက်ရတာနဲ့

မြင်လိုက်ရတာနဲ့ကိုပဲ

ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲ

ခံစားနေရဆဲ။

အေးမိကိုယ်တိုင်

အသွတ်ပြီး စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့

ဆိုယ်တိုင်သီကုံးထားတဲ့

စံပယ်ပန်းကုံး

တုတ်တုတ်ကြီးကို

ပန်းပြေးပွဲမှာ ပန်းဆွတ်

အနိုင်ယူခဲ့တဲ့

သူ့လည်းပင်းမှာ

ကိုယ်တိုင်ပန်းကုံး

စွပ်ခွင့်မရလို့

ဦးလေးအငယ်ကို

အရက်မိုးပေးပြီး

စီစဉ်ခိုင်းခဲ့ရတဲ့အဖြစ်

ကိုလည်း အမှတ်ရနေဆဲ။

သူ... သူ့ရော သတိမှ

ရပါလေစ။ မလေးရှားမှာ

အဆင်ပြေပါရဲ့လား။

အဲဒီမှာ စံပယ်ပင်တွေရော

ရှိပါ့မလား။

စံပယ်ပန်းတွေရှိခဲ့၊

မြင်ခဲ့ရင်လည်း ငါ့လိုများ

သတိရပါရဲ့လား။

ငါကသာ

သတိရနေရတာလား။

ရှုံးနေပြီလား။ အဲဒီအရုံးကို

ငါ ကျေနပ်စွာ ခံယူပါမယ်

ကိုရင်မောင်ရေ။

ပြေးလွှားလှုပ်ရှားကြရာမှ ထမင်း နပ်မှန်ရတဲ့ ခေတ်ကြီးဖြစ်လို့ အမြဲတမ်း သတိမရနိုင်ပေမဲ့ ဟောဒီလို မိုးဦးကျခါနီးတဲ့ အချိန်၊ နယုန်မိုးသေး မြက် သားမွေးတဲ့ အခု အချိန်မျိုးဆို နင့်ကိုရော၊ ပန်းပြေးပွဲတွေကို ရော၊ သူငယ်ချင်းတွေကိုရော၊ လင်းလွန်းပင်ဆိုတဲ့ ငါ့ဇာတိ ရွာလေးကိုရော၊ ဆွေမျိုးတွေ ကိုရော အားလုံးကို သတိရ တယ်။ လွမ်းဆွတ်တယ်၊ လွမ်းဆွတ်တယ် ဟယ်။

ပန်းပြေးပွဲ၊ ပန်းဆွတ်ပွဲ၊ ပန်းဆွဲတော်လိုက်တာ စတဲ့ အသုံးအနှုန်းစကားလုံးတွေက ငါတို့ဒေသတွေမှာပဲ သုံးကြ ပြောကြတာလား မသိနော်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီ စကားလုံးတွေကို ကြားရတဲ့ လူတိုင်းက အံ့သြကြတယ်။ နှစ်သက်ကြတယ်။ အခု ဒိုင်ယာရီရေးရင်းနဲ့ကိုပဲ ပန်း ပြေးပွဲတွေမှာ ပန်းဆွဲတော်တဲ့ နင့်ကို မြင်ယောင်လာမိပြီ ရော...

ဪ... တစ်ခါတုန်း ကပေါ့လေ...

အေးမိတို့ရဲ့ လင်းလွန်း ပင်ရွာနဲ့ ဓနုဖြူမြို့က ဧရာ ဝတီမြစ်ကြီးသာ ခြားပါတယ်။ ရွာက မြစ်ကြီးရဲ့ အရှေ့ဘက် ကမ်းမှာပေါ့။ မြစ်ကြောင်း တစ်လျှောက် ရွာတန်းရှည် ကြီးပါ။

အခုလိုမိုးဦးကျစ လယ် လုပ်ငန်းခွင်မဝင်ကြချိန်လေးမှာ ရပ်ခလေ၊ ရွာခလေအတိုင်း ပန်းပြေးပွဲအတွက် ပြင်ကြ ဆင်ကြပေပြီ။ ဒီပွဲအတွက် မြစ်ကြောင်းတစ်လျှောက်ရှိ ရွာတိုင်းလိုလိုပင် ရင်ခုန်နေ

တိုင်းပြည်
ချစ်စိတ်တွေ
သူများတိုင်းပြည်မှာ
ကျွန်ခံသွားတာတွေ
ဘာတွေ
ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်
အေးမိ
မပြောတတ်ပါ
မိဘတွေ
မောင်နှမတွေ
ဆွေမျိုးတွေ
သူငယ်ချင်းတွေနှင့်
ရွာကို လွမ်းတ
သတိရ
လိုက်သည်နှင့်
ချက်ချင်း
ပြေးသွားနိုင်သည့်
နေရာဒေသမှာပဲ
နေထိုင်ချင်တာက
အေးမိ
စိတ်ရင်းအမှန်ပင်

ကြရပြီ။ မိမိရွာက ပြိုင်သူကို ပဲ နိုင်စေချင်တာက သဘာဝ ပင်။ ဒီပွဲကလည်း တစ်နှစ်မှ တစ်ခါ ကြုံဆုံရတာ မဟုတ် ပါလား။

ပန်းပြေးပွဲမှာ တစ်ရွာနဲ့ တစ်ရွာ ပြိုင်ကြရုံသာမဟုတ်။ မိမိရွာမှာပင် မြောက်ပိုင်း၊ တောင်ပိုင်း၊ အလယ်ပိုင်းတွေ က မိမိအပိုင်းက လူကိုသာ အားပေးကြ၊ ပြိုင်ကြပါ တယ်။

အေးမိတို့အဖွဲ့က ရွာ တောင်ပိုင်းကပါ။ အေးမိတို့ရဲ့ တောင်ပိုင်းမှာ အပြေးသန်တဲ့ သူဆိုလို့ ဖိုးရီတစ်ယောက်ပဲ

ရှိပါတယ်။ တောင်ပိုင်းမှာ ဘယ်သူနဲ့ပဲ ပြိုင်ပြိုင် ဖိုးရီ နိုင်စမြဲဆိုပေမဲ့ အလယ်ပိုင်း၊ မြောက်ပိုင်းတွေနဲ့ ယှဉ်လိုက် ရင် ဖိုးရီ မရယ်နိုင်တော့ပါ ဘူး။

အဲမယ်... ပြီးခဲ့တဲ့ တစ် နှစ်၊ နှစ်နှစ်ကတော့ ဖိုးရီ ခြေ တက်လာသား။ လင်းလွန်း ပင်တောင်ပိုင်း၊ မြောက်ပိုင်း၊ အလယ်ပိုင်းက ပန်းပြေးပွဲ ယှဉ်လာသူတွေအားလုံးကို ဗိုလ်စွဲခဲ့တဲ့ အမျိုးကောင်း သားကြီးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဇလုပ် ကြီးရွာက သန်းဝင်းနဲ့ ယှဉ်ပြီး ပန်းဆွတ်တာ ရှုံးပါလေရော။ သန်းဝင်းက နှာတစ်ဖျားနဲ့ အနိုင်ယူသွားတာကိုး။ အေးမိ တို့တစ်ရွာလုံး အခဲမကျေကြ ပါဘူး။ ဒီနှစ်တော့ ဒီတစ်နယ် လုံးမှာ လင်းလွန်းပင်ရွာသား ဖိုးရီရဲ့ခေတ် ဖြစ်စေရမယ် တဲ့... တဲ့။

သို့သော်...
သို့သော်လည်းပေါ့
လေ...

လင်းလွန်းပင်ရွာရဲ့ မြောက်ဘက်ကပ်လျက်မှာ တည်ရှိနေတဲ့ ရွှေကညင်ပင် ရွာက ကိုရင်မောင်ရဲ့ အမည် ဂုဏ်သတင်းက ဒီနှစ် ပန်း ပြေးပွဲတိုင်းမှာလိုလိုပဲ ပန်း ဆွတ်တော်တဲ့သူဆိုပြီး မွေးယုံ လာခဲ့ပါရော။

ကိုရင်မောင်က အေးမိ တို့နဲ့ ကျောင်းနေဖက် သူငယ် ချင်းပါ။ ဓနုဖြူ အထက်တန်း ကျောင်းတော်ကြီးမှာ အတူ တူပဲလေ။ လူညံ့ထွားကြီးဆို တဲ့ တင်စားချက်က ကိုရင် မောင် ကို ညွှန်းဆိုခဲ့လေ သလားလို့ တိတ်တခိုး ရင်ခုန်

ကြရတာက အေးမိတို့ အချို့ ပေါက်စ ကျောင်းသူတွေပါပဲ ရှင်။

ကိုရင်မောင်က ကျောင်း စာမှာတော်သလို အားကစား မှာလည်း ထူးချွန်သူလို့ ဆိုရ ပါမယ်။ ကျောင်းကဘောလုံး အသင်းရဲ့ ခေါင်းဆောင်ပါ။ ကျောင်းကပြိုင်တဲ့ လွတ်လပ် ရေး အားကစားပွဲတွေမှာ ကိုရင်မောင်အတွက် အားပေး ပြီး လက်ခုပ်တီးပေးခဲ့ကြရ တာ လက်ဖဝါးတွေတောင် နှာလာလို့လေ။

ပန်းပြေးပွဲကိုတော့ ဒီနှစ် ဆယ်တန်းဖြေပြီးမှ ဝင်ပြိုင်ခဲ့ တာပါ။ ဘယ်တုန်းကတည်း က ကျိတ်ကြိုးစားလေ့ကျင့် ထားသလဲ မသိ။ သူ့ရဲ့ ရွှေ ကညင်ပင်ရွာမှာ ဗိုလ်စွဲရုံသာ မကဘဲ သွားပြိုင်တဲ့ ရွာတိုင်း မှာ ပန်းဆွတ်တော်ခဲ့တဲ့ သူ ဖြစ်နေခဲ့ရပြီ။ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်လျှောက်နဲ့ က ဗိုလ်မထားခဲ့တဲ့ သန်းဝင်းကိုတောင် အသံ လေး အနိုင်ယူခဲ့တဲ့သူ။

အဲဒီလို ပန်းဆွတ်တော်တဲ့ သူနဲ့ အေးမိတို့ ရွာတောင်ပိုင်း က ဖိုးရီက ပြိုင်ဦးမှာတဲ့ ကဲ... ဘယ်နှယ်လုပ်ရမိ တော်။ ကိုယ့်ရွာသားထို့မ အားပေးရမှာ သစ္စာတရား မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ အေးမိ က ကိုရင်မောင်ကိုပဲ အားပေး ချင်တာလေ။ အင်း... ဉာဏ် ကူမှဖြစ်မယ့်အရေးမို့ အေးမိ ကြံစမ်း... ကြံစမ်း။

အေးမိတို့ဒေသ နေပြေးပွဲက အလံတစ်ရာဖြစ် တာနော်။ ထယ်ပြန်လင်းစို နှစ်ယောက်ပြေးလမ်းလုပ်တာ ပြီး တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး တန်းတန်း ခြားပေးထားတာပါ။ နိုင်ငံသူ

ထယ်ယာလုပ်ငန်းခွင်ကို မဝင်
ကြခင် အခုလို အချိန်မျိုးမှာ
နန်းပြေးပွဲတွေ ကျင်းပခဲ့ကြ
တာ ဘယ်တုန်းကတည်းက
သေပါဘူး။ မေးလည်း
မကြည့်ခဲ့ပါဘူး။

အေးမိတို့တစ်နယ်လုံး
မျှော်ရတဲ့ပွဲပါ။
လေးတွေက ကလေး
ဘာဝနဲ့ ပျော်ကြတယ်။
အခုတော့ကလည်း သူတို့
နီးကပ်တဲ့ အပျိုမရွှေမှာ ပန်း
ချင်းအောင်ပွဲဆင်ဖို့ ကြိုးစား
ပြန်ဖို့ ပျော်ကြတယ်။ အပျို
တွေကလည်း ရင်ခုန်သံစဉ်
မှတစ်ဆင့် လက်ခုပ်တီးအားပေး
ကြရမှာမို့ ပျော်နေကြတယ်။
အပျိုတွေရော၊ လူ မကြီး
ငယ်တွေရော သူတို့လောင်း
အောင်ပွဲ ပန်းဆွတ်နိုင်ပါ
အကြောင်း၊ ပန်းဆွတ်တော်ပါ
အကြောင်း မျှော်ကြ၊ ပျော်
ကြ၊ ခင်တုန်းကြရတဲ့ ပွဲပါ။

အခုခေတ်မှသာ နှစ်
သုံးလုံး၊ ဘောလုံးတွေ
ပေါ်လာတာ။ အေးမိတို့
အရွာက ပန်းပြေးပြိုင်ပွဲဆို
အကြီးလောင်းကစားခဲ့ကြ
တာပဲ။ ရွှေတစ်ကျပ်သား
အောင်ငါးရာပဲ ရှိသေးတဲ့
အခါမှာ အမေတို့ခေတ်မှာကို
လောင်းကြေးသုံးထောင်
အထိလွှဲ ရှိခဲ့ပါတယ်တဲ့။
ဒီလိုနဲ့ စနစ်တကျ
ပြုပြင်ကြတာပါ။ ဒိုင်က
အင်္ဂလိပ်ကို ဆယ်ပြား
ပေးသတဲ့။ ဒိုင်နဲ့ ကစားရ
တဲ့အခါမှာတော့ သေချာ
ပေးရတာပေါ့နော်။
အခုတော့လည်း ကစားရင်
အဆုတ်မသေချာဘူး
အကြောင်း... လက်ဖျားဆွဲ

ရွာမှာ
အေးမိတို့လို
လူငယ်တွေ
တစ်ယောက်မှ
မရှိတော့
ထိုင်း
စင်ကာပူ
မလေးရှား
အင်ဒိုနီးရှား
ဗီယက်နမ်
နိုင်ငံများသို့
တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး
နည်းအမျိုးမျိုးနှင့်
ရောက်ရှိ
သွားကြပြီရော
သူတို့ရဲ့
အကြောင်းပြချက်
တွေက
ရွာမှာ
အလုပ်မရှိတော့
ပါဘူးတဲ့

နည်းဆိုတာက ပန်းပြေးပွဲကို
ကြည့်ရင်းနဲ့ စိတ်ပါလာပြီး
အချင်းချင်းလောင်းကြေးထပ်
ကြတာ။ ဒိုင် မပါဘူးပေါ့။
ကြေးကြီးတဲ့ အချိန်ပွဲဆိုရင်
လုပ်ကြီးရွာမှာပဲ ပြုလုပ်ကြ
ပါတယ်။
မှတ်မိပါသေးရဲ့။ ဖိုးရီ
နဲ့ သန်းဝင်း ပြိုင်ကြတဲ့ပွဲတုန်း
ကပေါ့။ လောင်းကစား
ဝါသနာကြီးတဲ့ ဘထွေးလှရဲ့
အဖြစ်က အခု တွေးမိ အခု
ရယ်ချင်နေတုန်းလေ။ ဖိုးရီနဲ့
သန်းဝင်းက ခြေတူလို့ သန်း
ဝင်းက နှာတစ်ဖျားနဲ့ အနိုင်
ယူသွားတာ မဟုတ်လား။

အောင်လံဆို ကံထူးတဲ့
ပန်းတိုင်ကို နှစ်ဦးစလုံး ခြေတူ
ရောက်သွားပြီး ပန်းဆွတ်နိုင်
ကြပေမဲ့ သန်းဝင်းမှာ နှာခေါင်း
က ချွန်တော့ ရှေ့ရောက်နေပါ
ရော။

ဘထွေးလှက ဖိုးရီ
ဘက်က လောင်းထားတာဆို
လေတော့ ဖိုးရီနိုင်ပြီဆိုပြီး
‘ဖိုးရီကွ’လို့ ကျွမ်းထိုးပြီး
အော်လိုက်တာ စက်နိုင်သွား
လို့လေ။ နှာတစ်ဖျားနဲ့
သန်းဝင်း နိုင်သွားတယ်
လည်း ကြေညာရော ဖိုးရီရဲ့
နှာခေါင်းပြားကြီးကိုပဲ လင်း
လွန်းပင်ရွာတစ်ရွာလုံး မျက်
စောင်းတွေ စုပြုံရောက်ကုန်
တော့တာပေါ့။

ဦးလေးခေါ်တော
အဖြစ်ကလည်း တစ်မျိုး။
အသက်ကြီးလို့ ပန်းပြေးပွဲကို
ဝင်မပြိုင်နိုင်ပေမဲ့ သူ လောင်း
ကြေးထပ်ထားတဲ့သူနဲ့အတူ
သူပါ လိုက်ပြေးတတ်တော့
မောနေပါရော။ လောင်းကြေး
ကလည်း ရှုံး။ ပန်းပြေးပွဲပြီး
သွားပြီးလို့ ရက်အတော်ကြာ
တဲ့အထိ စားမြုံ့ပြန်ပြီး ရယ်
မောကြရတာက အေးမိတို့ ရွာ
ဓလေ့ပါပဲ။

လောင်းကစားနဲ့ ခွန်တဲ့
နေပေမဲ့ နယ်ဓလေ့၊ ရွာဓလေ့
ဖြစ်လို့ သတိတရ မြတ်နိုးနှစ်
သက်နေဆဲပါလေ။ ပိုပြီး
သတိတရဖြစ်ရတာ၊ မြတ်နိုး
နှစ်သက်နေရတာကတော့
အေးမိရဲ့ နှလုံးသားရေးရာနဲ့
ဆက်စပ်နေပြန်ပါတယ်။

ကိုရင်မောင်နဲ့ ဖိုးရီတို့ရဲ့
ပန်းပြေးပွဲမတိုင်ခင် တစ်ပတ်
အလိုလောက်မှာပေါ့။

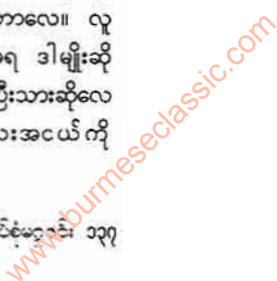
ညက လေပြင်းဝှေ့သွား
လို့ ခြံထဲက သရက်ပင်တွေ

ခမျာ ကိုင်းတွေလည်း ကျိုး
ကျ၊ အသီးတွေလည်း ကြွေကျ
ကုန်တယ်။ အဲဒါနဲ့ ရှင်းလင်း
ပြီး သရက်သီးတွေ ကောက်
နေတုန်း စက္ကူစွန်လေးတစ်ခု
က ရွှေမှာ လာကျပါရော။
ဪ... ဘယ်က ကလေး
တစ်ယောက်ယောက်များ
ဆော့နေပါလိမ့်ဆိုပြီး ဘေးဘီ
ဝဲယာကို ရှာကြည့်လိုက်တော့
ခြံပြင်ဘက်မှာ သူ... သူ...
ကိုရင်မောင်ရယ်လေ။ စက္ကူ
စွန်ကို ကောက်ယူပြီး ဖတ်ကြည့်
ဖို့ အမူအရာ လုပ်ပြနေတယ်။

ထူးဆန်းလိုက်တာဆို
ပြီး စက္ကူစွန်လေးကို ကောက်
ယူ ပြန်ပြီးကြည့်လိုက်တဲ့အခါ
‘အေးမိကိုချစ်တယ်။ ပန်း
ပြေးပွဲမှာ ပန်းဆွတ်အနိုင်ယူ
ပေးမယ်။ အေးမိရဲ့ အဖြေက
စံပယ်ပန်းကုံး ကိုယ့်လည်ပင်း
မှာ ဆွဲပေးဖို့ပါပဲ။ ချစ်သက်
သေ စံပယ်ပန်းကုံးကို မျှော်
လင့်နေသူ ရင်မောင်’တဲ့။

အို... အို... အေးမိ ရင်
တွေခုန်၊ ရင်တွေတုန်၊ အရှက်
သည်းပြီး မရဲတရဲ လှမ်း
အကြည့်မှာ သူ့အပြုံးနဲ့ ဆုံတွေ့
လိုက်ရတယ်။ အပြုံးတစ်ပွင့်
ခြေချပြီးတာနဲ့ လှစ်ခနဲ ထွက်
ခွာသွားတဲ့ စက်ဘီးလေးနဲ့
သူ့ကို ငေးကြည့် ကျန်ရစ်ခဲ့
ရင်း မြောင်းဆန်အောင် ခံစား
သွားရတာက ကျွန်မလေ...
အေးမိလေ...

အေးမိကလည်း ရှက်
ရှက်နဲ့ ဝန်ခံရမယ်ဆိုရင်
တစ်ရွာသား ကိုရင်မောင်ကိုပဲ
အားပေးချင်နေတာ။ ပန်းကုံး
စွပ်ပေးချင်နေတာလေ။ လူ
ငယ်သဘာဝအရ ဒါမျိုးဆို
ဉာဏ်က ပြေးပြီးသားဆိုလေ
တော့ ဦးလေးအငယ်ကို

စည်းရုံးရေးဆင်း၊ အရက်မိုး
ပေးလို့ အနိုင်ရသွားတဲ့ သူ
လည်ပင်းမှာ စံပယ်ပန်းကုံး
စွပ်ခိုင်းရတယ်။ အေးမိရဲ့
စံပယ်ပန်းကုံးလို့လည်း အမှာ
ပါးလိုက်ပါတယ်။

ဒါနဲ့ပဲ...

ကြာခဲ့ပြီ။ ဝေးကွာခဲ့ပြီ
ဖြစ်တဲ့ အတိတ်ထဲ နစ်မြုပ်နေ
ရတဲ့ အရသာကို အေးမိ မက်
မောပါတယ်။ အခုအချိန်မှာ
ပြန်လည်မရနိုင်တော့တဲ့ အမြဲ
တောတွေလို့တောင် တင်စား
ချင်ပါတယ်။

အဲဒီအချိန်တွေတုန်းက
ငယ်ရွယ်မှုတွေ၊ ပျော်ရွှင်မှုတွေ၊
ရင်ခုန်မှုတွေကို ပြန်လည်မရ
နိုင်တော့ဘူးလေ။ ရင်ခုန်
သံစဉ်တွေကို တီးခတ်ခဲ့တဲ့
သူကလည်း ဟိုး... အဝေး
မှာ။ အဝေးသင် တက္ကသိုလ်
ကို တက်နေရင်းနဲ့ ဘိုးဘွား

ပိုင် လယ်ယာတွေကို စွန့်ခွာ
ပြီး မလေးရှားကို ထွက်သွား
လေသူ။

သူ ထွက်သွားချိန်က
အေးမိပင် သူနာပြုသင်တန်း
မပြီးသေး။ ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံ၊
ဆေးခန်းခေတ်ပေမို့ သင်တန်း
ပြီးသွားချိန်မှာ အေးမိအတွက်
အလုပ်ကမရဘူး။ ကိုရင်မောင်
က မလေးရှားကို လိုက်ခဲ့ဖို့
ခေါ်နေပေမဲ့ အေးမိ မလိုက်ခဲ့
ပါ။ မသွားခဲ့ပါ။ တိုင်းပြည်
ချစ်စိတ်တွေ၊ သူများတိုင်း
ပြည်မှာ ကျွန်ုပ်သွားတာတွေ
ဘာတွေ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်
အေးမိ မပြောတတ်ပါ။ မိဘ
တွေ၊ မောင်နှမတွေ၊ ဆွေမျိုး
တွေ၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရွာ
ကို လွှမ်းတသတ်ရလိုက်တာနဲ့
ချက်ချင်းပြေးသွားနိုင်တဲ့ နေရာ
ဒေသမှာပဲ နေထိုင်ချင်တာက
အေးမိ စိတ်ရင်းအမှန်ပင်။

သို့သော်... ရွာမှာ

အေးမိတို့လို လူငယ်တွေ တစ်
ယောက်မှ မရှိတော့။ ထိုင်း၊
စင်ကာပူ၊ မလေးရှား၊ အင်ဒို
နီးရှား၊ ဗီယက်နမ်နိုင်ငံများသို့
တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး နည်းအမျိုး
မျိုးနဲ့ ရောက်ရှိသွားကြပြီရော။
သူတို့ရဲ့ အကြောင်းပြချက်
တွေက ရွာမှာ အလုပ်မရှိ
တော့ပါဘူးတဲ့။

ဟုတ်ပါရဲ့။ စက်မှု
လယ်ယာ အသွင်ပြောင်းတဲ့
ခေတ်ဆိုလေတော့ ထွန်စက်ရှိ
တယ်။ ရိတ်သိမ်းခြွေလှေ့
စက်တွေ သုံးကြပါတယ်။
စိုက်စက်ကိုတော့ မကြိုက်လို့
မသုံးကြပါဘူး။ ကြခင်းကိုပဲ
ဆောင်ရွက်ကြလေတော့
ကောက်စိုက်သမတွေ မလို
တော့ဘူးလေ။ နွားတစ်
ကောင်ကို ငါးသိန်းအထက်
တန်ဖိုးရှိပါတယ်။ သိပ်
ကောင်းတဲ့နွားဆို တစ်ကောင်
ကို ဆယ်နှစ်သိန်းကျော်လေ။

ဒီတော့ လယ်ထွန်ဖို့ လိုအပ်
တဲ့ နွားတစ်ကောင်ဆိုရင် လိုအပ်
တဲ့ငွေက နှစ်ဆယ့်လေးသိန်း
သိန်းအစိတ်။ စက်တန်ဖိုး
သိန်းနှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်ဆို
တော့ စက်တွေကိုသာပဲ သုံးကြ
လေသတည်းပေါ့။ နွားတွေ
ရောင်း၊ နိုင်ငံခြားကိုထွက်ကြ
လူငယ်တွေ မရှိကြ
တော့ ပန်းပြွေကို မကုန်း
နိုင်တော့တာ နှစ်တွေကြာ
ပေါ့ကွယ်။

ဟော... မိုးတွေ ညီ
လာပြီ။

မိုးစက်တွေနဲ့အတူ
စံပယ်ပန်းတွေ အစွမ်းကုန် နွှံ
ကြပေတော့မယ်။

အေးမိရဲ့ ဆွတ်ပျံ့နေ
အလွမ်းတွေလည်း စံပယ်ပန်း
တွေနဲ့ အပြိုင်ပေါ့။

ကိုရင်မောင်ရေ...

လေးသူ့

‘သား/သမီးတို့အပေါ်ထိန်းသိမ်းရခက်နေသော မိဘများအတွက်’

- ▶ ပညာရေး အာရုံစိုက်ပုံ ဂိမ်းနှင့် အင်တာနက်အပေါ်သာ အာရုံစိုက်နေသော။
- ▶ အရွယ်မတိုင်သေးပဲ အချစ်ရေးကိစ္စတွင်သာ အရူးအမူးဖြစ်နေသော။
- ▶ မိဘဘာပြောပြောအကောင်းမမြင်ပဲ ကန်လွန်တိုက် ထင်ရာစိုင်း ဂွတိုက်နေသော။
- ▶ စာမေးပွဲနီးလာသော်လည်း စာကိုအားကြိုးမာန်တက် မကြိုးစားချင်ဖြစ်နေသော။
- ▶ အချိန်မှန်အိပ်မပြန်ပဲ အပေါင်းအသင်းနှင့် လေနေပြီး ခေတ်လွန်ဖြစ်နေသော။
- ▶ မိဘသဘောမတူမှန်းသိသော်လည်း ထိုသူကိုမှ တန်းတန်းစွဲချစ်ခင်နေသော။

စသည့်ထိန်းသိမ်းရခက်နေသော သားသမီးတို့ကိစ္စများအတွက်

ဆရာမထက်ဌေးစန္ဒီ

LL.B, LL.M, DBL, DML

(အမျိုးသမီးသီးသန့် လက်ကားဝေဒင် ဟောခန်း)

တိုက် - (၄၀) G-2 ဦးစိစာရလမ်းမပေါ်၊ မဟာမြိုင်အိမ်ရာ၊ (၄၁) ရပ်ကွက်၊ မြောက်ဒဂုံ

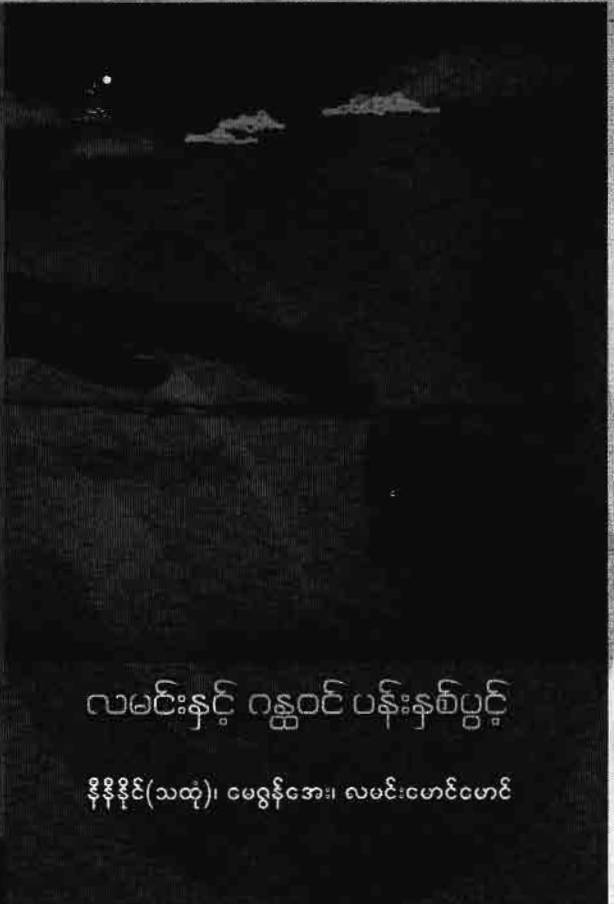
PH - 09 5164326, 0973106180, 0943094806

လမင်းစာအုပ်တိုက်

လမင်းနှင့် ဂန္ထဝင် ပန်းနှစ်ပွင့် [ဝတ္ထုတိုများ]

နီနီနိုင်(သထုံ)၊ မေဂွန်အေး၊ လမင်းမောင်မောင်

လမင်းနှင့် ဂန္ထဝင် ပန်းနှစ်ပွင့်

နီနီနိုင်(သထုံ)၊ မေဂွန်အေး၊ လမင်းမောင်မောင်

စာအုပ်တိုက်မှ ဖြန့်ချိသည်။
(၁၉၄၀၂၅၀၅၀၂၅)

တန်ဖိုး - ၂၅၀၀ ကျပ်

ထွက်ပြ

လမင်းစာအုပ်တိုက်မှ ကြော်ငြာပို့ ဆက်လက် ထွက်ရှိမည့် စာအုပ်

လမင်းမောင်မောင်
ရမ္မက်ရိုင်းများပေါ် ရွက်ရွှင်ခဲ့သူ

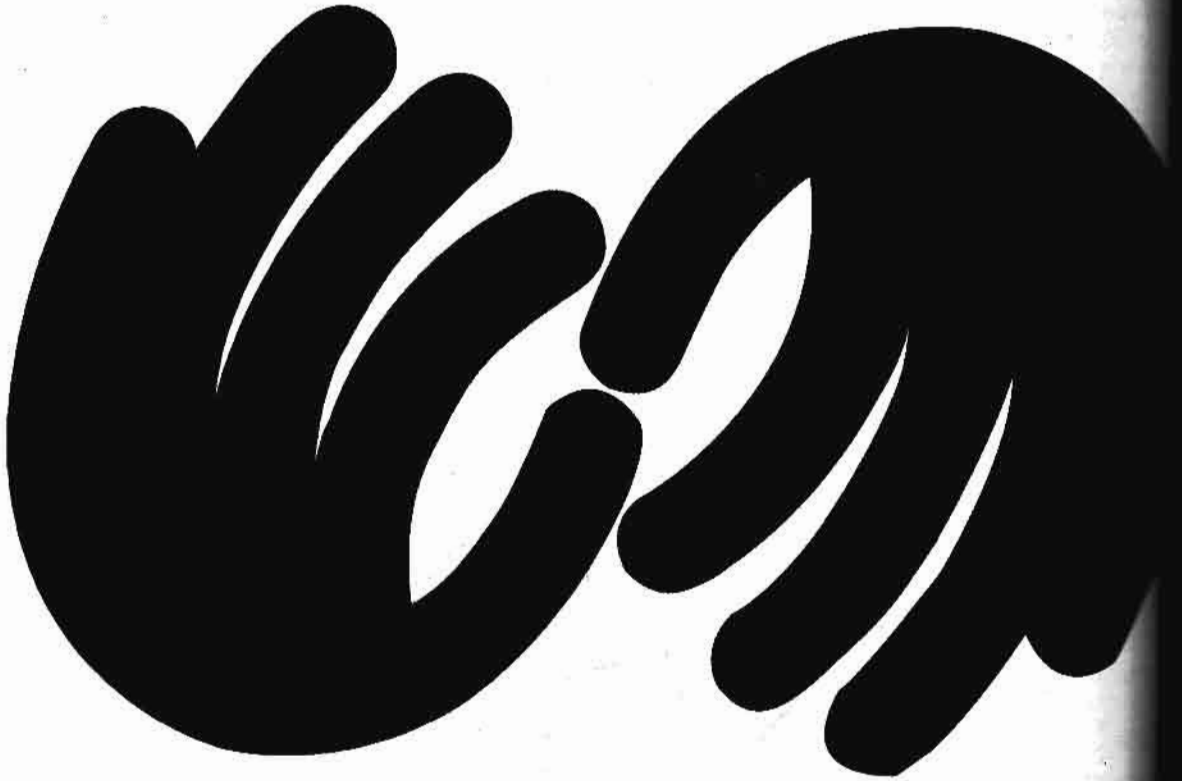
အမှတ် ၃၂၇၊ ဇေဇော်ဝိမ္ဗူ ၂၀၁၇

အက်ဆေးအကြောင်းအကြောင်းအကြောင်း

လောကုပ္ပါယ်၊ လောကုပ္ပါယ်

ငါလာတယ်၊ ငါမြင်တယ်၊ ငါအောင်ပွဲခံတယ်

အက်ဆေးအကြောင်းပြောပါဟု ဖိတ်ကြား၍ သွားရောက်ပြောဆိုရသည့် လမ်းသစ်ရောင်ခြည်စာပေဝိုင်းတွင် အက်ဆေးအကြောင်းသိလိုက စာပေဗိမာန်ထုတ် စာတမ်းငယ်စာပေ စာတမ်းများကိုဖတ်ပါ ဟူ၍ ပြောခဲ့ပါသည်။ ဟောပြောပွဲများအလွန်အမင်း လစိုင်းမကပ်လှသော ကျွန်တော်သည် ထိုနေ့က 'အက်ဆေးဆရာ၏နေရာ'ကို တော်တော် ရှည်ရှည်လျားလျားပြောဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ စာတမ်းငယ် စာပေ စာတမ်းများတွင် မပါပါ။ သို့သော် 'အက်ဆေးဆရာ ဘယ်နေရာမှာနေသလဲ' သည့် အချက်သည် အက်ဆေးမှာ အရေးပါတတ်သည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။

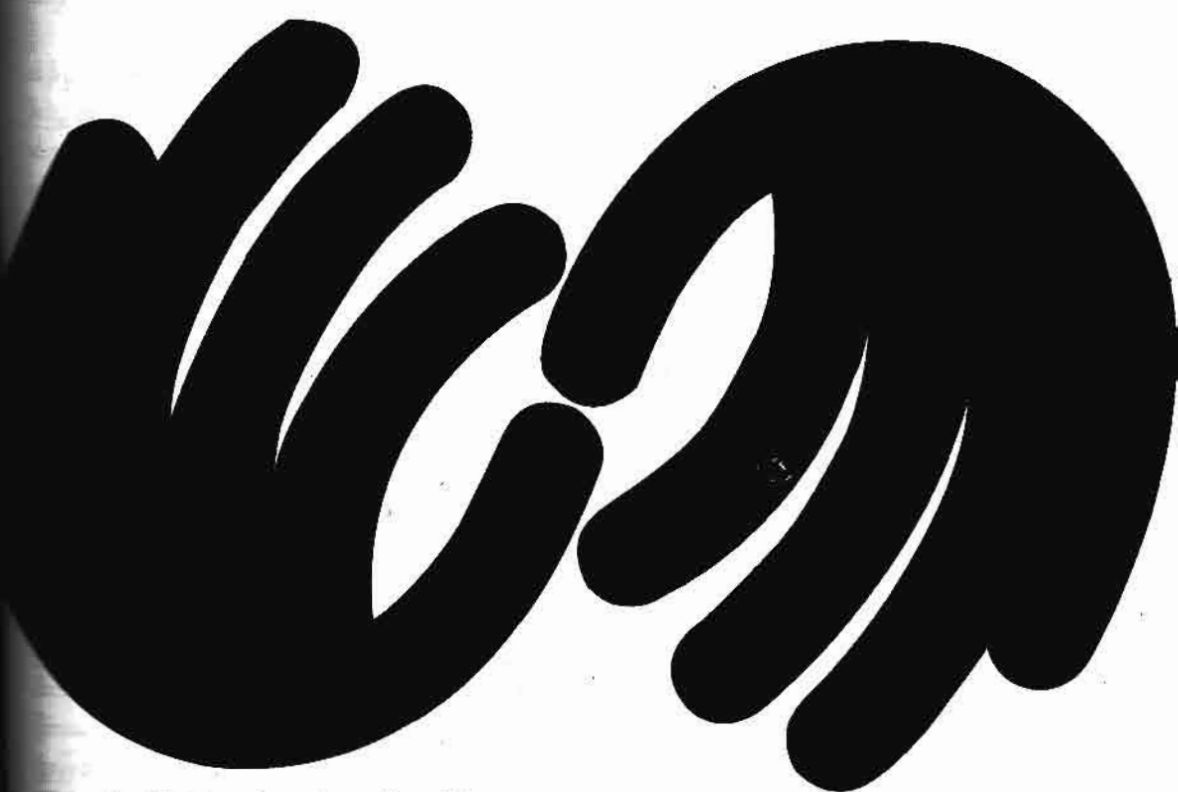
ကျွန်တော် ယခု နေသည့်နေရာ က လူနေကျပါး၍ ဆိတ်ငြိမ်အေးချမ်း လှပါသည်။ မြို့နှင့် အနည်းငယ် အလှမ်းဝေးသော အတန်အသင့် ကျယ်ဝန်းသောတိုက်ခန်းလေးက ကျွန်တော့် စာအုပ်များနှင့် အိမ်သားတွေ အသက်ဝဝ ရှူနိုင်သည်။ နှင်းလတ်ဆတ်သော လေ ရှိသည်။ ချိုးငှက်၊ ဝါးရုံနှင့် ငန်းတို့ ကူးသော ရေကန်ပြာလေးမရှိစေကာမူ နှင်းမှုန့်၊ လယ်ဥင်းလရောင်ကို ကြည်မောနိုင်သည်။ ထွေးဖက်ထားနိုင်သည်။ အေးချမ်းသော၊ တိုးတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သော နေရာလေး ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် တိုးတက်ဆိတ်ငြိမ်ခြင်း၏ အခြားတစ်ဖက်၌ စိုးရိမ်မကင်းစရာ တစ်ခုရှိသည်။ ယင်းမှာ လုံခြုံမှု ဖြစ်သည်။ မနေ့တစ်နေ့က
ဆင်းလာခေါက်၍ ဖွင့်လိုက်တော့ ဦးပွင်းလေးနှစ်ပါးကို တွေ့ရပါသည်။ 'ဦးဇင်းတို့ ဆွမ်းခံကြချင်လို့ပါ' ဟု ဆိုရာ ခဏပဲ
စဉ်းစားလျက် အားနာစွာငြင်းလိုက်သည်။ အလုပ်တာဝန်ကိုယ်စီနှင့် အိမ်သားတစ်ဦးသာပဲ နေအခါ အိမ်မှာ ကျန်ရှိတတ်သဖြင့်
ထိုမြို့ကို အလေးထားစဉ်းစား၍ ငြင်းခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးပွင်းတွေ ဆွမ်းကွမ်းခက်ခံရာမည်-တွေးမိပြီး 'မှားများ မှားသွား
ပြီလား' ဟု စိတ်မကောင်း ဖြစ်လိုက်မိသော်လည်း ခဏပဲဖြစ်သည်။ သိပ်မကြာခင် မေ့ပျောက်သွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်၏ စိတ်နှလုံး
ထဲတွင် တန့်န့် ခံစားကြေကွဲနေခြင်း မရှိခဲ့သည်ကို ဝန်ခံရပါမည်။

ဆရာမ မနှင်းမွှေးကတော့ဖြင့် တန့်န့် ခံစားကြေကွဲနေခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။

ဆရာမ မနှင်းမွှေးကို အောင်မြင်သော ဝတ္ထုတိုဆရာတစ်ဦးအဖြစ် ကျွန်တော်တို့ သိခဲ့ကြပြီးဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာစာပေနယ်
အက်ဆေးဆရာ အချို့သည် ဝတ္ထုဆရာ၊ ကဗျာဆရာများ ဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။ အခါများစွာ၌ သူတို့၏ အက်ဆေး သို့မဟုတ်

ဆရာတစ်ပါးများတွင် ဝတ္ထုအတတ်ပညာ၊ ကဗျာအတတ်ပညာများ သိမ်းမြှုပ်ထားတတ်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် ရသကံသော
ဆရာများရေးသည့်အခါ ရသဗေဒကို သူဘယ်လို အသုံးပြုသလဲဆိုတာ မြင်ရတတ်ပါသည်။

ဆရာမ မနှင်းမွှေး၏ 'မှားမိသည့် ဝန်တာ' တွင် 'လူဆိုတာ မှားတတ်ကြတယ်' ဟု ဆိုကာ ဆရာမအနေဖြင့် တန့်န့်တွေး၍
အလျောက်လို့မဆုံးအောင် ခံစားရသည့် အဖြစ်အပျက်လေးတစ်ခုကို ရေးဖွဲ့ထားပါသည်။

ကျွန်မ နေထိုင်တဲ့ ရပ်ကွက်လေးက မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာအများစု နေထိုင်တဲ့ ရပ်ကွက်လေးဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် မြန်မာ
နတ်တယ်၊ ဘာသာရေး ကိုင်းရှိုင်းတဲ့အရပ်လို့ ဆိုရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အနီးအပါးမှာ ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းတွေ အများကြီးရှိပြီး
ထွက်သူ ရပ်ကွက်သားများ စုပေါင်း ဆောက်လှူထားတဲ့ ဓမ္မာရုံတစ်ရုံလည်း ရှိပါတယ်။

ဆရာမက သူနေထိုင်သောအရပ်ကို ဘာသာတရားကိုင်းရှိုင်းသောနေရာ၊ သဒ္ဓါတရားနှင့် စည်ဝေဖွံ့ဖြိုးသော နေရာ၊ ဆွမ်းဆန်
အလောင်းလှပွဲ၊ မဟာဒုက္ခမ၊ ဆွမ်းသိမ်းပွဲ၊ ကထိန်ပွဲ၊ ဓမ္မသဘင်ပွဲ စသည်တို့သည် သူ့အခါ၊ သူ့ကာလ၊ သူ့ရာသီတို့၌
ပြုနိုင်ပြီး တသံသေ ကျင်းပလေ့ရှိသော နေရာအဖြစ် ခင်းကျင်းပြခဲ့ပါသည်။ ထို့အတူ ဆရာမသည် သီလရှင်ဆရာလေးများ၏

မေတ္တာပို့သံ ညီးညီးညည် ကြားရပါက ဆန်တစ်ခွက်တစ်ဖလား မလောင်းလှူဘဲ မနေနိုင်သောသူ၊ ရဟန်းသံဃာတစ်ပါးချင်း၊ နှစ်ပါးချင်း အိမ်တံခါးဘဲလံကို လာနှိပ်၍ စာအုပ်ဖိုး၊ ဆေးဖိုး၊ ခရီးစရိတ်၊ စာအောင် ဆုတက်ယူဖို့ စရိတ်စက အစရှိသည့် အလှူခံအမျိုးမျိုးကို စေတနာ သဒ္ဓါတရား အပြည့်အဝဖြင့် တတ်နိုင်သလောက် ကြိုးစား၍ လောင်းလှူလေ့ ရှိသောသူဖြစ်ပါသည်။ (သဒ္ဓါတရားတော့ဖြင့် ဆရာမက အပုံကြီး သာပါသည်။) ထို့နောက် ဆရာမက သူ့အတွေ့အကြုံကို ပြောပါသည်။

တစ်နေ့တွင် မိသားစုကိစ္စဖြင့် အလွန်အမင်း စိတ်ရှုပ်၊ စိတ်ညစ်နေသည့်အချိန်တွင် တံခါးက ဘဲလံသံ မြည်လာသည်။

ထိုစဉ် ဆရာမက ဧည့်ခန်းထဲမှာ ငူငူကြီးထိုင်နေသည်။ စိတ်ညစ်ရသည့်အထဲ ဘယ်က ဧည့်သည်များလဲဟု စိတ်ထဲ ကွက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ တူမလေးက တံခါးဖွင့်သော်လည်း သံဖန်းတံခါးကို ဖွင့်မပေးဘဲ အပြင်ဧည့်သည်သို့ စကားလှမ်းပြောနေသည်။

‘ကြီးမေ ဒီက ဦးပွင်းနှစ်ပါးက ဒီအိမ် ဆွမ်းခံကြွချင်လို့တဲ့’

‘ကန်တော့ဆွမ်းလို့ ပြောလိုက်’

စိတ်ရှုပ်၊ စိတ်ညစ်နေသည့်အပြင် အလှူခံတွေက ဆက်နေချိန်၊ အလှူခံအတုအယောင်တွေရှိကြောင်း လူပြောသူပြောရှိသည့်အချိန် တိုက်ဆိုင်နေသဖြင့် ဆရာမက(အပြင်မှ ဦးပွင်းကို မမြင်ရဘဲ) လွယ်လင့်တကူ ငြင်းဆန်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးပွင်းများ ပြန်ဆင်းသွားတော့မှ ဦးပွင်းနှစ်ပါးအနက် တစ်ပါးမှာ သုံးနှစ်လောက်က ဆရာမတို့ အိမ်သို့ ဆွမ်းခံကြွခဲ့ဖူးကြောင်း၊ စာသင်တိုက်ပြောင်းသွားခဲ့သဖြင့် ဆွမ်းခံမကြွတော့ခြင်းဖြစ်ပြီး၊ ယခု နောက်ဦးပွင်းတစ်ပါးကို ခေါ်လာလျက် မိတ်ဆက်အလှူခံပေးခြင်းဖြစ်ပုံရကြောင်း တူမလေးက ပြောပြသည်။ သည်တော့မှ ဆရာမက ပြုံးပြုံးပျာပျာ ဖြစ်သွားသည်။

ဆရာမ
မနှင်းဗွေးကို
အောင်မြင်သော
ဝတ္ထုတိုဆရာတစ်ဦး
အဖြစ်
ကျွန်တော်တို့
သိခဲ့ကြပြီး ဖြစ်ပါသည်
မြန်မာစာပေနယ်မှ
အက်ဆေးဆရာ
အချို့သည်
ဝတ္ထုဆရာ
ကဗျာဆရာများ
ဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်
အခါများစွာ၌
သူတို့၏
အက်ဆေး
သို့မဟုတ်
ရသစာတမ်းများတွင်
ဝတ္ထုအတတ်ပညာ
ကဗျာအတတ်ပညာများ
သိမ်းမြှုပ်
ထားတတ်ပါသည်

‘ဟယ် စောစောက ဒါတွေ ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ရှင်းမပြတာလဲ၊ ပြန်ပင့်... ပြန်ပင့်၊ ဦးစင်းတွေကို မြန်မြန်ပြန်ပင့်’ဟု ဆိုလျက် အိမ်ရှေ့ဝရန်တာသို့ ထွက်၍ ရှာဖွေကြည့်သည်။ ဦးပွင်းနှစ်ပါးကို အရိပ်အယောင်မျှ မတွေ့ရတော့ပြီ။

ဆရာမ မနှင်းဗွေး ကြုံခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်မှာ ထူးခြားဆန်းပြားလှသည် မဟုတ်ပါချေ။ မြို့နေလူတန်းစားတို့ အခါမရွေး ကြုံတွေ့နေရသော၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ကြုံခဲ့ရဖူးသော ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ စိတ်မကောင်းဖြစ်သည်ချင်းအတူတူ သဒ္ဓါတရား အနက်အရှိုင်းအလျောက် စိတ်ခံစားချက်ကွာဟမှု ရှိကောင်းရှိနိုင်စေကာမူ ထူးထူးခြားခြား သိသိသာသာ

ကြီး ကွဲပြားခြားနားလိမ့်မည်ဟူ၍ ကျွန်တော် မထင်မြင်ပါ။

သို့သော် ဆရာမကတော့ဖြင့် ထိုသို့ ‘ကန်တော့ဆွမ်း’ လုပ်လိုက်မိခြင်း အပေါ် ကျွန်တော်တို့ထက်ပို၍ နှင့်နှင့်နဲ့နဲ့ ခံစားခဲ့ရသည်။ ပြီးစလွယ်ဆုံးဖြစ်၍ ပြီးစလွယ် ကန်တော့ဆွမ်းလုပ်လိုက်မိသည်ကို နောင်တရ၊ ပြန်တွေးမိတိုင်း ယူကျွေးမရ ဖြစ်ရသည် ဟု ဆိုပါသည်။

ဆရာမ မနှင်းဗွေးကို ပို၍ နှင့်နှင့်နဲ့ လိုက်လိုက်လှဲလှဲကြီး ခံစားမိခဲ့စေသော အကြောင်းအရင်းတစ်ခု ရှိပါသည်။

ယင်းမှာ ‘သီတဂူ၏ ဘဝပုံရိပ် တစ်စိတ်တစ်ဒေသ’ စာအုပ် ဖြစ်သည်။ သီတဂူဆရာတော်ကြီး ဒေါက်တာအောင် ဉာဏိဿရသည် သာသနာပြုလုပ်ငန်းများကို ကမ္ဘာ့ပတ်၍ လုပ်ဆောင်ရင်း ၁၉၅၂ ခုနှစ်မှ ၂၀၀၄ ခုနှစ်အတွင်း အင်္ဂလန်နိုင်ငံသို့ ၁၂ ကြိမ်ရောက်ခဲ့သည်။ ရောက်သည့်အခါတိုင်း ဘီဘီစီဦးနေဝင်းက ဆရာတော်နှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးခန်း(အင်တာဗျူး)လုပ်ကာ ရေဒီယိုမှ အသံလွှင့်ခဲ့သည်။ ဘီဘီစီဦးနေဝင်း အငြိမ်းစားယူပြီးနောက်တွင်လည်း နှစ်စဉ် နှစ်စဉ် စစ်ကိုင်းသို့ ရောက်အောင် သွားပြီး ဆရာတော်တို့ ပူးမြော်တွေ့ဆုံလျက် အသံဖမ်းစစ်နှင့် မှတ်တမ်းတင်ခဲ့သည်။ အဆိုပါမှတ်တမ်းများသည် ဆရာတော်၏ ငယ်ဘဝ၊ သာသနာအတွက် ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ချက် စသည်တို့ ပါရှိသဖြင့် ထေရဝါဒသဖွယ် ဖြစ်သည်။ ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် တည်းဖြတ်ပေးသဖြင့် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည်။ ထိုစာအုပ်ကို ဆရာမ ဖတ်သည်။

သီတဂူဆရာတော်၏ ကိုရင်ဘာစာသင်သား ပွင်းငယ်ဘဝကို ခဏ်စွာ ဖြတ်သန်းခဲ့ရပုံ၊ သပိတ်အိုင်တောတောရဆောက်တည်စဉ် ဆင်းရဲပင်စွာ ကျင့်ကြံအားထုတ်ခဲ့ရပုံ၊ မြန်မာ့ကမ္ဘာ့အနှံ့ ဗုဒ္ဓတရားဒေသနာတော်ဟောပြောပို့ချခဲ့ပုံ၊ သီတဂူရေသီတော်၊ အာယုဒါနဆေးရုံကြီးနှင့်

အတ္တသိုလ်ကြီးကို တည်ထောင်ခဲ့ပုံ
ထိ ကြည်ညိုစွာ ဖတ်လိုက်ရသည်။
ထို့နောက် ဆရာမက ဆရာတော်
အသင်သားဘဝ ကြုံခဲ့ရသည့် အဖြစ်
အပျက်လေးတစ်ခုကို ဖောက်သည်ချပါ
သည်။

ဆရာတော်သည် လွန်ခဲ့သော နှစ်
ခေါင်း ၆၀(သုခစုနစ်)တွင် သဲကုန်းမြို့
၌ ရဟန်းပြုပြီးနောက် ရန်ကုန်မြို့၊
ခြောက်ထပ်ကြီးကျောင်းတိုက်သို့
အသင်သားဘဝဖြင့် ရောက်လာသည်။
အသင်သားထုံးစံ တာမွေအပိုင်းတစ်
ခုထိသို့ 'ဆွမ်းခံအိမ်'လိုက် ဖိတ်သော
ခေါ်ခြောက်ထပ်ကြီးကျောင်းမှ
ဦးပွင်းတစ်ပါးက လိုက်ပေးသည်။
ဆရာမရေးသည့်အတိုင်းဖော်ပြမှ ပြည့်စုံ
စည်ထင်ပါသည်။

ညနေစောင်း သင်္ကန်းလေးရုံ၊ အိမ်
ဆုံတက် တံခါးခေါက်ပြီး ဖိတ်ရတာ
အောက်မျက်နှာပူစရာ ကောင်းပါတယ်
တဲ့ ခြောက်ထပ်ကြီး ဦးပွင်းက ရှေ့က
အိပ်ပေး၊ ဆရာတော်က နောက်က ခပ်
နီးလေးလိုက်ခဲ့ရပါသတဲ့။ တစ်အိမ်
အိပ်တ လက်ခံလိုက်ရင် နတ်ပေးတဲ့
အကြီးရသလို ပျော်မဆုံးဖြစ်ရပြီး လက်
ဆွဲခြင်းလိုက်ရင် မျက်နှာငယ်လေးနဲ့
ပြန်ဆင်းခဲ့ရသတဲ့။

ဤနေရာတွင် ကျွန်တော် စဉ်းစား
ကြည့်ပါသည်။ ဆွမ်းအလှူခံ လာ
အောင်သော ဦးပွင်းတစ်ပါးပါးကို
ငြိမ်းယိုက်ခြင်းမှာ ငြင်းပယ်ရသည့်
အကြောင်းပြချက်အမျိုးမျိုး ရှိနေနိုင်သော
ကြောင့် အမှားအယွင်း ဟုပင် ဆိုရန်
ဆင်တည့် ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် တစ်ခုဟု
ဆိုနိုင်ပါသည်။ သေချာတွေးကြည့်သော
ခေါ် ကျွန်တော်သည် ငြင်းပယ်သူ
အုပ်စုရပ်၍ စဉ်းစားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ကို
တွေ့ရပါသည်။ ငြင်းပယ်ခံရသူဘက်မှ
စဉ်းစားမကြည့်ခဲ့(စဉ်းစားသည့်တိုင်
ခေါ်ပေါ်တန်တန်စဉ်းစားခဲ့)ခြင်း ဖြစ်
သည်ကိုတွေ့ရပါသည်။ စင်စစ် စာသင်
သား ပွင်းငယ်တို့အစို့ရာ မည်သည့်
အိမ်ကမျှ ဆွမ်းအလှူခံ၍ မရလျှင် သာ

သနာ၌ မည်သို့ရှင်သန်၍ မည်သို့ ခရီး
ဆက်ရပါမည်နည်း။ မည်သို့ကြံစည်ရ၊
အားထုတ်ရပါမည်နည်း။ ကျွန်တော်တို့
လူဝတ်ကြောင်များကဲ့သို့ နေ့စား၊ လစား
အလုပ်တစ်ခုခုဝင်လုပ်ပြီး ပရိယတ္တိခရီး
ဆက်ဖို့ဆိုသည်မှာ လွယ်လှသည်မဟုတ်
ပါချေ။ နှစ်အိမ် သို့မဟုတ် သုံးလေး
ငါးအိမ်ကတော့ဖြင့် ဆွမ်းအလှူခံ
ရရှိမှုဖြစ်သည်။ ရမှကိုဖြစ်မည်။ အလှူခံ
သည့်နည်းလမ်းမှ တစ်ပါး အခြား မရှိ
ချေတကား။

ယခုအခါ မြန်မာသာမက ကမ္ဘာ
တစ်ဝန်းကပါ ယုံကြည်ကိုးစား၊ ကြည်
ညိုသဒ္ဓါပွားရသည့် သာသနာတော်
အလိုငှာ စွမ်းစွမ်းတစ် ချက်ဆောင်နိုင်
သည့် ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးသည်
ဆွမ်းတစ်ဇွန်၊ ဟင်းတစ်ခွက်မျှကိုပင်
လောင်းလှူဖို့ ငြင်းပယ်ခြင်းခံခဲ့ရသည့်
ပွင်းငယ်တစ်ပါးဖြစ်ခဲ့သည် ဟူ၍
မည်သူက ထင်စားပုံပါမည်နည်း။

သေချာတွေးကြည့်လေ ကြက်သီး
ဖြန်းဖြန်းထ၊ရလေလေ ဖြစ်ပါသည်။
ဆရာတော်အကြောင်းကို ဆက်ပါဦး
မည်။

သခင် လမ်းက အိမ်တစ်အိမ်ကို
တံခါးခေါက်လိုက်တော့ အသက် ၇၀
ခန့် ခေါင်းဖြူဖြူနှင့် အဘိုးကြီးတစ်ဦး
က တံခါးဖွင့်သည်။ သို့သော် အိမ်ထဲသို့
ဝင်ခွင့်မပေးခဲ့။ ခေါင်းဆောင်လာသော
ခြောက်ထပ်ကြီး ဦးပွင်းက 'ကျုပ်တို့
ဆွမ်းခံအိမ် လာဖိတ်တာပါ။ ဟောဒီက
ဦးစင်းတစ်ပါးကို နေ့စဉ် ဆွမ်းတစ်ဇွန်၊
ဟင်းတစ်ခွက်လောက် ဒကာကြီးတို့
လောင်းနိုင်မလားလို့ပါ'ဟု ပြောရာ
ခေါင်းဖြူနေသော အဘိုးကြီးက 'ဒီအိမ်
မှာ လူကြီးတွေ မရှိဘူး'ဟု ငြင်းဆို
လျက် တံခါးကို ခိုင်းခနဲ ဆွပ်တံလိုက်
သည်။

ဆရာတော်သည် မျက်နှာပူလွန်း၊
ရက်လွန်းသောကြောင့် ခေါင်းငိုက်ခိုက်
ချ၍ အိမ်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းခဲ့ရရှာသည်။
ယခုသော် ထိုဦးပွင်းလေးသည်
အလှူဒကာတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသော၊

ထင်ရှားကျော်ကြားသော ဆရာတော်
ကြီးတစ်ပါး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ လူတကာ
က လှူချင်တန်းချင်၊ သဒ္ဓါ ကြည်ဖြူ
ချင်သော၊ ဆွမ်းကွမ်းပေါများ၍ အလှူ
ပယ်ကြွယ်ဝပြည့်စုံသော ဆရာတော်
ကြီးတစ်ပါး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ဒေါက်တာ
အရှင်ဉာဏ်ဿရ ဟူ၍ ပရဟိတ
သာသနာဇာနည်ကြီးတစ်ပါး ဖြစ်လာခဲ့
သည်။

လောကသည် အံ့ဖွယ်ပါတကား
ဟု ဆိုရမည်လား မသိတော့ပါချေ။
သည်တွင် ရသဗေဒကို ကောင်းစွာ
သဘောပေါက်သော ဝတ္ထုဆရာမ
မနှင်းဗွေး၏ အတတ်ပညာကို တွေ့ရပါ
သည်။

အဲဒီ နေရာလေး ဖတ်ပြီးတော့
ကျွန်မရင်ထဲ နှင့်ခနဲ ဖြစ်သွားပါတယ်။
တစ်ဆက်တည်း ဆွမ်းခံဖိတ်တဲ့ ဦးပွင်း
နှစ်ပါးကို ကျွန်မ ပြီးစလွယ် ကန်တော့
ဆွမ်းပါလို့ ငြင်းပယ်ဖူးတဲ့အဖြစ်က
လည်း ခေါင်းထဲကို ခိုင်းခနဲ ရောက်
လာပါတယ်။ ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး
တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ ချောက်ချောက်ချား
ချား ဖြစ်သွားပါတယ်။ ခြေ...
ကျွန်မ ငြင်းပယ်လိုက်တဲ့ ကိုယ်တော်
တွေ့ရမှာလည်း ဆရာတော် ငယ်ဘဝလို
ရှက်ရွံ့ဝမ်းနည်းအားငယ်စိတ်နဲ့ အိမ်ပေါ်
က ဆင်းသွားရမှာပဲနော်လို့ တွေးမိ
တယ်။

မှားလိုက်တာ၊ မှားလိုက်တာ။ ဘဝ
မှာ မှားခဲ့တဲ့အမှားအားလုံးထဲမှာ
ဒီအမှားက အဆိုးဆုံးပဲ ထင်ပါခဲ့။
နောင်တရလို့ မဆုံးဘူး။ ဝမ်းနည်းလို့
မဆုံးဘူး။ ကျွန်မ ဆောက်တည်ရာမရ
ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီ ဦးပွင်းနှစ်ပါးကို
ပြန်တွေ့ချင်လိုက်တာ။ တွေ့မှားတွေ့ခွင့်
ရရင် ခြေတော်ဦးခိုက် တောင်းပန်
တိုးလှီးပြီး ရာသက်ပန် ဆွမ်းဒကာဘဝ
ခံယူပါရစေလို့ လျှောက်ထားချင်လို့။
ဒါပေမဲ့... ပြန်တွေ့ဖို့ မလွယ်တော့ဘူး။
ကျွန်မ နောင်တရရုံကလွဲပြီး ဘာမှ
မတတ်နိုင်တော့ပါဘူး။
'နောင်တ'ကိုခွဲရာ၌ ခိုက်ထိခံစား

စေသည့် အဖွဲ့အနွဲ့ပဲ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် အကျွေးအကြံ ရင့်သန်လှပြီ ဖြစ်သော ဝတ္ထုတိုဆရာမတစ်ဦး အနေ ဖြင့် ဤအဖွဲ့အနွဲ့မှာ ဆန်းကြယ်လှ သည်ဟု မဆိုသာပါ။ သဒ္ဒါတရား အခြေခံသည့် စိတ်ခံစားမှုကို ဆုပ်ပမ်း၍ ဖွဲ့လိုက်သော ဝတ္ထုဆရာ၏ အဖွဲ့အနွဲ့မျှ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ဆရာမက သဒ္ဒါ တရားသာမက ဉာဏ်ပညာနှင့်ပါ ဖွဲ့နွဲ့ ပါသည်။

‘ကျွန်မကတော့ ဆုတောင်းတယ်။ ကျွန်မ ကန်တော့ဆွမ်းပါလို့ ပြောလိုက် တဲ့ ဦးပွင်းလေးဟာ တစ်နေ့နေ့ တစ် ချိန်ချိန်မှာ ထူးကဲတဲ့ ပါရမီနဲ့ ပညာ တတ် နာမည်ကျော် ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ဖြစ်သွားပါစေ။ သူ ကျွန်ကြားမှုကြောင့် လူပုဂ္ဂိုလ်တွေ သူ့ကို အင်တာဗျူးလုပ် ကြပါစေ။ သူ့ထေရုပ္ပတ္တိကို ရေးသား ထုတ်ဝေကြပါစေ။ အဲဒီစာအုပ်ထဲမှာ ဘယ်အချိန်၊ ဘယ်ကာလ၊ ဘယ်ရပ်ကွက် က ဒကာမကြီးတစ်ဦးအိမ် ဆွမ်းခံဖိတ် တဲ့အခါ ထိုင်ရာမထ၊ ကန်တော့ဆွမ်းပါ လို့ ပြောတာ ကြုံဖူး ဆုံးဖြတ်ကြောင်း ပါဝင်ပါစေ။ အဲဒီအခါကျမှ ကျွန်မ ကန်တော့ဆွမ်းပါလို့ ပြောခဲ့တဲ့ ကိုယ် တော်ကို ပြန်သိခွင့်ရမယ် မဟုတ်လား။ ခြေတော်ဦးခိုက် တောင်းပန်ခွင့်ရမယ် မဟုတ်လား။ ဆွမ်းဒကာအဖြစ် ခံယူပြီး အပြစ်ကြွေးဆပ်ခွင့်ရမယ် မဟုတ်လား။ တစ်ခုပဲ....

သဒ္ဒါတရားသာမက ဉာဏ်အဝန်း နှင့်ပါ ဖွဲ့လိုက်သဖြင့် ခိုက်ထိချက်ပြင်း သည့် ခံစားမှုအဖြစ်သို့ ဤနေရာတွင် ရောက်ရှိခဲ့ပြီဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။ ဆရာမ ပစ်လိုသော မြားချက်သည် ပစ်မှတ်၏ ဗဟိုချက်သို့ စိုက်ဝင်ခဲ့ပြီဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။ သို့သော် သေချာတိကျသော ဝတ္ထုဆရာ၏လက် က နောက်ဆုံးမြားချက်ကို ထပ်မံ၍ ပစ် လွှတ်လိုက်ပြန်ပါသည်။

‘တစ်ခုပဲ။ အဲဒီအချိန်ကျရင် ကျွန်မ အသက်ထင်ရှား မရှိတော့တဲ့အချိန် ဖြစ်မှာကိုပဲ စိုးရိမ်မိတယ်’

မူလမြားချက်၏ အလယ်ဗဟိုကို ထိုးခွဲ၍ စိုက်ဝင်သွားသော မြားချက် တစ်ချက်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။

□
စင်စစ် ဆရာမ ရေးသည့် အကြောင်းအရာက ရိုးရိုးလေးပဲဖြစ်ပါ သည်။ မိမိစိတ်ရှုပ်၊ စိတ်ညစ်ညူးနေ ချိန်တွင် ရဟန်းတစ်ပါး၏ ဆွမ်းအလှူခံ ကို လွယ်လင့်တကူ ငြင်းလိုက်မိ၍ နောင်တ ပူပန်ဖြစ်ရခြင်း၊ သီတဂူ၏ ဘဝပုံရိပ် တစ်စိတ်တစ်ဒေသ စာအုပ်ကို ဖတ်ရသောအခါ မိမိအမှားကို တွေး၍ တန့်နုခံစားကြေကွဲခဲ့ရခြင်း၊ နောင်တ ပူပန်ဖြစ်ခဲ့ရခြင်း စသည်တို့မှာ ဆရာမ မနင်းဖွေး ပြောပြသော အဓိကအကြောင်း ခြင်းရာပဲ ဖြစ်ပါသည်။

ရဟန်းတစ်ပါး၏ ဆွမ်းအလှူခံကို ငြင်းလိုက်ခြင်းမှာ အမှားအယွင်းတစ်ခု ဖြစ်သည်ဆိုစေဦး။ ‘ရဟန်းမစားသော ဆွမ်းတစ်နပ်’တွင် မင်းသား ဇော်လင်း က ရဟန်းကို အထင်လွဲမှား၍ ရိုက်နှက် ခဲ့သည်အထိ ကြီးမားလေးလံသည့် အမှားအယွင်းမျိုး မဟုတ်သည်မှာ သေချာလှ ပါသည်။ ရေးဖွဲ့သူ၏ စေတနာ၊ သဒ္ဒါ၊ ဆင်ခြင်တုံတရားနှင့် ဉာဏ်အကျယ်အဝန်းကြောင့်သာ ‘ဆွမ်း အလှူခံကို ငြင်းဆိုမှု’မှာ ကြီးကျယ် သော နောင်တအဖြစ်သို့ ရောက်သွား ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဖတ်သူ၏ စိတ် ခံစားမှုကို လှုပ်ခါပစ်လိုက်သည့် ကိစ္စ ကြီးတစ်ခုအဖြစ်သို့ ရောက်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာမ၏ ရသဗေဒကို နားလည် သဘောပေါက်မှုနှင့် အတတ်ပညာ ထည့်သွင်းမှုကို အထူးမပြောလိုတော့ ပါ။ ယင်းကို ခဏထား၍ ကျွန်တော် တွေးလိုက်မိသော အချက်တစ်ချက်ကို ပြောလိုပါသည်။ ‘အက်ဆေးဆရာ၏ နေရာ’ ဖြစ်ပါသည်။

သို့ဖြစ်ရာ စာဖတ်သူနှင့် ကြမ်းတစ် ပြေးတည်းထိုင်၍ စကားဆိုသော အက် ဆေးဆရာက အပေါ်စီးနေ၍ မရပါ။ စာဖတ်သူက မော့ကြည့်ရမည့် နေရာ

တွင်နေ၍ မလှပါ။ ‘ငါလာတယ်၊ ငါ မြင်တယ်၊ ငါအောင်ပွဲခံတယ်’ဟု လုပ် ၍မရပါ။ အနိုင်ယူသည့်နေရာ၊ အောင် ပွဲခံသည့်နေရာ၊ အိမ်ဦးနေရာတွင် တက် ထိုင်၍ မရပါ။ မလှပါ။ မိမိကသာ မှန်ကန်ပြီး အခြားသူတစ်ပါးတို့က မှား ယွင်းသည်ဆိုသည့် အရေးအသားမျိုး၌ အတ္တအစွယ်ငေါငေါကြီးမှာ မတင့်တယ် ပါ။ မလှပါ။ အက်ဆေး၏ အကြည် ဓာတ် ပျောက်ဆုံးနိုင်ပါသည်။ အက် ဆေး၏ အလှတရား ပျက်ယွင်းနိုင်ပါ သည်။ အက်ဆေးဖတ်သူက မကြည့် မဖြူ မျက်ခုံးတွန့်ချိုး ကြည့်နိုင်ပါသည်။ အက်ဆေးဆရာက ရှုံးနိမ့်သည့် နေရာ၊ မှားယွင်းသည့် နေရာမှာ နေရပါသည်။ ဖတ်သူ ကြည့်ဖြူမည့်နေရာမှာ နေမှ လှပါသည်။ ဆရာမ မနင်းဖွေး၏ ‘မှား မိသည့်ဝန်တာ’ကို မျက်ခုံးတွန့်ချိုးကြည့် ဖို့ သတိမရနိုင်ဘဲ လိုက်လိုက်လှဲလှဲ ခိုက်ထိ ခံစားမိလိုက်သည်ဆိုပါလျှင် ဆရာမ၏ ရသဗေဒကို နားလည် ကျွမ်း ကျင်မှုနှင့် ဝတ္ထုအတတ်ပညာအပြင် ‘အက်ဆေးဆရာ၏ နေရာ’ကို ရိုးသား မှန်ကန်စွာ ရွေးချယ်နိုင်ခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။

ဆရာမ၏ အက်ဆေးကိုဖတ်ပြီး သည့်အခါ ‘စေတနာနှိုးစာပေ’ ဟု သည့် စကားလုံးကို သတိရလိုက်မိပါ သည်။

‘တို့များ သံဃာတစ်ပါးပါးကို ဆွမ်းတစ်ဇွန်း၊ ဟင်းတစ်ခွက်တော့ဖြင့် လောင်းလှူရအောင်ကွာ’ဟု အိပ်နေ သည့် နီးသည်ကို နှိုး၍ ပြောလိုက်ချင် မိပါသည်။

သေချာတာကတော့ ကျွန်တော် သည် ဆွမ်းအလှူခံကို နောက်တစ်ကြိမ် လွယ်လွယ်နှင့် ငြင်းနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။

မောင်ရင့်မာ၊ကျောင်းကုန်
ရည်ညွှန်း
Health For All Magazine
(၁၁/၂၀၀၉)

၁။

နေက ချစ်ချစ်တောက် ပူလောင်နေသည်။ မြေအောက်ရထား စီးစဉ်က
လေအေးပေးစက်ကြောင့် အပူလွန်ကဲမှုကို မသိလိုက်သော ကျွန်တော်တို့ မြေ
အောက်ဂိတ်မှ မြေပေါ်ရှိ တက္ကစီဂိတ်သို့ လျှောက်လှမ်းလာရာမှာ သိပ်တော့
သက်သက်သာသာ မဖြစ်လောက်အောင်ကို အပူဒဏ် ခံစားနေရသည်။
တော်ပါသေးရဲ့ တက္ကစီက လေအေးပေးစက် ဖွင့်ပေးထားသည်မို့ ကီလိုမီတာ
၃၀ လောက်ကို ငြိမ့်ငြိမ့်လေး ခရီးဆက်နိုင်ခဲ့ပါသည်။
Papa ဆိုသည့် နယ်စပ်မြို့ကလေးရှိ Imperial Tourist Stop မှာ ကျွန်တော်
တို့ကားလေး ဆိုက်ရောက် ရပ်ဘန်ပြီး ကားပေါ်က ဆင်းတော့ အပူဒဏ်ကို ပြန်
ခံစားရပြန်ပါသည်။ သို့ပေမဲ့ မြင်ကွင်းထဲ ဝင်လာသော ရောင်ဝံ့မကြိုးများ
ကြောင့် ရင်ထဲ အေးသွားသလိုဖြစ်ပြီး အပူဒဏ်ကို သတိလိုက်နိုင်သည်ဟု ခံစား

ရပါသည်။

တောင်-မြောက် နယ်စပ်မျဉ်းသတ်
သံဆန်ခါခြံစည်းရိုးမှာ ဖြူ ဝါ၊ နီ၊
စိမ်း၊ ပြာ ရောင်ဝံ့မကြိုးလေးများက
သံဆန်ခါ ကွက်တွေ
ပျောက်လုအောင်
ပိန်းပိန်းပိတ်နေသည်။ ငြိမ်းချမ်းမှု
သဘောတရား ဖြုတ်လေးတွေဟု
ကျွန်တော်က
အမည်ပေးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်
ကိုယ်တိုင်လည်း

သံဆန်ခါထက်က ဖဲကြိုးလေးတွေ

ရဲသူမ်း

ရုပ်ရှင်မူလ

ရသဏ္ဌာန်

အမှတ် ၃၂၇ ဇန်နဝါရီ ၂၀၁၇

မိုးပြာရောင် ဖဲကြိုး လေးကို နေရာလပ် ကတ်ကတ်သတ်သတ် ရှာဖွေကာ ချည် နှောင်လိုက်သည်။ ချိုးကုသလေး ရင်ထဲ က ကြားလိုက်သလို ကြည်နူးချမ်းမြေ့ သွားပါသည်။

ကျွန်တော့်ကို လိုက်ပို့သော ကိုရီးယားကဗျာဆရာ Mr.Moon ထံ ကျွန်တော့် LG လက်ကိုင်ဖုန်းလေးပေးပြီး မှတ်တမ်းဓာတ်ပုံ ရိုက်ခိုင်းလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်နံဘေးမှာ ဖဲကြိုးစိမ်းလေး ချည်နေသော ကိုရီးယားမ ချောချော လေးကတော့ ဆယ်ဖီတုတ်လေးသုံးပြီး နှုတ်က အစ်လံ၊ အိ၊ ဆစ်ဟု ရွတ်လိုက် သေးသည်။ ၁၊ ၂၊ ၃ ဖြစ်မှာပေါ့။

ဖဲကြိုးပြာလေး ချည်နှောင်အပြီး ထင်းရှူးစပ်ပင်များ အုပ်ဆိုင်းနေသော ဖန်းခြံငယ်လေးရှိ အုတ်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း အပူဒဏ်ကို ဖြေလျှော့နေလိုက်စဉ်မှာ ကျွန်တော့် မှတ်ဉာဏ်က ကျွန်တော် သိုမှီးထားသော သုတဘဏ်တိုက်ကို ဖွင့်လှစ်လိုက်သည်ဟု ထင်သည်။ သမိုင်းအချက်အလက်များ စိကာစဉ်ကာ ပေါ်လာပါတော့သည်။

ဖက်ဆစ်တွေ အဆုံးသတ်ချိန် ၁၉၄၅။ အတိအကျ ကိန်းဂဏန်းအရ ဆိုလျှင်တော့ ၁၉၄၅ ဩဂုတ်လ ၁၅မှာ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့ မဟာမိတ်တပ်တွေထံ အညံ့ခံလိုက်ရသည်။ အညံ့ခံဆိုသည့် စကားလုံး မသုံးလိုလျှင်တော့ လက်နက် ချသည်ပေါ့။ ဘာပဲပြောပြော ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး အဆုံးသတ်သွားပါတော့ သည်။

လွတ်လပ်ရေးတော့ ရပါရဲ့၊ ကြိမ္မာငင်ချင်တော့ မဟာမိတ်တပ်များ က ကိုရီးယားကျွန်းဆွယ်ရှိ ဂျပန်တပ် များကို တောင်ပိုင်း၊ မြောက်ပိုင်း အုပ်စု နှစ်စုခွဲပြီး လက်နက်ချခိုင်းလိုက်သည်။ မြောက်လတ္တီတွဒ် ၃၈ဒီဂရီ အထက် မြောက်ပိုင်းက မဟာမိတ်တပ်ပေါင်းစု ရှိရင်းထဲ။ အောက်တောင်ပိုင်းက အမေရိ ကန်ထဲ။ နောင်တော့ စူပါပါဝါ နှစ်နိုင်ငံ ကြား ညပ်ပြီး ကိုရီးယားလည်း တောင်၊

တောင်-မြောက်
နယ်စပ်မျဉ်းသတ်
သံဆန်ခါခြံစည်းရိုးမှာ
ဖြူ၊ ဝါ၊ နီ၊ စိမ်း၊ ပြာ
ရောင်စုံဖဲကြိုးလေးများက
သံဆန်ခါကွက်တွေ
ပျောက်လုအောင်
ဝိန်းဝိန်းပိတ်နေသည်
ငြိမ်းချမ်းမှုသင်္ကေတ
ဖဲကြိုးလေးတွေဟု
ကျွန်တော်က
အမည်ပေးလိုက်ပါသည်

မြောက် ကွဲသွားပါတော့သည်။
တောင်ပိုင်းက တိုင်းပြည် ထူထောင်ချိန်မှာ မြောက်ပိုင်းက တောင် ပိုင်းကို သိမ်းပိုက်နိုင်ရေးကိုသာ အား ထုတ် ကြံစည်နေတော့သည်။ စစ်မျက် နှာဖွင့် အင်အားသုံးလိုက်တာများ ၁၉၅၀ တုန်းက တောင်ဘက် အစိုးရ ခမျာ မြို့တော်ဆိုးလ်ကျပြီး ပင်လယ် ကမ်းစပ်မြို့ ဘူဆန်းထိ ဆုတ်ခွာလိုက်ရ ပါသည်။ အမေရိကန်က ကုလသမဂ္ဂ တပ်ပေါင်းစု အမည်ဖြင့် ဝင်တိုက်ပေးမှ မူလအတိုင်း ပြန်ရသည်။ အမေရိကန် လည်း စိတ်မချဘူး အကြောင်းပြချက် ဖြင့် စစ်စခန်း ၂၂ ခု တောင်ဘက်မှာ တပ်စွဲလိုက်ပါတော့သည်။

သည့် သမိုင်းကြောင်းအရ မျိုးဆက်ဟောင်းများက အမေရိကန်ကို ကယ်တင်ရှင်ဟု သတ်မှတ်ကြချိန်မှာ မျိုးဆက်သစ်များကတော့ စစ်ဗျူဟာ ကစားခြင်းဟု သတ်မှတ်ကြသည်လည်း

ရှိနိုင်ပါသည်။ မျိုးဆက်ဟောင်းနှင့် မျိုးဆက်သစ် ဝိဝါဒကွဲပြားခြင်းက အဆန်းတော့လည်း မဟုတ်ပါ။ အတွေး၊ အမြင်တွေကိုက အရွယ်အရ မတူညီကြ သည်ပဲလေ။

၁၉၅၃ ခုနှစ်မှာ စစ်နားစာချုပ် တစ်နှစ် ချုပ်ဆိုနိုင်ရုံကလွဲပြီး အခုချိန်ထိ ငြိမ်းချမ်းရေးစာချုပ် မချုပ်ဆိုနိုင်သေး။ နှစ်ပေါင်း ၆၀ ကျော်ခဲ့လေပြီ။ မြောက် ကတော့ စစ်အာဏာရှင်တို့၏ ပြယုဂ် အတိုင်း စစ်အင်အား တောင့်တင်းရေး၊ စစ်လက်နက်ဆန်းများ ဝယ်ယူရေး၊ ထုတ်လုပ်ရေးကိုသာ အာရုံစူးစိုက်ထား သည်မို့ ကုန်ထုတ်စွမ်းအားမြင့်၊ တိုင်း ပြည် တိုးတက်ရေး ဆောင်ရွက်နေသူ တောင်ပိုင်းသားတို့နှင့် ကွာချင်တိုင်း ကွာသွားခဲ့ပြီ။

ကွာချင်တိုင်းကတော့ မြောက်က မနာလိုတိုရှည်ဖြစ်ကာ စစ်နားစာချုပ် ၂၀၀ ကျော် ဖောက်ဖျက်လိုက်၊ စစ်ဆင် ရေး ၃၀ လောက် ဖန်တီးလိုက်၊ သင်္ဘော နှစ်မြှုပ်လိုက်၊ လေယာဉ် ပစ်ချလိုက်၊ လိုဏ်ဂူတွေဖောက်ပြီး တိုက်ခိုက်ဖို့ ကြံစည်လိုက်။ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံ အတွင်းတောင် ၁၉၈၃ ခုနှစ်တုန်းက ဝင်လာပြီး အာဇာနည်ဗိမာန်မှာ ဧည့်သည် တောင်ကိုရီးယားအစိုးရကို လုပ်ကြံခဲ့ သေးသည်ပဲ။ အလွန်ပဲ လက်ရဲဇက်ရဲနိုင် ပြီး သွေးဆာလောင်သူများဟု ဆိုချင်ပါ သည်။ စစ်အာဏာရှင်တို့၏ စရိုက် လက္ခဏာများပဲ ဖြစ်ပါသည်။

တောင်ပိုင်းကလည်း အထိုက် အလျောက် ပြန်တုံ့ပြန်ဖို့ စစ်ရေးပြင်ဆင် ခြင်းအဖြစ် အမေရိကန်နှင့် ပူးတွဲ လေ့ကျင့်လိုက်တာများ စီးရီးလိုက်ကို လှုပ်ရှားလိုက်ပါတော့သည်။ သည်မှာ တင်ပဲ စစ်အာဏာရှင်ကို ကြီးထွားစေ သော၊ အကာအကွယ်ပေးတတ်သော အင်အားကြီးနိုင်ငံကြီးက စင်ပါလာ သည်။ သူပါလာပြီဆိုလျှင် ကမ္ဘာ့ကုလ သမဂ္ဂ လုံခြုံရေးကောင်စီ၏ အမိန့် လည်း ပယ်ချခံလိုက်ရသည်ပဲ။ ဗီဇိုဆို တာကြီး ရထားသူကိုး။ သည်လိုနှင့်

စစ်အာဏာရှင်တို့၏ အားကိုးရာ ဂုရုကြီး ဖြစ်နေသည်ဟု ကောက်ချက်ချချင်ပါသည်။ နိုင်ငံရေး အသိအမြင် နံနံသူဟု ကျွန်တော့်အား စွပ်စွဲလျှင် မငြင်းဆန်ပါ။ သို့သော် ကျွန်တော့်ကောက်ချက် မပြင်ပေးပါ။

နောက်ထပ် ဝိုးတဝါး မှတ်မိတာ လေးတစ်ခု ရှိပါသေးသည်။ တောင်တိုရီးယားက ၁၉၆၁မှာ စစ်အာဏာ ခန့်ခံရပူးသည်။ စစ်အုပ်ချုပ်ရေးဇာလ ၂ နှစ်အပြီး ၁၉၆၃မှ ၁၉၇၉ တိုင် နီယံချုပ်ကြီး ဘတ်ဂျောင်ဟီးက သစ္စာလုပ်ခဲ့တာပဲဖြစ်သည်။ သူ့ကို သူတို့ပြည်သူတွေ မှတ်ချက်ပေးသည်က 'တိုင်းပြည်ကို စေတနာထားခဲ့သည်။ သယံဇာတ ကင်းမဲ့နေခြင်းကို စိတ်အားမငယ်ခဲ့ဘဲ လူသားအရင်းအမြစ်ကို ခွံပြီးစေရမည်ဟု သန့်ဌာန်ချခဲ့၊ အကောင်အထည် ဖော်နိုင်ခဲ့သည်။ သာရှင် ပညာတတ်တွေကို တန်ဖိုးထား နေရာပေးပြီး ပြည်သူလူထု၏ အားကိုးရယူနိုင်ခဲ့သည်။ ဂျပန် ကိုလိုနီခေတ်ကို ခံစားဖူး၍ မခံချင်စိတ်ဖြင့် ဂျပန်ကို လိုက်မိရန် ကြိုးစားသည်' တဲ့လေ။

သယံဇာတပေါ် မိန့်မိန့်ကြီးထိုင်ပြီး ချီစာသင့် သည်အထိ ထုတ်ယူလိုက်သူတွေ၊ ထစ်ခနဲရုံ ကျောင်းပိတ်၊ အတ္တသိုလ်တွေ ဖြိုပြင်ရွှေ၊ ၃နှစ်နှင့် သုံးပေး၊ အရေအတွက်နှင့် အအောင်ပေး၊ သူသားအရင်းအမြစ်ကို ရေနေပူသောင်းသတ်သူတွေနှင့် မကွာပေဘူး။ ပညာရှင်ပညာတတ်တွေ လည်နှည် မိနပ်တွေအောက် ပြားပြားဝပ်၊ ခပ်နီင်သူများ ပြည်ပထွက်ကြ။ အင်္ဂလိပ်ကိုလိုနီဘဝ ခံစားဖူး၍ မခံချင်စိတ်ဖြင့် စည်းကမ်း၊ ပညာတို့ လိုက်မိအောင် ကြိုးစားလိုက်မည်ဟု စိတ်ကူးတောင် မတွေးဆခဲ့သူများအကြောင်း သိတော့ ရင်ထဲမှာ နှင်လို့ သွားပါသည်။ 'ကြိုးစားရုန်းကန်မှ ရှင်သန် ဖန်တီးမည်' ဆိုသည့် ဘဝပေး အသိကြွေးကြော်ခဲ့သူတွေ၏ ပြည်သူတွေအပေါ်ထားခဲ့သော စေတနာကို

ရောင်စုံဖဲကြိုးများနှင့်
သီကုံးထားသော
သံဆန်ခါစည်းရိုးကို
နောက်ပြန်
ဝေကြည့်လိုက်ပါသည်
ရောင်စုံဖဲကြိုးလေးများ
ချည်နှောင်နေကြသူများ
စည်ကားလျက်
ရှိနေပါသည်
နေပူကျကျ
ချစ်ချစ်တောက်
အပူကိုအန်တုလျက်
ငြိမ်းချမ်းရေးအေးရိပ်ကို
ငုံလင့်တမ်းတနေကြ
သူများဟု ပြောလို့
ရမည်ထင်ပါသည်

ကျွန်တော်တို့ တောင့်တမိပါသည်။ နှစ် ၅၀ ကျော် ဘယ်မှာရလိုက်လို့လဲ။

□ 'မြောက်က ကျည်ဆန်တွေထုတ်နေချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံက ကျည်ဆန်ရထား ပြေးဆွဲဖို့ လုပ်ကြတယ်'

မစ္စတာမွန်း၏ ကိုရီးယားလေသံဖြင့် ပြောသော အင်္ဂလိပ်စကားကို ကျွန်တော် ဘာသာပြန်လိုက်ခြင်းပဲ ဖြစ်ပါသည်။

'အိုဘာဂန်းနားစတိုင်' သီချင်းကကွက် ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးသို့ ပျံ့နှံ့ရောက်သွားချိန်မှာ မြောက်က နန်းနား (အမြောက်)ကြီးတွေ ထုတ်နေကြတယ်'

'တောင်ကိုရီးယား ရုပ်သံဇာတ်လမ်းတွဲ၊ တေးဂီတ၊ အနုပညာတွေ ကမ္ဘာနိုင်ငံအသီးသီးသို့ ဘာသာပြန်ပေးပို့ပြီး မီဒီယာတင်ဆက်မှု ထိပ်တန်းရောက်ချိန်မှာ မြောက်ကတော့ နျူကလီးယားတစ်ခု မွေးနေကြတယ်'

သည်စကားများက မစ္စတာမွန်းထံမှ ထွက်ကျလာသော စကားများမဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက စကားများပဲ ဖြစ်ပါသည်။

'ဟိုဘက်မှာ အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းတွေရှိတယ်၊ လာသွားစို့'

မစ္စတာမွန်းက ကျွန်တော့် နိုင်ငံယဉ်ခြင်း အတွေးများကို ဖြတ်တောက်ပြီး သူ့ခန္ဓာကိုယ် ပုသေးသေးလေးနှင့် မလိုက်စွာ ခြေလှမ်းများက အလွန်ကို သွက်ပါသည်။ သူ့နောက်သို့ မပြေးရဲတစ်မည် ခြေလှမ်းကျဲဖြင့် လိုက်သွားတော့ နေပူကျကျအောက် အမိုးအကာမဲ့နေရာရှိ မှန်ပြောင်းကြည့်စင်ကို တွေ့ရပါသည်။ 'ဝေခလောက်တော့ အနည်းဆုံး ရှိသည်။ ကြည့်သူအပြည့် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သာ ကဗျာရေးဖွဲ့တတ်လျှင်ဖြင့် 'မြောက်ကို ငေးသူများ' ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ကဗျာ ရေးလိုက်ချင်စမ်းသည်။ Imjingakမြစ် ဟိုမှာဘက်ကမ်းမှာ ရှိနေသည့် မြောက်ဘက်၏ အငွေ့အသက်များကို ရီဝေစွာ ကြည့်နေကြသည်လား။ သားချင်း တစ်ယောက်ယောက်ကို တွေ့လိုတွေ့ငြား ငုံလင့်နေသည်လား။ တောင်ဘက်ကို ချိန်ရွယ်ထားသည့် အမြောက် လက်နက်ဆန်းတွေကို စိုးထိတ်နေသည်လား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မျက်အိမ်အတွင်း ပြည့်ဖုံးလာသော မျက်ရည်စတွေကြောင့် အကြည့်တွေ မှန်ဝါးသွားလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ မှန်ပြောင်းကြည့်စင်မှာ နောက်ထပ် စောင့်ဆိုင်းနေသူများ ရှိနေသေးသဖြင့် မြောက်ကို ငေးဖို့ အတွေးကို ဖြတ်တောက်ပြီး ရုပ်ရှင်ရုံတွေလို ခုံတွေခင်းကျင်းထားသော ငြိမ်းချမ်းရေးစင်တာထဲသို့ ခြေဦးရွှေ့လိုက်ပါသည်။ စင်တာရှိ တီဗွီကြီးမှာ ငြိမ်းချမ်းရေးလှုပ်ရှားမှုများ၊ ဆွေးနွေးပွဲများ လာနေသည်။ ကိုရီးယားစကားပြောပေမယ့် အင်္ဂလိပ်စာတန်းထိုးမို့ ကျွန်တော် တီဗွီဖန်သားပြင်ပေါ် လိုက်ပါစီးမျောနေမိသည်။

ပြီးခဲ့သော နှစ်ကာလ တွေလုံးက

ဟိုဘက်၊ သည်ဘက် အပြန်အလှန် တိုက်ခိုက်ကြသော ဝါဒဖြန့်စကားလုံး များ၊ မြောက်ပိုင်း၏ စစ်ရေးလှုပ်ရှားမှု များ၊ တောင်ပိုင်း၏ ကြေကွဲမှုများ ပြသ ခဲ့မည် ထင်ပါသည်။ ယခုမူ ငြိမ်းချမ်း ရေးကို ဖော်ဆောင်သော မိန့်ခွန်းများ၊ သီချင်းများ၊ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးပွဲများကို သာ ပြသနေပါသည်။

ဖျတ်ခဲမှာပဲ ဆရာဒဂုန်တာရာ၏ ‘ရန်သူမရှိ မိတ်ဆွေသာရှိ၊ မုန်းသူမရှိ ချစ်သူသာရှိ။ ငြိမ်းချမ်းရေးလုပ်ငန်း ဆိုတာ ရန်သူကို မိတ်ဆွေဖွဲ့တာပဲ’ ဆို သည့် ရွှေဓဿနကို သတိရသွားပါသည်။

ရန်သူမဟုတ်သည့် ညီအစ်ကိုသား ချင်းတွေ ၂ ခြမ်းကွဲနေပြီး ဆုံစည်းမှု ပျောက်ဆုံးနေခြင်းအား တောင်ဘက် ပြည်သူတို့ လက်မခံနိုင်သလို မြောက် ဘက် ပြည်သူတို့လည်း လက်ခံနိုင်မည် မထင်ပါ။ တောင်ဘက်မှာ ပြသနေသည့် ငြိမ်းချမ်းရေးတရားများ မြောက်ဘက်မှာ ပြသနေလိမ့်မလား ဆိုတာကတော့ တွေးစရာမလို သိနေပါပြီ။ တောင်ဘက် မှာတော့ ကီလို ၂၀ မီတာ အကွာအဝေး သို့တိုင် ကြားရသော စပိကာကြီးများ မရှိတော့ပါ။ ဟိုတုန်းက အပြန်အလှန်ဆဲ ဆို ထုတ်လွှင့်ခဲ့သည့် စပိကာကြီးများ ပြတိုက်ရောက်ရှာပြီ။

‘ဘတ်ဂျောင်ဟီးက ၁၉၇၀မှာ လုပ်ကြံခံရတယ်။ ဗိုလ်ချုပ် ချန်ဒူးဝမ်က အာဏာသိမ်းတယ်။ ၁၉၈၇ မှာ ဖွဲ့စည်း ပုံပြင်ပြီး နှိပ်စက် တက်တယ်။ သူ လည်း ဗိုလ်ချုပ်ဟောင်းပဲ။ ၁၉၉၂မှာ ကပ်ပုံဆန်...သူက ဗိုလ်ချုပ်ဟောင်းတွေ တင်ပေးလိုက်တဲ့သူ။ ၁၉၉၇မှာ အတိုက် အခံ ခေါင်းဆောင် ကင်ဒေးကျံ သမ္မတ ဖြစ်တာ။ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံလည်း အဲဒီကျမှ ဒီမိုကရေစီ လမ်းကြောင်းပေါ် ရောက်တာပေါ့’

ဥရောပ မိသားစုတစ်စုနှင့် အတူ ပါလာသည့် အရပ်မြင့်မြင့်၊ ချောမော စမတ်ကျလှသော တိုးရစ်ဂိုက် လူငယ် က သူ့ဧည့်သည်များအား ရှင်းပြနေ သည်ကို ကျွန်တော် ကြားခွင့်ရလိုက်ခြင်း

ကျွန်တော် ကြောက်ရွံ့ အထိတ်လန့်ဆုံးကတော့ သံဆန်ခါထက်မှာ ဖဲကြိုးရောင်စုံလေးများ ချည်နှောင်ကြရမည့် အဖြစ်ဆိုးကြီးပဲ ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့နိုင်ငံမှာ သံဆန်ခါတွေ ချိုးဖျက်ဖို့ ကြိုးစားနေချိန်မှာ အမိနိုင်ငံ၏ မည်သည့်အစိတ်အပိုင်းမျှ သံဆန်ခါခြားလိုက်မှာကို မလိုလားပါပြီ

ပဲ ဖြစ်ပါသည်။

‘စစ်မှန်တဲ့ ဒီမိုကရေစီဖြစ်တဲ့ အတွက် ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာ လွတ်လပ် တဲ့ တရားစီရင်ရေးကို တန်ဖိုးထား တယ်။ ဥပဒေအထက်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိစေရဘူး။ ဒါကို လက်တွေ့ကျင့်သုံး နိုင်တယ်။ အာရှရဲ့ စံထားရမယ့်နိုင်ငံ ဖြစ်ကို ဖြစ်ရမယ်။ နောက်ပြီး ကျွန်တော် တို့နိုင်ငံမှာ စစ်အာဏာရှင်စနစ် ဘယ် တော့မှ ခေါင်းဆောင်လာစရာ အကြောင်း မရှိဘူး။ အနာဂတ်မှာ ကျွန်တော်တို့ တောင်မြောက် ပေါင်းစည်းနိုင်ရမယ်လို့ ယုံကြည်တယ်။ ဟော...ဟိုက သံဆန် ခါ အတားအဆီးကို ကျွန်တော်တို့ ဖြတ် တောက်နိုင်မှာပါ’

တိုးရစ်ဂိုက် လူငယ်လေး၏ မျက်နှာမှာ သူ့နိုင်ငံ၏ ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ၊ ဥပဒေနှင့် တောင်မြောက် ပေါင်းစည်း ရေး လှုပ်ရှားမှုတို့အပေါ် ဂုဏ်ယူနေ သော အယောင်အရိပ်တို့ ထင်ဟပ်နေ

သည်ဟု ထင်ပါသည်။ သည်အခိုက်မှာ ကျွန်တော့်မျက်နှာတွင်လည်း ရှက်နိုး ရှက်ယောင်များ ယှက်သန်းနေရာ သေချာလှပါသည်။

၂။

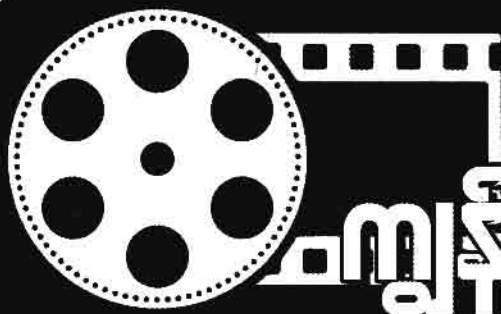
Imjingak Tourist Site မှ ကျွန်တော် တို့ ပြန်ထွက်လာပြီး ရောင်စုံဖဲကြိုးများ နှင့် သီကုံးထားသော သံဆန်ခါစည်းချိုး ကို နောက်ပြန် ရှေ့ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ရောင်စုံဖဲကြိုးလေးများ ချည်နှောင်နေ ကြသူများ စည်ကားလျက်ရှိနေပါသည်။ နေပူကျကျ ချစ်ချစ်တောက် အပူထို အန်တုလျက် ငြိမ်းချမ်းရေး အေးရိပ်ထို့ ငုံ့လင့်တမ်းတနေကြသူများဟု ပြောလိုရ မည် ထင်ပါသည်။

အပြန်လမ်း တက္ကစီကားလေးပေါ် မှာတော့ ကျွန်တော့်အတွေးများ လူးထွန် နေပါသည်။ ရင်ထဲက အပူကြောင့် နွေး ဒီးဒီးကျလောက်အောင် အမိနိုင်ငံဆီ စိတ်က ရောက်သွားပါသည်။ ကျွန်တော် တို့ဆီမှာက သံဆန်ခါတွေ မခြားပေမဲ့ နင်းမိုင်း၊ ဆွဲမိုင်း၊ ချိန်ကိုက်မိုင်းဆိုသည့် အတားအဆီးများ ရှိနေပါသေးသည်။ မုန်းတီးရေး စကားများ ပြောဆိုနေကြ ပါသေးသည်။

ကျွန်တော် ကြောက်ရွံ့ အထိတ် လန့်ဆုံးကတော့ သံဆန်ခါထက်မှာ ဖဲကြိုးရောင်စုံလေးများ ချည်နှောင်ကြရ မည့် အဖြစ်ဆိုးကြီးပဲ ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့နိုင်ငံမှာ သံဆန်ခါတွေ ချိုးဖျက်ဖို့ ကြိုးစားနေချိန်မှာ အမိနိုင်ငံ၏ မည်သည့် အစိတ်အပိုင်းမျှ သံဆန်ခါခြားလိုက်မှာ ကို မလိုလားပါပြီ။ ရောင်စုံဖဲကြိုးလေး များလည်း မချည်လိုပါပြီ။ တောင်ထိ ငေး၊ မြောက်ကိုငေး၊ အရှေ့ကိုငေး အနောက်ကို ငေးရခြင်းမျိုး ကင်းဝေးသို့ ပါသည်။

လက်သီးဆုပ်များ ဖြေကြပြီး လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက် လက်တွဲကြဖို့ အချိန် တန်ပါပြီလေ။

ရဲသျှစ်

ကျွန်တော်ချစ်သော မြန်မာရုပ်ရှင်

ငြိမ်သက်စေား

အနုပညာတွေ အားလုံးထဲမှာ ရုပ်ရှင်ဟာ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ပထမဆုံး လွှမ်းမိုးတဲ့ အနုပညာပါ။ ရုပ်ရှင်ဆိုလို့ နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင်တွေလို မထင်ပါနဲ့။ မြန်မာရုပ်ရှင်တွေပါ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက တောက်လျှောက် အားပေးလာခဲ့တာ အခုအချိန်ထိတိုင်အောင် သံယောဇဉ် မကုန်နိုင်သေးပါဘူး။ ငယ်စဉ်က မြန်မာဇာတ်ကားဆိုရင် ဘာကားဖြစ်ဖြစ် ကြည့်ပါတယ်။ နာမည်ကြီး မင်းသား၊ မင်းသမီးပါတဲ့ ကားလည်း ကြည့်တယ်။ နာမည်မကြီးတဲ့ မင်းသား၊ မင်းသမီးဆိုလည်း ကြည့်တာပါပဲ။ တနင်္ဂနွေ နေ့လယ်တိုင်း တီဗွီကလာတဲ့ အဖြူအမည်း ဇာတ်ကားတွေတောင် မလွတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်လို တခြားကလေးတွေက အဖြူအမည်းဇာတ်ကား (ကျွန်တော်တို့က ရှေးကားလို့ ခေါ်ကြပါတယ်)ဆိုရင် ပျင်းစရာကောင်းတယ်ဆိုပြီး မကြည့်တတ်ကြပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ တနင်္ဂနွေ နေ့လယ်ရောက်တာနဲ့ တီဗွီရှေ့ ရောက်နှင့်နေပါပြီ။ ဇာတ်ကား အစအဆုံး ထိုင်ရာမထ ကြည့်တတ်ပါတယ်။ ရှေးကားတွေကို ကြည့်လိုက်ရင် ကိုယ်မသိလိုက်၊ မမြင်လိုက်ရတဲ့ ခေတ်ကို တစေ့တစောင်း မြင်တွေ့ခွင့်ရသလို ရှေးမင်းသား၊ မင်းသမီးတွေရဲ့ သရုပ်ဆောင် အမူအရာကိုပါ လေ့လာလိုရတယ်။ ဒါ့ထက် ရှေးက ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်ကွက်တွေက သဘာဝလည်းကျ၊ ယုတ္တိလည်းရှိ၊ စိတ်ဝင်စားစရာလည်း ကောင်းပါတယ်။ ဒီတော့ ရှေးက ရုပ်ရှင်တွေနဲ့ အခု(ငယ်စဉ်ကလေးဘဝမှာ ကြည့်မိတဲ့) ရုပ်ရှင်တွေ၊ ဗီဒီယိုတွေ ဘာကွာသလဲ မေးရင်တော့

ကောင်းကောင်း ပြောနိုင်ခဲ့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲသည့်အချိန်က ကြည့်မိတဲ့ ဇာတ်ကားတွေကလည်း ငယ်ရွယ်သေးလို့လားတော့ မသိဘူး။ ကြိုက်တာပါပဲ။ သူတို့ဖန်တီးတဲ့ အနုပညာဟာ (ကိုယ်က ဝေဖန်စောကြာ မနေဘဲ) ကိုယ့်ရင်ထဲတို့ ရောက်ခဲ့တာများပါတယ်။ စွဲလမ်းခဲ့တာ များပါတယ်။

မြန်မာဇာတ်ကားတွေချည်း ကြည့်ဖန် များလို့လား မသိဘူး။ နိုင်ငံခြား ဇာတ်ကား ကြည့်ဖို့တောင် အချိန် မရနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ နိုင်ငံခြား ဇာတ်ကားဆိုလို့ ပထမဆုံး ရင်းနှီးရတာ တရုတ်သိုင်းကား ရုပ်ရှင်တွေပါပဲ။ တရုတ်သိုင်းကား၊ သရဲကားတွေမှာ ရယ်စရာ ဟာသလေးလည်း ပါတော့ ကလေးတွေနဲ့ အလွန် ကိုက်ညီတဲ့ ဇာတ်ကားတွေပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ တရုတ်ဇာတ်ကားတွေ ကြည့်တာဟာ မြန်မာဇာတ်ကားတွေကို ကြည့်တာကို ဘယ်လိုမှ မစီမံဘူး။ ပြီးတော့ အိမ်မှာ ဇာတ်ကားအသွားရင် မြန်မာဇာတ်ကားတွေပဲ အဓိကထား ငှားကြည့်ကြတာလေ။ နိုင်ငံခြား ဇာတ်ကား ငှားကြည့်တာဆိုလို့ တရုတ်ကား တစ်ကားစ၊ နှစ်ကားစရယ်ပဲ။ ကျန်တဲ့ နိုင်ငံခြား ဇာတ်ကားဆို ငှားတောင် မကြည့်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ နိုင်ငံခြား ရုပ်ရှင်တွေမှာ(အထူးသဖြင့် ဟောလိပ် ရုပ်ရှင်တွေမှာ) မောင်နဲ့နှမ၊ သားနဲ့

အတူကြည့်လို့ မသင့်တော်တဲ့ ပြကွက်တွေ ပါတာကြောင့် ငှားမကြည့်တာပါ။
ဟောလိဝုဒ် ဇာတ်ကားတွေ ကြည့်သူတိုင်း တစ်ခါတလေ ပြောမိတာရှိတယ်။
ဟောလိဝုဒ် ဇာတ်ကားတွေမှာ တစ်ခန်းကောင်းတော့ ပါတာချည်းပဲတဲ့။ ဒီနေရာမှာ 'ကောင်း' ဆိုတာကို ဘယ်လိုသဘောနဲ့ပြောမှန်း ကျွန်တော် မသိပါဘူး။

တကယ်လည်း ဒီလိုဆင်ဆာခန်းတွေက တစ်ကားမှာ အနည်းဆုံး တစ်ခန်းတော့ ပါသလောက် ရှိတာဆိုတော့ ငှားမကြည့်ရဲတဲ့အခါ (ဒီနေရာမှာ 'ဆင်ဆာ' ဆိုတာကို ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက သိထားတာက မင်းသားနဲ့ မင်းသမီး အိပ်ရာပေါ်မှာ ချစ်တင်းနေတဲ့ အခန်းလို့သာ နားလည်ထားခဲ့တာပါ)။
မင်းသားနဲ့ မင်းသမီး အိပ်ရာခန်း မပြောနဲ့ နှုတ်ခမ်းချင်း စုပ်တာတောင် ကြည့်ဖို့ မရဲခဲ့တာဆိုတော့ ဟောလိဝုဒ်ဇာတ်ကားဆိုရင် တော်ရုံတန်ရုံ ငှားမကြည့်ခဲ့မိပါဘူး။

ကိုးတန်း၊ ဆယ်တန်း ကျောင်းအားဝေ ရောက်တော့ ပါသနာတူသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ဟောလိဝုဒ်ဇာတ်ကားတွေ ဘယ်လို ကောင်းကြောင်း၊ ဘယ်ဝါကောင်းကြောင်းတွေ ပြောပြနေခဲ့တော့ ကျွန်တော် ကြည့်နိုင်လာပါတယ်။ ပြီးတော့ မဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာလည်း နိုင်ငံခြား ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားသတင်းတွေကို ဖတ်လာရတယ်။
ဒီတော့ နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတွေကို ကြည့်ချင်တဲ့ အာသီသ ဖြစ်လာတာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ငှားကြည့်ဖို့ မရဲခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ ဇာတ်ကားတစ်ကား ကြည့်ရင် ညဘက်မှာ အတူတူ ကြည့်ကြတာဆိုတော့ ဟောလိဝုဒ် ရုပ်ရှင်တွေမှာ ဆင်ဆာခန်းတွေများ ပါခဲ့ရင် ကိုယ့်အမေ၊ ကိုယ့်အစ်မ၊ ကိုယ့်နှမတွေကို မျက်နှာပူနေရမှာမို့ ကျွန်တော့်မှာ ငှားမကြည့်ရဲပါဘူး။ ပြီးတော့ သူတို့တွေ ဒီလို ဇာတ်ကားတွေကို မမြင်သင့်၊ မကြည့်သင့်

ဘူးလို့လည်း ယူဆတာလည်း ပါတာကိုး။

အကယ်၍ နိုင်ငံခြားဇာတ်ကားတစ်ကားကို ကြည့်ဖို့ စဉ်းစားမိပြီဆိုရင်လည်း အဲဒီဇာတ်ကားကို ကြည့်ပြီးတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို မေးရပါတယ်။ ဒီကားထဲမှာ ဟိုအခန်းတွေ ပါသလား၊ မပါဘူးလားပေါ့။ ပါတယ်ဆိုရင် အဲဒီဇာတ်ကားကို ဘယ်လောက် တောင် ကြည့်ချင်နေသည်ဖြစ်စေ၊ အဲဒီဇာတ်ကား ဘယ်လောက်တောင် ကောင်းနေသည်ဖြစ်စေ ကျွန်တော် ငှားမကြည့်တော့ပါဘူး။ တစ်ခါတလေတော့လည်း တစ်ကားတလေ မင်းသားနဲ့ မင်းသမီး နှမ်းရှုပ်တာလောက်သာပါတဲ့ အခန်းဆိုရင်တော့ မျက်နှာပူနဲ့ ကြည့်ရတော့တာပါပဲ။ ဒီလိုနဲ့ အဲဒီအခန်းတွေ ပါတယ် ဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော့်မှာ မိသားစုကို အားနာပြီး မကြည့်လိုက်ရတဲ့ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကောင်းတွေ အများကြီး ရှိခဲ့ပါတယ်(မင်းသမီး စိုးမြတ်သူဇာတို့ အမေကတော့ ဒီလိုအခန်းတွေ ရောက်လာရင် သူ့သမီးတွေကို ခေါင်းငုံ့ခိုင်းတယ်လို့ သူရေးတဲ့ ဆောင်းပါးထဲမှာ ဖတ်ခဲ့ရဖူးပါတယ်)။ ကျွန်တော်တို့ မိဘတွေကတော့ သူတို့ကိုယ်တိုင်က ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ယောင်လို့တောင် စကား မဟတတ်တဲ့ ခပ်ရိုးရိုး အတွေးအခေါ်ဟောင်းတွေရှိတဲ့ သူတွေလေ။
ဒီတော့ ကျွန်တော့်မှာ နိုင်ငံခြားဇာတ်ကားတွေဘက် ခြေဦးသိပ်မလှည့် ဖြစ်ဘဲ မြန်မာဇာတ်ကားတွေကိုသာ အာရုံစိုက် ကြည့်ခဲ့တာ။ ငယ်စဉ်တုန်းက မြန်မာဇာတ်ကားတွေ ဘယ်လောက် ကြည့်ကြည့် ဘယ်တော့မှ မရိုးနိုင်ဘူးထင်ထားခဲ့တာ။

မြန်မာဇာတ်ကားတွေအကြောင်း မကောင်းပြောလာရင် အဲဒီပြောတဲ့လူကို '...ကြီးကျယ်တယ်' ထင်ပြီး မခေါ်မပြောချင်တော့ဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းဆိုရင် ငယ်စဉ်က မြန်မာဇာတ်ကားတွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင် အမြဲတမ်း ငြင်းခုံကြရတယ်(ဒါတောင် သူက မြန်မာဇာတ်ကား တော်တော်များများကို ကြည့်ခဲ့၊ ကြိုက်ခဲ့ဖူးသူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ပါတယ်)။ နောက်တော့ သူ နိုင်ငံခြားဇာတ်ကားတွေ အကြည့်များလာပြီး မြန်မာဇာတ်ကားတွေအကြောင်း သရော်သလိုလို၊ ထွေသလိုလို၊ ငေါ့သလိုလို ပြောလာခဲ့ရင် ကျွန်တော့်မှာမခံချင်စိတ်တွေ ဖြစ်လာပြီး ဒေါသတွေ အုံကြွလာတတ်ပါတယ်။ တတ်နိုင်သမျှတော့ သူနဲ့ကိုယ်နဲ့အကြား ပြဿနာ မဖြစ်အောင်တော့ သည်းခံထိန်းချုပ်ပြီး နေလာခဲ့တယ်။ နောက်တော့ သူကလည်း ကျွန်တော် မကြိုက်မှန်း သိလို့လား မသိဘူး မြန်မာဇာတ်ကားတွေအကြောင်း ပြောရင် ထိန်းထိန်း

ငယ်ရွယ်တဲ့
မင်းသမီးများတင်
မကဘူး
အသက်ကြီးနေပြီဖြစ်တဲ့
အဘွားအရွယ်
သရုပ်ဆောင်
မင်းသမီးကြီးတွေ
ချောလည်း ဒီရိုပဲ
အောက်ပိုင်း
ပြက်လုံးတွေကို
ပြောရဆိုရ
သရုပ်ဆောင်
ပြရတာတွေကို
တွေ့နေရတော့
ကျွန်တော့်မှာ
နင့်ခနဲနေအောင်
ခံစားရပါတယ်
ဒါဟာ အနုပညာ
စင်စစ်ဧကန်
ဟုတ်ရဲ့လား

သိမ်းသိမ်းပဲ ပြောတော့တာ။ အဓိက၊ ကတော့ နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင်တွေချည်းပဲ ဦးတည်ပြောတယ်။

သူပြောတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေဆိုရင် ကျွန်တော့်မှာ နားထောင်ရင်နဲ့ကို ကြည့်ချင်စိတ်က တစ်ခုလုံး ဖြစ်လာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ညဘက် မိသားစု အပန်းဖြေသဘောမျိုး ရုပ်ရှင်ကြည့်တဲ့အခါ မောင်နဲ့ နှမ၊ သားနဲ့အမိ ကြည့်လို့ မသင့်တော်တဲ့ ပြကွက်တွေ ပါလာရင် စိတ်ညစ်ညူးမိတော့မှာမို့ မကြည့်ဘဲ ရှောင်ရှားခဲ့မိပါတယ်။

အကယ်၍ အဲဒီလို ဆင်ဆာအခန်းတွေ မပါဘူးထင်ပြီး ငှားကြည့်မိတဲ့အခါ ရုတ်တရက် အဲဒီအခန်းတွေ တွေ့လိုက်ရရင် ကျွန်တော့်မှာ ရင်တထိတ်ထိတ် တုန်ပြီး ပျာယာခတ်သွားတယ်။ လက်ထဲမှာလည်း Remote ကို မလွှတ်တမ်း ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး အဲဒီလို အခန်းမျိုး အရိပ်အယောင် တွေတာတောင် ချက်ချင်း ကျော်ပစ်ရပါတယ်။ ဇာတ်ကားမပြီးမချင်း ထိုင်ရာက မထစတမ်း နှစ်နာရီကြာအောင် ဒုက္ခခံရပါတယ်။ ဇာတ်ကားတောင် ကောင်းကောင်း စိတ်မဝင်စားအားတော့ပါဘူး။ ဇာတ်လမ်းသာ ပြီးသွားတယ် ဘာရယ်လို့တောင် ကောင်းကောင်း မသိလိုက်ဘဲ ရင်ထဲမှာသာ မောပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တာပါ။

ကျောင်းပြီးချိန် အသက် ၂၀ကျော် အရွယ်ရောက်လာတော့ တစ်ယောက်တည်း ရုပ်ရှင်ကြည့်ခွင့်ရတဲ့ အခြေအနေမျိုး ကြုံလာရတယ်။ ဒီတော့ သိပ်ကြည့်ချင်တဲ့ နိုင်ငံခြားဇာတ်ကားတွေကို(ဆင်ဆာပါ၊ ပါ၊ မပါ၊ ပါ) အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ကြည့်ခွင့် ရလာခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ နိုင်ငံခြား ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတွေနဲ့ အပြိုင် မြန်မာဇာတ်ကားတွေကိုလည်း မလွှတ်တမ်း ကြည့်နေမိဆဲပါပဲ။ သို့သော်လည်း စိတ်ထဲမှာတော့ နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတွေနဲ့ မြန်မာ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတွေကို နှိုင်းယှဉ်စာ ပြုပြီလေ။ ကွာခြားချက်တွေကို မြင်တွေ့စ ပြုပြီ

ရုပ်ရှင်သမားတွေကြောင့်
အချို့သော
မြန်မာစကားတွေဟာ
အကျဉ်းတန်ပြီး
ပျက်စီးသွားရပါပြီ
ဥပမာ
‘လုပ်တယ်’
ဆိုတဲ့ စကား
‘စားချင်တယ်’
ဆိုတဲ့ စကား
‘ထိုးမယ်’
ဆိုတဲ့ စကား
အဲဒီစကားတွေ
ပြောတိုင်း
သူတို့က
ကာမစိတ်နဲ့ တွေးပြီး
ပြောကြတယ်
ကာမစိတ်နဲ့
အမူအရာ ပြကြတယ်

လေ။ ဒီလောက်တောင် ခြားနားချက်တွေ တွေ့နေရတာတောင်မှ မြန်မာဇာတ်ကားတွေကို လုံးဝ လက်မလွှတ်တမ်း အမျှင်တတန်းတန်းနဲ့ ဟိုဇာတ်ကား ကောင်းနိုးနိုး၊ ဒီဇာတ်ကား ကောင်းနိုးနိုး ကြည့်မိပါသေးတယ်။

သို့သော် အခု ၂ နှစ်၊ ၃ နှစ်အတွင်းမှာတော့ မြန်မာဇာတ်ကားတွေကို စိတ်ကုန်စ ပြုလာပြီ။ ရှောင်ဖယ်လိုစိတ် ဖြစ်လာပြီ။ ဘာကြောင့်လဲ။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဟာသကားတွေချည်း ဝံ့ပေါလအော ရိုက်ကြပြီး အဲဒီဟာသကားတွေမှာ ဟာသ

ပြက်လုံးတွေဟာ အောက်ပိုင်း ပြက်လုံးတွေချည်း ဖြစ်နေလို့ပါ။ သူတို့ပြောတဲ့ ဟာသပြက်လုံးတွေဟာ တစ်တစ်ခွေခွေပြီး အောက်တန်းကျ ရိုင်းစိုင်းပါတယ်။

တစ်လောက အမျိုးသမီး အငြိမ့်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို မြန်မာနိုင်ငံ သဘင်အစည်းအရုံးက ရွတ်ချကြောင်းသတင်းဖတ်ရပါတယ်။ သဘင်အစည်းအရုံးက တင် ရွတ်ချတာ မဟုတ်ဘဲ ပြည်သူတွေကပါ ရွတ်ချတာတွေကို Facebook ထဲမှာ ဖတ်လိုက်ရပါတယ်။ အဓိက၊ ကအောက်ပိုင်း ပြက်လုံးတွေ ပြက်တာကြောင့်ပါ။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အဲဒီအငြိမ့်ကို အစအဆုံး မကြည့်မိခဲ့ပါဘူး။ ခဏတစ်ဖြုတ် ဝင်ထိုင်ကြည့်မိတာတောင် ငါးမိနစ်တောင် မပြည့်သေးဘူး။ အောက်ပိုင်း ပြက်လုံးတွေကို စကြာရပါတယ်။ မင်းသမီးလေးတွေတန်ခိုး ဒီပြက်လုံးတွေ ကို အရှက်အကြောက်မရှိ ပြက်နေတာ တွေ့ရတော့ ယုံသူမရှက်။ မြင်သူရှက်မိတာနဲ့ တီဗွီရှေ့ကနေ ထ၊ ထွက်လာခဲ့ရပါတယ်။

ဒီဘက်ခေတ် မင်းသမီးလေးတွေကို ကြည့်ပြီး တစ်ခါတလေ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းတောင် ဖြစ်ရပါတယ်။ အိမ်ထောင်သည် မဟုတ်တဲ့ ဒီလို အမျှအရွယ် မင်းသမီးလေးတွေများ အငြိမ့်တွေမှာ၊ ဟာသဇာတ်ကားတွေမှာ ဒီလို တစ်တစ်ခွေ အောက်ပိုင်း ပြက်လုံးတွေကို မရှက်မပွဲ ပြက်ပြရ သရုပ်ဆောင် ပြရတာတွေကို တွေ့ရတော့ သူတို့မိသားစု သူတို့အစ်ကို၊ သူတို့မောင်တွေအမျိုးသားလိုများ နား မျက်စိနဲ့ ကြည့်ရကြားရပါမလဲလို့ တွေးမိပါတယ်။ ငယ်ရွယ်တဲ့ မင်းသမီးများတင် မကဘူး အသက်ကြီးနေပြီဖြစ်တဲ့ အဘွားအရွယ် သရုပ်ဆောင် မင်းသမီးကြီးတွေအမျိုးလည်း ဒီလိုပဲ အောက်ပိုင်း ပြက်လုံးတွေကို ပြောရဆိုရ၊ သရုပ်ဆောင်ပြရတာတွေကို တွေ့နေရတော့ ကျွန်တော့် နှုတ်ခနဲနေအောင် ခံစားရပါတယ်။ ဒါ့အပြင် အနုပညာ စင်စစ်ဧကန် ဟုတ်ပုံအတိုင်း ဘာလားဆိုတာ ကိုယ်တိုင် သိမြင်နိုင်

ထိန်းမယ် ထင်ပါတယ်။

အမိယုတ်တော့ နှုတ်ကြမ်း၊ အဖ
ယုတ်တော့ လက်ကြမ်းသတဲ့။ ရုပ်ရှင်
လောကသားတွေ ဘာကြောင့် အဲဒီလို
နှုတ်ကြမ်းရသလဲ မသိဘူး။ ပြီးတော့
ပြတဲ့ ပြကွက်တချို့တလေဟာလည်း
တည့်တည့်ပဲပြလို့ အလွန် ရိုင်းပါတယ်။
နိုင်ငံခြား ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာလို အိပ်ရာထဲ
မှာ မိမ္မေးတိုင်း၊ ဖမ္မေးတိုင်း ကြမ်းတာ
ဟုတ်ပေမဲ့ မြင်လို့ မသင့်တော်အောင်
ကြမ်းတာပါ။

ပြီးတော့ တစ်ခါလာလည်း မဲပြာ
ဆိုး ဆိုတဲ့အတိုင်း အိမ်ထောင်ဦးည
ဇာတ်ဝင်ခန်း ရိုက်ပြတိုင်း တစ်ခါလာ
လည်း နွားနို့သောက်လိုက်၊ တစ်ခါလာ
လည်း ကြက်ဥသောက်လိုက်၊ တစ်ခါ
လာလည်း ငှက်ပျောသီးစားလိုက်နဲ့။
အဖ အတွေးအခေါ်က လွဲပြီး ဘာမှ
မရှိဘူး။ ကြက်ဥတို့၊ နွားနို့တို့၊ ငှက်ပျော
အိတ်တို့ စားတာ အားဖြစ်စေတာ အမှန်
ပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ(အား)ကို ဒီလိုနေရာ
တွေလည်း အသုံးချနေတာမျိုး မဖြစ်သင့်
ဘူး။ အခုတော့ ဒါကိုပဲ ထပ်ကာ
ထပ်ကာ စကားထဲ ထည့်ထည့်ပြောပြီး
နိုင်ငံပြနေတာကိုက ရိုးပဲ မရိုးနိုင်တော့
ဘူးလား မသိ။

မြန်မာလူမျိုးတွေဟာ သိပ်ပြီး
အိပ်အရသာ ခံချင်တတ်ကြပါတယ်။
အိပ်ယုတ်၊ မဟုတ်ယုတ် ပါးစပ်ထဲ
ထည့်ပြောရတာကိုက သူတို့အတွက်
အလွန်စရာပါ။ နိုင်ငံခြား ရုပ်ရှင်ဇာတ်
တွေလို တစ်ခန်းကောင်း ဇာတ်ဝင်
တွေ ရိုက်ပြလို့ မရတော့ ကြုံရင်
ဒါလို သူတို့ ပါးစပ်နဲ့ အရသာခံပြီး
အိပ်တတ်ပါတယ်။

ရုပ်ရှင်သမားတွေကြောင့် အချို့
မြန်မာစကားတွေဟာ အကျည်း
မရှိပြီး ပျက်စီးသွားရပါပြီ။ ဥပမာ-
သိပ်တယ် ဆိုတဲ့ စကား၊ 'စားချင်
သိပ်' ဆိုတဲ့ စကား၊ 'ထိုးမယ်' ဆိုတဲ့
စကား၊ အဲဒီ စကားတွေ ပြောတိုင်း
အချို့က ကာမစိတ်နဲ့ တွေးပြီး ပြောကြ
တာ၊ ကာမစိတ်နဲ့ အမူအရာ ပြကြ

တယ်။ သူတို့တွေ အဲဒီလို ပြောကြ၊
သရုပ်ဆောင်ပြကြတော့ သူတို့ ဇာတ်
ကားကို ကြည့်တဲ့ ကလေးတွေ အတုယူ
မှားနိုင်ပါတယ်။ အခုခေတ် မြန်မာ
ဟာသဇာတ်ကားတွေကို ကြည့်တဲ့ ပရိ
သတ်တွေထဲမှာ ကောင်းစွာ အရွယ်
မရောက်သေးတဲ့ ကလေးငယ်တွေ
ပါတယ်ဆိုတာ သတိပြုမိစေချင်ပါ
တယ်။ ဒီကလေးတွေကို အပြောမှား၊
အယူမှား၊ အမြင်မှား၊ အတွေးအခေါ်မှား
အောင် မပြုလုပ်သင့်ပါဘူး။

ဟာသပညာဟာ ဘယ်လောက်
တောင် ခက်သလဲဆိုတာ သိတဲ့အတွက်
ကျွန်တော် ဟာသပညာကို အလွန်
လေးစားပါတယ်။ အပြင်မှာ လူ
တစ်ယောက်ကို ရယ်မောအောင် ကိုယ်
မတတ်နိုင်ခဲ့တာပဲ ကြည့်လေ။ သို့သော်
ရယ်ရပြီဆိုရင်တော့ လတ်တလော
အမောတွေ ပျောက်ပြီး လွတ်လွတ်လပ်
လပ်၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရယ်ချင်ပါတယ်။
နောင်ရေးအတွက် မောပြီး မရယ်ရတာ
ကို မလိုချင်ပါဘူး။

မြန်မာဒါရိုက်တာ တချို့ကတော့
ပရိသတ်တွေက ဟာသကား တောင်းဆို
လို့ ရိုက်ရပါတယ်လို့ ပရိသတ်ကိုချည်း
လွှဲလွှဲချကြပါတယ်။ ဒါဆိုရင် ရယ်စရာ
မပါတဲ့ ဒါရိုက်တာ ဝိုင်းရဲ့ ဇာတ်ကား
တွေ ဘာကြောင့် အောင်မြင်ရတာလဲ။
ကိုရီးယား ဇာတ်ကားတွေကို ပရိသတ်
ကြည့်ကြတာ ဟာသကားတွေချည်းပဲ
လား။ MRTV-4 က လွှင့်ပြီး ပေါက်ခဲ့
တဲ့ လူရည်ချွန်တို့၊ ဝက်ပါစ်အိမ်တို့ စတဲ့
ဇာတ်လမ်းတွေတွေကရော ဟာသဇာတ်
ကားတွေ လား။ အခု နောက်ဆုံး
Channel-9 ကနေ ပြနေတဲ့ မာရာနဲ့
ကလာရာ(ဖိလစ်ပိုင်ကားလို့ ပြောကြ
တယ်) ဇာတ်လမ်းတွေကရော ဟက်
ဟက်ပက်ပက် ရယ်ရလွန်းလို့ ပရိသတ်
တွေ နေ့စဉ်ရက်ဆက် စောင့်ကြည့်နေကြ
တာလား။

ကျွန်တော့်အနေဖြင့် မြန်မာရုပ်ရှင်
ဇာတ်ကားတွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင် သိပ်
ပြီး များများစားစား မတောင်းဆိုချင်ပါ

ဘူး။ မောင်နဲ့နမ၊ သားနဲ့အမိ ကြည့်လို့ရ
မယ့် ဇာတ်ကားတွေသာ ဖန်တီးစေချင်
ပါတယ်။ တဏှာရာဂတွေ ပါးစပ်က
အမြွှပ်ထွက်အောင် ပြောနေ၊ ပြက်နေတဲ့
ဇာတ်ကားတွေ မရိုက်စေချင်ပါဘူး။

အရင်က ဆင်ဆာခန်းတွေပါတဲ့
နိုင်ငံခြား ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတွေကို ကိုယ့်
အမေ၊ ကိုယ့်အစ်မ၊ ကိုယ့်နမတွေကြား
မှာ ရောထွေးမကြည့်ရဲခဲ့သလို အခု
မြန်မာဟာသဇာတ်ကားတွေကိုလည်း
ကိုယ့်အမေ၊ ကိုယ့်အစ်မ၊ ကိုယ့်နမတွေနဲ့
ရောထွေးပြီး မကြည့်ရဲ၊ နားမထောင်ရဲ
တော့ပါဘူး။ မြန်မာ ဟာသဇာတ်ကား
ဆိုလို့ကတော့ ဖြစ်နိုင်ရင် ဝေးဝေးက
ရှောင်ပါတယ်။ ငှားတောင် မကြည့်တော့
ပါဘူး။ အရွယ်မတိုင်သေးတဲ့ ကလေး
ငယ်တွေကိုလည်း အဲဒီလို ဇာတ်ကား
တွေ မကြည့်မိစေဖို့ ဗီဒီယိုက ဂရုစိုက်
သင့်ပါတယ်။

ရုပ်ရှင်ပရိသတ်တွေက နိုင်ငံခြား
ဇာတ်ကားတွေမှာ ဘယ်ကားကတော့
ဘယ်လိုကောင်းကြောင်း၊ ဘယ်ဝါ
ကောင်းကြောင်းတွေ ပြောကြဆိုကြတာ
ကြားရရင် မြန်မာဇာတ်ကားတွေကို
လည်း ဘယ်လိုကောင်းကြောင်း၊ ဘယ်
ဝါ ကောင်းကြောင်း ကျွန်တော်လည်း
ကြားချင်တာပေါ့။ အဲဒီလို ကြားခွင့်ရရင်
ဘယ်လောက်တောင် နားဝင်ချိုသလဲဆို
တာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပဲ သိတယ်။ ဖန်တီး
သူတွေမှ ပီတိဖြစ်တာမျိုး မဟုတ်ပါ
ဘူး။ မြန်မာရုပ်ရှင်တွေကို ချစ်တဲ့ ကျွန်
တော်တို့လို ပရိသတ်တွေလည်း ပီတိ
ဖြစ်ကြရတာပါပဲ။ အခုဟာက ပီတိ
ဖြစ်ခွင့်ရဖို့နေနေသာသာ စိတ်အနှောင့်
အယှက် ခဏခဏ ဖြစ်ရလွန်းလို့ ရုပ်ရှင်
သမားတွေအနေနဲ့ မြန်မာပရိသတ်တွေကို
ငဲ့ညှာသောအားဖြင့် မောင်နဲ့နမ၊ သားနဲ့
အမိ ကြားလို့မှ မသင့်တော်တဲ့ ညစ်
ညမ်းသော စကားတွေ မပြောဆိုဘဲ
သန့်ရှင်းစွာ ရိုက်ပေးပါလားလို့သာ
တောင်းဆိုပါရစေ။

၁။

ခေါင်းလျှော်ပြီးစ ညက သူ၏ နက်မှောင်သန့်စွမ်းသော
ဆံနွယ်များကို ဖားလျားချထားသည်။ နာရီလက်တံ
နှစ်ခုက ခိုင်ခွန်အတွင်းရှိ အကြီးဆုံး ဂဏန်းပေါ်တွင်
တစ်ထပ်တည်းကျနေပြီ။ ခါတိုင်းညတွေလောက်
ပူလောင် အိုက်စပ်ခြင်း မရှိသောငြားလည်း ငြိမ်းနိုင်
အိပ်မပျော်နိုင်သေး။ ခုတင်ပေါ်တွင် တလူးလူး
တလိုမိုလိုမိုလုပ်နေမိ၏။ ခရီးသွား စက္ကန့်လက်တံ၏
ခြေသံ တချက်ချက်မှလွဲလျှင် အခန်းတွင်းမှာ

တံဆိပ်လျက်။ ရုတ်တရက် အနည်းငယ်ကြမ်းသော
ပြည်တစ်ချက် သုတ်ခနဲ ရောက်ချလာသည်။
ဘေးဝတွင် ကာရံထားသော ခန်းဆီးစုမှာ လွင့်ဝဲသွား၏။
ဆီးစ အလွင့်တွင် အခန်းဘေးမှ ဖြတ်လျှောက်၍
ပြင်ဘက်ဆီ ဦးတည်သွားနေသော အရိပ်တစ်ခုအား
ဘေးဝမှတစ်ဆင့် လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။ လှုပ်ရှားမှုနှင့်
ဘက်ကြောင်းကို ကြည့်ရုံမျှဖြင့်
အတစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း သိသာသည်။ ငြိမ်းနိုင်
ဆင်ပေါ်တွင် လူးလိမ့်နေရာမှ ငုတ်တုတ် ထ၊ထိုင်ကာ

အောက်ကို ကမန်းကတန်းဆင်း၏။ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်၍
အရိပ်နောက်သို့ အလျင်စလို ပြေးလိုက်ရင်း...
‘မိမိ ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ကိုယ့်ကို စောင့်ဦးလေ’
ခေါ်သံက တိုးနေ၍ မကြားတာလား၊ ကြားလျက်နှင့်
တမင် မကြားဟန်ပြုတာလား။ ဘာကြောင့်မှန်းရယ်တော့
မသိ။ ‘မိမိ’ဟု အခေါ်ခံရသော အရိပ်က တစ်ချက်လေးမှ
စောင်းငုံမကြည့်။ ရှေ့တူရူကိုသာ တစိုက်မတ်မတ်
ဆက်လျှောက်သွား၏။ ခြံတံခါးကိုဆွဲဖွင့်ကာ အပြင်ထွက်
သွားတာ မြင်ရသည်။ ငြိမ်းနိုင်က နောက်မှ

အပြေးအလွှားလိုက်၏။ ခြံ အပြင်ရောက်တော့ အသံကို မြှင့်၍ခေါ်ပြန်သည်။ သို့ပေမဲ့ အရိပ်၏တုံ့ပြန်မှုကတော့ ဘာမှ ထူးခြားပြောင်းလဲလာခြင်း မရှိ။

တရွေ့ရွေ့ လျှောက် လှမ်းနေသူနောက်ကို ပြေး လိုက်နေတာတောင်မှ ခုထိ မမီသေးတာ ဘာကြောင့်များ ပါလိမ့်။ သူ အိပ်မက် မက်နေ တာ မဟုတ်မှန်းတော့ ငြိမ်းနိုင် သိ၏။ အရိပ်နောက်ကို ပြေး လိုက်နေသဖြင့် ခေါင်းအေး အေးထားကာ စဉ်းစားနေချိန် လည်း မရ။ ပြေးရင်းလွှား ရင်း အမောစွက်လာချိန်မှာ အရိပ်က သူ့ကို ရပ်စောင့်နေ တာ တွေ့ရ၍ ငြိမ်းနိုင် အား တက်သွားသည်။ အရိပ်ဆီကို ဝမ်းသာအားရ ပြေးပြီး ဖက် ၏။ ဒီတစ်ခါတော့ အရိပ်က ရှောင်ထွက်မသွားဘဲ ငြိမ်းနိုင် ကို ရင်ဖွင့် ကြိုဆိုနေသည်။

‘ဒုန်း’

ရပ်စောင့် နေသော အရိပ်အား မိမိရရ ဖက်မိချိန် တွင် ဓာတ်တိုင် သို့မဟုတ် အခြားမာကျောသော အရာ တစ်ခုနှင့် ငြိမ်းနိုင် ဝင်တိုက် မိသံက မတိုးမကျယ် ထွက် ပေါ်လာခဲ့လေသည်။

J။

‘ကျွန်တော်တို့ကို ဒီမှာ ခဏထိုင်ခွင့်ပြုပါ မညှိမီ ကျော်’

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူ့ ဘေးတွင် ဝင်ထိုက်လိုက်ကြ သော ကျော်နိုင်ထွန်းတို့ အုပ်စု ကို ကြည့်ကာ ညှိမီကျော် မျက်မှောင်ကုတ်မိသည်။ သူ တစ်ယောက်တည်း ရှိနေတာ

ညှိမီကျော်အတွက်
ဟန်ဆောင်
မျက်နှာပုံးကို
ခွာချရန်
အချိန်က
တောစီးရွာပင်
ရောက်ရှိ
လာခဲ့လေသည်
တိတိကျကျ
ဆိုရလျှင်
ကျော်နိုင်ထွန်းထံမှ
ဝမ်းသာစရာစကား
ကြားပြီးနောက်
ငါးရက်
အကြာတွင်
ဖြစ်၏

မြင်၍ ထိကပါး ရိကပါး ပြော ဆိုရန် လာကြတာ မဟုတ် မှန်းတော့ ညှိမီကျော် သိ၏။ နေရာက ကျောင်းကန်တင်း ဖြစ်နေတာရယ်၊ ကျော်နိုင် ထွန်းတို့ အမူအရာတွေက ရိုးသားဟန် ပေါက်နေတာ ရယ်ကြောင့်လည်း ပါသည်။ သို့ပေမဲ့ ဘာကိစ္စ သူ့ဘေးမှာ လာထိုင်ခွင့် တောင်းမှန်း မသိ သည့်အတွက် စိတ်ထဲမှာ သင်္ကာမကင်း ဖြစ်မိတာတော့ အမှန်။

ညှိမီကျော် စိတ်အသွား အလာကို ရိပ်ဖမ်းသံဖမ်း ခြေရာကောက်လိုက်မိသည်

ထင်၊ ချမ်းမြေ့နိုင်က သူတို့ ကိုယ်သူတို့ စိတ်ဆက်ပြီး လာရင်းကိစ္စကို ညောင်မြစ် တူးပြသည်။

‘ဒီလိုပါ မညှိမီကျော်။ ကျွန်တော်တို့မှာ ငြိမ်းနိုင်ဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရှိပါတယ်။ သူ့မှာ အရမ်းချစ် ရတဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက် ရှိခဲ့ ဖူးတယ်။ နာမည်ကမိမီကျော် တဲ့။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ သူ မရှိ တော့ပါဘူး။ ကားအက် ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားတာ တစ်နှစ်ကျော်ပြီ။ အဲဒါကို ငြိမ်းနိုင်က မယုံကြည်သလို လက်လည်း မခံဘူး။ တစ်နေ့ နေ့မှာ မိမီကျော် သူ့ဆီ ပြန်လာ မယ်လို့ပဲ တထစ်ချ ယုံကြည် ထားတယ်။ အစွဲအလမ်းကြီး လွန်းတော့ မိမီကျော်ကို တွေ့ လို့ဆိုပြီး ညကြီးမင်းကြီး ခြံ အပြင်ထွက်ပြီး လိုက်၊လိုက် ခေါ်တတ်တာကလည်း မကြာ ခဏပဲ။

‘တိုတိုပဲ ပြောကြပါစို့ ဗျာ။ ငြိမ်းနိုင် အဲသလို ဖြစ်နေ တာကို တဖြည်းဖြည်းချင်း ပျောက်သွားအောင် လုပ်ပေးဖို့ မညှိမီကျော်ဆီက အကူအညီ လာတောင်းတာပါ’

‘ရှင်...ကျွန်မဆီက အကူအညီ ဟုတ်လား။ ရှင်တို့ လူရွေးမှားနေပြီထင်တယ်။ အဲဒါမျိုးက စိတ်ပညာရှင်တွေ နဲ့သာ ပိုပြီး သက်ဆိုင်တဲ့ ကိစ္စ လေ။ ကျွန်မက ဘယ်လိုလုပ် ကူညီနိုင်ပါ့မလဲ’

နားဝေတိမ်တောင် ဖြစ် သွားသော ညှိမီကျော်ကို ကြည့်ကာ ထွန်းစော်ဦးက တစ်ချက် ပြုံးသည်။ လွယ် အိတ်ထဲ လက်နှိုက်၍ ဓာတ်ပုံ တစ်ပုံကို ထုတ်ယူကာ ညှိမီ

ကျော်အား လက်ကမ်းထေး လိုက်၏။ လက်ထဲရောက် လာသည့် ဓာတ်ပုံကို တွေ့ လိုက်ရချိန်မှာ ညှိမီကျော် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ် သွားရသည်။ ညာဘက် နှုတ် ခမ်းထက်တွင် မဲ့ပါတာနှင့် မပါတာကလွဲလျှင် သူနှင့် ခွဲမရအောင်တူသော မိန်းက လေးတစ်ယောက်၏ပုံ ဖြစ်နေ ၍ပင်။

‘အဲဒါ မိမီကျော်ပဲ မညှိ မီကျော်။ ရုတ်တရက်ကြည့် ရင် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် က ခွဲမရအောင် တူကြတယ် နော်။ အဲဒါကြောင့်ပဲ တစ်ခြံ မနေတုန်းက မညှိမီကျော်တို့ ကျောက်တော်ကြီး ဘုရားမှာ တွေ့တော့ ငြိမ်းနိုင်က လက် လာဆွဲတာပေါ့’

ထွန်းစော်ဦး ပြောမှပဲ ညှိမီကျော် ကျောက်တော်ကြီး ဘုရားတွင် ကြုံခဲ့ရသော ဖြစ် ရပ်ကို ပြန်လည်သတိရမိသည်။ အဲဒီနေ့က သူတို့သူငယ်ချင်း တစ်စု ကျောက်တော်ကြီး ဘုရားဘက် ခြေဆန့်ခဲ့ကြ၏။ ဘုရားဖူးပြီး ပြန်အထွတ် အဝင်ဝတွင်ရှိသော ကြွေဇောင် ရှေ့မှာ ခဏထိုင်ကာ ဗေဒင် မေးကြသည်။ အဖြေကို ဖတ် လိုက်၊ ဟာသထုတ်လိုက်နှင့် အချင်းချင်း စ၊နောက်နေကြ တုန်း ငြိမ်းနိုင် ရောက်လာပြီး ‘မိမိ...ကိုယ့်ကို ပစ်ထားဦး ဘယ်တွေ လျှောက်သွား တာလဲကွာ၊ လာ...ကိုယ် အခုဖြစ်လိုက်ခဲ့နော်’ ဟု ဆိုကာ ညှိမီကျော်လက်ကို လှည့် ၏။ ညှိမီကျော် ခဏတော့ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေသော မှင်တက်နေမိသည်။ ရှေးဟောင်း သတိဝင်လာပြီး ချန်းကန်

အော်ဟစ်ရန် ဟန်ပြင်စဉ် ကျော်နိုင်ထွန်းတို့ ရောက်လာတာ ငြိမ်းနိုင်အား ဇွတ်ဖမ်းချပ်၍ ပြန်ခေါ်သွားကြသဖြင့် ဘာမှ ဆက်မဖြစ်ဘဲ တစ်ခန်း ခုတ်သွားခဲ့၏။

‘မိမိကျော်နဲ့ ကျွန်မ နှစ်ဦးတို့အတွက် အကူအညီ တာတောင်းတယ်ဆိုတော့ ကျွန်မကို မိမိကျော်အဖြစ် ဖန်တီးပေးစေချင်တာလား’

‘ဟုတ်ပါတယ် မညီမိကျော်။ အဲသလို ဟန်ဆောင် ဆောင်နဲ့ မိမိကျော်အစစ်က သေသွားပြီဆိုတဲ့အကြောင်း ငြိမ်းနိုင် လက်ခံလာအောင် ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖျောင်းဖျာ ဆိုပေးဖို့ပါပဲ’

‘စိတ်စွဲလမ်းမှု လွန်ကဲ ဆူတာက လွဲရင် ငြိမ်းနိုင်က ချိန်ပါပဲ မညီမိကျော်။ သူက အလွဲတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး ဆိုတော့ မညီမိကျော် အတွက် ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိအရည်းလို့ ကျွန်တော်တို့ အခဲပါတယ်’

‘ကျွန်တော်တို့လည်း မညီမိကျော်တို့နဲ့ မလွမ်းအားမှာ အမြဲ ရှိနေမှာပါ။ ငြိမ်းနိုင်ရင်တော့ ကူညီစေချင်ပါတယ်’

‘ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်မ ကူညီပါ့မယ်’

တကယ်တော့ မိမိကျော်အောင်နှင့် ဓာတ်ပုံကို ကြားပြီးနောက်တည်းက ညီမိကျော်အောင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးနောက် ဒီလိုတွေဝေခြင်းမရှိချေ။ ချစ်ချင်းကူညီဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချတာကလည်း နိုင်လုံအကြောင်းပြချက်ရှိသည်။ အခြားအစ်မဖြစ်သူ ရွေးချယ်သော ချစ်သူက ဘယ်

ညီမိကျော်အောင်
အနေဖြင့်
မိမိကျော်အဖြစ်
စာမေးပွဲပြီးသည်
အထိ
ဟန်ဆောင်
မျက်နှာဖုံးစွပ်နေဖို့
ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သည်
သို့ပေမဲ့ မနေ့က
ကြိုရိုက်ရသော
ငြိမ်းနိုင်၏
အပြုအမူက
ညီမိကျော်
ဆုံးဖြတ်ချက်ကို
ပြောင်းပြန်
လှန်ပစ်လိုက်၏

လိုလူစားမျိုးဖြစ်သည် ဆိုတာကို လေ့လာကြည့်ချင်၍ပင်။ အခြားတွေဆိုပေမဲ့ ညီမိကျော်နှင့် မိမိကျော်က အတူတကွ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတာမဟုတ်။ မိဘနှစ်ပါး၏ အိမ်ထောင်ရေး ပြတ်ရွေ့နှင့်အတူ တစ်ဖက်တစ်ခြမ်းစီပါသွားကာ ငါးနှစ်သမီးလောက်ကတည်းက ကွဲကွာသွားခဲ့ကြရ၏။ အဲဒီနောက်ပိုင်း တစ်ခါမှ ပြန်မဆုံဖြစ်ကြတော့။ မထင်မှတ်ဘဲ သတင်းစကား ကြားရချိန်မှာ မိမိကျော်တစ်ယောက် လူ့ဘဝထဲမှ ထွက်ခွာသွားနိုင်ပြီတဲ့။ ထို့ကြောင့်ပင် ညီမိကျော်

က မိမိကျော်အဖြစ် ဟန်ဆောင်ပေးဖို့ မဆိုင်းမတွ ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

□
၃။
တခြား အမြွှာများ၏ စရိုက်နှင့်အကြိုက်တို့ ဘယ်လိုရှိသည်ဆိုတာကို ညီမိကျော်မသိ။ သူနှင့်မိမိကျော်တို့၏ စရိုက်နှင့်အကြိုက်ကတော့ ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဆန့်ကျင်နေသည်။ ဒါကို မိမိကျော်အဖြစ် ဟန်ဆောင်ကာ ငြိမ်းနိုင်နှင့် တွဲသွားတဲ့ လာလုပ်ရင်းမှ သိလာရခြင်းဖြစ်၏။ ညီမိကျော်က ရုပ်ရှင်ဆိုလျှင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးရှိသော ဟာသကားတွေ ကြိုက်သည်။ စိတ်အပန်းဖြေဖို့ ရုပ်ရှင်ကြည့်ပါသည်ဆိုမှတော့ စိတ်ညစ်စရာ၊ ငိုစရာတွေကို မကြည့်ချင်မမြင်ချင်။ မိမိကျော်ကတော့ အဲသလို ဇာတ်ကားမျိုးကိုမှ ကြိုက်နှစ်သက်တတ်သည်တဲ့။

အစားအသောက်မှာလည်း ထိုနည်းတူပဲဟု ဆိုရမည်။ ညီမိကျော်က ဘာပဲစားစား ချဉ်ချဉ်စပ်စပ်လေး စားလိုက်ရမှ ခံတွင်းတွေ့၏။ မိမိကျော်က အဲသလိုမဟုတ်။ အလှအပကို ဂရုစိုက်ကာ အချဉ်အစပ်တွေ ရှောင်လေ့ရှိသည်။ အဝတ်အစား ရွေးချယ်မှုတွင်လည်း မိမိကျော်က သူ့အလှကို ပေါ်လွင်စေမည့် ဝတ်စုံမျိုးကို ရွေးချယ်ဝတ်ဆင်တတ်၏။ ညီမိကျော်ကတော့ လှပဖို့ထက် လုံခြုံလွတ်လပ်ကာ ပေါ့ပါးမှုရှိဖို့ကိုသာ ဦးစားပေးသည်။ အဲသလို မတူခြားနားမှုတွေက ငြိမ်းနိုင်နှင့် နှစ်ယောက်တည်းရှိချိန်တိုင်းမှာ အခက်အခဲဖြစ်

ပေါ်စေ၏။

မိမိကျော် အမှတ်နှင့် အသေးအမွှေးလေးကအစ ဂရုစိုက်တတ်လွန်းသော ငြိမ်းနိုင်၏ အပြုအမူတွေကြောင့် ညီမိကျော် မကြာခဏ စိတ်ကျဉ်းကျပ်ရသည်။ တတ်နိုင်သမျှ သည်းခံကာ လိုက်လျောပေးသော်လည်း တစ်ခါတလေကျတော့ ငြင်းဆန်ကာ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် ကိုယ်လုပ်မိ၏။ ထိုအခါမျိုးတွင် ငြိမ်းနိုင်နှင့် စကားအချောအတင် ဖြစ်ကြရသည်။ ဖြစ်တိုင်းလည်း ငြိမ်းနိုင်က ‘မိမိရဲ့ ပြောင်းလဲမှုတွေကို ကိုယ်ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်တော့ဘူးကွာ’ဟု ပြောလေ့ရှိ၏။ ညီမိကျော်ကတော့ ဘာမှ ပြန်မပြောဖြစ်ခဲ့။

‘ညီမို့ကို ဝမ်းသာစရာ စကား ပြောရဦးမယ်’
‘ဘာများလဲ’

‘ငြိမ်းနိုင်ရဲ့ မိမိကျော် နာမည်ကိုခေါ်ရင်း ည၊ည အပြင်ထွက်တတ်တဲ့အကျင့် ပျောက်သွားပြီတဲ့’

ကျော် နိုင် ထွန်း၏ သတင်းစကားကြောင့် ညီမိကျော် တကယ်ပဲ ဝမ်းသာမိသည်။ ဒီလိုဝမ်းသာမိတာက ငြိမ်းနိုင်အတွက်သာ မဟုတ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်အတွက်လည်း ပါသည်။ တကယ်ဆို ညီမိကျော်က မိမိကျော်အဖြစ်နှင့် ဆက်လက် ဟန်ဆောင်မနေချင်တော့။ ငြိမ်းနိုင်၏ အယူအယခံ ဘဝကိုလည်း ငြီးငွေ့မွန်းကျပ်နေပြီ။ ဒီခံစားချက်မျိုး ညီမိကျော်ထံမှာ ပေါ်လာတာ မိမိကျော်နေရာတွင် အစားထိုးဝင်ရောက်ပြီး ဆယ်ရက်ခန့် အကြာကတည်းက ဖြစ်သည်။ သို့ပေမဲ့ ညီမိကျော်

က ခံစားချက်ကို ထုတ်ဖော် ပြသခြင်း မရှိခဲ့။ စိတ်လို လက်ရ စုထားမိခဲ့သော စကားလမ်းကို ဆုံးခန်းတိုင် အောင် ဆက်ကရမည့်တာဝန် သူ့မှာရှိသည်ဟု ခံယူကာ အားတင်း၍ ရှေ့တိုးလာခဲ့၏။ အခုတော့ အစစအရာရာ ချိုးနှိမ်ထိန်းချုပ်ခဲ့ခြင်းအတွက် ရရှိလာသော အသီးအပွင့်ကို ညှိမိကျော် မြင်ရပြီ။

‘ဟုတ်လား။ ဒါဆို ငါ လည်း ညှိမိကျော်အစစ် ပြန် ဖြစ်ဖို့ သိပ်မလိုတော့ဘူးထင် တယ်’

‘အင်း... ဖြစ်နိုင်ပါ တယ်။ ငြိမ်းနိုင်ရဲ့ တိုးတက်မှု နှုန်းက ထင်ထားတာထက် ပိုမြန်နေတာပဲဥစ္စာ’

‘တကယ်လို့ ငြိမ်းနိုင်က နင့်ကို ညှိမိကျော်အဖြစ် လက်ခံပြီး ချစ်တယ်လို့ ပြော လာရင် နင် ဘယ်လိုဖြေမလဲ ညှိမိ’

ချစ်ဖူးငုံ၏ အမေးက ညှိမိကျော်ကို အငိုက်မိသွား စေသည်။ မျှော်လင့်မထား သော ရွှေထောင့်မှ ထွက်ပေါ် လာသည့် မေးခွန်းဖြစ်နေ၍ သူထဲတွင် အဖြေအဆင်သင့် မရှိသောကြောင့်ပင်။ အားလုံး က ညှိမိကျော် ဘယ်လိုပြန် ဖြေမည်ဆိုတာကို စိတ်ဝင် တစား နားစွင့်ငုံလင့်နေကြ ၏။ ညှိမိကျော်က တစ်ဝိုင်း လုံးကို ခုတ်ကြည့်ကာ ခေါင်း ကို ယမ်းလိုက်သည်။

‘ဟင့်အင်း၊ မဖြစ်နိုင် ဘူးဟာ။ သူနဲ့ငါကြားမှာ ညှိ မှိုင်းယူလို့ မရနိုင်တဲ့ ကွာဟမှု တွေ အများကြီး ရှိနေတာ နင် တို့လည်း အသိပဲလေ’

ငြိမ်းနိုင်က
အရူး
တစ်ယောက်လို
အော်ဟစ်ကာ
သွေးရူးသွေးတန်း
ငြင်းဆန်၏
အားလုံး၏
ရပ်တည်မှုက
ညှိမိကျော်ဘက်မှာ
အပြည့်အဝ
ရှိနေသော်လည်း
ငြိမ်းနိုင်က
လက်မခံ
အများနှင့်
တစ်ယောက်
ဖြစ်နေပါလျက်
အမှန်တရားကို
မှားပစ်ချင်နေသည်

၄။

ညှိမိကျော်အတွက် ဟန်ဆောင်မျက်နှာပုံးကို ခွာချ ရန် အချိန်က စောစီးစွာပင် ရောက်ရှိလာခဲ့ လေသည်။ တိတိကျကျဆို ရလျှင်... ကျော်နိုင်ထွန်းထံမှ ဝမ်းသာ စရာစကား ကြားပြီးနောက် ငါးရက်အကြာတွင်ဖြစ်၏။ တကယ်ဆို ဒီလောက်မြန် မြန်ကြီးပြောဖို့ အစီအစဉ် ညှိမိကျော်မှာ မရှိခဲ့ရူးအမှန်။ မနေ့က ကြုံတွေ့လိုက်ရသော အဖြစ်အပျက်ကြောင့်သာ မဟုတ်လျှင် ညှိမိကျော်အနေ ဖြင့် မိမိကျော်အဖြစ် စာမေးပွဲ

ပြီးသည်အထိ ဟန်ဆောင် မျက်နှာပုံးစွပ်နေဖို့ ဆုံးဖြတ် ထားခဲ့သည်။ သို့ပေမဲ့ မနေ့က ကြုံလိုက်ရသော ငြိမ်းနိုင်၏ အပြုအမူက ညှိမိကျော် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြောင်းပြန် လှန်ပစ်လိုက်၏။

ငြိမ်းနိုင် အမှတ်မထင် လုပ်မိသော အပြုအမူက ချစ်သူစစ်စစ်တွေကြားမှာဆို လျှင် ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ် ၍ ပြောနေရမည့်ကိစ္စတစ်ခု တော့ မဟုတ်။ ဘာသိဘာ သာ ပြီးဆုံးသွားနိုင်သော၊ ဒါမှမဟုတ် မကြာခဏ ဖြစ် တတ်သော ဖြစ်ရပ်ဟု သတ် မှတ်၍ ရနိုင်ကောင်း၏။ ကိုယ့်ချစ်သူ၏ နှုတ်ခမ်းထက် ကို အနမ်းပွင့် ခြွေချခြင်းက ချစ်သူနှစ်ဦးကြားတွင် ဖြစ် လေ့ဖြစ်ထရှိသော မထူးဆန်း သည့်ကိစ္စ ဖြစ်သည်မဟုတ် လား။ ဟန်ဆောင်ချစ်သူ ညှိမိကျော် အတွက်ကျတော့ ငြိမ်းနိုင်က သူ့နှုတ်ခမ်းကို နမ်းခြင်းသည် လက်ခံနိုင်ဖို့ ခက်ခဲသော အပြုအမူမျိုး ဖြစ်နေ၏။ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးကို နောက်လည်း ကြုံရတော့မည် မှန်း တွေးမိချိန်မှာ ညှိမိကျော် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားမိ သည်။ ထို့ကြောင့် ညှိမိကျော် က သူ့ဘဝမှန်ကို ငြိမ်းနိုင်အား လှစ်ပြဖို့ သင့်ပြီဟု အတွေးဝင် လာမိခြင်းပင်။

ကျော်နိုင်ထွန်းတို့က ညှိမိကျော် အကြံအစည်ကို အထမမြောက် စေရန် အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြ၍ တားမြစ်ဖို့ ကြိုးစားကြသေး သည်။ ချပြီးသား ဆုံးဖြတ် ချက်ကို ပြန်ပြင်ရန် စိတ်ကူး မရှိသော ညှိမိကျော်က ဘယ်

လို အကြောင်းပြချက်မျိုးကိုမှ လက်မခံ။ ကျော်နိုင်ထွန်းတို့ ကသာ အလျှော့ပေးကာ ခေါင်းညိတ်သဘောတူလိုက် ရ၏။ လေးထပ်ဆောင်၏ အပေါ်ဆုံးထပ်ရှိ ကော်ရစ် တာကို မျက်နှာပုံးချွတ်ရန် နေရာအဖြစ် ရွေးချယ်သတ် မှတ်ကြသည်။ ညှိမိကျော်က သူသည် မိမိကျော် မဟုတ် ကြောင်း ပြောလိုက်လျှင် ငြိမ်းနိုင် ချက်ချင်းလက်ခံ မည်မဟုတ်။ မျက်စိမှိတ် ငြင်းဆန်ကာ ဂူးဂူးဝါးလှစ် မှာ သေချာသည်မို့ လူစွပ် သော နေရာမှာဆိုလျှင် ရုတ် ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားနိုင်၏။ အဲဒီလို မဖြစ်ချင်ဘူးဆိုလျှင် ညှိမိကျော်၏ ဘဝစစ် ထုတ် ဖော်ပွဲကို ကျင်းပရန် နေရာထ လူသူလေးပါး ကင်းရှင်းနေဖို့ လိုသည်။

ထင်ထားသည့် အတိုင်း ပင် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ငြိမ်းနိုင် က အရူးတစ်ယောက်လို အော်ဟစ်ကာ သွေးရူးသွေး တန်း ငြင်းဆန်၏။ အားလုံး ၏ ရပ်တည်မှုက ညှိမိကျော် ဘက်မှာ အပြည့်အဝ ရှိနေ သော်လည်း ငြိမ်းနိုင်က လက်မခံ။ အများနှင့် တစ် ယောက် ဖြစ်နေပါလျက် အမှန်တရားကို မှားပစ်ချင်နေ သည်။ သူ့ကို ဝိုင်း၍ နောက် ပြောင်ကျီစယ်နေသည်ဟု တစ်ဖက်သတ် ခုခံချေပ၏။

‘ကျွန်မ နောက်နေ့တော့ မဟုတ်ဘူး ကိုနိုင်။ ဒီမှာ ကျွန်မမျက်နှာကို သေချာ ကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ မိမိကျော် နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ ကျွန်မလို ငါ့ ပါလို့လား။ ဒီတန်ချီနီ တည်းခံတင် ကျွန်မက မိမိ

ကျော် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ထိုနိုင် လက်ခံဖို့ကောင်းနေပြီ။

‘နည်းပညာခေတ်ကြီး ထဲမှာ ခွဲတစ်လုံးလောက် အတု ထုပ်ရတာ ဘာခက်တာမှတ် ထုံး ကိုယ့်ကို နောက်ချင်ရင် တခြားပုံစံနဲ့ ကြိုက်သလို ကြိုက်သလောက် နောက်ပါ မီး ကျွန်မ မိမိကျော် မဟုတ် ဘုရားကို နောက်ထပ် ထပ်မပြောပါနဲ့တော့’

ငြိမ်းနိုင်က ကော်ရစ် တာ လက်ရန်းကို မှီရင်း ဆွေးဆွေးမြဲည့်မြဲည့် ပြော သည်။ ညှိမီကျော်ကတော့ ငြိမ်းနိုင်၏ ခေါင်းကြောမာပုံ ကို ကြည့်၍ စိတ်ပျက်ချင် သလိုလို။ အစကတည်းက နှုတ်ကို ထုတ်မပြုဖို့ တားမြစ် ခဲ့ကြသော ကျန်လူများက ဆင်းထားသည့် ကြိုးကို ဆွဲချဆွဲချသည့် အရိပ် အသွင်ကို ပြသကြသည်။ သို့သော် အခု လျှောပေးလိုက် သူ နောက်တစ်ခါဆိုတာ နှိပ်စားနိုင်ဖို့ မလွယ်ကူမှန်း သိထားသော ညှိမီကျော်က အော်လျှောလိုက်ဖို့ စိတ်ကူး ထဲမှာ မရှိ။

‘ဟင်း... အပြောရ ဆင်လိုက်တာ ကိုနိုင်ရယ်။ ထိုနိုင်ကို အခုပြောနေတာက အသိပါ။ ကျွန်မရဲ့ ဖွား မောင်ထဲမှာရော၊ မှတ်ပုံတင် ခံခဲ့ရတဲ့ ညှိမီကျော်ဆိုတဲ့ ဆရာတစ်ဦးပဲ ရှိတယ်။ ထိုနိုင် သူငယ်ချင်းတွေက အခုအညီတောင်းလို့ မိမိ အခုအဖြစ် ဟန်ဆောင်ခဲ့တာ သို့မဟုတ် ကျွန်မဟာ ဘယ် ကံစားမှ မိမိကျော် မဖြစ်ခဲ့ သနဲ့ ဖြစ်လာမှာလည်း မသိဘူး’

‘မပြောနဲ့၊ မကြားချင် ဘူး။ အဲဒီစကားကို ထပ် မပြောဖို့ မိမိကို ကိုယ်ပြော ထားပြီးပြီနော်။ တကယ်လို့ မိမိ ထပ်ပြောနေဦးမယ်ဆိုရင် ကိုယ်တစ်ခုခု လုပ်ရလိမ့်မယ်’

ကျယ်လောင်စွာ ထွက် ပေါ်လာသော ငြိမ်းနိုင်၏ လေသံတွင် ခြိမ်းခြောက်မှုများ ပါဝင်နေ၏။ မျက်နှာအမူ အရာကလည်း စောစောက လို မဟုတ်တော့။ မကြားချင် တာကို ကြားရသည့်အတွက် ထွက်လာရသော ဒေါသစိတ်၊ မယုံကြည်တာကို ယုံကြည်ဖို့ ခွတ်အတင်း ဖိအားပေးခံရ သဖြင့် စိတ်ရှုပ်ခြင်း စသော ခံစားချက်တို့ ရောယှက်ကာ ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားသည်။ ညှိမီကျော်က သတိထားလိုက် မိပေမဲ့ ဂရုမစိုက်။ မထိတရိ ပြုံးကာ မပြောနဲ့ဆိုသော စကားကိုပဲ ပီပီသသကြီး တစ်လုံးချင်း ပြောပြန်သည်။

‘အဲဒါက ကိုနိုင် သဘောပဲလေ။ ကျွန်မဘက် ကတော့ ပြောစရာရှိတာကို ထပ်ပြောရမှာပဲ။ ကျွန်မက ကိုနိုင်ထင်နေသလို ကိုနိုင်ချစ် သူ မိမိကျော် မဟုတ်...’

ညှိမီကျော် စကား အဆုံးမသတ်ခင် မှာပင် ငြိမ်းနိုင်က သူ့ကျောမှီထား သော ကော်ရစ်တာ၏ လက် ရန်းပေါ် လက်ထောက်အား ယူ၍ နောက်ပြန်တက်၏။ သူ ရည်ရွယ်ချက်ကို ရိပ်စားမိ လိုက်သော ထွန်းဇော်ဦးက အော်ဟစ် တားမြစ်ရင်း ငြိမ်းနိုင်ဆီ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေး သည်။

‘ဟာ... ဟောကောင် ငြိမ်းနိုင် မလုပ်နဲ့’

သို့ပေမဲ့ သူ့ထက် မြန် ဆန်စွာ ကော်ရစ်တာပေါ်မှ အောက်သို့ ပက်လက်လှန် ခုန်ချသွားသော ငြိမ်းနိုင်ကို မမီလိုက်။

‘အမယ်လေး လုပ်ကြ ပါဦး။ ကိုငြိမ်းနိုင် အောက်ကို ခုန်ချသွားပြီ’

ချစ်ဖူးငုံ၏ အထိတ် တလန့် အော်ဟစ်သံက စူးစူး ဝါးဝါး။ အဖြစ်အပျက်က အရမ်း မြန်ဆန်လွန်းလှသဖြင့် ညှိမီကျော် မှင်တက်မိကာ ကြက်သေ၊ သေသွားသည်။ ကျော်နိုင်ထွန်းတို့ အောက်ကို ဒုရောသောပါး ပြေးဆင်း သွားတာကိုလည်း ငေးကြောင် ကြည့်နေမိ၏။

ချစ်ဖူးငုံက လက် မောင်းကို လာရောက် လှုပ် ကိုင်မှ သတိပြန်ဝင်လာပြီး ကော်ရစ်တာလက်ရန်းဆီ ပြေးကာ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့် သည်။ ကျော်နိုင်ထွန်းနှင့် ထွန်းဇော်ဦးတို့က ခေါင်းငိုက် စိုက်ချကာ လက်သီးကို ကျစ် ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားကြ ၏။ ချမ်းမြေ့နိုင်က ဒေါသ ခိုးဝေနေသော မျက်ဝန်းအစုံ နှင့် အပေါ်ကို လှမ်းမော့ကြည့် နေတာ မြင်ရသည်။ သူ ရင်ခွင်တွင်းမှာတော့ လှုပ်ရှား မှု၊ အသံတရား၊ ခံစားချက်နှင့် အရာအားလုံး ကင်းမဲ့သွားပြီး ဖြစ်သော ငြိမ်းနိုင်က ငြိမ် သက်စွာ လဲလျောင်းလျက်။

၅။

လာနီညာ အလည်လာ သော နှစ်ဖို့လားမသိ၊ ဆောင်း ၏ ခြေရာတွေက ခါတိုင်းနှစ် တွေထက် နက်ရှိုင်းစွာ နှစ်ဝင် နေသည်။ နေဝင်မည်ကြိုကာ

ရှိသေး အအေးဓာတ်က ဝင် ရောက် တပ်စွဲဖို့ တာစုနေပြီ။ ညဉ့်နက်ပိုင်း ရောက်လာလေ လေ ပိုမို ဆိုးရွားလာလေလေ ဖြစ်၏။ နေရာအနှံ့ နှင်းတပ် သားများကိုချည်း မြင်နေရ သည်။ ဆယ်နာရီနောက်ပိုင်း ဆိုလျှင် အကြောင်းကိစ္စ ကြီး ငယ်မရှိဘဲ ဘယ်သူမှ အပြင် မထွက်ချင်ကြ။ နွေးထွေးလုံ ခြံသော အိပ်ရာထဲမှာပဲ စောင် အထပ်ထပ်နှင့် ကွေးနေတာ များသည်။ သို့ပေမဲ့...

ညှိမီကျော်ကတော့ သန်းခေါင်ယံအချိန်ကြီးမှာ တောင် လမ်းမပေါ် ရောက် နေ၏။ ဘယ်ဆီရောက်လို့ ရောက်နေမှန်း သူကိုယ်တိုင် သိပုံမပေါ်။ ရှေ့တူရှုကို ကြည့် ကာ လမ်းလျှောက်နေပုံက အိပ်မက်ထဲမှာ လမ်းလျှောက် နေသလိုလို၊ တစ်ချက်တစ် ချက် သူ့နှုတ်ဖျားမှ အမည် တစ်ခုကို အော်ဟစ်မြည်တမ်း သံကလည်း ထွက်ပေါ်လာ တတ်သေးသည်။

‘ကိုနိုင် ဘယ်သွားမလို့ လဲ၊ ကျွန်မကို စောင့်ဦးလေ’

ရုတ်တရက် နှင်းခွံမီး ရောင်တစ်စက ညှိမီကျော်ဆီ ဖြာကျလာသည်။ ကား ဘရိတ်အုပ်သံနှင့် မရှေး မနှောင်းမှာပင် ရှေ့ခန်းတံခါး မှန် ပွင့်သွားပြီး ခေါင်းတစ် လုံး ထွက်လာကာ လှမ်းအော် ၏။

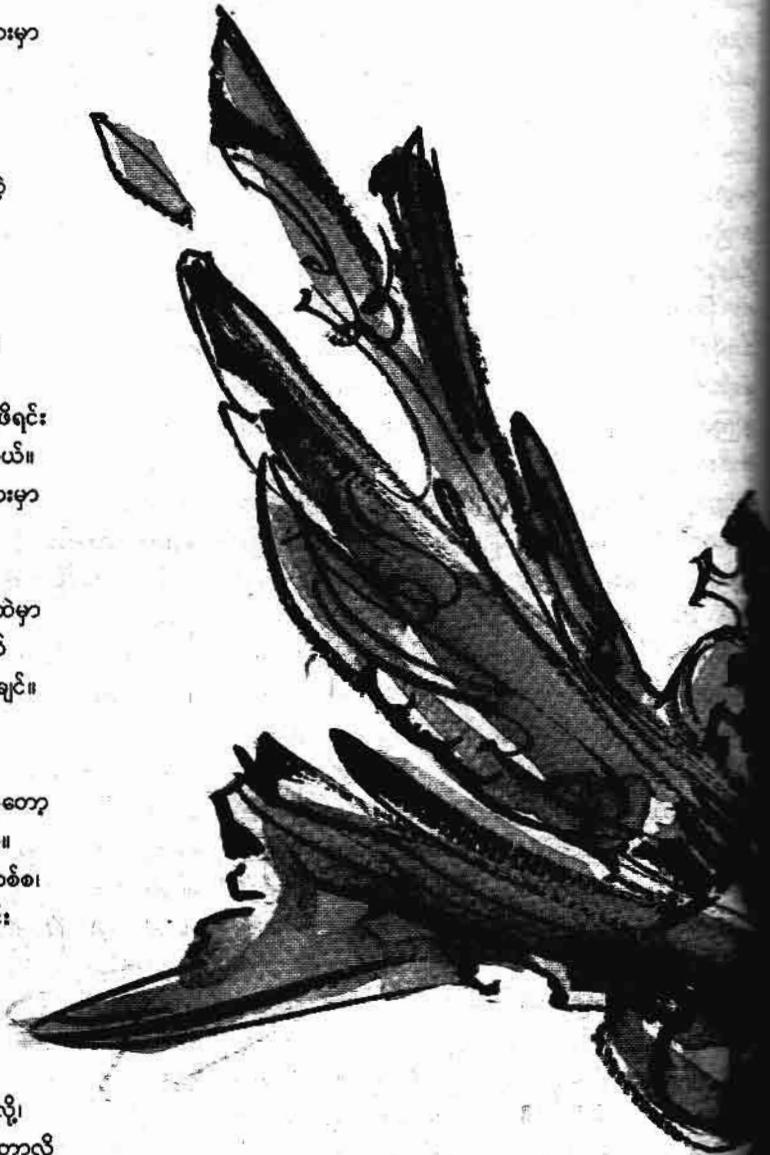
‘ဟဲ့ ကလေးမ၊ ညကြီး မင်းကြီး ဘယ်သူမှမရှိတဲ့ လမ်းပေါ်မှာ ဘာတွေ ထွက် အော်နေတာလဲ’

‘ရှင်’

မော်တော်စော်

၁။

အခန်းထဲကို
ဝင်လာတဲ့
မိန်းကလေးမျက်နှာက
အတော်ကို ပျက်ယွင်းနေပြီ။
ကျွန်မ အိပ်ရာပေါ်
လှဲနေရာက
ထ၊လိုက်တယ်။
မိန်းကလေးက
ခုတင်ထောင့်စွန်းလေးမှာ
ဝင်ထိုင်ရင်း
သူမလက်ထဲမှာ
သူများမမြင်အောင်
ကွယ်ဝှက်ကိုင်လာတဲ့
အရာလေးကို
ကျွန်မရှေ့
တိုးတိုးတိတ်တိတ်
ကွယ်ပြလိုက်တယ်။
‘ဘုရား... ဘုရား’
ရင်ဘတ်ကို လက်နဲ့ဖိရင်း
ဘုရားတ၊လိုက်မိတယ်။
စမ်းသပ်ကိရိယာလေးမှာ
အနီကြောင်းလေး
နှစ်ကြောင်းက
အထင်းသား။ စိတ်ထဲမှာ
သေချာနေသလောက်
ရှိပေမဲ့ မသေချာစေချင်။
မိန်းကလေးက
အသက် ၁၉ နှစ်ပဲ
ရှိသေးတယ်။ ကဲ ခုတော့
ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။
ပညာက တစ်ပိုင်းတစ်စ၊
သင်ယူမှုက တစ်ပိုင်း
တစ်စ၊ ဘဝက
အညွန့်တလူလူ
ခုမှ စ၊မလို့
ရှိသေးတယ်။
ပညာရေးမှာ ကံခေလို့၊
ဆယ်တန်းမအောင်တော့လို့
မိန်းကလေးနဲ့
သင့်တော်တဲ့၊ ဝင်ငွေလည်း
မဆိုး၊ အောင်မြင်ရင်တော့
တစ်သက်တာလုပ်စားလို့

မြတ်ဗွတ်...
အေးအေးအေး
အေးအေးအေး

ရတဲ့ ဆံပင်၊ မိတ်ကပ်ဆိုင်မှာ သင်ယူဖို့ ရောက်လာပြီး ဒီမိန်းကလေးကို စနစ်တကျ သင်ပေးထားတာ။ သူ့ကိုယ် တိုင်ကလည်း စိတ်ပါလို့ တော်တော်လေး လုပ်တတ် ကိုင်တတ်နေပြီ။

နောက်ထပ် မိတ်ကပ် အတွက် နောက်တစ်ပတ်ဆို စသင်ပေးတော့မှာ။ အဆောင် သူ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် အေး အေးဆေးဆေးနေတတ်ပြီး ဒီမိန်းကလေးမှာ ချစ်သူရှိ တယ်။ ဆိုင်ကိုလာလို့လည်း ကျွန်မနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးခဲ့ တယ်။ ရည်ရည်မွန်မွန် မဆိုး ပေမဲ့ သိပ်ကို ငယ်ကြသေး တယ်လို့ ယူဆမိတယ်။ ကောင်လေးကလည်း နယ် ဘက်ကတဲ့။ ဒီမှာ English Speaking သင်တန်း လာ တက်နေတာ။ တွဲရုံတွဲ၊ ချစ်ရုံ ချစ်ကြတယ်လို့ ကျွန်မရဲ့ ဒီတိအောက် အတွေးအခေါ် ကြားမှာ သူတို့လေးတွေရဲ့ မူဝါဒနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ် နေတယ်။ ဆိုင်မှာ ကောင်မ လေး လေးယောက်ရှိတာမှာ အားလုံး နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင် တွေ။ စကားပြောရာမှာ လည်း စည်းမရှိ၊ ဘောင်မရှိ အတော့်ကို ပွင့်လင်းတဲ့ Open ပုံစံတွေ။ တစ်ခါတစ်ခါ အိမ်ထောင်သည် ကျွန်မပင် လက်ဖျားခါရလောက်တဲ့ စကားများ ပါလာတဲ့အခါဆို ဆုံးမရတယ်။ ဒါကလည်း ကျွန်မရှေ့ ရပ်သွားပေမဲ့ သူတို့ အချင်းချင်းတော့ တွတ်တိုး ပြောနေကြတာပါ။

ဖုန်းထဲမှာ အားရင် ခေါင်းချင်းဆိုင်၊ ဖုန်းကို စည်း နဲ့ကမ်းနဲ့ အချိန်နဲ့ ပေးသုံး ထားပေမဲ့ လစ်ရင်လစ်သလို သုံးစွဲ နေကြတာပါပဲ။ နယ်က လူတွေဖို့ အတယ်မထင် လိုက်ပါနဲ့။ ဝန်ထမ်းလာ လျှောက်တဲ့ထဲမှာ ဖုန်းသုံးစွဲ ခွင့်ပြုမှု လာလုပ်နိုင်မယ် ဆိုတာ ပါသေးတယ်။ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်က သူတို့မှာ ပျောက်နေတယ်။ ကျန်တဲ့ သုံးယောက်လည်း ရည်းစား ကိုယ်စီတွေနဲ့ပါ။

ဒီကောင်မလေးက အငယ်ဆုံးလေး။ ခုတော့ အစွာဆုံးဖြစ်ပြီး မျက်ရည် အသွင်သွင် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုလို့။ ဒီတော့လည်း ဘာမှ

ဒီကောင်မလေးက
အငယ်ဆုံးလေး
ခုတော့
အစွာဆုံးဖြစ်ပြီး
မျက်ရည်
အသွင်သွင်
ရှိုက်ကြီးတင်
ငိုလို့
ဒီတော့လည်း
ဘာမှ
မတတ်နိုင်
ဖြေရှင်း
ရတော့မှာပေါ့
သူမနာမည်က
စံမဒီ
တဲ့

ထားပေမဲ့ လစ်ရင်လစ်သလို သုံးစွဲ နေကြတာပါပဲ။ နယ်က လူတွေဖို့ အတယ်မထင် လိုက်ပါနဲ့။ ဝန်ထမ်းလာ လျှောက်တဲ့ထဲမှာ ဖုန်းသုံးစွဲ ခွင့်ပြုမှု လာလုပ်နိုင်မယ် ဆိုတာ ပါသေးတယ်။ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်က သူတို့မှာ ပျောက်နေတယ်။ ကျန်တဲ့ သုံးယောက်လည်း ရည်းစား ကိုယ်စီတွေနဲ့ပါ။

ဒီကောင်မလေးက အငယ်ဆုံးလေး။ ခုတော့ အစွာဆုံးဖြစ်ပြီး မျက်ရည် အသွင်သွင် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုလို့။ ဒီတော့လည်း ဘာမှ

မတတ်နိုင်၊ ဖြေရှင်းရတော့မှာ ပေါ့။ သူမနာမည်က စံမဒီ တဲ့။ နာမည်က အပျိုစား။ အရွယ်လေးက အပျိုဖြစ်စ လှပလို့ကောင်းနေတဲ့ တက် တဲ့အရွယ်။ ကိုယ့်ရှေ့မှာ ထမင်းမစားချင် ခဏခဏ အန်ကတည်းက သတိထားမိ နေတာ။ ဒီနေ့တော့ မနေနိုင်စွာ နေကောင်းရဲ့လားလို့ မေးမိ ရာက မျက်ရည်စက်လက်နဲ့ ရင်ဖွင့်တော့တယ်။

ရာသီပန်းမပွင့်တာ အစကတော့ သူ့ကောင်လေး က ဆေးတိုက်တယ်။ သူ လည်း သောက်ဖြစ်တယ်။ နောက်အခါမှာ ရန်ဖြစ်ပြီး ချောရင်း ဆေးက ရယ်ဒီမပါ လာတော့ မသောက်ဖြစ်လိုက် တာ။ မေ့ရာကနေ ခုတော့ ကိုယ်ကျိုးနည်းပါပြီပေါ့။

‘က... စံမ မငိုနဲ့တော့ အေ၊ ငိုနေလို့လည်း မထူး တော့ဘူး။ ညည်းကောင် လေး ဘယ်သူ...’

‘ကိုရဲနောင်’
‘အေး သူ့ဆီကို ဖုန်း ဆက်၊ ဒီကိစ္စကို သေချာပြော ပြ’

‘ဟုတ်’
‘စိတ်အေးအေးထား ပြော၊ သူ တာဝန်ယူရတော့ မယ်’

‘ဟုတ်’
‘ဆိုင်က မာလာတို့မေး ရင် မျက်နှာမပျက်စေနဲ့၊ အဲဒီ ညည်းဘဲနဲ့ ရန်ဖြစ်ထားလို့ ငိုထားတာလို့ သာပြော။ စပီစုမတွေ၊ တော်နေ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နဲ့ မကောင်းဘူး’

‘ဟုတ်’
‘ဒီပစ္စည်းကို သေသေ

ချာချာ သတင်းစာနဲ့ပတ်ပြီး ဟိုးအမှိုက်ပုံးအောက်ဆုံးကို သေချာပစ်၊ ကြားလား စံမ’
‘ဟုတ် အန်တီ၊ ကိုရဲဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်’

‘အေးအေး ဆက်လိုက် ပြီးရင် အန်တီ ပြန်ပြော’

နောက်ဖေး တံခါးက နေ ထွက်သွားတဲ့ စံမထီ ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချစ် တယ်။ ကိုယ်တိုင်လည်း သမီးနှစ်ယောက် မွေးထား တာမို့ စိတ်ပူမိတယ်။ ခုခေတ် က တကယ့်ကို မကောင်းတဲ့ ခေတ်။ အရာရာ လွယ်ကူနေ တဲ့ခေတ်ထဲ ကျရောက်နေ တော့ စက်ဘီးဒေါက်ထောင် ရတာတောင် ခက်နေဦး မယ်။ သမီးနှစ်ယောက်က တစ်ယောက်က ရှစ်တန်း တစ်ယောက်က ငါးတန်း မကြာခင် ဒီအရွယ်တွေထိ ဖြတ်သန်းလာရဦးမယ်။ မိခင်သောကဆိုတာ ဒါပဲ။ စံမတို့ရဲ့ မိဘတွေက ဘာဆို ဘာမှ သိနားမလည်တဲ့ မိဘ တွေ။ သမီးလေးတစ် ယောက် ကိုယ့်ခြေထောက် ပေါ်ကိုယ် ရပ်တည်နိုင်အောင် ပို့ထားကြတာ။ မိဘတွေဆို မသနားကြဘူး။

ဟိုအုပ်စုက နည်းနည်း ကြီးတော့ စံမထက်စာရင် လည်တယ်။ သူတို့ထဲက သိပ်အပွန်းအပဲ့ခံကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ကြီးပြင်းတဲ့ ထိ ဝန်းကျင်လည်း ကွာတာပေါ့ လေ။

စံမက ဖုန်းလေးထိုင် ရင်း အခန်းထဲဝင်လာတယ်။ ‘စံမ ဘာတဲ့လဲ၊ ညည်း ကောင်လေးက’
‘ဟုတ် သူလည်း အိပ်

သွားတယ်။ သူ့အမေတို့ဆီ ပြန်ပြီး ဒီကိစ္စ ပြောထားလိုက် ခယ်။ လက်ထပ်ကြမယ်လို့ ပြောတယ် အန်တီ

‘အေး... တော်သေး တာပေါ့။ သူ့မိဘတွေက ဘယ်မှာလဲ၊ ဘာစီးပွားရေး ထုပ်ကြတာလဲ’

‘မဲ့ ရွာနယ် ဘက်က အန်တီ၊ အထည်လုပ်ကြတာ’

‘ဪ... ဒါဆို မဆိုး ခါဘူး။ စံစံ ကံကောင်းမှာ ဝါး သူက ဘယ်တော့ပြန်မှာ လဲ’

‘ဒီရက်အတွင်း ပြန် ထိုက်မယ်တဲ့၊ အကျိုး အကြောင်း ဖုန်းဆက်မယ်တဲ့’

‘အေး... အဆင်ပြေမှာ ခါ ဒါဆို၊ အန်တီကတော့ ခင်လားဆောင်ရင် လာနိုင်မှာ ဟုတ်ဘူး၊ လက်ဖွဲ့တော့ ယောရမှာပေါ့’

‘ရပါတယ် အန်တီ’

‘ညည်း သင်တန်းဆက် တက်စေချင်တယ်’

‘ဆက်တက် မှာပါ အန်တီ၊ ဒီလုပ်ငန်းက စံစံဘဝ ထိုးတက်ဖို့ပဲလေ’

‘အေးအေး...’

ယောကွမက သူဌေးဆိုတော့ နောက် ဆိုင်တွေဘာတွေဖွင့် ယေးတော့လည်း ကောင်းတာ ဆိုအေး

‘မမျှော်လင့်ပါဘူး အန် တီရယ်၊ တစ်ခါမှလည်း မမြင် နှုတ်တော့ တွေ့ရမှာ ကြောက် ထိုက်တာ’

‘ရ ချိန် ကျမှ တော့ ကြောက်နေလို့ မရတော့ဘူး အေး၊ အနေအပြု ပြေးတွေ့ တော့မှာ’

‘ဟုတ် အန်တီရယ်၊ အန်တီ စံစံကို ပစ်ထားပါနဲ့

နော်’
‘အေးပါ စံစံ ရယ်၊ ကဲ... မျက်နှာကြီးကို ပေါင် ဒါလေးဘာလေး ရိုက်လိုက် ဦး၊ အန်တီပြန်တော့မယ်။ သော့တွေ သေချာပိတ်’

‘ဟုတ်ကဲ့’
အပြင်မှာ ဆံပင်ညှပ်နေ တဲ့ မာလာတို့အုပ်စုကိုလည်း မှာပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့တယ်။

□
အိမ်ရောက်တော့ သမီး နှစ်ယောက်ကို ထမင်းကျွေး၊ အိမ်က ခင်ပွန်း မောင်တော် ရောက်တော့ ထမင်း အတူ စား၊ ဖုန်းကြည့်၊ TV ခဏ ကြည့်၊ စာအုပ် ခဏဖတ်ရင်း အိပ်ငိုက်လာတယ်။ အိပ်သာ ငိုက်နေတာ တကယ်တမ်း အိပ်တော့ အိပ်လို့မပျော်။ စံစံ အကြောင်း ခေါင်းထဲ ပေါ် လာတယ်။ စိတ်ထဲမှာ အဆင် မှ ပြေပါ့မလားဆိုတာကြီး တွေးမိနေတယ်။ တကယ်လို့ အဆင်မပြေခဲ့ရင်ရော ဆိုတာ ကြီးက ဆက်တိုက်တွေးမိ လာပြန်တယ်။ စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုဆိုတာကြီးကို ခံစား မိနေတယ်။

မောင်ကို စံစံအကြောင်း ပြောပြမိတယ်။ မောင်က တော့ မထူးဆန်းတဲ့ ကြားနေ ကျဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို နားထောင်ရသလို၊ ဘာခံစား မှမှ မရှိသလို အင်း၊ အင်းနဲ့ ခေါင်းညိတ်တယ်။

‘မောင် စံစံအကြောင်း က စိတ်ဝင် စားစရာ မကောင်းဘူးလား’

‘ဟာ မောင် နားထောင် နေတယ်လေ’

‘တအင်းအင်းနဲ့’

‘ဪ သဲရယ်၊ ခုလို ဇာတ်လမ်းတွေက ပေါများနေ လွန်းလို့ မထူးဆန်းတော့တာ တော့ အမှန်ပဲ။ မောင်တို့၊ သဲ တို့ ခေတ်တန်းကလို မဟုတ် ဘူး။ သဲဆို ရည်းစားဖြစ်တာ တောင် မောင့်စက်ဘီးနောက် က ရိုးရိုးတောင် မလိုက်ရဲခဲ့ ဘူး။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင် ဖို့ သာဝေးသေး။ ခုခေတ် လူငယ်တွေက ဘီယာဆိုင် အတူထိုင်ကြသလို၊ ဆိုင်ကယ် နောက်က လူမြင်မကောင်း အောင် ဖက်ကြ။ ဘယ်ဟာက လင်မယား၊ ဘယ်ဟာက ချစ်သူရည်းစားစုံတွဲမှန်း မသိ၊ မခွဲခြားနိုင်တော့တဲ့ ခေတ်လေ။ ခု သဲပြောတဲ့ စံစံ အကြောင်းက ဒီတံတောင် အောက်နေပြီ။

‘ခု ကိုယ်တို့ဇာတ်လမ်း ကိုသာ ခုခေတ် လူတွေကြား ရင် အဆန်းတကာအဆန်း ဖြစ်နေမှာ။ သူပါးနုမီးရဖို့ မပြောနဲ့ လက်ကိုင်ဖို့ အခွင့် အရေးတောင် ဘယ်လောက် ကြာအောင် စောင့်ခဲ့ရလဲ။ ဒီက မောင်မို့လို့နော်။ ဒီကြား ထဲ ယောကွမကလည်း ဆိုး လိုက်တာ’

‘ကြည့်စမ်း၊ သူများ အမေကို’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ စံစံ တို့လို ဖြစ်ဖို့နေနေသာသာ၊ သူ သမီးကို နေ့စပ်လက်ထပ်ပြီး တာတောင် အိမ်ပြန်လွှတ် တယ်။ အဲဒါ မဆိုးဘူးလား’

‘အမေနဲ့က တစ်သက် လုံး အိပ်လာတော့ အမေက အဲဒီနေ့က မခွဲနိုင်လို့ပါ’

မောင်ပြောမှ သတိရမိ တယ်။ မောင်နဲ့လက်ထပ်ပြီး တာတောင် အမေက တစ်ရက် နောက်ဆုံး သူနဲ့ လာအိပ်ခိုင်း တာ။

‘ဟွန်း... သူ့မျက်နှာ မြင်ရဖို့ အိမ်ရှေ့က အခေါက် သုံးဆယ်လောက် တာယာ အပါးခံပြီး ကလင်သံပေး လည်း ထွက်မလာ။ စံစံတို့ ကတော့ လက်ချိတ်ပြီးတော့ ကို ဆိုင်ထဲဝင်လာတာ ဟုတ် လား’

‘ဟုတ်ပဲ မောင်ရေ၊ ကျန်တဲ့ ကောင်မလေးတွေထဲ က နီးနီးဆိုတဲ့ တစ်ယောက် ကဆို သူ့ဘဲကို ခေါ်တာ ယောကျ်ားတဲ့၊ ဟိုကလည်း ချစ်မိန်းမတဲ့’

‘ဟိုက်ရှားပါး’

‘ရင် လေးပါတယ် မောင်ရယ်၊ သူတို့တွေအားလုံး က ပွင့်လင်းလွန်းတယ်။ ဘယ်သူမှ ယောကျ်ား မယူ ရသေးဘဲ လူရွေ့လည်း ယောကျ်ားလို့ခေါ်ဖို့ မရှက် ဘူး၊ ဝန်မလေးဘူး’

‘သဲနဲ့တော့ အတော် ကွာတာပဲ။ မောင်လို့ခေါ်ဖို့ တစ်နှစ်လောက် သင်ရတယ်။ မောင်တို့လည်း သမီးမိန်း ကလေးတွေ မွေးထားတော့ စိတ်ပူတယ်။ အနေအထိုင်၊ အသွားအလာတွေကရစိုက် ပါ။ ခေတ်ကြီးရော၊ လူတွေ ရော မကောင်းကြဘူး။ မောင် တို့တုန်းက ဆံမြိတ်လည်း မပြောဘူး၊ ပန်းလည်းမကြွေ ဘူး။ သီတင်းကျွတ်လို့ လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် တကယ် လက်ထပ်ခဲ့ကြတာ’

‘ဟုတ်တယ်မောင်၊ တန်ဖိုးပေါ့။ နောက် စာအုပ်၊

စာပေနှင့် ကြီးပြင်းခဲ့ရတာလည်း ပါတယ် မောင်ရဲ့။ မေမေက စာအုပ်ထဲကနေ သဲကို အမြဲ သင်ယူခိုင်းခဲ့တာ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်းဖြစ်ဖို့လည်း လိုသေးတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်သမီးတွေကို စာပေရဲ့ တန်ဖိုးသိဖို့ ငယ်စဉ်ကတည်းက လေ့ကျင့်ပေးနေတာ။

ထိုညက မအိပ်ခင် မောင်နဲ့ စကားပြောကောင်း တဲ့ည ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

□

၂။
စံစံရဲ့ မင်္ဂလာဆောင် ဖိတ်စာလေးကို မြင်ရတော့ စိတ်ထဲ ဝမ်းသာမိတယ်။ တော်သေးတယ်။ ဘာအထစ် အငေါ့မှမရှိ အဆင်ပြေသွား လို့။ မာလာတို့အုပ်စုက ကောက်ကာငင်ကာ မင်္ဂလာ ဆောင်သွားတဲ့ စံစံကို အံ့သြ နေကြတယ်။ မုံရွာဘက်မှာ ဆိုတော့ ဘယ်သူမှလိုက် မသွားဖြစ်ကြ။ စံစံလာရင် လက်ဖွဲ့ပေးဖို့ အဆင်သင့် ထုပ်ပိုးနေကြတယ်။ စံစံ ပြီး သွားတော့ သူတို့ကိုလည်း ဆို ဆုံးမရသေးတယ်။ သူတို့က တော့ မယူသေးပါဘူး။ ပညာသင်ဦးမယ်။ လူတမ်း စေ့နေနိုင်အောင်လို့ ပြောကြ တာပဲ။

နီးနီး အဖြေကတော့ ခပ်ရှင်းရှင်းကြီးမို့ ဝိုင်းရယ် ကြပြီး မျက်လုံးတောင် ပြူး သွားတယ်။

‘အန်တီရယ်၊ ခုလည်း ယောက်ျားယူတာနဲ့ ဘာထူး လို့လဲ။ မယူသေးပေါင်။ ယူ ပြီးရင်မှ သူတို့ အလုပ်ပို အဝတ်လျှော်၊ မီးပူတိုက်၊ ဟင်းချက်ကျွေးတွေ လုပ်နေ

အဝကတော့
သူ့ကောင်လေးက
ဆေးတိုက်တယ်
သူလည်း
သောက်ဖြစ်တယ်
နောက်အခါမှာ
ရန်ဖြစ်ပြီး
ချောရင်း
ဆေးက
ရယ်ဒီ
မပါလာတော့
မသောက်
ဖြစ်လိုက်တာ
မေ့ရာကနေ
ခုတော့
ကိုယ်ကျိုး
နည်းပါပြီပေါ့

ရဦးမယ်။ ခုဆို အချိန်တန် ခေါက်ဆွဲကြော်ဆို ခေါက်ဆွဲ၊ ကြက်ဆီထမင်းဆို လည်း လာပို့၊ အကုန်လုပ်ပေးတာ။ ယူလိုက်ရင် ခုလို ဖိမ်ကျမှာ မဟုတ်ဘူး။ တွေ့တော့လည်း တစ်လ တစ်ခါပဲ။ ဒီထက် ပိုပြီး တောင်းဆိုလာရင် ရှောင်၊ စိုက်ကြီးလို့ ယူရ တဲ့အဖြစ်မျိုး မဖြစ်အောင် ကာကွယ်ထားတယ်။ အင် တာနက်က စာတွေ ဖတ် တယ်။ ဟီး... စိတ်မပူပါနဲ့ အန်တီ’

‘အေးပါ... ကိုယ့်ဆိုင် က ကလေးတွေဆိုတော့

ပြောရတာပေါ့အေ၊ ညည်းတို့ လေးတွေ လည်မှန်းသိပါ တယ်’

‘ဒီ ခေတ် ကြီးမှ ၁ မလည်ရင် ကိုယ်ခံသွားရမယ် အန်တီရဲ့။ နီးနီးတို့က စည်း ကမ်းရှိပါတယ်။ ကိုယ့်ဘဲနဲ့ပဲ၊ စပွန်ဆာမတွဲဘူး၊ စိတ်မဝင် စားဘူး’

‘ဟုတ်တယ် အန်တီရဲ့၊ ဆွေသူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဘဲရှိလျက်နဲ့ စပွန်ဆာ အဘိုး ကြီးဆွဲလိုက်တာ ပါးရှစ်စိတ် ကွဲပါရောလား’

‘ဟမ်... ပါးရှစ် စိတ်...’

‘လူကြားထဲ ဆိုင်ထဲ တင် ပါးကို မိန်းမက ရိုက် သလို ဟော့သလို ရိုက်တာ၊ ဘယ်ပြန်ညာပြန်ချတာ ပုံ လျက်သားကို လဲကျသွား တာ။ အဘိုးကြီးက ထွက် ပြေးရော။ ပုဆိုးတောင် ကျွတ်မတတ် ဟားဟား’

‘ကြောက်စရာပါ လား’

‘အမှန်တော့ သူ့ကောင် လေးက ပထဝီ သိပ် မကောင်းဘူးလေ။ ဒါကြောင့် ပထဝီကောင်းတဲ့ ဘိုးတော်ကို ကြွေပြတာ’

‘အမ်... ဘာလဲ ပထဝီ ဆိုတာ’

‘အန်တီကလည်း ရေ လေ ကောင်းတာ၊ ငဝိုင်း ကောင်းတာကို ပြောတာ’

နီးနီးက လက်လေး အဝိုင်းလေးလုပ်ပြမှ ပိုက်ဆံ ရှိတာကိုပြောမှန်း သိရတယ်။ ဖေ့စ်ဘွတ်ခ်ထဲမှာ ပါပါနေလို့ ခေး၊ မှီးတို့လောက် သိပေမဲ့ ပထဝီဆိုတာတော့ ခုမှကို စ၊ ကြားဖူးတာ။ တကယ့်ဟာ တွေပဲ။

‘အဲဒီနီးမက ပထဝီမက် တယ်လေ၊ သိတယ်မဟုတ် လား’

ဒါဆို ငွေမက်တယ် ပြောတာ။

ကျွန်မ ပြုံးစိစိတောင် ဖြစ်ချင်သွားတယ်။ မြန်မာ စကားတွေ မပျက်စီးမှနေ ရော၊ ဘာတွေမှန်းကို မသိ တော့ဘူး။ ကိုယ့်နာမည်ထဲ ကျော် မပါဘဲ နဲ့လည်း တကျော်ကျော်လုပ်နေတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် လည်း အသက်ကြီးမှ အမြင် ကတ်စရာ။

‘အန်တီ စံစံလက်ထပ် တာ ဒီလောက်မြန်တာ မှီး ရော ရိုးရဲလား မသိဘူးနော်’

‘မသိပါဘူးအေ၊ သူ ကောင်လေးက လိုချင်ပြီ နေ မှာပေါ့’

‘ရဲနောင်ကတော့ မဆို ပါဘူး။ သူမိဘတွေက မဆို ဘူး ပိုက်ဆံရှိတယ်’

‘နားမလည်လို့ မေးဦး မယ်၊ ရဲနောင်နာမည်ရင်းထဲ အဂ္ဂနောင်လား’

‘အေး... ငါလည်း အဲဒါပြောမလို့၊ နာမည်ထဲ မိုက်တယ်လို့၊ စံစံကလည်း ရဲနောင်၊ ကိုရဲလို့ပဲ ခေါ်တော့ မသိဘူး’

‘အန်တီတောင် နာမည် ကို သေချာမကြည့်မိဘူး’

‘သူတို့ လက်ထပ်ကြ တာ မြန်လိုက်တာနော်’

‘ကဲကဲ... ဧည့်သည် ဝင်လာပြီ လူခွဲကြတော့’

‘ဟုတ်ကဲ့’
ဧည့်သည် ဆံပင်ညှာ သူ၊ ခေါင်းလျှော်သူတွေ ကျလာတော့မှ အသံတိတ်ပြီး လုပ်ငန်း

စိတ်ပြန်ရောက်သွားတယ်။

၃။

ဒီနေ့ ဆိုင်ကို စံစံ ပြန် ရောက်လာတယ်။ မှန်တံခါး အဖွင့် စံစံကို တွေ့တော့ အား ထုံး ဝိုင်းအော်ဟစ်ဆူညံသွား တယ်။ လက်ဖွဲ့တွေကိုယ်စီ ပေးရင်း နီးနီးတို့ကတောင် စံစံကို အားကျကြောင်း နှိုးခွမ်းပေးကြတယ်။ လော လောဆယ် ဆယ်တို့နှစ်ယောက် ထုံး မန်းတက္ကသိုလ် မဟာ ခြင်္သေ့ကြားထဲက အိမ်ခန်းတစ် ခုကို သူမိဘတွေက နှစ်နှစ် စာ ငှားပေးလိုက်တယ်။ စံစံ ခြင်္သေ့ဆိုင်ကယ်တစ်စီး အသစ် ထက်ဖွဲ့လိုက်သေးတယ်။ ဆံပင် မိတ်ကပ်သင်တန်းကို ထည်း ပြီးဆုံးအောင်သင်ဖို့ ထာဝန်ယူတယ်တဲ့။ မဆိုးဘူး ခေါ့။

စံစံက ကျွန်မပေးတဲ့ ချောခင်း၊ ခေါင်းအုံးစွပ်တွေ ကို ဖြန့်ကြည့်ရင်း အားလုံး ထင်အောင်အတွက် ကျေးဇူး ထင်ကြောင်း ပြောတယ်။ နေ့ အယ် ကျွန်မ နားနေတဲ့ အနီးထဲ စံစံကို တိတ်တိတ် လေး ခေါ်တွေ့ခဲ့တယ်။

‘စံစံ အဆင်ပြေတော့ သေးသတယ်။ အန်တီ စိတ်ပူ ချတာ။ သူတို့ဘက်က ဗိုက် ဖိစွဲ ဘာပြောသေးလဲ’

‘ဘာမှမပြောပါဘူး၊ သူ သားကလည်း ပြောထားပြီး ပြီးဆိုတော့ တစ်ခုပဲ ပြော အယ်’

‘ဟင် ဘာပြောလဲ’

‘သူအမေက စံစံကို အာလွယ်တာကိုးတဲ့’

‘အိုအေ... ဒါက စံစံ အိပ်ယောက်တည်းအပြစ်မှ

မဟုတ်တာ။ သူ့သားအပြစ် လည်း ပါတာပဲ’

‘စံစံအပြစ်ပါ အန်တီ ရယ် ဟင်... ဟင်... ဟီး ဟီး...’

‘အို... စံစံ ဘာလို့ငို တာလဲ၊ ဝမ်းမနည်းပါနဲ့။ သားရှင်ဆိုတော့ နိုင်သလို ပြောတာ မငိုနဲ့နော်၊ ကလေးနဲ့ ဆိုတော့။ အဓိက ခုအဆင်ပြေ တယ်မဟုတ်လား၊ စံစံနဲ့ ရဲနောင် ပြေလည်ရင် ပြီးတာ ပဲ။ သူတို့နဲ့ အတူနေမှာမှ မဟုတ်တာ’

‘မပြောဘူး အန်တီရဲ့’

‘ဟင် စံစံ ဘာတွေ မပြောတာလဲဟင်’

‘ဟီး... ဟီး’

တဟီးဟီးနဲ့ ရှိုက်ကြီး တငင် ငိုနေတာမို့ အခန်း တံခါးကို ဂျက်(ချက်)ချရင်း-

‘ကဲ စံစံ သမီး ဘာဖြစ် လာတာလဲ။ အန်တီကို အကုန် ဖွင့်ပြောပြပါ၊ ဒါမှ ကူညီလို့ ရမယ်လေ’

‘စံစံကလည်း အန်တီ တစ်ယောက်တည်းပဲ ပြော စရာရှိတာပါ။ ဟိုရောက် တော့ သူ့အမေက ပြော တယ်။ သူ့သားက ငယ် သေးတယ်။ စင်ကာပူမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ မန္တလေးမှာ အင်္ဂလိပ်စာ စကားပြောတက် ခိုင်းထားတာ။ ဒီနှစ်ကုန် ထွက်ဖို့လည်း အားလုံးလုပ် ထားပြီးပြီ။ နောက်ပြီး မုံရွာ မှာ လူကြီးချင်း သဘောတူ ပြီး မန္တလေး မသွားခင် ကတည်းက သမီးရည်းစား

ဖြစ်နေတဲ့သူရှိကြောင်း ပြော တယ်။ အဲဒါတွေ အကုန်လုံး က အမှန်တွေပါ။ ရင်တွေမှာ လိုက်တာ အန်တီရယ်။ ဒါပေမဲ့ စံစံကို သူ လက်ထပ် မယ်လို့ ပြောတယ်။ သူမိဘ လက်မခံဘူး’

‘ဟင် ဟုတ်လား၊ သားသမီးချင်း ကိုယ်ချင်း မစာ’

ကျွန်မရဲ့ သိလိုစိတ်တွေ က ပြင်းပြလာလေ၊ စံစံမျက် ရည်ပေါက်တွေက တလိမ့် လိမ့်ကျလေပါ။

‘ဘယ်လိုမှ ပြောမရဘူး အန်တီ။ စံစံ အရှက်မကွဲ အောင် မင်္ဂလာဆောင်ပေး မယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့သားနဲ့ တော့ မဟုတ်ဘူး’

‘အို...’

‘ဟုတ်တယ်၊ အစစ အရာရာ စီစဉ်ပေးပါတယ်။ သတို့သားက သူတို့သား မဟုတ်တာကလွဲလို့ပေါ့’

‘ဒါဆို ရဲနောင်က...’

‘ရဲနောင်က အမေပြီးမှ ပြီးရတဲ့သားပါ။ သတ္တိမရှိ ဘူး၊ ကိုယ့်မိတ်ကို သူများ လက်ထဲ ထိုးပေးခဲ့တယ်’

‘ဘယ်လို... လူတွေမှ ဟုတ်ရဲ့လား’

‘ဖိတ်စာထဲက အဂ္ဂ နောင်ဆိုတာ သူတို့အိမ်မှာ နေရတဲ့ ခိုင်းဖတ်၊ သူ့အဖေ မိတ်ဆွေရဲ့သား။ ဆွေမျိုး လည်း နည်းနည်းတော်တယ် ပြောတယ်။ မိဘတွေ မရှိလို့ ခေါ်စောင့်ရှောက်ထားတာ။ ဉာဏ်ရည်သိပ်မမီတဲ့သူတစ် ယောက်ပါ။ စံစံဗိုက်အတွက် အရှက်ကာဖို့ အဂ္ဂနောင်နဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ခဲ့ရတယ်’

‘ဘုရား... ဘုရား၊

ဟင်... အဲဒီ ရဲနောင်က ဘာ လုပ်နေလဲ။ ဒီအတိုင်း လက်ခံ တယ်လား’

‘အန်တီ အဲဒီရောက်တဲ့ အချိန်မှာ စံစံ လူတွေ အကြောင်းကို ပိုသိခဲ့ရတယ်။ ရဲနောင်က မန္တလေး ဘယ် တော့မှ လာရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူမိဘက ဗိုက် ထဲက ကလေးကိစ္စ ဘာမှ မပတ်သက်ဘူး။ ဒီလို ကလေးမျိုး ရဲနောင် ထပ်မွေး နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ကလေး ဗန်းမပြန်တဲ့။ ငွေသိန်း ၂၀ ပေးတယ်။ စံစံ ယူတယ်။ မင်္ဂလာဆောင်တော့လည်း ရဲနောင် မရှိပါဘူး။ တစ် နေရာကို ပို့လိုက်တယ် ထင် တယ်။ ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ တောင် ပြောမသွားပါဘူး။ ဒီနှစ်ကုန်လည်း ထွက်မှာဆို တော့ ပြန်မတွေ့နိုင်ပါဘူး’

‘ရက်စက်လိုက်တာ။ ဒါလေးလုပ်ပေးတာနဲ့ ပြီးရော လား။ စံစံ အဂ္ဂနောင်ကို လက်ထပ်ခြင်းအပေါ် ဘယ် လိုခံစားချက်နဲ့လဲ အန်တီ သိချင်တယ်’

‘စံစံမှာ ရွေးစရာလမ်းမှ မရှိတာ အန်တီ။ မိဘတွေ အရှက်မကွဲဖို့ ဟန်လုပ်ပြီး သူတို့ သွေးသား၊ ဗိုက်ထဲက ကလေးအတွက် လက်ထပ် တာပါ။ အဂ္ဂအပေါ်မှာ အချုပ် အနှောင်သဘောမျိုး မကျ ရောက်စေချင်ဘူး။ သူက ဉာဏ်ရည်အနည်းငယ် မမီ ပေမဲ့ လူသားဆန်တဲ့စိတ်ရှိ တယ်။ စံစံအပေါ်မှာ အခုချိန် ထိ ရိုးရိုးသားသားစောင့် ရှောက်နေတယ်။ ကိုယ်ဝန် အကြောင်း ဖွင့်ပြောတော့ အားလုံးကို လက်ခံတယ်။’

အဂ္ဂကိုလည်း သူတို့တွေ ပြော
ပြီးသားဖြစ်မှာပါ။ အဂ္ဂက
စံစံကို အရမ်းသနားတာပဲလို့
ပြောတယ် အန်တီ

‘အေးပါကွယ်၊ ဘာပဲ
ဖြစ်ဖြစ် စံစံ ပြောပြတာ နား
ထောင်တာနဲ့ကို သူဟာ စိတ်
ကောင်းရှိသူဆိုတာ သိသာပါ
တယ်။ စံစံ စေတနာ အကျိုး
ပေးမှာပါ။ အချစ်ဆိုတာ တစ်
ခါတလေတော့လည်း ခပ်
ကြမ်းကြမ်း ကျီစားတတ်
တယ်။ ခါးသီးတာကို နာတာ
နဲ့ ဖြေပါ။ စံစံ ကလေး
အတွက် အန်တီတို့ ရှိတယ်။
ဘာမှစိတ်မပူနဲ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ စံစံ အားရှိပါ
တယ်။ မွေးလာမယ့် ကလေး
ကို အဂ္ဂနဲ့အတူ စောင့်ရှောက်
မှာပါ။ အဂ္ဂကလေးပဲ ဖြစ်စေ
ရမယ်။ ရဲနောင့် သွေးသား
တွေ မပါစေရဘူး အန်တီ’

‘အေးပါ စံစံ၊ ဘဝ
အတွေ့အကြုံတွေက သင်ခန်း
စာ ပေးပါတယ်။ သမီး
ကောင်းချင်လို့ ဖြစ်လာတယ်
ပဲ မှတ်ယူပါ’

‘ညနေ သူလာကြိုရင်
အားလုံးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေး
မယ်။ ကွယ်ဝှက်ထားစရာ
လည်း မလိုပါဘူး။ စံစံ
အကြောင်းကို အားလုံးသိစေ
ချင်တယ်။ သူတို့လည်း
သင်ခန်းစာရတာပေါ့ အန်တီ’

‘အင်း... ဟုတ်တာ
ပေါ့’

ဘဝအတွေ့အကြုံတွေ
က စံစံရဲ့ အတွေးအခေါ်နဲ့
စိတ်တွေကိုပါ ပြောင်းလဲလာ
စေတယ်။ အမှန်တရားဆို
တာ တစ်ခါတလေတော့
ခါးသီးလွန်းလှတယ်။

၃။

ညနေမှာ ဆိုင်ကယ်
အသစ်လေးနဲ့ လာကြိုတဲ့
အဂ္ဂနောင် ဆိုသူနဲ့ စံစံက
မိတ်ဆက်ပေးတယ်။ အသား
ညိုညို၊ အရည်ရည်ရှိသည်၊
အပြုံးလေးတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်
ထားပြီး စကားပြောရင်
ခေါင်းလေးစောင်းစောင်း
ပြောတတ်တယ်။ ယဉ်ကျေး
တဲ့ လူငယ်ပုံစံဖြစ်ပြီး စံစံကို
ရဲနောင်ထက်တောင် ဂရုစိုက်
မှန်း သိသာလှတယ်။

အားလုံးလည်း သိထား
ပြီးသားမို့ အဂ္ဂအပေါ် ဖော်ရွေ
ကြတယ်။ အဂ္ဂက စံစံကို
ဂရုစိုက်စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ မှာ
တယ်။ ဉာဏ်ရည်မမီခြင်း
ထက် ဆင်ခြင်တုံတရား၊
စာနာမှု၊ နားလည်မှုတွေနဲ့
ပြည့်နှက်နေတဲ့ အဂ္ဂကို အား
လုံးက လေးစားနေမိတယ်။

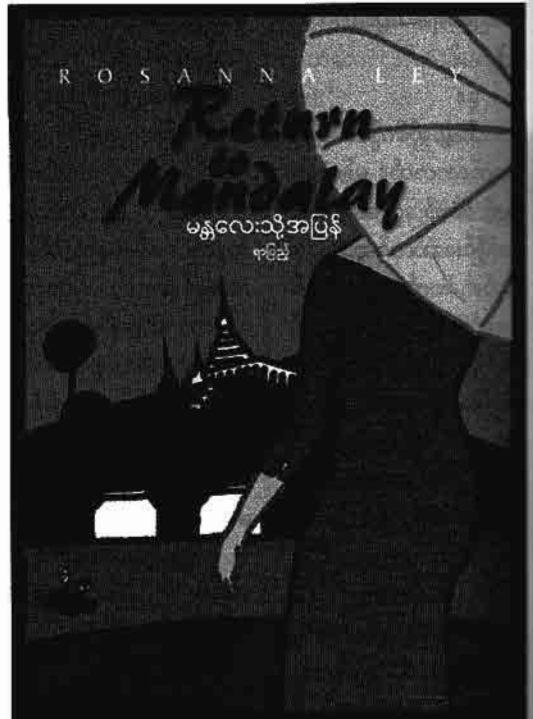
နှစ်ယောက်သား ဆိုင်
ကယ်နဲ့ ထွက်သွားချိန်မှာ
ကျွန်မရင်ထဲ ကျေနပ်ခြင်း
မေတ္တာတစ်စက် စီးဝင်သွား
တယ်။ အဂ္ဂ လွှမ်းခြုံပေးမယ့်
မေတ္တာတစ်စက် စံစံ ရရှိစား
နိုင်ပါစေ။

စံစံရဲ့ မထူးဆန်းပါဘူး
ဆိုတဲ့ ဒီဇာတ်ကြောင်းလေး
ကို ညရောက်ရင် မောင့်ကို
ပြောပြရဦးမယ်။ မောင် ဘာ
တွေများ သုံးသပ်ပြီး ဘယ်လို
များ ပြန်ပြောမယ်ဆိုတာ
နားထောင်ချင်စမ်းပါဘိ။

အဂ္ဂနဲ့ စံစံ ရာသက်ပန်
ချောမွေ့စွာ ထာဝရပေါင်း
ဖက်နိုင်ကြပါစေလို့ စိတ်ထဲ
မှာ လေးလေးနက်နက်
ဆုတောင်းပေးလိုက်မိတယ်။

ချောအိမာန်၊ မန္တလေး။

စာရေးဆရာမ Rosanna Ley ၏ အဘိုးဖြစ်သူက
အင်္ဂလိပ်ခေတ်၌ မန္တလေးမှာ လာရောက် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း

ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည့် အချစ်ဇာတ်လမ်းကို

စာရေးဆရာမက မန္တလေးအထိ လာရောက်၍

နောက်ကြောင်းလိုက်သည့်အကြောင်းကို

အခြေတည်ထားသည့်

Return to Mandalay မူရင်းဝတ္ထုကို

ရှာပြည့် ၏ မြန်မာပြန်ဆိုပြီး

မန္တလေးသို့အပြန် ဟု အမည်ပေးကာ

ငါတို့စာပေ ၏

ထုတ်ဝေလိုက်ပါသည်။

ဆရာစံလမ်းနှင့် ပုလဲကွန်ဒိုထောင့်၊ ပုလဲကွန်ဒို

ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဇုန်းဝဠ ၇၃၀၅၅၇၇၇

E-mail : www.ndspbook.com

ပြေ(ဆေး-၂) ပြေ(ဆေး-၂)

ဣန္ဒြေအမြဲတော့ ဂုဏ်ထူးဆောင် အပုဒ် ၃၂၇ ငွေတစ်ဝါရှိ ၂၀၁၇ ဘာသာပြန် အသုံးဆောင်ဝတ္ထုရှည်

www.burmeseclassic.com

(ယခင်လမှအဆက်...)

၃။

‘၅၆ ကမ္ဘာ၊ ခေတ် ၇၀၀၀ ဟာ ဗုဒ္ဓဟိဆတ်တပ်ဒ် နီကင်းရဲ့ သက်တမ်းပဲ။ အဲဒီဟာ နှလုံးအမှန်ပဲ။ မီးသေချာထိုးပြ စမ်းပါ’

‘အဲလိုမျိုးရပြီ၊ အခု ငြိမ်ငြိမ်လေးလို့နေဦး’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဒေါက်တာ’

ဆုဂုရိုက သူ့စမ်းသပ်တာတွေလုပ်နေစဉ် အဘွားကြီး သည် သူ့မျက်လုံးကို ပိတ်ထားပြီး သူ့ဘေးတစ်ဖက် မိဆုအဘ် ၏ ဆုတောင်းရွတ်ဆိုနေသံကို နားထောင်နေသည်။ မိဆုသည် လူမှုဖူလုံရေးက လူနာမဟုတ်။ သို့သော် သူတို့က အသက်ရှယ် တူမျိုးဖြစ်ကြပြီး သူတို့တစ်ယောက်တည်း တစ်ယောက်တည်းမှာ တစ်ယောက်ရှိနေကြသည်။ သူတို့တွေက တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စကားတိုးတိုး မကြာခဏပြောတတ်ကြလေ

သည်။

‘အဲဒါ ကဗျာတစ်ပုဒ်မဟုတ်ဘူးလား’

‘အို... ရှင်၊ မဟုတ်ဘူး ရှင်ရန် ဆုတောင်းစာတစ်ပုဒ် အဘွားကြီးကို မေးထိုးပြီး မိဆုအဘ် ပြောလိုက်သည်။

‘ဒေါက်တာ ရရဲ့လား၊ ဗုဒ္ဓအကြောင်း ဒီဘာသာစာ အုပ်ထဲက တစ်ခုခုကို သူ့အတွက် ဖတ်ပြနေတာ’

‘ဆက်ဖတ်ပါ’

မိဆုက သူ့မျက်မှန်ကို သူ့အိတ်ထဲမှ ထုတ်ပြီး သူ့နှလုံး ပေါ် သေချာတင်ကာ ခုတင်ပေါ်မှာ သူ့ကိုယ်ကို မတ်မတ် လိုက်သည်။ ထောင့်လိပ်နေသော စာမျက်နှာပါသော စာ သေးလေးကို သူ ထုတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့မျက်လုံး အညီထားပြီး ရှိရှိသေသေဖြင့် မြှင့်လိုက်သည်။ နောက် စာဖတ်သည်။

‘ဗုဒ္ဓအရှင်မြတ်ဟာ တစ်ရက်မှာ ဉာဏ်ထောင်ဖြင့် ကြွ

တော်မူပြီး အရှင်မြတ်ရဲ့ ဖျားနာနေတဲ့ တပည့်သာဝက ရဟန်း ထံ ကြွတော်မူတယ်။ သာဝကဟာ ဆိုးဆိုးရွားရွားခံစားနေရ တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူဟာ သူ့ဘာသာ ဆီးဝမ်း မသွား နိုင်ဘူး။ ဗုဒ္ဓအရှင်မြတ်... ဒေါက်တာ ဒီစကားလုံးကို ဘာခေါ် လဲ’

‘ပျူပျူငှာငှာ... ဒါ ကလေးတွေရဲ့စာအုပ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ဟိုဘက် ခုတင်ပေါ်က မိန်းမ ဒါယူပါဆိုလို့...’

‘ပျူပျူငှာငှာနဲ့ သူ့ဆီသွားတယ်။ ‘မင်း လုပ်’ ဗုဒ္ဓ ပြောတယ်။

‘မင်း ကျန်းမာရေးကောင်းနေတဲ့အချိန်မှာ ဖျားနေတဲ့ မင်းခုတင်ဘေးက မင်းမိတ်ဆွေတွေကို စောင့်ကြည့်ပေးလား။ မင်းဟာ သိပ်ကြောက်စမန်းလိလိ ခံစားနေရတဲ့အခါမှ မင်း သိမယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မင်းက တခြားလူတွေကို အရှင်က လို မပြုစုနိုင်တော့လို့ပဲ။ ပြီးတော့ အခု ဘယ်လောက်တောင် စူးစူးရှရှ နာကျင်လဲဆိုတာ မင်းသိပြီလား။ မင်း တခြား လောကကို ဖြတ်သွားတဲ့အခါ မင်း နာနာကျင်ကျင်နဲ့ နှိပ်စက် တာကို ခံရတဲ့အခါ မင်းနှလုံးသားက ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး’

မိဆု ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့သံဖြင့် ဖတ်နေသည်။ အတွေးကြီး က သူမျက်လုံးကို ဆက်ပိတ်ထားသည်။ သူ့အလှူမီနီယံ ပန်းကန်ထဲက အာလူးအခွံတချို့ ကျန်နေပြီး ခုတင်ပေါ်ကနေ အောက်က ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျသွားသည်။ ပတ်ပတ်လည် က လူနာများ ငြိမ်သက်နေကြပြီး သူတို့ နားစွင့်နေကြသည်။

‘နောက် ဘာဖြစ်လဲဆိုတော့ ဗုဒ္ဓက သူ့ကို ဆေးကုသပေး

သူ အဘိုးကြီးကို စောင့်ကြည့်နေသောအခါ သူ့နားကြပ်ဖြင့် ကောင်မလေး၏ ရင်သားပြည့်ပြည့်ကို ဖိပြီး သူ့နှလုံးခုန်သံကို နားထောင်နေသည်။ မနာလိုသော သူ့ခံစားချက် ရောနှောနေသည်ကို သူ အံ့သြနေမိသည် ကောင်မလေး၏ ယောက်ျားကို သူ မနာလိုနေတာလား

ပြီး သူ့ကို တရားဟောပြလိုက်တဲ့အတွက် သူဟာ မရက်စက်၊ တစ်ကိုယ်ကောင်း နည်းနည်းမှမဆန်တော့ဘူးတဲ့’

သူမိတ်ဆွေ၏ ယုံကြည်ရသော အဖွင့်ဇီဝကကြားလိုက်ရ ပြီး အတွေးကြီးက ကလေးတစ်ယောက်လို သူ့ခေါင်းကို ထပ် ကာထပ်ကာ ညိတ်နေသည်။ ဆုဂုရိုက သူ့နားကြပ်ကို အဝေး မှာ ထားလိုက်သည်။ ဆုဂုရိုသည် အတွေးကြီးကို ဘယ်လိုလုပ် အနှောင့်အယှက်ပေးပြီး ထွက်သွားရမှာပါလိမ့်။

‘ရှင် သူ့ကိုပြောဖို့ သင့်တယ်’

မိဆုက ဆုဂုရိုဘက် လှည့်ပြီး ရှင်းပြနေသည်။

‘သူ့ခွဲစိတ်တဲ့အကြောင်း ပါးစပ်ကပြောရမှာကို သူ စိတ်

ပျက်နေတယ်။ သူက သူ့ကလေးကို အရင်ပထမဆုံး မြင်တွေ့ ချင်နေတယ်။ ပြီးမှ သူ ခွဲစိတ်တဲ့အခါ စိတ်အေးအေးထားလို့ ရမှာတဲ့’

‘သူ့မှာ ကလေးတွေ ရှိတာလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဒေါက်တာ၊ သူ့ကလေးက စစ်တပ်ထဲက တစ်နေရာရာမှာတဲ့’

မိဆုအဘသည် ခုတင်ပေါ်မှာ အလှူအယက် ခုန်ဆင်း လိုက်သည်။ ဝါးခြင်းတစ်ခုအောက်ကို လှန်လှောရှာဖွေနေ သည်။ ထို့နောက် သေသေချာချာ ခေါက်ထားသော တက်နေ ဝန်းအလံကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ဆေးဆိုးထားသော အမှတ် တံဆိပ်ကိုကြည့်ရတာ ပထမဆုံး မိုးထဲမှာ ပြေးလွင့်နေသလိုပဲ။ နီဝါဝါအရောင်တွေက ဈေးပေါသော အဝတ်ဖြူပေါ်တွင် စော်ပြ ထားသည်။

‘သူ့ကလေးအတွက် ဒီဝပ်ဒီထဲမှာ ရှိတဲ့ လူတိုင်းက တစ်ခု ခုရေးတာကို ကျွန်မတို့ လိုချင်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဒေါက်တာ ကလည်း ကျေးဇူးပြုပြီး တစ်ခုခု ရေးပေးနိုင်မလား’

‘ကောင်းပြီ’

ဆုဂုရိုက သူ့လက်ထဲကို အလံဆွဲယူလိုက်သည်။ သူ လုပ်လိုက်သည့်အခါ အတွေးကြီးအား ခွဲစိတ်မယ့်နေ့ သတ်မှတ် ပြီးဖြစ်ကြောင်း ပြောမထွက်နိုင်တာကို သူ သိနေသည်။ ဒီ မနက်ကပဲ ကြေညာပြီးဖြစ်သည်။ ပထမဆုံး လာမည့် သောကြာနေ့သည် မဇ္ဇတဘ်၏ ခွဲစိတ်မည့်နေ့ ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့ကို အဘိုးကြီးက စီစဉ်ထားသည်။ နောက်တစ်ဝတ် ကြာသောအခါ ဒေါက်တာ ဂျီဘာတာက အတွေးကြီးကို ခွဲစိတ်

ဖို့ သတ်မှတ်ထားသည်။ ကိုခါ နှင့် ဆုဂုရိုတို့က နှစ်ယောက်ထုံး ကို လက်ထောက်ကူညီပေး အလုပ်တာဝန် သတ်မှတ်ခွဲပေးထားသည်။ ခွဲစိတ်စောကြောင့် နာကျင်မှုကိုဖြစ်စေမည့် အကြောင်းနှင့် နံရိုးတွေ ချစ်တရက် ဂျှတ်ခနဲကျိုးသော ထုတ်တုံ့အသံကို သူ တန့်န့်တွေ့

သည်။ အခြားလူနာတွေအတွက် ဒါကိုပြောပြဖို့ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး လုံလောက်နေပြီး စိတ်ဒုက္ခက တစ်ပတ်လောက် ဖြစ်စေ သည်။ သို့သော် ဒီအမျိုးသမီးကို ပြောပြရမည့် အလားအထ ကမူ အတွေးကြီးသည် လုံးဝ သေချာပေါက် သေမည့်သူ ဖြစ်နေသည်။ သူ့သတ္တိက သူ့အား အပြည့်အဝချန်ထားခဲ့လေသည်။ အေးစိမ့်နေသော ဓာတ်ခွဲခန်းကို သူ ပြန်လာသောအခါ စမ်းသပ်ဖန်ပြန်တွေ့တချို့နှင့် ညှပ်တစ်စုံကို ဘေးသို့ တွန်းထ လိုက်သည်။ ပြီးတော့ စားပွဲပေါ်တွင် မိဆုအဘက သူ့ကို ထားသော တက်နေဝန်းအလံကြီးကို ဖြန့်ခင်းလိုက်သည်။ သူ ဘာရေးရမလဲ။ ရေးဖို့ ရေးရေးမျှ မသိပါချေ။ ရေးပေါသော

အဖြူရောင် အထည်သားပေါ် ကရော်ကမည် ရေးထားတာတွေသည် ဝပ်ဒိတ်က လူနာတွေရေးထားသော အားဘော်များ ခြံမြစ်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဒီအလံ သူသားထံ ရောက်သွားသောအခါ သူသားကို ဝပ်ဒိတ် လူနာတွေက သန့်စင်ပြီး ဖြင့်မြတ်သောလူလို ချီးမွမ်းထားကြကြောင်း သိသွားမည်။ သူ့အမေကတော့ အလောင်းကောင်တစ်ခုထက် ဘာမျှမပိုနိုင်တော့ချေ။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ငေးငိုင်လျက် ထိုအတွေးစိတ်ကူးထဲမှာ မျောနေမိလေသည်။ စားပွဲအံ့ဆွဲထဲမှ တိုဒါ၏ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး မီးညှိလိုက်သည်။ အကျိုးမဲ့တွေးနေသောအချိန်လေး ပြီးသွားသောအခါ သူ နောက်ဆုံးတော့ နာကျင်နေသောနုလုံးသားဖြင့် အောင်မြင်မှုအတွက် မရှိမဖြစ်ဆိုအပ်သော၊ ရိုးအိသော သဘောထားအကြောင်း အမျိုးမျိုး အချို့ကို ချထားလိုက်တော့သည်။

တိုဒါ မှန်းဆချက်အားလုံး ခိုင်မာဖို့ မစွတဘဲ၏ ခွဲစိတ်မှုအတွက် ပြင်ဆင်မှုများကို စေ့စပ်အသေချာဆုံးလုပ်ဆောင်မှုနှင့် ဖြေရှင်းဖြင့် လုပ်နေကြသည်။ အမြဲတမ်းပဲ တိုဒါသည် တိုဒါလို ခြံမြစ်နေသော်လည်း ခွဲစိတ်မှုသည် အောင်မြင် ဒါမှမဟုတ် ဆုံးရှုံးခဲ့လျှင် သူ့အနာဂတ်နှင့် ချက်ချင်းဆက်စပ်နေသော ပထမဆုံး ခွဲစိတ်မှုဖြစ်ပြီး သေရေးရှင်ရေး စိုးရိမ်နေရကြောင်း အာအိ သိနေသည်။ အဆုံးစွန် လေးလေးနက်နက်ဖြင့် သူ့ထာဝန်ကို ဆက်သွားနေရမည်။ နောက်တစ်နေ့၊ နောက်တစ်နှစ် ကြာမြင့်ရမည့်အရေးအတွက် ရင်တဒိတ်ဒိတ်ခနဲပြီး အာအိက အောင်နေရသည်။ နောက်ပြီး လူငယ်ဆရာဝန်တွေသည် သူလုပ်ဆောင်တိုင်ဖက်များဖြစ်ခဲ့ကြပြီး တာဝန်လေ့လာမှုများ ပြီးသွားသည့်အခါ ဆေးရုံနှင့် ဓာတ်ခွဲခန်းတွေသို့ ပြန်လာနိုင်သည်။ အဘိုးကြီးက သူ့အပေါ် အပြည့်အဝ အားကိုးစိတ်ချခဲ့သည့် ဆက်ဆံရေးတစ်ခု ခိုင်ခိုင်မာမာဟုညဆောက်ဖို့အတွက် သူ့ထံ ရပါတယ်ဟု လက်ခံရသည်ထိဖြစ်နေရလေသည်။ အကျောင်းတွင် သူ အောင်မြင်ဖို့ အခွင့်အရေးလေးတစ်ခု အောင် မလွတ်ရအောင်လုပ်ဖို့အတွက်ကြောင့် သူ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။ အဲဒါ၏ အထူးချွန်ဆုံးသော ခွဲစိတ်ဆရာဝန် ဖြစ် အကျိုးရှိသော အားပေးမှုကို ဖြတ်သွားရပါမည်။ သို့ဖြစ်သော်လည်း တိုဒါ၏ စိတ်ဖြာလေ့လာချက်အရ အဘိုးကြီး၏ အထွတ်အထိပ်ကို ဒေါက်တာ ရှိဘာတာ၏ မနာလိုဝန်တို့မှ အသွယ် သိသာနေသည်။ ရှိဘာတာက အဘိုးကြီး၏ လက်ထောက်တွင် မလေ့ကျင့်ခဲ့ရသော်လည်း အရင်က ပထမခွဲစိတ်ဆရာဝန်ခေါင်းဆောင် ဒေါက်တာ ရှိမိုဂါက၏ တပည့်ရင်းချာ ဖြစ်သည်။

တာဝန်ကျ ဆရာဝန်၏ စမ်းသပ်မှုများသည် တစ်ပတ်လုံးနှစ်ကြိမ် စည်းကမ်းသတ်မှတ်ထားသည်။ သို့သော် ဒီခွဲစိတ်မှု တိတိကျကျမတိုင်မီ အဘိုးကြီးက မစွတဘဲကို နေ့တိုင်း စမ်းသပ်ခဲ့သည်။

“ဆောင်းဦးပေါက်မှာ မစွ အိမ်ပြန်နိုင်ပါပြီ”

သူ့ကိုပြုဖို့ ယူလာသော ရင်ဘတ်ခတ်မှန်ပြားကို ပြတင်းပေါက်ရှေ့တွင် မ၊ကိုင်လျက် ဒေါက်တာ အာအိက အခိုင်အမာ ပြောနေသည်။

“အဲဒါ ပြီးသွားတဲ့အခါ လနည်းနည်းလောက် တောမှာ အနားယူလိုက်တာက အကောင်းဆုံးပဲ။ ပြီးရင် နောက်လာမယ့် နှစ်တွေမှာ မစွ လုံးလုံးနေကောင်းသွားပြီ”

ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ အဘယ့်ကြောင့်မူ တစ်ဟုန်ထိုး မျှော်လင့်ထားတာတစ်ခုဖြင့် ချင်ပျရရင်နေခြင်းမှာ သူ့ကို ဧပြီလတွင် မဟာဌာနမှူးအရွေးခံရဖို့ အလားအလာက ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အဘိုးကြီးသည် သူ၏ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အရင်က ယုံကြည်မှုကို ပြန်ရနေပုံရသည်။ စီးကရက်တစ်ဖွာဖွာပြီး သူ့အပြောက်တစ်စက်မရှိသော ကုတ်အင်္ကျီအဖြူ အိတ်တွေထဲ သူ လက်နှစ်ဖက်လုံးကို ထိုးထည့်ထားသည်။ ဆေးရုံစင်ကြီးမှာ ပြတ်ပြတ်သားသားဖြင့် သူ ခြေလှမ်းကျဲကျဲ လျှောက်သွားလေသည်။

နည်းနည်းကုန်းပြီး တစ်ယောက်တည်းနေလိုသော၊ မနပ်သော ဆုဂရိုအတွက်တော့ အလေးအနက် တွေးတောဆင်ခြင်နေပုံ အပြည့်အဝဖြင့် ကျေနပ်နေလေသည်။ ဆုဂရိုပုံက သူ့အား ဒေါက်တာ အမည်က လှုံ့ဆော်နေစေလေသည်။ ပြီးနောက် တိုဒါနှင့် နှာခေါင်းဆောင် အိုဘာ နောက်မှာ သူ့စစ်ဖိနပ်ဖြင့် လေးဖင့်နေသည်။ ကြည့်ညှိသော တမ်းတလွမ်းစိတ် တစ်ခါ ထပ်ပြီး သူခံစားလိုက်ရသည့်အတွက် သူ အသားကျနေသော အဘိုးကြီးဆီ ဦးတည်သွားနေလေသည်။

“ဒေါက်တာ ကျွန်မသမီး ခွဲစိတ်ဖို့က အားလုံးအဆင်ပြေလားရှင်”

ခုလေးတင် မစွတဘဲ၏ အဆင်မြင့်ယဉ်ကျေးသော မိခင်က သူ့အခန်းထဲတွင် တစ်ချိန်လုံးလိုလို ရှိနေသည်။ သူ့အနက်ရောင် မွန်ပီဘောင်းဘီကို ဝတ်ထားပြီး ထိုအဝတ်သည် စစ်အတွင်းက မိန်းမတွေအတွက် ယူနီဖောင်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်ရှိ အမျိုးသမီး ခပ်ငယ်ငယ်က သူ့ခုတင်ပေါ်မှ ပြုံးပြနေသည်။ သူကထိုင်နေသည်။ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သူ့လက်ညှိုးတစ်ချောင်းက ညဝတ်အင်္ကျီဝတ်ထားသော သူ့လည်ပင်းကို ထိုးပြနေပြီး သူပါးပေါ် တန်းလန်းကျနေသော ဆံစများကို ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် နောက်ဘက်သို့ သပ်ချနေသည်။

“အဲဒါ ဖြစ်နေကျအကြောင်းတွေထဲက တစ်ခုပဲ”

အဘိုးကြီး ပြောလိုက်သည်။

“ခွဲစိတ်တဲ့အခါ အားလုံးပြီးသွားပြီး လူနာက မေ့ဆေးကြောင့် ဆက်အိပ်ပျော်နေတတ်တယ်။ ပုံမှန်ဆိုရင် တစ်ညပြီး နောက်တစ်နေ့ကျရင် နေရာက နည်းနည်း မအိမ်သာဖြစ်တတ်တယ်။ တော်တော်လေး ရေငတ်တာမျိုး သူ ခံစားရလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် နောက် ၂ ရက်၊ ၃ ရက်လောက် လူနာဖြစ်နေဦးမှာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ဘာအန္တရာယ်မှမရှိဘူးမလား”

အမေက ပြောပြီး မျက်မှောင်နည်းနည်းကုတ်လိုက်သည်။

အမေက ပြောလိုက်သောစကားကို အဆာအိက သူ ဖြေသိမ့်သော မိန်းမလေးသဖြင့် အချိတ်အဆက်လုပ်ပြီး ရယ်လိုက်သည်။

‘အာ မစ္စမာဆုဒါ ခင်ဗျားမှာ ဒေါက်တာ အရှိမိုတိုရဲ့ ကျွမ်းကျင်မှုတွေ ရှိနေပုံရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အားထုတ်ကြိုးပမ်းမှုတွေအပေါ်ကို ဘာထင်မြင်ချက်တစ်ခုရှိလို့လဲ’

အမေလုပ်သူကို စိတ်ချနေဖို့ အားပေးပြီး အဆာအိက တစ်ခါတော့ အမှန်တရားမှ သိပ်ဝေးဝေး လမ်းလွဲမသွားချေ။ သွေးအရေအတွက်၊ နှလုံးအခြေအနေ စသဖြင့်တို့နှင့် ပတ်သက်ပြီး ခွဲစိတ်ဖို့ရာ အကောင်းဆုံးဖြစ်နိုင်သော အခြေအနေတစ်ခုမှာ မစ္စတဘတ် ရှိနေသည်။ ဆုဂရှိက ခုထိ ခွဲစိတ်မှုတစ်ခု မလုပ်ရသေး။ ဒီခွဲစိတ်မှုကို သူလုပ်ရင်တောင် အောင်မြင်နိုင်သည်ဟု သူ ခံစားနေရသည်။

သူ အဘိုးကြီးကို စောင့်ကြည့်နေသောအခါ သူ့နားကြပ်ဖြင့် ကောင်မလေး၏ ရင်သားပြည့်ပြည့်ကို ဖိပြီး သူ့နှလုံးခုန်သံကို နားထောင်နေသည်။ မနာလိုသော သူခံစားချက် ရောနှောနေသည်ကို သူ အံ့သြနေမိသည်။ ကောင်မလေး၏ ယောကျ်ားကို သူ မနာလိုနေတာလား၊ ဆုဂရှိအနေဖြင့် ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်။ မအောင်မြင်နိုင်သော ပျော်ရွှင်မှုကို မနာလိုနေမိတာလား။ ဒါမှမဟုတ် မှောင်နေသော ဝပ်ဒ်ထဲတွင် လှဲနေကြသော အဲဒီလူနာတွေအားလုံး၏ ကိုယ်စား ခု ဒေါသထွက်တာမျိုး သူ ရိုးရိုးသားသား တော်တော်လေး ခံစားနေရတာလား။

ဘယ်လိုပဲ သူ ခံစားရ ခံစားရ သူ့ကိုယ်သူ ရှင်းမပြနိုင်ချေ။

ကြာသပတေးည။ ခွဲစိတ်မှုမတိုင်ခင်ညသည် လူနာ၏

နာရီတစ်ယောက်က ခွဲစိတ်ခန်းသုံး

ရော်ဘာလက်အိတ်ပါသော သံဘူးလေးကို ပေးလိုက်သည်

အဘိုးကြီးမျက်နှာက မျက်နှာဖုံးနှင့်တူနေပြီး

တစ်မူထူးနေသောပုံ ဖြစ်နေသည် အဖြူသန့်သန့်ပုံက

မြောက်အမေရိက တိုင်းရင်းမျိုးနွယ်စုကို ကိုယ်စားပြုသော

ဝါရိတ္တန် သို့မဟုတ် အရပ်ပုံလို တူနေလေ၏

ကိုယ်ပေါ်က အမွှေးတွေရိတ်ပြီး အရက်ပြန်ဖြင့် ပွတ်ရသော အလုပ်ကို နာရီတွေလုပ်ရသည်။ တီဒါ၊ ဆုဂရှိနှင့် နာရီခေါင်းဆောင် အိုဘာတို့သည် ဓာတ်ခွဲခန်းထဲတွင် သိပ်ကို နောက်အကျဆုံးဖြစ်သည်အထိ ရွေးချယ်ထားသူများဖြစ်သည်။ ခွဲစိတ်နေသောအခါတွင် ဆောင်ရွက်ပုံနည်းလမ်း လိုအပ်သောကြောင့် ဓာတ်ပုံများကို စီစဉ်နေရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဆုဂရှိသည် ၁၀ မိနစ်လောက် သူ့ဘော်ဒါဆောင်ဆီ လျှောက်ထွက်သွားဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေသည်။ သူ အပြင်ဘက်တွင် ခြေချလိုက်သောအခါ မြေပြင်က မည်းမှောင်နေသော နေရာထဲမှာ ကားအင်ဂျင်သံတစ်ခု နီးကပ်လာသံကို အဝေးမှပင် သူ ကြားလိုက်

ရသည်။

သူ့ရှေ့မှ ကားဖြတ်သွားသောအခါ ဒက်ရှိဘုတ်အလင်းဖြင့် လျှပ်တစ်ပြတ် အလင်းပေးလိုက်သော ဒေါက်တာ ကန်နို၏ မျက်နှာကို သူ တိုတောင်းသောအချိန်လေးမှာ ရိပ်ခနဲဖမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ သူ့ဘေးတွင် လက်နှစ်ဖက်ကို သူ့စားဖို့ပေါ် တင်ထားပြီး မေးရိုးကြီးဖြင့် အံ့ကြိတ်လျက် ဂင်တိုတူအရာရှိလေး ထိုင်နေသည်။ ဒေါက်တာ ကန်နိုမျက်နှာက ဘာကြောင့် မှန်းမသိ မရိုးသားသောပုံပေါက်နေသည်ဟု ဆုဂရှိထင်မိလေသည်။ အမှောင်ရိပ်တစ်ခုကြောင့် ထိတွေ့ခံစားလိုက်ရသလို သူ ခံစားနေရသည်။

‘အဘိုးကြီးနိုင်ပါစေလို့ ငါမျှော်လင့်ပါတယ်’

သူ့ဘာသာသူပြောလိုက်သည်။ မနက်ဖြန်သည် ဆရာထံတွေကြားတွင် ပရိသတ်မျက်ကွယ်၌ အပြင်းအထန်ကြိုးပမ်းရမယ့် အတိမ်းအစောင်းမခံသော သေရေးရှင်ရေးနေ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ထိုအထဲတွင် သူကတော့ ဘယ်အပိုင်းမှာမှ မပါချင်ပေ။ သို့သော် အခု ပထမဆုံးအနေဖြင့် စိတ်လှုပ်ရှားခံစားနေရသည်။

သောကြာနေ့ မနက် ၁၀ နာရီ။ လူနာသယ်အလာထို ခွဲစိတ်ခန်းအပြင်ဘက်ကနေ အဆာအိ၊ တီဒါနှင့် ဆုဂရှိတို့ စောင့်နေကြသည်။ သူတို့တွေက အဖြူရောင် ခွဲစိတ်ခန်းဝတ်စုံအပေါ်တွင် ရော်ဘာခါးစည်းကိုပတ်ထားသည်။ သူတို့ခြေတွေက ကြိုးသိုင်းဖိနပ်တွေ စီးထားကြသည်။

ကောင်းကင်က အံ့မှိုင်းနေ သည်။ ဆေးရုံ၏ ဒုတိယထပ်တစ်ဖက်ရှိ ခွဲစိတ်ခန်းကို ပိတ် ထားသည်။ ထို့ကြောင့် နာရီနှင့် နာရီနံရံထဲ၊ လူနာတွေ တစ်ယောက် မှ ဒီနေရာထံ

ဝင်လာလို့မရချေ။ ရှည်လျား

ပြီး ဘာမှမရှိသော စကြာကြမ်း

ပြင်ပေါ်သို့ နေရောင်က နေ

တော့စွာ တောက်ပနေသည်။

ခဏလေးကြာပြီးသော

အခါ အဝေးမှ ဘီးတက္ကီသံ

မြည် သံကို စောင့်နေကြသူများ

ကြားလိုက်ကြရသည်။ နောက်

နာရီတစ်ယောက်နှင့် သူ့အား

တို့ တွန်းလာသည့် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသော မစ္စတဘတ်အား သယ်ယူလာသော ထရော်လီကို သူတို့ မြင်လိုက်ကြရသည်။ ဘာကြောင့်မူ သူ့ အခန်းထဲတွင်ပင် အကြံ မေးသောထိုးပေးခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဘာလို့မူ ဘာဖြစ်လာသောဆိုတာကို သူက ကြောက်ရွံ့နေသောကြောင့်ဖြစ်ပြီး ထရော်လီပေါ်လှဲနေသည့် အမျိုးသမီးမျက်နှာက သွေးဆုတ်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ပြီးနောက် သူ့ဆံစတွေလည်း ဖွာဆွာနေနေတော့၏။

‘အခု သတ္တိရှိပါ’

ထရော်လီက တဖြည်းဖြည်း ပိုမြန်လာသည်။ သူ့အား

ကလည်း နည်းနည်း မြန်မြန် အမီလိုက်သည်။

‘မင်းနဲ့အတူ အမေရှိတယ်။ သမီးအစ်မလည်း ဒီကို ကြောခင် လာလိမ့်မယ်။ သမီး မသိလိုက်ခင်မှာ ခွဲစိတ်တာ ပြီးသွားလိမ့်မယ်’

ပင်ပန်းနေသော ကောင်မလေး မျက်လုံးဖွင့်လိုက်သည်။ ဈာန်များနေပုံက ကျောကွင်းမိနေသော ငှက်တစ်ကောင်လိုဖြစ် ချပြီး တစ်ခုခုကို တိုးတိုးပြောဖို့ ကြိုးစားနေသည်။ သို့သော် သူ့အသံ ထွက်မလာ။

‘ဒေါက်တာက အားလုံးလုပ်ပေးပါလိမ့်မယ်’

သူ့အမေက သူ့ကို ငိုပြီးထပ်ပြောနေသည်။

‘ဒေါက်တာ လုပ်ပေးမှာပါ’

နောက်တွင်ရပ်နေသော အဘိုးကြီးက သူ့လက်ကို အရက်ပြန်ဖြင့် ဆေးပြီးသွားပြီဖြစ်သည်။ နာစိခေါင်းဆောင် အိုဘက အဘိုးကြီး၏ ခွဲစိတ်ဝတ်ရုံကြီးကို ခပ်မြန်မြန်ချည်ပေး နေသည်။ နောက် သူ့ထက်ပိုအရပ်ရှည်နေသော သားတစ်ယောက်အား ပြုစုပေးနေသော အမေတစ်ယောက်လို လုပ်ပေး နေသည်။ ပသီဦးထုပ်နှင့်တူသော ခွဲစိတ်ခန်းသုံး ဦးထုပ်ကို သူက အဘိုးကြီးခေါင်းကို ဆောင်းပေးလိုက်သည်။ နောက် နာစိတစ်ယောက်က ခွဲစိတ်ခန်းသုံး ရောဘာလက်အိတ်ပါသော သံသွားလေးကို ပေးလိုက်သည်။ အဘိုးကြီးမျက်နှာက မျက်နှာ နှုတ်နှင့် တူနေပြီး တစ်မူထူးနေသောပုံ ဖြစ်နေသည်။ အဖြူ သန့်သန့်ပုံက မြောက်အမေရိက တိုင်းရင်းမျိုးနွယ်စုကို ကိုယ် ပြသော တိရစ္ဆာန် သို့မဟုတ် အရပ်ပုံလို တူနေလေ၏။

တစ်လျှောက်လုံး ခွဲစိတ်ဖို့ ခွဲစိတ်ခန်းအပူချိန်ကို ၇၀ ဒီဂရီမှာ ထိန်းထားဖို့ လိုအပ်နေသည်။ အခန်းက နွေးနေပြီး ဆွတ်ခမ်းနွေးသည်။ ဖုန်တွေကို ဆေးပစ်ရန်အတွက် မရှောင် ခွဲနိုင်သော သွေး၊ ရေစီးကြောင်းတွေက ကြမ်းပြင်ပေါ် နည်း နည်းချင်း တဖြောက်ဖြောက်ကျနေသည်။ ကြီးမားသော မျက်နှာကြက်မီးလုံးမှ အလင်းရောင်က ရောင်ပြန်ဟပ်နေ သည်။ ခွဲစိတ်ခန်းတစ်ခုလုံး တောက်ပလင်းလက်နေပုံက တိုက် ချွတ်အရောင်တင်ထားသော ပလက်တီနမ်လို ဖြစ်နေသည်။ ဒီတောက်ပနေမှုထဲ နှစ်မြုပ်နေသော အဆာအိနှင့် နာစိတွေ နှုတ်ရှားနေကြရာ သူတို့ပုံတွေက ယိမ်းထိုးနေကြပြီး ပင်လယ် အနီးကြောင်းကြောင့် ပင်လယ်ရေညီတွေ ယိမ်းယိုင်လှုပ်နေကြ သလို ဖြစ်နေသည်။ လူနာ၏ လက်ပြင်ရိုးကိုဖြတ်ရာတွင်သုံး သော ကိရိယာ တန်ဆာပလာများကို တိုဒါ စစ်ဆေးနေသည်။

နာစိနှစ်ယောက်က အခု ကိုယ်တုံးလုံး မစွဲတဘဲကို ခွဲစိတ် ခြင်းပေါ် တင်လိုက်ကြသည်။ သူ့ခြေထောက်တွေ ထိုးပြီး သောက်ခြမ်းမှာ ရှိနေသည်။ ခွဲစိတ်ခန်းစားပွဲဘေးရှိ ဖန်ခွက် အောက်သစ်ပေါ်က သံသေတ္တာလေးထဲမှ ခွဲစိတ်ကိရိယာတွေ နှစ်ထမ်းကွင်းသောလက်ဖြင့် အဘိုးကြီးက စုယူလိုက်သည်။ ဒီတော့ တန်ဆာပလာတွေကို စီစဉ်နေသည်။ ခွဲစိတ်စားက ဆုတ်အမြွေးပါးကို ဖယ်ရှားပစ်ဖို့ ဖြစ်သည်။ ခွဲစိတ်သုံး

ကိရိယာ တန်ဆာပလာတွေက နံရိုးများကို ဖြတ်ဖို့ဖြစ်သည်။ ညှပ်နှင့် အခြားပစ္စည်းများသည် တစ်ခုပေါ်တစ်ခု ထိနေပြီး နည်းနည်း ဂလောက်ဂလောက်မြည်နေသည်။ မစွဲတဘဲ ဒီ အသံတိုးတိုးကို ကြားလိုက်ရသောအခါ သူ့ကိုယ် ချက်ချင်း တုန်သွားသည်။ သို့သော် နောက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် မောလာ သည့်အတွက် သူ့မျက်လုံးတွေ တစ်ခါထပ်ပြီး ပိတ်သွားလေ သည်။

‘အဲဒါ ဘာမှမနာပါဘူး မစွဲတဘဲ’

ချိုသာသောလေသံဖြင့် အဆာအိ ပြောလိုက်သည်။

‘ဆရာတို့ မေ့ဆေးပေးတော့မယ်’

‘အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား’

အဘိုးကြီးအသံက တိုးနေသော်လည်း အခန်းနံရံမှ ပဲ့တင် ထပ်နေလေသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ’

အဆာအိက ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

‘ကောင်းပြီ စဖို့’

အဘိုးကြီးနှင့် လူနာဘက်ကို အားလုံးလှည့်လိုက်ပြီး တစ်ပြိုင်နက်တည်း တိတ်တိတ်လေး အချိအသေပေးလိုက်ကြ သည်။ တိတ်ဆိတ်မှုသည် ခွဲစိတ်ခန်းအတွင်း ပျံ့နှံ့သွားသည်။ နောက် နာစိခေါင်းဆောင် အိုဘက လှုပ်ရှားတော့သည်။ စပြီး လူနာ၏ ဖြူမွှေးနေသော နောက်ကျောဘက်ကို အိုင်အိုင်ခင်း ဆွတ်ထားသော ဝှမ်းဖြင့် သုတ်နေသည်။

‘ခွဲစိတ်စား’

အဘိုးကြီးက လျှပ်စစ်ခွဲစိတ်စားကို သူ့အားသန်သန် ညာ လက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ရှေ့ကို နည်းနည်းကုန်းလိုက်သည်။ ဆုဂရိုနားထံ ရှဲရှဲမြည်သံတစ်ခု လာရှိက်သည်။ ထိုအသံသည် ကြွက်သားတွေကို ဖြတ်ရာမှ ထွက်လာသောအသံဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ လျှပ်စစ်ဖြင့် မီးရှို့သည်။ တစ်ခါ ချက်ချင်းပဲ လတ် လတ်ဆတ်ဆတ် အသားပြင်နံ့ချောချောဖြူဖြူက မျက်လုံးကို ဆွဲဆောင်ထားသည်။ ပြီးတော့ နောက်အားလုံးသည် မှောင် မည်းမည်းပုံရိပ်ဖြစ်သော ယိုစိမ့်နေသောသွေးတွေကြောင့် ပျောက်သွားလေသည်။ ဖြတ်ထားသော သွေးကြောတွေမှ စီးလာသောသွေးများကို အဆာအိက ကျင်ကျင်လည်လည်ဖြင့် ပိတ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ဆုဂရိုက ပိုးချည်ဖြင့် တစ်ခုပြီး တစ်ခု ချုပ်လိုက်သည်။

‘အဆုတ်အမြွေးပါး ဖယ်ထုတ်တဲ့ဟာ ပေး’

အဘိုးကြီးက အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

‘သွေးသွင်းရမလား’

သွေးသွင်းသည့်အပ်က မစွဲတဘဲ၏ ခြေထောက်မွှေးမွှေး ထဲ ထိုးသွင်းပြီးဖြစ်သည်။ ဆုဂရိုက မဖြေခင်မှာ နိုးကြွစေ သောဆေး၊ ဗီတာမင်၊ ဒက်စ်ရိုစ်နှင့် အာရီနိုလင်ဆေးတွေကို လူနာ၏ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းထည့်သွင်းရန် ပေါင်းစပ်မျှော်ထား သော အရည်ထည့်ထားသည့်ပုလင်းမှ ရောဘာပိုက်၏ စီးဆင်း

ပုံကို စစ်ဆေးကြည့်နေသည်။

‘ပုံမှန်’

‘သွေးဖိအား’

‘ကောင်းတယ်’ နာခံ ပြန်ဖြေသည်။

အချိန်အတော်ကြာအောင်ကုန်သွားသည်။ မစ္စတာဘဲ စပြီး ညည်းလိုက်သည်။ ထို့အပြင် ပုံမှန် မေ့ဆေး၊ ပရိုကီန်း သူ့ကို ပေးထားပြီးသော်လည်း သူ့ကြည့်ရတာ ခုထိ တစ်ဝက်လောက် သာ သိပုံရသေးသည်။

‘နာတယ် အမေ၊ သမီး အသက်မရှူနိုင်ဘူး’

‘ခြစ်တဲ့ကိရိယာ’

အဆုတ်အမြှေးပါးကို ဘေးဖြတ်ထုတ်လိုက်သောအခါ နံရိုးဖြူဖြူကို မြင်လာရသည်။ အကိုင်းချိုင်းသော ကတ်ကြေး တစ်စုံနှင့်တူသော ကိရိယာတစ်ခုဖြင့် ဒါကို ပြတ်ပြတ်သား သား ဖြတ်ပစ်ဖို့ အဘိုးကြီး စလုပ်နေသည်။ သူလုပ်နေသော အခါ သူ့အားကိုထည့်လုပ်နေပြီး သူ့နာခေါင်းဖုံးအောက်မှ တအစ်အစ်မြည်သော ချပ်ထိန်းနေသံတစ်ခုကို ကြားနိုင်လေ သည်။ စတုတ္ထမြောက် နံရိုးမှ ရုတ်တရက် ထုံတုံတုံ ထောက်ခနဲ အသံက သမင် သမင်ချိုတစ်ခုနှင့် ဆင်တူနေပြီး တအားလိမ်ချိုးလိုက်သလို ဖြစ်နေသည်။ ပြီးနောက် ထည့် သည့်ခွက်တစ်ခုထဲသို့ ခြောက်ကပ်ကပ် ပဲ့တင်သံဖြင့် ကျသွား သည်။ အသားကွန်ရက်ကို ရင်ခေါင်းနံရံဖြင့် ဖုံးကာပေးထား သည်။ ရင်ခေါင်းအတွင်းပိုင်း အုံကြွလာပုံက အဆုတ် အောက်ခြေဖိအားမှ ထိုးထွက်လာသော ဘောလုံးနီကြီးလို ဖြစ် နေသည်။ အဘိုးကြီး၏ တအစ်အစ်မြည်သံတိုးတိုးတွေ၊

ခွဲစိတ်ဓားက အဆုတ်အမြှေးပါးကို ဖယ်ရှားပစ်ဖို့ ဖြစ်သည်
ခွဲစိတ်သုံး ကိရိယာတန်ဆာပလာတွေက
နံရိုးများကို ဖြတ်ဖို့ ဖြစ်သည်။ ညပ်နှင့်
အခြားပစ္စည်းများသည် တစ်ခုပေါ်တစ်ခု ထိနေပြီး
နည်းနည်း ဂလောက်ဂလောက် မြည်နေသည်

ရုတ်တရက် ထောက်ခနဲ နံရိုးကျိုးသံနှင့် ထည့်စရာခွက်တစ်ခု ထဲသို့ သူတို့ကျသွားသော ခြောက်တောက်တောက် ပဲ့တင်သံ တွေက ခွဲစိတ်ခန်းထဲတွင် ပျံ့နေသည်။ အဘိုးကြီး နဖူးပေါ် တွင် ချွေးစတွေက တစ်ကြိမ်မက ဖုံးနေသည်။ နာခံခေါင်း ဆောင်က လက်ဆန့်တန်းပြီး ထပ်ကာထပ်ကာ သုတ်ပေးနေရ သည်။

‘သွေးသွင်းရမလား’

‘ပုံမှန်’

‘သွေးခုန်နှုန်း၊ သွေးဖိအား’

‘ကောင်းတယ်’

‘ပထမနံရိုးကို ငါ ဖြတ်မယ်’

အခု ဒီခွဲစိတ်မှုမျိုးထဲတွင် အတိမ်းအစောင်းမခံနိုင်ဘူး သော အချက်နေရာကို ရောက်လာပြီဖြစ်သည်။

မစ္စတာဘဲ၏ သွေးသည် ရုတ်ခြည်း မည်းလာသည်ကို ဆုဂုရို သတိထားမိလိုက်သည်။ ချက်ချင်းပဲ ချမ်းစိမ့်စိမ့် စိတ် လေးထင်ခြင်းက သူ့ကို ရိုက်ခတ်လာသည်။ သို့သော် အဘိုး ကြီးကတော့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပဲ နံရိုးကြက်သားတွေကို ဖြတ်နေသည်။ သွေးဖိအားတိုင်းကိရိယာကို စစ်ဆေးပြီးသော အခါတွင်လည်း နာခံက ဘာတစ်ခုမှ မပြော။ အဆာအိလည်း နှုတ်ဆိတ်နေသည်။

‘ဖြတ်ထုတ်တဲ့ဓား ပေး’

အဘိုးကြီး အမိန့်ပေးလိုက်ပြီး သူ့ကြည့်ရတာ ချက်ချင်း တုန်တုန်ယင်ယင် နည်းနည်းဖြစ်သွားသလို ထင်ရသည်။

‘သွေးထုတ်တာ အဆင်ပြေရလား’

သွေးမည်းမည်းတွေကို သူ သတိထားမိလိုက်သောအခါ တစ်ခုခုမှားနေပြီဆိုတာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ညွှန်ပြနေထေ သည်။

သူ့ချွေးထွက်နေသောမျက်နှာ တောက်ပြောင်နေပုံမှာ ဖယောင်းဖြင့် အရောင်တင်ထားသလို ဖြစ်နေသည်။

‘ပုံမှန်မဟုတ်တာ တစ်ခုခု ဘာရှိလဲ’

‘သွေးဖိအားက...’

နာခံငယ်ငယ်လေး၏ အသံမှာ ရုတ်ခြည်း ထိန်းမရအောင် ကြောက်စိတ်ဖြင့် မြင့်တက်သွားသည်။

‘သွေးဖိအားက ကျနေပြီ’

‘အောက်ဆီဂျင်ရှူဝိုက် ပေး’

အဆာအိက ထိတ်ထိတ် ပျာပျာဖြင့် အမိန့်ပေးလိုက် သည်။

‘မြန်မြန်’

‘ငါ့မျက်လုံးထဲမှာ ချွေး တွေ ရှိနေတယ်။ ငါ့မျက်လုံးထဲ မှာ ချွေးတွေ...’

အဘိုးကြီးက သူပြောသလို ဒယိမ်းဒယိုင်ဖြစ်နေသည်။ သူ့နဖူးက ချွေးတွေကို သုတ်ပေးနေစဉ် နာခံခေါင်းဆောင်လက် ကလည်း တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်နေသည်။

‘ဂေါ်စိပိတ်ကျ ပိတ်ကျ။ သွေးပေါင်ချိန်’

‘ကျနေသေးတယ်’

ထိုအချိန်တွင် အဘိုးကြီးမျက်နှာက ဆုဂုရိုဘက် လှည့် လိုက်သည်။ စိတ်သောကဖြင့် မဲ့ရွဲပြီး မျက်နှာက ကလေးတစ် ယောက် မျက်ရည်များ ပေါက်ထွက်တော့မလို့ဖြစ်နေသည်။

‘သွေးဖိအား’

‘မရတော့ဘူး’

အဆာအိ ဖြေလိုက်သည်။ သူ့နှာခေါင်းစည်းကို ဖြုတ်
လိုက်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် ပစ်ချလိုက်သည်။

“သူ သေသွားပြီ”

နာစိက အမျိုးသမီး၏ သွေးခနဲနှုန်းကိုစမ်းပြီး ဖိညစ်သော
အသံတိုးတိုးလေး ရေရွတ်ပြောလိုက်သည်။

နာစိက သေနေသော အမျိုးသမီးလက်ကို ချလိုက်သော
အခါ လူသေအလောင်း လက်မောင်းသည် စုတ်ပဲ့သွားပြီး
ရှည်နေသော တလည်းသီးတစ်လုံးလို သွေးတွေက တဖြောက်
ဖြောက်ကျနေတော့သည်။ ခွဲစိတ်စားပွဲစွန်းပေါ် လူသေလက်က
ထွေခွေကာ နောက်ပြန်ကျနေသည်။ အတိုးကြီးမှာ ရပ်နေရင်း
သတ်လစ် မေ့နေသူတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေသည်။ ဘယ်သူမှ
စတားတစ်လုံးမှမပြော။ ကြမ်းပြင်ပေါ်က ရေတွေက ဆက်စီး
နေသည်။ မျက်နှာကြက်က မီးလုံးသည် အလင်းတွေလောင်းချ
နေသောကြောင့် အတောက်ပဆုံး ရောင်ပြန်ဟပ်နေလေ၏။

“ဒေါက်တာ” အဆာအိက တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

“ဒေါက်တာ”

အတိုးကြီးက သူ့ဘက်လှည့်လိုက်သည်။ သို့သော် သူ
သေတွေတွေအကြည့်က အသက်မဲ့နေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အစီအစဉ်အတိုင်း လုပ်သင့်တယ်ထင်
တယ်”

“အစီအစဉ်အတိုင်းလား၊ ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊
ထုတ်တာပေါ့”

“အကောင်းဆုံးနည်းက ဘာလဲ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့ခွဲ
အားတာတွေ ပြန်ပိတ်ရမယ်”

မစ္စတာဘဲ၏ ချဉ်းဝင်နေသော မျက်လုံးများသည် တောင့်
တောင့်ကြီးပွင့်နေသည်။ ပြီးတော့ သူ့နီရဲရဲလျှာက နည်းနည်း
ချွတ်နေသည်။ သူပါးစပ် အကျယ်ကြီးပွင့်နေပုံက အရူးတစ်
ယောက် တအံ့တကြဲဖြင့် ပါးစပ်အဟောင်းသားပုံမျိုး ဖြစ်နေ
သည်။

သူတို့အားလုံးကို မစ္စတာဘဲက မရွေ့တမ်း စိုက်ကြည့်နေ
သလို ထင်ရသည်။ ခွဲစိတ်နေစဉ်အတောအတွင်း သူသည်းခံ
ပြီး ခံစားနေရတာကို သက်သေပြသည့်အနေဖြင့် မျက်လုံး
အကျယ်ကြီးပွင့်ပြီး စိုက်ကြည့်နေပုံကို ဆုဂရိုက လွယ်လွယ်
သေသေ ဖတ်နိုင်သည်။ မစ္စတာဘဲ၏ ဗိုက်၊ လက်တွေနှင့် မျက်နှာ
အောက် သွေးများ ပေကျဲနေလေသည်။

ဆုဂရို ကြမ်းပြင်ပေါ် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ချလိုက်သည်။
အဆာအိက သူ့ခြေထောက်တွေမှာ လုံးလုံးကို မရှိတော့ပြီ။
သူခေါင်းထဲ တစ်နေရာရာ၌ ဖန်ခွက် အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ
အသံနှင့်တူသော အသံတိုးတိုးလေးတစ်ခုကို မရပ်မနား ကြား
နေရလေ၏။

ဤအန်ချင်စိတ်က သူ့အား မွန်ထူသွားစေသည်။ သူ
အသံဖြင့် မျက်လုံးကို ထပ်ကာထပ်ကာ ပွတ်လိုက်ပြီး နဖူးပေါ်
ခွေးများကို သုတ်ချလိုက်သည်။ အတိုးကြီးဆီမှ လွဲယူ

လိုက်ပြီး စုတ်နေသော အိပ်ရာလွှမ်းပေါ်တွင်ရှိနေသော အမျိုး
သမီး၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို အဆာအိ ခပ်မြန်မြန်ချုပ်လိုက်သည်။
ပြီးနောက် နာစိက အရက်ပြန်ဖြင့် သုတ်ပေးလိုက်သည်။

“ပတ်တီးတင်လိုက်”

အဆာအိက စူးရှရှ ပြောလိုက်သည်။

“ပတ်တီးနဲ့ သေသေချာထုပ်”

အတိုးကြီးက ခုံတစ်ခုပေါ် ပစ်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ပြီး
နောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်က အကွက်လေးတစ်ခုကို နံးခွေခွေဖြင့်
ဆက်ပြီး ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ အခန်းထဲက အသံတွေကို
အနည်းဆုံးသတ်ထားနေရုံမက အလုပ်သင်ဆရာဝန်တွေ၏
အသံတွေကိုလည်း သတ်ထားနေမိလေ၏။

“လူနာကို သူ့အခန်းပြန်ပို့လိုက်။ အခု ခွဲစိတ်တဲ့အကြောင်း
သွမိသားစုကို တစ်လုံးမှမပြောနဲ့”

အဆာအိက ဒီလိုပြောသည့်အခါ တင်းတင်း စိုးရိမ်
သောက ရောက်နေသောအသံဖြင့် သူတို့ တစ်ယောက်စီကို
ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ သူ့စကားလုံးတွေက သူ့ကို ချမ်းစိမ့်
စိမ့် ဖြစ်သွားကာ အသံတွေက ပြန်သေးကျသွားပြီး နံရံဆီ
အလိုအလျောက် ဦးတည်သွားကြသည်။

“မကြာခင် ငါတို့ လူနာရဲ့ ဝင်ဒိထဲ ပြန်ရောက်ကြတဲ့အခါ
ကျရင် သူ့ကို ရင်ဂါရည်ထိုးပေးထားလိုက်။ ဒါ့အပြင် ခွဲစိတ်ပြီး
လုပ်တဲ့ဟာအားလုံးကို မင်းလုပ်ထားလိုက်။ လူနာက မသေ
ဘူး၊ သူ မနက်ဖြန် မနက်ကျမှ သေမယ်”

အဆာအိအသံက ခါတိုင်းလို မချိဘဲ လေသံမြင့်မြင့်မာမာ
က ခွဲစိတ်ခန်းထဲတွင် ကြားနေရသည်။ သူ့အနားကွပ်မပါ
သော မျက်မှန်က နှာခေါင်းပေါ် လျှောကျနေပြီး ချွေးတွေဖြင့်
ချော်နေသည်။

အဝတ်ဖုံးထားသော အလောင်းကို ထရော်လီပေါ်တင်ပြီး
တွန်းနေသော နာစိငယ်ငယ်လေးသည် တော်တော်လေး
တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် လျှောက်နေလေသည်။ ဒီတောင်ဆုံမှုကို
ကြိုးပမ်းခိုင်းနေတာဟာ မတရားဘူးဟု သူထင်နေသည်။
စကြိုထဲတွင် သေဆုံးသွားသောလူနာ၏ မိခင်နှင့် ကောင်
မလေးတစ်ယောက် ရပ်နေကြသည်။ သူတို့က သိသိသာသာ
ကို ခပ်မြန်မြန်ဖြတ်သွားသော ထော်လီပေါ်က ဖျော့တော့တော့
ညီမမျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ သူတို့ ဖမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

“သူ ခွဲစိတ်ခန်းက ထွက်လာတဲ့ပုံက ထူးခြားနေတယ်”

ကြီးမားသော ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုတစ်ခု လုပ်ထားသည့်
အဆာအိက တည်ငြိမ်အေးအေးသောလက္ခဏာနှင့် အပြုံးတစ်ခု
ပြုံးပြနေရသည်မှာ သူ့အတွက် အထိနာလှသည်။ သို့သော်
သူ့အသံအောအောကြီးဖြင့် ဘာတစ်ခုမှတော့ မလုပ်နိုင်တော့
ချေ။ နာစိခေါင်းဆောင် အိုဘာသည် အမေ၊ အစ်မနှင့် ထော်လီ
ကြားတွင် ဝင်နေရာယူပြီး အကျိုးရှိရှိဖြင့် သူလုပ်နိုင်သမျှလုပ်
ပြီး ပိတ်နေလိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ဒီညတော့ အခက်ခဲတစ်ခု ဖြစ်နိုင်တယ်။ စိတ်ချ

ရတဲ့ဘက်ကိုရောက်ဖို့ ကျွန်မတို့ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်လောက် ဧည့်သည်နဲ့ ပေးတွေ့လို့ မဖြစ်ဘူးနော်”

“အဲဒါ ကျွန်မတို့လည်း ပါလားဟင်”

အစ်မက စိတ်ပူပြီး အော်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဲလိုပဲဖြစ်ပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်မပူပါနဲ့။ နှစ်ခေါင်းဆောင် အိုဘွဲ့ ကျွန်မ တို့ သူ့အိပ်ရာဘေးမှာ တစ်ညလုံး ရှိနေမှာပါ”

လူနာ၏ အခန်းတံခါးက ပွင့်နေသည်။ သွေးပေါင်တိုင်းဖို့ တာဝန်ယူထားရသော နှုတ်ငယ်ငယ်လေးသည် မျက်ရည်ကျ လှလှနီးတွင် မြန်မြန်ဝင်လိုက်သည်။ အဆာအိ ခိုင်းသော အလုပ်၏အဓိပ္ပာယ်ကို သူ တကယ့်ကို နားမလည်ချေ။ ထိုး ဆေးများပါသော သေတ္တာကိုကိုင်ရင်း တံခါးကိုကိုင်ထားသော နှုတ်ခေါင်းဆောင် အိုဘွဲ့ ရပ်နေသည်။ ခါတိုင်းလို ပြဇာတ်က၊ သည့် မျက်နှာဖုံးလို မျက်နှာဖြင့် ဒီမိန်းမတစ်ယောက်သာ ဘာခံစားချက်မှမရှိသော မျက်နှာမျိုး ပြနိုင်လေသည်။ နှစ် ပေါင်းများစွာ အတွေ့အကြုံအရ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ သူ ဘာလုပ်ရမည်ကို တိတိကျကျ သိသူတစ်ယောက်သာ ဖြစ် သည်။ အဆာအိကတော့ အခန်းထဲမှာ အရင်စောင့်နေခဲ့သည်။

ပြတင်းပေါက်ဘက် မျက်နှာမူပြီး စကြွယ်တွင် ဆုဂရို ခြောက်ကပ်ကပ်ရပ်နေသည်။

“ဆုဂရို ဒီနေရာမှာ ဆက်ပြီး သတိထားစောင့်ကြည့်နေ။ ပြီးတော့ အားလုံးကို ဖုံးဖိပြီး သေချာအောင်လုပ်”

အဆာအိက သူ့ကို ခိုင်းနေသည်။ စကြွယ်ပတ်ပတ်လည် ထောင့်နားမှ တိုဒါ၏ အသံကို သူ ကြားနေရသည်။ ဒီလမ်း အတိုင်း လာနေကြသော မစ္စတာဘ်၏ အမေနှင့်အစ်မကို သူ တားနေတာ သိသာနေသည်။

“ဒါပေမဲ့ ကျေးဇူးပြုပြီး...”

“ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး မစ္စ”

ပဲ့တင်ထပ်နေသော သူတို့အသံကို သူ ကြားနေရသည်။

“အဲဒီကို ဘယ်လိုသွားရမလဲ”

သူ့မျက်နှာကို အနီးကပ်လေ့လာနေသော ခွဲစိတ်ဝတ်ရုံ ဝတ်ထားသော ဒေါက်တာ ရှိဘာတာကို တွေ့လိုက်သောအခါ ဆုဂရို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ခွဲစိတ်တာ အောင်မြင်လား”

ဆုဂရို သူ့ခေါင်းကို ယမ်းလိုက်သည့်အခါ ရှိဘာတာ၏ ဟောက်နေသော ပါးချိုင့်ချိုင့်မျက်နှာကြီးပေါ်တွင် လှောင်ပြီး တစ်ခု ချက်ချင်းပဲ ပေါ်လာသည်။

“သေပြီလား ဟင်း အဲလိုပဲဖြစ်မှာပဲ၊ ဘယ်အချိန်ကလဲ”

“ပထမနံရိုး”

“အဲလိုလား ကြည့်ရတာ အဘိုးကြီးလိုပဲ ဖြစ်လာတာပဲ”

ဆုဂရို အခန်းထဲ ဝင်လိုက်သည်။ သူ ဘာလုပ်ရမည်မသိ ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ သေဆုံးနေသောလူနာ၏ ခြေထောက်ထဲ ထိုးထည့်ဖို့ အဆာအိ ခိုင်းထားသော ရင်ဂါအရည်ကို စုပ်ဖို့

အပ်ကိုရွှေလိုက်သည်။ သူ့ခေါင်းထဲတွင် နာရီလက်တံ တထစ် ထစ်မြည်သံလို ကြားနေရသည်။ ဒီလိုအသံမျိုး ထပ်ကာထပ် ကာ ဒါ ဘာလို့ အသုံးချတာလဲ၊ ဒါ ဘာလို့ အသုံးချတာလဲ။ ဒါ ဘာလို့ အသုံးချတာလဲ။

တိုဒါ ဝင်လာသည်။ သူ ကော်ကြည်အိတ်ထဲက စီးက ရက်လိပ်ထဲမှ တစ်လိပ်ကို ဆုဂရိုအား ပေးလိုက်သည်။ သူ လက်ကို အားပျော့စွာယမ်းပြီး ဆုဂရို ငြင်းလိုက်သည်။

“ငါတို့ရဲ့ ရယ်စရာနည်းနည်းကောင်းတဲ့ လှုပ်ရှားခဲ့တာ တွေက တစ်လျှောက်လုံး သိပ်ကောင်းတာပဲ”

အခန်းကို ဝှေ့ခနဲ ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းဆီ စီးကရက်ကို တိုဒါ မြှင့်လိုက်သည်။ သူ့လက်တွေတုန်နေသည်။

“ရယ်စရာတစ်ခု၊ ဟုတ်တယ် တကယ့်ကို ရယ်စရာ တစ်ခု”

“ရယ်စရာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ ခွဲစိတ်နေတုန်း သေခဲ့ရင် အဘိုးကြီး အားလုံးကို အပြည့်အဝ တာဝန်ယူရတော့မယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက ပြီးမှသေတယ်ပေါ့။ အဲဒါ အဘိုးကြီး ဓားချက်အမှားကြောင့် မဟုတ်ဘူးပေါ့လေ။ အဲဒီမှာ သံသယဖြစ်စရာ အဓိကအချက် တစ်ခု ရှိနေတယ်။ ရွေးကောက်တဲ့အချိန်မှာ မင်းက ဒီပြဿနာ ကို ပြောလို့ရတယ်။ အဆာအိကတော့ အဲဒါအားလုံးကို ဖော် ထုတ်မှာပဲ”

ဆုဂရို လှည့်ပြီး စကြွယ် လျှောက်ဝင်သွားလိုက်သည်။

“အားလုံးအဆင်ပြေပါစေလို့ ငါ မျှော်လင့်ပါတယ်”

စကြွယ်အရိပ်ထဲ မှောင်ရီရီကျနေသော နေရာတစ်ခုတွင် အမေနှင့် အစ်မတို့ ပြောနေသံကို ဆုဂရို ကြားနေရသည်။ လှေကားပေါ် သူ တိတ်တိတ်လေးဆင်းချသွားလိုက်သည်။ အပြင်တွင် အမှောင်ထုက ကျောင်းတစ်ခုလုံးပေါ် အသားကျ နေသည်။ နှုတ်တချို့ကို သယ်ဆောင်လာသောကား ဖြတ်သွား သည်။

“မစ္စဆာကာတာ”

ပြတင်းပေါက်တစ်ခုမှ သူတို့ထဲက သူငယ်ချင်းတစ် ယောက်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်တာဖြစ်နိုင်သည်။ ပိုးသတ်သော ဌာန၏ ခေါင်းတိုင်မှ မွဲပြာပြာ မီးခိုးငွေ့များ ကောင်းကင်ထဲသို့ ထိုးထွက်နေသည်။ ပေါ်ပလာပင်အောက်တွင် သူ့ဂေါ်ပြားနှင့် အတူ အဘိုးကြီးက ရှိနေတုန်း ဖြစ်သည်။ ကျောင်းဝင်းပေါ်မှာ ခါတိုင်းလို နေဝင်သောမြင်ကွင်း ရှိနေသည်။ တခြားနေ့တွေလို ပဲ အတူတူဖြစ်နေသည်။ ချက်ချင်းပဲ ဆုဂရိုမှာ ရယ်လိုက်ချင် စိတ် ခံစားလိုက်ရသည်။ သို့သော်လည်း ထိုအတွေးက ဘာလို့ ရယ်စရာကောင်းအောင် သူ့ကို လာရိုက်ခတ်နေရတာလဲဆိုတာ တော့ သူ မသိချေ။

(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်)

၁။

အခန်းတွင်း ဝင်လိုက်သည့်အချိန်
သူစိမ်းတစ်ယောက်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ
မြင်လိုက်ရသည်မို့ ရုတ်တရက်
လန့်သွားမိသည်။ သူစိမ်းကလည်း
ကြမ်းပြင်ပေါ်ထိုင်ကာ
အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ဖွင့်လျက် လှုပ်စီလှုပ်စီ
လုပ်နေရင်း သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လေသည်။
ချက်ချင်းပင် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲကြီး ပြုံးပြနေသည်မို့

မိမိ

လျှော့ချပါသော
ဓာတ်ခွက်ကြောင်းများ

သူလည်း ပြန်ပြီးပြဖြစ်သည်။ ရုတ်တရက်မို့သာ
လန့်သွားမိခဲ့သော်လည်း စိတ်အေးလက်အေး
ထိုင်ကာ ပစ္စည်းများ နေရာချနေလိုသော
ထိုသူစိမ်းကိုကြည့်လျက် သူ့လိုပင်
အရိပ်မို့မို့ ရောက်လာသော လူသစ်အဖြစ်
သူ နားလည်လိုက်ပါသည်။ ထိုအသိနှင့်ပင်
ဘဝတူချင်း မိတ်ဆက်သည့်အနေဖြင့်
သူ စတင် မိတ်ဆက်မိ၏။
‘ဆရာတော်က ဒီမှာ နေရာချလိုက်တယ်ထင်တယ်။
ဘယ်ကလဲဗျ၊ ဆရာတော်တို့ နယ်ကမဲ့လား’

Wintun

ကိုသူစိမ်းက ခဏတော့ တွေ
သွားကာ 'ဟုတ်တယ်' ဆို
သော စကားနှင့်အတူ လိုက်
လှဲသော အပြုံးချည်းကိုသာ
ထပ်ပေးလာပြန်သည်။ သူ
သဘောပေါက်လိုက်ပါသည်။
ကိုသူစိမ်းသည် တွေ့စ၊ ခင်စ
ဖို့ စကားများများ မပြောချင်
ဘူးထင်ပါရဲ့ဟု။ မကျဉ်း
မကျယ် သူ့အခန်းမှာ ကိုသူ
စိမ်းနေသာရန် သူ့ပစ္စည်းများ
ကို ဘေးကပ်သင့်တာကပ်၊
ရွှေသင့်တာ ရွှေပေးရင်း သူ
နာမည် နိုင်မော်အောင်ဆိုသည့်
အကြောင်း၊ ကိုသူစိမ်း အမည်
မှာ ယဉ်ရွှေဆိုသည့်အကြောင်း
အချင်းချင်း မိတ်ဆက်ဖြစ်
သည်။ သူ့အမည်ကို ကြား
လိုက်စဉ် မျက်ခုံးပင့်သွားကာ
သဘောကျသွားဟန်ဖြင့်
'နာမည်က အမှိုက်စားပါလား'
ဟု ခပ်ဘွင်းဘွင်း ပြောချ
လိုက်ဟန်ကို ကြည့်ရင်း
ကိုသူစိမ်းမှာ သူနှင့် ပေါင်း၍
သင်း၍ ရမည့်သူဟု စိတ်ထဲ
အလိုလိုဖြစ်သွားတော့သည်။

'အဲဒါမည် အမှိုက်စား
ကို ဘယ်သူမှမခေါ်ကြပါဘူး
ဗျာ၊ အားလုံးက မောင်အောင်
ပဲ ခေါ်တာပါ' ဟု သူပြော
လိုက်သံက စိတ်အလိုမကျ
သံ ပါသွားလေသလား မသိ။
ကိုသူစိမ်းက 'ငါ မင်းကို
နိုင်မော်အောင်လို့ပဲ ခေါ်မယ်
ကွာ' ဟု ခပ်သွက်သွက် ပြော
လာခဲ့လေသည်။

'ဟား ဟား ခေါ်ဗျာ၊
အစ်ကိုခေါ်မယ်ဆို ကျွန်တော်
နားအရသာခံ ရတာပေါ့။
ကျွန်တော်ကရော အစ်ကိုကို
ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ၊ စိတ်တော့
မဆိုးနဲ့နော်။ အစ်ကိုနာမည်
က နည်းနည်း တစ်မျိုးကြီးဗျ

ညပ်ပေနေသော
ခြေထောက်ကို
ငုံကြည့်လိုက်ချိန်
အဆက်အစပ်မရှိ
ဖြူညသော
ခြေထောက်လေး
တစ်စုံကို
သတိရပြန်သည်
သတိရခြင်း
ခံစားမှု
ဆိုသည်ကလည်း
ခြေခြေမြစ်မြစ်
ရှိစရာမလို
အားတိုင်း
သတိ
ရနေတော့တာပဲ
လားဟုသာ
ဆင်ခြင်ရင်း
သူ
ပြုံးချင်ချင်

အဟံ'
'ဘာလဲ တောဆန်တယ်
ပြောမလို့လား၊ တောသားပဲ
ကွာ တောဆန်တာဆန်းလား။
ငါတို့ဆီမှာ ဒီထက် တောကျ
တဲ့ နာမည်တွေ အများကြီး။
ငါက တောကျတာ မရှက်ပါ
ဘူး။ ရှက်တာ ယောက်ျားလို
လို မိန်းမလိုလို နာမည်ဖြစ်နေ
တာကိုပဲ ရှက်တာကွ အဟီး'
'အေးဗျ၊ ဘာနဲ့ စာလုံး
ပေါင်းတာလဲ။ ရကောက်
လား။ ယပက်လက်လား'
'ယပက်လက်ကွ။ မိဘ
များကတော့ သူတို့သားလေး
ယဉ်စစလေးပေါ့ကွာ၊ ဘဝ

လေး ရွှေရောင်လင်းလက်ပါ
စေပေါ့ကွာ။ အဲသဘောဖြစ်
မှာပေါ့ ဟား ဟား'

'ဒါဆို ကျွန်တော်အစ်ကို
ကို ဘယ်လိုခေါ်ရင် ကောင်း
မလဲ။ အစ်ကိုက ကျွန်တော်နဲ့
ဆို အစ်ကိုအကြီးဆုံးနဲ့ ညီလေး
လောက်တော့ ရှိတယ်ဗျ။
ဟုတ်တယ်မလား။ ဒီလိုလုပ်၊
ကိုရွှေလို့ ခေါ်မယ်ဗျာ၊ ယဉ်
ဆိုတာကြီး ထည့်ခေါ်တာ
မမှိုက်ဘူးဗျ'

သူတို့နှစ်ဦး ကိုယ့်
စကား ကိုယ်သဘောကျကာ
တဟားဟား ရယ်ဖြစ်ကြ
သည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင်
ကိုရွှေက သတိဝင်သွားဟန်
ဖြင့် နှုတ်ခမ်းပေါ် လက်ညှိုး
တင်ကာ 'ရှူး' တိုးတိုးဆိုသော
ပုံလုပ်ပြလျက် 'ဆရာတော်
ကြားသွားဦးမယ်' ဟု ခပ်တိုး
တိုး ဆိုလေသည်။ သူ ဆရာ
တော်ကျောင်းမှာနေပြီး ဆရာ
တော်အရိပ်ခိုကာ ဘုန်းကြီး
ကျောင်းသား လုပ်နေခဲ့တာ
ကြာလှပေပြီ။ သို့သော် ယခု
ကိုရွှေ လုပ်ပြနေပုံမျိုးတော့
စိုးရိမ်စိတ်မဖြစ်လှ။ စည်း
ကမ်းအတိုင်းနေ၊ ပီပီပြားပြား
သွားလာ လုပ်ရှား၊ မမှိုက်မကပ်
လုပ်ကိုင်ပေးရုံနှင့်ပင် အဆင်
ပြေပါသည်။ ကိုရွှေမှာတော့
လူသစ်မို့ထင်၏။ စိုးရိမ်
ကြောင့်ကြ ကြီးလွန်းနေသလို
ပင်။ အဲလောက်ကြီး စိုးရိမ်
ထိတ်လန့်မနေရန် သူ ပြောပြ
မည်ကြံကာ ရှိသေးသည်။
ကိုရွှေက အိပ်ရာခင်းပေါ်
အားရပါးရ ကျောဆန့်လှဲချ
လိုက်ပြီး 'ငါ့ကို ဆရာတော်
ပေးလိုက်တဲ့ ဩဝါဒတွေ
အများကြီးပဲ။ များလွန်းလို့
သိပ်တောင် မမှတ်မိချင်ဘူး

'ဂူး' ဟု ရေရွတ်ကာ မျက်စိ
မှိုက် အနားယူသွားလေတော့
သည်။

သူ ပိုအံ့ဩသွားသည်။
ဆရာတော်ကျောင်းသို့ သူ
စ၊ ရောက်ခဲ့စဉ်က မန္တလေး
က ဆရာတော် ဒကာတစ်
ယောက် ထောက်ခံပေးသော
စာဖြင့် ရောက်လာခြင်းပင်။
စာထဲမှာလည်း ထူးထူးထွေ
ထွေ ပါလှသည်မဟုတ်။ ဒီ
ကျောင်းမှာနေကာ အဝေးသင်
တက်မည်။ သင့်တော်သော
အလုပ်မရမချင်း ကျောင်း
အရိပ် ခိုခွင့်ပြုပါဆိုသော
စာလေးသာ။ စာကို လက်ခံ
သူက ကျောင်းက လက်
ထောက်ဆရာတော်ဖြစ်ပြီး
ထိုလက်ထောက်ဆရာတော်
ကပင် ဆရာတော်ကိုလျှောက်
သည်။ ဆရာတော်က နေခွင့်
ပေးလိုက်ပါဆိုသော စကား
တစ်ခွန်းဖြင့် သူ ဒီအရိပ်မှာ
နေရခြင်းပင်။ ချက်ချင်း ဆရာ
တော်ကို ဖူးခွင့်မရသလို ဆရာ
တော်ကလည်း အရေးအရာ
လုပ်ကာ ခေါ်တွေ့ ဆုံးမခြေ
ဝါဒ ပေးတာမျိုးတွေမရှိခဲ့။
အနေကြာလာသည်နှင့်အမျှ
အရိပ်အက်ကြည့်ကာ အလိုစိတ်
သိသိနေရင်းဖြင့် ကျောင်း
စည်းကမ်းများကို သိလာခဲ့
ခြင်းသာ ရှိသည်ပဲ။ အခုတော့
ကိုရွှေမှာ ဆရာတော် ဩဝါဒ
နှင့် တည့်တည့်တိုးခဲ့သူနဲ့
စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် အနေကျဉ်း
ကျပ်ရှာလေပြီ။ ကိုရွှေတို့
ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ဖြင့် ကြည့်
လိုက်ချိန်တွင် ကိုရွှေကတော့
ဖြင့် တစ်ခဏအတွင်းမှာ နား
ခဲခဲ ဟောက်ကာ အိပ်ရာ
ပျော်သွားခဲ့လေပြီ။
သူကတော့ အိပ်မက်

မဖြစ်သေးပါ။ ဒီနှစ်က အဝေးသင် နောက်ဆုံးနှစ်မို့ နီသမျှ အားကုန် ရုန်းမှရ ညည်း။ အနည်းငယ်မျှ ချွတ် နော် တိမ်းစောင်းလို့ မဖြစ်။ သူ တိမ်းစောင်းလျှင် နဂို စတည်းကမှ တိမ်းရွံ့နေပြီ ဖြစ်သော သူမိဘများနှင့် သူ အောက်ကမှ ညီ၊ ညီမတို့၏ ဘဝများ အကုန် ပြုလုပ်ကုန်ကြ ဆယ်စုံမည်။ အားတင်းထား နိုင်မော်အောင် အားတင်း ထား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန် ညည်း အားပေးရင်း သူ့စိတ် တို့ ကျောင်းစာထဲသို့ ပုံနှစ် စိုက်သည်။ သို့သော် စာ ထုတ်နေရင်းနှင့်ပင် ပါးချိုင့် ချင်၏ မျက်နှာလေးက တစ်ချက် တစ်ချက် ဖောက် ခင်လာသည်ကိုတော့ ဘာမျှ အတတ်နိုင်ဘဲ သူ့အလိုအတိုင်း ဘာ ရှိစေရပြန်လေတော့ သည်။

၂။
ဘာမျှ ပြင်ဆင်ခြယ်သ အားခြင်း မရှိသော်လည်း မျက်နှာလေးက ပြူစင်ဝင်း နှစ်နေလေသည်။ ပါးချိုင့်ရှင် ဆေးမှာ မျက်လွှာကလေး အသာချကာ အပြုံးအရယ် အင်းသော မျက်နှာလေးဖြင့် ဆွမ်းတန်းတစ်လျှောက် သံဃာတော်များ အပါးစေ့ အောင် မှန်ထုပ်လေးများ ကပ် ထူနေသည်။ ချထားသော နှုတ်လွှာမှာ သူ့ကို မြင်ရမှာ နီသောကြောင့် တစ်ချက် လေးမျှ ပင့်မကြည့်လေ သလားမသိ။ ပကတိ အရပ် ဆေးတစ်ရပ်လို့ လက်ကို နှိပ်လိုက်၊ ပင့်လိုက်ဖြင့် တည် ထိုင်မိမိလေးပင် လျှာခါး

နေလေသည်။ သူ့မှာတော့ လှူဖွယ်များထည့်သော တောင်းကို ကိုင်ကာ မယောင် မလည်ဖြင့် ရွှေကိုပဲ မျှော် သလိုလို နောက်ကိုပဲ စောင့် သလိုလိုဖြင့် နေရာမှ မခွာနိုင် သေး။ သံဃာတန်းလည်း ကုန်လေပြီ၊ ပါးချိုင့်လေး လည်း သူမ တိုက်ဘက်ကို ပြန်လှည့် ထွက်သွားလေပြီ။ ယောင်လို့ရယ်မှ အကြည့် တစ်ချက် မရလိုက်။ ခေါင်း များမှ ခြေဆုံးတိုင်အောင် မောလှပန်းတိုက်သွားသော ခံစားချက်ဖြင့်ပင် သံဃာ တန်းနောက်ဆုံးမှ တောင်း ပိုက်ကာ သူ ငိုက်စိုက် ငိုက် စိုက်ဖြင့် ခရီးဆက်ခဲ့ရသည်။ တကယ်ဆို ဘာမျှလည်းအပန်း ကြီးသည်မဟုတ်ပါဘဲ အကြည့် တစ်ချက်တောင် တွန့်တို နှမြောလွန်းလှသော ကောင်မ လေးကို သူ စိတ်တိုလှသည်။ ကိုယ့်အကြည့်တစ်ချက်ဟာ သူတစ်ပါးအတွက် အာဟာရ တစ်ခွက် ဖြစ်စေသည်ဆိုတာ ဒင်း(သင်း)ကလေး မသိလေ ရောသလား။ သိသိနှင့်များ မတူမတန် ဘုန်းကြီးကျောင်း သားရယ်လို့ စိတ်ဒေါထွက် ကာ တမင် နှိပ်စက်ပြလေ သည်လား။

သူ စိတ်တိုတိုဖြင့်ပင် ခြေထောက်အောက်က မြေကြီး ကိုသာ သဲကြီးမဲကြီး ပြီးမာန် ဖွဲ့ နင်းလိုက်ချိန် ခြေထောက် က ဘာကို နင်းမိသည်မသိ၊ နာကျင်လိုက်သည်မှာ အား ခနဲပင် အော်ယူရသည်အထိ

ပင်။ နောက်ဆုံးက ကြနေ သော ဘုန်းဘုန်း ဦးသူမနက တောင် ဘာဖြစ်နေလဲဆိုသည့် ပုံဖြင့် လှည့်ကြည့် ရပ်စောင့် ယူရအောင် သူ့အသံကျယ် သွားခဲ့ သည် မို့ ရတယ်။ ဘုန်းဘုန်း ဆက်ကြပါ၊ တပည့် တော် လိုက်ခဲ့ပါမယ်'ဟု ကမန်းကတန်း တောင်းပန်ယူ ရသည်။ ခြေထောက်က ဖန်ကွဲစလေး တစ်ခုကို နင်းမိ ထားသည်မို့ အသာဆွဲထုတ် လွှင့်ပစ်လိုက်ရင်း သက်သာ လို သက်သာငြား ပါးစပ်က 'ကျွတ် ကျွတ်'ဟု စုတ်သပ် လိုက်ကာ ထော့နင်း ထော့ နင်းဖြင့်ပင် သံဃာတန်းနောက် အစီလိုက်ရသည်။ ထွက်နေ သော သွေးများက ရွံ့ရွံ့အိုင် ထဲမှာ ဖြတ်လျှောက်ရချိန် ရွံ့ရည်ဖြင့် ဆေးကြောပြီးသား ဖြစ်ကာ သွေးအဖြစ်တောင် ပီပီပြင်ပြင် ရဲရဲတောက်ခွင့် မရလိုက်ပါ။

ညစ် ပေ နေ သော ခြေထောက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက် ချိန် အဆက်အစပ်မရှိ ဖြူည သော ခြေထောက်လေးတစ်စုံ ကို သတိရပြန်သည်။ သတိရ ခြင်း ခံစားမှုဆိုသည်ကလည်း ခြေခြေမြစ်မြစ် ရှိစရာမလို၊ အားတိုင်း သတိရနေတော့ တာပလားဟူသော ဆင်ခြင်ရင်း သူ ပြုံးချင်ချင်။ တကယ်ဆို အပြန်အလှန် ဆွဲအားများအရ သူ သတိရနေသည့် အချိန်မှာ ပါးချိုင့်ရှင်လေးကရော သတိရ နေဖို့ ကောင်းသည်ဟု လိုရာ ဆွဲတွေးဖြစ်ပြန်သည်။ အမှန် ဆို အခြေအနေအားလုံး ပြောင်း ဆန်သလို ဖြစ်သွားသည်က နည်းနည်းတော့ မခံချို မခံသာ ဖြစ်စရာကောင်းလှသည်ဟု

သူ ထင်သည်။
အခု လို သူမလေး ပြောင်းလဲသွားခြင်းဟာ သူ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဖြစ်နေ ချိလားဟု သိချင်လှသည်။ သို့သော် မေးဖို့ အခွင့်အရေး မျှပင် မပေးခဲ့ဘဲ အားလုံး စိမ်းသက်သွားခြင်းကိုသာ သူ လက်ခံလိုက်ရတာပင်။ အမှန် ဆို ဘယ်အရာကိုမှ ဖုံးကွယ် ညှာဂုတ်ထားလိုစိတ် သူ့မှာ မရှိပါ။ အရာရာ ထင်သာမြင် သာ အသိပေး ဖွင့်ပြောရ လောက်အောင် သူနှင့်သူမ လေးမှာ ထိထိမိမိ ပတ်သက် သေးသည်မှ မဟုတ်ဘဲ။ မိန်းကလေးတစ်ဦးကို ဦးစွာ စိတ်ဝင်စားမိခြင်းဖြစ်ကာ ထို စိတ်ဝင်စားမှုက ဦးကျိုးသလို ဖြစ်သွားရသည့်အတွက် သူ တကယ် စိတ်မချမ်းသာလှ။
ဒီဘဝ တွေ့ကြ၊ ဆုံကြ၊ ချစ်ကြသည်မှာ ဟိုးရှေးဘဝ များက ရေစက်ပါလာလို့ဆို သည့် စကားကို သူ တော် တော်ပင် ထောက်ခံသည်။ အဝေးသင် သင်တန်းများ တက်ရင်း သူမလေးကို မြင်လိုက်ရစဉ်ခဏမှာ ကြား ထဲမှာ လူတွေ အများကြီး ခံနေပါလျက်နှင့် တန်းခနဲနေ အောင် မြင်သည်။ သူမ ဘာ ပြောလိုက်သည်၊ ဘာလုပ် လိုက်သည်၊ ဘာဝတ်ထား သည်၊ ဘယ်လိုလုပ်ရှားလိုက် သည် ဆိုတာများကို မျက်စိ ရိုင်းအောင် မကြည့်လိုက်ရပါ ဘဲ အလိုလိုကို သိနေသည်။ ပြောတာတသမျှ ပြောပြရမည် ဆို သူမနှင့် သူကြား တစ်ခုခု ချိတ်ဆက်ထားသလို ခံစား နေခဲ့ရတော့တာ ဖြစ်လေ သည်။ သူမလေးဟာလည်း

ထိုစဉ်ကာလများကတော့ သူ
အပေါ်မှာ နွေးထွေးပျူငှာ ရှိခဲ့
သားပင်။ ရယ်သံများလည်း
ချိုမြနေခဲ့သား။ ပြောတာဆို
တာလည်း လိုက်လံမှု ရှိခဲ့
သား။ သူ့အဖို့တော့ ထို
ကာလများဟာ ပျောက်ဆုံး
သွားသော နိဗ္ဗာန်ဘုံ မဟုတ်
ဘဲ တစ်ခါမျှ မကြုံခဲ့ဖူးသော
နိဗ္ဗာန်ဘုံဖြစ်လို့ကို နေတော့
တာပင်။ ပါးချိုင့်လေးက
စကားပြောလျှင် စိမ်းက စိမ်း
ကဟု နာမ်စားသုံး ပြောလေ့
ရှိသည်။ ထိုစိမ်းက မစိမ်းခင်
တုန်းကတော့ သူကလည်း
စိမ်းရေ စိမ်းရေနှင့် ခေါ်လို့
ကောင်းလှသည်ပေါ့။ နောက်
တော့ တစ်နေ့... မမျှော်လင့်
ထားသော တစ်နေ့ စိမ်းနှင့်သူ
မထင်မှတ်ထားသော အနေ
အထားနှင့် ဆုံခဲ့ချိန် ထိုစိမ်း
က စိမ်းသထက်စိမ်း ဖြစ်
သွားတော့တာ ယနေ့ထိလို့
ပြောရတော့မှာ ဖြစ်သည်။

အဲဒီနေ့ပေါ့။ သူ မှတ်မိ
နေပါသည်။ ထုံးစံအတိုင်း
သူက ကျောင်းဝင်းထဲမှာ
ပုဆိုးတိုတိုဝတ်ကာ ကျောင်း
ဝင်း သန့်ရှင်းရေး ဆောင်ရွက်
နေချိန်၊ ဆရာတော်က ဘေး
ကနေ ရပ်ကာ ဟိုနေရာ ဒီနေ
ရာ မိန့်နေချိန် စိမ်းနှင့် သူ
အမေတို့ ကားတစ်စီးဖြင့်
ကျောင်းဝင်းထဲ ဝင်လာခဲ့ကြ
လေသည်။ ကျောင်းဝင်းထဲ
အလုပ်ကြမ်း လုပ်နေချိန်မှို့
စွပ်ကျယ်က အစုတ်အပြုံ၊
ပုဆိုးက အရောင်အဆင်း
မပေါ်နှင့် သူ ဝတ်စားဆင်
ယင်မှုမှာ အတော့်ကို စိတ်
ပျက်စရာ ကောင်းနေခဲ့မှာဟု
သူ နောက်တော့ တွေးဖြစ်
အောင် တွေးမိသေးသည်။

ဝေးတုန်းကတော့
ဝေးနေသည်
နီးပြန်တော့လည်း
ဘာ
အကာအရံမျှ
မရှိတော့အောင်
နီးခဲ့ခြင်းသည်
သူတို့
စိတ်ကူးယဉ်
ဘဝမှ
လက်တွေ့
ဘဝကို
ပြန်လည်
ရောက်စေခဲ့သည်

ကားက သင့်တော်ရာ ရပ်
လိုက်သည့် အချိန်အထိ စိမ်း
တို့အိမ်မှ ကားဟု သူ မထင်မိ
သေး။ စိမ်း ကျောင်းလာ
လျှင် မောင်းလာနေကျကားမှ
မဟုတ်သည်ကိုး။ နောက်
တော့ ကားပေါ်မှ စိမ်းတို့
သားအမိ ဆင်းလာကာ
ဆရာတော်ကို ဝတ်ပြုချိန်မှာ
တော့ သူက ခပ်လှမ်းလှမ်း
လေးမှာ ရပ်ကာ မမျှော်လင့်
ဘဲ တွေ့ရသော စိမ်းအတွက်
နှုတ်ဆက်ရန်အသင့်။ စိမ်းက
တော့ သူ့ကို အံ့သြသလို
တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြီး
ကတည်းက မျက်ဝန်းတစ်

ချက်မျှ တိမ်းစောင်းမလာ
တော့တာကို ချက်ချင်း မရိပ်မိ
အောင် သူက နဲ့အလိုက်
သေးသည်။

စိမ်းအမေက သူမတို့ ဒီ
ရပ်ကွက်တွင်း ဘယ်နား
ဘယ်နားကို ပြောင်းရွှေ့လာ
ကြသူများဖြစ်ကြောင်း၊ ဒီ
နားမှာ အနီးဆုံး ဘုန်းကြီး
ကျောင်းကို စုံစမ်းလာတာဖြစ်
ကြောင်း၊ အိမ်တက်ဆွမ်း
လာဖိတ်တာဖြစ်ကြောင်း၊
ဒကာရင်း ဒကာမရင်းသဖွယ်
မှတ်ယူပေးပါရန်အကြောင်း
တွေ စုံစုံစုစု ဆရာတော်ကို
လျှောက်နေသည့်အချိန်ထိ သူ
မှာတော့ စိမ်းကို နှုတ်ဆက်
ဖို့ အရေး တငေးငေးလုပ်ကာ
စောင့်နေခဲ့တာပင်။ ဆရာ
တော်က ဆွမ်းလက်ခံပြီးချိန်
သူ့ဘက်လှည့်ကာ 'မောင်
ကျောင်းသား'ဟု ခေါ်ပြီး
ဆွမ်းဖိတ်သည့်နေ့ မေ့မှာစိုး
ကာ နေ့ကို မှတ်ခိုင်းသည်။
ဆရာတော်က တစ်ကျောင်း
လုံး ရှိသမျှ အရိပ်ခိုသူအား
လုံးကို မောင်ကျောင်းသားလို့
သာ ခေါ်တတ်မြဲ။ သူ့အတွက်
တော့ ဘာမျှ အဆန်းတကြယ်
မရှိခဲ့ဖူးပါ။ သို့သော် ယခု
တစ်ခါ ဆရာတော်၏ 'မောင်
ကျောင်းသား'အခေါ်မှာ စိမ်း
၏ ရယ်ချင်သလို အကြည့်စူး
တစ်ချက်က လူတစ်ကိုယ်
လုံး ကျုံ့ဝင်သွားသလို ဖြစ်
စေခဲ့သည်မှာ ဘာကြောင့်လဲ။

ဝေးတုန်းကတော့ ဝေး
နေသည်။ နီးပြန်တော့လည်း
ဘာအကာအရံမျှ မရှိတော့
အောင် နီးခဲ့ခြင်းသည် သူတို့
စိတ်ကူးယဉ်ဘဝမှ လက်
တွေ့ဘဝကို ပြန်လည် ရောက်
စေခဲ့သည်။ အပတ်စဉ် ဆွမ်း

တန်းထွက်တိုင်း ဆွမ်းတောင်း
ကြီး ပိုက်ကာ နောက်ထဲ
လိုက်ရသော မောင်ကျောင်း
သားကို စိမ်းက သိသိသာ
သာ စိမ်းပြတ်ပြလိုက်ခြင်းထဲ
ပထမ အစမှာတော့ ရူးချင်
သလို ဖြစ်စေခဲ့သည်။
နောက်တော့ သက်သောင့်
သက်သာပင် နာနာကျင်ကျင်
ရှိလှရင်း သူ အလိုက်သင့်
နေတတ်ခဲ့ပါပြီ။ စိမ်းတို့
သားအမိ ကျောင်းကို ရောက်
လာချိန်မှာ ကားပေါ်မှ လူ
ဖွယ် ပစ္စည်းများကို မျက်လွှာ
ချရင်း ရှိရှိကျိုးကျိုးနှင့်ထင်
တိတ်ဆိတ်စွာ သယ်ပေးနိုင်ခဲ့
ပြီ။ ဆရာတော်နှင့် စကား
ပြောနေသော စိမ်းတို့ သား
အမိရှေ့မှောက်ကိုလည်း အချို့
ပွဲ စားစရာ၊ သောက်စရာများ
လှူငြွေမပျက် တည်ခင်းပေး
နိုင်ခဲ့ပါပြီ။ မျက်နှာချင်းဆိုင်
ဆုံတွေ့ချိန်များမှာလည်း
ဘယ်တုန်းကမှ သိကျွမ်းမခင်
မင်ဖူးခြင်း မရှိသလို မောင်
ကျောင်းသား အလိုက်သိခဲ့ပါ
ပြီ။ သို့သော်လည်း ကိုယ့်
တစ်ကိုယ်ရေ ခံစားချက်များ
ကတော့ ဘယ်အရာနှင့် သွား
တားဆီးရပါ။ လွမ်းသည်။
သတိရသည်။ မျှော်လင့်နေ
ချင်သေးသည်။ အမှန်ဆိုလျှင်
သူ ယခုလို ခံစားနေရသည်
များက တကယ့်ကို မောသိမ်း
အနေရခက်လှပါသည်။ သူ
ကိုယ်တိုင်လည်း မခံစားနိုင်
တော့ပါ။ သို့သော်လည်း
မလွတ်မြောက်နိုင်သော
ဒီတော့လည်း တွေ့လျှင်
လျှင် မသိအောင် ငေး
သိတော့လည်း ဟိုလိုလို
လိုပေါ့။ မတွေ့ရသေးသည့်
များမှာလည်း မျှော်နေ

စုန်းဆရင်းပေါ့လေ။

‘မင်းသိလား မောင်အောင်’

ရေခွေးအိုးကို မီးထိုး တည်နေရင်းမှ အတွေးစများ ဘယ်လောက် လွန်နေသည် မသိ။ ဘေးက ဆွမ်းချက်နေ သော မောင်လုံးက တံတောင် ဖြင့် ထွက်ကာ ပြောလာမှ ဘာလဲဟု ပြန်မေးရသည်။

‘မင်း ကိုရွှေလေ ဟု ဆိုကာ

မောင်လုံးက ကိုရွှေရှိရာ မေး ဆတ်ပြသည်။ ဘာရယ် မဟုတ် လှမ်းကြည့်လိုက် တော့ ကိုရွှေတစ်ယောက် မနက်ခင်း ချေးတရွဲခွဲဖြင့် ထင်းချောင်းများ မီးဖိုဆောင် အတွင်း စီကာစဉ်ကာ ထပ် နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကိုရွှေတစ်ယောက်ကဖြင့် တော်တော်ကို အလုပ်လုပ်နိုင် ဖွန်းသူဟု ပြောရမည်။ သူ့ကို ကြည့်လိုက်လျှင် အလုပ်နှင့် ထက် ပြတ်သည်မရှိ။ ‘ကိုရွှေ ဟူသော ဦးလား ပြောလိုက်လျှင်’ ‘မင်းတို့မြို့က အလုပ်တွေက ငါ့လက်တစ်ဖက်နဲ့တောင် ထုပ်နိုင်သေးတယ်’ ဆိုကာ အားကောင်းမောင်းသန် ထုပ်မြဲပင်။ သို့သော် ကိုရွှေ အားနည်းချက်က ညနေ စောင်း မှောင်ရီပျိုးလျှင်တော့ အားလုံးအလစ်၊ အထူးသဖြင့် ဆရာတော်အလစ်ကို ချောင်း ထာ ကျောင်းပြင်ကို ခိုးထွက် စာတ်လေသည်။ ထွက်သွား စဉ်ကလည်း တိတ်တိတ်က လေး၊ ပြန်လာလျှင်လည်း ဆိတ်တိတ်ကလေးဖြစ်ကာ အနီးထဲ ပြန်ရောက်သည်နှင့် အနီးထိုး အိပ်တော့သည်။ အထွက် ကိုရွှေထံမှ လွင့် သောတတ်သော ယမကာ နီကို ယပ်တခတ်ခတ်လုပ်

ကာ ရှောင်ရင်း စာကျက်ရ သည်မှာ ထုံးစံလို ဖြစ်နေပြီ။ မနက် မိုးလင်းလာလျှင်တော့ ပြုံးပြုံးကြီး နိုးလာပြီး နိုင်မော် အောင်... မနေ့က မင်း တော်တော် မူးသွားလား’ ဟု နောက်တတ်မြဲ။ အမှန်ဆို ထို ကိစ္စက ဆရာတော်သိလျှင် အပြစ်ကြီးမည်ဆိုတာ သူ သိသည်။ ထို့အပြင် ပြစ်မှု ကျူးလွန်သူရော၊ အပြစ်ကို ထိမ်ချွန်ထားသူရော အမှုတွဲ ထဲ ပါနိုင်သည်ကိုလည်း သိသည်။ သို့သော် သူ ကိုရွှေ အား မပြောရက်ပါ။ အရက် ခိုးသောက်တတ်သည်က လွဲပြီး မူးမူးရှူးရှူး ရမ်းရမ်း ကားကား ဘာတစ်ခုမျှ မလုပ်တတ်တာကိုတောင် ချီးကျူးချင်ချင်။ ယခုအချိန် ထိတော့ ထိုကိစ္စကို သူနှင့် ကိုရွှေသာ သိသေးသည်ဟု သူ ထင် ထားသမျှ ယခု မောင်လုံးပါ ထိုကိစ္စ သိသွား လေပြီလားမသိ။ အရက်သေ စာ ကိစ္စအကြောင်း ပြောလာ လျှင်တော့ ကိုရွှေဘက်က အတတ်နိုင်ဆုံး ကာပေးမည် ဟု သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရင်း မသိကျိုးကျွန် အမှုအရာပြကာ ဘာလဲဟူသော သဘောဖြင့် မောင်လုံးကို မေးဆတ်ပြမိ သည်။

‘ညီအစ်ကိုဆိုတာကို ပြောနေတာ’

‘ဘာလဲကွာ၊ မင်းဟာ က အရင်းမရှိ အဖျားမရှိ။ ဘာညီအစ်ကိုလဲ’

‘ကိုရွှေနဲ့ ဆရာတော်နဲ့

က အမြဲညီအစ်ကိုဆိုတာ မင်းသိလားလို့ မေးနေတာ ကွ’

‘ဟမ်’ ဆိုသော သူ အံ့သြသံကြီးမှာ အတော့်ကို ကျယ်လောင်သွားလေသည်။

□

၃။

ကိုရွှေက ဆေးလိပ် ဖင်စီခံကို ကြမ်းပြင်နှင့်ဆောင် ကာ ဆောင်ကာချရင်း သူ မေးခွန်းကို မကြားသလိုလုပ် နေသေးသည်။ မရ၊ ထိုပုံစံနှင့် မရ။ သူကတော့ တော်တော် ကို သိချင်နေပြီမို့ ‘ဟုတ်လား ကိုရွှေ’ ဟုသာ ဆင့်ကဲ မေး လိုက်မိသည်။ ကိုရွှေကား လူလည်။ ‘တူလို့လားကွာ’ ဟု ခပ်ညည်းညည်း လုပ်နေ သေးသည်။ ပြောမှပင် ဆရာ တော်နှင့်ကိုရွှေ ဘာများတူလဲ သူ သေချာ ဆန်းစစ်မိသည်။ တကယ်ဆိုလျှင် အမြဲဆိုသော အနေအထားဟာ အတော့်ကို တူရမည် အနေအထား မဟုတ်ပါလား။ ခုများမှာ တော့ အသားအရေကလည်း ရွှေရောင်နှင့်ငွေရောင်အဆင့် မဟုတ်၊ ရွှေရောင်နဲ့ မီးခိုး ရောင်လို့ ပြောရမည် အနေ အထား ဖြစ်နေသည်။ အဲ အရပ်အမောင်းချင်းကတော့ မတိမ်းမယိမ်း အရှိသားပင်။ မျက်နှာကျချင်းကတော့ မည် သို့ ဝေဖန်ရမည်ပင် မသိ။ လောကီရိပ်နှင့် လောကုတ္တရာ အရိပ်အောက်ကသူနှစ်ဦး မည်သို့ တူပါသည် ပြောမည် နည်း။ ဆရာတော်မှာ တရား ရိပ်ဖြင့် ထာဝစဉ် အေးငြိမ်း ပျော့ပျောင်းနေသော မျက်နှာ မျိုး၊ ကိုရွှေမှာတော့ ဆေးလိပ် လည်းလာထား၊ ကွမ်းလည်း

မပြတ်စေရ၊ အရက်ကလေး ကလည်း အချိန်မှန်မှန် အနေ အထားမို့ အနုအရင့် ကွာလှ သည်ဟုပင် ပြောရမှာဖြစ် သည်။

‘ဘယ်လိုလဲ... တူလို့ လားလို့’

‘မတူဘူး’

‘အေးလကွာ၊ မတူမှ မတူတဲ့ဟာ။ မင်းက ဘာလား မေးနေသေးတာလဲ’

‘မောင်လုံးက သေချာ ပြောနေတာဗျ၊ သူ မဟုတ်ဘဲ နဲ့ ပြောမလား’

ကိုရွှေ ဖြေဖို့ နှုတ်လေး ပင်ပန်းနေပုံဖြင့် သက်ပြင်း ရှိက်လေသည်။ ဆေးလိပ်ကို အချိန်ယူ ဖွာနေကာ မသိရ မချင်း အနားက ခွာမည့်ပုံ မရသော သူ့ကိုကြည့်ကာ ‘ဟုတ်တယ်’ ဟု ခပ်လေး လေး ဝန်ခံသည်။ သူ ကိုရွှေ ထံမှ ဝန်ခံစကား ရသွား သည်မို့ ကျေနပ်သွားသော် လည်း မတတ်သာ၍သာ ဝန်ခံလိုက်ပုံရသော ကိုရွှေကို ကြည့်ကာ နားမလည်။ ထို့ ထက် ပိုနားမလည်သည်က ရောက်စချိန်ကတည်းက ယခုအချိန်ထိ ဆရာတော်နှင့် ကိုရွှေ အမြဲညီအစ်ကိုဆိုတာ တစ်ခွန်းတစ်ပါးမျှ ထွက် မလာခြင်းကို ပိုနားမလည် ဖြစ်ရသည်။ အမှန်ဆို သူနှင့် ကိုရွှေမှာ အခန်းဖော်အဖြစ် ရော ဘဝတူတွေအဖြစ်ပါ အတော့်ကို ရင်းနှီးနေခဲ့ကြပြီ ပဲ။ ကိုရွှေ ဒီအရင် စောစော က ပြောပြသည့်ဟု သူထင် သည်။ ယခုလို မောင်လုံး ပြောမှ သိရသည့် အနေ အထားမျိုးတော့ မဖြစ်သင့် ပေဘူး မဟုတ်ပါလား။

‘နေပါဦး၊ ကိုရွှေက အရင်တုန်းက ဒီအကြောင်း ဘာလို့ ပြောမပြတာလဲ’

ကိုရွှေ တွေသွားကာ ဆေးလိပ်ကိုသာ တွင်တွင်ဖွာ နေပြန်သည်။ မျက်နှာပြင်က တော့ အရင်လို ပျော်ပျော်နေ သေခဲပဲ မဟုတ်တော့။ ပြီး တော့မှ စကားရသွားဟန်ဖြင့် ရိုးရိုးစင်းစင်း ပြန်ဖြေလေ သည်။

‘ငါနဲ့ ဆရာတော်က တူတာ ဘာမှ မရှိတာပဲကွာ၊ ငါပြောပြလို့ ဘာထူးမှာလဲ။ ငါ့ကြောင့် ဆရာတော် ဂုဏ် တက်ဖို့လည်း မရှိဘူး။ ငါတို့ က မိဘတွေကအစ ကျန်တဲ့ မောင်နှမတွေအားလုံး ထူထူ ထိုင်းထိုင်း နဲ့နဲ့အအတွေ့။ ခွဲလိုက်တာလည်း ပြာကိုကျ လို့။ ဆရာတော်တစ်ပါးပဲ နဲ့ ထဲက ကြာဖြစ်နေတာကွ။ ဆရာတော်က ပရိယတ်ရော ပဋိပတ်ပါ နဲ့စပ်တယ်။ ရုပ် ရည်လည်း ကြည့်ဦး၊ ဘုရား ဂုဏ်၊ တရားဂုဏ်နဲ့ ဝင်းဝါနေ တာ။ မတူတာတွေ လိုက်ညှိ ပြီး လျှောက်ပြောနေရင် မဆုံး ပါဘူးကွာ။ ဘဝချင်းမှ မတူ တာ။ အမြဲညီအစ်ကိုပါလိုက် ပြောနေလည်း ဆရာတော် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်တာ ပဲ ရှိမှာပေါ့။ ဒီသတင်းကို မောင်လုံး ဘယ်ကသိသွားလဲ မသိဘူး။ ငါ သူ့ကိုနှုတ်ပိတ် ဖို့ ပြောရဦးမယ်’

ပြောသူက ဆွေးဆွေး မြည်မြည် ပြောပြနေတာ မဟုတ်ပါဘဲ သူရင်ထဲမတော့ ထိုစကားများ ကြားလိုက်ရ သည့်အတွက် ဆွေးမြည်ကျ သွားလေသည်။ ကိုရွှေသည် ဆရာတော်နှင့် သူနှင့် အမြဲ

လျှောက်ရမယ့်
ဘဝခရီးက
အရှည်ကြီးကွ
ဒီလမ်း
မဟုတ်တော့
လည်း
ဟိုလမ်းပေါ်ကွာ
အဆင်
ပြေသွားမှာပါ
ငါ
ပြောဖူးသလိုပေါ့
ဘဝချင်းမတူရင်
လျှောက်တဲ့
လမ်းချင်းလည်း
မတူဘူး
ခံယူချက်ချင်းလည်း
မတူဘူး
မတူတာကို
လိုက်ညှိနေရရင်
မောတယ်
ကောင်လေးရ

ညီအစ်ကိုဆိုသည်ကို ထို ထိုသော အကြောင်းအခြင်း အရာများအတွက် ဖုံးထားပါ သတဲ့။ သို့ဆိုလျှင် ဆရာတော် ကရော ကိုရွှေနှင့် အမြဲညီ အစ်ကိုတော်သည်ဆိုတာကို ယောင်လှိုင် ဘာကြောင့်မမိနဲ့ ခဲ့ပါသလဲ။ သူ ထိုအတွေးကို ချက်ချင်းပင် ပယ်ဖျက်လိုက် ပါသည်။ လောကီနှင့် ကင်း အောင် နေနိုင်သမျှ နေ၊နေ သော ဆရာတော်က အကြောင်း ကိစ္စ အထူးအထွေ မရှိပါဘဲ နှင့် ဘာအကြောင်းကိုမျှ ထုတ်ဖော် ပြောမည့်သူမှ

မဟုတ်ဘဲလေ။ သူ့နားထဲ တွင် ကိုရွှေပြောသော ဘဝ ချင်းမှ မတူတာဆိုသည့် စကား အထပ်ထပ် ကျောနေ သလို ခံစားနေမိသည်။ ဘဝ ချင်း မတူလျှင် ဒီလိုပင် ရှောင်တိမ်းပုန်းကွယ် အလိုက် သိသိ နေပေးရသတဲ့လား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အတွက်က တော့ ကိုရွှေမှာ သူနှင့် ဘဝ တူ၊ ခံစားချက်တူသူအဖြစ် ဝိုင်းပင် ချစ်ခင်စရာ ကောင်း သွားလေတော့သည်။

၄။
အဲဒီနေ့က ဖြစ်ပျက် သွားသော အဖြစ်အပျက် ကလေးတစ်ခုက သူရင်ထဲမှာ အမြဲတမ်း မှတ်မိနေတော့မှာ ဖြစ်သည်။ မှတ်မှတ်ရရ ဆွမ်း စားခန်းမဆောင်ကြီးကို ကိုရွှေ နှင့်သူ နှစ်ယောက်တည်း ရှင်းလင်းခဲ့ကြရသည့် နေ့တစ် နေ့ပေပေါ့။ ရှင်းရသည့် အကြောင်းရင်းက မနက်ဖြန် ထိုခန်းမဆောင်တွင် စိမ်း၏ မွေးနေ့မင်္ဂလာပွဲကို ကျင်းပ မည်ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။ ဆရာတော်နှင့် ကျောင်းရှိ သံဃာကုန် ဆွမ်းကပ်ပြီးလျှင် မိတ်ဆွေအပေါင်းကို ဧည့်ခံ မည့်နေရာ။ ကိုရွှေကလည်း သူပြောပြလွန်း၍ သူ၏ မျှော်မှန်းတမ်းတ လွှမ်းရပါ သောစိမ်း ဇာတ်လမ်းကို သိထားနှင့်ကာ သူ့ကို မခံချင် အောင် စ၊ရင်း နောက်ရင်း ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် အလုပ်လုပ် နေကြခိုက် ထိုအကောင်ရှည် ကို နှစ်ယောက်လုံး မြင်တွေ့ခဲ့ ကြခြင်းဖြစ်သည်။
တွန့်တွန့်လိမ်လိမ်ဖြင့် ဘယ်ကနေ မျက်စိလည်လမ်း

မှားလာသည်မသိသော ထို အကောင်ကိုမြင်ချိန် သူ့ထ ဟာခနဲ အော်ကာ ကိုရွှေ နောက်ကို စွေခနဲ ရောက်လာ တော့သည်။ ထိုအကောင် သည် သူ အင်မတန်ကြောက် သော အကောင်မို့ အလွန် တရာ အူယားထိတ်လန့်နေ ချိန် ကိုရွှေက မြွေဆိုးမှန်း ချက်ချင်းသိလိုက်ကာ သူ လုပ်ရမည့် အလုပ်တွေထို့ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ဆွေး အေးအေးဖြင့် လုပ်သွားလာ တော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ရုပ်ရှင် တွေထဲကအတိုင်းပင် အချို့ ကိုက် ရောက်လာကြသူများ က ဆရာတော်နှင့် စိမ်းတို့ သားအမိ သားအဖတွေ ဖြစ် လေတော့၏။ ကြမ်းပြင်မှာ သွေးသံရဲရဲဖြင့် မရှုမလှဖြစ်နေ သော အကောင်ရှည်ကိုကြည့် ကာ ထိတ်လန့်အော်ဟစ်သွား သော စိမ်းတို့သားအမိ၊ အဘိုး ပြည့် မေတ္တာဖြင့် ငြိမ်းချမ်း သော ဆရာတော်ထံမှ ရှုမဝပွဲ စွာ တွေ့ရသော စိတ်ထက် ကုန်ခန်းသွားဟန် စိမ်း မချမ်းမြေ့သည့် အသံတိမ် မျက်ဝန်းက ကိုရွှေကို အ မဟုတ် သူ့ကိုပါ အနေရ အ စေပါသည်။ သူ ကိုရွှေဘဝ မှ ကူကာ ကယ်ကာ ပြော ပေးချင်ပါသော်လည်း စကား လုံး ရှာမတွေ့ခဲ့ပါ။ ဆရာ တော်ထံမှ ‘ဘာဖြစ်လို့ ထင် ရဲ ဇက်ရဲ သတ်ဖြတ်ခံရတာ လဲ’ဆိုသည့် ခပ်တိုင်းတိုင်း စကားတစ်ခွန်းသာ ထွက် လာပြီး ဆရာတော် ထိပ် ဆိတ်စွာ ပြန်လှည့်ထွက်သွား ချိန်မှာတော့ စိမ်းတို့ သား သားအဖများလည်း မျက်စိ

ဇာတ်မှာ မသာမသာ ထိတ်
ထိတ်လန့်လန့်ဟန်ဖြင့် ပင်
ပြန်လှည့်ထွက်သွားကြတော့
သည်။

ထိုအချိန်မှာ ကိုရွှေက
တော့ ငှိုင့်စွာဖြင့် ကြမ်းပြင်
ပေါ် ဆန်အိတ်တစ်အိတ် ပစ်
ချလို ခပ်လေးလေး ပစ်
ထိုင်လိုက်ရင်း ‘သူများတွေ
အန္တရာယ်ဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ
ဏှာ’ဟူသော စကားတစ်ခွန်း
သာ ထွက်နိုင်တော့သည်။
ထောအကြာမှာတော့ သူဟာ
သူ သတိဝင်လာဟန်ဖြင့် သွေး
သံရဲ့ရဲ့ မြွေအသေကို အကြွင်း
အကျန်မရှိ တစ်စမကျန်
အောင် ရှင်းလင်းပစ်လိုက်
တော့သည်။ သူကတော့
စိတ်ဆိတ်လွန်းသော အနေ
အထားကို တစ်မျိုးကြီးဖြစ်
တာ စကားတစ်ခွန်းစလို
ကြိုးစားပါသော်လည်း
ပျံ့လေး နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်
တာများ ကိုယ့်ကိုယ်ပင် စိတ်
ဇာတ်မိပါရဲ့။

ထိုညမှာတော့ ထုံးစံ
အတိုင်း သူ စာကျက်နေချိန်
ထိုရွှေ ယမကာခိုးသောက်ရန်
ထောင်းပြင်ကို တိတ်တဆိတ်
ထွက်သွားလေသည်။ သူ
စာကျက်လို့ မပြီးခင်မှာဘဲ
ထိုရွှေ ပြန်ရောက်လာကာ သူ
အိပ်ရာလေးထဲ တိတ်တဆိတ်
ဝှံ့နေခိုက် ‘ဆရာတော် ကိုရွှေ
ဆို အခေါ်လွှတ်တယ်’ဆို
သော စကားတစ်ခွန်း ရောက်
လာခဲ့တော့သည်။ ကိုရွှေ
အား သူ ထိတ်လန့်သွား
သော်လည်းမှာ ပြောဖွယ်ရာ
မရှိတော့။ စိုးရိမ်တကြီး
ဖြင့် ‘ကိုရွှေ သွားတိုက်
ပြီ’ သွားပါလား၊ ဒါမှ
ဇာတ် ပလုတ်ကျင်းသွား’

ဟု ကယောင်ကတမ်း အကြံ
ပေးလို ကံ မိသေးသည်။
ကိုရွှေကတော့ လက်ကာပြ
ကာ ခပ်ပြီးပြီးဟန်ဖြင့် သူ
ပန်းကို ပုတ်ကာ ထူးဆန်း
သော စကားများ ပြောလာ
သည်။

‘နိုင်မော်အောင်... မင်း
ငါ့အတွက် ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့၊
လျှောက်ရမယ့် ဘဝခရီးက
အရှည်ကြီးကွ။ ဒီလမ်း
မဟုတ်တော့လည်း ဟိုလမ်း
ပေါ့ကွာ။ အဆင်ပြေသွားမှာ
ပါ။ ငါပြောဖူးသလိုပေါ့၊ ဘဝ
ချင်း မတူရင် လျှောက်တဲ့
လမ်းချင်းလည်း မတူဘူး၊
ခံယူချက်ချင်းလည်း မတူ
ဘူး။ မတူတာကို လိုက်ညှိနေ
ရရင် မောတယ် ကောင်လေး
ရ။ စိတ်ပန်း လူပန်း ဟား
ဟား။ ကဲ...ကောင်လေး ငါ့
အတွက် စိတ်ပူမနေနဲ့’

ကိုရွှေ စကားဆန်းကို
နားထောင်ရင်း မျက်နှာကို
ငေးကြည့်ကာ ဘာပြန်ပြော
ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေချိန်မှာပင်
ကိုရွှေကတော့ လာခေါ်သူ
ဇနာက် ပါသွားတော့တာပင်။
ထိုနေ့ညက သူ ညဉ့်အတော်
နက်သည်အထိ စာကျက်ပါ
သည်။ အမှန်က စာတွေက
ကျက်လို့ ပြီးနေလေပြီ။
ကိုရွှေပြန်အလာကို စောင့်
ချင်၊ အကျိုးအကြောင်း
သိချင်၍သာ စောင့်နေခြင်း
သက်သက်သာ။ ညနှစ်နာရီ
ထိုးချိန်မှာတော့ သူမျက်လုံး
များ မဟန်နိုင်တော့။ သူ
လက်ထဲကစာအုပ် ဘယ်လို
ပြုတ်ကျသွားကာ သူဘယ်လို
အိပ်ပျော် သွားမှန်းပင် မသိ
လိုက်တော့ပါ။ မနက်စိုးလင်း
လင်းချင်း သူ အလောတကြီး

ကိုရွှေအိပ်ရာဘက်ကို ကြည့်
လိုက်မိတော့ ပြောင်ရှင်းနေ
သော နေရာလွတ်တစ်ခုသာ
သူ မြင်လိုက်ရတော့သည်။
နှုတ်ဆက်စကားလေး တစ်
ခွန်းမျှပင် မဆိုသွားဘဲ၊ နှုတ်
ဆက်စာလေးတစ်ကြောင်းပင်
ရေးမထားခဲ့ပါဘဲ မိတ်ဆွေ
ကြီး ကိုရွှေတစ်ယောက်
တိတ်တဆိတ် ထွက်ခွာသွား
ခဲ့လေပြီ။

မနက် အရုဏ်ဆွမ်းပွဲ
များ ကျပြင်ပေးရင်း မောင်လုံး
ထဲမှာ မသိမသာ အစီမေး
ကြည့်လိုက်ပြန်တော့လည်း
ကိုရွှေ ကျောင်းက ထွက်သွား
ပြီဆိုတာကို မောင်လုံးပင် သူ
ပြောမှ သိရသည်အဖြစ်။
ဆရာတော်ကို တိတ်တခိုး
အကဲခတ်ပြန်တော့လည်း
ဆွမ်းစားလျှင် အမှတ်မပျက်
ဘုဉ်းတတ်သော ဆရာတော်
ဟာ မျက်လွှာအသာချလျက်
အမှတ်မပျက်၊ ဆွမ်းဘုဉ်း
မပျက်။

သူ ထိုနေ့က ဘာအလုပ်
မှ ကောင်းကောင်းလုပ်၍
မရခဲ့ပါ။ အစားအသောက်
လည်း စား၍မဝင်။ ကိုရွှေ
အဆင်ပြေရဲ့လားဆိုသည့်
အကြောင်းသာ တတွေးတွေး
တွေးရင်း ရင်ဘတ်ထဲနာကျင်
နေသည်။ နေ့လယ်အချိန် စိမ်း
၏ မွေးနေ့မင်္ဂလာကိုလည်း
အာရုံဝင်စား၍ မရတော့။ သို့
နှင့် မနက်ခင်း၊ နေ့လယ်ခင်း၊
ညနေခင်း အားလုံး စိတ်နှမ်း၊
လူနှမ်း ကျော်ဖြတ်ပြီးချိန်မှာ
တော့ ညဉ့်ဦးပိုင်းကစလို့ သူ
စိတ်အာရုံများ တဖြည်းဖြည်း
တည်ငြိမ်လာခဲ့ပြီ။

ကို ရွှေ ပြောခဲ့ သော
စကားဆန်းများမှာ အမှန်

တရား ဆိုတာကို သူ တွေးမိ
သွားသည်။ တကယ်ဆို ယခု
ဖြစ်သွားသော ကိစ္စမှာ ဘယ်
သူ ဘယ်သူမှာမှ အမှားမရှိ။
ကိုရွှေ ပြောခဲ့သလိုသာ ဖြစ်
လေသည်။ ဘဝချင်း မတူ
လျှင် ခံယူမှုချင်းလည်း တူ
မည်မဟုတ်၊ လျှောက်သည့်
လမ်းလည်း ဘယ်လိုမျှ မတူ
နိုင်။ ယခု ကိုရွှေက သူ
ဆက်လျှောက်ရမည့်လမ်း၊
သူဆက်ရှိရမည့် နေရာကို
ဆုံးဖြတ်ကာ အသံတိတ်
ထွက်ခွာသွားခြင်းသက်သက်
ရယ်သာ။ ဆရာတော်လည်း
ထိုအတိုင်း ခံယူပါလိမ့်မည်။

ထိုအတွေးကို သူ
လက်ခံပြီးလိုက်ချိန် စိတ်များ
ပေါ့ပါးသွားသည်။ ရှေ့မှာရှိ
သော ကျောင်းစာများ ပိုပြီး
ထင်းထင်းပြတ်ပြတ် မြင်လာ
သလိုရှိသည်။ ခါတိုင်း လွမ်း
နေကျ ပါးချိုင့်တစ်ခုကိုလည်း
စိတ်လိုလက်ရ လွမ်းချင်စိတ်
မရှိတော့။ သူ့စိတ်ထဲ သူ
လျှောက်ရမည့်လမ်းကို မတွေ့
မဝေ ထက်ထက်သန်သန်
ဆက်လျှောက်ရန်သာ အားသန်
နေမိတော့သည်။

တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်
ကိုရွှေကိုများပြန်ဆုံခဲ့လျှင် သူ
ပြောဖြစ်အောင်ပြောမည့်
စကားတစ်ခွန်းတော့ ရှိပါ
သည်။ ‘သတိရနေတာ
ကိုရွှေရာ’လို့။ ထို့အတူ ဘဝ
ချင်းမတူ၊ လမ်းချင်း မဆုံခဲ့ရ
ပါသော ပါးချိုင့်တစ်ခု
အကြောင်းကိုလည်း ကိုရွှေနှင့်
ရယ်ရယ်မောမော ပြောနိုင်
သည့် အနေအထား ရချင်လှ
ပါသေးသည်။

နိဂုံး

WIN ISUDJA

အတိတ်ချစ်အချစ်ခါး ပြုပြင်ပုံစံ

၁။

စားပွဲပေါ်က ဖိတ်စာလေးကို ကြည့်ပြီး
အောင်မြင်တဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင် သူဌေးကြီး
ဦးမြဆောင် ပြုံးလိုက်တယ်။ သူ့မှာ အလုပ်တွေနဲ့
အချိန်ပြည့်နေပေမဲ့ အဲဒီပွဲကို သွားမယ်လို့
ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ ချိုမြိန်တဲ့အတိတ်တွေရှိတဲ့
နေရာကို အောင်မြင်နေတဲ့သူတစ်ယောက်အနေနဲ့
သူ့ပျော်ပျော်ကြီး သွားရမှာပေါ့လို့ တွေးမိတယ်။ ခမ်းနား

တဲ့ ရုံးခန်းကျယ်ကြီးထဲက အိမ်ကညက်ညောတဲ့ စားပွဲခုံမှာ
ပြုံးပြုံးကြီး ထိုင်နေရင်း အတိတ်က အကြောင်းအရာတချို့ဆီ
ဦးမြဆောင်ရဲ့မိတ်တွေ ပြေးလွှား ရောက်ရှိသွားခဲ့တယ်။

□

၂။

‘လောကမှာ အရိုးရှင်းဆုံး စည်းမျဉ်းတစ်ခုပဲရှိတယ်။
အနိုင်ရအောင်လုပ်။ အနိုင်ရတဲ့သူက ရှင်သန်နိုင်မယ်။ ကျောက်
ခေတ် လူရိုင်းဘဝကတည်းက ဒီစည်းမျဉ်းက လူသားတွေကို

ကြေညာတဲ့ အချိန်မှာ ဆူညံ ပွက်လောရိုက်နေတဲ့ အသံတွေ အားလုံးက တိတ်ဆိတ်သွားတယ်။ အခမ်းအနားမှူးရဲ့ အစီအစဉ်တွေအတိုင်း ဆရာတွေကို ကန်တော့ကြတယ်။ လက်ဆောင်ပစ္စည်းနဲ့ ကန်တော့ငွေကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ဆရာတစ်ဦးချင်းစီကို ပေးအပ်ကြတယ်။

ဆရာတွေရဲ့ ကိုယ်စားဆရာကြီးတစ်ဦးနဲ့ ဆရာမကြီး တစ်ဦးက ကျေးဇူးတင်စကား ပြန်လည်ချီးမြှင့်ပါတယ်။ ပြီးတာနဲ့ အခမ်းအနားမှူးက ဆရာကန်တော့ပွဲနဲ့ ပတ်သက်တာတွေကို ပြန်ပြီး ရှင်းပြနေတယ်။ အခုအချိန်အထိ သူတွေ့ချင်တဲ့သူကို မတွေ့ရသေးဘူး။ စ၊ ရောက်လာကတည်းက ဝင်လာကြတဲ့သူတွေကို သတိထား ကြည့်မိခဲ့ပေမဲ့ မတွေ့ရတာကြောင့် ဒီပွဲကို မလာဖြစ်ဘူး ထင်ပါတယ်လေလို့ တွေးမိပြီး အချိန်ပေးလာရကူး သိပ်မနပ်သလို ဖြစ်သွားရတယ်။ ဆရာတွေကို ကန်တော့ချင်တာအပြင် တစ်ခါတုန်းက သူ့ကို ဘဝမှာ ရှုံးနိမ့်မှုဆိုတာလည်း ရှိတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း၊ ရှုံးနိမ့်မှု အရသာကို သင်ပေးခဲ့တဲ့သူတစ်ယောက်ကို တွေ့ချင်တာလည်း ပါတယ်လေ။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ဦးမြဆောင် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမတွေကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကားဆီကို ပြန်ထွက်လာခဲ့တယ်။ ဧည့်ခံကျွေးမွေးရေး အစီအစဉ်ပြီးတဲ့အထိ သူ့မှာနေဖို့ အချိန်မရ။ အပြင် ရောက်တဲ့အခါ စကင်းနက်

ရုပ်သံလိုင်းက ဆရာကန်တော့ပွဲဖြစ်မြောက်ရေးကော်မတီအတွင်းရေးမှူးကို အင်တာဗျူးနေတာ လှမ်းတွေ့ရတယ်။ သူ ထွက်လာတာ တွေ့လိုက်လို့ ကားမောင်းသမားက မာစီဒီးကား တံခါးကို ဆင်းဖွင့်ပြီး စောင့်ကြိုနေတယ်။ ကားနား ရောက်ခါနီးမှာ "ဦးမြဆောင်" ဆိုတဲ့ တိုးတိတ်ညင်သာတဲ့ စကားသံတစ်ခုက သူ့နားစည်ထဲကို ပျံ့လွင့်ရိုက်ခတ်လာတယ်။ သေချာတယ်။ အဲဒီအသံက ခုနှစ်သတ္တရာစံတွေကြောင့် အနည်းငယ် အိုစာသွားပေမဲ့ မှားနိုင်စရာမရှိပါ။ သူ လှည့်ကြည့်လိုက်မိတယ်။

အရင်တုန်းက သူစွဲလမ်းခဲ့ဖူးတဲ့ အမှတ်လက္ခဏာတချို့ ရှိနေခဲ့ပေမဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်သုံးဆယ်ကျော်အချိန်က ကျောင်းတော်ဖော် အပျိုမသန္တာခိုင်ရဲ့ နုပျိုလတ်ဆတ်မှု အလှတရားတွေကတော့ ရှိမနေကြတော့။ ပါးပေါ်က စံပယ်တင်မဲ့ကလေးကတော့ ဒါ မင်းရဲ့ သည်းဦးပန်းဖြစ်ခဲ့သူပါလို့ ထောက်ခံချက်ပေးနေပါတယ်။ ဦးမြဆောင် အနားကို ဒေါ်သန္တာခိုင်က မခံမရဲ လျှောက်လှမ်းလာတယ်။ သူ ပြုံးပြလိုက်ပါတယ်။ အတိတ်ဆိုတာ လူတိုင်းအတွက် အရိပ်ပဲလေ။ သေချာတယ်။ သူနဲ့ သန္တာခိုင်ကြားက အတိတ်က နှစ်ယောက်စလုံးမှာ အရိပ်လို စွဲထင်နေကြဦးမှာပဲလေ။

"ဦးမြဆောင် ပြန်တော့မှာလား၊ ကျွန်မ ကားနောက်ကျနေတာနဲ့ အခုမှ ရောက်တာ။ အချိန်ရတယ်ဆိုရင်

တစ်ခုလောက် ပြောချင်လို့ပါ။ ဟို ဟိုလေ..."

ပါးပေါ်မှာ အရေးအကြောင်း ထင်စပြုနေတဲ့ ဒေါ်သန္တာခိုင်က သိပ်ပြီးသစ်လွင်မှုမရှိတဲ့ ပါတိတ်တစ်ဆက်ကို ဝတ်ထားတယ်။ ကျောက်နားကပ်လေး နှစ်ဖက်ကလွဲလို့ ဒေါ်သန္တာခိုင်ရဲ့ ကိုယ်မှာ လက်ဝတ်ရတနာ ဝတ်ဆင်ထားတာ မတွေ့ရဘူး။ ကြည့်ရတာ စီးပွားရေးအဆင်မပြေဘူးထင်တယ်လို့ တွေးလိုက်မိတယ်။

"သမီးကိစ္စ ပြောမလို့ ထင်တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့။ သမီးအလုပ်လျှောက်ထားတဲ့ ကုမ္ပဏီက ဦးမြဆောင်ရဲ့ ကုမ္ပဏီလို့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က အခုမှ ပြောပြလိုက်လို့ပါ။ ကျွန်မ အချိုးသားကလည်း မနှစ်က အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်လို့ ဆုံးသွားပါပြီ။ အခု ဦးမြဆောင်နဲ့ ကြုံတုန်း သမီးအလုပ်ကိစ္စလေး..."

ဦးမြဆောင် ကျေကျေ နပ်နပ်ကြီး ပြုံးလိုက်မိပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်သုံးဆယ်ကျော်တုန်းက သူ့ကို ငြင်းဆန်စဉ်က သန္တာခိုင်ရဲ့ လေသံက ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ မာကျော ပြတ်သားနေခဲ့တာကို သူ ကောင်းကောင်း မှတ်မိနေခဲ့တယ်။ "ဒေါ်သန္တာခိုင်ရဲ့ သမီး မထက်မြက်သန္တာကို လက်ထောက် မန်နေဂျာ ရာထူးအတွက် မရွေးချယ်ထားပါဘူး" လို့ ပြောလိုက်တဲ့ အခါ ပြတော့မယ့် မိုးလို ညှိုးငယ် အုံ့မှိုင်းသွားတဲ့ တစ်ခါက လပြည့်ဝန်းက သူလှမ်းပေးလိုက်တဲ့ စာရွက်ကို

ယောင်ကန်းကန်းနဲ့ လှမ်းယူရင်း ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို မှင်တက် ကျန်နေရစ်ခဲ့ပါတယ်။ သူကတော့ အဲဒီစကား ပြောပြီးတာနဲ့ ကားပေါ်တက်ကာ မောင်းထွက်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ အတိတ်က သူ့ဆီမှာ စူးဝင်နေတဲ့ ဆူတစ်ချောင်းကို အောင်မြင်စွာ ဆွဲနုတ်နိုင်လိုက်ပြီလေ။ ဦးမြဆောင် ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ပြုံးနေမိတယ်။

၇။
အခုလောက်ဆို သူ့လေး ခွဲတဲ့ စာရွက်ကို ဒေါ်သန္တာခိုင် တစ်ယောက် ဖတ်ကြည့်ပြီး လောက်ပြီပေါ့လေ။ အောင်မှာ သူလက်မှတ် ထိုးထားတဲ့ အလုပ်ခန့်စာထဲမှာ မထင်မြက်သန္တာကို မန်နေဂျာရာထူး ခန့်အပ်ထားတယ်ဆိုတာ သိလိုက်ရတဲ့ အခါ ဒေါ်သန္တာခိုင် တစ်ယောက် ဒီထက် အံ့သြသွားနိုင်ပါတယ်။ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အနိုင်ရဖို့အတွက်ပဲ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ အခု ဒေါ်သန္တာခိုင် သမီး မထက်မြက်သန္တာ အလုပ်ခန့်လိုက်တဲ့အတွက် သူ့ရလိုက်တာက ရှုံးနိမ့်မှုတစ်ခုလေလား။ အနိုင်ရမှုတစ်ခုလား။ ဒီလုပ်ရပ်က တစ်ခုရာခိုင်နှုန်းအပြည့် ပြုနိုင်ကူညီမှုတစ်ခု မဟုတ်ခဲ့တော့ သေချာပါတယ်။ ခြင်္ဘက်ကို အလဲထိုးချလိုတာမျိုးကမှ အနိုင်မဟုတ်ဘဲ တစ်ခါတလေ အနိုင်အမှတ်တာက လူတွေရဲ့ စိတ်ဆူချက်တွေနဲ့ ဆိုင်ပါတယ်။

ထ,လိုက် သွားရတာကိုး။

၆ ရက်လောက် နေရောညပါ ဖတ် ယူရတယ်လေ။ ဖတ်ပြီးတာနဲ့ နဂိုရည် မှန်းထားတဲ့ ခရီးသွားဆောင်းပါးနဲ့ လင်း လွန်းခင် ၉ နှစ်ပြည့်ပွဲ၊ နိဘယ်မြန်မာ ကလေးစာပေပွဲအကြောင်း ဆောင်းပါး ရေးဖြစ်တယ်။ ဒီနောက် အကြွေးကုန်နေ တဲ့ ဂျာနယ်တွေ ကောက်ဖတ်ရပြန်ပါ ရော။ အချိန်တော့ လုရပေသပေါ့နော်။ ဒါနဲ့လည်း စိတ်အဆာမပြေသေးဘူး ရယ်။ ဒေါ်ပတ္တမြားခင် အတိတ်လမ်းကို ပြန်လျှောက်ခြင်း ဖတ်ပြီး ပူပူနွေးနွေး ဒီစာအုပ် ခံစားမှုလေးတွေ တစ်ဆင့် ဖောက်သည်ချ ရေးချင်နေပြန်တယ်။ ရက်ကြာရင် မေ့သွားပြီး ပြန်ရေးပြနိုင်မှာ

ပတ္တမြားခင်

အတိတ်လမ်းကို ပြန်လျှောက်ခြင်း

အတိတ်လမ်းကို ပြန်လျှောက်ခြင်း

ဦးမန္တမာဏဝင်း

ဘဝဆိုတာ ရွေးချယ်လို့ရတာတွေရော၊ ရွေးချယ်လို့ မရတာတွေရော ရောနှောနေတယ်ထင်ပဲ။ ခုတစ်လော ရန်ကုန်ကအပြန် ခရီးသွားဆောင်းပါးနဲ့ လင်းလွန်းခင် စာအုပ်တိုက် ၉ နှစ်ပြည့်ပွဲ၊ နိဘယ်မြန်မာ ကလေးစာပေပွဲတော်အကြောင်း ရေးမယ်လို့ မှန်းထား သော်ငြား မရေးဖြစ်ပါဘူး။ ကံကော်ဝတ်ရည်စာပေ 'ဝိုင်း'က လှူလိုက်တဲ့ ဒေါ်ပတ္တမြားခင်ရဲ့ အတိတ်လမ်းကို ပြန်လျှောက်ခြင်း စာအုပ်ကို ကောက်ဖတ်လိုက်မိရာက လက်က မချချင်ဖြစ်ပြီး ဒီစာအုပ် ခေါ်ရာနောက် လိုက်ရင်း ရက်တွေ ကြာသွားပါလေရော။ ကြာသွားတာလည်း မပြောနဲ့၊ စာအုပ်ဖတ်နေရင်း ဧည့်သည် လာတာနဲ့ စာအုပ်ချထားပြီး ဧည့်ခံစကားပြောရတာနဲ့ ရှောင်လွှဲမရတဲ့ သာရေးနာရေးပေါ်လာတာနဲ့

မှ မဟုတ်ဘဲကိုး။ စာရေးသူက စာတစ် အုပ်၊ စာတစ်ပုဒ် ဖတ်လိုက်ရလို့ ရင်ထဲ ပြီးသွားပြီဆိုရင် အများကိုပါ မျှဝေပေး လေ့ ရှိတာမို့ တစ်ဆင့် ဖောက်သည်ချ လေ့ ရှိတယ်လေ။ ဒီတော့ စာတစ်ပုဒ် ရေးချင်ပြန်ရော။

ဒီစာအုပ်ပါ အကြောင်းအရာတွေ က ရွှေအမြြတေမဂ္ဂဇင်းမှာကတည်းက မိမိအဖို့ လစဉ်ဖတ်ရှုခဲ့ပြီးသား။ အဲဒီတုန်း က တစ်လတစ်လ စောင့်ဖတ်ရတာဆို တော့ ဆန်တင်ငင်နဲ့ ဆိုပါတော့။ ခုဟာ က လုံးချင်းဆိုတော့ ဖတ်ရတာ အဆင် ပြေတယ်လေ။ ဒေါ်ပတ္တမြားခင်နဲ့ ဆောင်းပါးတွေ ပေဖူးလွှာမဂ္ဂဇင်း၊ ဓမ္မာ

မဂ္ဂဇင်း၊ ကလျာမဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ဖတ်ရ
စဉ်ကတည်းက စွဲလမ်းနှစ်ခြိုက်ခဲ့တာ
ပါ။ ခရီးသွား ဆောင်းပါးတွေ၊ မိသားစု
ဘဝ အကြောင်းတွေ၊ သုတရော ရသပါ
ကဲရေးထားလို့ လက်က မချချင် ဖြစ်ခဲ့ရ
တယ်လေ။ အရေးကလည်း ရှင်းတယ်။
ပြည်ပ ဗဟုသုတ ခရီးသွား အတွေ့
အကြုံတွေရယ်၊ ကိုယ်ချင်းစာတရား
နားလည်မှုနဲ့ပါ ပေါင်းစပ် ရေးထားတာ
မို့ စွဲနေတာ ထင်ပါရဲ့။

ဒေါ်ပတ္တမြားခင်က မန္တလေးသူ၊
မန္တလေးရန်ကုန် သူ့စာအုပ်မှာ သင်းလို့။
ရန်ကုန် ပြောင်းသွားတော့ အောင်မြင်တဲ့
ဓာတ်ပုံဆရာမ၊ ဓာတ်ပုံပြိုင်တွေမှာ ဆုရ
စူးသူ။ မြဝတီမဂ္ဂဇင်း မျက်နှာပုံးရှင်။
အဲဒီခေတ်က အမျိုးသားများ မဆိုထားနဲ့
အမျိုးသမီးများပင်လျှင် လူနည်းစုသာ
ဓာတ်ပုံရိုက်တတ်ကြတာကလေး။ ဓာတ်
ပုံတိုက် အမည်က 'ခန့်ခန့်ကြီး' တဲ့။ လူ
နာမည်မှာ 'ဒေါ်ခင်မကြီး' တဲ့။ ၁၉၄၆
ခုနှစ်က ဓာတ်ပုံပညာစာအုပ် လူထုပုံနှိပ်
တိုက်က ထုတ်ဝေဖြန့်ချိခဲ့တယ်။ ဓာတ်ပုံ
ပညာ အတွေ့အကြုံနဲ့ ထုံမွမ်းထားတဲ့
ထင်စရာကိုင်ခဲ့ရတဲ့ ကျွန်မဘဝ အခန်း
ဆက် ဆောင်းပါးကို မဟေသီမဂ္ဂဇင်းမှာ
ရေးခဲ့သလို အသက် ၇၀ ကျော်စပြုလာ
ချိန်မှာ ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်းမှာ အတိတ်
သမီးကို ပြန်လျှောက်ခြင်း အခန်းဆက်
ရေးတယ်။ အသက် ၇၀ ကျော်ပေမဲ့
သတိမမေ့သေးဘူး။ အတိတ်အကြောင်း
တွေ ဖတ်ချင့်စဖွယ် သုတရော ရသပါ
ထုတ်နွယ်ရေးလို့ လက်က မချနိုင်အောင်
စိတ်မိတယ်လေ။ ဦးဝင်းငြိမ်း(ရွှေအမြဲ
တေ)က တိုက်တွန်းလို့ ရေးတာပါ။
ထမင်း ၆၀ တိတိ ၁၉၉၇ ခုနှစ် ဇူလိုင်
ထု ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် ဒီဇင်ဘာလအထိ
ရေးတယ်။ တိုက်တွန်းသူရဲ့ စေတနာ၊
ဒေါ်ပတ္တမြားခင်ရဲ့ စွဲကို လေးစား
နိုးစားမိပါရဲ့။ စာကောင်းပေမယ့်တွေ
ရေးသားထုတ်ဖော် ကျန်ရစ်ဖို့ဆိုတာ
ဦးဝင်းငြိမ်းတို့လို ထုဆစ်ပုံဖော် အားပေး
ဆော်သူတွေ ရှိမှ ဖြစ်နိုင်တာ ဟုတ်လား။
အတိတ်လမ်းကို ပထမဦးဆုံး လုံးချင်း

ထုတ်ဖို့လုပ်တော့ ဖြတ်ရတာတွေများလို့ ဦးဝင်းငြိမ်းတို့
စိတ်ညစ်ပြီး မထုတ်ဖြစ်ခဲ့ပါဘူးတဲ့။ ပထမအကြိမ်
၂၀၁၂ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလမှာ ကံကောင်းတိုက်ရည် စာအုပ်တိုက်
'ဝိုင်း' က ထုတ်တာပါ။ တန်ဖိုး ၉၀၀၀/တဲ့။
ဝိုင်းကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ရတယ်။ သူမို့ စွန့်စွန့်စားစား။
'အတိတ်ဆိုတာ တကယ်တော့ စိတ်အာရုံနဲ့ အသည်းနှလုံးမှာ
စွဲထင် ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ဘဝပုံရိပ် အစိတ်အပိုင်းကလေးတွေကို
မှတ်မှတ်ရရ ဖြစ်နေခြင်းပါပဲ။ လူတိုင်း လူတိုင်းမှာ
စွဲလမ်းမက်မော စိတ်နဲ့ တသသဖြစ်စရာကောင်းတဲ့
လှပတဲ့ အတိတ်ကလေးတွေရှိသလို အိပ်မက်ဆိုးလို
ပြန်ပြီး တွေးချင်စရာ မကောင်းတဲ့ ချောက်ချားစရာ
အတိတ်မျိုးတွေလည်း ရှိကြတာပါပဲ။
လူ့ဘဝဆိုတာ နေရတဲ့ နှစ်ကာလတွေ ကြာလာလေ
မှတ်မှတ်ရရဖြစ်နေတဲ့ အတိတ်ပုံရိပ် ပန်းချီကားတွေ
အမြောက်အမြား စုမိဆောင်းမိ ဖြစ်လာလေ
မဟုတ်လားနော်။ အခု ကျွန်မ အသက်ကလည်း
၇၀ ကျော်လာပြီဆိုတော့ ဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့ အတိတ်လမ်း၊
အတိတ်ခရီး၊ အတိတ်နယ်မြေက ရှည်လျား
ကျယ်ဝန်းရုံမကဘူး မှတ်မှတ်ရရ ပုံရိပ်ပန်းချီကားတွေလည်း
အမြောက်အမြား ဖြစ်လာပြီ။ ပြောရရင် ဧရာမ
အနုပညာပန်းချီပြခန်းကြီးတစ်ခုကို
ပိုင်ဆိုင်ထားသလို ခံစားမိပါတယ်။'

ပတ္တမြားခင်

□
ဒီစာအုပ်မှာ ဦးဝင်းငြိမ်း အမှာစာ ရေးအပြီး ပထမဆုံး
စာမျက်နှာမှာ ခုလို ဒေါ်ပတ္တမြားခင် ရေးထားခြင်းပေါ့။
ဒီစာအုပ်ရဲ့ စာမျက်နှာ ၁၁ အောက်ခြေနားမှာ
စာရေးသူနဲ့ စာရေးဆရာကို ဒေါ်ပတ္တမြားခင်က
ခုလို ခွဲခြား ထားတယ်လေ။
'စာရေးဆရာဆိုတာက စာတစ်ပုဒ်ကို ဘယ်အချိန်၊
ဘယ်အခါ၊ ဘယ်နေရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ချရေးနိုင်တဲ့သူကို
စာရေးဆရာလို့ သတ်မှတ်ရမယ်လို့ ထင်ပါတယ်။
ဦးဝင်းဦးဆိုရင် ဧရာမထူတဲ့ မိန်းမလှအမုန်း ပတ္တမြားခင်ကြီးကို
ကားရိုက်ရင်းတစ်ဖက်နဲ့ ရိုက်ကွင်းထဲမှာ ရေးပေးခဲ့တာလို့
ကျွန်မ စာစောင်တစ်စောင်မှာ ဖတ်မိဖူးပါတယ်။
ကျွန်မကတော့ တစ်သက်လုံး စာရေးဆရာဖြစ်ဖို့မျှားတော့
ဝေးပါသေးရဲ့။ မိသားစုက များတဲ့အပြင်
အပေါင်းအသင်းတွေကလည်း များသေးတာဆိုတော့
အဝင်အထွက်တွေကလည်း စွပ်ယှက်ခတ်နေတာ။
ကျွန်မ အဲလို လူတွေအနားမှာရှိရင်
ဘာစာမှ ရေးလို့ မထွက်တော့ဘူး'
ဒေါ်ပတ္တမြားခင်က ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးနဲ့
တွေ့ကြုံလာရသူ၊ စစ်ကိုင်းရောက်ပြီး စစ်ဘေးခိုလှုံရသူ၊

မိခင်က စိတ်ဝေဒနာ ခံစားနေရသူ၊ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်တွေကြား ကြီးပြင်းလာသူပါ။ သို့ပေမဲ့ အတွေ့အကြုံတွေကို ဒေါ်ပတ္တမြားခင်က ရင်ထဲ သိမ်းထားတယ်။ ပြီးပြီးရော မေ့မေ့လျော့လျော့မနေဘူး။ အိမ်ထောင်ရယ်လို့ ကျပြန်တော့ ကိုယ့်ထက် အသက် ၃၀ ကြီးတဲ့ လူနဲ့ ပူးစာဆိုတယ်။ အချစ်မပါပေမဲ့ မယားဝတ္ထရား ကျပြန်စွာ နေထိုင်နိုင်ခဲ့တယ်လေ။ စစ်အတွင်းမှာပဲ သားဦးမွေး၊ သေဆုံး၊ စီးပွားရေး အခက်အခဲတွေကြားက ဝါသနာပါတဲ့ ဓာတ်ပုံအလုပ်ကို လုပ်နိုင်ခဲ့တယ်လေ။ စိတ်ဝေဒနာရှင် မိခင်ကြီးကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ရင်း သားသမီးတွေ တစ်ပြုံတစ်ခေါင်းနဲ့ အိမ်ထောင်ရေး နောက်ဆက်တွဲတွေနဲ့ ကံမကောင်းရှာပေမဲ့ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်အောင် မွေးမြူကာ သားသမီးတွေကို ပညာတတ်တွေဖြစ်အောင် ကျောင်းထား နိုင်ခဲ့တယ်။ လူ့အောက်သူ့အောက် မကျရလေအောင် ဘဝကို အရှုံးမပေးခဲ့ဘူး။ အိမ်ထောင်ရေး ကံမကောင်းပေမဲ့ တစ်ဖက်လူကို အပြစ်ပုံမချဘဲ အကောင်းမြင်ဝါဒနဲ့ စိတ်ရှည်သည်းခံပြီး ဘဝကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့သူပေါ့။ ဒေါ်ပတ္တမြားခင်က သူ့အိမ်ထောင်ရေး ကံမကောင်းတာကိုလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်မမြင်၊ အပြစ်မတင်ပါဘူး။ နှလုံးသွင်း မှန်သူပါ။

‘အရာခပ်သိမ်းဟာ ပြောင်းလဲခြင်းသဘော ရှိတတ်ပါတယ်။ နေ့ပြီးရင် ညရောက်လာသလို ဆောင်းပြီးရင်နွေ၊ နွေပြီးရင်မိုး ရာသီတွေပြောင်းကြတာပါပဲနော်။ လူသားတိုင်း အသက်ရှင်နေတဲ့ ကာလမှာပြောင်းလဲခြင်းတွေကို လိုလားသည်ဖြစ်စေ၊ မလိုလားသည် ဖြစ်စေ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ကြုံတွေ့ရင်ဆိုင် နေရတာလည်း မေ့တာတရားတစ်ခုပါပဲ။ အခြေအနေတွေပြောင်း၊ ဆက်ဆံရေးတွေပြောင်း၊ သဘောထားတွေပြောင်း၊ ခံယူချက်တွေပြောင်း ဒါကြောင့်လည်း ရှင်တော်ဘုရားက မမြဲသောတရားကို ဟောကြား

သားသမီးတွေ
တစ်ပြုံတစ်ခေါင်းနဲ့
အိမ်ထောင်ရေး
နောက်ဆက်တွဲတွေနဲ့
ကံမကောင်းရှာပေမဲ့
စိတ်ဓာတ်
ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်အောင်
မွေးမြူကာ
သားသမီးတွေကို
ပညာတတ်တွေ
ဖြစ်အောင်
ကျောင်းထားနိုင်ခဲ့တယ်
လူ့အောက်
မကျရလေအောင်
ဘဝကို
အရှုံးမပေးခဲ့ဘူး

ဆုံးမတော်မူခဲ့တာပါ’
ဒီစာအုပ် အပိုင်း (၄၃) အဖွင့်မှာ ယခုလို ရေးသားထားလေရဲ့။
ဒေါ်ပတ္တမြားခင် နိုင်ငံခြား ပြောင်းရွှေ့သွားတော့ လေယာဉ်ပေါ်ကနေ ဒုလိုကြေကြေကွဲကွဲ ခံစားပြီး ဇာတိကို ရင်ဖိုလှိုက်မော ပြောထားပြန်ပါတယ်။
‘ကိုယ့်ရဲ့ဇာတိဌာနေ မွေးရပ်မြေဆိုတဲ့ နေရာလေးတစ်ခုဟာ ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်မှာ ဘာနဲ့မှ တိုင်းတာပြီး တန်ဖိုးဖြတ်လို့ မရနိုင်တဲ့ လူသားတိုင်းရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ ထာဝရစွဲမြဲ ကိန်းဝပ်သိမ်းဆည်းထားရာ ထူးခြားမွန်မြတ်တဲ့ နေရာလေး တစ်ခုပဲ မဟုတ်ပါလားနော်။ ကျွန်မလည်း လေယာဉ်ပေါ်က ပျံကြည့်လို့ မြင်ရတဲ့ မြင်ကွင်းကို မျက်ရည်တွေကြားထဲက လုံးဝ ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့ အထိ တွယ်တာတဲ့ သံယောဇဉ်နဲ့ မမှီတ်မသုန် ကြည့်နေမိပါတယ်’
ဒေါ်ပတ္တမြားခင်တစ်ယောက် ဘယ်လောက် ဒုက္ခတွေရောက်ရောက်၊

ဘယ်လို အခက်အခဲတွေ တွေ့တွေ့ စိတ်ဓာတ် ပျော့ညံ့မသွားဘူး။ ပြုလဲ မသွားဘူး။ ဘာလို့ အဲသလို ကြံ့ကြံ့ခိုင်နေသလဲဆိုတော့ သူ့မှာ ရတနာသုံးပါး အမြဲဆည်းကပ် ကိုးကွယ်ခြင်း၊ ကံ၊ ကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်ခြင်း၊ စိတ်ဓာတ်နာကောင်းထားခြင်း၊ စိတ်ညစ်စရာတွေကို ခေါင်းထဲ အကြာကြီး ထည့်မထားခြင်း၊ မိတ်ဆွေကောင်းတွေရှိခြင်း၊ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးတဲ့ စိတ်ဓာတ်ရှိခြင်း၊ သားသမီးတွေအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးမယ့် အင်အားကောင်းဆိုတဲ့ အဖော်ကောင်း၊ အဖော်မွန်တွေရှိနေလို့ ထင်ပါတယ်။
‘ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်ခဲ့တဲ့ ဘဝခရီးကို ပြန်ပြီး မလေ့လာ မသုံးသပ်သူဟာ လူဖြစ်ရုံးခြင်းပဲ’
(ဆိုကရေးတီး)
‘ကုသိုလ်ဆိုတာ ဆွေမျိုးရင်းချာတွေက မဆောင်ရွက်ပေးနိုင်တာတွေကို ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်တယ်။ မိဘက မပေးနိုင်တာတွေကိုလည်း ပေးတတ်တယ်။ ပစ္စည်းဥစ္စာနဲ့ ရှင်းမပေးနိုင်တဲ့ အရာမျိုးကိုလည်း ရှင်းပေးနိုင်တယ်။ မင်းတို့အာဏာနဲ့ တားမပေးနိုင်တဲ့ အရာမျိုးကိုလည်း တားဆီးပေးနိုင်ပါတယ်။
တိပိဋကဓရ(ယောဆရာတော်)
‘ရာသီရယ်၊ အချစ်ရယ်၊ လူ့ဘဝခရီးရယ်ဆိုတာ အားလုံး အတူတူပါပဲ မသေချာဘူး’
‘အလုပ်ခွင်က အနားယူလိုက်တာဟာ ကိုယ့်အတွက် ဘဝတစ်ခုထုတ်စားခြင်း၊ ကမ်းသစ်ကို လျှောက်ရခြင်းအပြင် အိပ်မက်တွေကိုပါ လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ အခွင့်သင့်တာနဲ့ ဘဝနေဝင်ချိန်ရဲ့ လှပစွာ ရောင်ခြည်ဖြာတဲ့ တန်ဖိုးရှိကာလဖြစ်တယ်’
(ဒေါက်တာ ဂျိုးဆက်ဇာ)
‘သစ္စာရှိမှုက အိမ်ရဲ့ လုံခြုံခြင်း မေတ္တာထားရှိမှုက အိမ်ရဲ့ချမ်းမြေ့ခြင်း အိမ်ရဲ့ သရဖူက ကောင်းမြတ်ခြင်း အိမ်ရဲ့ အလှက စည်းလုံးညီညွတ်မှု အိမ်ရဲ့ မင်္ဂလာက မေတ္တာနဲ့ ပြည့်စုံခြင်း’

စတဲ့ အတွေးအမြင် အဆီအနှစ်တွေ
ထို အတိတ်လမ်းကို ပြန်လျှောက်ခြင်း
စာအုပ်မှာ တွေ့နေရလို့ ဒေါ်ပတ္တမြားခင်
ရဲ့စိတ်ကို ပုံဖော် ကြည့်မိခြင်းပါ။
ဪ...ဒီစာပေ အယူအဆ အင်အား
တွေက သူ့ကို ကြံ့ခိုင်စေတာကိုးလို့
ထူထပ်ပါရဲ့။

တကယ်တော့ ဒေါ်ပတ္တမြားခင်
ဘဝက မိခင် စိတ်ဝေဒနာရှင်နဲ့ မခွဲမခွာ
နေထိုင် စောင့်ရှောက်ရသလို သားသမီး
တွေက များတဲ့အပြင် တချို့ သားတွေ
သမီးတွေက ရပ်ဝေး ရေခြားခြေခြား
သွားရောက် ပညာသင်ကြားနေရတာ
ထုတ်လား။ ဒီကြားထဲ အိမ်ထောင်ရေး
ထဲက မကောင်းတော့ သာမန် မိန်းက
လေး တစ်ယောက်ဆိုရင် ရူးသွားနိုင်ပါ
တယ်။ နောက်ပြီး ဒေါ်ပတ္တမြားခင်မှာ
အဆိုးလောက်ခံတွေက များလှတာ။
ထို့ကြည့်နိုင်လောက်အောင်ပေါ့။

အတိတ်လမ်းကို ပြန်လျှောက်ခြင်း
စာအုပ်ဖတ်ရတာ သည်းထိတ်ရင်ဖို ရှိ
သိတယ်။ ဘာများဖြစ်ဦးမှာလဲ၊
အယ်လိုဒုက္ခတွေ ကြံဦးမှာလဲဆိုပြီး
ရှင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ပေါ့။ သူ့မှာ တစ်ခု
တံတောင်းတာက အဆိုး လောကခံတွေ
ပြီး ကူညီမယ့်သူ၊ မစ၊မယ့်သူ စတဲ့
တံတောင်းခြင်းတွေနဲ့ တွေ့တွေ့နေလို့
အစောပြေရပါသေးရဲ့။ သူတရားက
သူတို့ ပြန်စောင့်ရှောက်ခြင်းပေါ့။
အထယ်တော့ ဒီစာအုပ်က ရေးတတ်လို့
သာ စေတနာပါလို့သာရယ်။ အမုန်း
တွေ၊ အာယာတတွေနဲ့ ရေးမယ်ဆိုရင်
အဲဒီ ချစ်လုံးကြွလှလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး
နော်။ ဆဲတဲ့စာ၊ ကြားတဲ့စာ မပါတော့
အထာ ကြွလို့လှလို့ သင်ခန်းစာ ယူစရာ
တွေ အများသား။ ဒုတိယကမ္ဘာ စစ်
ကြောင်း၊ မန္တလေးအကြောင်း၊ ရန်ကုန်
အကြောင်း၊ အမေရိကန်နိုင်ငံရဲ့ ဒီမိုကရေ
စီပွားရေး၊ ပညာရေး၊ လူမှုရေး၊
အိမ်နီးချင်း၊ သားသမီးမြေး အရေးကိစ္စ
တွေအကြို၊ သူနဲ့ သူသွားလည်ပတ်ခဲ့
တဲ့ နိုင်ငံတွေ၊ ပြတိုက်တွေအကြောင်းက
အတိတ်ဝတ်စားဖို့ ကောင်းပြီး စာဖတ်သူ

တွေအတွက် များစွာ ဗဟုသုတ ဖြစ်ရ
တယ်လေ။

တစ်ခု သတိပြုမိတာက ဒီစာအုပ်
မှာ သားသမီးတွေကို တင်းတင်းကျပ်
ကျပ် မအုပ်ချုပ်ဘူး။ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ကြီး
လည်း မဟုတ်ဘူး။ သက်သက်သာ
သာ ပျောင်းပျောင်းဖျဖျနဲ့ စာကြိုးစား
ချင်အောင်၊ ဗဟုသုတရှာဖွေချင်အောင်၊
ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးချင်အောင်၊ စိတ်
စေတနာကောင်းရှိအောင်၊ သူတစ်ပါး
ကူညီစောင့်ရှောက်ချင်အောင်၊ အရေးတဲ့
ဆိုရင် ဘဝထွက်ပေါက် ရှာတတ်အောင်
ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခြင်းပါပဲ။ သူ့မြေး
တွေက မြန်မာအစားအစာကြိုက်တာ၊
မျိုးရိုးဗီဇ မြန်မာနိုင်ငံနဲ့ ယဉ်ကျေးမှု
ဓလေ့တွေ ချစ်တတ်တို့လည်း ဝမ်းသာ
ရပါသေးတယ်။ ချောကလက်ထမင်း
ပူဆာတဲ့ မြေးကိုလည်း မျက်စိထဲ
မြင်ယောင်နေမိပါသေးရဲ့။ အမှန်က ပုံး
ရည်နဲ့ထမင်း နယ်စားတာလေ။ သား
တွေ၊ သမီးတွေက နိုင်ငံခြားသားတွေနဲ့
အကြောင်းပါပြီး မြန်မာနိုင်ငံမှာ မြေး
တွေ ရှင်ပြုဖို့ လက်ခံတာ၊ မြန်မာနိုင်ငံ
ရောက်ဖူးချင်တာ၊ ဆေးရုံ အထောက်
အကူပြု စက်ပစ္စည်းတွေ လှူဒါန်းကြ
တာ၊ လူမျိုးရေး ဘာသာရေး မခွဲခြား
တာ၊ မပြင်းထန်တာတွေကြောင့် စိတ်
ကြည်နူး ဝမ်းသာရပြန်ပါရော။ ခုဆိုရင်
ဒေါ်ပတ္တမြားခင် အသက် ၉၀ ပြည့်
ပြီးပါပြီ။ ဒီတော့ ဒေါ်ပတ္တမြားခင်ဟာ
အလွန်အင်မတန် ကံကောင်းသူ၊ အိုကံ
ကောင်းသူ၊ စာတွေ ရေးနိုင်သူရယ်လို့
စာရေးသူ မမြင်ဖူးပေမဲ့ သူ့ကို အမေ
တစ်ယောက်လို့၊ အဘွား တစ်ယောက်
လို့ ခင်မင်နေမိတယ်လေ။ သူ့စာတွေ
ဖတ်ရလို့လည်း ကျေးဇူးတင်ရပါ
ကြောင်းနဲ့ ဒေါ်ပတ္တမြားခင် ကျန်းကျန်း
မာမာ ရှိစေကြောင်း ဆုတောင်းနေမိ
သလို အတိတ်လမ်းကို စိတ်မှန်းနဲ့
လွှမ်းနေရတယ်လေ။ ဒေါ်ပတ္တမြားခင်ရဲ့
စာတွေ ဆက်လက် ဖတ်ရှုချင်ပါသေးရဲ့။

ဦးစန္ဒီမာလေး။

မြန်မာ့ရေး

အမှတ် ၁၃၃
လမ်း ၄၀
ကုန်သည်လမ်းနှင့်
မဟာဓမ္မလလမ်းကြား
ကျောက်တံတားမြို့နယ်
ရန်ကုန်မြို့
ရန်
၀၁-၃၉၀၂၁၀

အမှတ် ၃၂၇၊ အေအမ်ပီ၊ ၂၀၁၇

ရုပ်ရှင်မင်း
ဝတ္ထုရှင် စ/ဆုံး

၂၀၀ ခုနှစ်အတွက် ရုပ်ရှင်မင်း

ကျွန်တော် မပါဝင်ပေ။ သို့
ပေမဲ့ ကလေးပြောသော
စကား၊ အရူးပြောသော
စကား၊ သဘင်သည်ပြော
သော စကားဆိုပြီး စကား
တွေမှာ အတိတ်နိမိတ်
ကောက်ယူတတ်ခြင်းမှာလည်း
ကျွန်တော် မမေ့ပျောက်ပါ။
ထိုထက်ပို၍ အမှန်ကို
ဝန်ခံရလျှင် ထိုအရူးသည်
ကျွန်တော်၏ အဘိုးဖြစ်ပါ
သည်။ ကျွန်တော်အနေနှင့်
အဘိုးပြောသမျှ စကားကို
နားထောင်ပေးခြင်းဖြင့် ကျွန်
တော်သည် အဘိုး၏ ကစား
ဖော် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ သို့
သော် အဘိုးပြောသမျှ စကား
တို့ကို မည်သူ့ကိုမျှ ပြောမပြ
ဘဲ ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာသာ
ထိန်းသိမ်းထားပါသည်။ ထို
အထဲမှ နှုတ်အလုံးအကြောင်း
ကို ပြောပါဆိုလျှင် ရွှေရောင်
မြွေအကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။
ကျွန်တော်ကိုယ် ကျွန်တော်
ထူးဆန်းသော အကြောင်း
အရာတို့ကို ရေငုံနှုတ်ပိတ်
လျှို့ဝှက်ထားခြင်းဖြင့် မိမိ
ကိုယ်ကို သိရှိပြန်တင်နေလို
သည့် မြင့်မြတ်သောသူဟု
မယူဆစေလိုပါ။ အဘိုး ပြော
သော ရွှေရောင်မြွေအကြောင်း
ကိုသာ လူတွေကို ပြောပြမိ
လျှင် သူတို့က ကျွန်တော်ကို
အဘိုးကဲ့သို့ အရူးဟု ထင်ကြ
ပါလိမ့်မည်။ အမှန်အတိုင်း
ဝန်ခံရမည်ဆို လျှင် တော
ကျွန်တော်လည်း ရွှေရောင်မြွေ
ကို အာရုံပျောက်မရခြင်းဖြင့်
ရူးမုန်းမသိ ရူးနေပြီဟု ကိုယ့်
ကိုယ်ကို ပြန်သံသယဖြစ်မိ
ပါသေးသည်။ အဘိုးသည်
လည်း ရွှေရောင်မြွေကြောင့်
များ ရူးသွပ်ခဲ့လေသလား။

ရွှေရောင်မြွေက
သာမန်မြွေတွေလို
ခန္ဓာကိုယ်က
မလုံးဘူး။ ဩဂိုလို
သုံးမြောင့်ကွ
ကိုယ်မှာ
ရွှေရောင်
စင်းလေးတွေနဲ့
တကယ်ပါကွာ
ပြောရင် မင်းတို့က
အရူးလို
ပြောကြတယ်
ယုံလည်း
မယုံကြဘူးကွ
မင်းလည်း
ဘယ်သူမှမပြောနဲ့
ကြားလား။ ငါတော့
အဲဒီရွှေရောင်မြွေကို
လိုက်ရှာတာနဲ့တင်
ဆယ်စုနှစ်
နှစ်စုလောက်
ကုန်သွားတာပဲ

ယခုအချိန်မှာ အဘိုးမရှိတော့
ပြီမို့ လှည့်စားပြီး မေးလည်း
ရနိုင်တော့မည်မဟုတ်။
'ငါ ရွှေရောင်မြွေကို
မြင်လိုက်ရတာ ခဏလေးပဲ။
မျက်စိရှေ့တင်မြင်ပြီး ပျောက်
သွားတာ။ လက်ထဲကနေကျ
သွားတဲ့ ပစ္စည်းလေးတစ်ခုကို
ချက်ချင်းပြန်ရှာတာ မရသလို
ပဲ။ အဲဒီနေ့က ငါတို့က ဥရု
ချောင်းဖျားမှာ ရွှေကျင်နေကြ
တာ။ မနက်ပိုင်းပဲ ရွှေကျင်ပြီး
ညနေပိုင်း မလုပ်ဖြစ်ကြဘူး။
ဒါနဲ့ ငါလည်း ချောင်းဖျားဘက်
တက်ပြီး ဟင်းစားလေးရအောင်
ငါးဖမ်းဖို့ သွားတုန်းမှာ

ရွှေရောင်မြွေကို တွေ့တာပဲ'
ကြားရရှိမှုနှင့်ပင် ရင်
တထိတ်ထိတ် ရှိလှပါသည်။
ရင်ခုန်သံ မည်မျှ မြန်သော်
လည်း အဘိုး၏ စကားတွေ
ကို တစ်လုံးမကျန် မှတ်မိနေ
ခြင်းသည် ကျွန်တော်၏
လောဘစာကြောင့်ဟု အထင်
ခံရမှာလည်း ကြောက်ပါ
သည်။
'ရွှေရောင်မြွေက
သာမန်မြွေတွေလို ခန္ဓာကိုယ်
က မလုံးဘူး။ ဩဂိုလို သုံး
မြောင့်ကွ။ ကိုယ်မှာ ရွှေရောင်
စင်းလေးတွေနဲ့ တကယ်ပါ
ကွာ။ ငါပြောရင် မင်းတို့က
အရူးလို ပြောကြတယ်။ ယုံ
လည်း မယုံကြဘူးကွ။ မင်း
လည်း ဘယ်သူမှ မပြောနဲ့။
ကြားလား။ ငါတော့ အဲဒီရွှေ
ရောင်မြွေကို လိုက်ရှာတာနဲ့
တင် ဆယ်စုနှစ် နှစ်စုလောက်
ကုန်သွားတာပဲ။ ငါ့အဖွဲ့တွေ
သာ ဥရုချောင်းဖျားက ရွှေ
ကျင်ပြီး ပြန်သွားကြပေမဲ့
ငါတစ်ယောက်တည်း အဲဒီ
မှာ ချန်နေခဲ့တာကွ။ နောင်နှစ်
တွေ အတော်ကြာမှ သူတို့က
ငါ့ကို ရူးနေပြီဆိုပြီး အိမ်ကို
ဖမ်းပြီး ပြန်ခေါ်သွားကြတာ။
အဲဒီမှာနေတုန်းက ငါ မရူးပါ
ဘူးကွာ။ မင်းတို့အိမ်ရောက်
ကာမှ ငါတကယ် ရူးသွား
သလား မသိပါဘူး'
ကျွန်တော် အတွေးဖြင့်
ပင် ပြုံးနေမိပါသည်။ အဘိုး
မှ မြေးယောက်ျားလေးဆိုသို့
မှိုးမှိုးလိုက်တတ်သည်ဆိုလျှင်
ကျွန်တော်လည်း ရူးနေတာ
ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ သို့သော် ကံ
ကောင်းသည်က ကျွန်တော်
ကို ရူးနေသည်ဟု မည်သူက
မှ မသတ်မှတ်ကြသေးပေ။

'မင်းကို ငါက ပြောနေ
သလိုပဲကွ။ ငါ့ကို ငါ့အဘိုးက
ပြောဖူးတယ်။ အဲဒီ ရွှေရောင်
မြွေကိုတွေ့ရင် မသတ်ဘဲနဲ့
သူ့နောက်ကို လိုက်သွား။
ရွှေသိုက်ကို တွေ့မှာပဲတဲ့။
အနည်းဆုံး ဘာမှ မတွေ့ဘူး
ဆိုရင်တောင်မှ အဲဒီမြွေကို
သတ်ပြီး ဗိုက်ကိုခွဲကြည့်
လိုက်။ အဲဒီမှာ ရွှေအစိတ်သား
လောက် အနည်းဆုံးရှိနိုင်
တယ်တဲ့'
စိတ်ကူးယဉ်လိုတော့
အလွန်ကောင်းပါသည်။
ကျွန်တော် ငယ်ဘဝနှင့်
ဆယ်ကျော်သက်ဘဝတွေမှာ
ရွှေရောင်မြွေ၏ အာရုံဖြင့်သာ
ကုန်ဆုံးနေခဲ့ရပါသည်။
ဆင်းရဲခြင်း သို့မဟုတ် မပြည့်
စုံခြင်းကို ကုစားဖို့က ကျွန်
တော်တို့အတွက် ထိပါးစေ
ခြင်းနှင့် အဖိုးတန်ပစ္စည်း
တစ်ခုခု ကောက်ရခြင်းကသာ
အခိုက်အတန့်အားဖြင့် ခြေ
ရှင်းနိုင်မည်ဟု ကာလများမှာ
အယုံသွင်းခံထားခဲ့ရပါသည်။
ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ရွှေရောင်
မြွေကို မျှော်လင့်ခြင်းသည်
ရူးသွပ်ခြင်းဟုဆိုလျှင် ကျွန်
တော်တို့ တစ်နိုင်ငံလုံး ထိ
ကမ္ဘာလုံးနီးပါး ရူးသွပ်နေပြီ
ဟုသာ သေဖော်သေစေဖို့
ရူးဖော်ရူးဖက် ညှိရစေဖို့
မည်။
ထို စိတ်ဖြင့် သား
ကြီးပြင်းလာခဲ့ရပါသည်။
ကျွန်တော်တို့သည် စိတ်
မိသားစု ကြိုးစားရှင်အား
ရာ လုပ်ငန်းခွင်၌သာ ရွှေ
လျှော်သည်ဖြစ်စေ၊ ရွှေ
သည်ဖြစ်စေ ပြန်လည်
ချကြရသည်က များပါသည်။
ကျွန်တော်တို့ လူငယ်

သော ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ
ဓားတိုတစ်ချောင်းသာ ရှိပါ
သည်။

ရွှေရောင်မြွေသည်
ချောင်းထဲမှာ မြန်မြန်ကူးနေ
သလို ကျွန်တော်ကလည်း
ချောင်းဘေးကနေ ခပ်မြန်မြန်
ပြေးလိုက်နေပါသည်။ အဘိုး
ကဲ့သို့ မျက်စိရှေ့တင် ပျောက်
သွားလေမည် အဖြစ်မျိုး
မကြုံရစေဖို့ ရင်ခုန်စွာဖြင့်
ပြေးနေရသည်မို့ ခရီးမည်မျှ
ပေါက်သွားပြီး အချိန်မည်မျှ
ကြာသွားသည်ကို နည်းနည်း
မျှ သတိမထားမိခဲ့ပေ။ ကမ္ဘာ
မြေသည် တစ်နေရာရာတွင်
အဆုံးသတ်သွားနိုင်သည်ဟု
ယုံကြည်ရင်း အဆုံးမရှိစွာ
ပြေးနေမိခြင်းမျိုးဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်မှာ ဦးတည်
ချက်မရှိသော်လည်း ရွှေရောင်
မြွေမှာ ဦးတည်ချက်ကောင်း
ကောင်း ရှိနေသည်မှာ
ကျွန်တော် သတိမထားမိ
သည့်အချက် ဖြစ်ပါသည်။
ကျွန်တော် မျက်မှန်းမတန်းမိ
သည့် နေရာတစ်ခုအရောက်
မှာ ရွှေရောင်မြွေသည် ရေထဲ
မှ ကုန်းပေါ်သို့ ရုတ်တရက်
တက်လာပါသည်။ ထိုအခါမှ
သာ ကျွန်တော်လည်း အပြေး
ခဏ ရပ်ခွင့်ရသလို ဖြစ်သွား
ပါသည်။ မဟုတ်ပါက
ကျွန်တော်၏ အသိမဲ့ ခန္ဓာ
ကိုယ်သည် ဇောတစ်ခု
အောက်မှာ အဘယ်မျှ သွား
နေရဦးမည် မသိပါ။ ရွှေ
ရောင်မြွေသည် ကုန်းပေါ်
အရောက်မှာ ခေတ္တမျှ အနား
ယူပါသည်။ ရေစိုနေသော
ခွေးတစ်ကောင် ခေတ္တရပ်ပြီး
အမွေးမှ ရေခါတော့မည်မျိုး
လား ထင်ရပါသည်။ ထို

ရွှေရောင်မြွေသည်
ကမ်းပါးပြတ်
အလယ်လောက်မှာ
ဝူတစ်ခု
အတွင်းသို့
ဝင်လိုက်သည်တွင်
ကျွန်တော်
တစ်ကိုယ်ရုံး
ဝါထိန်သွားသလား
ထင်ရ
လောက်အောင်
မြေသည်
ရွှေမှုန့်
အလိမ်းလိမ်းဖြင့်
မြင်ကွင်းတစ်ဆုံး
တလက်လက်
ထ၊နေ
ပေတော့သည်

အချိန်မှသာ သူ့ကို သေချာ
မြင်ရပါသည်။ တြိဂံချိုးကဲ့သို့
ခန္ဓာကိုယ်ပြားပြားမှာ ကျော
ခုံးခုံး၌ အညိုရောင်အစင်းက
အရှည်လိုက် ခေါင်းမှအပြီး
ဖျားထိ ရှိနေသည်။ ထိုအညို
စင်းမှ ဘေးသို့ အစင်းအစင်း
ကျနေသည်က ရေညှိစိမ်း
ရောင်ဖြစ်သည်။ ထိုအစင်းတို့
၏ ကြားမှာ ရွှေဝါရောင်ခပ်
တောက်တောက် ဖြစ်နေသည်
က မည်သူ့ကိုမဆို ဆွဲဆောင်
စေမည့် မြင်ကွင်းဖြစ်ပါ
သည်။ မျက်လုံးနှစ်လုံးသည်
ပတ္တမြားကဲ့သို့ နီနေလေ
သည်။

ထိုအချိန်အတန်းမှာပင်
ရွှေရောင်မြွေသည် တောတန်း
ဆီသို့ ရွေ့လျားဖို့ အားယူနေ
လေသည်။ ကျွန်တော်သည်
လည်း သူနှင့် မလှမ်းမကမ်း
မှပင် လိုက်ရလေအည်။
အံ့သြစရာကောင်းသည်က
လုံးပတ်တစ်ထွာကျော်ကျော်
လောက်ရှိသည့် သူ၏ ခန္ဓာ
ကိုယ် ခပ်ပြားပြားသည် ရေ
ထဲမှာ သွက်လက်သလောက်
ကုန်းမြေပေါ်မှာ အလွန် နှေး
ကွေးနေပါသည်။ သာမန်
မြွေတစ်ကောင်သွားနှုန်း၏
တစ်ဝက်မျှပင် မရှိပါ။ မတ်
တတ်ပြေးကာစ ကလေးငယ်
တစ်ယောက်၏ အမြန်နှုန်း
လောက်သာ ရှိပါလိမ့်မည်။

ထိုအခါမှ သူ
ကျွန်တော် သူ့ကို သံသယ
စ၊ဝင်လိုက်မိပြီး ကိုယ့်ကိုယ်
ကို ပထမဆုံးအကြိမ် ပြန်
သတိထားမိသွားခြင်း ဖြစ်ပါ
သည်။ သူ ကျွန်တော့်ကို
မျှားခေါ်သည့်အနေဖြင့် တမင်
အမြန်နှုန်းကို နှေးနေသလား။
ကျွန်တော့် အဖို့ ရာတော့
ခြေလှမ်း မှန်မှန်ဖြင့်သာ
လိုက်နေရသည်မို့ အလွန်
သက်သာပါသည်။ သာမန်
တောအုပ်တစ်ခုအတွင်းမှ
နီဝါဝါဆန်သည့် မြေပေါ်မှာ
ရွှေရောင်မြွေတစ်ကောင်နှင့်
လမ်းလျှောက်နေရခြင်းဆို
သည့် စိတ်ကူးသည် ကဗျာ
တစ်ပုဒ်ကို ရေးရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊
သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို သီကြွေး
ရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် အလွန် လိုက်
ဖက်မည့် အခြေအနေမျိုး ဖြစ်
ပါသည်။

တောင်ကုန်းမိုးမိုးလေး
တွေကို ပိုမြင်လာရသည်။
မြေကမ်းပါး ဝါကြင်ကြင်တွေ

ကို သတိထားမိလာသည်။
ထို့ထက်ပိုပြောရလျှင် သစ်ပင်
တို့၏ ပင်စည်တွေကပင်
ဝါညစ်ညစ် ဖြစ်နေသည်ဟု
ထင်လာရသည်။ ကြွေဖို့
သစ်ရွက်တို့ဝါသည်ကို သိနေ
သော်လည်း ညှာတံလေး
တွေ ဝါသည်၊ ရွက်ကြော
ကလေးတွေ ဝါသည်ကအစ
အရာရာ တလက်လက် ဖြစ်
နေသည်ဟု ထင်လာခြင်း
သည် ကျွန်တော့်ကို ရွှေရောင်
ဝိညာဉ်များက ဖမ်းစားမိ
လိုက်လေပြီလား မပြော
တတ်ပါ။ ရွှေရောင်မြွေသည်
သစ်ပင်ကြီးကြီးမားမား မရှိ
သည့် ကမ်းပါးပြတ်တစ်ခုဆီ
သို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း အားယူ
တက်နေစဉ်မှာတော့ ကျွန်
တော်က ငေးပြီး ကြည့်နေမိ
သည်။ အဘိုးပြောသည့် ရွှေ
သိုက်များလားဟု စဉ်းစားမိ
လိုက် စဉ်မှာတော့ ကျွန်တော်
တုန်လှုပ်မိသွားသည်။ ထိုနေ့
၏ ပထမဆုံး နောက်ပြန်
လှည့်မိသည့် မြင်ကွင်းတွေ
ထဲမှာ အရာရာသည် အသစ်
အဆန်း ဖြစ်နေသည်။
ကျွန်တော် နှစ်နှစ်နီးပါး
ကျင်လည်ခဲ့သည့် ရွှေကျင်
ရာအရပ်သည် ကမ္ဘာတစ်ခု
ခြားနေသလို ခံစားရသည်။
မျက်စိတစ်ဆုံးမှာ အရာ
အားလုံးနှင့် ဝေးကွာသွား
သလို ထင်မိသည်။

ရွှေရောင်မြွေကို ကြည့်
လိုက်တော့ ကမ်းပါးယံထိ
ခန္ဓာကိုယ် တစ်ဆစ်ချင်း
ချိုးပြီး ကုပ်တွယ်တက်
သည်မှာ နှေးကွေးလွန်း
သည်။ မှန်တာကို ပြောနိုင်
လျှင် ရှေ့မှာ ဆက်တော့မည်
ရွှေသိုက်ကို စိတ်ဝင်စားနိုင်

ကျွန်တော့်မှာ အလွန် ရင်သန် သည့် ပါရမီရှိဖို့ လိုပါလိမ့် မည်။

‘မြွေတစ်ကောင်ဟာ ဒေါသတရား ဒါမှမဟုတ် အကြောက်တရားကို ကိုယ် စားပြတဲ့ သတ္တဝါလို့ ထင်ချင် စရာပါ။ ငါ မင်းကို ကိုက်ချင် ရင် နေရာမရွေး။ အချိန်မရွေး ကိုက်လို့ရပါတယ်။ မင်းရှိနေ တဲ့နေရာမှာ ငါရှိနေတာပဲ။ အချိန်တန်မဲ့သာ မင်းကို မမြင်မြင်အောင်ပြပြီး ဒီကို များခေါ်ခဲ့လိုက်တာ’

ကျွန်တော့်အဖို့ရာတော့ အမိန့်ကျပြီးသား သူလိုဖြစ် နေလေသည်။ သို့ပေမဲ့ ကျွန် တော် လူသားတစ်ယောက် ဖြစ်နေသေးကြောင်းကို လူ သား၏ အဆုံးစွန်ထိ မျှော်လင့် နေခြင်းမျိုးဖြင့် သက်သေပြရ ပေမည်။

‘ကျုပ် အဘိုးတန်းက တော့ ဘာလို့ ဒီထိ များခေါ် မသွားတာလဲ’

‘ငါက မင်းအဘိုးကို လိုချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ မင်း ကို လိုချင်တာ။ ဒါကြောင့် မင်းအဘိုးကို စားစာခံလုပ်ပြီး မင်းကို ဒီမရောက် ရောက် အောင် လုပ်လိုက်တာ။ မင်း အဘိုးက ငါ့အကြောင်းပြော ရင် ယုံမယ့် သူက မင်း တစ်ယောက်ပဲ ရှိမယ်ဆိုတာ ငါ ကြိုသိထားတယ်’

မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့ ငြင်း ဆန်ဖို့ ကျွန်တော့်မှာ အင်အား မရှိပါ။ အယောင်ယောင် အမှားမှားဖြင့် ရွှေမှုန်တစ် လက်စွန်းလောက် ကောက် ယူပြီး ပါးစပ်ထဲ ထည့်လိုက် မိပြန်သည်။ ရွှေသည် လျှာ ပေါ်မှာ ပျော်ဝင်သွားပြန်

ငါ
ရွှေရောင်မြွေ
မျိုးဆက်သစ်
တစ်ကောင်
ထားခဲ့ရတော့မယ်
လောကထဲကို
ဝင်လာခြင်းနဲ့
လောကထဲက
ထွက်ခွာ
သွားရခြင်းရဲ့
ဒုက္ခတရားကို
မင်း
မျက်ဝါးထင်ထင်
မြင်ရမှာပါ

သည်။

‘လူတွေက ငါ့ကို ဘွား ခနဲပေါ် ဘွားခနဲပျောက်တဲ့ ဥပပတ်လို့ ထင်နေတယ်။ သံသေဒဇလို့လည်း ထင်နေ ကြတယ်။ တကယ်က ငါက အကောင်လိုက်ပေါက်တဲ့ မြွေ မျိုးပဲ။ ဥက လာတာကို မဟုတ်ဘူး။ အခု ငါ့အသက် သုံးရာကျော်သွားပြီ။ ဒီနေ့ထိ မိတ်လိုက်ဖော် လိုက်ဖက် ငါ့ မှာ ရှာမတွေ့သေးဘူး။ ငါ့ အမိအဖတွေကလည်း ဘယ် ရောက်သွားလဲ ငါမသိဘူး။ ငါ့ရဲ့ မျိုးနွယ်တူတွေကိုက လည်း ငါမမြင်ဖူးဘူး။

သေခြင်းတရားဆိုတာ ငါ့ အတွက် ဟုတ်လား၊ မဟုတ် လား ငါမသိဘူး။ ငါသိတာ ငါ့ရဲ့ နေ့ည မထူးခြားတဲ့ နေ့စဉ်ရှင်သန်မှုကိုပဲ သိတယ်။ မင်း ငါ့ကို သတ်သွားမယ် ဆိုရင် မင်းကို ကျေးဇူးတင် မယ့် အထဲမှာ ငါပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းက ငါ့ကို မသတ် နိုင်ဘူး။ မင်းမှာ အသက်ကို စွန့်ပုံလောက်တဲ့ လောဘမျိုး မရှိဘူး။ အကုသိုလ်ကြီးကြီးနဲ့ သတ်မှ သေရမယ့် ကျိန်စာ မျိုးမှာ မင်းရဲ့ မဖြစ်စလောက် ဒေါသလေးက ငါ့ခန္ဓာကိုယ် ကို ဘယ်လိုမှ တိုးပေါက်စေ မှာ မဟုတ်ဘူး’

ကျွန်တော်ပိုပြီး ငေးငိုင် သွားမိသည်။ ဆင်ခြင်တဲ့ တရားနှင့် လူသားဆန်မှု၏ ကြားမှာ သတ္တိဆိုသည်မှာ တိတ်ဆိတ် နှုတ်ပိတ်နေခြင်း သက်သက်မျှသာ။ အရာရာ ကို လက်ခံနားထောင်ပေးနေ ရတိုင်းလည်း နားလည်ခြင်း မဟုတ်မှန်း ကျွန်တော် လက် တွေ့ မြင်သိနေရသည်။ ရွှေ တွင်းကြီးတစ်တွင်းလုံး မြင်နေ ရတာတောင် အဟိတ် တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ရဲ့ ရှေ့မှာ လူဆိုတဲ့အဖြစ်ကို ဆက်လက် ခံယူသွားနိုင်ဖို့ ကျွန်တော့်မှာ အသက်တစ်ချောင်းသာလျှင် ကျန်တော့တယ်ဆိုတာကို ဝန်ခံစရာ ကျွန်တော့်အနားမှာ တစ်ယောက်မှ ရှိမနေခဲ့ပါ။

‘နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ပြော ရရင် မင်းက ငါ့အဖော်ဖြစ် လာလိမ့်မယ်။ ငါ့ရဲ့ သား သမီး မြေးမြစ်တွေ ဖြစ်ထွန်း လာဖို့ မင်း တာဝန်ယူရလိမ့် မယ်။ ဒီတော့ ခုချိန်မှာ မင်း လူအဖြစ်နဲ့ အသက်ရှင်နေဖို့

မဖြစ်ဘူး’

ကျွန်တော် အကြောက် ကြောက် အရွံ့ရွံ့ဖြင့် နံရံတစ် ဆီ ဆုတ်သွားပြီး ထိုင်ချလိုက် ရင်း ရွှေမှုန်တွေကို လက်တစ် ဆုပ် ဆုပ်ကာ ပါးစပ်ထဲ ထည့်လိုက်မိသည်။ အမြဲ တမ်း အလေ့အကျင့်ဖြစ်ခဲ့ဖူး သည့် အာဟာရဖြည့်တင်းမှု တစ်ခုအလား ထင်ရပါသည်။ သေချာသည်က ကျွန်တော့် သွေးကြောထဲမှာ ရွှေအစင်း အစင်း ထင်လာပြီလား ထင် ရပါသည်။

‘ရွှေမှုန်ကို စားတယ်ဆို တာ ရွှေရောင်မြွေမှပဲ တစ် နိုင်တာပါ။ အခု မင်းရဲ့ ခန္ဓာ ကိုယ်ထဲမှာ ရွှေရောင်မြွေဖြစ် နိုင်လောက်တဲ့ ရွှေပမာဏ လုံလောက်နေပါပြီ။ ခဏနေ လို့ မင်းရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲတို့ ငါ့ဆီက အဆိပ်တွေ ဖြည့် တင်းပေးပြီးသွားရင် မင်းက ရွှေရောင်မြွေအစစ် ဖြစ်သွား ပါပြီ’

နောက်ဆုတ်ဖို့ ဖြင့် လိုက်သော်လည်း နောက်မှာ နံရံသာလျှင် ကျန်နေပေတော့ သည်။ ကျွန်တော့် ဘဝသည် လည်း နောက်ပြန်လှည့်ဖို့ မရနိုင်ခြင်းမျိုးမှာသာ အခြေ ကျသွားပြီ ထင်ပါသည်။ ရွှေ မှုန်တို့ကိုသာ ပါးစပ်ထဲထည့် အလုံးလုံး အထွေးထွေး ထည့် နေမိပါသည်။

‘မင်း ရွှေရောင်မြွေ အဖြစ် ပြောင်းပြီးသွားရင် ငါ့ကို မိတ်လိုက်ရလိမ့်မယ်။ ပြီးရင် မရှည်ကြာတဲ့ကာလ တစ်ခုမှာ ငါက ကိုယ်၏ ဆောင်မယ်။ ပြီးရင် အသက် ပေါက်မယ်။ ခက်ကဲသော ငါတို့က မြွေပွေးတွေဆီ

အကောင်လိုက် ပေါက်ပြီးရင်
သေကြရတာ။ ဒါပေမဲ့
ကျွန်ုပ်ပါတယ်။ နှစ်ပေါင်း
သုံးရာလောက် စောင့်ပြီးမှ
သေခွင့်ရတဲ့ ငြီးငွေ့စရာ ဘဝ
တစ်ခုကို မင်း အဆုံးသတ်
ပေးလိုက်မှာအတွက် ငါ
ကျေးဇူးအများကြီး တင်နေ
မှာပါ။

‘ဒါဆိုရင် ကျုပ်က
ဘယ်တော့မှ ဒီဘဝက လွတ်
မှာလဲ’

‘အဲဒါတော့ ငါလည်း
သိဘူး။ ငါသိတာက ငါ့
ဘဝရဲ့ လွတ်မြောက်မှုပဲ။
မိတ်လိုက်ဖော်ရဲ့ အဖြစ်
အပျက်ကို ရွှေရောင်မြေတွေ
ဟာ ဘယ်တော့မှ သိခွင့်မရ
ကြဘူးလေ’

ပြောပြောဆိုဆို သူ
ကျွန်တော့်အနားကို လျင်မြန်
စွာ တိုးဝင်လာလိုက်သည်မှာ
တန်ခိုးလွန်ပါဒ်များ ပါနေ
သလား ထင်ရပါသည်။
ကျွန်တော်ကတော့ အမိန့်ကျ
ချင်းမှာ လည်စင်းပေးရုံမှ
တစ်ပါး ဘာမျှ မတတ်နိုင်
ပါ။ သူသည် ကျွန်တော်လက်
ထောက်ဝတ်ကို ဆတ်ခနဲ
ဆုတ်လိုက်ပြီး အဆိပ်တွေ
အားကုန်ထုတ်လွှတ်နေတော့
သည်။ ကျွန်တော်မှာ မည်
သည့်အာရုံမျှမရှိ။ သိခြင်း
တစ်ခုသာလျှင် မှတ်မှတ်ထင်
ထင် ရှိနေလေသည်။

သူက ကျွန်တော့် လက်
ထောက်ဝတ်ကို လွှတ်ပြီး-

‘မင်းမှာ ဘာနာကျင်မှု
မှ ရှိမှာမဟုတ်ပါဘူး။ မင်း
ဆိုယ်ထဲမှာ ရွှေမျှန်တွေ စား
အားပြီးသားမို့ ဒီအဆိပ်ရဲ့
အဆိပ်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိပြီးသား
ပါ။ ဒီအဆိပ်က မင်း ငါ့ကို

မိတ်လိုက်ဖို့ လိုအပ်တဲ့ ဇီဝ
ပြောင်းလဲမှု စွမ်းအင်တွေ
အတွက်ပါ။ မကြာခင်မှာ
မင်း ရွှေရောင်မြေ ဖြစ်သွား
လိမ့်မယ်’

အ ဘ ယ် အ ရ ဝ က
ရွှေရောင်မြေ ဖြစ်သွားသည်
ပြောပြော ကျွန်တော့်စိတ်
သည် လူတစ်ယောက်အဖြစ်
မှာသာ ရှိနေပါသည်။ ကျွန်
တော့် ခန္ဓာကိုယ်သည် သုံး
မြှောင့် ခပ်ပြားပြား ဖြစ်သွား
သည်လား မပြောတတ်ပါ။
ကျွန်တော့်မှာ လျှာသုံးခွနှင့်
မျက်လုံးနှိမ့်တစ်စုံ ရှိနေသည်
လား မပြောနိုင်ပါ။ မြေတစ်
ကောင်နှင့် မိတ်လိုက်ရခြင်း
သည် လူ့အာရုံခံစားမှုနှင့်
ထပ်တူကျ မကျ ပြောဖို့ရာ
ခက်ပါသည်။ ကျွန်တော့်မှာ
စိုးရိမ်သောကမ္မတစ်ပါး
အခြားအာရုံ တိုးဝင်နိုင်ဖို့ရာ
မဖြစ်နိုင်သေးသောအချိန်
ဖြစ်နေပါသည်။

‘ငါ့မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိသွား
ပြီ’

သူ့အတွက် လွတ်
မြောက်ခြင်းသည် ကျွန်တော့်
အတွက် အဖြေမရှိသေးသော
ပုစ္ဆာသာ ဖြစ်သည်။

‘ငါ့ကိုယ်ဝန် ရင့်လာ
ပြီ’

အချိန်တွေ မည်မျှ ကုန်
သွားသည်ကို ကျွန်တော်မသိ
ပါ။ မြေတစ်ကောင်၏ ကိုယ်
ဝန်ရင့်ချိန် မည်မျှယူရသည်
ကိုလည်း ကျွန်တော်မသိပါ။

‘ငါ မီးဖွားဖို့ အချိန်ကျ
လာပြီ’

ကျွန်တော့်ကို တာဝန်ရှိ
သူ တစ်ယောက်လို အသိပေး
ခံနေရခြင်းသည် ရက်ရွံ့စရာ
ကောင်းသည်ဟု ထင်နေပါ
သည်။ သို့သော် ဤဂူထဲ၌
သူနှင့် ကျွန်တော်မှတစ်ပါး
အသိပေးစရာ မည်သူမျှမရှိ
ပေ။

ထိုနေ့က နေအလွန်ပူ
သည့်နေ့၊ အလွန်ပူသည့်နေ့
လယ်ခင်းအချိန် ဖြစ်ပါသည်။

‘ငါ ရွှေရောင်မြေ
မျိုးဆက်သစ်တစ်ကောင်
ထားခဲ့ရတော့မယ်။ လောက
ထဲကို ဝင်လာခြင်းနဲ့ လောက
ထဲက ထွက်ခွာသွားရခြင်းရဲ့
ဒုက္ခတရားကို မင်း မျက်ဝါး
ထင်ထင် မြင်ရမှာပါ’

သူသည် ထိုနေ့ပူပူမှာ
သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ပက်လက်
လှန်ထားလိုက်လေသည်။
ရွှေရောင်မြေ၏ ဝမ်းဗိုက်သည်
အဝါရောင်သန်းသော်လည်း
သာမန်မြေများကဲ့သို့ အဖြူ
ရောင်သာ ဖြစ်ပါသည်။ သူ
ဘာကြောင့် သူ့ဗိုက်ကို နေပူ
လှန်းနေသည်ကို အစက မသိ
ခဲ့ပေ။ သူ၏ အာဝေဏီက
အတွက် ဒုက္ခတရားကို ဒုက္ခ
တရားဖြင့် ပြန်ဖြေနေသည့်
အတ္တကိလမထနည်းဟုပင်
ထင်နေသေးသည်။ အမှန်က
ထိုသို့ မဟုတ်ပေ။ အေးစက်
ခြင်းဖြင့် ကျုံ့နေသည့် သို့
မဟုတ် မာနေသည့် ဝမ်းဗိုက်
ကို အပူရှိန်ဖြင့် ပျော့ပျောင်း
သွားစေရန် ပြုလုပ်နေရခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချိန်သည်
အနည်းဆုံး နာရီဝက်၊ တစ်
နာရီခန့်တော့ ရှိပေလိမ့်မည်။

ထိုသို့နေလှန်းပြီး ခဏ
နေတော့ သူ ပက်လက်လှန်
နေရာမှ နဂို အနေအထား

အတိုင်း ပြန်မှောက်ပြီး ခဏမျှ
အနားမယူနိုင်ဘဲ သူ့ရှေ့နား
က မြေကြီးမှ အစွန်းထွက်နေ
သည့် ကျောက်တုံးစွန်းပေါ်
မှာ သူ့ဝမ်းဗိုက်ကို တင်ထား
လိုက်သည်။ ပြီးမှ ရှေ့တိုး
နောက်ငင်ဖြင့် ဝမ်းဗိုက်ကို
ကျောက်တုံးဖြင့် ဖိပြီး ပွတ်
တိုက်နေလေသည်။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံလျှင်
မြေတစ်ကောင် သားပေါက်ရာ
တွင် ဥမှမဟုတ်ဘဲ အကောင်
လိုက် မွေးခြင်းသည် သာမန်
နို့တိုက်သတ္တဝါတွေလို မွေး
လာခြင်းဟု ထင်ခဲ့မိသည်။
ဒါမှမဟုတ် သားငယ်သည်
မိခင်မြေမကြီး၏ ဝမ်းဗိုက်ကို
ကိုက်ဖောက်ပြီး ထွက်လာခြင်း
ဟု ထင်မိခဲ့သည်။ ခုတော့
သားငယ်ထွက်လာဖို့ ကိုယ့်
ဝမ်းဗိုက်ကို ပါးသထက်ပါး၊
ပွသထက် ပွလာအောင် အပူ
ပေးပွတ်တိုက်ပေးနေရသည့်
မီးဖွားခြင်း၏ ဒုက္ခမှာ
ကျွန်တော့်အနေဖြင့် မည်သည့်
တာဝန်မျှမရှိသလို ငေးကြည့်
နေရသည်က စက်ဆုပ်ရွံ့ရာ
စရာ ဖြစ်နေပါသည်။

နာရီဝက် တစ်နာရီ
လောက်အကြာမှာတော့ သူ
မိန်းမောကျသွားပါသည်။
ကျွန်တော်ကတော့ မောပြီး
အနားယူခွင့် ရသွားခြင်းဟု
မြင်မိသည်။ သို့ပေမဲ့ သူ
ဝမ်းဗိုက်ကို ဆတ်ခနဲ လှန်
လိုက်ချိန်မှာတော့ ကျွန်တော်
ရင်ထဲနှင့် သွားမိသည်။
ဝမ်းဗိုက်တစ်ခုလုံး နီရဲနေပြီး
ရွှေရောင်မြေသည် သက်ရှိ
တစ်ကောင်သာဖြစ်ကြောင်း
သွေးခြင်းခြင်းဖြင့် သက်သေ
ပြနေပါသည်။ ခဏနေတော့
ထိုနေရာမှ တစ်ခုတစ်ရာသည်

စုံတိုးထွက်နေလေသည်။
ပိတ်လှောင်ခံထားသူ၏ အား
ယူမှုသည်လည်း ဒေါသ
တရား၊ ကြောက်ရွံ့မှုတို့ပါနေ
လေမည့်လား၊ အားကုန် တိုး
ထွက်မှုမှာ တစ်ထွာသာသာ
ခန့် ရွှေရောင်မြွေငယ်လေး
တစ်ကောင်၏ မွေးဖွားခြင်း
သည် ပြီးဆုံးသွားပြီဟု ဆိုရ
ပေတော့မည်။

ကျွန်တော် သူ့အနားကို
တိုးသွားတော့ သူက နောက်
ဆုံး ထွက်သက်ကို စောင့်နေ
ရပြန်ပြီဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်မှာ
တော့ သူသည် ကျွန်တော်၏
မိတ်လိုက်ဖက်တစ်ဦးထက်
ပိုပါသည်။ သူသည် မျိုးဆက်
တစ်ခုထားခဲ့ရမည့် ဝန်တာ
တစ်ခုကို အသက်ဖြင့်လဲပြီး
ထမ်းဆောင်ခဲ့ရသည့် မိခင်
သာ ဖြစ်ပေသည်။

‘အရာအားလုံးအတွက်
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မင်း
လည်း တာဝန်ကျေသွားပါ
ပြီ။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံး
တာဝန်အနေနဲ့ မင်းရဲ့ သမီး
ကို မင်းဆီက အဆိပ်တွေ
ပေးလိုက်ဖို့ မမေ့ပါနဲ့’

သူ့မျက်ဝန်းထဲ မှာ
မျက်ရည်ဟု ထင်ရပါသည်။
သို့သော် ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပေပြီ။
သူသည် မမိတ်သော မျက်စိ
ဖြင့် သေဆုံးသွားခဲ့ပြီဖြစ်
သည်။

သို့ပေမဲ့ သမီးဆိုသည့်
အခေါ်အဝေါ်က ကျွန်တော့်
အတွေးထဲကို ဆောင်ဝင်လာ
သည်။ ‘သမီး’၊ တန်လှုပ်
စရာ ကောင်းလွန်းလှသည်။
သူဘယ်မှာလဲ။ ကျွန်တော့်
ဘေးကို ရှာကြည့်တော့ ဘာ
အရိပ်အယောင်မျှ မတွေ့။
ဂူထဲကို ပြေးဝင်ကြည့်တော့မှ

ရွှေမှုန့်တွေစားရင်း အရွယ်
နှင့် အရောင် မသိမသာ
ပြောင်းလဲနေသည်ကို တွေ့ရ
တော့သည်။

‘ကျွန်မကို အဆိပ်တွေ
ပေးဖို့လာခဲ့တာလား’

ရွှေ၏ တန်ခိုးသတ္တိ
ကြောင့် မြန်မြန် စကားပြော
နိုင်ခြင်းပေးလား။ အသံက
တော့ သူစိမ်း ဆန်လွန်းလှ
သည်။ ပြီးတော့ သူ့ခန္ဓာ
ကိုယ်ကို ဖြောင့်စင်းပေးထား
လိုက်သည်။

‘ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ထဲမှာ
ရွှေမှုန့်တွေ လုံးဝ ပြန်မသွား
ခင် အဆိပ်တွေကို ထည့်ပေး
ပါ။ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ ဘယ်နေရာ
ကနေဖြစ်ဖြစ် ထည့်လို့ရပါ
တယ်။ အချိန် သိပ်မဆွဲပါနဲ့’

ထိုအခါမှ ကျွန်တော်
သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ကိုက်မည်
ပြင်လိုက်တော့ ကိုယ့်ပါးစပ်မှ
ထွက်လာသော လျှာသုံးခွကို
အံ့အားသင့် သွားမိသည်။
ကျွန်တော်လည်း ရွှေရောင်မြွေ
တစ်ကောင်လား။

‘အချိန်မဆွဲပါနဲ့တော့၊
ရွှေရောင်မြွေရဲ့မျိုးဆက် ပြတ်
သွားပါလိမ့်မယ်’

ကျွန်တော် လေးပင်စွာ
ဖြင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ကိုက်
ဖောက်ပြီး အဆိပ်တွေ ထည့်
ပေးနေမိသည်။ ကုန်ဆုံးသွား
သည့်အထိ။ အားလုံး ပြီးဆုံး
သွားသည်အထိ။ ထိုအချိန်မှာ
သူ့ခန္ဓာကိုယ်က သိသိသာ
သာ ပြောင်းလဲလာသည်။ သူ
အမေလို လှလှပပဖြစ်လာ
သည်။ ကြီးထွားလာသည်ဟု
ထင်သည်။ တစ်ထွာသာသာ
ခန့် မြွေလေးတစ်ကောင်သည်
နှစ်ပေသုံးပေခန့် ချက်ချင်း
ရှည်လာပြီး လုံးပတ်လည်း

ချက်ချင်း တုတ်လာသည်။

‘သမီး’၊ ဘာပဲပြော
ပြော ကျွန်တော့်သမီးတစ်
ကောင်သာ ဖြစ်သည်။ သို့
သော် ကျွန်တော့်မှာ အမြင်
အာရုံတွေ မတောက်ပတော့။
ရွှေရောင် မြွေတစ်ကောင်လို
လည်း မသန်စွမ်းချင်တော့။

‘အမေနဲ့အဖေကတော့
သမီးတစ်ကောင်ကို မွေးထား
ခဲ့ပြီး ဘဝတစ်ခုကရော၊
အငှားခန္ဓာကိုယ်ဘဝတစ်ခုက
ရော ကျွတ်လွတ်သွားဖို့
အာမခံချက်တွေ ရသွားကြ
ပြီ။ ကျွန်မက ဘယ်လိုကုန်
စာမျိုးနဲ့ နှစ်ပေါင်း ဘယ်
လောက်ကြာကြာ ဆက်နေ
ရဦးမှာလဲ မသိဘူး’

ကျွန်တော့်မှာ မိန်းမောမှု
မှတစ်ပါး ဖြေနိုင်စွမ်းလည်း
မရှိတော့။

‘အဖေက လူလောက
ကို ပြန်ရောက်သွားလိမ့်မယ်။
အဖေ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ အဆိပ်
တော့ မရှိနိုင်ဘူး။ ရွှေမှုန့်တွေ
ကတော့ ရှိနေဦးမှာ။ အဲဒါက
အဖေ့ကို အသက်ဆက်ရှင်
သန်စေပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့
အဖေ ဒီနေရာကို ဘယ်တော့
မှ ပြန်မလာပါနဲ့တော့။ ကျွန်မ
ရော၊ ဒီရွှေသိုက်ကြီးရော ဒီ
နေရာမှာ ရှိတော့မှာ မဟုတ်
ပါဘူး။ ဘာပဲပြောပြော
ကျွန်မကို ဘဝတစ်ခုမှာ
အခြေချခွင့်ပေးလို့ ကူညီခဲ့
တာအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါ
တယ်’

ထို့နောက် အသက်ရှင်
ခြင်းကို သိနေသည်မှတစ်ပါး
အရာအားလုံးသည် မှောင်
အတိ ကျသွားတော့သည်။

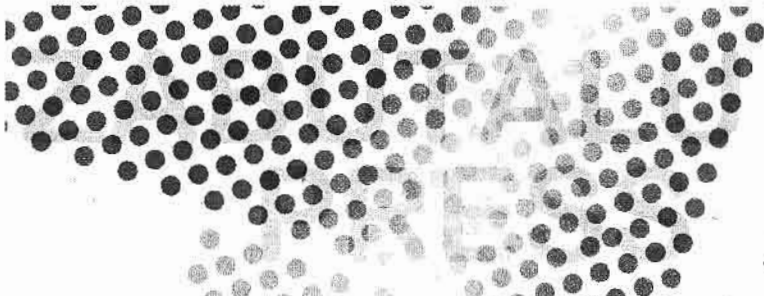
■
မောင်သစ်ဦးမြစ်မြေ

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

အခန်း (၄-၀၁)
တိုက်အမှတ် ၁၇/၁၉
၃ လွှာ၊ ၅၂လမ်း
(အောက်ဘလောက်)
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်
ရန်ကုန်
ဖုန်း-၀၁-၉၀၁၀၅၀၁

E-mail:
nyeinfamily@gmail.com

ပုံနှိပ်တိုက်

စာအုပ်အမျိုးမျိုးကို စာမူပေးပြီးပါက စာအုပ်ဖြစ်သည့် အစာပိုတာဝန်ယူ လုပ်ဆောင်ပေးပါသည်။

- Calendar ➤ Pamphlet ➤ Name Card
- Table Calendar ➤ Box ➤ Voucher
- File Holder ➤ Booklet ➤ Letter Head

➤ Lable အမျိုးမျိုးကို စိတ်တိုင်းကျ အရည်အသွေးပြည့်စုံစွာ ဆောင်ရွက်ပေးနေပါသည်။

ကော်ကပ်ချုပ်စက်ဖြင့် စာအုပ်အမျိုးမျိုးကို ချုပ်လုပ်ပေးပါသည်။

အမှတ် ၁၃၃၊ ပြေညီတပ်၊ လမ်း၄၀၊ ကုန်သည်လမ်းနှင့် မဟာဗန္ဓုလလမ်းကြား၊ ကျောက်တံတား၊ မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ မုန်း ၃၉၀ ၂၂၀

နမော ဗုဒ္ဓိယ သိဒ္ဓဓ်

စန္ဒာချုပ်ယ

သင်္ကန်းတိုက်

မြို့သူသင်္ကန်း-တော်ဝါ-မောင်မိ / သံဃိသင်္ကန်း-တော်ဝါ-မောင်မိ / သံဃိဌာန် အကျဉ်းချုပ် အသစ်စက်သစ်မြို့သူ သင်္ကန်း

မသုမ္မန်

အမှတ်(၁၅)၊ ကွက်သစ်လမ်း၊ ကျီတော်ရပ်ကွက်(ခရေကွက်)၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
 အမှတ်(၂၈၊ ၁၁)၊ ပြေညီ၊ ဗဟိုရပ်လမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
 ဇုန်း(၁၁) ၂၀၂၇၄၆၊ ၀၉၄၂၀၀၂၇၃၁၆၊ ၀၉၉၇၆၂၃၂၂၆၉

ရွှေအမြဲတေ ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း

အမှတ် ၃၂၇၊ ဖေဖော်ဝါရီ ၂၀၁၇

ဒီလမှာတော့ အကြောင်းအရာရော ရေးဟန်ပါ သစ်တဲ့ စာမူတချို့ ပါလာတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ရွှေအသစ်စာမျက်နှာပေါ်က အဲဒီလို စာမူတွေကို များများတွေ့ချင်ပါတယ်။ အရေးသစ်၊ အရေးသစ်နဲ့ အနာဂတ်သစ်ကို ဦးတည်ရအောင်ပါ။

၁။ **အချစ်ဦးညှို့ တမ်းရှင်း**
ဒေးဗစ်မောင်မောင်
အရေးအသား ပြေပြစ်ပေမဲ့ အပြောကို အားပြုထားတဲ့ အချစ်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်သာ ဖြစ်ပါတယ်။

၂။ **မြို့ပြဂိုဏ်းများ**
မောင်ဗလ
အရေးအသား ပြေပြစ်ပြီး စကားပြေချောမွေ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အကြောင်းအရာ ရိုးစင်းပြီး စာရေးသူပြောချင်စရာ ကြီးနေပါတယ်။

၃။ **ပန်းကလေးများ မွှေးပါစေ**
သီတာကြည်
အဖွဲ့အစည်းအားနည်းပြီး ပြဋ္ဌိထက် ပြောဖို့ကို အားသန်လွန်းတဲ့ စာမူတစ်ပုဒ်သာ ဖြစ်ပါတယ်။ စာရေးသူကို တွေးခွင့်မပေးနိုင်တဲ့ စာမူလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

၅။ **ပြိုကွဲည**
၆။ **မျှော်တလင့်လင့် ထိုနေ့လေးတွေ**
၇။ **စီးချင်းထိုး ခွံဟဝေဒမှာ**
မောင်သွန်းလူ
အရေးအသားပြေပြစ်ပါတယ်။ အကြောင်းအရာရွေးချယ်မှုမှာ ရိုးစင်းနေပြီး စာဖတ်သူက ဇာတ်သိမ်းကို ကြိုတင်မြင်ယောင်နိုင်လောက်တဲ့ ဇာတ်ကွက်တွေကိုချည်းပဲ ရေးဖွဲ့ထားသလို ဖြစ်နေပါတယ်။ ပထမဇာတ်စားသုံးပြီး ခံစားချက်တွေကို အိတ်သွန်ဟန်နောက် ပြောပြဖို့ ကြိုးစားမယ့်အစား စာဖတ်သူအနေနဲ့ ဇာတ်ကွက်အပြောင်းအလဲပေါ်လိုက်ပြီး ဇာတ်ကောင်

စရိုက်တွေရဲ့ ဆွဲခေါ်ရာနောက်မှာ မြင်ယောင်တွေးတောထင်ဟပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားစေချင်ပါတယ်။

၈။ **ဆည်မနိုင်တဲ့ ဇုန်ရေ**
ကိုသျှ(ဒီပဲယင်း)
ဒီခင်မေတ္တာကို ရေးဖွဲ့ထားတဲ့ သာမန်စာမူတစ်ပုဒ်သာ ဖြစ်ပါတယ်။

၉။ **ဝက်ပါ ထောင်ချောက်**

၁၀။ **အညှို့ကသော အဖြူကာလာ**

၁၁။ **မြေစာမြိတ်တို့၏ ငိုညည်းရွှိက်သံ**
ဘိုဘိုသန်စင်(မြိုင်)

စာရေးကောင်းပါတယ်။ ဝက်ပါ ထောင်ချောက်နဲ့ အညှို့ကသော အဖြူကာလာ တွေက ပြောချင်တာကို ဒဿနိကထုတ်ပေးတဲ့ ဆောင်းပါးဆန်ဆန် အရေးအသားမျိုးဖြစ်ရပြီး အကြောင်းအရာ ရွေးချယ်မှုမှာလည်း ရိုးစင်းလှပါတယ်။ မြေစာမြိတ်တို့၏ ငိုညည်းရွှိက်သံ ကိုတော့ ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းတင်ပေးလိုက်ပါတယ်။

ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းထံ တင်ပြလိုက်တဲ့စာမူတွေကတော့-
မိုးသက်ဆွေ ရဲ့ လရောင်မသိလိုက်တဲ့ ကြယ်ကြွေးသံ၊
ကိတ်မုန့် ရဲ့ ပန်းခြောက်၊ စံရတီ ရဲ့ နှလုံးသားပပ်ကြားအပ်မှ စိန်ထွက်လာတဲ့ ထူးခြားမှုပတ်ပျိုးနဲ့ ဖွေးစိန် စောထွေးအကေဆောင်း ရဲ့ သက်တန်ပေါ်က နှင်းဆီ၊ နေသန့် ရဲ့ အမာရွတ်၊ မိုးဦးနေ ရဲ့ မှော်ဝင်အိပ်မက် တို့ ဖြစ်ပါတယ်။

ရွှေနှလုံးသားဝတ္ထုအဖြစ် ရေးသားပေးပို့လာတဲ့ ဆရာအကေဆောင်းရဲ့ သက်တန်ပေါ်က နှင်းဆီ(သတ်ပုံအရသာသက်တံ ဖြစ်ပါတယ်။)မှာ ကန့်သတ်ထားတဲ့ စာမျက်နှာအများကြီး ကျော်လွန်နေတဲ့အပြင် ထူးခြားမှုလည်း နည်းအတွက် မသုံးဖြစ်ပါ။

ဆရာမ စံရတီရဲ့ နှလုံးသားပပ်ကြားအပ်မှ စိန်ထွက်လာတဲ့ ထူးခြားမှုပတ်ပျိုး(အပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး အပ်ဖြစ်တာပါလိမ့်မယ်။)ဝတ္ထုကလည်း ထူးခြားမှုမရှိဘဲ သတ်ပုံကို မဂ္ဂဇင်းတိုက်က ပြင်ပေးတယ်ဆိုရင် ကိုယ်

ထည်း အတတ်နိုင်ဆုံး မှန်အောင် ကြိုးစားစေချင်ပါတယ်။
သာမန်စာလုံးပေါင်းကလေးကိုတောင်မှ မှန်အောင်မရေးနိုင်ဘူး
ဆိုရင် အယ်ဒီတာများက စာမူကို ဖတ်လိုစိတ်ကုန်ခန်းတတ်
တာ သတိပြုစေချင်ပါတယ်။

ဆရာ နေသန့်ရဲ့ စာမူဖြစ်တဲ့ အမာရွတ်ကို ဖတ်ရပါတယ်။
ဓမ္မဝိသုဒ္ဓိမှာ ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ။ နေသန့် ဆိုတဲ့ ကလောင်
နာမည်က ရွှေအမြုတေစာပေဆုရပြီး ကလောင်တစ်ချောင်း
ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဆင်တူယိုးမှားဖြစ်တဲ့ နေသန့် ဆိုတဲ့
ထလောင်နာမည်ကို မယူစေချင်ပါ။ ပေးလိုက်တဲ့ စာမူမှာ
စကားလုံးတွေ ဆန်းသစ်ဖို့ အလွန်အမင်းကြိုးစားပြီး စာတိက
ဘာမှန်းမသိတော့ပါဘူး။ ဝုံးကွယ်လွန်းအောင်ကြိုးတဲ့အတွက်
နားမလည်နိုင်တော့ပါ။

ရွှေအမြုတေပဌာနသို့ E-mail နဲ့ စာမူများ ပေးပို့နေကြ
တဲ့ ကလောင်ရှင်များကို ဒီနေ့ကနေ ပြောပြချင်ပါတယ်။
သာမန်စာတစ်စောင်ကို ၂၀၀ ကျပ် ပေးနေရတဲ့ကာလမှာ
E-mail နဲ့ ပေးပို့ခြင်းကို ကျွန်တော် ကြိုဆိုပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
ပေးပို့တဲ့နေရာမှာ စာမျက်နှာ မပြည့်စုံတတ်ပါဘူး။ ၂၀၀၈
၆ မျက်နှာရေးထားပြီး ပို့တဲ့အခါ ၅ မျက်နှာပဲ ပါလာတာမျိုး
ထေရဝ ကြုံနေရပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဘက်က ပြန်အကြောင်း
ကြားရတဲ့အတွက် အလုပ်ပိုပါတယ်။ ကိုယ်ပိုမယ့်စကား စာ
မူကလေးပြည့်စုံရဲ့လား ဆိုတာ စစ်ပြီးမှ ပို့စေချင်ပါတယ်။
ထချိုက ကိုယ်ပိုင် E-mail နဲ့ မဟုတ်ဘဲ ဆိုင်ကနေ ပို့ကြတဲ့
အခါ ကျွန်တော်က စာမူမပြည့်စုံကြောင်း အကြောင်းပြန်ပေး
ခဲ့ ပို့တဲ့သူက သူ E-mail ကို ပြန်မစစ်တဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်
အကြောင်းပြန်တာကိုလည်း မသိတော့ပါဘူး။ အခုတစ်လော
မှာ အဲဒီလိုစာမူတွေ ထေရဝကြုံနေရတဲ့ သတိထားပြီး ပြန်စစ်
ကြည့် စေတ္တာရပ်ခံချင်ပါတယ်။

ဆရာမ မသိတာ(စမ်းချောင်း) တင်ပေးလိုက်တဲ့ စာမူ
များထဲက ဒီ ဆုံးပုဒ်ကို ပယ်ပြီး ကျန်စာမူ ၅ ပုဒ်ကို ဒီလ
ရွှေအသစ်ကဏ္ဍအတွက် ဖော်ပြပေးလိုက်ပါတယ်။

■
စင်းငြိမ်း

ရွှေအသစ်စာမူများအတွက် စည်းကမ်းချက်များ

ရွှေအသစ်ကဏ္ဍသို့ ရောက်ရှိလာသောစာမူများတွင်
စာမျက်နှာနှစ်ဖက် ရေးသားခြင်းမျိုး၊ ဘေးမျဉ်းမသားဘဲ
စာပိုဒ်လည်းမခွဲကာ သတ်ပုံအမှားအယွင်းနှင့် ပေးပို့လာခြင်း
မျိုး များပြားလာသည်ကို တွေ့ရှိနေရပါသည်။ ယခုအခါ
ရွှေအသစ်စာမူများမှာ လစဉ်ဖတ်ရှုပြန်ကြားနိုင်သည့် အရေ
အတွက်ထက်များစွာကျော်လွန်နေသည့်အတွက် စည်းကမ်း
နှင့်မညီသည့် စာမူများကို နောင်တွင်ပြန်ကြားချက်၌ ထည့်
သွင်းဖော်ပြသွားမည် မဟုတ်ဟု အယ်ဒီတာများမှ ဆုံးဖြတ်
ထားပါသည်။ လိုက်နာရန်စည်းကမ်းများကို ရွှေအသစ်စာမူ
ပေးပို့လိုသူများ သိရှိနိုင်စေရန်ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။ နောင်လ
များမှစ၍ အောက်ဖော်ပြပါစည်းကမ်းချက်များနှင့် မကိုက်
ညီသည့်စာမူများကို ပြန်ကြားချက်တွင် ထည့်သွင်းဖော်ပြ
ခြင်းမပြုတော့ဘဲ ပယ်လိုက်မည်ဖြစ်ကြောင်း ကြိုတင်
အကြောင်းကြားအပ်ပါသည်။

- ၁။ စာမျက်နှာတစ်ဖက်တည်းသာ ရေးသားပါ။
- ၂။ ဘေးမျဉ်းသားပါ။ စာပိုဒ်ခွဲပါ။ စကားပြောများကို
မျက်တောင်အဖွင့် အဝိတ် ထည့်ပေးပါ။
- ၃။ လက်ရေးလက်သား ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ထင်ထင်ရှား
ရှား ရေးသားပါ။ သတ်ပုံမှန်ကန်အောင် စစ်ပေးပါ။
- ၄။ လက်ရေးစာမူဆိုလျှင် A4 စာမျက်နှာ ၆ မျက်နှာထက်
မပိုစေရပါ။ ကွန်ပျူတာစာမူဆိုလျှင် A4 စာမျက်
နှာတွင် ၁၃ ပြိုင်ဖြင့် ၄ မျက်နှာထက် မပိုစေရပါ။
- ၅။ စာမူအမည်နှင့် ကလောင်အမည်ကို ထင်ရှားစွာ
ဖော်ပြပါ။
- ၆။ မိမိကိုယ်တိုင်ရေးသားကြောင်း ခံဝန်ချက်ပါရှိရန်
လိုအပ်ပါသည်။
- ၇။ အခြားမဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ ပေးပို့ထားခြင်း မပြုရပါ။
- ၈။ ဆက်သွယ်ရန် နေရပ်လိပ်စာအပြည့်အစုံ ထည့်သွင်း
ဖော်ပြရန် လိုအပ်ပါသည်။
- ၉။ ဝတ္ထုသစ်များသာဖြစ်ရမည်။ အွန်လိုင်းတွင်တင်ပြီး
ဝတ္ထုမျိုးမဖြစ်စေရ။ မိမိဝတ္ထုတိုစုစည်းမှုတွင် ဖော်ပြ
ပြီးသည့် ဝတ္ထုတိုမဖြစ်စေရ။
- ၁၀။ စာမူကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သိလိုသည်ဖြစ်စေ၊ တစ်စုံ
တစ်ရပ်ပြောကြားလိုသည်ဖြစ်စေ ရွှေအမြုတေပဌာန
တိုက်၊ ဟယ်လ်ရန်းအမှတ် ၁၁-၉၀၁၀၅၀၁ အေးခြွတ်
မြတ်ချီနှင့်သာ ဆက်သွယ်ရန်လိုပါသည်။ အယ်ဒီတာ
များ၏ အီးမေးလ်သို့ဖြစ်စေ၊ ဖုန်းတွက်သို့ဖြစ်စေ ဆက်
သွယ်ခြင်းမပြုရပါ။

စည်းကမ်းချက်နှင့်မညီ၍ ပြန်ကြားချက်တွင် ထည့်
သွင်းဖော်ပြမည်မဟုတ်သည့်စာမူများကို ကာယကံရှင်
ပြန်လည်ပေးပို့နိုင်မည် မဟုတ်ပါသဖြင့် မိမိတို့၏စာမူများကို
လက်ခံမိတ္တူထားရှိကြပါရန် အသိပေးအပ်ပါသည်။ ■

အယ်ဒီတာ(ရွှေအမြုတေပဌာန)

နဖူးနှင့်ပါးပြင်တစ်လျှောက်မှ
 ချွေးများကို ဘယ်ညာ
 လက်မောင်းအိုးနှင့်
 ပွတ်သုတ်ပစ်လိုက်သည်။
 နံစော်စူးရှသော
 ချိုင်းချွေးနံ့က နှာဝသို့
 ထောင်းခနဲ ဝင်လာ၏။
 ဂျိုင်ဖီနပ်(တောစီးဖီနပ်)နှင့်
 ခြေအိတ်ရှည်များကြောင့်
 သူ၏ ခြေအစုံသည်လည်း
 ပေါင်းခံထားသလို
 ပူအိုက်စို စွတ်နေသလို
 လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်
 မြေကြီးများ ပေက
 ခြောက်ခဲနေ၏။
 သူ မောလှပြီ။
 လူမောသည်ထက်
 စိတ်က ပိုမောနေသည်။
 ကိုယ်တိုင် ရှာဖွေတော့မှ
 ဖားကန့်တွင် ကျောက်
 ရှာရခက်မှန်း
 သိတော့သည်။
 ထိုအသိသည် သူ့ကို
 အင်အားပျက်စေ၏။
 သူသည် မိုးပေါ်က
 နေမင်းကြီးကို
 မော့ကြည့်ပြီး
 မျက်နှာရှုံ့မဲ့လိုက်သည်။
 သူ ဆော့ရင်း
 ကော်ဖီ
 ပိုင်းသည်။
 အန်တုနီနီပျံ
 ပူလောင်ပြင်းပြသော
 နေရောင်သည် သူ
 ကျောပြင်ပေါ်သို့
 လွတ်လပ်စွာ ဖြာကျနေ၏။
 အပူဒဏ်ခံ နေရစဉ်
 မြေစာတင်ကားတို့၏
 စက်သံက ပို၍ နားငြီးစရာ
 ကောင်းနေသည်။ အနီးကပ်
 ကြားနေရသော ကျောက်
 ခေါက်သံ တတက်တက်ကို
 လည်း နားငြီးလွန်းလှပြီ။

ကျွန်ုပ်တို့

အေးအေး

မျှော်ဝင်အိပ်မက်

သူသည် ကုန်းကွက အနေ
အထားမှ ခါးတစ်ချက် ဆန့်
ပစ်လိုက်သည်။ ကိုယ်တွင်းရှိ
အပူရှိန်များ ထိတ်ထိတ်ရိပ်ရိပ်
ထိုးတက်နေသည်ကို သူ
ခံစားသိနေရ၏။ နှာခေါင်းမှ
လေသည် တရှူးရှူး ဆောင့်
ထွက်နေသည်။ လူတစ်ကိုယ်
လုံး နှုံးချဉ်နေ၏။ အာခေါင်
လည်း အက်ရှနေပြီ။ တံတွေး
ကို ဖျစ်ညှစ်မျို ချလိုက်သော်
လည်း လည်ချောင်းတစ်လျှောက်
ပူမြဲ ခြောက်ကပ်မြဲသာ ရှိနေ
သည်။ ထို့ကြောင့် သိုင်း
လွယ်ထားသော လွယ်အိတ်
သေးသေးလေးအတွင်းမှ
ရေသန့်ဘူးဟောင်းလေးကို
ဆွဲထုတ်လိုက်ရသည်။ တစ်
ထွာစာ ရေသန့်ဘူးထဲတွင်
ရေက လက်နှစ်ဆစ်ခန့်သာ
ကျန်၏။

သူ မော့သောက်လိုက်
မည်ဟု လက်ပြင်ပြီးကာမှ
ရေဘူးအဖုံးကို ပိတ်၍ အိတ်
ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။ ရေ
နည်းနည်းကို သောက်မိလျှင်
သူ ရေပိုဆာသွားနိုင်သည်။
ထမင်းစား နားတော့မှ ဈေး
ဆိုင်မှာ သောက်လိုက်တော့
မည်။

ဟော... နောက်ကား
တစ်စီး လာနေပြီ။

ကားကို မြင်သည်နှင့်
တစ်စုံတစ်ရာက သူ့ရင်တွင်း
ဟုပ်ခနဲ နှိုးထလာ၏။ ခွန်အား
တစ်မျိုး ရှိသွားပြန်သည်။
ကားပြ၏ တပီးပီးမှုတ်လိုက်
သော ဝီစီသံကြောင့် သူ့အပါ
အဝင် ကျောက်ရှာနေသူ အား
လုံးသည် ဆင်ခြေလျှောကြီး
တစ်လျှောက်မှ ဘေးတစ်
ဖက်တစ်ချက်ဆီသို့ ရှုံလိုက်
ကြသည်။ ထိုအခါ မြေစာ

ဆယ့်ငါးနှစ်လုံးလုံး
ကံမကောင်းတော့
ဦးလေး
ရသမျှ
ကျောက်က
မိသားစု
တားလောက်ရုံပဲ
ရှိခဲ့တာကွ
ဝုန်းခနဲ
သူဌေး
တန်းဖြစ်မယ့်
ကျောက်မျိုး
ကိုတော့
အခုထိ
ရှာနေတုန်းပဲ

သွန်ဖို လမ်းကြောင်းပေါ်လာ
သည်။

ဆယ့်နှစ်ဘီး ကားဝါ
ကြီးသည် သူရပ်နေရာ ထိပ်
ဘက်ကို ကျောပေးပြီး
တလိမ့်လိမ့် ကပ်လာသည်။
အားလုံးသည် ကားပေါ်တွင်
တင်ဆောင်လာသော မြေစာ
တို့ကို မျှော်လင့်ချက်ကိုယ်စီ
နှင့် ကြည့်နေကြသည်။
ကုမ္ပဏီအတွင်း၌ အားရ
အောင် မွှေနှောက်ရှာဖွေကြပြီး
မှ ယခုကဲ့သို့ ကုမ္ပဏီအပြင်
ဘက်မှာ လာရောက် စွန့်ပစ်
သော ထိုမြေစာများထဲတွင်
သူတို့ဘဝတွေကို တစ်မဟုတ်

ချင်း ပြောင်းလဲပေးနိုင်သည့်
ကျောက်စိမ်းရတနာတို့ ပါလာ
နိုင်သေးသည်။

ကားဝါကြီးက သတ္တဝါ
တစ်ကောင် နှာမူတ်လိုက်သလို
တချိုးချိုး မြည်သံပြုပြီးနောက်
မြေစာများကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း
သွန်သည်။ ကား၏ သံကိုယ်
ထည်နှင့် ကျောက်များ ဝေါ
ခနဲ ပွတ်တိုက်သွားသံတို့က
ကားစက်သံကို ဖုံးအုပ်သွား
၏။

မြေစာတို့သည် ကုန်း
စောင်းတစ်လွှား တသော
သော ပြိုဆင်းကုန်သည်။
လေးလံသော ကျောက်တုံး
ကျောက်ခဲများက အောက်ဆုံး
သို့ လျင်မြန်စွာ ခုန်ပေါက်
လိမ့်ကျသွားကြသည်။ ကား
ပေါ်တွင် မြေစာကုန်သည်နှင့်
သူတို့လူအုပ်ကြီးက လျှော
ဆင်းကျနေဆဲ မြေစာအသစ်
ထက်တွင် အလှအယက်
ခုန်ဝင်ရှာ ဖွေကြတော့သည်။
သည်သို့ ရှာ၍ အခွံမချွတ်၊
ရေနုနှင့်လည်း မဆေးသေးဘဲ
အရိုင်းအတိုင်းရလာသော
ကျောက်အား ရေမဆေး
ကျောက်ဟု ခေါ်ကြသည်ကို
မနေ့ညမှပင် သူ သေချာသိ
သွားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်
ကြားဖူးနားဝရှိလွန်းသည့်
ရေမဆေးသမားဆိုသည့်
ဝေါဟာရကို သူ ဝို၍
နားလည်ခဲ့ရသည်။

စင်စစ် သူသည် ယနေ့
မှ ကျောက်ရှာဖွေခြင်းဖြစ်
သည်။ သို့သော် ပြည့်ဝစွာ
ကြိုးစားအားထုတ်နေမိ
သည်။ ရှာသာ ရှာနေရသော်
လည်း လူကြားထဲ ယခုလို
တိုးဝေနေရသည့် အဖြစ်ကို
ရှက်သလို၊ ကြောက်သလို

ဖြစ်နေသည်။ ကျောက်
အကြောင်း ဂဃနဏ မသိ
သဖြင့် ဘယ်လို ကျောက်မျိုး
ကို ကောက်ယူရမည်မှန်း
လည်း ခေခွဲမရတတ်ချေ။

‘လေးရင် ကျောက်ပဲ
ကွ။ ကျောက်မှာ ဝိတ်ရှိ
တယ်’

မနေ့ညက မှတ်သားမိ
သော စကားတစ်ခွန်းကို အား
ကိုးပြီး တွေ့သမျှကျောက်
ကောက်ကို လျက် ဆ၍
ဆ၍ ချိန်ကြည့်နေမိသည်။
သို့သော် မည်မျှလေးလျှင်
ကျောက်ဟု သတ်မှတ်ရမည်
မှန်း သူ မသိတတ်ပေ။ သူ
ကောက်မိသော ကျောက်
တိုင်းကလည်း သွပ်တံနှင့်သူ
ရှိနေသဖြင့် အားလုံးကို
ကျောက်ဟု ယူဆလိုက်ရမလို
ဖြစ်နေသည်။ တခြား စကား
တွေကိုလည်း တိတိကျကျ
သတိမရတော့၍ ခက်နေသည်။

အတူရှာသော သူငယ်
ချင်းနှစ်ယောက်ကို လှမ်းစေ
ရအောင်ကလည်း သူတို့ခဏ
သူတို့စောနှင့်သူတို့ ရှာနေရ
သဖြင့် သူ့ကို ဂရုစိုက်အား
မည် မဟုတ်ချေ။ အလိုက်
မသိဘဲ သွားမေးမည်ဆိုလျှင်
ပင် ထိုနှစ်ယောက်က မြေစာ
ပုံ၏ ခါးလယ်ပိုင်းရှိ ဖုခီ
သော လူများကြားတွင်
ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်နေ
သည်။ သူ့ကိုတော့ ဘေး
ကင်းစေရန် ကားသွန်သည့်
ထိပ်နားတွင်သာ ရှာနေရန်
သေချာမှာသွားကြသည်။

ဤသို့ ထိပ်ဘက်တွင်
ကျောက်ရှာရသည်မှာ သူ
အတွက်တော့ အဆင်မပြေ
ကားပေါ်က မြေစာသွန်သည့်
သည်နှင့် အလေးချိန်ရှိသော

ကျောက်အများစုက တစ်ခါ
တည်း အောက်ဘက်လိမ့်
သွား၍ ဖြစ်သည်။ တောင်က
မတ်သဖြင့် ပိုဆိုးသည်။
သူမှာ ဟိုကျောက်ဖမ်းတား
ထားရမလို၊ ဒီကျောက် ဆွဲ
ကောက်ထားရမလိုနှင့် အင်
မတန် ဗျာများရသည်။
ကောက်ယူမိသော ကျောက်
ကလည်း ကျောက်ဟုတ်
မဟုတ် အတပ်မသိသဖြင့်
ကျောက်ပိတ်နည်းနှင့် စီးနေ
လျှင်ပင် အကြောင်ကြောင်
ဖြစ်သွားကာ ကောက်သိမ်း
ထားရမလို၊ ပစ်လိုက်ရမလို
ခဏခဏဖြစ်ရသည်။ နောက်
ဆုံး ပစ်ချလိုက်သည်က များ
ပါသည်။ သို့သော် သူ ပစ်ချ
လိုက်သော ကျောက်များကို
ဘေးလူတွေကောက်ပြီး သိမ်း
လိုက်လေမလားဟု တွေးပူမိ
တတ်၍ ပစ်ပြီးသား ကျောက်
ကို သင်္ကာမကင်း လှည့်ရှာ
ကြည့်မိသေးသည်။

စင်စစ် အောက်ဘက်
တွင် ကျောက်ပိုရနိုင်သည်ဟု
သူ ထင်နေသည်။ သို့ရာတွင်
မတ်စောက်သော မြေစာပုံ
ပေါ်၌ ရှောင်တတ်၊ ပြေး
တတ်ပါမူ အလယ်ဘက်၊
အောက်ဘက်တို့မှာ ရှာနိုင်ပေ
လိမ့်မည်။ အရှိန်ပြင်းသော၊
မြောက်၍ ခုန်၍ လိမ့်လာ
တတ်သော ကျောက်တို့ကို
သတိနှင့် မရှောင်ရှားတတ်
လျှင် လူကို ကျောက်ခဲမှန်နိုင်
သည်။ ခဲမှန်မှာကို သူလည်း
ကြောက်သည်။ အခန့်မသင့်
လျှင် အသက်ဆုံးရှုံးနိုင်သည်
ဟုတ်လား။

သွန်ချချိန်အတွင်း ခဲ
မှန်လျှင်သော်မှ အပေါ်ရှိ လူ
များ ပြေးလွှားရှာဖွေရာမှ

ရေမဆေးသမား
အားလုံးက
သူဌေး
ဖြစ်ချင်ကြပဲကွ
ဒါကြောင့်
ကံတရားက
မျက်နှာသာ
ပေးလာမယ့်
အချိန်ကို
ကျောက်ရှာရင်း
စောင့်နေတာ
ငါတူရေ၊

ကျောက်များ ကွလာနိုင်သေး
သည်။ ခဲကျလျှင် အောက်က
လူတွေကို အော်ဟစ် သတိ
ပေးတတ်ကြသော်လည်း
ကိုယ်တိုင် သတိရှိဖို့က ပို၍
လိုအပ်သည်ဟု သူ ဆင်ခြင်
မိသည်။ အတွေး တမျောမျော
နှင့် အလုပ် လုပ်တတ်သော
သူအတွက်မူ အလွန်အန္တရာယ်
များလိမ့်မည်။

‘ငါ့ကောင် မိုက်ဆာနေ
ပြီလား။ ကုမ္ပဏီထမင်းစား
နားတော့မှာကွ၊ တို့လည်း
စားရအောင်’

သူပုန်းကို ပုတ်၍ ပြော
လာသော သူ သူငယ်ချင်း

ပိုင်ပြီးကို သူက ‘အေး...
စားကြမယ်လေ’ဟု ဖြေလိုက်
သည်။ ထမင်းစားမည်ဆိုမှ
ထမင်းဆာလာတော့သည်။
ရေကို ပိုသောက်ချင်လာသည်။
သူတို့ သုံးယောက်သည်
မြေစာသွန် သည် နေရာမှ
ခပ်လှမ်းလှမ်း ကုန်းမြင့်ကျယ်
ကြီးဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြ
သည်။ ထိုကွက်လပ်တွင်
အစိမ်းရောင်၊ အပြာရောင်
မိုးကာများဖြင့် တံထိုးထား
သော စားသောက်ဆိုင်များကို
တစ်နေရာစီ တွေ့ရသည်။
ဆိုင်တစ်ဆိုင်အတွင်းသို့ သူတို့
ဝင်လိုက်ကြ၏။ ဆိုင်ထဲတွင်
စားပွဲ လေး၊ ငါးပိုင်းသာ ရှိ
သည်။ ရေမဆေးသမား
တချို့က ထမင်းစားနေကြပြီ။
တစ်ပိုင်းတွင် ဖဲရိုက်နေကြ၏။
သူတို့က လွတ်နေသော
နောက်တစ်ပိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်၍
ထမင်းမှာ စားကြသည်။ ရေ
မဆေးသမားများကို အားပြု
ရောင်းရသော ဆိုင်ဖြစ်၍
ဈေးနှုန်းက သင့်လှသည်။

‘ကျောက် ချာရတာ
ဘယ်လိုလဲကွ’

သူငယ်ချင်း အရင်း
အချာ ဖြစ်နေပြီဖြစ်သည့်
ဖားကန်သား ခိုင်ခန့်က
ထမင်းလုတ်ကို ပါးစပ်ထဲ
မသွင်းခင် မေးသည်။ သူက
တစ်လုတ်မှ မစားရသေးသော
သူထမင်းပန်းကန်ပေါ် ဟင်း
ရည်တစ်ဖွန်း ဆမ်းလိုက်ရင်း
နှင့် ‘ငါ့ကို ကျောက်အကြောင်း
ထပ်ပြောပြဦးကွ။ မနေ့ညက
ပြောတာတွေ များလွန်းလို့
မေ့ကုန်ပြီ’ဟု ခပ်ရွှင်ရွှင် ဖြေ
လိုက်ရသည်။ ပိုင်ပြီးက ရယ်
သည်။

သူတို့ နံဘေးပိုင်းက

လည်း ရယ်သံတွေ ကြားနေ
ရသည်။ တစ်ယောက်
ယောက်က ရယ်သံကြီးနှင့်
စကားကျယ်ကျယ်ပြောနေ
သေးသည်။ ခိုင်ခန့်က ထို
ပိုင်းဆီ တစ်ချက် ကြည့်လိုက်
ပြီးမှ သူ့ကိုကျောက်အကြောင်း
ပြန်ရှင်းပြသည်။ ပိုင်ပြီးက
လည်း တစ်ခါတစ်ခါ ဝင်
ချင်းသည်။ သူကတော့
နားထောင်ရင်း စိတ်ပျက်လာ
သဖြင့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်
ကို ကိုတံ၍ အားနာမိသည်။
သူ့နားထဲတွင် အထိုင်တွေ၊
ချော်တွေ၊ ယမ်းတွေနှင့် ချပ်
ယုက်ခတ်လာသည်။ အသား
တို့၊ အရည်တို့၊ အနာတို့၊ မန်း
တို့က ပါလာသေးသည်။
နားလည်အောင် အာရုံစိုက်
ကြည့်လေ ပိုပြီး နားမလည်
နိုင်လေ ဖြစ်လာသည်။

သည်ပုံမျိုးနှင့်ဆိုလျှင်
သူ့စိတ်ကူးတွေ တကယ်ဖြစ်
လာဖို့ နှောင့်နှေးဦးတော့မည်။
သူ့စိတ်ကူးတွေ အမြန်ဆုံး
အကောင်အထည် မပေါ်လျှင်
ဖြင့် ရွာမှာကျန်ခဲ့သော မိသားစု
အတွက် ရင်လေးရပေတော့
မည်။ သူ့စာတိ စီးကုန်းလေး
ရွာသည် စစ်ကိုင်းတိုင်း
ကန်ဘလူမြို့ နယ်အတွင်း၌
ရှိသည်။

လယ်သူတောင်သား
အများစုသာ နေထိုင်သည့် ရွာ
လေးသည် တစ်ခဏအတွင်း
ကြီးပွားချမ်းသာချင်လွန်းသည့်
သူ၏ အာသိသကို ဝန်းခဲ
ဖြည့်ဆည်းမပေးနိုင်ချေ။ သူ
သည် အချိန်တိုတိုနှင့် သူဌေး
ဖြစ်မှရမည်။ ညီအငယ်ဆုံး
လေးပင် ဆယ်တန်းရောက်
နေပြီဖြစ်သော သူတို့ မိဘသူ
ငါးယောက်အတွက် ရှေ့ဆက်

ရပ်တည်ဖို့ ငွေအမြောက်အမြားကို မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန် လိုအပ်နေသည်။

အကြွေးနှင့် အတိုးများကြားတွင် ချာချာလည်လျက် နေဖို့ညစာပင် ခက်ခဲစွာ ကြံဖန်နေရသည့် မိသားစုဝင်များကို တက္ကသိုလ်တက်ဖို့ သုံးနှစ်လောက် အောင့်အည်း စောင့်ဆိုင်းနေရသော အလတ်မကလည်း ငြိုငြင်လာလေပြီ။ အမေက 'ဘာလုပ်ကြမလဲ' ဟု နေ့တိုင်း တတွတ်တွတ် ထိုင်ညည်းနေတတ်သလို 'လုပ်နေတာပဲကွာ၊ မရတာတော့ငါလည်း ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ' ဟု အဖေက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောဆိုတတ်လာပြီ။ မိသားစု အားလုံး၏ အပူငွေများက သူ့ကိုလည်း ဟပ်လောင်နေ၍ သူ့မှာ အသက်ရှူကျပ်ရတော့သည်။ ခုနစ်တန်းနှင့် ကျောင်းထွက်ခဲ့သော သူသည် ငွေများများကို မြန်မြန်ရအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟု ခေါင်းခဲနေမိသည်။

ဖြစ်နိုင်လျှင် တန်ခိုးကုန်ပစ္စည်းတစ်မျိုးမျိုးနှင့် ငွေပုံကြီးတွေ ဖန်ဆင်းပစ်လိုက်ချင်သည်။

'အဲ့လောက်မှ ပိုက်ဆံ မြန်မြန်ရချင်ရင်လည်း ငါတို့ဖွားကန်လိုက်ခဲ့ကွာ၊ ကျောက်ကောင်းကောင်းတစ်လုံးအောင် ရင် မင်း နေ့ချင်းညချင်း ချမ်းသာပြီ'

ရွာကို ခဏပြန်လာသော ပိုင်ဖြိုးကို ညည်းပြမိတော့ ဖားကန်ကို လမ်းညွှန်ခြင်း ခံရသည်။ သူလည်း စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ နေ့ချင်းညချင်း ချမ်းသာပြီဟု

သူ့ရှေ့ရှိ
ပေ ၁၀၀ ခန့်
မြင့်မားသော
မြေစာပုံကြီးကို
ခပ်ရဲရဲ
လှမ်းကြည့်
လိုက်သည်
ကံကြမ္မာသည်
သူ့အတွက်
မည်သို့သော
အနာဂတ်အား
စီမံနေသည်ကို
သူ မသိချင်
သူ
ရောက်နေသော
အရပ်သည်
မှော်ဒေသဖြစ်၍
အရာရာသည်
ပဉ္စလက်ဆန်စွာ
ပြောင်းလဲ
သွားနိုင်သည်

သော စကားလုံးများက သူ့ကို ကောင်းကောင်းကြီးဆွဲဆောင် နိုင်ခဲ့သည်။ ကျောက်ကောင်းတစ်လုံး ရှာနိုင်ရုံနှင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝသွားမည့် အဖြစ်သည် တန်ခိုးဖြင့် စီရင်လိုက်သည်နှင့် မည်သို့မျှ မကွာခြားတော့ချေ။

'ဖားကန်လိုက်မယ်ဆိုရင် ပိုင်ဖြိုးလိုပဲ ငါ့အိမ်မှာနေကွာ။ ငါတို့မိသားစုက ငွေရှိလွန်းလို့ မဟုတ်ပေမဲ့ ဘဝတူချင်းတော့ ထမင်းကျွေးထားနိုင်ပါသေးတယ်။ ကျေးဇူးတင်လို့ဆိုပြီး ကျောက်ရတဲ့အခါ ပိုက်ဆံခွဲပေးစရာ မလို

ဘူး။ မင်းရသမျှ မင်းဘာသာ အားလုံးယူ'

ပိုင်ဖြိုးနှင့်အတူ ရွာလိုက်လာသော ခိုင်ခန့်၏ စကားက သူ့ကို သတ္တိသွေးကြွစေသည်။ ဖားကန်ရောက်လျှင်တော့ သူတို့ပြောပြောနေသည့် မြေစာပုံကြီးများတွင် ကျောက်စိမ်းတွေ ကောက်ပစ်လိုက်မည်ဟု အားခဲလာခဲ့သော သူ့စိတ်ဓာတ်သည် ယခုလို နေ့တစ်ဝက်လောက် ရှာကြည့်ရုံလေးနှင့် ဖယောင်းတိုင်အရည်ပျော်ကျသလို တအိအိကျနေခဲ့ပြီ။

'ဟာ ကွာ'

မချီတင်ကဲ ထ၊အော်သံများကြောင့် သူ့အတွေးစများလွင့်ထွက်သွားသည်။ အသံက ဖဲပိုင်းဆီမှ ဖြစ်သည်။ ဖဲကစားသူတို့၏ အာမေဍိတ်သံများက သူ့အား ပစ္စုပ္ပန်ကို သတိရသွားစေသည်။ ပိုင်ဖြိုးနှင့် ခိုင်ခန့်တို့က ထိုပိုင်းတွင် ငေးနေကြပြီ။ သူလည်း ထမင်းကို အမြဲနီလက်စသတ်ပြီး ရေတစ်ခွက်ကော်ကာ ဆိုင်အနောက်ဘက်တွင် ပလုတ်ကျင်းနေလိုက်သည်။

ခပ်ဝေးဝေးတွင် မနက်က သူတို့ရှာခဲ့သည့် မြေစာပုံကြီးကို တစောင်း လှမ်းမြင်ရသည်။ မြေစာပုံတွင် ကျောက်ရှာသူ တချို့ ရှိနေသေးသည်။ တချို့က သုံးလေးယောက် တစ်စုစီ ပိုင်းဖွဲ့ထိုင်နေကြသည်။

သူက ဆိုင်ထဲ ပြန်ဝင်ပြီး သူ့ ရေသန့်ဘူးလေးထဲကို ရေအပြည့် ဖြည့်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့အတွက် လုပ်စရာ မည်မည်ရရ မရှိတော့ချေ။ သူက ဖဲပိုင်းတွင်

ငေးနေဖို့လည်း စိတ်မပါလှသဖြင့် ပျင်းရိလာသည်။ ကျောက်ပြန်ရှာချင်သည်။ ရွာကြည့်မှ နားလည်လာမည်ဟု သူ ထွက်သည်။ သူက မြေစာပုံဆီသို့ တစ်ချက် ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ ကား မသွန်သေး၍ မြေစာပုံအောက်မြေဘက်မှာ သူ ကျောက်ရှာနိုင်သည်။

သူက ဟိုနှစ်ယောက်ကို အသိပေးပြီးသည်နှင့် မြေစာပုံဆီ ထွက်လာခဲ့သည်။ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်ခဲ့သဖြင့် မြေစာပုံသို့ မြန်မြန်ရောက်လာသည်။ ရောက်သည်နှင့် မတ်စောက်သော ဆင်ခြေလျှောအတိုင်း ဆင်းခဲ့သည်။ မြေစာများသည် ပွယောင်းယောင်းနိုင်သောကြောင့် မြေတစ်ချက် နင်းချလိုက်လျှင် အိမ်နဲ့ နှစ်ဝင်သွားသည်။ ပိုင်ဖြိုးဖိနပ်နှင့်ဗိုသာ တော်တော့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့မှာ ဟန်ချက်ကို မနည်း လိုက်ထိန်းနေရသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် ခြေချော်သွားသဖြင့် သူ...လေးဖက်ကုန်း ဖြစ်ဖြစ်သွားသည်။ အောက်ရောက်သော် သူ အဝတ်အစားများတွင် မြေစာများ အလူးလူး အလိမ်းလိမ်း ဖြစ်နေပြီ။ နွေတို့သည် ကျောပြင်၊ ရင်ဘတ်၊ မျက်နှာနှင့် ချိုင်းကြားတို့တွင် အများဆုံး စိုရွှံနေတော့သည်။ ကျောက်ရှာနေသူများကို ခပ်ကဲ့ကဲ့ တွေ့ရသည်။ သူတို့ထဲမှ တတောက်တောက် ကျောက်ခေါက်သံကိုလည်း ကြားရ၏။

မြေစာပုံထိပ်သို့ ဆွေ့...ကြည့်လိုက်လျှင် လှလှထူထူ အရပ်သေးသေးလေးများ

လောက်သာ တွေ့ရတော့ သည်။ သူက ကျောက်တစ် လုံးကို ကောက်ယူရန် ခါး တိုင်းလိုက်စဉ် သူ့ရှေ့ ရောက် လာသော ခြေတစ်စုံကြောင့် ပြန်မော့လိုက်ရသည်။

‘ငါ့တု၊ မင်းမှာ ရေဘူး လေးများ မပါဘူးလား။ ဦးလေး ရေကုန်သွားလို့ပါ’

သူ အံ့သြသွားသည်။ ရေလာတောင်း၍ အံ့သြရ ခြင်း မဟုတ်ပေ။ သူ့အဖေ အရွယ်လောက်ရှိသည့် လူအို ကြီးတစ်ယောက်ကို ရေ မဆေးသမားပုံနှင့် တွေ့ လိုက်ရ၍ဖြစ်သည်။ သူသည် မြေစာပုံ၌ သည်မျှ အသက် ကြီးသူတစ်ယောက် ကျောက် ရွာလိမ့်မည်ဟု ထင်မထားခဲ့။

သူက ‘ပါတယ်ဦးလေး’ ဟု ယောင်နှုတ် ပြောမိပြီး ရေ သန့်ဘူး သေးသေးလေးကို ထုတ်ပေးလိုက်စဉ် ဦးလေး ကြီးက ဆွဲယူကာ တကျိုက် ကျိုက် မော့သောက်တော့ သည်။ နှုတ်ခမ်းသားတွေ အဖတ်လိုက် ခြောက်ကပ်နေ ပြီဖြစ်သော ထိုဦးလေးကြီး သည် အနီရောင် ကချင်လွယ် အိတ် သေးသေးလေးကို ခပ် တိုတို လွယ်ထား၏။ အင်္ကျီ နှင့် ဘောင်းဘီတို့ပွပွတို့မှာ မြေကြီးများ ပေရေနေ၏။ ဘယ်ဘက်ပွိုင့်ဖိနပ်က ဘေး ဘက်တွင် ပေါက်ပြဲနေသဖြင့် အတွင်းရှိ ခြေအိတ်ညိုညစ် ညစ်ကို မြင်နေရသည်။

ရေသောက်နေ၍ နိမ့် ချည်မြင့်ချည် ဖြစ်နေသော ဦးလေးကြီး၏ လည်စေ့ကို သူက လိုက်ကြည့်နေမိသည်။ တင်းရင်းမှု မရှိတော့သည့် အရေအပြား ညိုညိုတွင် ချွေး

တို့ စီးကျနေ၏။ ကြည့်ရင်း နှင့် သူလည်း မော့ဟိုတ်လာ သည်။ သူ ရေဆာလာ၏။

‘ရှေး... ကျေးဇူးပဲ။ ဦးလေး တော်တော်သောက် လိုက်မိတယ်’

ဦးလေးကြီးက အားတုံ အားနာဆိုသည်။ သူက အား မနာဖို့ ပြောရင်း ရေလက်နှစ် ဆစ်ခန့်လောက်သာ ကျန် တော့သည့် ရေဘူးကို လှမ်း ယူလိုက်သည်။ ဦးလေးကြီး က သူ့ကို ပြုံးပြ၏။ ပြုံး လိုက်သဖြင့် မျက်နှာပေါ်တွင် အရေးအကြောင်းတွေ ပိုများ သွားသည်။

ဦးလေးကြီးက သူ လွယ်ထားသည့် အိတ်လေး ကို တစ်ချက် အကဲခတ်၍ ‘ဒီနေ့ ကျောက်မရသေးဘူး လား’ဟု မေးသည်။ သူက ဦးလေးကို ရယ်ပြလျက်...

‘ကျွန်တော် ဒီနေ့မှ ကျောက်ရှာပူးတာပါ ဦးလေး’ ‘ဩ...ဟုတ်လား။

ဦးလေးကတော့ ကျောက်ရှာ တာ ဆယ့်ငါးနှစ်ရှိပြီ’ ‘ဗျာ’

ထိုစကားက သူပါးစပ် ကနေ လွတ်ခနဲ ထွက်ကျ သွားသည်။ ဦးလေးကြီးကို လည်း မျက်လုံးပြူးပြီး ကြည့်မိ လျက်သား ဖြစ်နေသည်။ မြေစာပုံမှာ ဆယ့်ငါးနှစ် လောက် ကျောက်ရှာနေသူမျိုး ရှိနေသည်ကို သူ ရုတ်တရက် မယုံကြည်နိုင်ချေ။

‘ဆယ့်ငါးနှစ်လုံးလုံး ကံမကောင်းတော့ ဦးလေးရ သမျှ ကျောက်က မိသားစု စားလောက်ရုံပဲ ရှိခဲ့တာကွ။ ဝန်ခံခနဲ သူဌေးတန်းဖြစ်မယ့် ကျောက်မျိုးကိုတော့ အခုထိ

ရှာနေတုန်းပဲ’

သူ အသက်ရှူ အောင့် လိုက်မိသည်။ လေတစ်ရှိုက် သည် ရင်ခေါင်းမှာ ဆိုက်ကွပ်သွား ၏။ ယခုလို နှစ်ချီအောင် ကျောက်ရှာနေသူတွေအကြောင်း ကို သူ အဘယ်ကြောင့် မသိ ခဲ့ရသနည်း။ ဖြစ်လိုစောများ သည်သာ သူ့ထံ တစ်ချိန်လုံး ရှိနေခဲ့သည်ကို သူ ယခုမှ သိတော့သည်။ အိပ်မက်စိတ် ကူးအတွက် မည်မျှ ရင်းနှီး ပေးဆပ်ရမည်ကိုတော့ သူ မေ့ထားမိသည်။

နှုတ်သည် ဆိတ်နေ၏။ ဦးလေးကြီးကသာ ဆက် ပြောသည်။

‘ရေမဆေးသမား အားလုံးက သူဌေးဖြစ်ချင်ကြ ပဲကွ။ ဒါကြောင့် ကံတရားက မျက်နှာသာ ပေးလာမယ့် အချိန်ကို ကျောက်ရှာရင်း စောင့်နေတာ ငါ့တူရေ’

သူ့အတွက် ကြာကြာ စောင့်၍ မရသည်ကို သူသိ သည်။ မိသားစုဝင်များ၏ ပုံရိပ်တို့က မြင်လွှာထဲ ပေါ် လာသည်။ သူသည် ဖြစ်ချင် သော ဆန္ဒနှင့် မဖြစ်နိုင်သော ကာလတို့အကြား တစ်စ တစ်စ မွန်းကျပ်နေပြီ။ ဦးလေးကြီးက သူ့ပန်းကို နှစ်ချက် ဆင့်ပုတ်ပြီး သူ့ အပါးမှ ထွက်သွားလေသည်။ မြေစာပုံပေါ် ခပ်သော့သော တက်နေသော ဦးလေးကြီးကို သူက လိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သူ၏ စိတ်ဓာတ်သည် တစ်စုံ တစ်ခု၏ ကြမ်းတမ်းစွာ ဆွဲခေါ်ခြင်းနောက်သို့ တရွတ် တိုက် ပါသွားသေးသည်။ သို့ သော် ပါးစပ်မှ လေပူတစ်ချက် ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး အရာ

ရာကို ရှင်းရှင်းတွေးဖို့ အား ထုတ်လိုက်သည်။

သူက သူ့ရှေ့ရှိ ပေ ၁၀၀ ခန့် မြင့်မားသော မြေ စာပုံကြီးကို ခပ်ရဲရဲ လှမ်း ကြည့်လိုက်သည်။ ကံကြမ္မာ သည် သူ့အတွက် မည်သို့ သော အနာဂတ်အား စီမံနေ သည်ကို သူ မသိချင်။ သူ ရောက်နေသော အရပ်သည် မှော်ဒေသဖြစ်၍ အရာရာ သည် ပဉ္စလက်ဆန်စွာ ပြောင်း လဲသွားနိုင်သည်။ ပြောင်းလဲ သွားနိုင်သည်ဟုလည်း သူ ယုံသည်။

သူသည် မျက်နှာပေါ် တွင် ပြန်လည်စီးကျလာသော ချွေးတို့ကို လက်ဖဝါးနှင့် ဖိသုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့ နောက် ခါးထောက်လိုက်ပြီး မြေစာပုံအောက်ခြေမှစ၍ ထိပ် ဆုံးအထိ နောက်တစ်ခေါက် ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ အမြင့် ဆုံးအထိ မော့ကြည့်လိုက်ရ သဖြင့် သူရင်ဘတ်က ရှေ့ကို ဖွင့်ထွက်လာ၏။ သူသည် မြေစာပုံကြီးရှေ့တွင် ဦးမော့ ရင်ကျောပြီး ရပ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။

သူ့ ကိုယ်ဟန်အနေ အထားကြောင့်ပင် သူ အားရှိ လာ၏။ ယခု သူဘာဆက် လုပ်ရမည်ကို သူသိနေပြီ။ သူ ၏ ရှေ့တွင်တော့ မြေစာပုံကြီး က လျှို့ဝှက်မှုတစ်မျိုးနှင့် ထီး ထီးမားမား ရှိနေသည်။ သို့ သော် သူသည် ရေမဆေးသမား ပေါင်းများစွာထဲမှ တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ သူ့မှာ အများ နည်းတူ အိပ်မက်လည်းရှိ သည်။ ထို့ကြောင့်...။

နိဗ္ဗာန်

မလုံမလဲပုံစံနဲ့
ကျွန်တော့်ဘက်
လှည့်ပြီးတယ်။
‘ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူးကွ၊
သူတို့နှစ်ယောက်
ရေကူးနေကြတာ
သဘောကျလို့ပါ’
ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က
ရေထဲမှာ တဗွမ်းဗွမ်းနဲ့
ရေကူးနေကြလေရဲ့။
ကျောက်ဆောင်ကို
လာတိုက်လို့ ဖွာထွက်သွား
တဲ့ ရေပန်းဖွားတွေရယ်၊
ကောင်မလေးနှစ်ယောက်
ရေဆော့ရာက လွင့်စဉ်
ဖွာထွက်လာတဲ့ ရေမှုန့်
ရေစက်တွေရယ်ဟာ
သက်ရှိ ရှုမျှော်ခင်း
ပန်းချီကားတစ်ချပ်လို
လှချင်တိုင်း လှနေတော့
တယ်။ ကျွန်တော်တို့
သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က
တစ်လတစ်ခါ၊
နှစ်လတစ်ခါဆိုသလို
အားလပ်ရက်တွေမှာဆိုပြီး
စိတ်ပြေလက်ပျောက်
နေရာလေးတွေ
သွားလေ့ရှိပါတယ်။
သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်

၁။
ကျွန်တော်
ဖန်နွက်ထဲက
အနက်ရောင်ဝိုင်ကို
တစ်ငုံ
သောက်လိုက်တယ်။
ရဲထက်ကို
ကြည့်လိုက်တော့
လက်ထဲမှာ ဝိုင်ခွက်ကို
ကိုင်ထားရင်း
ခပ်လှမ်းလှမ်း
မြစ်အောက်ခြေကို
လှမ်းငေးနေတာ
တွေ့ရတယ်။
သူငေးနေရာကို
လှမ်းကြည့်လိုက်တော့၊
အို... ရေသူမလေး
နှစ်ယောက်ပါလား။
‘ငေးလှချည့်လား
သူငယ်ချင်းရ’
ရဲထက်က သူခိုးလုမိ

မိုးသက်သွေ

လရောင်မသိလိုက်တဲ့ကြွယ်ကြွယ်သံ

အမှတ် ၃၇၊ ထောင်မီ ၂၀၁၇

စလုံးက ခပ်အေးအေးသမား
တွေမို့ လူသူရှင်းလင်းတဲ့
ရိုးရာစားသောက်ဆိုင်လေး
တွေ၊ အေးအေးလူလူ အနား
ယူ အပန်းဖြေလို့ရမယ့် နေရာ
မျိုးလေးတွေ သွားလေ့ရှိ
တတ်ကြတယ်။ ဒီမြစ်ကမ်း
ဘေးက နေရာလေးကိုတော့
တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးပါဘူး။
မရောက်ဖူးပေမဲ့လည်း ဒီ
နေရာလေးအကြောင်းကို
ကြားကြားနေရပါတယ်။
ဘန်ဂလိုလေးတွေက လူသူ
ကင်းဆိတ်ပြီး လွတ်လပ်
ကြောင်း၊ နတ်သမီးလေးတွေ
ကလည်း အပြုအမူကောင်း
ကြောင်း စသဖြင့် ကြားဖူးနေ
ခဲ့ပါတယ်။

‘ငါတို့လည်း အောက်
ဆင်းကြမလား’

‘ဆင်းတာပေါ့’

ကျွန်တော်တို့ နှစ်
ယောက် အောက်ဆင်းလာ
တော့ နေရောင်ခပ်နွေးနွေး
က ခေါင်းပေါ်ကနေ ဖြာကျ
လို့။ နွေဦးပေါက်နေရောင်
ခြည်ဟာ ရှိန်းမြပြီး ခန္ဓာကိုယ်
ကို နွေးထွေးသွားစေတယ်။
ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်က
ကောင်မလေးနှစ်ယောက်
ရေကူးနေရာ ခပ်လှမ်းလှမ်း
က ကျောက်ဆောင်ပုတွေပေါ်
တက်ထိုင်လိုက်တယ်။ နွေ
နေရောင်အောက်မှာ ဝိုင်
ပုလင်းလေးတွေကိုင်ပြီး ထိုင်
နေတဲ့ အမျိုးသားနှစ်ယောက်
ရယ်၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရေ
ကူးနေကြတဲ့ ကောင်မလေး
နှစ်ယောက်ရယ်ဟာ ကောင်း
ကင်နဲ့ တောင်တန်းအောက်
မှာ သိပ်ကို ရှိမန့်ဆန်နေ
မလားလို့ ကျွန်တော်က
ခပ်ကြောင်ကြောင် တွေးမိ

သူမခဏီက
ထွက်လာတဲ့
ခေါင်းလျှော်ရည်
နံ့လား
ကိုယ်သင်းနံ့လား
မပြောတတ်တဲ့
အနံ့
ယဉ်ယဉ်လေးက
နာခေါင်းထဲ
တိုးဝှေ့
ဝင်လာတယ်
ကျွန်တော်
မိတ်ထဲ
မွှေးရီသင်းပျံ့နေတဲ့
အနံ့က
အတိတ်
တစ်နေရာမှာ
ရရှိခဲ့ဖူးတဲ့
ကိုယ်သင်းနံ့လေးကို
ပြန်အမှတ်
ရလာစေတယ်

လိုက်သေးတယ်။ ပြီးမှ ကိုယ့်
အတွေးကိုယ် ပြန်သဘောကျ
ပြီး ပြုံးမိတယ်။ ကောင်မ
လေး နှစ်ယောက်ကတော့
အခုအချိန်ထိ ရေကူးနေကြ
တုန်းပဲ။ ကောင်မလေးတွေ
က ကျွန်တော်တို့ဘက်ကို
ကျောပေးထားတာမို့ အခု
အချိန်ထိတော့ သူတို့မျက်နှာ
တွေကို မမြင်ရသေးဘူး။

‘နှုတ်ခမ်းတွေလည်း
ပြာနေပြီနော့၊ မချမ်းကြဘူး
လား’

ရဲထက်ရဲ အသံကြား
လို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့

ကောင်မလေး နှစ်ယောက်က
ရေထဲ ကတက် လာပြီး
ကျောက်ဆောင်နားမှာ ရေစို
ခန္ဓာကိုယ်ကို တဘက်တွေနဲ့
သုတ်နေကြတာတွေ့ရတယ်။
ရေစိုစို ဆံပင်ကို တဘက်နဲ့
ခပ်ဖွဖွသုတ်နေတဲ့ ကောင်
မလေးကို ကျွန်တော် အမှတ်
တမဲ့ ငေးကြောင့်ပြီး ကြည့်
နေမိတယ်။ ကောင်မလေးက
လည်း ကျွန်တော့်ကိုကြည့်
ပြီး တစ်ချက် တွေ့ခနဲဖြစ်
သွားတယ်။ တူလိုက်တာ။
ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ကောင်မ
လေးကိုကြည့်ရင်း ရုတ်တရက်
စိုးစိုးဌေးကို သတိရမိသွား
တယ်။ ဖြောင့်စင်းနေတဲ့
ဆံပင်ရှည်ရှည်တွေကို ဝှေ့ခါ
လိုက်ပြီး မျက်နှာက မမော့
ဘဲ အကြည့်နဲ့ ဖျတ်ခနဲ မော့
ကြည့်ပြီး ငုံ့ဝှက်သွားတဲ့ မျက်
ဝန်းအစုံ။ ‘အို’ မျက်ဝန်းတွေ
ကတော့ သိပ်ကိုတူနိုင်လွန်း
လှတယ်။

သူမပဲ ဖြစ်နေလေ
သလား။ ဒါမှမဟုတ် လူတူ
မရှားဆိုတာမျိုးများလား။
မျက်လုံးတွေ၊ အကြည့်တွေ
က တော့ တစ်ပုံတည်းကို
တူနေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မျက်နှာ
ပုံစံနဲ့ အသားအရေကတော့
နည်းနည်း ပြောင်းလဲသွားသလို
ပဲ။ ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုအတွင်း
အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရဲ့
မျက်နှာဟာ အပြောင်းလဲကြီး
ပြောင်းလဲရင်လည်း ပြောင်းလဲ
သွားနိုင်တာပဲလေ။ နောက်ပြီး
တော့ ဆံပင်ပုံစံ။ အရင်က
စိုးစိုးဌေးက တင်ပါးဖုံးခါနီး
ထိ နက်မှောင်ရှည်လျားတဲ့
ဆံပင်တွေကို ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့
တည်ငြိမ်အေးချမ်းပြီး စမတ်
ကျတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်

ပါ။ အခု ကောင်မလေးက
တော့ ကျောလယ်လောက်
ဆံပင်ကို ကောက်ဖွတ်ထားတဲ့
ခေတ်မီလှပတဲ့ ပုံစံမျိုး။ ဒါပေ
မဲ့ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ စိုးစိုးဌေး
သာဆိုရင်တော့ ဘယ်လိုမှ
ရှိနေနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ။
ကျွန်တော်တို့ အပေါ်ကို
ပြန်တက်လာခဲ့ ကြတော့
ညနေစောင်းခါနီးပြီမို့ လေ
လေးတွေက တသုန်သုန်
တိုက်ခတ်လို့။ ကောင်မလေး
နှစ်ယောက်လည်း ကျွန်တော်
တို့နောက်ကနေ လိုက်တက်
လာကြပြီး ဆိုင်နောက်ထဲကို
ဝင်သွားကြတယ်။

‘ဘယ်လိုလဲ သူငယ်
ချင်း၊ စိတ်ဝင်စားနေပြီလား။
ခေါ်လို့ရတယ်နော်၊ ခေါ်လိုက်
ရမလား’

‘ဒီမှာတော့ မထိုင်ချင်
တော့ဘူးကွာ၊ အပြင်ကိုခေါ်
လို့ရမလား မေးကြည့်လေ’

ရဲထက်က ကောင်တာ
မှာ ထိုင်နေတဲ့ အန်တီကြီးကို
သွားမေးနေတာတွေ့ရတယ်။
ခဏကြာတော့ ရဲထက် ပြန်
ရောက်လာပြီး မျက်စိတစ်
ဖက် မှိတ်ပြတယ်။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲ လှုပ်
ခနဲ တစ်ချက်ခုန်သွားပြီး
ကျိတ်ပျော်သွားတယ်။

ကောင်မလေးနှစ်
ယောက်က နည်းနည်းကြာ
တော့ အခန်းထဲက ထွက်လာ
တယ်။ ပန်းနုရောင်
ဘလောက်စံအင်္ကျီပျော့လေး
အောက်က အပြာရောင်ရှည်
ဘောင်းဘီ ချင်းအင်္ကျီပေါ်
ဝတ်ထားတဲ့ သူမကတော့
ချင်တိုင်းလှနေတော့တာမို့
ရေချိုးပြီးခါစ ရှင်းသန့်သန့်
မျက်နှာပေါ် မိတ်ကပ်ထား

လေးလိမ်းပြီး နှုတ်ခမ်းနီ မရဲ
တရဲတိုင်းထားတဲ့ ကောင်မလေး
ဇာတ်ကားကြည့်ပြီး ကျွန်တော်
ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲ တစ်ချက်
ခုန်သွားပြန်တယ်။

J

ကားလေးက ကတ္တရာ
လမ်းမပေါ် တရိပ်ရိပ်ပြေး
လွှားနေတယ်။ ကားအတွင်း
ခန်း မီးရောင်အောက်ထဲမှာ
ကျွန်တော် သူမကို လှည့်
ကြည့်ချင်စိတ်တွေ တစ်စုံ
ဖြစ်လို့ ကိုယ်သင်နဲ့ယှဉ်
လေးဟာ အရင်အချိန်က ရခဲ
စူးတဲ့ ကိုယ်သင်နဲ့မျှားလား
လို့ ကျွန်တော်စိတ်ထဲ ဝေခွဲရ
ခက်နေပြန်တယ်။ သူမက
တော့ ရှေ့တည့်တည့်ကိုပဲ
ဧည့်သည်နဲ့လေးလို့ ကျွန်တော်
သူမဘက် ရုတ်တရက် လှည့်
လိုက်တော့ သူမကလည်း
ကျွန်တော့်ဘက် အလှည့်နဲ့
သွားတိုက်နေပြန်ရော။ သူမရဲ့
ဇာတ်ကားမှာ ရှက်ရိပ်နဲ့ ပြုံးရိပ်
ရောပြီး ပိုနူးညံ့သိမ်မွေ့သွား
သလို ခံစားရတယ်။

‘နာမည် ဘယ်လိုခေါ်
လဲဟင်’

‘အဆွတ်ပါ’

စိတ်ထဲ လှိုက်ခနဲ ဟာ
သွားတယ်။ စိုးစိုးငွေ့
ထွက်တုန်း။ အဆွတ်တဲ့။

သူမက ခန္ဓာကိုယ်လေး
ထို မသိမသာလေးလှုပ်ရင်း
အနေအထားကို ပြင်လိုက်
တယ်။ သူမဆီက ထွက်လာ
တဲ့ ခေါင်းလျှော်ရည်နဲ့လား၊
နို့သင်နဲ့လား မပြောတတ်
တဲ့ အနံ့ယဉ်ယဉ်လေးက
နားခေါင်းထဲ တိုးဝင်လာ
တယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ
အေးရီသင်းပျံ့နေတဲ့ အနံ့က

အဲဒီနေ့က
သူမကို
အဆောင်
ပြန်လိုက်ပို့ပြီး
အိမ်ပြန်
ရောက်လာတဲ့
အထိ
ကျွန်တော့်မှာ
သူမရဲ့
ကိုယ်သင်း
နဲ့လေးရယ်
လရောင်အောက်မှာ
တဖျပ်ဖျပ်
လွင့်ယမ်းနေတဲ့
သူမရဲ့
နက်မှောင်နေတဲ့
ဆံပင်ရှည်ရှည်
တွေရယ်ကို
ဘယ်လိုမှ
မေ့မရခဲ့ဘူး

အတိတ်တစ်နေရာမှာ ရရှိခဲ့ဖူး
တဲ့ ကိုယ်သင်နဲ့လေးကို ပြန်
အမှတ်ရလာစေတယ်။

အဲဒီတုန်းကလည်း
သူမဟာ ကျွန်တော့်နဲ့ အခုလို
အနီးကပ်ရှိနေခဲ့တာပါပဲ။
နောက်ဆုံးနှစ် အဝေးသင်
တက္ကသိုလ်စာမေးပွဲတွေ
နောက်ဆုံးနေ့မှာ သူငယ်ချင်း
တွေစုပြီး ‘မလိခရေတံခွန်’
သွားခဲ့ကြတယ်။ ဗြိတိန်
အတော်လေးဝေးတဲ့ ရေတံခွန်
မို့ အသွားချည်းကို မနက်
တစ်ပိုင်း ကျိုးသွားတယ်။ မိုင်
တော်တော်များများကို ဆိုင်

ကယ်မောင်းခဲ့ပြီးတဲ့နောက်မှာ
တော့ တောလမ်းထဲ မဝင်ခင်
ဆိုင်ကယ်အပ်တဲ့ နေရာမှာ
ဆိုင်ကယ်တွေအပ်ကြ၊ တော
ထဲ လမ်းလျှောက်သွားကြ။
အဲဒီအချိန်ထိ သူမကို
ကျွန်တော် သတိမထားမိ
သေးဘူး။ သူငယ်ချင်းတွေ
စုသွားကြတဲ့အထဲ မေဂျာမတူ
တဲ့ သူငယ်ချင်းအစိမ်းတွေ ပါ
တာကိုတော့ သိတယ်။

သူမနဲ့ ကျွန်တော် တွေ
ဆုံမှုက ရေတံခွန်က အပြန်မှာ
မှ စတင်လမ်းစ၊ တယ်ပြောရ
မယ်။ သူမနဲ့ အတူလာတဲ့
ကောင်မလေးက ရေတံခွန်က
အပြန် တောထဲက အထွက်မှာ
ပဲ အဖျားတွေတက်ပြီး ဖျား
ပါလေရော။ ငှက်ဖျားအခံရှိ
တယ်ဆိုလားပဲ။ အဲဒီတော့
သူငယ်ချင်းတွေထဲက တစ်
ယောက်က အဲဒီကောင်
မလေးရဲ့ ဆိုင်ကယ်ကို ယူ
မောင်းပြီး ကောင်မလေးကို
တင်တယ်။ သူမကိုတော့
ကျွန်တော့်ဆိုင်ကယ်နောက်
မှာ ထည့်လိုက်တယ်။
ကျွန်တော့် ဆိုင်ကယ်က
လာကတည်း က နောက်မှာ
လူမပါဘူး။ အဲဒီလိုနဲ့ သူမကို
ကျွန်တော့်နောက်မှာ တင်ရင်း
တောလမ်းထဲက ထွက်လာ
ပြီး ကတ္တရာလမ်းမပေါ်
ရောက် လာချိန် မှာတော့
ပတ်ဝန်းကျင်က အမှောင်
သန်းစ ပြုပြီ။ သူငယ်ချင်း
တစ်စုလည်း အိမ်အပြန် စိတ်
စောနေကြတော့ မောင်းရင်း
မောင်းရင်းနဲ့ လူစုကွဲပြီး
ကျွန်တော့်ဆိုင်ကယ်က နောက်
မှာ တဖြည်းဖြည်းကျန်ခဲ့
တယ်။ လရောင်ဆန်းထားလို့
အနက်ရောင်လက် ထ၊ နေတဲ့

ကတ္တရာလမ်းပေါ် ဆိုင်ကယ်
လေးကို မနွေးမမြန်လေး
မောင်းရင်း တစ်နေရာရောက်
တော့ ကျွန်တော့်ဆိုင်ကယ်က
ထိုးရပ်သွားတယ်။

‘ဘာများဖြစ်သွားပါ
လိမ့်’ ကျွန်တော် စိတ်ပူပြီး
ဆိုင်ကယ်ကို စစ်ကြည့်လိုက်
တော့ ဆီကုန်သွားတာ။ ဆီ
က မနက်ကမှ ထည့်ခဲ့လေမဲ့
ဆီတအားစားတဲ့ ဆိုင်ကယ်ကို
ဆီအပြည့်ဖြည့်ဖို့ ကျွန်တော်
မေ့လျော့ပေါ့ဆခဲ့မိတာ။

သူမကို ကြည့်လိုက်
တော့ လရောင်အောက်မှာ
သူမမျက်နှာလေးက ညှိုး
ငယ်နွမ်းလျှလို့။

‘ဆိုင်ကယ် ဆီပြတ်
သွားတာ။ ရှေ့ကရွာအထိ
ရောက်အောင်တော့ တွန်း
သွားရတော့မယ်၊ မင်းကို
အားနာလိုက်တာကွာ’

‘ရပါတယ်ရှင်၊ ဘယ်
တတ်နိုင်မလဲ၊ ရှင်တော့ မော
တော့မှာပဲ’

အဲဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်က
ဆိုင်ကယ်တွန်း၊ သူမက
ကျွန်တော့်ဘေးက လမ်း
လျှောက်လိုက်ရင်းနဲ့ လာခဲ့ကြ
တယ်။ လရောင်အောက်က
လူပြတ်တဲ့ ကတ္တရာလမ်းမ
ပေါ် လမ်းလျှောက်နေကြတဲ့
ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်
အဖြစ်က စိတ်ပျက်စရာလည်း
ကောင်းသလို၊ လေးလေးတွေ
တဖြူးဖြူးတိုက်နေတဲ့ နက်
မှောင်မှောင် ကတ္တရာလမ်းပေါ်
သူမနဲ့ နှစ်ယောက်ယှဉ်တွဲပြီး
လမ်းလျှောက်နေရတာက
ကြည်နူးစရာကောင်းသလို
လည်း ခံစားရတယ်။ သူမ
နာမည် စိုးစိုးငွေ့၊ အိမ်ကော
က၊ တနိုင်းမှာနေတာ၊ မတဲ့

သူမရဲ့အကြောင်းတွေကိုလည်း အနည်းအကျဉ်း သိခဲ့ရတယ်။ လေသင့်တိုင်း လွင့်ပျံနေတဲ့ သူမရဲ့ ကိုယ်သင်းနဲ့လေးကို ရှုမျှော်ရင်း ဆိုင်ကယ်တွန်း နေရပေမဲ့ အမောတွေတောင် ပြေသလို ရီဝေယစ်မှူးနေခဲ့ မိပါသေးတယ်။

အဲဒီနေ့က သူမကို အဆောင်ပြန်လို ကိုယ့်ပြီး အိမ်ပြန်ရောက်လာတဲ့အထိ ကျွန်တော့်မှာ သူမရဲ့ ကိုယ် သင်းနဲ့လေးရယ်၊ လရောင် အောက်မှာ တဖျပ်ဖျပ်လွင့် ယမ်းနေတဲ့ သူမရဲ့ နက်မှောင် နေတဲ့ ဆံပင်ရှည်ရှည်တွေရယ် ကို ဘယ်လိုမှမေ့မရခဲ့ဘူး။ နောက်တစ်ရက် ကျွန်တော် သူမအဆောင်ကို စုံစမ်းပြီး သွားကြည့်တော့ တနိုင်ငံကို ဒီမနက်ပဲ ပြန်သွားပြီတဲ့။ သူမအဆောင်ကပြန်လာတဲ့ လမ်းတစ်လျှောက် ကျွန်တော် ရင်ထဲ လွင့်ဟာလို့ကိမောနေ ခဲ့တယ်။

အဲဒီကတည်းက သူမ ကို ကျွန်တော် နောက်တစ် ခေါက် ပြန်မတွေ့ခဲ့ရတော့ ဘူး။ ဆံပင်ရှည်ရှည်နဲ့ ကျွေး ရရ မိန်းကလေးတွေမြင်တိုင်း သူမများလားဆိုပြီး သတိ ထားကြည့်မိတတ်တဲ့ အကျင့် ကိုတောင် အတော်လေး ဖျောက်ယူခဲ့ရတယ်။ အခု တော့ အချိန်အတော်ကြီးကြာ မှ သူမနဲ့တူတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ပြန်တွေ့နေခဲ့ ရပြီ။

ရဲထက်က ကားလေး ကို ခြံဝင်းကျယ်ကြီးတစ်ခုထဲ မောင်းဝင်သွားတယ်။ ဒီ နေရာကို ကျွန်တော် တစ်ခါ မှာ မရောက်ဖူးဘူး။ ခြံဝင်းထဲ

သင်းပျံ့မွှေးရီတဲ့ ကိုယ်သင်း နဲ့လေးဟာ ကျွန်တော် နာခေါင်းဝထဲ လူးလွန် တိုးဝင်လာတယ် ကျွန်တော် အမြင် အာရုံထဲမှာတော့ လရောင်အောက်မှာ ဖျပ်ဖျပ်လှုပ်ခါ လွင့်ယမ်းနေတဲ့ ဆံပင်ရှည်ရှည် တွေကို တွေ့လိုက်ရတယ်

မှာ ကားတွေကတော့ တန်းစီ လို့။

အဆောက်အဦ က အပြင်ကကြည့်ရင် အား ကစားခန်းမကြီးတစ်ခုလို၊ ဟောကြီးတစ်ခုလို အပြား ကြီးကြီးနဲ့ ရှည်ရှည်မျောမျော ကြီး။ အထဲမှာတော့ ဝင်လိုက် တာနဲ့ စဉ့်ကြံကောင်တာကို တန်းတွေ့ရတယ်။ ရဲထက်နဲ့ သူကောင်မလေးက ကောင် တာရှိရာ သွားပြီး မန်နေဂျာနဲ့ စကားပြောနေကြတယ်။ ကျွန်တော့်ဘေးနားက သူမကို

ကြည့်လိုက်တော့ ခေါင်း ကလေးငုံပြီး ဆလင်းဘက် အိတ်ကြိုးကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ပွတ်ခြေနေတာ တွေ့ရတယ်။ သူမ စိတ်လှုပ်ရှားနေတာများ လား။ ကြည့်ရတာ သူမ လည်း ဒီကို တစ်ခေါက်မှ ရောက်ဖူးပုံမပေါ်ဘူး။ ရဲထက် ဘေးက ကောင်မလေးက တော့ ကောင်တာက လူတွေနဲ့ ရယ်ရယ်မောမော စကား ပြောနေတာ တွေ့ရတယ်။

ကောင်တာက ကောင် လေးတစ်ယောက်က ကျွန်တော် တို့ကို အခန်းထဲ လိုက်ပို့ပြီး တော့ ပြန်ထွက်သွားတယ်။ ခဏအကြာမှာ ဝိတ်တာတစ် ယောက် ရောက်လာပြီး စား စရာ၊ သောက်စရာတွေ လာချပေးတယ်။ အနက် ရောင် ဝိုင်ပုလင်းလေးတွေ ရယ်၊ ဖန်ကလပ်ကလေးတွေ ရယ်။ ကျွန်တော် ဖန်ခွက် လေးတွေထဲ ဝိုင်ငဲ့ထည့်ပြီး သူမရှေ့မှာ တစ်ခွက်ချပေး လိုက်တယ်။ ရဲထက်နဲ့ ဟို ကောင်မလေးကတော့ အခန်း ထောင့်က တုတ်စခရင် စက် လေးနားမှာ သီချင်းတွေ ရွေး နေကြတယ်။

ကျွန်တော် သူမကို ငေး ကြည့်လိုက်တော့ သူမက ဆိုဖာနောက်မှီပေါ် သက် သောင့်သက်သာလေးမှီရင်း ကာရာအိုကေစက်ကို ငေး ကြည့်နေတာ တွေ့ရတယ်။ “ဝိုင်သောက်လေ၊ မုန့် စားမလား”

ကျွန်တော်က သူမရှေ့ ကို အာလူးကြော်ပန်းကန်နဲ့ အချဉ်ရည်ပန်းကန်လေး ရွှေ့ ပေးလိုက်တယ်။ သူမက ဆိုဖာခုံပေါ် ကျောမှီနေရာက

ခါးဆန့်ပြီး ‘ရပါတယ်၊ မဆာ ပါဘူး’တဲ့။

သူမအသံ တိုးတိုး လျှလျလေးမှာ ခွမ်းမောနေသံ စွက်နေတယ်။ ပြီးတော့ ခေါင်းလေးကို ငုံ့ထားတယ်။ ခေါင်းငုံ့လိုက်တော့ ဆံပင်တွေ က သူမမျက်နှာလေးကို နှိုး သွားတယ်။

‘အဆွတ်’ သူမက ဆံပင်တွေထူ လက်ကလေးနဲ့ ဘေးကိုသစ် တင်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်တစ် လှည့်ကြည့်တယ်။ ရီစေ ကြွေလဲနေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေ မှာ ရှက်ရိပ်တွေက ခွန်းထင်း လို့။ အဲဒီ အခိုက်အတန့်လေး မှာ ကျွန်တော် သူမကို ငုံ့နှိုး လိုက်ချင်စိတ်တွေ မနည်း ထိန်းထားရတယ်။

‘ဘာလဲဟင်’ ‘သီချင်းဆိုမလားလို့ ပါ’

‘မဆိုတော့ပါဘူး’ သူမက ကျွန်တော့်ထံ ပြန်ဖြေပြီး ဆိုဖာနောက်မှီ လေးပေါ် ပြန်ပြီးခိုနဲ့သွားပြန် တယ်။

‘ဒါဆို ကိုယ်သီချင်းနဲ့ ဦးမယ်နော်’ ‘အင်း’

ကျွန်တော်က ထူးဆန်း သင်ရဲ့ ဂျပ်ဆင်ထိပ်က လူနဲ့ ပြာကို သွားရွေးလိုက်တယ်။ ခဏကြာတော့ တီးလုံးဆီ လေး လွင့်ပျံထွက်လာတယ်။ ‘နေဝင်ပြီဆိုရင် ကိုယ်လေး ငိုချင်တယ်၊ ရင်မှာ နာတုတ်တဲ့သီချင်းရယ်xxx’ နီတွေနဲ့ တဲ့ အခန်းကျဉ်းထဲထဲ လိပ်ပြာငယ်လေးဝဲ ဂျပ်ဆင်ထိပ်က လူနဲ့ ရယ်xxx’

ကျွန်တော်က သီချင်းဆိုရင်း သူမဘက်လှည့်တော့ သူမက သီချင်းလေးကို လိုက်ညည်းနေတာ တွေ့ရတယ်။

သီချင်းပြီးသွားတော့ ကျွန်တော်က မိုက်ကို စားပွဲပေါ်ပြန်ချထားလိုက်တယ်။

အခန်းလေးဟာ ပြာလဲ့လဲ့ မီးဆလိုက်ရောင်စုံလေးတွေနဲ့ သိပ်ကိုအေးချမ်းငြိမ်သက်နေပြန်တယ်။ ဟိုနှစ်ယောက်ကတော့ အခန်းထောင့်လေးမှာ တွတ်တိုးနေကြတာတွေ့ရတယ်။ ခဏကြာတော့ ရဲထက်နဲ့ ကောင်မလေးက အခန်းထဲမှာရှိတဲ့ သန့်စင်ခန်းထဲ အတူတူဝင်သွားကြတာတွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော့်နဲ့ သူမက အခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်နေခဲ့တယ်။ ကာရာအိုကေစက်ကြီးကတော့ ငြိမ်သက်လို့ အပြာရောင်စခရင်ပဲ ပေါ်နေတော့တယ်။

ကျွန်တော်က စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ပြီး မီးညှိလိုက်တော့မလိုလုပ်ပြီးမှ သူမကို အားနာသွားပြီး ပြန်ချထားလိုက်တယ်။

‘ရပါတယ် သောက်ပါ’

သူမက ခွင့်ပေးလိုက်တော့ ကျွန်တော် ဆေးလိပ်ကို မီးညှိပြီး သောက်ဖွာလိုက်တယ်။ အပြာရောင် မီးခိုးမျှင်လေးတွေ မီးဆလိုက်ရောင်စုံကြား လွင့်ရုံဝေတက်သွားတာကို ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေမိပြန်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ‘စိုးစိုးဌေး ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ မင်း သိပ်တူတာပဲ။ မင်း စိုးစိုးဌေး ဟုတ်

တယ် မဟုတ်လား’ဆိုပြီး မေးလိုက်ချင်စိတ်တွေက လှိုက်တက်နေပြန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူမကို ကျွန်တော်က ဘာရယ်မှန်းမသိဘဲ အားနာနေမိပြန်တယ်။

‘အဆွတ်က ဘယ်မှာနေတာလဲ’

‘အဲဒီဆိုင်မှာပဲ’

အမှန်က ကျွန်တော် သိချင်တာက သူမ ဘယ်မြို့ကလဲဆိုတာကို သိချင်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဆက်မေးလို့ကလည်း မကောင်းတော့ဘူးမလား။ အမှောင်ရိပ်ကျနေတဲ့ သူမရဲ့ မျက်နှာလေးကို ကျွန်တော် ခပ်ကြာကြာလေး ငေးကြည့်မိသွားတယ်။ သူမကလည်း ကျွန်တော့်ကို အမှတ်တမဲ့ ငေးကြည့်နေရာကနေ ခဏကြာမှ သတိရသွားပြီး ခေါင်းကို ပြန် ငဲ့သွားတယ်။ အဲဒီအခိုက်အတန့်လေးမှာ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ သူမရဲ့ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ဆွဲယူပွေ့ဖက်ပြီး ရင်ခွင်ထဲ ထည့်ထားချင်စိတ်တွေ ပေါက်လာတယ်။ ကျွန်တော် တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သူမအနားကပ်သွားတယ်။ အနားကပ်လာတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး သူမက မှီနဲ့နေရာကနေ ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ဆတ်ခနဲ ခပ်ဆန့်ဆန့် ပြင်ထိုင်လိုက်တယ်။ သူမ အဲဒီလို လှုပ်ရှားသွားတာကို မြင်တော့မှ ကျွန်တော် သတိရပြီး ကိုယ်ရှိန် သတိမိသွားတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ရဲထက်နဲ့ ကောင်မလေး အခန်းထဲကနေ တစ်ယောက်ခါးတစ်ယောက်ဖက်ပြီး ပြန်ထွက်လာကြတယ်။ သူတို့ မျက်နှာတွေကတော့ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးလို့။

‘ရဲထက် ငါတို့သွားရအောင်ကွာ’

‘အိုကေလေ သွားကြတာပေါ့’

အားလုံးရှင်းလင်းပြီးလို့ ကျွန်တော်တို့ DJ ခြံဝင်းကြီးထဲက ထွက်လာတော့ အပြင်ဘက်မှာ အမှောင်ထုက စေးပျစ်မှောင်မည်းနေလေပြီ။ ကားအတွင်းခန်း မီးရောင်အောက်မှာ ကျွန်တော် သူမ မျက်နှာလေးကို ခိုးကြည့်မိတော့ သူမမျက်နှာလေးက နှမ်းလျရီဝေလို့။

သူမတို့ ဆိုင်လေးရှိရာကိုရောက်တော့ သူမက ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ဆင်းသွားတယ်။ ကျွန်တော်လည်း သူမကိုကြည့်ပြီး ဘာပြောလို့ပြောရမှန်းမသိဘူး။

‘သွားတော့မယ်နော်’

သူမက လက်ကလေးပြ နှုတ်ဆက်ပြီး ဆိုင်ထဲဝင်သွားတယ်။ ရဲထက်နဲ့ ကောင်မလေးကတော့ ကားနားရပ်ပြီး နှုတ်ဆက်လို့ မဝဘူးဖြစ်နေကြတယ်။

အိမ်အပြန်လမ်းမှာတော့ ကားထဲမှာ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တိတ်ဆိတ်လို့။

‘မင့်ကောင်မလေးက ထူးဆန်းတယ်ကွ’

တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖောက်ခွဲပြီး ရဲထက်က စကားစ၊ လာတယ်။

‘ဘာထူးဆန်းတာလဲကွ’

‘ဒီလိုကွ ဟိုကောင်မလေးပြောတာက မင်းကောင်မလေးက သူတို့လိုလှိုင်း မဟုတ်ဘူးတဲ့ကွ။ အဲဒီဆိုင်ရင်အဒေါ်ကြီးရဲ့ တူမအရင်းတဲ့။ သူ့ယောက်ျားက

တိုက်ပွဲမှာ ကျသွားတာတဲ့။ နှစ်နှစ်လောက်ရှိပြီဆိုလား။ အဲဒါ သူ့အဒေါ်အိမ်မှာ စိတ်ပြေလက်ပျောက် လာနေတာတဲ့။ ပညာတတ်ဘွဲ့ရတဲ့။ ယောက်ျားတွေနဲ့လည်း ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေတာ။ မင်းနဲ့မှ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး လိုက်လာလဲ မသိဘူးတဲ့’

‘နော်၊ မင်း နာမည်ကော မေးလိုက်သေးလား’

ကျွန်တော့် ရင်တွေ အတော်လေးကို လှုပ်ရှားတုန်ယင်ပြီး မောဟိုက်လာတယ်။ ရဲထက်ကို အလောတကြီး မေးလိုက်တဲ့ အသံတွေတောင် အဖျားခတ် တုန်ယင်လို့။

‘ပြောတော့ပြောတယ်ကွ၊ ဘာဆိုလား၊ ခြေ... သိပြီ စိုးစိုးဌေးတဲ့’

ကျွန်တော့်နားထဲ မိုးကြိုးပစ်ချခံလိုက်ရသလို ကိုမ်းခနဲ မြည်သွားတယ် ထင်ပါရဲ့။ ရင်ထဲမှာလည်း ရုတ်တရက် လွင့်ဟာမြောက်တက်သွားသလိုမျိုး ခံစားလိုက်ရပြီး မှင်တက်မိသလို ဖြစ်သွားတယ်။

ကျွန်တော် သတိပြန်ဝင်လာတော့ စောစောက သူမထိုင်သွားတဲ့ ကားနောက်ခန်းက နေရာလေးကို လှည့်ကြည့်မိသွားတယ်။ သင်းပျံမွှေးရီတဲ့ ကိုယ်သင်းနဲ့လေးဟာ ကျွန်တော့်နှာခေါင်းဝထဲလူးလွန်တိုးဝင်လာတယ်။ ကျွန်တော့် အမြင်အာရုံထဲမှာတော့ လရောင်အောက်မှာ တဖျပ်ဖျပ်လှုပ်ခါ လွင့်ယမ်းနေတဲ့ ဆံပင်ရှည်ရှည်တွေကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

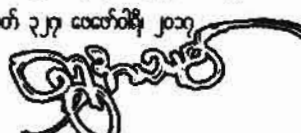
စိုးသက်လွှေ

ဝင်ခါနီး နေလုံးဟာ
မအူချောင်းရဲ့
အနောက်ယွန်းယွန်းမှာ
မေးတင်လို့နေတယ်။
ပုစွန်ဆီရောင်ထနေတဲ့
ကောင်းကင်ဟာ
အိပ်တန်းပြန်ငှက်တွေနဲ့
စည်ကားနေလေရဲ့။
ချောင်းကမ်းစပ်
တစ်လျှောက်
လမုပင်တွေက
အစီအရီ။
ချောင်းရေပြင်ကို
ဖြတ်သန်းလာတဲ့
လေပြည်ကြောင့်
ချောင်းရေသင်ဖြူးဟာ
လှိုင်းကြက်ခွပ်တွေနဲ့
မနို့တရို့လှနေတယ်။
‘ဟေ့ကောင် သံခဲ
ဘာငေးနေတာလဲ။
ငါ မင်းကို
ဟိုအပင်နားလှော်ဖို့
ပြောနေတယ်လေ’
အဖေ့ရဲ့ ခပ်ငေါက်ငေါက်
အသံအရောက် သံခဲရဲ့
ခေါင်းထဲက သဘာဝ
အလှတွေလည်းပျောက်။
လှေကို အဖေညွှန်ပြရာ
အပင်ဆီ
အမြန်လှော်ခတ်ရတယ်။
မဟုတ်ရင် အဖေဒေါသက
သံခဲခေါင်းပေါ်ကို
ဒေါက်ခနဲ ကျလာမှာလေ။
အပင်နား ရောက်ခါနီးမှ
လှေကို အရှိန်သေစေဖို့
တက်ကို နောက်ပြန်
ခတ်လိုက်တယ်။
အပင်က ရေထဲကနေ
တစ်တောင်သာသာ
ထိုးထွက်နေတယ်။
အဖေက ရေပေါ် ပေါ်နေတဲ့
အကိုင်းကိုဆွဲယူပြီး
တန်းကြိုးကို

ဝံဂုဏ်

မွေးဝိန် မစားပါနဲ့

အမှတ် ၃၇ ထောင်စိန် ၂၀၁၇

ချည်လိုက်တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ အဖေ ငေါက်စရာမလိုဘဲ လှေကို အဖေညွှန်ရာသစ်ပင်ဆီ အလိုက်တသိ လှော်ခတ်ပေးလိုက်တယ်။ အဖေက အကိုင်းတစ်ခုကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူပြီး တန်းကြိုးကို ချည် လိုက်တယ်။ တန်းကြိုးက ရေပြင်အထက် တစ်ထွာကျော်ကျော်တွင် မလျော့မတင်း။ သံခဲက လှေကို တန်းကြိုးတစ်လျှောက် အလိုက်သင့် ကပ်ပေးလိုက်တယ်။ အဖေက ပလိုင်းထဲက ပုရစ်တွေကို နှိုက်၊ ရုန်းကန်နေတဲ့ ပုရစ်ရဲ့ အတောင်နဲ့ ခြေထောက်တွေကို ပူးနေအောင် အုပ်ကိုင်၊ ပုရစ်ကို ကုပ်ကနေ အမြီးထိ ငါးမျှားချိတ်ထိုးသွင်း။ ပုရစ် တပ်ထားတဲ့ ငါးမျှားကြိုးကို တန်းကြိုးမှာချည်၊ ယက်ကန်ယက်ကန်နဲ့ ပုရစ်ငယ်ဟာ ရေပြင်အထက်မှာ ငါးကြီးတွေကို မြှူဆွယ်နေရတာ။

‘ဟင်း...’

ခပ်ကြိတ်ကြိတ် ချလိုက်တဲ့ သက်ပြင်းသံကို အဖေက ကြားသွားလေရဲ့။ သံခဲကို မျက်ထောက်နီနဲ့ ကြည့်ပြီး-

‘မင်းကို မာအောင် ကျောအောင် သံခဲလို့ အမည်ပေးထားတာကွ။ ခုတော့ လူနဲ့ နာမည်က တခြားစီ။ အားနေ ငေးလိုက်တွေးလိုက် သက်ပြင်းချလိုက်နဲ့။ တောက်ရှေ့ကို နည်းနည်းတိုးစမ်း။ ငါးမျှားကြီးတွေ ချည်ရမယ်’

အဖေရဲ့ မာဆတ်ဆတ် လေသံကို သံခဲမတွန်းလှန်နိုင်။ လှေကို ရှေ့နည်းနည်းရောက်ဖို့ ရေကို လှော်တက်နဲ့ ဆွဲပေး

လိုက်ရတယ်။ အဖေကတော့ သူ့အလုပ်တွေကို သူ ဆက်လုပ်နေတယ်။ ပုရစ်ငယ်တွေကတော့ တစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင် ယက်ကန်ယက်ကန်နဲ့ အသုံးချခံနေရတယ်။ သံခဲကတော့ ယက်ကန်ယက်ကန် ပုရစ်ငယ်တွေကို မျက်လုံးစုံမှီတို လျစ်လျူရှုရင်း အဖေအငေါက်က လွတ်ဖို့ ကြိုးစားနေရတယ်။

ငါးမျှားကြိုးချည်တဲ့ ကိစ္စပြီးတော့ သားအဖနှစ်ယောက် တဲရှိရာ ချောင်းကမ်းဘက်ဆီ လှော်လာခဲ့တယ်။ ကမ်းရောက်လို့ သံခဲ လှေဝမ်းထဲကရေတွေကို ပက်ထုတ်နေတုန်း အဖေကတော့ ကမ်းပေါ်တက်သွားတယ်။ ရွာထဲမှာ သွားဆော့ဖို့ သံခဲခွင့်တောင်းတော့ အဖေက ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

သံခဲလည်း ကိစ္စဝိစ္စပြီး တာနဲ့ ကမ်းပေါ်ပြေးတက်၊ ရွာထဲကို ကဆုန်ပေါက် ပြေးဝင်လိုက်တယ်။ ရွာလယ်က မန်ကျည်းပင်အောက်ကိုရောက်တော့ လူစုံနေပြီ။ ဝိုင်းထိုင်နေတဲ့ ကလေးအုပ်ရဲ့ အလယ်မှာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး ဟန်ပါပါ ကဗျာရွတ်နေတဲ့ ဖွေးစိန်ကို မြင်တော့ သံခဲ အားတက်သွားတယ်။ ဟုတ်တယ်။ တစ်ရွာလုံးမှာ ကျောင်းနေရတဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ဖွေးစိန်က သံခဲတို့ရဲ့ အားထားရာပဲ။ ဖွေးစိန်ဆိုတဲ့ ကဗျာတွေ၊ စာတွေကို လိုက်ရွတ် လိုက်ဆိုရတာ သံခဲ သဘောအကျဆုံး။ ဘာလို့ဆို သံခဲက အသက်ကသာ ကိုးနှစ်၊ ဆယ်နှစ်၊ စာဆိုတာကို ခုထိ အရုပ်ရေပြရမလို့။ ကျောင်း

ဆိုတဲ့ နေရာက သံခဲနဲ့ မသက်ဆိုင်သလို။ ဒီတော့ ဖွေးစိန်က သံခဲထက်ငယ်ပေမဲ့ သံခဲရဲ့ ဆရာမပဲ။ သံခဲက ကလေးအုပ်ထဲကို တိုးဝှေ့ထိုင်လိုက်တယ်။ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး ဖွေးစိန် တိုင်နေတဲ့ ကဗျာကို လိုက်ရွတ်တယ်။

‘သူ၏အသက် သတ်သည့်အတွက် အသက်ကိုယ့်မှာတို၊ နှိပ်စက်ကလူ ညည်းဖန်းသူ ပြောသူ ရောဂါထူး၊ မသတ်ရှောင်ရှားနေသူများ အသက်ရှည်တာများ’

က ဗျာ အဆုံး မှ တပြောင်းပြောင်းနဲ့ လက်ခုပ်တွေတီးကြပြန်တယ်။ ဖွေးစိန်က မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး သူ့ရဲ့ စွန့်တောင်ဆွဲ ထဘီလေးကို ဆွဲဆန့်လိုက်တယ်။

‘သူများအသက် ကို သတ်ရင် အနာရောဂါထူးပြောပြီး အသက်တိုတတ်တယ်တဲ့။ နှိပ်စက်ညည်းပန်းရင်လည်း ရောဂါထူးပြောတာပဲတဲ့။ အဲဒါကို ဝဋ်လည်တယ်လို့ ခေါ်တာတဲ့။ သူများကို နာအောင် လုပ်လို့ ကိုယ်ပြန်နာတဲ့ သဘောပေါ့ဟာ။ ဒါကြောင့် နှင်တို့လည်း သူများ အသက်ကို မသတ်ကြနဲ့နော်’

အားလုံးက တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြန်ဖြေကြတယ်။ ဖွေးစိန်က ထဘီလေးကိုမ၊ ပြီး ကုန်းအော်လိုက်တယ်။

‘ဟာ... မသတ်ရင်လည်း ပြီးရောဟာ။ လာသွားဆော့ကြမယ်’

ကလေးတစ်အုပ်က ဖွေးစိန်ဦးဆောင်ရာ ကစားနည်းအတွက် အုပ်စုဖွဲ့ လူခွဲနေကြတယ်။ သံခဲကတော့ နေရာမှာပဲ မလှုပ်မယှက်

ထိုင်နေမိတယ်။ နားထဲမှာတော့ ဖွေးစိန်ရွတ်ပြတဲ့ ကဗျာနဲ့ ဖွေးစိန်ပြောပြခဲ့တဲ့ စကားတွေကို မိုးဦးကျ ဖားတွေအော်နေသလို။ ပြီးတော့ သံခဲမျက်လုံးထဲမှာ အဖေ၊ ငါးမျှားချိတ်တန်းလန်နဲ့ ငါးတွေ။ သံခဲ မတ်တတ်ထ၊ ရပ်လိုက်တယ်။ ပြေးလွှားဆော့နေတဲ့ ဖွေးစိန်ဆီကို ပြေးတယ်။ ဖွေးစိန်ရဲ့လက်ထိ ဖမ်းဆုပ်လိုက်တယ်။

‘ဖွေးစိန် ငါးဖမ်းတဲ့ ငါတို့အဖေရော ရောဂါထူးမှာလားဟင်’

ဖွေးစိန်က သူ့လက်ထိ အတင်းရုန်းနေရင်းက ခေါင်းညိတ်တယ်။ သံခဲက ဖွေးစိန်လက်ကို မလွှတ်သေးဘဲ-

‘အသက်ရော တိုမှာလားဟင်’

ဖွေးစိန်က စိတ်မရွှေ့တော့သလို သံခဲရဲ့ လက်ထိ အတင်းဖယ်ပြီး ကုန်းအော်သွားတယ်။

‘အေးဟာ အေး၊ သူများအသက် သတ်တဲ့ဗျာတိုင်း အသက်တိုမှာ၊ ရောဂါထူးမှာဟာ။ မယုံရင်ထည့်ဆရာမ သွားမေး’

ဖွေးစိန်က ပြေးထွက်သွားတယ်။ သံခဲ ခေါင်းညိတ်တည်းကုတ်တယ်။ သံခဲယုံပါတယ်။ ဆရာမကိုယ်တိုင် သွားမေးစရာ မလိုပါဘူး။ သံခဲ စိတ်ပူနေတာက အဖေအဖေက သံခဲလိုပဲ စာဆိုအရုပ်ရေးပြရမယ့်လူ။ ဖွေးစိန်ပြောတာတွေကို အဖေ သံခဲမဟုတ်ဘူး။ မသိလို့ အဖေက လုပ်နေတာပေါ့။

ပေမဲ့ ခုချိန်လောက်ဆို အဖေက မူးနေလောက်ပြီ။ ခုချိန်အဖေ့ကို ဒီအကြောင်းတွေ သွားပြောပြရင် ထိပ်ခေါက် ခံရမှာက အသေအချာ။ သံခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

အဲဒီနောက်တော့ ခြေလှမ်းတွေက အဖေ့ရဲ့ ရာချောင်းစပ်က ဦးစံလှရဲ့ အရက်ဖြူဆိုင်သို့။ ဆိုင်နားကို ရောက်ခါနီးမှာ ဆိုင်ထဲက လွင့်ပျံလာတဲ့ သီချင်းသံလိုလို ဘာလိုလို အဖေ့အသံဝါဝါ ကြီးကြောင့် သံခေါင်းထောက်တွေ တုံ့ဆိုင်သွားပြန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖွေးစိန်ရဲ့ စကားတွေက နားထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ်လာပြန်တယ်။ အောက်နှုတ်ခမ်းကို ခပ်တင်းတင်း သံခေါင်းကို လိုက်လိုက်တယ်။ လက်သီးကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ပြီး သတိအနေအထား ဆွဲလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အရက်ဖြူဆိုင်ထဲက အဖေ့ရဲ့ ကိုရောက်အောင်သွားတယ်။

‘အဖေ ဒီနေ့ကစပြီး ငါးမဖမ်းနဲ့တော့’
ရုတ်တရက် အရက်ဖြူဆိုင်ထဲဝင်လာပြီး မဆီမဆိုင် စကားကို ပြောလိုက်တဲ့ သံခေါင်းကို အဖေက ရီဝေဝေကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ လက်ခါပြပြီး-

‘ဟာ... ဒီကလေး ဘာတွေလာပြောနေပြန်ပြီလဲ ဆိုဘူး။ သွား အိမ်ပြန်တော့’
လျှော့ကျလာတဲ့ နှုတ်ကို သံခေါင်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ခန္ဓာကိုယ်ကို တောင့်တထက်တောင့်အောင် ခပ်တင်းတင်း သတိဆွဲလိုက်

တယ်။
‘ငါးဖမ်းရင် အဖေ့အသက်တို့လိမ့်မယ်ဗျာ၊ ရောဂါထူလိမ့်မယ်ဗျာ’
အဖေက သောက်လက်စ အရက်ခွက်ကို ဆောင့်ချလိုက်ပြီး-

‘မင်းကို ဘယ်သူပြောလဲ’
‘ဖွေးစိန်ပြောတာ၊ သူတို့ကျောင်းက ဆရာမက သင်ပေးလိုက်တာတဲ့’
‘ဘာ ဖွေးစိန် ဟား... ဟား...ဟား၊ အဲဒီ ဖွေးစိန်အမေပဲ ခုနက ငါးလာမှာသွားတာ သားရေ၊ သူ့သမီးဖွေးစေ့အတွက် ငါးပေါင်းကျွေးမလို့တဲ့ ဟား ဟား ဟား’

သံခေါင်း စိတ်ရှုပ်သွားတယ်။ အဖေ့ကို ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိဘူး။ အဖေက သံခေါင်းကို ဆိုင်အပြင်ဘက်ကို အတင်းတွန်းလွှတ်ပြီး-

‘ကဲ အိမ်ပြန်ပါ သားရယ်၊ အဖေ့ကို ငါးမဖမ်းစေချင်ရင်လေ ငါးဝယ်တဲ့လူ၊ ငါးစားတဲ့လူတွေကို မဝယ်ပါနဲ့၊ မစားပါနဲ့လို့ လိုက်ပြောချေ။ ငါးဝယ်တဲ့လူ၊ ငါးစားတဲ့လူ မရှိရင် အဖေ ငါးမဖမ်းဘူး’

သံခေါင်းလည်း ခေါင်းတကုတ်ကုတ်နဲ့ ဆိုင်ထဲက ထွက်လာခဲ့ရတယ်။ ခေါင်းထဲမှာလည်း အတွေးတွေက နားထောင်စတင်။ ဖွေးစိန်က ငါးဖမ်းတဲ့အဖေ့ကို အသက်တို့မယ်ပြောတယ်။ ဖွေးစိန်အမေက ဖွေးစိန်မွေးနေ့အတွက် အဖေ့ဆီမှာ ငါးလာဝယ်တယ်။ အဖေက ငါးဝယ်တဲ့လူမရှိရင်၊ ငါးစားတဲ့လူမရှိရင် ငါးမဖမ်းဘူးတဲ့။ သံခေါင်း

ဘာလုပ်ရမလဲ။ ငါးစားတဲ့လူတွေကိုပဲ မစားပါနဲ့လို့ လိုက်ပြောရမှာလား။ လိုက် တားရမှာလား။ ဖွေးစိန်မွေးနေ့ကိုပဲ မလုပ်ပါနဲ့ သွားပြောရမှာလား။

‘အား...’

အဖေ့ရဲ့ ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်တဲ့အသံ။ ဆိုင်အပြင်ကို လေးငါးဆယ်လှမ်းရောက်နေတဲ့ သံခေါင်းခြေထောက်တွေ အမိန့်ပေးစရာမလိုဘဲ ဆိုင်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားတယ်။ ညာခြေဖဝါးကို လက်နဲ့အုပ်ကိုင်ရင်း ရှုံ့တွနေတဲ့ အဖေ။ သွေးတွေက အဖေ့လက်ဝါးကြားထဲကနေ မြင်မကောင်းအောင် စီးကျနေတယ်။ သံခေါင်း အဖေအနားမှာ ထိုင်ချလိုက်တယ်။ အုပ်ကိုင်ထားတဲ့ အဖေ့လက်ကို ဆွဲဖယ်လိုက်တော့ အဖေ့ခြေမနဲ့ ခြေညှိုးကြားထဲမှာ နံပါတ် ၃ ငါးမျှားချိတ်အကြီးတစ်ချောင်းက စိုက်လျက်သား။ သံခေါင်းလည်း လန့်ပြီး နောက်ကို ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်မိတယ်။ အဖေကတော့ ငါးမျှားချိတ်ကို အကြိတ်ကာ ဆွဲနုတ်တယ်။ သွေးတွေက ငေါက်ခနဲ ယန်းထွက်လာပြန်တယ်။

အဖေ့သူငယ်ချင်းတွေက အနာကို ရေလောင်းပေးပြီး သန့်စင်ကြတယ်။ ပြီးတော့ အနာကို အရက်တွေလောင်းချလိုက်တယ်။ ဦးစံလှက တဲထဲကနေ ထွက်လာပြီး-

‘ဟကောင်တွေ အရက်ပြန်လောင်းရမှာလေကွာ’
အဖေ့သူငယ်ချင်းတွေက သူ့ပုခုံးကို ဆွဲပြီး အဖေအနာကို စည်းပေးနေရင်းက

ဦးစံလှကို ပြန်အော်တယ်။

‘ဟာ အရက်ပြန်နဲ့ အရက်က ပြန်တစ်လုံးပဲ ကွာတာပါဗျာ ရပါတယ်။ ခင်ဗျားမှာလည်း အရက်ပြန်ရှိတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ကျုပ်တို့ဆေးနည်း ကျုပ်တို့ သိတယ်’
‘အေးပါကွာ၊ မင်းတို့ဘာသာ အဆင်ပြေလည်း ပြီးတာပဲ။ ငါ့ဆိုင်ထဲမှာ ဒီလောက်လည်း ကျင်းထားတာ ဒီငါးမျှားချိတ်က ဘယ်က ဘယ်လိုကျခဲ့လဲ မသိပါဘူး’

ဦးစံလှက ပြောပြောဆိုဆို တဲထဲပြန်ဝင်သွားတယ်။ အဖေ့သူငယ်ချင်းက အဖေ့လက်ထဲကို အရက်ပုလင်း ထည့်ပေးပြီး-

‘ကဲ... သူငယ်ချင်း အိမ်ရောက်ရင် ဒါလေးမော့ပြီး အိပ်ချလိုက်’

အဖေက ရှုံ့မဲ့မျက်နှာနဲ့ ခေါင်းညှိတ်ပြတယ်။ အဖေ့သူငယ်ချင်းက အဖေ့ကို တွဲထုရင်း အကြောင်ကြောင် ရုပ်ကြည့်နေတဲ့ သံခေါင်းလှမ်းငေါက်တယ်။

‘ဟကောင်လေး... ဒီမှာ လာတဲ့ဦးလေ။ အမယ်လေး တော်တော်အားကိုးရတဲ့ အကောင်’

သံခေါင်းလည်း အဖေ့ကို ပြေးတွဲလိုက်တယ်။ သူငယ်ချင်းကို တစ်ဖက်၊ သားကို တစ်ဖက် တွဲခိုပြီး ထောင့်ထောင့်နင်း လျှောက်နေရတဲ့ အဖေ့ကိုကြည့်ပြီး သံခေါင်းတွေ ခေါ်ပြီး၊ ဒါဟာ ဖွေးစိန်ပြောသလို ဝင်ပဲလား၊ ဒါဟာ ဝင်ဆိုရင် ဒီဝင်တွေမလည်အောင် အဖေ ငါးမဖမ်းမှ ဖြစ်မှာ၊ အဖေ ငါးမဖမ်းဆို လူလွတ်

တစ်ခုလုံး...
www.burmeseclassic.com

ရာသီတွေက
ဟိုတုန်းကလို
ကောင်းပြီး သီးနှံတွေလည်း
ဟိုတုန်းကလိုရရင် ကောင်းမှာ။
သည်လိုဆို သားတစ်ကွဲ့၊
အမေတစ်ကွဲ့လည်း နေစရာ
မလိုတော့ဘူးဟု ခုတလော
အိမ်ကပြင်လေးမှာထိုင်ပြီး
အမေအိုက မကြာမကြာ
တွေးတောနေမိတတ်၏။
ဟိုတုန်းကတော့ ရာသီဥတုက
မှန်သမို့ ဘာစိုက်စိုက်
စိုက်သလောက်
ပြန်ရတတ်သလို ရသည့်
အစေ့အဆန်ကလည်း
ဈေးမှန်လေတော့ အမေအိုက
မြေကြီးရှိနေသရွေ့
စားဝတ်နေရေးအတွက်
ဘာမျှပူစရာမရှိဟု
တွေးထင်ခဲ့သည်။
အဖေကြီးက နွားတစ်ရည်းနှင့်
ဦးဆောင်၊ သူက
မျိုးစေ့မျိုးဆန်တွေကြိုလို့
မြေကြီးက ရွှေမသီးပေမဲ့
မိသားစုသုံးယောက်
ဗိုက်ပေါက်အောင်

စားတောင် မကုန်ပေါင်၊
ဘယ်မရွေ့၊ လှူစမ်းဟယ်
တန်းစမ်း။ ဘုရားပွဲ၊
ကျောင်းပွဲနဲ့ ခြိမ်းခြိမ်းသံသံ
ဆိုသလို သားလေးကလည်း
တစ်ယောက်တည်းမို့
မပိုလှူတောင် မချိုင့်ခဲ့။
ဘဝတစ်ဆစ်ချိုး၍
ဖအကြီးက
အရွယ်ငယ်ငယ်နှင့်
ဆုံးပါးသွားတော့လည်း
ဝမ်းနည်းပေသိ
နောင်ရေးအတွက်
ရင်မလေးခဲ့ဘူး။
လုပ်ကိုင်စားစရာ
လယ်ယာမြေရှိသလို
အားထားစရာ
သားရတနာလည်း
ရှိတယ်ဆိုသည့်
အတွေးနှင့်ပေါ့။
အမေကြီးက မလှုပ်မယှက်နှင့်
ကျောက်ရုပ်ကြီးလို ငြိမ်၍
ခြေကိုချဆင်းထားပြီး
အဝေးက
တောင်တန်းကြီးတွေကို
ငေးလျက်

အနုပညာ

မြေကြီး

မြေစာပြက်တို့၏ညီညွတ်မှု

အမှတ် ၃၂၊ ဇန်နဝါရီ ၂၀၁၇

မြေကြီး

ဘယ်လောက်ကြာအောင်
အတွေးတို့ဖြင့် ခရီးဆက်နေ
မိသည်မသိ။ ခြေရင်းအိမ်က
တစ်ဝမ်းကွဲ မြေးမလေး၏
'အမေကြီး ညစာထမင်း လာ
ပို့တာ' ဆိုသည့် အသံကြားမှ
သားထံရောက်လိုက်၊ ရွှေထီး
ဆောင်းသည့် ဘဝကို ရောက်
လိုက်ဖြင့် အတွေးတွေနှင့်
မိုးလင်း၊ အတွေးတွေနှင့်
မိုးချုပ်ခဲ့တာ ကြာပါပြီကော
ရယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိ
ကပ်လို့ အနိစ္စတ၊ လျက်
အိမ်ထဲဝင်ဖို့ ဆင်းထားသည့်
ခြေကို ရုပ်လိုက်တော့သည်။

ညညဆို လျှင်လည်း
ဆီမီး၊ ရေချမ်းကပ်၍ ဘုရား
မှန်မှန် ရှိပြီးကာ အဝေးရောက်
သားအတွက် ဆုတောင်းရ
သလို မနက်မနက်ဆိုလည်း
အောင်သပြေတွေ ညောင်ရေ
လောင်း၍ အမေ့သားလေး
လူလည်းကျန်းမာ၊ စိတ်ချမ်း
သာ၍ ကောင်းကျိုးကိုယ်၌
တည်ပါစေဆိုပြီး အမေကြီး
မှာ မေတ္တာနှင်းစက် သွန်း
ကာပက်၍ သားအလိမ္မာ
ဘေးနံ့ကင်းကွာပါစေကြောင်း
ဆုတောင်းရသည်မှာ အကြိမ်
ကြိမ် အခါခါ။

□
တွေးရင်း မိုးလင်းရ
သည့်နေ့တွေ များလာတော့
'တိုးမောင်' နေရတာ မပျော်
တော့။ အိမ်မှာပင်နေနေ၊
လမ်းပင်သွားသွား တစ်စုံ
တစ်ယောက်က တစ်ခုခုလုပ်
လိုက်လေမလားဆို သည့်
အတွေးစိတ်က ငယ်ထိပ်အထိ
တက်တက်လာတော့ ရထား
သည့် ဘဝကို ရင်နှာသလို
လှို၊ ရောက်နေသည့် အရပ်ကို
စိတ်ကုန်သလိုလို ဖြစ်ဖူးသည်။

အိမ်ပြန်ချင်လို့
အလုပ်ပိတ်သည့်
တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း
အိမ်ရှေ့ကို
ထွက်ထွက်ပြီး
ကောင်းကင်မှာ
ပျံသန်းနေသည့်
လေယာဉ်ပျံတွေ
ရေတွက်ကြရင်း
ကြယ်တွေစုံတဲည
သီချင်းကို
ဒေသသံ
အောအော
လေးလေးကြီးတွေနှင့်
လွှမ်းလွှမ်းခွေးခွေး
ဆိုတတ်တဲ့
မြင့်တော်ခိုင်နှင့်
စံလှကျော်ရယ်
ငါ မင်းတို့
အိမ်တွေကို
ဘယ်လို
သတင်းပေးရမှာလဲ

ကြုံဖူးသည်၊ ကြားဖူးသည်။
သည်တော့ စားစားသွားသွား
သတိဆိုသည့်နှလုံးကို ထာဝ
စဉ် သွင်းထားမိတော့တာ။
မလွှဲမရှောင်သာ၍ အိမ်ပြင်
ထွက်ရပြီဆိုလည်း ယုန်
သူငယ်၏ စိုးရိမ်မှုမျိုးနှင့်
အရာရာကို စိုးရွံ့ထိတ်လန့်
လျက်။ အလုပ်မှာလည်း
အလုပ်မှာဖို့ ကြောက်ရလန့်ရ။
ခိုင်းသမျှလည်း မညည်းမညူ
လုပ်ရ။ မင်းတို့ကို အကုန်
သွမ်း(ကန်ထုတ်)ပစ်လွှဲရတယ်
လို့မျှား မန့်နေရှာတို့၊ စုပါဗိုက်
ဆာတို့ကမျှား စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့်
ပြောလိုက်လျှင် ကိုယ်တွေမှာ

မော်မကြည့်ဝံ့။
ကြာလာတော့ ရင်ထဲမှာ
ခဲကြီးကြီးတစ်လုံးကို မျိုချ
ထားရသလို တင်းတင်းကျပ်
ကျပ်ကြီးဖြစ်ပြီး တစ်ခုခုပဲ
လုပ်ရလုပ်ရ၊ တစ်ခုခုပဲ ပြော
ရပြောရ မှားသွားမလားမသိ။
မှားရင် အဆူအဆဲခံရမလား
ဆိုတဲ့ ဖိစီးမှုတွေကြောင့် နေ၍
လည်းမပျော်၊ စား၍လည်း
မဝင်။ ကိုယ့်ဆီမှာထက် ပိုပို
သာသာလေးရသည့် လစာ
တွေ မြင်ရလျှင် ပျော်လိမ့်မည်
ထင်ခဲ့သမျှလည်း ကြက်
ပျောက် ၄က်ပျောက်။ မီးခိုး
ရင့်ရောင်ဝတ်စုံကို စမတ်ကျ
ကျ ဝတ်ထားပြီး ဘယ်ဘက်
ခါးမှာ လက်ထိတ်ရယ်၊ နံပါတ်
တုတ်ရယ်၊ ညာဘက်ခါးမှာ
ပစ္စတိုတစ်လက်ရယ်၊ အရောင်
တလက်လက် ထွက်နေသည့်
ရှူးဖိနပ် အနက်ရောင်ရယ်တို့
နှင့်အတူ နိုင်ငံကြီးကိုကာကွယ်
မည်ဆိုသည့် အားကိုးလောက်
စရာ ပုံကြီးတွေနှင့် ဟန်ပါပါ
ရပ်နေကြပြီး ကိုယ်တွေမို့
တွေ့ပြီဆို စူးစူးစိုက်စိုက်
မသင်္ကာဟန်ဖြင့် စိုက်ကြည့်၍
သားကောင်ကို သတ်ဖြတ်
မည့် မုဆိုးတစ်ယောက်၏
ရက်စက်မှုမျိုးဖြင့် 'လာဦး' ဟု
အသံမာဆတ်ဆတ်နှင့် လက်
ယပ်၍ ခေါ်လိုက်ပြီဆိုလျှင်
တော့ ဘာမျှ ရှင်းပြမနေနှင့်
တော့၊ ပါသည့်ပိုက်ဆံ ပြောင်
ဖို့သာပြင်။

တစ်နေ့ကို အလုပ်ချိန်
ဆယ်ခြောက်နာရီ။ ဘယ်မှာမှ
မကြားဖူးသည့် အလုပ်ချိန်
နာရီဆိုပေမဲ့ ဘယ်သူမှ ကွန်ပ
လိန်းမတက်ဝံ့ဘူး။ 'အိုတီ'
ရတာပေါ့ကွာလို့ အချင်းချင်း
အားပေးရင်း မလင်းတလင်း

မှာ အိပ်ချင်မှူးတူးပုံစံကြီးတွေ
နှင့် ညက ပြာတာတာချက်
ထားသည့် အေးစက်စက်
ထမင်းဟင်းတွေကို ကပ္ပာ
ကယာထည့် ယူလာသည့်
ထမင်းဘူးလေးတွေ ကျွန်ကျွန်
ဆုပ်၍ တဝါးဝါး သမ်းရင်း
လုပ်ငန်းခွင်ထဲဝင်။ ည ဆယ်
တစ်နာရီမှ မောမောနှင့် ပြန်
လာ။ ရှိတာလေးတွေချက်။
မနက်အတွက်လည်း အသင့်
ပြင်။ ရေကပ္ပာကယာချိုး
ခုနက ချက်လိုက်သည့်
ထမင်းပူပူနှင့် ဘာအရသာထဲ
မသိသော ဟင်းပူပူကို ညစာ
အဖြစ် အလျင်စလို ခပ်မြန်မြန်
စား။ အိပ်ရာထဲရောက် နာရီ
ကြည့်မိတော့ ညဆယ်နှစ်
နာရီခွဲက အနည်းဆုံးအချိန်
တစ်အိမ်တည်းနေ သူငယ်
ချင်း အလုပ်မှာလည်း စတာ
မပြောရ၊ အိမ်ပြန်ရောထဲ
တော့လည်း အချိန်လုနေရ၍
စကားမပြောဖြစ်။ သည်လို
ဖြင့် အမြန်ခွတ်နေသည့် စင်
တွေလို အချိန်တွေကို ခြစ်
ကျော်ခဲ့တာ ယခုဆိုလျှင်
သူတို့ နှစ်သစ်ကူး နှစ်ကြိမ်
ကြိုခဲ့ပြီးပြီ။ စိတ်ဓာတ်
ရာကအစ လုံခြုံမှုမရှိသည့်
အခြေအနေမို့ လာမီသမျှ နား
လေခြင်းဆိုသော ဝေဒနာကို
ထုပ်ပိုးလို့ အမြန်ပြန်နိုင်
ချွေတာစား၊ ချွေတာနား။

အလုပ်ပင်ပန်းတွင်း
စားကောင်းအိပ်ပျော်တယ်
ပေမဲ့ ပင်ပန်းလွန်းတော့
စားလို့ မကောင်းပြန်။
မနက်ဆိုလည်း အထောင့်
နီးပြီး ဟိုတွေး သည်
'တိုးမောင်' ကသာ
တွေ့ သယ်ပိုး၍ကံကြမ္မာ
ဆိုးလေခြင်းဟု ရကြား

ဆွမ်းပေမဲ့ တချို့တွေကတော့
 ထည်း ရောက်သည့်အရပ်မှာ
 ဆွမ်းလို့။ သူတို့တွေ အမှန်
 ထာဝယပဲ ပျော်နေသလား။
 နာကျင်မှုတွေကို ဂုဏ်ကွယ်
 ထားရင်း ရည်မှန်းချက်
 ခြေညှိခင်မို့ လာသမျှဘေး
 ခြေဖြူးလေး ရင်ဆိုင်ပြီး ခံစစ်
 အနေအထားမှ တန်ပြန်တိုက်
 ဆင်ဆင်ခိုင်းဖို့ အားယူနေသလား
 ဆိုတာတော့ သူတို့မှ တစ်ပါး
 ဘုရားပဲ သိနိုင်မည်ထင်။
 ထိုသို့ဝမ်းသာ ကိုယ်သာသိမို့ လူ
 အချို့မို့ပေါ့လေဟု တိုးမောင်
 ဆွေးလျက် အလုပ်သွားဖို့ ရှစ်
 ယောက်ပဲ နေ၍ရသော အိမ်
 တို့ ဆယ်ယောက်စာအတွက်
 ထတ်ကတ်သတ်သတ် ဖွဲ့ပေး
 ထားသည့် ထပ်ခိုးလေးပေါ်
 ထ ခုန်ဆင်းမည်အလုပ်-
 “ခွပ်...ခွပ်... ခွပ်...
 ဒုတ်... ဒုတ်” ဆိုသော အသံ
 တွေနှင့် ကယ်ပါ။ ကူပါ
 အော်ဟစ်ပြေးလွှားသံတွေ
 အောက်ထပ်ဆီမှ ရုတ်တရက်
 ထွက်ပေါ်လာသည်။ စော
 အေးစီးစီး သိလိုက်ပြီ။ ယခင်
 တစ်နှစ်ကလည်း သည်အဖြစ်
 နှစ်ကြောင့် သူတို့နှင့် ကိုယ်
 တွေ ဘာရန်ပြီးမှ မရှိပါဘဲ
 သုံးယောက် သေဆုံးရပြီးပြီ။
 ဘုရားကို အရင်ဆုံးတ၊ အမှေ
 ထိုလည်းတ၍ ကြောက်
 ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် ထပ်ခိုး
 ထ ဆောင်လေးထဲတွင် ကုပ်နိုင်
 သမျှကုပ်နေမိ၏။ အောက်
 ထပ်မှာအိပ်သည့် လူရှစ်
 ယောက် ဘယ်နှယောက်၏
 ထံကြွမှာ ဘာတွေဖြစ်သွားပြီ
 ထဲ။ အတွေးတွေကြောင့်
 ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်းတွေ
 နှင့်အတူ တိုးမောင်၏ ခေါင်း
 ထဲတွင် မိုးကြိုးတွေ ပစ်ဝင်နေ

သလို ရင်တွေဟာ တလုပ်
 လုပ်၊ အသားတွေက တဆတ်
 ဆတ်။ သတ္တိနည်းတယ်ဆို
 ချင်ဆို၊ ကိုယ်လွတ်ရန်တယ်
 ပြောချင်ပြောတော့ တိုးမောင်
 မဆင်းဝံ့၊ မကူဝံ့။ အိမ်လေး
 အတွင်းမှာ ကယ်ပါ။ ကူပါ
 အော်ဟစ်ပြေးလွှား သံတွေနှင့်
 တွန်းတိုးခံသံတွေ၊ အရာဝတ္ထု
 တို့ ကျိုးကြေကျွဲသံတွေ၊
 ကိုယ်မသိသည့် ဘာသာစကား
 တွေ၊ ဒေါသတကြီးရိုက်ပုတ်
 ထုနှက်သံတွေ။ တကယ့်ကို
 ငရဲတမျှ။ ကယ်သူမဲ့၊ ကူသူမဲ့
 ဘဝအခြေအနေ။ ခန့်မှန်းခြေ
 ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်လောက်
 ကြာမှ အသံတချို့ ငြိမ်ကျ
 သွား၏။ ခုနတုန်းက ဂုန်းပိုင်း
 ကြံမျှ အခြေအနေနှင့် ဆန့်
 ကျင်ဘက်ကြီး ခြားနားကာ
 ညည်းတွားသံ တိုးတိုးမှအပ
 အငြိမ်သက်ကြီး ငြိမ်သက်နေ
 ပုံဟာ ပို၍ ထိတ်လန့်စရာ။
 ခဏမျှအကြာ ဂုန်း...ဆို
 မောင်းထွက်သွားသော ကား
 သံ ပျောက်ကွယ်သွားမှ
 တိုးမောင် အထပ်ခိုးလေးပေါ်
 က ဆင်းလာဝံ့တော့၏။
 ဘုရား...ဘုရား...
 မြင်မကောင်းပါလား။ အား
 လုံး သေကုန်ကြပြီ ထင်ပါရဲ့။
 မြင့်မောင်...စိန်ဌေးကျော်...
 ကိုမြင့်ဆောင်...သွေးအိုင်တွေ
 ထဲ လဲနေကြသည့် လူရှစ်
 ယောက် ဟိုလူပြေးဖက်လိုက်၊
 ဒီလူပြေးဖွဲ့လိုက်နှင့် တိုးမောင်
 ပါ ကြောက်လန့်ကာ သွေး
 ပျက်ထိတ်လန့်လျက် ဟိုပြေး
 လိုက် ဒီပြေးလိုက်။ နောက်
 တစ်ကြိမ် သူတို့တွေ ပြန်လာ
 ဦးမလားဆိုသော အတွေးနှင့်
 ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့်ကာ
 လမ်းမပေါ် လမ်း၍ ကြည့်

လိုက်ဖြင့် ဘယ်ကို အကူအညီ
 တောင်းရမှာလဲ။ ဘယ်သူထံ
 တင်ပြ အသနားခံရမှာလဲ။
 မသိဘူး။ မသိဘူး။ကာကွယ်
 ရပ်တည်ပေးမယ့်သူ မရှိဘူး။
 တိုးမောင်အား သံသယတရား
 ခံအဖြစ်နှင့် သုံးလ ဖမ်းချုပ်
 ထားလေ၏။ ထို့နောက်
 အချင်းချင်းရန်ဖြစ်၍ လူသတ်
 မှု။ တရားခံများအားလုံး
 ထွက်ပြေးလွတ် မြောက်နေဆဲ
 ဆိုပြီး လူရှစ်ယောက် သေဆုံး
 မှုသည် ခွေးရှစ်ကောင် သေ
 ဆုံးမှုပမာ လူမသိ၊ သူမသိ၊
 ဆွေမျိုးမသိ ဇာတ်သိမ်းသွား
 ရတော့၏။ အိမ်ပြန်ချင်လို့
 အလုပ်ပိတ်သည့် တနင်္ဂနွေနေ့
 တိုင်း အိမ်ရှေ့ကို ထွက်ထွက်
 ပြီး ကောင်းကင်မှာ ပျံသန်း
 နေသည့် လေယာဉ်ပျံတွေ
 ရေတွက်ကြရင်း ကြယ်တွေစုံ
 တဲ့ည သိချင်းကို ဒေသသံ
 အောအော လေးလေးကြီး
 တွေနှင့် လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး
 ဆိုတတ်သည့် မြင့်မော်နိုင်နှင့်
 စံလှကျော်ရယ်။ ငါ မင်းတို့
 အိမ်တွေကို ဘယ်လို သတင်း
 ပေးရမှာလဲ။ တောင်ပြိုရာ
 မြက်ပြတ်ရသည့် ဘဝတွေ။
 ရေတိုက်စားရာ ကမ်းပါးပြိုရ
 သည့် အဖြစ်တွေ။ မြေစာပင်
 လို အထိနာလှသည့်ဘဝတွေ။
 ရှင်နေချိန်မှာ ရွှေထီးမဆောင်း
 ခဲ့ရပေမဲ့ အခုတော့ မြေကြီး
 ဖြစ်သွားသည်။ ကျန်သည့်
 ခြောက်ယောက်ရော။ ကျန်
 တော် ရှေ့မျက်နှာ နောက်
 ထားပြီး ခင်ဗျားတို့ မိသားစု
 တွေကို ဘယ်လိုအနေအထား
 လဲ။ သန်ဘက်ခါဆို သံရုံးနှင့်
 လူမှုအဖွဲ့အစည်းတွေ၏
 ကူညီမှုနှင့် ကျန်တော် ပြန်ရ

တော့မည်။ လာတုန်းက
 ကိုးယောက်၊ ပြန်တော့ တစ်
 ယောက်တည်း။ သည်မြေ
 ပေါ်မှာမကျဘူးလို့ ထိန်းထား
 ခဲ့သမျှ မျက်ရည်တွေ အခု
 တော့ ကျရုံမက ကျန်တော်
 အသည်းတွေပါ ဖြန်းဖြန်းကွဲ
 ကုန်ပြီ။
 ‘သူငယ်ချင်းတို့ရေ...
 မင်းတို့နဲ့အတူ ဖြစ်လာသမျှ
 အတူခံမယ်ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ လိုက်
 မသေဝံ့တဲ့ငါ့ကို ခွင့်မလွှတ်
 ကြပါနဲ့။ မီးလောင်ပြင်မှာ
 ချောင်းခံထားရတဲ့ သားကောင်
 တွေလို ညာတာမှု ကင်းလှ
 တဲ့၊ ဆိုးဝါးလှတဲ့ အဖြစ်မျိုး
 တွေ ချုပ်ငြိမ်း ပျောက်ကွယ်
 ပါစေလို့ ကမ္ဘာပေါ်က
 ဘုရားတွေ အားလုံးထံ ငါ
 ဆုတောင်းချင်တယ်။ တစ်မိုး
 အောင်မှာ ဆိုးတူကောင်းဖက်
 အဖြစ် နှစ်နှစ်၊ ငါးလနဲ့ ရှစ်
 ရက်တိတိ သုခက နည်းနည်း
 ဒုက္ခကများများ မျှဝေခံစားခဲ့
 ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတို့ရယ်၊
 အစ်ကိုတို့ ညီလေးတို့ရယ်၊
 ကျန်တော် ခင်ဗျားတို့ အား
 လုံးကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။
 ဘဝဆက်တိုင်း ဆက်တိုင်း
 တို့တွေအားလုံး၊ တို့ကမ္ဘာပေါ်
 က လူသားအားလုံး တချို့
 တချို့ လူတွေရဲ့ အစွန်းထွက်
 တဲ့ ယုံကြည်ချက်တွေကြောင့်
 ကျွန်တော်ကခတ်တဲ့ကြားက
 မြေစာပင်လေးတွေလို ဘာ
 မဆို၊ ညာမဆို အသက်
 သေဆုံးပေးရတဲ့ အပြစ်မဲ့
 သားကောင်လေးတွေအဖြစ်
 တနေ ကင်းဝေးကြရပါစေ’
 ဟု အခါခါ ဆုတောင်းနေမိ
 သည်။

ဘိုဘိုသန်စင်မြင့်၊

၁။

တောက်ခနဲ တက်ခေါက်
လိုက်သည်။ သူ့အဖို့
မြက်မြက်ကလေးစားချင်လို့
ဆိုင်းထဲလိုက်မိတယ်။ နဲ့ကြီး
တက်နင်းမိလို့ လျော်ရတယ်ဆိုသည့်
အဖြစ်ကို ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဖြစ်နေ၏။
သူ့အဖြစ်သူ ခုနစ်စဉ်ကြယ်ပြောင်ကြီး
အပြီးထောင်ချိန်မှ သိသည်မို့ ရိ၍ပင်
မထွေးနိုင်မအံ့နိုင်။ ဒါ မင်းပွဲဟူ၍
အောင်သေအောင်မောင်းခံသည့်
သူငယ်ချင်းများကိုလည်း
မပြီးပြနိုင်။ ဂုဏ်ပြုသီဆိုနေသော
သီချင်းတွေကိုလည်း လိုက်မဆိုနိုင်။
ဆော်ဒါစပ်ထားသည့် ဝီစကီခွက်များကိုသာ
ထိုင်သောက်လိုက်သည်။ မူးမေ့သည်အထိ။

□

ပွဲစားပီပီ ပစ္စည်းကောင်း

ပစ္စည်းသန့်လေးကို ကြိုက်ချေးခေါ် ပြတတ်သည်။
ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိန်၏ မေးတဆတ်ဆတ် ငေါ့လျှာ
ဟန်ကြီးပန်ကြီးလုပ်သော အပြုံးကို မျက်လုံးထဲ
မထွက်တော့။ ဆင်းရဲပေမဲ့ မျက်နှာမှာ မိတ်တင်
အဖွေးသား၊ အပေါ့စား နှုတ်ခမ်းနီက နီက
'သမီးလေးကို ဘယ်သူနဲ့မှ အပြင်ပေးထွက်
မဟုတ်ဘူး။ အခုဟာက မောင်စိုင်းပြည့်ဦးနဲ့
ထည့်လိုက်ရမှာ။ သိပ်လည်း မိုးမချုပ်စေနဲ့
မေလေးက လည်လည်ဝယ်ဝယ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။

ကိတ်ပုန့် ပန်းခြံ

အပိုက် ၃၂၇ ထောင်ရှိ ၂၀၁၇

မြန်မာ

မေလေးကို အမေ့တို့က ကလေးလေးလိုပဲ
ထားတာလေ အဟင်း ဟင်း
မေလေးကို ငုံ့ကြည့်တော့ ပန်းနုရောင်
ဂါဝန်ဝမ်းဆက်လေးနှင့် ချစ်စဖွယ်။ အပျိုဖော်ဝင်စ
မိုမိုမောက်မောက် အကွေးအကောက်လေးများကို
ကြည့်၍ မေလေးကို နှစ်သက်စွဲလမ်းခဲ့ရသည်။
သွစိတ်ထဲ ခွဲထင်နေသည်မှာ မလေးကို ပထမဆုံး
တွေ့သောနေ့။ ရုံးက ကုန်အရောင်းလှည့်သည့် ကားပေါ်မှ
မေလေး ဆင်းလာသည်ကို မြင်ရသည့်တခါ

သူ့နှလုံးသားသည် ဓာတ်
လိုက် ခံရသလို။
မိန်းမလှများ စွာမြင်ဖူး၏။
သို့တိုင် မေလေး
၏အလှသည် အကြည့်ခံသည့်
မရိုးအိသောအလှမျိုး။ ဖြူနု
ဝင်းဖပ်သော ခြေချောင်းလေး
တွေသည် အရောင်းကားနှင့်
လိုက်နေမိမိတိုက်တန်။ ပူးပူး
ငုံငုံနှုတ်ခမ်းလေးမှ ညင်းညင်း
သွဲ့သွဲ့ စကားသံလေးသည်
အရောင်းသမအဖြစ် ကြားရက်
စရာမရှိ။ မေလေးကို ကျီ
စယ်လိုသလို၊ ပိုးပန်းလို သူက
တစ်ပုံတစ်ပင်။ ချစ်စဖွယ်
ပန်းရိုင်းလေးကို အပျံသင်စ
လူငယ်တွေနှင့် အပြိုင်နဲ့ ဆွတ်
ခူးရေးမှာ သူ့အဖို့က မဝံ့မရဲ။
ဘေးကသာ ငေးမှိုင်ရမလို။
သို့တိုင် တစ်နေရာရာက စိုက်
ကြည့်နေသည်ကို မေလေးက
သိနှင့်နေသလား။ လည်ပြန်
ကြည့်တတ်သော မျက်လုံး
လေးက ပြူးပြူးပိုင်းပိုင်း ရှုန်း
ရှုန်းလဲ့လဲ့။ ယိမ်းညွတ်သွား
သော လည်တိုင်လေးက နမ်း
ချင်စဖွယ်။ အို ချစ်စရာ
ကောင်းလိုက်တာကလေးရယ်
ဟု ရေရွတ်မိသည်အထိ။ သို့
ဖြင့် မေလေးအား ယက်ကန်
ယက်ကန်နှင့် ရောက်ခဲ့သည်
သာ။

သူငယ်ချင်းတွေ
နှုတ်၏ စောင်မမှုဖြင့် မေလေး
အကြောင်းကို အမေ ကြားဖူး
နေသည်။ အငယ်ကောင်က
လည်း 'ကျွန်တော်တောင်
အထက်တန်းကျောင်းသား
တုန်းက လိုက်ဖူးသေးတယ်။
သူက တော်တော်လည်းလှ
တယ်။ အနေလည်းအေးတယ်။
မရလိုသာ'ဟု စကားဝင်
ထောက်သည်။ ထိုအခါ

ခုတင်
အစွန်ကလေးမှာ
ကွေးကွေး
ယိုယိုလေး
ဖြစ်နေသည့်
မေလေး
မျက်နှာကို
ကြည့်မိသည်
သူ့ရှေ့မှာ
ယုန်ဖြူလေးပမာ
သူပြုသမျှ
နုပေးလိုက်ရသည့်
မိန်းကလေးမှာ
မချီတရီ
ဖြစ်နေပုံ
သူ့ကိုပင်
ရဲရဲဝံ့
မော်မကြည့်ရဲ

အမေက တော်စမ်းဟု စူးစူး
ဝါးဝါး ထ၊အော်သည်။ သူ
သားငယ်နှင့် မတူသလို၊
မတန်သလို မျက်နှာထားဖြင့်
ဘုရားတ၊ပြန်သည်။ 'ညီ
အငယ်ဆုံးနဲ့မှ အရွယ်တူကို
နှင့် မရှက်ဘူးလား၊ အဆင်
မပြေနိုင်ဘူး ဟယ်' စသဖြင့်
လည်း သူ့ဆီ တစ်ဖက်လှည့်
ပြောသည်။ အဖေကလည်း
သူ့မိန်းမ အာဘော်အတိုင်း
စကားလိုက်ပြန်၏။ 'ယူပါ
ယူပါလို့ ပြောတုန်းက အဖြစ်
မရှိဘဲ အခုမှ'ဟူ၍။ သူ
လည်း ထိုသို့ တွေးဖူးသည်။
သို့သော် ရုန်းမရခဲ့။ မေလေး
နှင့်သူသည် လမ်းသင့်သလို၊

အလုပ်မှ အိမ်အပြန်တိုင်း မြင်
ပါများ၊ တွေ့ပါများသည်က
အစ မရှောင်ချင်ခဲ့။ မေလေး
၏ အချစ်ကိုသာ မက်မော
၏။ အိပ်မပျော်အောင် တပ်
မက်၏။ အိပ်ရာထသည်နှင့်
အလုပ်ကို အပြေးသွားချင်
အောင် မေလေးဖြစ်ခဲ့၏။သူ
သည် မေလေး၏ အချစ်ကို
ပိုင်ဆိုင်ရေး ခက်ခက်ခဲခဲ ယှဉ်
ပြိုင်ခဲ့သည်ပင်။ သို့ဖြင့် သူ
အတွက် မေလေးသည် အဖိုး
ထိုက်သည့် ရွှေစင်ရုပ်ပမာ
တည်း။ ဘယ်သူမျက်မျက်
မပျက်နိုင်တော့။

၂။
မေလေးသည် သူ့ကို
မဝံ့မရဲ မော်ကြည့်ရင်းက အမေ
ဖြစ်သူကို အားကိုးတကြီး
ကြည့်လိုက်သေး။ ဒေါ်နွဲ့နွဲ့
စိန်သည် မပွင့်တဖွင့် ပြီးထား
ရာမှ မျက်နှာရိပ်တစ်ချက်
ဆတ်ခနဲ တွန်တက်သွားသည်။
မေလေးကား အမေဖြစ်သူ၏
မျက်နှာရိပ်အတိုင်း ခေါင်းငုံ့
လိုက်လာသည်ပင်။ ခနေခနဲ
အိမ်အိုများဆီမှ လူတွေက
သူ့ကိုကို အထူးအဆန်းလုပ်
ကြည့်နေသည်။ ဆင်ခြေဖုံး
ရပ်ကွက်လေးထဲမှာ မေလေး
ကို မသိသူ ရှားလိမ့်မည်။
မေလေး၏ အလှနှင့် ယဉ်တွဲ
လာသော သူ့ကို ပဟေဠိပွင့်
သော မျက်လုံးများ။ သူ့ကို
ပင် စူးစူးရှဲရှဲ ကြည့်နေသည်။
သူ့အဖို့ စိတ်ရှုပ်စွာ မျက်နှာလွှဲ
လိုက်ရသည်အထိ ယဉ်ကျေး
မှု မဲ့လွန်းသော အကြည့်များ
ပင်။ သူသည် ရပ်ကွက်ထဲက
ထွက်သည်နှင့် မေလေး၏
ပြည့်တင်းတင်း လက်မောင်း
အိုးလေးကို ထွေးညစ်ဖက်

လိုက်သည်။ ထိုသည်က
ကျေနပ်စရာ။ ငှားငှားစွင့်စွင့်
ပွင့်စပြုနေသော ပန်းရိုင်း
လေးကို သည်အနီးတစ်ဝိုက်
က သူ့အပါအဝင် နောက်ဆုံး
သူ့ညီအငယ်ဆုံးပါမကျန်
လိုချင်တပ်မက်နေသည် မဟုတ်
လား။ သို့ဖြင့် သူ့ရင်ထဲမှာ
မီးရှူးမီးပန်းတွေ တဖြောင်း
ဖြောင်း ပွင့်နေလိုက်သည်များ။

အမေက မေလေး
နေထိုင်သည့် ရပ်ကွက်ကို
ကြားရုံမျှဖြင့် ရင်ထုပြောခဲ့
သေးသည်။ 'စုတ်တီးစုတ်
ပြတ် ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်ပါ
အေ၊ နင့်နဲ့ ကြိုက်စရာ အဲ့
လောက် ရှားသွားပြီလား'ဟု
အမေက ရင်ကို စည်ထင်
သည်အလား ထုကာထုကာ
ပြောပြန်သည်။ အမေစကား
ကို မကြည်သာလို ပြန်အကြည့်
အမေက မျက်စောင်းတန်
ချက် ပြန်ထိုးသည်။ 'ကိုယ်
တွေလည်း မချမ်းသာပါဘူး
ဒါပေမဲ့တော် 'ချ'ဈေးမှာမှ
လူလူသူသူ နေနိုင်တယ်။
ဈေးထဲမှာလည်း ဆိုင်နဲ့ကနား
နဲ့။ ကြိုက်စရာရှားလို့ ရှင်း
သားတော်'ဟု အဖေဘက်ကို
ဦးလှည့်တိုင်တန်းသည်။

မေလေးကို အိမ်
အလည် ခေါ်လာသည့် လမ်း
ပေါ်တွင် အမေစကားတွေ
နားထဲ ပြန်ကြားယောင်နေ
သည်။ စကားကို ထိန်းပြော
အမေကို အတန်တန် မှာထား
ပြီးပြီဟု သက်ပြင်းကိုချက်
အဆင်မပြေပါ့မလား ပြန်
ကြည့်တော့ ပန်းနုရောင်ဂေါ်
လေးနှင့်လှသည့် မေလေး၏
ကြိုပြောခဲ့ဖူးကောင်း၏။ သူ
တော့ ကလေးများသန်နေ

သလား။ အမေက မေလေး
ထို တွေ့သည်နှင့် ခေါင်း
ဆောက် အမြီးရောက် စကား
နှိုက်တော့သည်။ 'မိသားစု
ခြောက်ယောက် အိမ်ကျဉ်း
လေးထဲမှာ ဘယ်လိုများ
နေကြသလဲကွယ်' ဟု အမေ
က ကရုဏာသက်သယောင်
ယောင် မေးလေသည်။
မေလေးမှာ ရက်ရက်ဖြင့်
ကိုယ်လေးယိုသွားသည်အထိ။
ချစ်ချင်းပင် သူသည် အမေ
ထို မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကလုပ်
ထား ဟန်ပြရသည်။ အမေက
အချိန်တင် ပြုံးပြကာ စကား
ဝိုင်းကို သိမ်းလေသည်။
မေလေးကို အိမ်ပြန်ပို့အပြီး
သူပြန်ရောက်သည်နှင့် အမေ
က တရစပ် ပြောတော့၏။
'အမေက မဖြစ်စလောက်
ပွဲစား၊ အမေကအရက်သမား၊
အစ်ကိုတွေ ညီအစ်မတွေက
ကြုံရာကျမှန်း အလုပ်လက်မဲ့။
ကောင်းကြရော။ နင်ပရုံး
ကောင်းရင် လုပ်ပေါ့ဟယ်'
ဟူ၍။ ထိုကတည်းက ပြော
လိုက်သည်မှာ လက်ထပ်ဖို့
စီစဉ်နေစဉ် တစ်လျှောက်လုံး
ဇာတ်လိမ့်မိုးနိုး ပြောခဲ့သည်။
ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိန်၏ 'သမီး
လေးက ငယ်လွန်းပါတယ်
ကွယ်၊ နှမြောမြောပါပဲ။ ဒါ
ထဲမှ မောင်နိုင်ပြည်ဦးကျပြန်
ထည်း အချိန်က ဆွဲလို့မဖြစ်
တော့ဘူးမလား၊ အဟင်း
ထင်း ဟင်း' ဟု ညစ်ကျယ်
ကျယ် ရယ်သံကို ပြန်ကြား
ရင်း မေလေးထံ ခွင့်ပန်ခဲ့ပြီ။
'စဉ်းစားပါဦး အချိန်
ဆွဲ လိုပါသေးတယ် ကိုကြီး
ဇာတ်၊ မေလေးကို နောက်မှ
ချစ်နိုင်မှာ ကြောက်တယ်။
ဥပမာ မေလေးမှာ နာတာရှည်

ရောဂါမျိုးရှိနေလို့ မေလေးကို
မတို့ရက်မထိရက် ထိုင်ကြည့်
ရရုံ ဆိုရင်ကော ကိုကြီးက
မေလေးကို မငြိုမငြင် ချစ်နိုင်
ပါ့မလား' ဟု မေလေးက
တိုးတိုးညှင်းညှင်း မေးလာ၏။
ထိုအခါ 'အို ကလေး
ရယ် စိုးရိမ်တတ်ပါပေ' ဟု
မေလေး၏ တုန်ယိုတုန်ယင်
မေးစေလေးကို ဆွဲအပင့်
ကလေးနှုတ်ခမ်းများ ကဲ့သို့
ဝိုင်းဝိုင်း ငယ်ငယ် ပန်းနှုတ်
နှုတ် ခမ်းလေးက ဟ၊ သွား
သည်။ အချစ်စိတ်နှင့် ရွမ်းစို
သွားသည့် မေလေး၏ မျက်လုံး
ပြုံးပြုံးလေးကို ကြည့်ရသည်
မှာ တမက်တမော ဖြစ်လှ၏။
မြက်နှုတ်ကဲ့ကဲ့သည် ထင်ထင်
သူ့အဖို့ ရေလှိုင်းတွေလို မိုမို
မောက်မောက် ရင်အစုံပေါ်
ထွေးမိုလိုက်ရင်းက တစ်ကို
တမြော အိပ်ပျော်သွားတော့
သည်။
□
၃။
သူသည် မည်း၍ ပိတ်
လောင်နေသော ဂူကြီးအရှေ့
တွင် ရွှေတုံးမရ နောက်
မဆုတ်သာ ရှိနေ၏။ တွန်း
ရင်း၊ ထိုးရင်း ပြုသော်ငှား
ဂူပေါက်မှာ အဝသာရှိပေမဲ့
ဝင်မရသည့် ဥမင်သာဖြစ်၏။
သူသည် ကြောက်အားတကြီး
လန့်နိုးသည်။ ညှိုးညှိုးညည်
အသံများကို ကြားရသည်။
သေချာကြည့်မှ ကေတီဖို့
အခန်းထဲ ရောက်နေမှန်း ပြန်
အမှတ်ရ၏။ ဆိုင်မှ မိန်းက
လေးတစ်ချို့ကို ခေါ်ထားသည်
ပင်။ သူသည် နိုင်နိုင်ထူး၏
ဘေးမှာ ကပိုကရို ခွေထိုင်နေ
သော ကောင်မလေး အနားသို့
ဆတ်ခနဲ ကပ်ထိုင် လိုက်

သည်။ မျက်နှာကို ကြည့်
သည်။ မေလေးလောက်
မလှ။ ချစ်စရာမကောင်းပါ။
ဒါပေမဲ့ သည်ကောင်မလေး
သည် မေလေးလို မဖြစ်နိုင်။
အဆင်းမလှပေမဲ့ သဘာဝက
ပေးသည့် အရည်အချင်းတော့
ပါနိုင်မည်။ ငါကွာဟု တအုံ
နွေးနွေး စိတ်မှသည် ကောင်
မလေးအပေါ် လက်တည့်
စမ်းဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။
ကောင်မလေးသည် ရုတ်ခနဲ
အကြမ်းပတမ်း ဝင်လာသော
သူလက်ကြောင့် ကြောက်လန့်
တကြား ထ၊ ပြေးသွားသည်။
ရုတ်ရုတ်သဲသဲ မဖြစ်မီပင်
သူငယ်ချင်းများက သူ့ကို
ဆွဲခေါ်ထွက်ကြ၏။
မိန်းမရပြီးစ တမူးမူး
တနှိုင်းနှိုင်းနှင့် လုပ်မိလုပ်ရာ
ပေါက်ကရ သူ့အဖြစ်ကို အံ့
အားသင့်နေကြ၏။ မေလေး
က အသက်မပြည့်သေးလို့
လား၊ မေလေးက လက်မခံ
လို့လား၊ တစ်ခုခုများ ဖြစ်လို့
လား ဘာ၍ညာ၍ တောရမ်း
ပယ်ဖွဲ့မေးကြသည်။ သူ့အဖို့
ရယ်ရအခက် ငိုရအခက်၊ ငါ
အဖြစ်နယ်ဟု ပြန်တွေးရင်း
မပြောဝံ့ပြန်။ နွားမရွံ့ပိတ်
အဖြစ်ကမှ တော်သေးမည်ဟု
သူ့အဖြစ်သူ တွေးပြန်သည်။
သူ့အဖို့ မင်္ဂလာဦးညကတည်း
က မေလေးအပေါ် အကောင်း
မမြင်ပြီ။ မေလေးကိုပင် အရင်
လို မွေးအိချိုမြလှချည်ရဲ့ဟု
ပွေ့ဖက်မထားချင်တော့။
မေလေး မိဘအိမ် ခဏပြန်
သည်ကိုပင် လိုက်မဖို့နိုင်။
ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိန်၏ မျက်နှာကိုလည်း
မကြည့်ချင်။ နောက်ဆုံး
အကုန်ကုန် အခန်းထဲက
မေလေး၏အဝတ်အထည်တွေ

ကိုပင် စိတ်မရှည်စွာ ကန်
ကြောက်ပစ်သည်အထိ။ ထို
အခါမျိုးတွင် အခန်းထောင့်
လေးမှာ တုန်တုန်ယင်ယင်
ဖြင့် တရွပ်ရွပ် ခိုးဖို့ကနေ
သော မေလေးကို မမြင်လို
ဟန်ထားခဲ့သည်။ မေလေးကို
အသက်မပြည့်သေးပါဘဲ အရ
ယူခဲ့သည့် သူ့အဖို့ သူ့ဘာ
သာ ချည်ပြီးတုပ်ပြီးဖြစ်လေ
ပြီ။ သူ့ကိုယ်သူသာ သနား
စရာ ထင်လျက်တည်း။
ကားတစ်စီးနှင့် သူငယ်
ချင်း လေးယောက် အတူပြန်
လာကြရင်း သီတာလမ်းထဲ
အရောက်တွင် ဝင်းဆွေက
ဆင်းဖို့ ပြင်သည်။ တိုက်ခန်း
ရှေ့ လမ်းသွယ်လေးသည်
ကားဝင်ရကျပင်ဖြင့် နောက်
ဖေးလမ်းမတွင်သာ ကားရပ်
ပေးရ၏။ ဝင်းဆွေသည်
အနောက်တံခါးဝမှာ ရပ်နေ
သည်။ ဝင်းဆွေကို လှမ်း
ကြည့်အခိုက် တံခါးလွှာနှင့်
ပေးသော ကွဲမကို ကန့်ကလျ
တွေ့ရသည်။ ကားကို နောက်
ဆုတ်ရွှေ့ရင်းကနေ နိုင်ထူး
က ချေးပေါက်ပြီးဟု ရေရွတ်
လိုက်သည်။ ဝင်းဆွေနှင့်ကွဲမ
အတူတူနေသည်ကို နောက်
ကွယ်သည်နှင့် ပြောလေ့ရှိ
သည်မို့ ဘာကိုဆိုလိုမှန်း
သူတို့တွေ သိပြီးသားဖြစ်၏။
သူ့အိမ်ရှေ့ကို ရောက်
လာပြီ။ သူ့ကို သူငယ်ချင်း
တွေက ကေတီဖို့မှာ ဖျိုးခဲ့
သမျှ အတိုးချပေးတော့ဟု
မြောက်ပေးနေကြသေး။
ခေါင်းသာ ယောင်ယောင်
အမ်းအမ်း ညှိတ်ရ၏။ ဘယ်
လိုမှ ဖြစ်နိုင်။ ကားထွက်
သွားပါမှ အိမ်ရှေ့က မဝင်ဘဲ
အိမ်သားမှ ပတ်ကာ သိမ်း

နောက်ဖေးတံခါးဆီ လျှောက်လာ၏။ သည်အချိန် အိမ်ရှေ့တံခါးဖွင့်ပါလျှင် ဖွင့်ရ ကသိသည်။ နောက်ဖေးပေါက်မှ ဝင်ကာ အတွင်းတံခါးကို တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်၏။ လာဖွင့်သူမှာ ညီအငယ်ဆုံး ကောင် ဖြစ်နေသည်။ အိပ်ခန်းတံခါးကို လှည့်ကြည့် မေလေးကို မတွေ့။ ထိုစဉ် ရေချိုးခန်းထဲမှ မေလေးထွက်လာသည်။ မေလေးသည် ထာဘီရင်လျှား တဘက်ခြံထားလျက်ကပင် ရေစက်ရေပေါက်များ ပြိုပြီး ပြောက်ပြောက်ဖြင့် အိမ်ထွေးထွေး ဖြစ်နေ၏။ လှေကားအတက်မှာ အငယ်ကောင်က ရပ်နေဆဲ။ မေလေးကို အခန်းထဲ အမြန်ဝင်လေဟု ဆူလိုက်မိသည်။ အူတိုချင်စရာကောင်းသော မေလေးအလှကို သူ ဖုံးဖိထားချင်၏။ သို့သော် တစ်အိမ်တည်း အတူနေပြီး ဘယ်လောက်ပင် ပွတ်တိုက်တိုက် မေလေးကို ဘာလုပ်လို့ရနိုင်မည်လဲ။

မေလေးမှာ သဘာဝကပေးသည့် မိန်းမအရည်အချင်းမှ ပါမလာဘဲဟု ခပ်ထေ့ထေ့တွေးမိ၏။ မပြီးချင် ပြီးချင်နှင့် ခန့်ကဲ့တဲ့ ပြီးမိပြန်သည်။

ရေဝတ်လဲ နေသည့် မေလေးကိုကြည့်ရင်း တမူးမူး တရိပ်ရိပ် စိတ်ရိုင်းတို့ ထ၊လာပြန်သည်။ နွေးနွေးအိမ် ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖျစ်ညှစ်ဆွဲယူလိုက်ရင်းက လှည့်စားခံရသည်ဟူသော ဒေါသသည် တအံ့နွေးနွေး တက်လာပြန်သည်။ ဆောင့်ဆွဲချိန်ချင်သော မာနကတစ်လှည့်၊ ရွံ့ခနဲ ဖြစ်သွားသည့် မေလေးမျက်နှာအပေါ် ကရုဏာစိတ်

ပါပြင်ပေါ်
ကျနေသော
ဆံစ
နုနုစင်းစင်းလေး
များကို
နားနောက်သို့
ပင့်တင်
ပေးလိုက်ရင်း
'ကလေးမှာ
အပြစ်
မရှိပါဘူးကွယ်'ဟု
နှစ်ကိုယ်ကြားလေး
တိုးတိုးရွေ့ရွေ့
ပြောရင်းဖြင့်
သူ့ဘယ်ဘက်
လက်မောင်းကို
မေလေး၏
ဦးခေါင်းအောက်သို့
ထိုးပေးလိုက်သည်

ကတစ်လှည့် သူ့ရင်တွေ မြောင်းသတ်နေပြီ။ မခံစားနိုင်သည့်အဆုံး မေလေးကို တွန်းချလိုက်၏။ မေလေးသည် အိပ်ရာပေါ် မှောက်လျက် လဲကျသွား၏။ တစိုင်းတထွေး မေလေးခန္ဓာကိုယ်ကို ကြည့်လိုက်ရင်းက ဒိတ်ခနဲ နှလုံးခုန် မြန်လာသည်။ ဆွေခနဲပင် ခုတင်အနား တိုးရပ်ပြီးသား ဖြစ်နေ၏။ ခါးကလေးကိုပင် ပွေ့ညှစ်လိုက်သည်။ ကျောပြန်လှည့်ကြည့်သော မေလေးမျက်နှာမှာ ရှက်သွေးဖြင့် ရဲရဲတောက်သွား၏။ နှုတ်ခမ်းတို့ကား

ဟစ်ဟစ်ဖြစ်တစ်လှည့်၊ တဆတ်ဆတ် တုန်လာတစ်လှည့်။ ညသည် ညည်းညူသံတချို့ စိမ့်စိမ်းသွားသည်။ ထို့နောက် နွမ်းလျပျော့ရွေ့စွာ တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။

□

၄။

ခုတင်အစွန်ကလေးမှာ ကွေးကွေးယိုယိုလေး ဖြစ်နေသည့် မေလေးမျက်နှာကို ကြည့်မိသည်။ သူ့ရှေ့မှာ ယုန်ဖြူလေးပမာ။ သူပြုသမျှ နုပေးလိုက်ရသည့် မိန်းကလေးမှာ မချီတန်ဖြစ်နေပုံ။ သူ့ကိုပင် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ မော်မကြည့်ရဲ။ မေလေးကို တယုတယ ထွေးပိုက်ထားခဲ့ သည်က ဘယ်လောက်များ ကြာသေးလို့လဲ။ လက်မထပ်ပါဘဲ ချစ်သူသမီးရည်းစားလိုပဲ နေရအောင်ဟု မေလေးမှ ပြောခဲ့စဉ်က သူ့မှာ နားမလည်နိုင်။ အံ့အားသင့်ရမလို။ ပစ္စည်းကောင်းလေးပါဟု လှရှေ့သူရှေ့ အမြည်းထုတ်ပြတတ်သည့် ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိန်၏ ပွဲစားမျက်နှာကို မြင်ယောင်မိရင်း မေလေးက ရုပ်သေးသက်သက်ပါဟု တွေးမိပြန်သည်။ သို့တိုင် မေလေးသူ့ကို တကယ်ချစ်သည်ဟူ၍ သူ ယုံကြည်သည်။ မေလေးက လက်ထပ်ဖို့ တားခဲ့သေးသည် မဟုတ်လား။ နောက်ပြီး မေလေး၏ မဝံ့မရဲစကားတွေ။ သို့ဖြင့် မေလေးအချစ်ကို မြင်နိုင်၏။ ဟုတ်ပေသည်။ ပါးပြင်ပေါ် ကျနေသော ဆံစ နုနုစင်းစင်းလေးများကို နားနောက်သို့ ပင့်တင်ပေးလိုက်ရင်း 'ကလေးမှာ အပြစ်မရှိပါဘူးကွယ်'ဟု

နှစ်ကိုယ်ကြားလေး တိုးတိုးရွေ့ရွေ့ပြောရင်းဖြင့် သူ ဘယ်ဘက်လက်မောင်းကို မေလေး၏ ဦးခေါင်းအောက်သို့ ထိုးပေးလိုက်သည်။ နောက်ပြီး သူ၏ မညာမတာ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပြောဆိုဆက်ဆံခဲ့သည့် များအတွက် စိတ်မကောင်းကြီးစွာဖြင့် မေလေး၏ နဖူးပြင်ကို ခပ်ဖွဖွ နှိပ်လိုက်၏။

ထိုနေ့တွင်ပင် သူသည် အလုပ်ကို ရောက်သည်နှင့် ကျွဲမနှင့် တင်တင်ကို ရှာရသည်။ လူအလစ်ကိုလည်း စောင့်ဖမ်းရသေးသည်။ ကျွဲမက သူမေးလိုက်သည့် စကားလည်းအကြား မျက်လုံးအပြူးသား၊ နှုတ်ခမ်းအပိုင်းသားနှင့် အံ့သြကြောက်ခမ်းဖြစ်ပြသည်။

'အောင်မလေး နင် ဘာတွေ လာမေးနေတာလဲ၊ နားရှက်လိုက်တာ'ဟု နားနှစ်ထက်ပိုက်ရင်း မူနွဲ့ပြသည်။ သူမေးခွန်းကို ဝင်းဆွေသိလျှင်လည်း ရှက်လိပ်လူးလူး ဒေါသထွက်ဦးမည်။ သူ့အချို့က သိမှဖြစ်မည်။ သို့သော် ဘာကြောင့် သိချင်တာလဲဟု ပြန်အမေးကို သူမပြေ။ အပြေကိုသာ မရမက ညှစ်မေး၏။ နောက်ဆုံး ဖိုမသဘာဝမဟုတ်သည့် ဝင်းဆွေနှင့် ကျွဲမ၏ ပွဲအဝင် တည်ခင်းကျင်းပရေး တစေ့တစောင်းကို သိခဲ့ရသည်။ လိုအပ်သည့် ပြင်ဆင်စရာများကို သူမှတ်သားနာယူလိုက်၏။ ကျွဲမ၏ မေးခွန်းများစွာ ထဲသော မျက်လုံးများကို နှောင့်မရ။ သူ့ကို စမ်းသပ်ရှာဖွေလားဟူ၍ တိုးကပ်မေးခြင်း။ အန္တရာယ်ကို ဖျောက်

ရန် ကြံ့၍သာ မေးရ၏။ သူ့ အဖို့ မေလေးကို သက်သက် ညာညာ ထားချင်သည်။ သူ့ စိတ်ကို ချုပ်တည်းနိုင်အောင် ကြိုးစားမည်။ မေလေးကို လည်း မချီသွားပြီ မဖြစ်စေ ချင်။

၅။

ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိန်က သူ့ ဖန်းကန့်ထဲ ဟင်းထည့်ပေး ရင်း စကားကို စိကာပတ် ကိုးပြောခဲ့သည်ကို ပြန်အမှတ် ရမိသည်။

‘မင်းအမေက ငွေရှိ လျက်နဲ့ ကပ်စေးပါအေ’ဟု သမီးအတွက် ဦးတည်ပြော သော ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိန်၏ စကား ကို အမေပြန်သိလျှင် ရင်ထု နှော့ ဖြစ်လိမ့်မည်။

‘နင် လှတာမက်လို့ ဒုက္ခရောက်နေတာ။ အမေ၊ အမေမှန်းမသိ အမေစကား နားမထောင်ဖြစ်နေတာ ဟဲ့ တေးရဲ့’ ဟု အာလုပ်သံပါ ပါ။ သူ့ကို ဒေါသပါပါ ဆူ ပြောပူးသည်။ လက်ထပ်ပြီး ထတည်းက အမေထမင်းအိုး နှာ ဝိုင်းဖဲ့စားပြီး သူ့လစာ လည်း နည်းနည်းမှအပ်။ အမေ ကုန်စုံဆိုင်ကြီးမှာ မေလေးက ကုကပ်လုပ်ရ သည်ကိုပင် လစာပြန်ဖြန့် ထောင်းတော့ အမေက ဒေါသ အုန်းအုန်းထကာ ပြောလာ ခြင်းပင်။ သို့တိုင် မေလေး သည် အရောင်းအဝယ်ပိုင်း တွင် ဦးဆောင်နိုင်ကာ နှုတ်နာလွှဲနိုင်သည်မို့ အမေက ချီတ်လျော့ရသည်သာ။ ထို့ ဖြင့် မြေးချီချင်လို့ သည်းခံ အားတာဟု အမေက အမေ့ ချီ အံ့တကြိတ်ကြိတ် ပြောပြ

တတ်သည်။ သမီးနှင့် မြေး တွေကလည်း ရှမ်းပြည်နယ် မှာရှိ သူထံမှ မြေးမွေးဖို့အရေး မျှော်လင့်နေကြမည်။ အမေ့ကို သူ ဖွင့်မပြောရ။ တစ်ခါတစ်ရံ အမေသည် အိပ်ခန်းထဲဘာ ဝင်လုပ်မှန်းမသိ။ မေလေး၏ အမျိုးသမီးလစဉ်သုံးတွေကို လည်း ကောက်ကိုင်ကြည့် ထားပုံရသည်။ ‘ညည်း ငါ ဆိုင်က ဝယ်ထားတဲ့ အတွင်း ခံသုံး တစ်ထုပ်က ဘယ်နှနှစ် သုံးသလဲအေ’ဟု မေးလာ တော့ မေလေးမှာ ဆွံ့အ၊ သွားသည်အထိ။ မေလေး သည် သဘာဝကပေးသည့် အမျိုးသမီးအနေအထား ပြည့်စုံသူတစ်ယောက် မဟုတ်။ ဆီးသွားနိုင်သည်။ သို့သော် တခြားအရေးပါသည့် အနေ အထားမှာ မူမမှန်သူသာ။ သွေးဆင်းတတ်ပေမဲ့ မမှန်။ တစ်လတစ်ရက်လောက်သာ ဆင်းတတ်ပြီး တစ်ပေါက်စ နှစ်ပေါက်စသာ ကျတတ်သူ။ အမေက မေလေးကို မယုံ ကြည်စွာဖြင့် သူ့ကိုပါ အစ် အောက် မေးတော့ပြီ။ သူ လည်း ပျာပျာသလဲရှင်းရ၏။

‘မေလေးက ဆယ့်ရှစ် နှစ်ပြည့်တာ ဘယ်လောက်မှ မကြာသေးတာ အမေရယ်’ ဟု အမေ့ကို အချီသတ်ရပြန် သည်။ မေလေးကို စိတ် မဆင်းရဲလို့။

‘မင်းက ပြုပြင်ယူပေါ့ ကွယ်။ မေလေးက ပြင်လိုက် ရင် နတ်သမီးပျိုလေးဖြစ်မှာ ပါ’ဟု အထားပါပါ စကားကို ပြန်ကြားယောင်ရင်း သူ့ မျက်စိထဲ ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိန်ကို မြင် ယောင်ပြန်သည်။ မျက်လုံး တွေကို သက်သက်မှေးစင်းပြ

ပြီး နှုတ်ခမ်းတွေက နားရွက် တက်ချိတ်တော့မည့် ချီချင် အပြုံးမျိုး။ ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိန်သည် သမီးကောင်းစားရေးအတွက် လင်ယူမီးသေဖြစ်မည့်သူကို တွေ့ခဲ့ပုံပင်။ သူ့အမေသာ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် သိပါလျှင် ဘယ်လောက် ဒေါသထွက် လိမ့်မလဲ။

သူ့အဖို့ ကျွဲမကို ဆရာ တင်ပြန်ရသည်။ သူက မေးတော့ ကျွဲမက ခွက်ထိုး ခွက်လန် ရယ်ပြန်သည်။ နောက်တော့ လူတစ်ယောက် ဆီ သွားစုံစမ်းဖို့ ညွှန်ပြလိုက် သည်။ မေလေးကိုပါ အတူ ခေါ်ကာ လိပ်စာပါအတိုင်း သွားတော့ တိုက်ကြီးတစ်ခု ကို တွေ့ရသည်။ သားဖွား မီးယပ်အထူးကု ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကို တွေ့ရ၏။ မေလေးက ရှက်တယ်ဆို၍ စဉ်းခန်းထဲမှာသာ ထိုင်စောင့် နေသည်။ သူတစ်ယောက် တည်း ဆရာမအခန်းထဲ အရင်ဝင်လိုက်ရသည်။ ဒေါက်တာ အေးအေးမြင့်ဆို သောသူမှာ အရပ်ခပ်မြင့်မြင့် ဒေါင်ဒေါင်မောင်းမောင်း။ ခပ်မျှန်မျှန် ခပ်ဖွေးဖွေး မျက်နှာက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြည့်ကောင်းသယောင်။ အပျိုကြီးဟု သိထားသည်။

‘ဟိုလေ ဟိုဒင်းကို ဖောက်ပြီး ဟိုလို ပြန်ချုပ်ပြီး ရင် အတော်ခံရခက်မှာလား။ နောက်ပြီး ပိုက်ဆံ ဘယ် လောက်ကုန်မလဲ။ ဘယ်မှာ လုပ်လို့ အဆင်ပြေနိုင်မလဲ အဲ့ဒါလေး သိချင်တာ’ဟု မေးကာ သူက လက်မနှင့် လက်ညှိုးကို ခပ်ရှည်ရှည် ကွေးပြပြီး ကိုယ်ကို ခပ်ယိုယို

လုပ်ပြသည်။ ‘အလိုတော် ရှင်နဲ့ ဘာ ဆိုင်လဲ။ အို မဟုတ်မှလွဲ ရော... နင်၊ နင်၊ နင်က ဟိုဟာများလား’ဟု ပြော ပြောဆိုဆို ပါးစပ်ကို လက် ပိတ် အံ့သြကြည့်လိုက်ပုံက သူပင် ပြန်လန်သွားရသည်။ သူလည်း ပျာပျာသလဲ ရှင်းပြ ရသည်။

‘ဘယ်လို လင်မယား လဲ ကွယ်။ ဒီကိစ္စမှာ ယောက်ျားထက် ကာယကံ ရှင်မိန်းမက ရှက်နေရသလား၊ မင့်လည်း ချီးကျူးပါတယ် တကယ်ပါပဲ’

မိန်းမကို အထဲမခေါ်ဘဲ သူက ကြားဝင်မေးသည်မို့ ဆရာမက မျက်နှာထားမာမာ နှင့် ဆူငေါက်တော့၏။

နောက်တော့ ဆရာမက မေလေးကို အထဲခေါ်၍ မေး မြန်းသည်။ စမ်းသပ်ဖို့ ပြင် သည်။ ဆရာမက သမီး မရှက်နဲ့ဟု ပြောပေမဲ့ မေလေး မျက်နှာမှာ ရဲတက်နေ၏။ မေလေးသည် ရှက်သည် ဟူ၍ ဘယ်သူမှ မပြောဘဲ၊ ဆရာဝန်နှင့်လည်း မပြဘဲ နေခဲ့သည်ပင်။ မေလေးကိုယ် တိုင်လည်း ရေရေရာရာ မသိ ခဲ့ပုံ။ မေလေးက စမ်းသပ်ပြီး သည်နှင့် ရှက်ရှက်ဖြင့် အပြင် ပြန်ထွက်သွားသည်။ ဆရာမ က သူ့နားလည်လွယ်အောင် ရှင်းပြ၏။

‘ဆီးလမ်းကြောင်းက တော့ ဘာမှ ပြောစရာမလိုပါ သူး။ သားအိမ်လမ်းကြောင်း က မွေးရာပါအတိုင်း အဝိတ် ကြီးပေါ့လေ။ လက်သန်း တောင် ထိုးဆင်သူး။ အမှား ဆန်းခါလို စိန်ခိုင်တဲ့ အလေး

ငယ်လေးတွေပါနေတော့
ဓမ္မတာပေါ်ချိန်တော့ သွေး
တစ်စနစ်စ ကျိုးတိုးကျဲတဲ့
ဆင်းနိုင်တာပေါ့နော်။ သား
အိမ်နဲ့ သားဥတွေလည်း ပါနိုင်
တယ်ဆိုပါတော့။ ဘယ်လို
ဘယ်ပုံရှိလဲ ကျန်းမာသလား
ကတော့ စစ်ဆေးကြည့်ရမှာ
ပေါ့လေ'ဟု ရှင်းပြသည်။

၆။

အမေက အိမ်ရှေ့မှာ
စိုက်ဖို့ အရိပ်ရပင် မှာလိုက်
သည်ကို သူက ခါးလောက်
ရှည်သည့် စက္ကူပန်းပင်ကို
ဝယ်လာသည်။ အမေက
ပန်းပင်လေးကို ကြည့်ပြီး
အရိပ်ကမကောင်း၊ အသီး
မသီး၊ အနံ့က မပါဟု မြည်
တွန်တောက်တီး ပြောပြန်
သည်။ 'အမေကလည်း သူ
ပန်းနဲ့သူ တန်ဖိုးရှိပါတယ်။
အနီရဲရဲတွေ ပွင့်မှာပါ။ ဒီ
အရောင်က ရူးတယ်'ဟု
ပြောတော့ အမေက မချီပြီး
ပြီးကာ အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ပြန်
ကြည့်သည်။ သူလည်း မသိ
သလိုသာ မျက်နှာလွှဲလိုက်
၏။ အမေ့ကို ပြောဖူးပါ
လျက်၊ သည်တစ်ခါ ပါးစပ်
က ထုတ်မပြောလိုတော့။

မေလေးကို ခွဲစိတ်ပေး
ချင်သည့် ကိစ္စပြောပါလျှင်
အမေ ဘယ်လောက်များ
အထိတ်တလန့် ထ၊အော်
လိုက်မလဲ။ သူ့လက်ထဲမှာ
ရှိသည့် ပိုက်ဆံနှင့်လည်း
မလောက်မငမ့် အမေ့ဆီက
ငွေချေးရဦးမည်။ နဂို
ကတည်းကမူ အမေက
မေလေးကို အမြင်မကြည်
လင်သည် မဟုတ်လား။ 'နှင့်
မိန်းမကို ကလေးယူခိုင်းတော့

နှင့်အသက်က မငယ်တော့၊
ဘူး'ဟု ပြောရင်း စကားတစ်
ဆက်တည်း 'ငါတို့များ သား
သမီးငါးယောက် လွယ်လွယ်
မွေးထားတာ ဘာမှ ခက်ခဲ
တာ မဟုတ်ဘူး။ ညားတာပဲ
ခြောက်လ ရှိနေပြီ။ နှင့်မိန်းမ
ကျမှ ဘာတွေ ခက်ခဲနေလဲ။
နှင့်မိန်းမက အမြဲများလား
ဟဲ့' အမေက အပြစ်တင်ပြော
ပြောသည်။

'အမေရယ် မိန်းမတစ်
ယောက်ကို ဘာဖြစ်မှယူ
မယ်၊ ကလေးဘယ်နှယောက်
မွေးပေးရမယ်လို့ သတ်မှတ်ရ
အောင် မိန်းမဆိုတာ အိမ်ထောင်
ရေး အဖြည့်ခံသက်သက်မှ
မဟုတ်ဘဲ။ အဲလိုမှ မစွမ်းနိုင်
ရင် မိန်းမ မဟုတ်တော့ဘူး
လား၊ ချစ်ဖို့ မထိုက်တန်တော့
ဘူးလား'ဟု သူ့ရင်ထဲကသာ
ပြန်ပြောမိ၏။

၇။

စီတီ ဓာတ် မှန် အပါ
အဝင် ဆေးစစ်ထားသည့်
များ ရပြီဖြစ်၏။ ဆရာမ
ရှင်းပြသည်များကို မေလေး
ကို စကားအတိုင်း ပြန်မပြော
ချင်တော့။ မေလေးကို 'အား
လုံးကောင်းတယ်၊ ခွဲစိတ်ပြီး
ရင် ကလေးလည်း ရနိုင်တယ်'
ဟုသာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

အမှန်တော့ မေလေး၏
သားအိမ်သည် ပုံစံမမှန်၊
မကျန်းမမာသာ ရှိ၏။သား
ဥကလည်း တစ်စုံမပြည့်။ ကံ
ကောင်းလျှင်တော့ ကလေး
ရနိုင်မည်။ ခက်ခဲမည်။
ကလေးသန္ဓေတည်သည့်
နေရာကလည်း လွဲချော်၍
ပျက်ကျနိုင်သည်မျိုး။ ခွဲထုတ်
ဖယ်ပစ်ရသည်မျိုးတွေ ကြုံ

နိုင်မည်ဟူသည့် စကားသံကို
ထပ်တလဲလဲ ကြားနေမိ
သည်။ သို့ပေမဲ့ လက်ရှိခွဲသင့်
သည်က ခွဲရမည်သာ။ သို့ဖြင့်
ပိုက်ဆံကိစ္စအတွက် အမေ
အနား ယောင်လည်လည်
လုပ်နေပြီး စကားက ပြော
မထွက်။ မိန်းမတစ်ယောက်
ရဖို့ သည်လောက်ခက်ခဲ
သလားဟု အမေ ပြောပါလိမ့်
မည်။ သူသည် မေလေးကို
ချစ်သည်မှာ သွေးသားဆန္ဒ
တပ်မက်မှုသက်သက် ချစ်ခဲ့
သည်မှ မဟုတ်ပါဘဲ။ ထို
မိန်းမကို လက်ထပ်ခဲ့သည်
ဆိုသည်မှာလည်း ဘဝနှစ်ခု
ပေါင်းစည်းခြင်းသာဖြစ်၏။
မနက် မိုးလင်းပါလျှင်
မြင်ချင်သော မျက်နှာလေးကို
ကြည့်ချင်သည်မျိုး၊ စား
ကောင်း သောက်ဖွယ်တွေကို
အတူ ဝေမျှစားချင်သည်မျိုး၊
သွားကြည့်ချင်စရာ နေရာ
တွေဆီ အတူသွားလည်ချင်
သည်မျိုး၊ အိပ်ရာဝင်လျှင်
ကိုယ့်ပန်းကို သူ့ခေါင်းအုံး
သဖွယ် ပြင်ပေးချင်သည်မျိုး
စသဖြင့် ဖြစ်၏။ ကလေး
ဘယ်နှယောက် မွေးပေးရ
မည်၊ ဘာဖြစ်ရမည်၊ ဘာ
လုပ်ပေးရမည်ဟု ရှိလိမ့်မည်
မဟုတ်။ တစ်ယောက်တစ်ဖိုး
ကို တစ်ယောက် နားလည်
ခံစားနေမည်သာ။

သူဝယ်လာသော စက္ကူ
ပန်းပင်လေးသည် အိမ်ရှေ့
တွင် နီနီရဲရဲ တစ်ဆုပ်တစ်ခဲ
ပွင့်နေပြီ။ သူသည် စက္ကူပန်း
လေး မမွေးမှန်း သိပါလျက်
မြတ်မြတ်နိုးနိုး နမ်းရှိုက်လိုက်
သည်။ သူ့ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲ
မွှေးလေပြီ။

ကိတ်မှန်

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

အခန်း (၄-၀၁)
တိုက်အမှတ် ၁၇/၁၉
၃ လွှာ၊ ၅၂လမ်း
(အောက်ဘလောက်)
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်
ရန်ကုန်
ဖုန်း-၀၁-၉၀၁၁၅၀၀
E-mail:
nyeinfamily@gmail.com

စာမျက်နှာ(၂၂၇)မှ...

ကို ငါးမဝယ်ဖို့၊ ငါးမစားဖို့
လိုက်ပြောရမယ်တဲ့။ သံခဲ
ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ဒီရွာ
လေးမှာတောင် အိမ်ခြေက
မနည်း။ ငါးမစား၊ ငါးမဝယ်
တဲ့ အိမ်ကလည်း ခပ်ရှားရှား။
ပြီးတော့ အဖေ့ဆီက ငါးဝယ်
နေကြတာက အနီးအပါး ရွာ
ကလူတွေရောပဲ။ ဒီလောက်
လူအများကြီးကို ငါးမစားဖို့
သံခဲ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်ပြော
ရမလဲ။ သံခဲပြောတိုင်းရော
သူတို့က လက်ခံပါ့မလား။
'ဟင်...'

တဲနား ရောက်ခါနီးမှာမှ
မြင်လိုက်ရတဲ့မြင်ကွင်းကြောင့်
သံခဲ မှင်တက်သွားမိတယ်။
သံခဲတို့ တဲပိုင်းထဲက ထွက်
လာတဲ့ ဖွေးစိန်တို့သားအိမ်။
သူတို့နောက်ကမှ ငါးတောင်း
တွေထမ်းပြီးထွက်လာကြတဲ့
ရွေးစိန်တို့အိမ်က အလုပ်
သမားတွေ။ ပြီးတော့ ဖွေးစိန်
ရဲ့ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတာ
က အမေ့ချေးဗန်းထဲက ငါး
တင်။ ဖွေးစိန်က သူ့အမေနဲ့
စကားတပြောပြော လျှောက်
ထားတယ်။ လက်ထဲမှာ ကိုင်
ထားတဲ့ တံစို့ထိုးကင်ထားတဲ့
ငါးကင်ကိုလည်း ဖွေးစိန်က
ငဲ့ကာငဲ့ကာ မွေးနေသေး
တယ်။ ဟော့ဗျာ ဟော့
ဟော့...။ ငါးကင်ကို ဖွေး
စိန် ဖဲ့လိုက်ပြီ။ ထည့်တော့
ထေ့၊ ထည့်တော့မယ် ပါးစပ်
ထဲကို ပါးစပ်ထဲကို။

'ဖွေးစိန်... မစားပါနဲ့'
ကုန်းအော်လိုက်တဲ့ သံခဲ
နဲ့သံက မအူချောင်းကမ်း
တစ်လျှောက်မှာ ပဲ့တင်ထပ်
နိုး

၂၀၁၆ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာ ၁၅ ရက်နေ့မှ ၂၀၁၇ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီ ၁၀ ရက်နေ့အထိ

- (၁) အေးမြတ်မြတ်ပြီး(ကံမ) နံနက်ကြာ၊ မကွေး၊ (၂) ဆည်းဆာသစ်
အစောစော လားရှား၊ ဝေဟာ၊ (၃) ဆန်းငယ်သွေး(ပုတီးကုန်း)
ချောစောသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ လှပတဲ့ နေ့ရက်ချား၊ ပဲခူး၊
(၄) ကိုယ်လက်သစ် လိပ်ပြာမသိလိုက်သော ဝတ်မှုန်ခြေသံ၊ မြစ်ကြီးနား၊
(၅) မိုးယံဝံ့ထည် အချစ်သည် အချိန်အခါကိုလိုက်၍၊ ရန်ကုန်၊ (၆) မျိုးသိခံကျော်
ယုံကြည်မှုလေး ထွဲခဲ့သူ၊ ရန်ကုန်၊ (၇) ပြုံးနဲ့နဲ့ပါ နေ့ကိုခင် ညတွင်ရွေး၊ သထုံ၊
(၈) ပြုံးနဲ့နဲ့ပါ အညတရဆောင်း၊ သထုံ၊ (၉) မယ်စု(English) တွမ်းကွန်နဲ့...၊ Email
(၁၀) စံဝင်းအောင်(မြန်အောင်) မုသားချိုချို၊ မြန်အောင်၊ (၁၁) နီယွန်းအိမ်(သာပေါင်း)
ဆုအတွက် ချစ်သက်လက်ဆောင်ပါ၊ သာပေါင်း၊ (၁၂) နီမောင်း
သို့...နှင်းဆီပြာ၊ သာပေါင်း၊ (၁၃) မျိုးသည်မင်း ပုစွန်ခြောက်လေးတစ်ကောင်၊
မန္တလေး၊ (၁၄) နတ်စောင်း (ကျိုက်ထို) တေးနား၊ ရန်ကုန်၊ (၁၅) မယ်လေး အန်တီမြ၊
Email၊ (၁၆) အေပရယ် ညိုညိုချော ရှိုးမြေကွတ်တိုင်း၊ လားရှိုး၊
(၁၇) အေးဇေဝင်း(ကမ်းလက်များ) အစာ၊ Email၊ (၁၈) မိုးသက်ဆွေ ကုလားထိုင်၊
နေပြည်တော်၊ (၁၉) စံထိုက်သူ လက်ထပ်ခွင့်၊ ရန်ကုန်၊ (၂၀) စံထိုက်သူ
ရွေးသားပေါက်များ ရောင်းရန်ရှိသည်၊ ရန်ကုန်၊
(၂၁) တေးလင်း(နည်းပညာတက္ကသိုလ်) အချစ်နှင့်စာ၊ Email၊
(၂၂) ကိုသျှို(ဒီပဲယင်း) ကျွန်တော်နှင့်ချစ်ခြင်းသီအိုရီ အလွဲ၊ စစ်ကိုင်း၊
(၂၃) ခေတ်ကျော်စွာဝင်း(ရန်ကုန်စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်)
ကျွန်မတို့ ကော်ဖီသောက်ခဲ့ကြသည်၊ ရန်ကုန်၊ (၂၄) လိမ္မာအောင်
မြသလွန်ကို သက်သေတည်၍၊ မကွေး၊ (၂၅) အမရာ ပြည့်ပြည့်သူ
လောင်ချိုင့်လေးနဲ့ လာခေါ်ပါ၊ ရန်ကုန်၊ (၂၆) မေမြူ(မန္တလေး)
ပိနပ်ကလေးရဲ့ လောင်ရယ်သံ၊ ရန်ကုန်၊ (၂၇) ထိုင်မင်းထွန်း(မြောင်)
အတ္တမြိုင်ရှင်းတမ်း၊ မြောင်၊ (၂၈) ဆောင်းခနင်း မကွာဘူး၊ မန္တလေး၊
(၂၉) ဆည်းဆာသစ် အိပ်မက်ထဲက အိမ်ကလေး၊ ဝေဟာ၊
(၃၀) တေးလင်း(နည်းပညာတက္ကသိုလ်) အချစ်နှင့် ရွှေ့ဆိုသော နိုင်ယာရီး၊ Email၊
(၃၁) မေသက်ထားအောင် ခရေတွေ ကြွေနေပြီ၊ Email၊ (၃၂) မိုမိုစု(ဆေးတက္ကသိုလ်)
အဆန်းမဟုတ်သော စကားလုံးများ၊ မန္တလေး၊ (၃၃) ဆလိုင်း(ငါးချက်နာကျောင်းကုန်း)
စက္ကန့်တစ်ခုနှင့် တစ်ခုကြားက မမြင်နိုင်သော ဘဝများ၊ မကွေး၊
(၃၄) တေးလင်း (နည်းပညာတက္ကသိုလ်) မှောင်ပွဲနီချင်း၊ Email၊
(၃၅) အမေ့သား မေတ္တာပေး၍ အမှန်းရစေ၊ မကွေး၊
(၃၆) နန္ဒာမင်းလွင် အားလုံးသင်္ခါ၊ စစ်ကိုင်း၊ (၃၇) စံရတီ ပါးပါးလေးပါး၊ ရန်ကုန်၊
(၃၈) ရိုးကိုလေး သီတာမည်သား ပြင်ဦးလွင်။

စာမျက်နှာ(၁၀၁)မှ...

သို့ တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့၏။

အချိန်မှာ အမှောင်ပျိုးစဖြစ်ပြီး မန္တလေး ဆောင်းဦး၏ နှင်းမြို့တို့သည် တစ်စုံစီအေးသောဓာတ်ကို ဆောင်ကြဉ်းကာ ဝင်ရောက်လာကြလေ၏။ ဆောင်းဦးပေါက်ဖြစ်၍ ယခုအချိန် မျိုးသို့ ရောက်သည်ဆိုလျှင်ပင် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဆိတ်ငြိမ် သွားသည်။ မော်တော်ကားလမ်းပေါ်မှ အသွားအလာများ လည်း စဲသွားသည်။ မည်းမှောင်အေးမြသော ညသည် မှိတ် တုတ်မှိတ်တုတ်ကြယ်ကလေးများဖြင့် တစ်မျိုးကြည့်ကောင်း နေ၏။

ယခင်က ကျွန်တော်သည် ဤသို့ ညတိုင်း ညတိုင်း ဝင်းခြံထဲ ထွက်၍ တစ်ကိုယ်တည်းရပ်လျက် ဆိတ်ငြိမ်အေး ချမ်းခြင်း၏ အရသာကို ခံစားခဲ့သည်မှာလည်း မရေတွက်နိုင် တော့ပေ။ တိတ်ဆိတ်ခြင်း၊ မည်းမှောင်ခြင်းတို့၏ အလယ်တွင် ပြင်ပ၌ တစ်ကိုယ်တည်းရပ်နေသော်လည်း အိမ်ထဲမှ ဖြာ၍ ထွက်လာသော နီယွန်မီးချောင်းမှ အလင်းရောင်က ကျွန်တော့် ချစ်ဖုန်းနှင့် ရင်သွေး သားသားကလေး ဇော်မင်းတို့ အိမ်ထဲ တွင် လုံခြုံစွာရှိနေသည်ကို သက်သေထူပြနေသဖြင့် သူတို့ အတွက် ဘာမျှ ပူပင်သောက မဖြစ်ရဘဲ ကျွန်တော်၏ အေး ချမ်းဆိတ်ငြိမ်သာယာသော ဘဝကလေးကို တွေးကာ ကျေနပ် နှစ်သိမ့်နေမိသည်။ သားနှင့်မယားနှင့်၊ အိမ်နှင့်ယာနှင့် ပြည့် ပြည့်စုံစုံပါတကားဟု ဆိုကာ မိုးကောင်းကင်သို့ မျှော်လျက် စိန္တေမြတ်ဘုရားအား တမ်းတကြည့်ညှိမိခဲ့သည်။

သို့သော် ယနေ့ညအဖို့ကား အသည်းနှလုံးတို့သည် ပြုတ် ပြုတ်ပြုန်းခဲနေပြီတကား။ ရင်တွင်းဝယ် ဗလောင်ဆန်ခဲလေပြီ တကား။ ည၏ မည်းမှောင်ခြင်းနှင့်အတူ စိတ်နှလုံးသည် လည်း ကြိမ်မီးအုံးသို့ပမာ လောင်မြိုက်လျက် မိုးမှောင်ကျလေ ပြီတကား။

ကျွန်တော်က ညအမှောင်ထဲဝယ် ဆက်၍ လျှောက်လာ ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ကြွေကွဲဝမ်းနည်းခြင်း၊ စိုးရိမ် ကြောက်ရွံ့ခြင်းနှင့် တစ်ကိုယ်တည်း ကင်းကွာနေခြင်းတို့သည် လည်း လျှောက်လိုက်လာကြသည်။ ကျွန်တော်က ညွန့် အတွက်နှင့် ကျွန်တော့်အတွက် ဝမ်းနည်းနေမိပြီး၊ သွားလေသူ ကံဆိုးသူ သားကလေး ဇော်မင်းအတွက်မူ တွေးလိုက်တိုင်း လောကဓံတရားကို မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်လာမိသည်။ ဇော်မင်းမှာ သေဖို့ အများကြီးစောသေးသည်ဟု ရင်ဝယ်ပိုက် မိသည်။ သူ့ဘဝ၏ အနာဂတ်ဝယ် အာမခံချက်တို့ဖြင့် အားခဲ ထားတုန်း ပက်ခနဲ ဖိတ်စဉ်သွားရ၏။ မည်သူသည် ပြောနိုင် အံ့နည်း။ လူလားမြောက်ပြီးနောက် ပညာတွေက တတ်ဦး မည်။ အလုပ်အကိုင်ကလည်း အာမခံချက်အပြည့်နှင့် လူ လောက၏ စည်းစိမ်ဟူသမျှတွင် ယစ်မူးလျက် လူဖြစ်လာရ ကျိုး နပ်ပေဦးမည်။

တွေးမျှော်ကြည့်ရင်းနှင့်ပင် ကျွန်တော်က အနာဂတ်ကို ပထမဆုံးအကြိမ် ကြောက်ရွံ့လာတော့သည်။ ဤအဖြစ်၌

ကြွေကွဲစွာ ရပ်လျက်နှင့် မနက်ဖြန်ကို ကျွန်တော် ကြောက်မိ ၏။ မနက်ဖြန်ပေါင်း မြောက်မြားစွာတို့သည် အနာဂတ်ခရီးမှ ကျွန်တော့်ကို စောင့်ကြို၍ နေကြသည်။ ထိုအနာဂတ်သည် ဟာလာဟင်းလင်းကြီး ဖြစ်နေခြင်း၊ တစ်စုံတစ်ရာ ဦးတည် ရည်ရွယ်ချက် မရှိခြင်းတို့ဖြင့် မီးခိုးမဆုံး၊ မိုးမဆုံးဖြစ်တော့ သည်။

ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်လည်း အကျိုးနှင့် အကြောင်း နှင့် တရားချကြည့်၏။

ဇော်မင်း သေခဲ့ရသည်ကိုစွာမှ မတော်တဆအပြင် အခြား မည်သည့်အမြင်နှင့်လည်း ကြည့်၍ မမြင်နိုင် ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ ဖြစ်ပြီး၊ ပြီးခဲ့သည်ကလည်း ပြီးခဲ့ပြီသာ ဖြစ်သည်။ အကောင်း ဆုံးမှာ ဖြေဖျောက်လိုက်ဖို့သာ ရှိသည်။

ညွန့်က ကံတရားကိုချခဲ့သည်။ သူပြောသည့်အတိုင်း အမှန်ပင်လော။ ကျွန်တော်က အသေအချာ စဉ်းစားကြည့်ပြန် ၏။

အကယ်၍ သားကလေး ဇော်မင်းသည် ထိုနေ့နံနက်က အတန်နေ့မြင့်သည့်တိုင်အောင် အိပ်နေခဲ့သည်ရှိသော်၊ အကယ် ၍ ကျွန်တော်ကသာ ဇော်မင်းထက် ဦးအောင် စော၍ အိပ်ရာမှ ထခဲ့သော်၊ အကယ်၍ ကျော်ကျော်သည် သူ့သေနတ်ကလေး ကို မယူလာဘဲရှိခဲ့သော်....

ကျွန်တော်က ယင်းအချက်များ အားလုံးကို တွေးပြီး နောက် မဆင်မခြင် သတိမပြုဘဲ သေစေလောက်သည့် လက် နက်တစ်ခုကို သူတစ်ပါး နောက်ကျောသို့ ချိန်ရွယ်လျှင် ကျည်ထိုးခဲ့သည့် မိုက်မဲသော လူငယ်တစ်ဦး၏ အပြုအမူအား ဘုရားသခင် ပြုသည့် ကံတရားပါဟုဆိုခြင်းကို လက်မခံနိုင် တော့ပေ။

သားသား ဇော်မင်းသည် သေနတ်လက်နက်များထို့ စည်းကမ်းတကျ လိုက်နာကိုင်တွယ်ခဲ့သည်။ သူ့ကို သေနတ် ဝယ်ပေးစဉ်ကပင် သေနတ်လက်နက်များကို မည်သို့ရှိသော မည်၊ မည်သည့်စည်းကမ်းမျိုးထားရမည်ကို စေ့စေ့စပ်စပ် သွန်သင်ထားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ဇော်မင်းသည် သေနတ်နှင့် ချီ လျှင် လေ့ကျင့်ရေး ပစ်မှတ်မှလွဲ၍ မည်သည့် သက်ရှိသတ္တဝါ အရာဝတ္ထုများကိုသော်မှ ချိန်ရွယ်ခြင်းမပြုခဲ့ပေ။ ယုတ်စွာအဆုံး မီးကျိုးမောင်းပျက် သေနတ်မျိုးနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ လက် ကိုင်ဒင်ပါသည့် ပြောင်းသက်သက်နှင့်သော်လည်းကောင်း ချိန်ရွယ်ခဲ့ရိုး ထုံးစံမရှိခဲ့ပေ။

ဤကား မည်မျှပင် ပစ်ပစ်၊ ပစ်လိုပင် မရပါဟု ဆို ကာမူ သေနတ်လက်နက်ကို စတင်ကိုင်တွယ်သုံးစွဲရာ၌ ပထမ ဆုံး လိုက်နာကျင့်သုံးရမည့် စည်းကမ်းဥပဒေသာလျှင်တည်း။

သားသား ဇော်မင်း သေဆုံးရမှုတွင် ပြစ်မှုသည် ကျော် ကျော်ကို ကျော်လွန်လျက် အုပ်ထိန်းသူ ဖခင်ထံသို့ ကျရောက် သွားပါသလော။

အဖြေမှာ မည်သူပင်ဖြစ်စေ ဆင်ခြင်တုံတရား ကင်း

သည့် ကလေးငယ်တစ်ဦးအား သေနတ်လက်နက်မျိုးကို ဧည့်ကမ်းမရှိ အရမ်းမဲ့ သုံးစွဲကိုင်တွယ်ခွင့်ပြုခဲ့ပါက အကြင် သူသည် ရာဇဝတ်မှုကြီးတစ်ခုကို ကျူးလွန်ခဲ့သည့် အပြစ်ဒဏ် အားလုံးကို တာဝန်ယူ၍ ခံထိုက်သူသာလျှင်တည်း။

အမှန်ဆိုသော် မဖြစ်ထိုက်၊ မဖြစ်သင့်ဘဲနှင့် မိုက်မဲစွာ ဖြစ်ခဲ့ရသော မတော်တဆ မှုခင်းမျိုးသည် မတော်တဆ မဟုတ်ဟု ကျွန်တော်က ဆိုချင်သည်။ ဉာဏ်မရှိဘဲ ထူပိန်း ခြင်း၊ စဉ်းစားဆင်ခြင်မှုမရှိခြင်းနှင့် သူတစ်ပါးကို မကြည့်ဘဲ ထိုက်ကျိုးအတွက်သာ အမြဲတစေကြည့်တတ်သည့် ကိုယ် ကောင်းကျင့်ကြံခြင်းတို့က တမင်တကာ ပြုလုပ်၍ဖြစ်ပေါ်လာ ရသည့် မှုခင်းသာလျှင် ဖြစ်သည်။ ဤလိုမှုခင်းမျိုးသည် အစားထိုးမရနိုင်သော နစ်နာဆုံးရှုံးမှုကြီးပင်တည်း။

ကျွန်တော်က အရှေ့ဘက် ဝင်းခြံအစွန်း သားကလေး သေနတ်မှန်ခွဲရာနေရာအထိ မှောင်ထဲတွင်ပင် တစ်ယောက် တည်း လျှောက်သွားသည်။ ခြံစည်းရိုးသို့ ရောက်သောအခါ ဝါးလုံးတန်းကိုကိုင်ကာ ရပ်နေမိလေ၏။ မည်မျှကြာသွားသည် မသိ။ ကျွန်တော်က ခြံစည်းရိုးကို ခြေထောက်နှင့် ဆောင့်၍ ဆောင့်၍ ကန်နေရာ၊ နောက်ဆုံးတွင် နာကျင်လာတော့မှ နာ မှန်းသတိရပြီး ရပ်လိုက်တော့သည်။ ကျွန်တော်ရင်တွင်းမှ ခံစားရချက်ကို ကုစားရန်အတွက် နည်းလမ်းရှာမရအောင် ဖြစ်နေ၏။ အကြံလည်း အိုက်နေပြီဖြစ်၏။ ရင်တွင်း၌လည်း တစ်စုံတစ်ခုသည် အမြဲတမ်းလို ဟာနေရာ ခံစားရချက်မှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကြီးထွားရင့်သန်လာလျက်ရှိနေ၏။ သို့တိုင် ဆောင် ကျွန်တော်က ရင်တွင်းမှ ခံစားရချက်ကို တားဆီးကုသ ရန် ဘာမျှ မတတ်နိုင်တော့၊ ရင်တွင်း၌ပင် မျိုသိပ်ပိတ်လှောင် ထားပြီး ဖြစ်သမျှအကြောင်းကို သည်းခံခြင်းတရားအပြည့်အဝ နှင့် ခွင့်လွှတ်နိုင်ခဲ့ပါသည်ဟူ၍ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော မျက်နှာထားကို မနည်း ဟန်ဆောင်ထားရုံသာ ရှိပေတော့သည်။

နောက်နှစ်ရက်ကြာသည်အထိ ကျွန်တော်က ရင်တွင်းမှ ပရိဒေဝမီးတောက်ကို မေ့ဖျောက်၍ မျိုသိပ်ထားခဲ့သည်။ သို့သော် အဘယ်မျှ ကြိုးစားကြိုးစား ညွှန်ကိုမူ ကျွန်တော် လှည့်စား၍မရ၊ ဟန်ဆောင်ပြု၍မရ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ အခြားသူများ ရှေ့မှောက်တွင် ကျွန်တော် ဟန်ဆောင်ကာ ပြုံးနိုင်ခဲ့သော် လည်း ကျွန်တော်နှင့် ညွှန်မှာ အနေအထိုင်အားဖြင့် နှစ်ကိုယ့် တစ်စိတ်လိုဖြစ်နေခဲ့ကြသည်ဖြစ်၍ သားကလေး ဇော်မင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာသောအကြောင်းကြောင့် အသစ် ဖြစ်လာတိုင်း၊ ဖြစ်လာတိုင်း ရင်တွင်းမှ တုံ့ပြန်ဖြစ်ပေါ်လာ သည့် သည်းမခံနိုင်မှု၊ ခွင့်မလွှတ်နိုင်မှုကလေးများကို ညွှန်က ကောင်းစွာပင်ရိပ်မိလျက် ရှိလေ၏။

ဥပမာအားဖြင့် ဟစ်အော်ဆူညံကာ ပျော်ရွှင်လျက်ရှိသော ကျောင်းသားကလေးများကို တင်ဆောင်လာသော ကျောင်း ထားများ၊ ဇော်မင်း၏ ရယ်သံကလေးနှင့် စကားပြောသံ ထလေးများ ကင်းမဲ့ခြောက်သွေ့နေသော ညစာ ထမင်းစားပွဲ

များ၊ အိမ်တွင်းနေရာအနှံ့အပြား၌ ချိတ်ဆွဲလျက်လည်းကောင်း၊ ထောင်ထားလျက်လည်းကောင်း ရှိနေကြသော ဇော်မင်း၏ ဓာတ်ပုံကလေးများ အစရှိသည်တို့ကို မြင်လိုက်တိုင်း၊ ဟန် ဆောင်ထားရသော အပြုံးမှာ ရုတ်ခြည်းကွယ်ပျောက်သွားပြီး သည်းမခံနိုင်ခြင်း၊ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ခြင်း၊ ဆောက်တည်ရာမရ ခြင်းတို့သည် အခမ္မပေါက်ကွဲလျက် အန်ထွက်လာကြကုန်တော့ သည်။ ထိုအခါများတွင် ညွှန်က ချက်ချင်းပင် ရိပ်မိသလို၊ ရိပ်မိတိုင်းလည်း အချိန်မီ ကူညီအုပ်ထိန်းလျက် ကျွန်တော်ကို သတိပေးခဲ့သည်။

ကြာသပတေးနေ့တွင် ကျွန်တော်က စိတ်ပြေလက် ပျောက်နှင့် ခြံအတွင်းရှိ တောက်တိုမည်ရလုပ်ငန်းကလေးများ ကို လုပ်ရင်းကိုင်ရင်းနှင့် စပါးကျိုကို ယခု ဆောင်းအကုန် မိုးမကျမီ သွပ်မိုးအချို့ လဲလှယ်ရန်၊ ထရုံအသစ်ရိုက်ရန် စသည်ဖြင့် တွေးကာ စိတ်ကူးနေခဲ့လေ၏။

ထိုခဏ၌ပင် အစိမ်းနုရောင် စကိုခါမွန်လုံမော်တော်ကား တစ်စင်းသည် ကျွန်တော်တို့ခြံတွင်းသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ဝင်လာပြီး အိမ်ရှေ့တံခါးပေါက်အနီးတွင် ရပ်လာသည်။ ထို နောက် တိုက်ပုံအင်္ကျီအနက်၊ ဘန်ကောက်လုံချည် အစိမ်းရင့် ရင့်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် အသက်အားဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အရွယ် ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသော သားသားအားလုံး လူတစ် ယောက်သည် ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။

သူက ကျွန်တော် ရပ်နေရာဆီသို့ လျှောက်လာပြီး 'ဦးမြင့်စိုး မဟုတ်လား'ဟု ဆိုကာ လက်ထိုးပေးလေ၏။ 'ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်ပါပဲ'ဟု ကျွန်တော်က သူ့ကိုမသိသော် လည်း သူ့လက်ကို ပြန်၍ဆွဲကာ နှုတ်ဆက်လိုက်ရင်း ဖြေ လိုက်သည်။

'ကျွန်တော်က တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေကြီး ဦးမြင့်ပင်ပါ'ဟု သူက သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်လိုက်ပြီး-

'တစ်နေ့က ဦးမြင့်စိုးရဲ့ သားကလေး သေနတ်ပစ်ခံရတဲ့ အမှုစစ်တန်းက ရုံးပေါ်မှာ ကျွန်တော် ရှိနေပါတယ်'ဟု ဆိုသည် တွင် ကျွန်တော်က ပထမသော် ရုတ်တရက် မည်သည့်ကိစ္စ များ ပေါ်လာပြန်လေသနည်းဟု အံ့အားသင့်နေသည်။

သူက ဆက်၍မပြောသေးဘဲ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောဆိုရန် ချိန်ဆနေဟန်နှင့် ရပ်ထားသောအခါမှပင် ကျွန်တော်က သူ ဘာဆက်ပြောတော့မည်ကို ရိပ်မိလိုက်တော့သည်။ သူ့ကိုကြည့် ၍ ဘာကြောင့်မှန်းမသိသော်လည်း ကျွန်တော်စိတ်ထဲကမူ သတိထားရန် အလိုအလျောက် နှိုးဆော်လိုက်မိပြီး-

'ဪ... ဟုတ်ကဲ့ အိမ်ရှိပါခင်ဗျား'ဟု ပြန်ပြောလိုက် လေ၏။

'ကိစ္စကတော့ ဒီလိုပါ။ အဲဒီနေ့က ကျွန်တော် အအေးနိုး နားထောင်နေတာ စိတ်ထဲက မခံနိုင်လွန်းလို့ကို ဒီတနေ့ တမင် တကာ မေးပြီးလိုက်လာတာပဲ။ အဲဒီကိစ္စမှာ ဦးမြင့်စိုးက သေနတ်နဲ့ ပစ်တဲ့ကောင်လေးရဲ့ မိဘအုပ်ထိန်းသူတွေအပေါ်

မှာ တရားမကြောင်းနဲ့ တရားစွဲချင်တယ်ဆိုရင် တရားစွဲနိုင်တဲ့ အခြေခံသဘောတရားတွေ ရှိနေပါတယ်။ ဦးမြင့်စိုးရဲ့ အသည်းနှလုံး ဆုံးရှုံးမှုအတွက် အသက်တန်ဖိုးအဖြစ် လျော်ကြေးငွေ တစ်သောင်းကျော်ကို အလွယ်ကလေးရနိုင်တဲ့ ဥပဒေလမ်းကြောင်းရှိနေပါတယ်။ တကယ်လို့ ဦးမြင့်စိုးကသာ စိတ်ဝင်စားမယ်ဆိုရင် ဒီလိုအမှုမျိုးမှာ ကျွန်တော်က ဦးမြင့်စိုးကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် သိပ်လိုက်ချင်ပါတယ်။

သူ့အကြံအစည်ကို ကြားလိုက်ရသော ကျွန်တော်မှာ တုန်လှုပ်သွားသည်။ ထိုကဲ့သို့ အရေးယူတရားစွဲရန် စိတ်ကူးမျိုးမှာ ကျွန်တော်ခေါင်းထဲတွင် ထိုအချိန်အထိ မရှိကြသေးပေ။ သို့သော် သူက တရားဥပဒေကြောင်းများကို ရှင်းလင်းပြောပြနေစဉ် ငွေတစ်သောင်းဆိုသော လောဘသည် ကျွန်တော်ရင်ထဲတွင် တစ်စတစ်စနှင့် ဝင်စားလာတော့သည်။ ကျော်ကျော်၏ အဖေဖြစ်သူ ဦးစိန်ညွန့်သည် တစ်လောကမှပင် အိမ်နှင့်မြေကို ဘဏ်တိုက်မှ ငွေလေးထောင်နှင့် ပြန်၍ ရွေးယူခဲ့သည်။ အကယ်၍ ဦးစိန်ညွန့်သည် ကျွန်တော် ဆုံးရှုံးမှုကြီးတွင် ကျွန်တော်နှင့်အတူ သာတူညီမျှ ခွဲဝေခံယူထိုက်သည်ဟုဆိုခဲ့လျှင် စစ်မှန်သော တရားစီရင်ချက်ပင် မဟုတ်ပါလော။

ငွေတစ်သောင်းသာ လျော်ကြေးပေးရပါက ဦးစိန်ညွန့်မှာ သူ၏ နဂိုဗီဇ အခြေအနေသို့ ပြန်၍ ကျဆင်းသွားရမည်မှာ မလွဲပေ။ ထိုမျှသော လျော်ကြေးငွေသည် ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံ ဆုံးရှုံးအသည်းခိုက်ရသည်နှင့်စာသော် ပြောပလောက်ဖွယ် မရှိသော်လည်း သူတို့အတွက်ကား အတော်ကလေး အထိနာသွားမည့် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ပင် ဖြစ်သည်။ အကယ်၍

ကောင်ကလေးမှာ အာဇီရပ်သွားပြီး ငုတ်တုတ်ကလေးကြက်သေသေကာ ဝိုင်နေသည်။ သူ့မျက်နှာတွင်လည်း အကြီးအကျယ် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေဟန် ပေါ်နေ၏။
‘သွား... သွား မင်းအိမ်ပြန်တော့၊ မင်းအဖေကို ပြောပြလိုက်တော့’ဟု ကျွန်တော်က ပြောပြီး ထွက်လာခဲ့၏။

တရားဥပဒေကသာ အသက်တစ်ချောင်းတန်ဖိုးကို ‘ငွေသား’နှင့် ချိန်ထိုးစီရင်ဆုံးဖြတ်နိုင်ခဲ့လျှင် ကျွန်တော်က အဘယ်ကြောင့် လက်မခံဘဲ နေရပါမည်နည်း။

ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပြန်လှန်ထိုးနှက်ရမည့် လက်သီးချက်ပေတကား။ ကျွန်တော်က တုံ့ပြန်လှုပ်ရှားမှုကို ပြရမည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် ခံခဲ့ရသလို သူတို့လည်း ခံရဖို့ ကျွန်တော် လုပ်ဆောင်ရမည့်အချက် ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့်ကား မဆင်မခြင်ဘဲနှင့် အသက်တစ်ချောင်း ဆုံးရှုံးရသည်အထိ လက်ရောက်ကျူးလွန်မိသော အပြုအမူမျိုးကို လက်စားချေနည်းတစ်မျိုးပင်တည်း။

ရှေ့နေကြီး ဦးမြင့်ဆိုသူက ဘယ်ပုံဘယ်နည်း အရေးယူရမည်ကို ပြောပြနေတုန်းပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က ‘ဒီလိုဆိုရင် ကောင်းပါပြီလေ။ ကျွန်တော်လည်း မနက်ဖြန်ခါ ခြံထဲရှိ ပစ္စည်းကလေးဘာလေး ဝယ်စရာအတွက် လာရဦးမှာပဲ။ ကျွန်တော် ဒီကိစ္စ စဉ်းစားထားပြီး ဝင်ခဲ့ပါမယ်’ဟု ပြောလိုက်ရသည်။

ထိုနောက် သူက လိပ်စာကတ်ပြားငယ်ကလေးတစ်ခု ထုတ်ပေးခဲ့ပြီး ပြန်သွားတော့သည်။ ကျွန်တော်စိတ်ထဲတွင် ကား တရားစွဲသင့်၊ မစွဲသင့်ဆိုသည့် ပြဿနာအတွက် ချီတံ့ချီတံ့ဖြစ်နေခြင်းမျိုး မရှိတော့ပေ။ ထိုကိစ္စမှာ ပြီးပြတ်ခဲ့ပြီးပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က စဉ်းစားနေသည်မှာ တရားသူကြီးက တရားခံ ကလေးတွင် တာဝန်မရှိဟု ယူဆကာ အပြစ်မရှိကြောင်း စီရင်ဆုံးဖြတ်ပေးခဲ့ကြသည့် အမှုကို တရားစွဲရာတွင် ဘယ်လိုဘယ်ပုံနှင့် အနိုင်ရပါမည်နည်းဆိုသည်ကို တတ်သမျှ နားလည်သမျှသော တရားဥပဒေအသိများနှင့် တွေးကာ ကြံဆနေခြင်းသာ ဖြစ်လေ၏။ သို့သော် ထိုကြောင့်ကြမှုကလေးသည်လည်း ကျွန်တော်အတွက် ကြီးကျယ်သော အနှောင့်အယှက် မဖြစ်လာကြတော့ဘဲ ပျောက်ကွယ်လွင့်စဉ်သွားကြသည်။ ၎င်းတို့နှင့်အတူ သားကလေးဇော်မင်း သေဆုံးရမှုအတွက် ကြေကွဲဝမ်းနည်း၍ ဖြေမဆည်နိုင်ခဲ့ခြင်း၊ အရူးပမာ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်ခဲ့ခြင်းတို့သည်လည်း ‘ငါ လက်စားပြန်ချေမှာပဲ’ဟု သော မာန်မာန၊ ဒေါသတို့အောက်ဝယ် တဖြည်းဖြည်း တိမ်မြုပ်သွားကြလေ၏။

ထိုနေ့ညတွင် ဇော်မင်းကိစ္စ ဖြစ်ပွားခဲ့ပြီးသည့်နောက်မှ စ၍ ပထမဆုံးအကြိမ် ကျွန်တော်ကောင်းစွာ အိပ်စက်နိုင်ခဲ့သည်။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်ဆယ်မှာချီ ထိုးသောအခါ ကျွန်တော်က ခြံထဲသို့ ထွက်လာခဲ့ပြီး လွှတ်တော်ရှေ့နေကြီး ဦးမြင့်အား ကိုယ်စားလှယ် အာဏာလွှဲပေးခဲ့ပြီး အမှုတွင် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ချုပ်ကိုင်ပြီးမှ သေချာပေါင်

အနိုင်ရသည်အထိ အရေးယူ တရားစွဲတော့ရန် မှာကြားခဲ့သည်။

ထိုနောက် စပါးကျီ နည်းနည်းပြုပြင်ရန် သွပ်ပြားမိုက်သံသွပ်မှုနှင့် ဖျဉ်စအချို့ကို ဝယ်ယူကာ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

ထိုနေ့က ရာသီဥတုမှာ မိုးသားတိမ်လိပ်များ ကင်းအကြည်လင်လျက် သေနတ်ပစ်ရန် အကောင်းဆုံး အချိန်အဖြစ်နေ၏။ ပေတစ်ရာလမ်းကြီးအတိုင်း ကားဖြင့် မောင်းနှင်ဘဲ ကျားနှစ်ကောင်သည် ရုတ်တရက် ‘ဝူး’ခနဲ အနီးကပ်လျက်လမ်းကို ဖြတ်၍ ပျံသွားကြသည်ကို မြင်လိုသဖြင့် ကျွန်တော်က ကားကို အရှိန်လျှော့ကာ သူတို့ပြေး

ရာနောက်သို့ မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ဘဲနှစ်ကောင်သည် ကားလမ်းတောင်ဘက်ရှိ စပါးခင်းများထဲသို့ ထိုးချဆင်းသွားကြလေ၏။ ကျွန်တော်က ဘဲများကို ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို လေးလေးပင်ပင် ချလိုက်သည်။ ကျွန်တော် သေနတ်ပြန်ကိုင်ဖို့ဆိုသည်မှာ မည်ရွေ့မည်မျှ ကြာဦးမည်မသိတော့ပေ။ သို့မဟုတ် လုံးဝပင် မကိုင်တော့ဘဲ နေချင်လည်း နေတော့မည်။

ခြံသို့ ပြန်ရောက်ပြီး အဝတ်အစားများလဲလှယ်ကာ စပါးကျို ပြင်ဆင်ရေးလုပ်ငန်းများကို အပူတပြင်း စတော့သည်။ ကျွန်တော်က လွှဲတစ်ချောင်းနှင့် ရဲတင်းကလေးတစ်လက်ကို ယူကာ စပါးကျိုအမိုးပေါ်သို့ လှေကားထောင်၍ တက်လာခဲ့၏။ ရဲတင်းမှာ တစ်ထွာသာသာအရွယ်ရှိ ရဲတင်းကလေးဖြစ်၍ များစွာအသုံးဝင်သော လက်နက်ကိရိယာကလေး ဖြစ်လေ၏။ ခုတ်စရာ ထစ်စရာနှင့် ထုစရာ ရိုက်စရာအလုပ်များကို သူတစ်ခုတည်းနှင့်ပင် ပြီးစီးနိုင်သည်။

ခေါင်မိုးပေါ်တွင် သွပ်မိုးအပေါက်ကလေးများကို ဖာလိုက်ထားလိုက်။ သွပ်ပြားအသစ်လဲတန်ကာ လဲလိုက်နှင့် လုပ်နေမိသည်မှာ နာရီဝက်ခန့်ကြာသွားသည်ဟု ထင်ရသည်။ ထိုခဏ၌ ညွန့်က ကျွန်တော့်ကို သွပ်မိုးအောက်မှ ရပ်လျက် ခေါ်လိုက်သကြားလိုက်ရသည်။

သူ့အသံကြားသည်နှင့် ကျွန်တော်က အလုပ်လုပ်နေရာမှ နောက်သို့လှည့်၍ ကြည့်လိုက်ရာ လှေကားစွန်းကိမှီ၍ ထောင်ထားမိသော ရဲတင်းကလေးကို ကျွန်တော့်တံတောင်ဖြင့် တိုက်မိလေ၏။ ရဲတင်းကလေးမှာ သွပ်မိုးပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။ ထိုနောက် သွပ်မိုးမှာ ဆင်ခြေလျှော့ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ တဖြည်းဖြည်း လျှော့ကျသွားရာ ကျွန်တော်က ကပျာကယာ ဖမ်းလိုက်သော်လည်း စပါးခင်းတစ်ထောက်ကလေးမျှသာ မမိမကမ်းဖြစ်လျက် မမိလိုက်ဘဲ လွတ်ထွက်သွားလေ၏။

ညွန့်က ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်နေရာ သွပ်ခေါင်မိုးအောက် တည့်တည့်၌ ရပ်လျက် အပေါ်သို့ မော့ကြည့်နေသည်။ လျှော့ကျသွားသော ရဲတင်းကလေးသည် အရှိန်နှင့် ပြေးဆင်းသွားပြီး ဖထမဦးစွာ ရေတံလျှောက်ပေါ်သို့ ဒေါက်ခနဲ ကျသွားပြီးမှ တစ်ချက်လည်ဆောင့်၍ အောက်သို့ လွင့်ကျသွားသည်။ ထိုခဏ၌ အလွန်ထက်မြတ်နေသော ဓားသွားသည် နေရောင်ထဲတွင် လက်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ဓားသွားက အောက်ကနေလျက်နှင့်ပင် အဆင်သင့် မော့ပေးထားသော ညွန့်မျက်နှာပေါ်ဆီသို့ ပြေးဆင်းသွားလေ၏။ ညွန့်က ရုတ်တရက်ဖြစ်သဖြင့် ကြက်သေသေကာ နေရာမှ မရွေ့ဘဲ တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်လျက်ပင် ရှိ၏။

အရာခပ်သိမ်းမှာ ရပ်ရှင်ကားထဲကလိုပင် ဖြည်းဖြည်းချင်း တစ်ခုချင်း ရွေ့ပြောင်းလှုပ်ရှားခဲ့သည်ဟု ထင်ရသည်။ နှုတ်ထက်၍ မြနေအောင်သွေးထားသော ရဲတင်းကလေးသည် ဖထမ သွပ်မိုးပေါ်မှလျှော့ဆင်းသွားသည်။ ထိုနောက် ရေတံ

လျှောက်ကို ထိ၍လည်ကာ အောက်ဘက်သို့ လွင့်စဉ်ပြီး ညွန့်မျက်နှာကို ဓားသွားဖြင့် ချိန်ရွယ်လျက် တည့်တည့်မတ်မတ် တိုက်ဆင်းသွားခဲ့သည်။ ဤလှုပ်ရှားမှုများအားလုံး စက္ကန့်ပိုင်းကလေးအတွင်း၌သာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ညွန့်’ဟု ကျွန်တော်က အားကုန် အော်ဟစ်ပစ်လိုက်၏။ ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်အားကြီးပြီး ငယ်သံပါလျက်ရှိသော အော်သံကြောင့် ညွန့်မှာ ထိတ်လန့်ပြီး အလိုလို နောက်သို့ တစ်လက်မ ကျော်ကျော် တွန့်သွားလေ၏။ သို့သော် ထိုတစ်လက်မကလေး လောက်မျှသာရှိသော လှုပ်ရှားရွေ့ပြောင်းလိုက်မှုသည်ပင်လျှင် ညွန့်ကို သေဘေးမှ လွတ်မြောက်စေခဲ့လေ၏။ နှုတ်ထက်၍ မြနေသော အသွားကို ဦးစိုက်လျက်နှင့်ပင် ရဲတင်းကလေးသည် ညွန့် ရပ်လျက်ရှိရာ ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကြားသို့ ကျကာ မြေသို့ စိုက်လျက်ရှိ၏။

ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ချွေးများပြန်လျက် ရွဲသွားတော့သည်။ လူတစ်ကိုယ်လုံးမှ ရှိရှိသမျှအင်အားတို့ကို ယူပစ်လိုက်ဘိသကဲ့သို့လည်း နုံးခွေချည့်နဲ့သွားသဖြင့် ရင်ထဲတွင် တထိတ်ထိတ်တုန်နေရာမှ လှေကားကို ခေတ္တမျှ အားပြုလျက် ကိုင်ထားလိုက်သည်။ နောက်မှ တဖြည်းဖြည်းနှင့် လှေကားမှ တစ်ထစ်ချင်းနှင့်၍ အောက်သို့ ဆင်းခဲ့ရ၏။ ကျွန်တော်ခြေထောက်များသည် မြေကြီးနှင့် ထိမိကြတော့မှပင် လူတစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်နေသည်မှာ ရပ်သွားသည်။

‘ညွန့်ရယ်... ညွန့်၊ ဘုရား... ဘုရား... ကံကောင်းလို့ပေ၊ သီသီကလေးလိုတော့တယ်’

ကျွန်တော်က သူ့ပခုံးကလေးနှစ်ဖက်မှ ဆုပ်ကိုင်ပြီး ညင်သာစွာ လှုပ်ယမ်းလိုက်ကာ-

‘အချစ်ရယ် နောက်များဆိုရင် ဘယ်တော့မှ လက်နက်ကိရိယာတွေနဲ့ အလုပ်လုပ်နေတဲ့လူအောက်ကို လာမရပ်နဲ့နော်၊ ကဲ ဆိုစမ်း၊ ဘာလဲ ညွန့်’

ညွန့်မှာလည်း သေဘေးကိုတွေးကာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သွားရှာဟန်တူသည်။ အားငယ်ချည့်နဲ့သော အသံကလေးဖြင့်-

‘ဪ... မောင် ကော်ဖီကလေးတစ်ခွက်လောက်များသောက်ဦးမလားလို့’ဟု မျက်နှာကလေးငယ်ငယ်ဖြင့် ပြောလေ၏။ ‘အမယ်လေး ညွန့်ရယ်၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ။ ကော်ဖီတစ်ခွက်နဲ့ ညွန့် သေတော့မလို့ ကြည့်စမ်း’ဟု ကျွန်တော် ကရုဏာဒေါသောနှင့် အော်မိသည်။

‘ညွန့်လည်း နေရာက မရွေ့နိုင်အောင် ဖြစ်သွားတယ် မောင်ရဲ့၊ ဘယ့်နှယ်ဖြစ်သွားမှန်းမသိဘူး။ တစ်စက္ကန့်လောက်ဟာများ နေရာက လုံးလုံးကိုရွေ့လို့မရအောင်ဖြစ်သွားတယ်’

ကျွန်တော်က ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါလျက်နေမိသည်။ ထိုနောက် သူ့ကိုယ်ကလေးကို တစ်ဖက်ဆွဲလှည့်လိုက်ပြီး သူတင်ပါးကလေးကို မနာအောင် သာသာကလေးရိုက်လျက် သူ့ကျောကလေးမှနေ၍ အိမ်တံခါးပေါက်အထိ တွန်းပို့လိုက်ရင်း-

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မယ်မင်းကြီးမရယ်၊ တော်ပါပြီ၊ တော်ပါပြီ၊ ကော်ဖီသောက်ပါရစေနဲ့တော့။ တော်တော်ကြာပဲ နေ့လယ်စာ စားကြရတော့မှာပဲဟာ။ ကဲ... မှတ်ထားနော်၊ ဒါ သင်ခန်းစာပဲဖြစ်ပါစေ’

ကျွန်တော်က သူ အိမ်ထဲဝင်သွားသည်အထိပင် ရပ်လျက် ကြည့်နေ၏။ ပြီးမှ မြေကြီးထဲတွင် စိုက်ဝင်လျက်ရှိသော ရဲတင်း ကလေးကို ကုန်း၍ ဆွဲနှုတ်လိုက်သည်။ မြနေအောင် သွေး ထားသော စားသွားကလေးကို ကျွန်တော်က လက်ဖြင့် အသာ အယာ စမ်းကြည့်လိုက်ပြီး အကယ်၍သာ ဤစားသွားသည် ညွှန်မျက်နှာပေါ် တည်တည်ကျခဲ့သည်ရှိသော် မည်သို့မည်ပုံ ဖြစ်သွားမည်ကို စဉ်းစားကြည့်သောအခါ ရိုးတွင်းခြင်ဆီတစ်ခု လုံးမှ စိမ့်ခနဲ တက်၍ ကြက်သီးမွေးညင်းထ၊ လာ၏။

ဤကား မတော်တဆ ဆိုသော ထိခိုက်မှုများ လွယ်လင့် တကူ ဖြစ်ကြရုံမျှတည်းဟု ကျွန်တော်က တွေးတောမိ လေ၏။ ကျွန်တော်က အသုံးပြုပြီးသော လက်နက်ကိရိယာ တစ်ခုကို ချိတ်စရာပါသော ခါးပတ်တွင် မချိတ်မီဘဲ မေ့လျော့ ကာ အလွယ်တကူပင် နံဘေးတွင် ထောင်ထားခဲ့သည်။ ညွှန် က အောက်မှ လာရပ်လျက် ခေါ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်ကလည်း ရဲတင်းကို တံတောင်နှင့် တိုက်မိစေမည့် အနေအထားတွင် ရှိနေသည်။ ဤအခြင်းအရာများ၊ အချက် အလက်များသည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆက်စပ်ခြင်းမရှိသော် လည်း အားလုံးကို စုစည်းပေါင်းစပ်လိုက်သောအခါ တိကျ၍ ရေချိန်ကိုက်သော အစီအစဉ်တစ်ခုသို့ ပြောင်းလဲသွားပြီး ဇော်မင်းကလေး အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည့် မတော်တဆမှု အဖြစ် မျိုးကို ဖြစ်စေနိုင်မည်သာလျှင် ဖြစ်တော့သည်။

အကယ်၍များ ဖြစ်ခဲ့သော် ကျွန်တော် မည်သို့ ခံစားရဦး မည်နည်း။ ကျွန်တော်၏ ချစ်လှစွာသော ဇနီး၊ ကျွန်တော်ဘဝ ခရီးဖော် အဖိုးထိုက်အဖိုးတန်ကလေး၊ သူ့ကိုပါ ဆုံးရှုံးရဦးမည် ဟု ဆိုလျှင် ကျွန်တော်မှာ တွေးရင်းတွေးရင်း စောချွေးများ ပြန်လာပြန်သည်။ ထိုနေ့မှစ၍ ကျွန်တော်သည် မတော်တဆ ထိခိုက်ဖြစ်ပွားမှုများ မည်သို့ဖြစ်ပေါ်လာရသည်၊ ဘာကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရသည်ကို ကောင်းစွာ သဘောပေါက် နားလည်ခဲ့ ပေတော့သည်။

ကျွန်တော်က ချစ်ဇနီး ညွှန်၏ အသက်ကို သေဘေးမှ လွတ်မြောက်စေခဲ့သော မြတ်စိန္တေအား ကျေးဇူးတင်မဆုံးသော စိတ်ဖြင့် မျက်စိများကို မှိတ်ကာ ကြည့်ညှိဖူးမြော်နေလိုက် မိသည်။

မျက်စိများကို ပြန်ဖွင့်လိုက်သောအခါ တစ်ဖက်ခြံမှ ကျော်ကျော်ကလေးသည် စပါးကျီနှင့် မနီးမဝေးတွင် မတုန် မလှုပ် ရပ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသတည်း။

ကျွန်တော်နှင့် မျက်စိချင်း ဆုံမိကြပြီးသည့်နောက် သူက စမ်းတဝါးဝါးနှင့် ရှေ့သို့ မရဲတရဲ ခြေတစ်လှမ်း တိုးလာသည်။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ကျွန်တော်ကို အလွန်အမင်းကြောက်

ရွံ့နေဟန် တူရှာသည်။ ကျွန်တော်က နေရာမှ ရွှေ့၍ လှုပ်ရှား လိုက်သည်ဆိုလျှင်ပင် သူလည်း တစ်ခါတည်း လှည့်၍ ပြေး တော့မည်ကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရလေ၏။

ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်သော သူမျက်နှာကလေးတွင် မျက် မှောင်ကလေးလည်း ကုတ်ထားလျက်ရှိသည်။ အသားအရေ များမှာ သွေးမရှိသလိုပင် ဖြူဖပ်ဖြူရောင်နှင့်ရှိကြပြီး ကောင် ကလေးမှာ လေး၊ ငါးရက်အတွင်း အတော်ပိန်သွားပုံရသည်။ သို့သော် သူတစ်ကိုယ်လုံးတွင် အထူးခြားဆုံး အပေါ်လွင်ဆုံး ဖြစ်နေသည်မှာ သူမျက်လုံးကလေးများ ဖြစ်လေ၏။

သူမျက်လုံးများတွင် တစ်စုံတစ်ရာ ထူးဆန်းသော အသွင် ကို မြင်နေရသည်။ ထိုအသွင်အပြင်မျိုးကို သူထဲတွင် ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှ မမြင်မတွေ့ခဲ့ဖူးချေ။

‘ဦး... ဦး... ဦးလေး အလုပ်လုပ်နေတာ ကျွန်... ကျွန်တော်မြင်လို့ လာခဲ့တာပဲ ဦးလေး’ဟု သူက ကြောက်ရွံ့ သဖြင့် ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့နှင့် ပြောရှာသည်။

ကျွန်တော်ကမူ တစ်စုံတစ်ရာမျှ ပြန်မပြော၊ ကျွန်တော် ကို ဝန်ချတောင်းပန်ခြင်း၊ အားပေးစကား၊ ဝမ်းနည်းစကား ပြောခြင်းများကို နားလျှံအောင် ကြားခဲ့လှပြီဖြစ်၍ နောက်ထပ် ဘာမျှမကြားလိုတော့ပေ။

နောက်ဆုံးတွင် သူက ‘ကျွန်တော်... ကျွန်တော်...’ ဆိုကာ ပြောရင်း အသံမှာ တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားလေ ၏။ သူက မနည်းအားတင်းလျက် တံတွေးကို မျိုချလိုက်ပြီး ကျွန်တော်ခြေထောက်များဆီသို့ ငေးမောစိုက်ကြည့်နေသည်။ အတန်ကြာမှ တစ်ဖန် ကြိုးစား၍ ကျွန်တော်မျက်နှာကို ရဲရဲကြီး မော့ကြည့်လိုက်ပြီး-

‘ကျွန်တော်တော့ ဦးလေးကို ကူညီပြီး လုပ်ကိုင်ပေးနိုင် မယ်အောက်မေ့လို့ လာခဲ့တာပဲ ဦးလေးရယ်’ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါမှ ကျွန်တော်လည်း စောစောက သူမျက်လုံး ကလေးထဲမှ အသွင်အပြင်မှာ ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်နေခြင်းဖြစ်သည် ကို နားလည်မိသည်။ သူသည် တိရစ္ဆာန်ကလေးတစ်ကောင်၏ အရမ်းမှ ကြောက်လန့်တတ်ခြင်းနှင့်တူသော ကလေးသူငယ်တစ် ဦး၏ ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်ခြင်းဖြင့် ကျွန်တော်ကို ကြောက်ရွံ့နေခြင်း ပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် တစ်ခုကတော့ ထူးခြား၊ ခြားနား သည်။ ကြောက်နေသည်မှန်သော်လည်း ကြောက်ရွံ့ထိတ်နစ် နေသည့်ကြားမှပင် ကျွန်တော်ကို အသနားခံနေလျက်ရှိ သည်။

ထိုနောက် သူက ကြိုးစားအားထုတ်၍ ဆက်ပြောသည် တွင် စကားလုံးကလေးများသည် အပြင်သို့ ထွက်လာ သည်။

‘အရင်တုန်းက ဦးလေးကို ဇော်မင်းက ကူညီပြီး ကိုင်ပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ အခု ဦးလေးက ခွင့်ပြုပေး ရင် ကျွန်တော် ဇော်မင်းအစား ဦးလေးကို ကူညီပေး ခင်ဗျာ။ ဇော်မင်း ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးသလို ကျွန်တော်က

ထုတ်ပြီး ဦးလေးကို ကူညီပါမယ်။ ကျွန်တော် လွှတ်ကပ်ပါမယ်။ ထည်းကျင်း ရှင်းလင်းပေးပါမယ်။ ဘကြီးထွန်းကိုလည်း တူပြီး အမှိုက်ကျုံးပေးပါမယ်။ မြက်ရိတ်ပေးပါမယ်။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ခော်မင်း လုပ်ခဲ့တာအားလုံးကို ကျွန်တော်လုပ်ပြီးတော့ ဦးလေးကို ကူညီပါရစေ။ ကျေးဇူးပြုပြီး ခွင့်ပြုပါလား ဦးရယ်’

ကျွန်တော့်မှာ သူ့မျက်နှာကလေးကို ကြည့်မနေရက်တော့ ဝေ။ ပါးစပ်မှ တဖွဖွ တောင်းပန်ပြောဆိုနေရင်း မျက်ရည်စ ကလေးများသည် သူ့ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာစပြုသည်တွင် ကျွန်တော့်လည်ချောင်းတွင်လည်း ခြောက်ကပ်၍ တစ်ဆို့ကြီး ဖြစ်လာ၏။

ကျွန်တော်က မျက်နှာကို သူ့ထံမှလွှဲ၍ အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ အပြင်ဘက်ကွင်းပြင်နှင့် စပါး ခင်းများပေါ်တွင် နေမှာ သာယာလျက်ရှိသည်။ ကောင်းကင် မှာ ဆောင်းဟေမန်ဦးမို့ မိုးသားတို့ ကင်းစင်၍ ကြည်လင် ပြာလှနေ၏။ သစ်ပင်တို့မှ အရွက်အပွင့်တို့သည်လည်း စိမ်းမြ လန်းဆန်းနေ၏။ ထိုခဏ၌ ဘယ်အရပ်၊ ဘယ်ချောင်၊ ဘယ် ကြားကမုန်းမသိဘဲနှင့် တစ်စုံတစ်ခုသည် ကျွန်တော်ရင်တွင်း သို့ ချင်းနင်းဝင်ရောက်လာ၏။ ကျွန်တော်က ‘သေနတ်ပစ်လို့ ကောင်းမယ့်ရာသီပဲ’ဟု စိတ်ကူးလိုက်မိသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်က ကျော်ကျော်ကလေးမျက်နှာ ကို ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ ကောင်ကလေးမှာ နောက်ထပ်ကျရန် မျက်ရည်ဥကလေးများကို မနည်းချုပ်တည်းကာ ထိန်းထားရ သောကိုင်ယံဖြင့် မတ်မတ်ကလေးပင် ရပ်လျက် ကျွန်တော့်ကို အသနားခံသောမျက်နှာဖြင့် ကြည့်နေသည်။

ကျွန်တော်က သူ့ဆီသို့ လျှောက်သွားကာ သူ့လက်မောင်း ကလေးနှစ်ဖက်မှ ဆွဲလျက်-

‘ကဲ... လာ... လာ...’ဟု ဆိုကာ အိမ်မကြီးဘက်ဆီ သို့ ခေါ်သွားလေ၏။

‘တော်ပြီကွယ်၊ မငိုပါနဲ့တော့။ မင်းမျက်ရည်တွေ သုတ် လိုက်စမ်း၊ မင်းအတွက် ဦးလေး အလုပ်ပေးမယ်’

‘ညွန့်ရေ... ညွန့်’

ကျွန်တော်က သူ့ကို ဆွဲခေါ်လာရင်း အော်လိုက်သည်။ ခဏအကြာတွင် တံခါးဝတွင် ညွန့်ပေါ်လာသည်တွင် ကျွန်တော်က ကောင်လေးကို ညွန့်ဆီသို့ တွန်းပို့လိုက်ပြီး-

‘ကဲ... ညွန့်၊ တို့အတွက် စားစရာ နည်းနည်းလုပ်ပေး စမ်းဟေ့။ တို့ သေနတ်ပစ်သွားကြမလို့။ နေ့လယ်စာ အထုပ်ကို ကျော်ကျော် ကိုင်လိုက်လိမ့်မယ်’

ကျွန်တော့်ဇနီး ညွန့်က ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ နေသည်။ သို့သော် သူ ကြည့်နေသည့်အကြည့်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့်ပင် ကျွန်တော့်မှာ ‘ငါ ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ အပြုအမူဟာ မှန်သားပဲ’ဟု ဝမ်းသာမဆုံးဖြစ်သွားလေ၏။

‘ကဲ... မောင် အဝတ်အစားလဲပြီး သေနတ် သွားယူ လိုက်ဦးမယ်’

ကျွန်တော်က ညွန့်ကို ကျော်ကျော်နှင့်ထားခဲ့ပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ တယ်လီဖုန်းထားသော အခန်းသို့ရောက်သော် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရလာသဖြင့် ကယုကယာပင် တယ်လီ ဖုန်း စကားပြောခွက်ကို ကောက်ကိုင်ပြီး လွှတ်တော်ရှေ့နေ ဦးမြဒင် နံပါတ်ကို ဆက်လိုက်၏။

‘ဟဲလို... ဦးမြဒင်လာ၊ ခေါ်... ကျွန်တော် စိုးမြင့်ပါ။ ကျွန်တော် တရားစွဲခိုင်းထားတဲ့ကိစ္စတွေအားလုံး ဖျက်လိုက်ပါ တော့ ဦးမြဒင်’

တယ်လီဖုန်းလိုင်းတစ်ဖက်မှ ဦးမြဒင်၏အသံမှာ ရုတ် တရက် ပြန်မပေါ်လာဘဲ သိသိသာသာကြီး ငြိမ်နေသည်။ အသက်ရှူနေသည့်အသံများပင် ကြားနေရပြီးမှ-

‘ဟာ... ဘယ်ဖြစ်မလဲ ဦးမြင့်စိုးရ’ဟု ညည်းညူ ပြန်ပြောသံကို ကြားရသည်။

‘ဘာကြောင့် မဖြစ်ရမှလဲ ခင်ဗျာ’

‘ဟာ... ခင်ဗျား လက်မှတ်ထိုးပြီးသား စာတောင်လွှဲ ပြီးပြီပဲဗျာ။ နောက်ပြီး ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော့်နဲ့....’

‘ဒီမယ် ဦးမြဒင် တိုတိုပဲပြောပါရစေ။ တစ်ဆိတ် ကျေးဇူး ပြုပြီး ကျွန်တော်တို့အမှုအစီအစဉ် ဖျက်လိုက်ပါတော့’

‘မဖြစ်ဘူးဗျ၊ မဖြစ်ဘူး။ ဒီလိုဆို ခင်ဗျားကို ကတိပျက် မှုနဲ့ အရေးယူရလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ် တရားစွဲရလိမ့် မယ်’

ကျွန်တော်က ပြုံးလိုက်မိသည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို အရေးယူမည်ဆိုသော အမှုမျိုးတွင်မူ ကျွန်တော်က တိကျ ပြတ်သားသော အသိဉာဏ်၊ ခိုင်မာသော ယုံကြည်ချက်တို့ဖြင့် ပြန်လှန်ထိုးနှက် ကာကွယ်နိုင်မည်ကို အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ပြီး ဖြစ်လေရကား-

‘စွဲဗျာ၊ စွဲ... စွဲ၊ မိတ်ဆွေကြီး စွဲချင်ရာစွဲချေတော့၊ ခင်ဗျားကို တရားဥပဒေအရ မနိုင်ရင်တော့ ဟောဒီ ကျုပ် လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် အနိုင်ယူမယ်’

ကျွန်တော်က ဒေါသသံနှင့် အားကုန်အော်ဟစ်ပစ်လိုက် ပြီး သူက တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်၍ အော်နေစဉ် ကျွန်တော်က တယ်လီဖုန်းကို ဂုန်းခနဲ ဆောင့်ချပစ်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် သေနတ်ပစ်သွားဖို့အတွက် အဝတ်အစားများ လဲလှယ်ရန် အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ အဝတ်လဲသည် မှာ သိပ်မကြာလှပေ။ မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သောအခါ ကျွန်တော့်ဇနီးသည် ညွန့်နှင့် ကျော်ကျော် ကလေးတို့ မျက်နှာများတွင် နှစ်သိမ့်ကြည်လင်သော အရိပ် အယောင်များ သန်းနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အထူးသဖြင့် ညွန့်မျက်နှာတွင် ကျော်ကျော်ကလေး၌ အပြစ်မရှိကြောင်း ခံယူချက်သည် အထူးပေါ်လွင်နေတော့ သည်။

